

Giới thiệu Tinh Mạch Chiến Thần Convert

Truyền thuyết, mỗi một viên tinh thần đều nắm giữ sức mạnh đặc biệt, chúng nó hoặc lạnh lẽo hoặc nóng rực, hoặc sinh cơ bùng bùng hoặc tĩnh mịch tiêu điều, chúng nó lấy ánh sao tinh thể, đem nắm giữ sức mạnh tung hướng về đại địa.

Mặt đất người, có thiên phú dị bẩm giả, thông qua đặc thù pháp môn hấp thu tinh lực, từ mà trở thành nắm giữ các loại năng lực thần kỳ mạnh mẽ vô giả.

Mà ở vô giả bên trong, có như thế một đám người, bọn họ có thể từ bầu trời đầy sao bên trong nhận ra đặc biệt Tinh Thần, cũng lợi dụng tinh lực cải tạo thân thể, hình thành đối ứng tinh mạch, người như thế xưng là tinh mạch vô giả.

Mà mặc dù là tầm thường nhất tinh mạch vô giả, cũng phải xa mạnh hơn nhiều vô giả bình thường. Tương truyền, những kia đỉnh cao nhất tinh mạch vô giả, bọn họ có thể quyền phá nhật nguyệt, chân nát tan Tinh Hà, độ mạnh, có thể so với thần linh!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Linh Hồ tinh

Truyền thuyết, mỗi một viên tinh thần đều nắm giữ sức mạnh đặc biệt, chúng nó hoặc lạnh lẽo hoặc nóng rực, hoặc sinh cơ bùng bùng hoặc tĩnh mịch tiêu điều, chúng nó lấy ánh sao tinh thể, đem nắm giữ sức mạnh tung hướng về đại địa.

Mặt đất người, có thiên phú dị bẩm giả, thông qua đặc thù pháp môn hấp thu tinh lực, từ mà trở thành nắm giữ các loại năng lực thần kỳ mạnh mẽ vô giả.

Mà ở vô giả bên trong, có như thế một đám người, bọn họ có thể từ bầu trời đầy sao bên trong nhận ra đặc biệt Tinh Thần, cũng lợi dụng tinh lực cải tạo thân thể, hình thành đối ứng tinh mạch, người như thế xưng là tinh mạch vô giả.

Mà mặc dù là tầm thường nhất tinh mạch vô giả, cũng phải xa mạnh hơn nhiều vô giả bình thường. Tương truyền, những kia đỉnh cao nhất tinh mạch vô giả, bọn họ có thể quyền phá nhật nguyệt, chân nát tan Tinh Hà, độ mạnh, có thể so với thần linh!

...

Thanh Mộc thành, Lâm phủ.

Hậu sơn một chỗ nhả trí trúc uyển bên trong, Sở Thần biểu hiện nghiêm túc, trong tay ánh sao bút không ngừng vung lên. Mỗi một dưới ngòi bút đi, một cái óng ánh tinh quý lóe sáng mà ra, theo hậu rất nhanh đi vào đến trước người trong bức tranh.

Ở bên cạnh hắn, mới có mười tuổi Sở Linh Nhi lần lượt muốn nói lại thôi, nàng muốn cho ca ca dừng lại, rồi lại sợ quấy rối hắn để hắn gặp phản phệ. Xoắn xuyết tâm tư, rõ ràng dấu ấn ở lồng mày trên.

Dạ dần thâm, bất tri bất giác, gần hai người trường cự bức họa cuốn lên đã che kín tinh ngân. Tuy rằng tác phẩm hội họa vẫn còn chưa hoàn thành, nhưng bức tranh trên đã hiện ra một con giống y như thật Linh Hồ đồ án.

"Còn kém cuối cùng một bút, họa long điểm chữ chi bút!" Sở Thần chấp bút, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, theo hậu bỗng nhiên mở.

Trong đôi mắt tựa hồ có điện quang lóe qua, trong tay ánh sao bút mộ nhiên ngưng ra một luồng trầm trọng khí thế, dường như cắt ra hỗn độn búa lớn, hướng về bức tranh trên điểm đi.

Bút quang hạ xuống, dường như trên vách thương long bị điểm trên long mục giống như, chỉ một thoáng, bức tranh trên nguyên bản vẫn là chết vật Linh Hồ trong nháy mắt sống lại.

Chỉ thấy một con hai mắt ánh sao rạng rỡ, toàn thân ngân lông lánh Tam vĩ Linh Hồ sôi nổi trên giấy, theo hậu thời gian một cái nháy mắt, này Linh Hồ liền từ bức tranh trên tránh ra, hiện ra ở bức tranh phía trên, là một con hình tượng lập thể, chính đang hấp thu ánh sao Tam vĩ Linh Hồ.

Mắt thấy đại công cáo thành, Sở Thần nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, sắc mặt kịch liệt trắng xám lên, vừa quay người lại, liền không nhìn được một cái ám huyết lao ra khóe miệng, đồng thời một luồng vô lực trống vắng để hắn suyết chút nữa té ngã.

"Ca. . ."

Sở Linh Nhi vẫn mặt thiết quan tâm Sở Thần, giờ khắc này thấy thế, cảm vội vàng tiến lên đỡ lấy, chỉ là nàng tuổi nhỏ thêm vào bệnh cũ quán quanh người, này vừa đỡ không chỉ không đỡ lấy người, ngược lại hai người cùng suýt thành lăn hồ lô.

"Ca. . . Nói cẩn thận muốn đồng thời cố gắng sống sót, ngươi muốn xảy ra vấn đề rồi Linh Nhi làm sao đây?" Sở Thần còn chưa kịp nói chuyện, Sở Linh

Nhi liền riu rít khóc lên đến.

"Đưa ngọc, không phải là thiếu hoạt năm năm ma? Ca ca chịu đựng được. Ngươi xem, này Tam vĩ Linh Hồ Tinh đồ thật đẹp, ngươi Khê Nhược tỷ tỷ thấy nhất định sẽ thật cao hứng!" Nâng Sở Linh Nhi khuôn mặt nhỏ, cẩn thận lau đi khóe mắt nàng nước mắt, Sở Thần suy yếu cười nói.

Thật vất vả mới đưa Sở Linh Nhi động viên hạ xuống, cũng phải nàng ngủ, Sở Thần thu cẩn thận Tinh đồ, cố nén thân thể không khỏe một mình rời đi trúc uyển.

Rời đi hậu sơn, Sở Thần trực tiếp hướng về Khê nhược các phương hướng đi đến.

Khe nhược các, bên trong Lâm phủ viện một cái rất đặc thù đình viện, chủ nhân của nơi này Lâm Khê Nhược, chính là Lâm gia Đại tiểu thư, đồng thời cũng là Thanh Mộc thành tứ đại mỹ nữ đứng đầu.

Quan trọng nhất chính là, này Lâm Khê Nhược vẫn là Sở Thần chỉ phúc vi hôn vị hôn thê, càng là cùng hần thanh mai trúc mã cùng lớn lên người thân. Trên thực tế, không chỉ Lâm Khê Nhược, liền ngay cả cha mẹ của nàng, cũng vẫn là Sở Thần trong lòng tôn kính nhất người thân cùng trưởng bối.

Khe nhược các bên trong, đèn đuốc sáng choang, trong viện trong lương đình bố trí một bàn tinh xảo rượu và thức ăn. Ngày hôm nay là cái đặc thù tháng ngày, chủ nhà họ Lâm Lâm Giang Hải, gia chủ phu nhân Dư Thừa Tuyết, còn có nơi đây chủ nhân Lâm Khê Nhược, hệ số ở liệt.

Rượu ngon Hạo Nguyệt, người nhà đoàn viên, cực kỳ mỹ hảo thời khắc, nhưng lại thiên, này một nhà ba người nhìn qua đều có chút mất tập trung.

"Này đều sắp nửa đêm, sao vậy còn chưa tới? Tiểu đình, đi cửa viện nhìn!" Không hề có một tiếng động nồn nóng bên trong, Lâm Giang Hải phát tay đối với hậu ở đình ở ngoài hạ nhân nói.

Thấy hạ nhân rời đi, Dư Thừa Tuyết cũng không nhận được ngờ vực : "Nên không phải tiểu tử kia căn bản là không coi là chuyện to tát chứ? Cũng không suy nghĩ một chút, nếu không phải là chúng ta Lâm gia phối hợp, hai người bọn họ huynh muội cái nào có thể sống tới ngày nay? Bây giờ chỉ là để hần họa một bức Tinh đồ mà thôi, bao lớn điểm sự, liền như vậy ra sức khước từ?"

Nghe vậy, Lâm Giang Hải sắc mặt hơi trầm xuống, đang muốn đứng dậy, lại nghe vẫn trầm mặc Lâm Khê Nhược nói : "Yên tâm đi, Sở Thần là cái trùng tình trùng tín người, hần đáp ứng sự, coi như đánh bạc tính mạng cũng sẽ hoàn thành, điểm này, không thể nghi ngờ!"

Tiếng nói tuy rằng lạnh lạnh, nhưng mười phần tin chắc chắc chắn. Thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Lâm Khê Nhược đối với Sở Thần hiểu rõ, tuyệt đối không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

Nghe nói như thế, Lâm Giang Hải trong lòng an tâm một chút, chỉ là Dư Thừa Tuyết nhưng thay đổi ngày xưa rộng lượng ung dung hình tượng, cười lạnh nói : "Lời tuy như vậy, thế nhưng cũng đừng quên, tranh này Tinh đồ là muốn trả giá thật lớn, một bức tranh, năm năm tuổi thọ, không phải là đùa giỡn, các ngươi xác định tiểu tử kia sẽ cam tâm tình nguyện?"

"Nếu không là lúc trước chúng ta trong lúc vô tình phát hiện Sở Thần có thể vẽ Tinh đồ, các ngươi xác định hần sẽ chủ động đem chuyện này nói cho chúng ta biết? Vì lẽ đó a, ta xem tiểu tử này căn bản không có ý định đem Tinh đồ đưa tới, hay hoặc là, hần đã mang theo hần cái kia xấu xí muội muội đào tẩu rồi!"

Nghe Dư Thừa Tuyết như thế nói chuyện, không chỉ là Lâm Giang Hải, liền ngay cả vẫn bình tĩnh Lâm Khê Nhược cũng ngồi không yên.

Tinh đồ quý giá bức nào? Chỉ cần có Tinh đồ, nàng liền hoàn toàn chắc chắn ngưng tụ tinh mạch, trở thành tiềm lực vô hạn tinh mạch võ giả.

Mà nếu như không có Tinh đồ, vọng tưởng dựa vào cá nhân năng lực ngưng tụ tinh mạch, không khác nào nói chuyện viển vông, chí ít, Lâm Khê Nhược cũng không cho là mình có năng lực này.

Nếu như đúng như Dư Thừa Tuyết nói, Sở Thần không có ý định vẽ Tinh đồ, hoặc là đã đào tẩu, như vậy bất luận đối với Lâm gia, vẫn là đối với Lâm Khê Nhược bản thân mà nói, đều là vô cùng không chuyện lợi.

Một nhót tới này, này một nhà ba người nhất thời thay đổi sắc mặt, yên lặng đứng rồi cái ánh mắt, ba người đồng thời đứng dậy, dự định đi tới hậu sơn.

Chính vào lúc này, cái kia đi cửa viện quan sát tiểu đình vội vã chạy về.

"Về lão gia phu nhân, còn có Đại tiểu thư, Thần thiếu gia đã hướng về bên này lại đây rồi!"

...

Sắp tới lẩm đông, lại là nửa đêm, lạnh lẽo âm trầm khí trời bên trong, yên lặng như tờ.

Mỗi một lần hô hấp, Sở Thần đều cảm giác tâm oa lạnh cả người, mặc dù như thế, bởi vì tiêu hao sức sống tạo thành suy yếu, khi hần chạy tới Khê nhược các thì, đã đổ mồ hôi tràn trề, cả người dường như trong nước mò đi ra.

Khe nhược các bên trong, Lâm Giang Hải vợ chồng ngồi ngay ngắn, từ mi thiện mục, chút nào không nhìn ra trước nồn nóng cay nghiệt đáng ghét . Còn Lâm Khê Nhược, như trước như vậy lạnh lạnh hồ hững, dường như băng son trên một đoá tuyết mỹ tuyết liên hoa, mỹ đến khiến người ta ngệt thở.

"Lâm thúc, Lâm thăm, còn có Khê Nhược, để cho các người đợi lâu rồi!" Trong lương đình, Sở Thần đánh xong bắt chuyện, liền đem trên lưng Tinh đồ lấy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Âm dạ sát cơ

Lâm Giang Hải trước một bước tiếp nhận Tinh đồ, theo hậu vội vàng lôi kéo Sở Thần ngồi xuống.

"Sớm biết sẽ làm người suy yếu thành bộ dáng này, Lâm thúc liền không làm khó dễ người họa này đồ bỏ Tinh đồ, bây giờ họa người biến thành như vậy, tương lai ta có thể sao vậy đối mặt cha người. . ." Lâm Giang Hải một mặt áy náy.

"Con ngoan, là Lâm gia chúng ta xin lỗi các người, đến, nhanh khảo sườn ầm ầm áp thân thể, trong phòng nhin canh sâm, ta này liền đi lấy!" Dư Thừa Tuyết trắng Lâm Giang Hải một chút, nhanh chóng thu xếp lên.

Đúng là Lâm Khê Nhược, trước sau không nói một lời, không nhúc nhích, ánh mắt phức tạp ở Tinh đồ cùng Sở Thần trên người lưu luyến.

"Lâm thúc Lâm đi nơi nào thôi? Các người đều là thân nhân của ta, Khê Nhược ở trong mắt ta, cùng Linh Nhi như thế, đều là thân ái nhất muội muội, chỉ là một bộ Tinh đồ, toán cái gì? Huống hồ, những năm này nếu không là mong các người chăm sóc, ta cùng muội muội nói không chắc đã. . ."

Sở Thần lời còn chưa dứt, liền nghe Lâm Giang Hải ngắt lời nói : "Nhanh đừng nói như vậy, cái gì chăm sóc không chăm sóc, năm đó nếu không là cha người, cái nào có như bây giờ Lâm gia? Còn có a, người cũng không thể đem Khê Nhược Khi Thành muội muội, nàng nhưng là vị hôn thê của người, đây là các người còn ở trong bụng mẹ liền định ra, cũng không thể tùy ý thay đổi!"

Nói xong, Dư Thừa Tuyết cũng bùng canh sâm lại đây. Canh sâm uống qua sau khi, Sở Thần cảm giác thân thể cảm giác suy yếu tiêu trừ không ít, đồng thời thân thể cũng dần dần có ấm áp.

Lúc này, Lâm Giang Hải mới cảm Tinh đồ nói : "Tiểu thần, đây là cái gì Tinh đồ?"

"Tam vĩ Linh Hồ Tinh đồ, đối ứng tinh mạch cấp bậc tứ phẩm." Sở Thần đơn giản đáp.

Nghe vậy, Lâm Giang Hải vợ chồng đại hỉ, liền ngay cả vẫn không chút biến sắc Lâm Khê Nhược cũng mặt lộ vẻ vui mừng.

Tinh mạch cấp bậc từ thấp đến cao phân vừa đến cửu phẩm, tứ phẩm tinh mạch tuy rằng chỉ có thể coi là trung đẳng, nhưng phóng tầm mắt toàn bộ Lôi Ưng quốc, nhưng không thể nghi ngờ là hiếm như lá mùa thu giống như tồn tại.

Thường nói, thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội. Để tránh đem dài lắm mồm, Lâm Giang Hải quyết định để Lâm Khê Nhược lập tức sử dụng Tinh đồ, bắt đầu ngưng tụ tinh mạch.

Chỉ có như vậy, này mình vì là báu vật, thật là bom tứ phẩm Tinh đồ mới có thể thực sự trở thành Lâm gia quật khởi tư bản.

Một khi Lâm Khê Nhược thuận lợi ngưng tụ Tam vĩ Linh Hồ tinh mạch, như vậy nàng nhất định ở toàn bộ Lôi Ưng quốc danh tiếng dần lên cao , liên đới Lâm gia danh vọng cũng sẽ Nhất phi trùng thiên.

Đem Tinh đồ giao cho Lâm Khê Nhược, Lâm Giang Hải rồi hướng Sở Thần nói : "Tiểu thần, loại Khê Nhược ngưng tụ tinh mạch thành công sau khi lại đi chứ?"

Sở Thần suy nghĩ một chút, tuy rằng cũng muốn lưu lại nhìn, nhưng cuối cùng hắn vẫn là lắc đầu một cái : "Không được, Linh Nhi một người ở hậu sơn trúc uyển, ta đi ra quá lâu, nàng sẽ lo lắng sợ sệt!"

Nói xong, Sở Thần tố cáo cái tội, rồi hướng Lâm Khê Nhược áy náy cười cợt, theo hậu xoay người rời đi.

Này vừa đi, đột nhiên trên trời bắt đầu tuyết rơi, chỉ chốc lát, mặt đất liền một mảnh trắng thuần.

"Đáng tiếc, một cái thiên phú như thế dị bẩm Tinh đồ sư!" Nhìn Sở Thần dần dần ở trong tầm mắt biến mất, Lâm Giang Hải đột nhiên thở dài, trong đôi mắt dị mang lóe lên liên qua.

Lâm Khê Nhược con người giật giật, nàng tựa hồ theo phụ thân ngôn ngữ cùng thần sắc nhận ra được chút cái gì, chỉ là cuối cùng lưu lại khe than thở một tiếng.

"Có cái gì thật đáng tiếc? Đây là hần tự tìm, nếu như không phải hần tự cho mình quá cao, mưu toan để Sở Linh Nhi ngưng tụ Tam vĩ Linh Hồ tinh mạch, còn đưa nàng biến thành kinh mạch tắc nghẽn bệnh ương tử sao?" Dư Thừa Tuyết xem thường cười nói, giờ khắc này bạc lương cùng với trước ân cần đáng vẻ hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lâm Giang Hải quét nữ nhân bên cạnh một chút, cười lạnh nói: "Một mình người nữ tặc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) nhân gia, hiểu cái gì?" Nói xong, liền đưa mắt nhìn sang Lâm Khê Nhược nói: "Khê Nhược, đây là Hộ mạch đan, cố lên, tranh thủ ở đêm nay ngưng tụ thành tinh mạch, qua mấy ngày cha vì ngươi khánh công!"

Lâm Khê Nhược gật đầu tiếp nhận Đan Dược, Lâm Giang Hải quay đầu liền đi, chỉ còn lại Dư Thừa Tuyết đứng tại chỗ bức tức đầy bụng, nghi hoặc không thôi. Nàng không hiểu, trước mắt Lâm Giang Hải tại sao muốn rời khỏi, chẳng lẽ còn có sự tình so với nhìn con gái ngưng tụ tinh mạch càng trọng yếu hơn sao?

Dư Thừa Tuyết nghi hoặc nhất định không người giải đáp, Lâm Khê Nhược đã ăn vào Hộ mạch đan, cầm Tinh đồ đi tới giữa sân.

Tinh đồ triển khai, bức tranh trên, mỹ lệ Tam vĩ Linh Hồ rất sống động.

Tuyết vũ bay tán loạn ban đêm, rất nhanh, Tam vĩ Linh Hồ hình nổi như xuất hiện, óng ánh ánh sao đem Lâm Khê Nhược bao quanh bao phủ. Tuyết sắc cùng ánh sao tôn lên dưới, vốn là tuyệt mỹ người dường như thiên địa yêu mến Tinh Linh, mỹ đến càng thêm kinh tâm động phách.

Xa xa, tuyết bên trong hành tẩu Sở Thần mộ nhiên nhìn lại, hiểu ý nở nụ cười hậu liền xoay người gia tốc tiến lên. Cũng trong lúc đó, Khê nhược các cách đó không xa, Lâm Giang Hải một mặt tàn nhẫn, ở trước mặt hần, là năm tên người áo đen bịt mặt.

"Đều rõ ràng sao?" Một phen mệnh lệnh hậu, Lâm Giang Hải lạnh lùng nói.

"Rõ ràng. Giọt tiền không được, hại người cho hà tiện!" Mấy người cùng kêu lên trả lời.

"Rất tốt, nhớ kỹ, người không thể giết, nhưng hần tinh phù nhất định phải phế bỏ. Đến, uống xong chén rượu này, xuất phát!"

Nói xong, Lâm Giang Hải nhắc lên vò rượu, chính mình cuồng quán một cái, theo hậu năm người lần lượt uống xong.

Cuối cùng, vò rượu trở lại Lâm Giang Hải trong tay, chỉ thấy hần hơi vùng tay, "" một tiếng, đàn toái tửu tát. Nghe được đàn toái âm thanh, năm người biểu hiện nghiêm nghị, nối đuôi nhau mà ra, nhanh chóng biến mất ở tuyết trong đêm.

Một lúc lâu, Lâm Giang Hải lấy ra một hoàn thuốc ăn vào, lẩm bẩm nói nhỏ: "Mộc tử với lâm, phong tất tòi. Có trách thì chỉ trách, ta Lâm gia quá nhỏ, một khi có càng nhiều sao hơn mạch võ giả xuất hiện, đưa tới phỏng đoán đủ khiến Lâm gia vạn kiếp bất phục."

"Huống hồ, ta lại ai biết người không có lòng oán hận? Mười năm dốc hết tâm huyết quan trắc Tinh Thần quỹ tích, năm năm tuổi thọ để đánh đổi, thành tựu cuối cùng Tinh đồ, nhưng vì người khác làm gả xiêm y. Nếu như người lòng mang oán hận, chỉ cần người nghĩ, ước chừng phải hủy diệt Lâm gia thế lực sẽ xếp hàng tới cửa chứ?"

"Kể trước mắt, chỉ có phá hủy người, ta mới có thể an tâm!"

Nói nói, Lâm Giang Hải âm thanh dần dần thấp không nghe thấy được, nhưng ánh mắt của hần, nhưng ở dạ quang bên trong càng ngày càng lạnh. Trời mới biết, hần là nhiều ma muốn giết Sở Thần, chỉ là bởi vì một số nguyên nhân, hần không dám!

...

Hốt như một đêm gió xuân đến. Ngàn thụ vạn thụ hoa lê mở.

Ngày mai, Khi mọi người đẩy cửa ra, phát hiện khắp nơi bao phủ trong làn áo bạc thì, trong đó kinh ngạc cùng kinh hãi quả thực khó với nói nên lời.

Năm này trận tuyết rơi đầu tiên, mang ý nghĩa cát tường cùng phong thủy. Như vậy một cái đặc thù tháng ngày, mọi người không khỏi đi ra khỏi nhà, đón gió lạnh lạc tuyết, đi ở Thanh Mộc thành đầu đường hẻm nhỏ, ý đồ để cho mình dính lên trên càng nhiều Tường Thụ khí tức.

"Này, nghe nói không? Tối hôm qua Lâm phủ hậu son bên kia phát sinh cướp đoạt rồi!"

"Cướp đoạt? Giọt tiền vẫn là cướp sắc? Lại nói loại khí trời này, lại cũng có giặc cướp đi ra, ta cân nhắc có phải là nên ở môn xuyên phía sau chống đỡ cái bàn rồi!"

"Cướp sắc? Thiệt thòi người nghĩ ra được, ngày này hàn đông, kiếp đến sắc cũng vô dụng thôi, phỏng chừng căn bản là ngành không đứng lên!"

"Ha ha, cái này ngược lại cũng đúng. Bất quá như thế nói đến, vậy thì là giọt tiền ♦ tuần

"Không phải là? Bất quá cũng nên cái kia mấy cái giặc cướp xui xẻo, một mực cản trước tiểu tử nghèo, tiền tài không kiếp đến không nói, còn không công liên lụy mạng của mình, người nói buồn cười không buồn cười?"

"Ồ? Sao vậy sẽ như vậy, đại ca ngươi có thể chiếm được cho tiểu đệ cố gắng nói một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ác độc

Ra ngoài người một nhiều, tự nhiên các loại tin tức truyền bá tốc độ liền sắp rồi. Không bao lâu, Lâm phủ ban đêm chuyện đã xảy ra liền truyền khắp toàn bộ Thanh Mộc thành.

Rất nhanh, hầu như hết thảy đi ra người đều biết, Sở Thần, cái kia trên mặt mọc ra nửa bên xấu xí bớt Sở Linh Nhi ca ca, ở đêm khuya trở về hậu sơn trên đường tao ngộ cướp đường giặc cướp.

Bởi vì không có tài vụ có thể kiếp, tàn bạo bọn cường đạo cuối cùng chỉ có thể đâm thương Sở Thần cho hả giận, mà Sở Thần vết thương không phải những nơi khác, vừa vặn là dưới rốn ba tấc, tình phủ vị trí.

Tinh phủ, võ giả tồn trữ tinh lực vị trí, chính là võ giả quan trọng nhất mệnh môn. Mặc dù mạnh nhất võ giả, một khi tinh phủ bị hủy, cũng sẽ tu vi tận tán, bị trở thành phế nhân.

Bây giờ, Sở Thần thẳng xui xẻo này chính là tinh phủ bị hủy, triệt để trở thành phế nhân, đời này của hắn, nhất định đem với võ giả vô duyên, còn võ giả bên trên tinh mạch võ giả, càng là xa không thể vờ.

May mà, cái kia mấy cái hành hung giặc cướp cũng không kết quả tốt, hành hung sau khi không lâu, liền bị Lâm gia đội tuần tra tại chỗ ngăn chặn, tự biết không địch lại bên dưới, bọn họ lưu manh lựa chọn uống thuốc độc tự sát. Như vậy, cũng coi như là đối với người bị hại Sở Thần có cái bàn giao.

Giữa lúc mọi người lấy vì việc này liền như vậy xong xuôi thì, đột nhiên lại có tin tức truyền ra.

Tin tức khiến người ta trợn mắt ngoác mồm, tin tức này đến từ Lâm phủ. Tin tức xưng, trải qua kiểm chứng, Sở Thần sống nhờ Lâm gia trong lúc, nhiều lần trộm lấy Lâm gia tài vật, cùng sử dụng với mua được phẩm, vì đó muội muội chữa bệnh.

Vốn là Lâm gia nể tình hắn một mảnh lương thiện chi tâm, bản không muốn vạch trần hắn, không nghĩ tới hắn lần này trộm cướp lại đưa tới giặc cướp, làm cho cả Lâm phủ hổ thẹn, vì lẽ đó, kinh chủ nhà họ Lâm đồng ý, Lâm gia quyết nghị đem Sở Thần huynh muội trục xuất Lâm phủ.

Niệm ở quá khứ tình cảm, nể tình bậc cha chú trong lúc đó ân nghĩa, Lâm gia không truy cứu Sở Thần năm xưa chi quá, đồng thời, Lâm gia đều sẽ lấy ra một ít tài vật, cung hai huynh muội sống yên phận.

Tiêu hóa xong tin tức này, mọi người trong lòng đối với Sở Thần chỉ có đồng tình cũng biến mất hầu như không còn. Dù sao, một cái không hiểu cảm ơn ăn trộm, là không đáng đồng tình.

Cùng thái độ đối với Sở Thần ngược lại, mọi người đối với Lâm gia rộng lượng cùng khoan dung tôn sùng đầy đủ, cũng lời nói đùa cũng là Lâm gia có phần khí độ này, nếu là thay cái khác gia, này Sở Thần huynh muội làm không cần thận liền bị bán đi làm nô lệ.

Lâm gia hậu sơn, trúc uyển thấp thoáng với tuyết sắc bên trong, có vẻ thanh tân thoát tục.

Trúc uyển bên trong, Sở Linh Nhi một đêm không ngủ, trên mặt tràn ngập lo âu và uể oải.

Đêm qua Sở Thần rời đi hậu, nàng vẫn không ngủ, cuối cùng thực sự không nhịn được tìm ra đi thời điểm, lại phát hiện Sở Thần máu me khắp người ngã vào cách trúc uyển không xa trên đất trống.

"Ca ca. . . Ngươi nhất định không thể có sự, ngươi muốn xảy ra vấn đề rồi, Linh Nhi làm sao đây?" Vội vã hái thảo dược đã ngao được, nóng một lần lại một lần, nhưng Sở Thần nhưng không chút nào tỉnh lại ý tứ, càng muốn, Sở Linh Nhi trong lòng càng là sợ sệt.

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân. Rất nhanh, cửa phòng bị đẩy ra, một thân điều áo khoác gia Dư Thừa Tuyết đi vào, ở nàng phía sau, là mấy cái cao lớn vạm vỡ hộ vệ.

"Ai u, Linh Nhi cũng ở đây?" Dư Thừa Tuyết biết rõ còn hỏi cười nói, nói xong liền tự mình tự đi tới bên giường.

"Lâm di." Tuy rằng không có cái gì tâm tình lý người, cũng rất không thích Dur Thừa Tuyết giờ khắc này lộ ra nụ cười, nhưng Sở Linh Nhi vẫn như cũ lễ phép xưng hô nói.

Ai biết, vừa nghe danh xưng này, vốn đang nở nụ cười Dur Thừa Tuyết nhất thời sao gào to hô nhảy lên đến.

Liên tục khoát tay nói : "Có thể đừng gọi ta Lâm di, ta đảm đương không nổi, muốn nói các ngươi hai huynh muội, thật đúng là có khả năng a! Cái gọi là nhật phòng dạ phòng, cướp nhà khó phòng, đánh chết ta cũng không nghĩ tới, Lâm gia lại nuôi các ngươi hai người này ăn cây táo rào cây sung đồ vật."

Nói xong, cũng không để ý tới Sở Linh Nhi kinh ngạc ánh mắt, hãy còn đối với phía sau bọn hạ nhân nói : "Sớm biết như vậy, những năm này lương thực còn không bằng đem ra cho chó ăn, tối thiểu cầu nhìn thấy chủ nhân còn có thể điều dưỡng, các ngươi nói đúng không đúng?"

Nghe một đám người ác độc ngôn ngữ, Sở Linh Nhi đầu óc đều mờ, nàng không hiểu đến tột cùng phát sinh cái gì, cũng không hiểu luôn luôn chờ bọn họ hiền lành Lâm di sao vậy đột nhiên biến thành người khác như thế.

Một lúc lâu, Sở Linh Nhi mới phục hồi tinh thần lại, cũng không biết từ đâu tới dũng khí, chỉ vào Dur Thừa Tuyết nhân tiện nói : "Lăn, các ngươi đều lăn, ca ca mới không phải các ngươi nói như vậy. . ."

"Lăn? Ngươi cái tiện nha đầu bằng cái gì để chúng ta lăn? Nơi này là Lâm gia địa bàn, muốn lăn cũng là các ngươi lăn mới đúng!"

"Nói đến, cũng liền Lâm gia chúng ta rộng lượng, chuyện đến nước này, không chỉ không truy cứu các ngươi khuyết điểm, còn cho các ngươi đưa tới ngân lượng, để cho các ngươi đi ra ngoài không đến nỗi chết đói. Các ngươi muốn còn là một người, nên cho chúng ta dập đầu, cố gắng cảm cảm ơn chúng ta!"

Dur Thừa Tuyết tỏ rõ vẻ ngạo mạn, nói xong, liền để hạ nhân thả cái kẻ tiếp hộp gỗ. Hộp gỗ mở ra, trong đó là một thỏi no đủ nén bạc, nhìn qua ngân lóng lánh vô cùng đẹp đẽ.

Sở Linh Nhi căn bản không thèm nhìn cái kia bạc một chút, vẫn như cũ mạnh mẽ trừng mắt Dur Thừa Tuyết, chỉ là rất không hăng hái, nước mắt lặng yên lướt xuống.

Bị trong lòng người thân si nhục, quở trách, ruồng bỏ, không phải cái gì mọi người có thể chịu đựng, Sở Linh Nhi, bất quá một cái mười tuổi bé gái mà thôi.

"Yêu, còn không hài lòng đúng không? Ngại ít?" Nhìn Sở Linh Nhi giờ khắc này đáng vẻ, Dur Thừa Tuyết tựa hồ cảm giác đặc biệt hưng phấn.

Cũng khó trách, những năm này vì ổn định Sở Thần, nàng vẫn giả bộ làm người tốt, rõ ràng không thích, nhưng muốn đối với cái này khuôn mặt xấu xí thiếu nữ mỉm cười, hiện tại nghĩ tới đến, trong lòng nàng liền khó chịu đến lợi hại.

"Ngại ít, vậy cũng chớ muốn!" Cười khúc khích, tràn ngập ác độc xinh đẹp, Dur Thừa Tuyết đem cái rương khép lại, đứng dậy.

Trước khi đi thời khắc, tay của nàng liền như vậy lơ đãng vung lên, sau đó " " một tiếng, trên mặt bàn ngao thật chén thuốc tung một chỗ.

"Ai u, thật không tiện, ngươi xem, ta cũng không phải cố ý, nếu không, ta cho các ngươi lưu ít bạc cho rằng bồi thường?" Dur Thừa Tuyết che miệng nở nụ cười, nhìn Sở Linh Nhi hai mắt phun lửa ánh mắt, lại nói : "Xem ngươi đáng đáp này, hẳn là không muốn, quên đi, lòng tốt xem là lòng lang dạ thú. Đi!"

Dường như một cái đánh thẳng trận tướng quân, Dur Thừa Tuyết toàn thân thư thái đi ra ngoài, đột nhiên, phía sau một cái thanh âm lạnh lùng truyền đến.

"Đứng lại!"

Ai đang nói chuyện? Lễ nào là. . .

"Ca ca, ngươi rốt cục tỉnh lại, Linh Nhi cho rằng. . . Linh Nhi cho rằng. . ." Cầm lấy Sở Thần tay, Sở Linh Nhi khóc không thành tiếng.

"Được rồi, đừng khóc, ca ca này không không có chuyện gì sao? Ngoan, Linh Nhi đi ra ngoài trước, lại ngao điểm chén thuốc, ca ca chờ uống đây!" Nhịn đau đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa Sở Linh Nhi tóc, Sở Thần nội tâm cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ là Sở Linh Nhi mới vừa vừa rời đi, Sở Thần nội tâm liền tràn ngập lửa giận cùng thô bạo, nhìn về phía Dur Thừa Tuyết trong ánh mắt cũng một mảnh lạnh lẽo âm trầm.

Rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều chuyện muốn hỏi, chỉ là cuối cùng, Sở Thần nhắm hai mắt lại, cực điểm ôn hòa nói : "Người ở làm, thiên ở xem. Các ngươi đối với ta làm tất cả, ta có thể xem là trả Lâm gia những năm này trông nom chi ân."

"Chỉ là, các ngươi đối với Linh Nhi si nhục, ta Sở Thần cả đời khắc trong tâm khảm. Một ngày nào đó, các ngươi sẽ quỳ gối chúng ta dưới chân, vì là ngày hôm nay cử động sám hối!"

Chương 4: Tình thâm

"Thật sao? Lâm gia chúng ta đối với người làm cái gì? Quên đi, tuy rằng nghe không hiểu lời của người, bất quá ta cũng muốn nói cho người một câu nói. Người, hiện tại chỉ là một kẻ tàn phế, đừng nói Tinh mạch vỡ giả, liền nói liền thành vì là vỡ giả cũng không thể." Dư Thừa Tuyết tỏ rõ vẻ xem thường.

Trước khi đi, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại dừng lại nói: "Há, còn có, suýt chút nữa đã quên, cảm tạ người Tinh đồ. Khê Nhược đã trở thành Tam vĩ Linh Hồ Tinh mạch vỡ giả, rất nhanh sắp danh dương toàn bộ Lôi Ưng quốc. Mà ta Lâm gia, cũng nhất định thăng chức rất nhanh."

"Vì lẽ đó, cái gì quý gỏi các người dưới chân sám hối loại hình buồn cười ngôn ngữ, liền không nên nói nữa. Còn có, cùng Khê Nhược chuyện, người cũng không cần vọng tưởng, nàng là thiên nga, người hiện tại nhưng liền con vịt nhỏ xấu xí đều không phải, người nhiều lắm là than thú không thể ngủ nổi nát bùn loãng, khanh khách. . ."

Nhìn Dư Thừa Tuyết cười rồi đi, Sở Thần trong lòng bùng tình không còn sự thù hận, người như vậy, như vậy gia tộc, đáng giá hận sao?

Hắn hiện tại duy nhất cảm giác, chỉ có lạnh giá. Tuy nhưng đã đoán được tất cả, nhưng hắn vẫn như cũ khó có thể tiếp thu, đồng thời sinh hoạt gần mười năm, vẫn coi như là trưởng bối người thân tồn tại, bây giờ, lại là bộ này sắc mặt.

Rất nhanh, Sở Linh Nhi cúi đầu đem ngực bụng lên, Sở Thần cười cười, uống một hớp Kiền, theo hậu cổ nén thương thế trên người trập lên.

"Đi, kim Thiên ca ca mang người rời đi nơi quý quái này, một ngày nào đó, bọn họ sẽ hối hận!" Âm thanh lộ ra suy yếu, nhưng vô cùng kiên định, tràn ngập hào hùng.

Sở Linh Nhi gật gù, thấy ca ca thần thái như thế, lo âu trong lòng cũng thiếu rất nhiều. Đời này, liền ca ca như thế một người thân, nàng nhất định phải cố gắng bảo vệ.

Tuyết chưa đình, gió chợt nổi lên. Ngày hôm nay, nhất định là cái đặc thù tháng ngày, Sở Thần huynh muội rời đi sống nhờ mười năm Lâm gia, trở thành không nhà để về lang thang.

Càng thêm đáng thương chính là, bọn họ là gánh vác ăn trộm ác danh bị đuổi ra khỏi cửa, đây là cả đời không cách nào thanh trừ sỉ nhục.

Không lâu, Sở Linh Nhi gian nan sam Sở Thần, ở một đồng người nhà họ Lâm chế nhạo bên trong ra Lâm phủ.

Lâm phủ ở ngoài, sớm có lượng lớn đoàn người tụ tập, những người này tựa hồ cũng không để ý cuồng phong bạo tuyết, trong lòng khinh bỉ cùng lửa giận đủ khiến bọn họ ở này trời đất ngập tràn băng tuyết bên trong cả người nóng lên.

"Ăn trộm đi ra, đánh chết bọn họ!"

"Đứng, đánh chết bọn họ, nhìn bọn họ còn dám thâu đồ vật!"

"Không trách trên mặt trường bút như thế xấu, hóa ra là chuyện xấu làm nhiều rồi!"

". . ."

Hột gà thú, lạn thái điệp, thậm chí gạch máng ngồi cùng nhau bắt chuyện tới, nương theo càng ngày càng ác độc ngôn ngữ, càng có người hơn vung vẩy nổi lên trong tay côn bổng.

Nhìn cửa quần tình xúc động tình cảnh, Lâm gia mọi người liên tục cười lạnh, chỗ tới, Lâm Giang Hải khóe miệng hơi vênh lên, rất nhanh liền biến mất, dường như chưa bao giờ từng xuất hiện.

Đoàn người trong vòng vây, Sở Thần đáng người thẳng tắp, dù cho nội tâm lửa giận ngập trời, trên mặt hắn vẫn như cũ mang theo mỉm cười. Chống bị thương thân thể, hắn gắt gao đem Sở Linh Nhi bảo hộ ở khuỷu tay, hoàn toàn không để ý nàng lệ rơi đầy mặt giấy dựa.

Trên người mỗi nhiều một vết thương, mỗi chảy ra một giọt máu, Sở Thần lửa giận trong lòng liền tăng vọt một phần.

"Sở Thần, con mẹ nó người đứng thẳng, như người đàn ông một điểm, điểm ấy khuất nhục, người nhận được lên. Thế nhưng, Linh Nhi chịu đựng tất cả, người nếu không đòi lại, liền uống làm người!"

. . .

Một trận tuyết lớn, ba ngày ba đêm chưa từng ngừng lại, phảng phất, toàn bộ trong thiên địa ngoại trừ bạch, liền đã không còn cái khác màu sắc.

Thanh Mộc trong thành, trên đường phố người ở rất ít, cuồng phong tập quyền lá rụng, có vẻ tĩnh mịch mà tiêu điều. Ba ngày phong tuyết, đầy đủ khiến mọi người xao động tâm tư làm lạnh, tương tự, cũng đủ để cho bọn họ quên rất nhiều chuyện.

Bây giờ đã không ai nói đến bị Lâm gia đuổi ra khỏi cửa Sở Thần huynh muội, liền ngay cả những kia từng hướng về cái kia huynh muội hai vút rác rưởi, vung vẩy côn bông đám người, khoảng chừng cũng đã quên đi rồi chính mình đã từng thương tổn quá như thế một đôi huynh muội.

Hiện nay, Thanh Mộc thành náo động nhất sự tình, không gì bằng Lâm gia Đại tiểu thư Lâm Khê Nhược thức tỉnh Tĩnh mạch một chuyện. Lâm Khê Nhược, mười lăm tuổi, thức tỉnh tứ phẩm Tĩnh mạch Tam vì Linh Hồ Tĩnh mạch, thiên túng chi tư, cả nước chấn động!

Vì thế, vương đô rất nhiều Học Viện ngàn dặm xa xôi mà đến, liền ngay cả luôn luôn tiên thiếu điều động các đại tông môn, cũng phái ra từng người đội ngũ. Mục tiêu của bọn họ đều rất rõ ràng, chính là phải đem Lâm Khê Nhược này thiên chi kiều nữ thu về môn hạ.

Ba ngày nay, là Lâm gia từ trước tới nay nổi bật nhất tháng ngày, vô số danh môn vọng tộc phân dùng mà tới, có chính là đến tặng lễ lập quan hệ, có chính là đến cầu thân, các đạo nhân mã nối liền không dứt.

Lâm phủ đại sảnh, Lâm Giang Hải mặt đỏ lừ lừ bùng chén trà, cứ việc bên ngoài phong tuyết gào lên giận dữ, nhưng trong lòng hân hân nhưng một mảnh hừng hực.

Bỏ qua một bên lá trà mặt, nhàn nhạt trà hương nức mũi, xuyên thấu qua lượn lờ như khói sương trắng, hân phảng phất nhìn thấy một cái hoa tóc thẳng chức rất nhanh Lâm gia.

Chính vào lúc này, bên ngoài có hạ nhân đến báo, nói là có khách quý cầu kiến.

Lâm Giang Hải khẽ mỉm cười, không chút hoang mang đặt chén trà xuống, nếu là đặt ở trước đây, hân nhất định sẽ kích động đến tìm không được bắc, bất quá ai kêu hân hai ngày nay đại nhân vật thấy nhiều cơ chứ?

Giữa lúc Lâm Giang Hải dự định đứng dậy đón lấy thì, một người tuổi còn trẻ tiếng cười truyền vào.

"Chú, bây giờ muốn gặp mặt ngài một lần cũng không dễ dàng a!"

Âm thanh tràn ngập trêu ghẹo ý vị, Lâm Giang Hải ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một người đàn ông tuổi trung niên, mang theo một tên tuấn tú thiếu niên chậm rãi mà đến, nói chuyện chính là thiếu niên kia.

Thiếu niên người đường viên giống như đã từng quen biết, rồi lại cùng trong ký ức không giống nhau lắm. Một hồi lâu, Lâm Giang Hải mới chột nói : "Người là đào? Ai nha, mới ba năm không gặp, chú đều sắp không nhận ra người. Khoan hãy nói, bây giờ đáng đáp kia càng tuấn, đến đến, nhanh tọa!"

Bắt chuyện hai người ngồi xuống, Lâm Giang Hải liền khiến người đi xin mời dư thừa tuyết, sau đó hỏi : "Đào, vị này hân là Bích tiêu tông tiền bối chứ?"

"Chú thật tinh tường, vị này chính là Bích tiêu tông Ngô trưởng lão! Ngô trưởng lão, vị này chính là ta chú Lâm Giang Hải, đồng thời cũng là biểu muội ta phụ thân của Lâm Khê Nhược!" Dư đào có ý riêng giới thiệu.

Nói xong, này Ngô trưởng lão cùng Lâm Giang Hải đồng thời sáng mắt lên, rất nhanh, hai người thân thiện bắt chuyện lên, trong đại sảnh tiếng cười không dứt.

Lâm gia phong quang thời gian, Thanh Mộc ngoài thành không xa, một chỗ hẻo lánh trong rừng cây.

Sở Linh Nhi một thân áo đơn, môi đông đến ô thanh, thân thể gầy nhỏ ở phong tuyết bên trong run lẩy bẩy.

Mặc dù như thế, ánh mắt của nàng nhưng mười phần kiên định, trong tay chặc gian nan tạc mở dày đặc tuyết đọng, sau đó một thoáng lại một thoáng cùng đông đến rắn như thép thạch bùn đất từ khải.

Chặc tạc ở cứng rắn bùn đất trên, phát sinh cứng rắn tiếng vang, chỉ chốc lát, này chặc liền đứt rời. Theo hậu, thiếu nữ lại cố chấp đòi một cái tân, vòng đi vòng lại.

Trời đất ngập tràn băng tuyết bên trong, Sở Linh Nhi thân thể dần dần cứng ngắc, Liên Mi mao đều bắt tri bắt giác kết trên sương tuyết, động tác trên tay của nàng càng ngày càng chậm chậm, phảng phất bất cứ lúc nào có thể dừng lại, trở thành một tôn chân chính tượng băng.

Mặc dù như thế, Sở Linh Nhi trong mắt quật cường hỏa diễm không từng có chút nào yếu bớt, động tác của nàng tuy rằng chậm chậm, nhưng tràn ngập kiên định cùng sức mạnh.

Lòng của thiếu nữ tư cực kỳ đơn thuần, nàng cần phải tìm được đồ ăn, dù cho vì thế phó ra tính mạng của chính mình. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể bảo vệ ca ca tính mạng.

Mà trên thực tế, vì đem sốt cao hôn mê ca ca từ Tử thần trong tay đoạt lại, ba ngày nay, hết thấy có thể nghĩ biện pháp nàng cũng đã nghĩ tới.

Vốn là không nhiều tích trữ đều mua được, liền ngay cả trên người áo dày phục cũng nên rơi mất, thay đổi không ít thuế thóc.

Những này mề lưng, Sở Linh Nhi một cái chưa động, đưa hết cho thiêu đến mơ mơ màng màng đến Sở Thần, mặc dù như thế, ngày hôm nay, bọn họ vẫn như cũ cạn lưng thực.

Chính là bởi vì này, Sở Linh Nhi không thể không chịu đựng giá lạnh, ăn mặc áo đơn một mình chạy tới trong rừng cây tìm đồ ăn.

Một cái tay trời gà không chặt thiếu nữ, ở này trời đất ngập tràn băng tuyết bên trong có thể tìm tới cái gì đồ ăn? Hết cách rồi, Sở Linh Nhi chỉ có thể hi vọng chính mình vận may đủ tốt, dù cho chỉ đào được một khối nhỏ cây sắn cũng được!

Dùng tính mạng của mình, đi tranh thủ ca ca cơ hội sinh tồn, Sở Linh Nhi không có do dự chút nào. Đáng được ăn mừng chính là, loại này kiên trì rốt cục được đền đáp.

Xem trong tay đầy đủ nặng hai cân cây sắn, Sở Linh Nhi lệ nóng doanh tròn.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi. . . Như thế đại cây sắn, tình điểm, hẳn là có thể để cho ca ca ăn hai ngày rồi!" Một dòng nước ấm từ đáy lòng bay lên, Sở Linh Nhi cảm giác mình bị đông cứng thân thể lần thứ hai tràn ngập sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngũ thánh định thiên

Không lâu sau khi, một chỗ khô ráo bên trong hang núi, Sở Linh Nhi lược nửa cân cây sắn, suy nghĩ một chút, lại sẽ lược cây sắn nước uống đi hơn nửa, lúc này mới nâng cây sắn hướng về cách đó không xa năm Sở Thần đi đến.

Mới vừa tới đến Sở Thần bên người, Sở Linh Nhi liền phát hiện Sở Thần nghiêm mặt biểu hiện nghiêm túc nhìn nàng, vô cùng bất an bên trong, nàng hoảng loạn cúi đầu, cái bụng không hăng hái ục ục gọi dậy đến.

Thời khắc này, Sở Thần nội tâm hết thảy kiên cường cùng niềm tin ảm ảm sụp đổ, nhìn trước mắt rụt rè dường như gây lỗi lầm giống như thiếu nữ, hẳn cũng không còn cách nào ức chế trong lòng tình cảm.

"Thằng nhóc ngốc. . ."

Kéo nàng lại lạnh lẽo tay nhỏ, đem đầu của nàng đặt tại chính mình lồng ngực, Sở Linh Nhi không nhìn thấy địa phương, Sở Thần mũi cay cay, nước mắt giàn giụa!

Tĩnh lại Sở Thần, trên người thiêu nhiệt đã thôi lui, ăn đi Sở Linh Nhi lược thật cây sắn, hẳn cảm giác thân thể cảm giác suy yếu thôi lui rất nhiều.

Không để ý Sở Linh Nhi phản đối, Sở Thần đem còn lại hơn nửa cây sắn một lần lược, ở hẳn mãnh liệt dưới sự yêu cầu, Sở Linh Nhi bị ép tiêu diệt trong đó một nửa, mặt khác một nửa, thì lại tiến vào chính hân trong bụng.

"Đều ăn xong, ngày mai có thể làm sao đây?" Cây sắn ngọt ngào mùi vị vẫn còn đang đầu lưỡi quanh quẩn, nhưng Sở Linh Nhi nhưng chút nào không cao hứng nổi, suy nghĩ một chút, lại cười nói: "Ca, người nghĩ ngợi nữa biết, ta ra ngoài xem xem còn có thể hay không thể đào được cây sắn!"

Nói xong, Sở Linh Nhi liền dự định đứng dậy, lại bị Sở Thần kéo.

"Được rồi, nha đầu ngốc, ca ca cũng đã tỉnh lại, sao có thể còn để người đi ra ngoài? Ngoan, ở đây ẩn biết, ca ca rất mau trở lại đến!" Không nói lời gì để lại Sở Linh Nhi vai, đem trên người áo khoác cởi ra khoác ở trên người nàng.

Lập tức, Sở Thần kiên định đi ra sơn động, đi vào đầy trời phong tuyết bên trong.

Ngơ ngác nhìn Sở Thần rời đi, bên cạnh đóng lửa, Sở Linh Nhi ảm áp nở nụ cười, bắt tri bắt giác nước mắt lại chảy xuống.

"Đều là như thế bá đạo, đều là đem tất cả mọi chuyện đều giáng ở trên người mình. Bất quá. . . Làm bạn mười năm, có người, thật tốt!"

. . .

Là một người người "xuyên việt", Sở Thần cảm giác mình to lớn nhất phúc lợi, chính là bảo lưu trí nhớ của kiếp trước. Kiếp trước, hẳn là liên bang địa cầu

một tên siêu cấp nhà thiên văn học, thông minh tăng mạnh.

Chính là bởi vì này, đi tới thế giới này, hắn mới có thể ở gần gần hơn mười năm bên trong, dựa vào chính mình đối với thiên văn tinh thông, thôi diễn ra Tinh Thần vận hành quỹ tích, từ mà trở thành một tên siêu cấp Tinh đồ sư.

Ngoài ra, trí nhớ của kiếp trước còn giao cho Sở Thần mạnh mẽ đã ngoại sinh tồn năng lực.

Cứ việc thế giới này có sức mạnh mạnh mẽ hệ thống, có khủng bố yêu thú, thế nhưng đồng dạng, thế giới này cũng có tâm thường nhất dã thú.

Dựa vào đã ngoại sinh tồn kinh nghiệm, cùng với nhiều năm ma luyện ra đến cường tráng thể phách, rất nhanh, Sở Thần tay trái một con màu mỡ thỏ rừng, tay phải một con xui xẻo chim trĩ, trên cổ còn mang theo một cái ngù đồng bên trong đại xà, có thể nói thắng lợi trở về.

Sở Linh Nhi sùng bái trong ánh mắt, Sở Thần cấp tốc đem chiến lợi phẩm thu thập sạch sẽ, tại chỗ liền đem chim trĩ cho nướng, mỹ mỹ một trận thức ăn mặn sau khi, Sở Linh Nhi cũng lại không nhịn được uể oải, ngủ say.

Sở Thần một mặt cung chiêu, cẩn thận giúp Sở Linh Nhi đắp kín quần áo, lại vuốt lên nàng nhũ chắt lông mày, thuận lợi đem đồng lửa thiêu đến càng vượng chút, lúc này mới đứng dậy.

Vừa đứng lên, Sở Thần tựa như cùng biến thành người khác giống như vậy, hết thảy ôn nhu trong phút chốc biến mất hầu như không còn, thay vào đó, là khắp nơi ác liệt hàn quang.

Đi tới sơn động ở giữa nhất chéch, đem một đồng đá vụn thanh lý ra, sau đó mất công sức đem một tảng đá lớn dời, hiện ra ở trước mắt, là một cái đen thui lỗ nhỏ.

Không chút nghĩ ngợi, Sở Thần đưa tay đi vào, sau một khắc, một bộ quyền sách xuất hiện ở trong tay hắn.

Bức tranh triển khai, một luồng như cùng đi tự Man Hoang hơi thở hồng hoang phả vào mặt, cổ lão mà uy nghiêm khí tức tràn ngập dưới, phảng phất ngoại giới phong tuyết thanh đều tiêu đi.

Có lẽ là mình châu bị long đông oán hận, tranh này quyền vừa mở ra, liền bắn mạnh ra vạn trượng thái quang, thái quang bên trong, mơ hồ có rồng gầm phượng hét thanh truyền ra, dường như bên trong phong ấn thượng cổ hồng hoang thế giới.

Nhìn trước mắt thái quang tràn ngập cự bức Tinh đồ, Sở Thần trong lòng phức tạp khó hiểu.

"Hồng hoang Tổ Long đồ. . . Hay là, phải gọi người Ngũ thánh định thiên đồ mới đúng, hồng hoang Tổ Long a, chúng quy không phải phạm nhân có thể tương tượng!" Một lúc lâu, Sở Thần khe khẽ thở dài, khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ.

Bộ này Tinh đồ, vốn là Sở Thần vì chính mình chuẩn bị, vào lúc ấy hắn, hùng tâm vạn trượng, vốn muốn đáp nện hồng hoang Tổ Long đồ, chỉ tiếc, cuối cùng tâm lực, hắn đều không thể nào tưởng tượng được ra hồng hoang Tổ Long đến tột cùng là thế nào tồn tại.

Vì lẽ đó cuối cùng, bộ này Tinh đồ liền hội chế thành Ngũ thánh định thiên đồ. Ngũ thánh, chính là Tổ Long quy thiên hậu thành tựu ngũ phương thánh thú, có Đông Phương Thanh Long, phía nam chu tước, phương tây Bạch hổ, phương bắc huyền vũ, cùng với trung ương Kỳ Lân.

Cùng Ngũ thánh định thiên đồ cùng sinh ra còn có mặt khác một bức Tinh đồ, bách điều hướng phương đồ.

Không giống với Ngũ thánh định thiên đồ chừng mười năm tới tám không mặt trời số mệnh, bách điều hướng phương đồ sinh ra sau khi không lâu, liền dừng ở Sở Linh Nhi trên người.

Sở Thần hi vọng, mười mười Sở Linh Nhi có thể trở thành là Phương Hoàng loại kia mỹ lệ vô song, cao quý vô thượng tồn tại.

Chỉ tiếc, hi vọng là thật, hiện thực là tàn khốc. Cao tới cửu phẩm Phương Hoàng Tinh mạch, mặc dù có Tinh đồ làm dẫn, cũng không phải như vậy dễ dàng liền có thể ngưng tụ.

Không có bất kỳ phòng hộ biện pháp, Sở Linh Nhi tùy tiện sử dụng bách điều hướng phương đồ kết quả, chính là Liệt Diễm đốt người, suýt chút nữa chết. Nếu không có thời khắc mấu chốt cha mẹ lưu lại giọt nước mưa điều trị chủ động hộ thân, nói không chắc mấy năm trước, nàng cũng đã chết rồi.

Dù cho giữ được một mạng, nhưng Sở Linh Nhi cũng vì vậy mà lưu lại mầm bệnh. Từ đây, nàng trên mặt xinh đẹp, có thêm một đám lớn xấu xí vết tích.

Lâm Giang Hải loại người chỉ biết Sở Linh Nhi bởi vì ngưng tụ Tinh mạch thất bại mà lưu lại mầm bệnh, cũng không biết, lúc đó sử dụng Tinh đồ căn bản không phải cái gì tứ phẩm Tam vĩ Linh Hồ Tinh đồ, mà là cửu phẩm bách điều hướng phương Tinh đồ.

Tự nhiên, bọn họ cũng sẽ không biết, ở bách điều hướng phương đồ ở ngoài, còn có mặt khác một bức nghịch thiên Tinh đồ.

Dù sao, Tinh đồ sư loại này vượt quá tưởng tượng nghề nghiệp, từ trước đến giờ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Mà mặc dù trong truyền thuyết mạnh nhất Tinh đồ sư, cả một đời, nhìn được Tinh Thần huyền bí, cũng chỉ có thể vẽ một bộ Tinh đồ.

Sở Linh Nhi tao ngộ, để Sở Thần bị đã kích lớn, cũng cảm thấy hổ thẹn, cuối cùng, Ngũ thánh định thiên đồ bị hắn phủ đầy bụi lên, cũng quyết tâm vĩnh viễn không lại sử dụng.

Sở Thần lo lắng, cũng không phải là ngưng tụ Tinh mạch trong quá trình nguy cơ, mà là sợ sệt chính mình một khi có chuyện, còn nhờ Sở Linh Nhi không người chăm sóc. Kết quả là, này Ngũ thánh định thiên đồ một tầng, chính là đến mấy năm.

"Người nói, ta có phải là hắc là bạch một lần đây?" Nhẹ nhàng xoa xoa Tinh đồ, cảm ứng bên trên dường như sinh mệnh giống như nhảy lên mạch đập, Sở Thần trong lòng khuấy động dị thường.

Tựa hồ cảm ứng được Sở Thần tâm tư, Ngũ thánh định thiên đồ bùng nổ ra thái quang càng thêm chói mắt, thái quang bên trong, ngũ phương thánh thú từng cái hiện lên, rít gào không thôi.

Chỉ là cuối cùng, Sở Thần yên lặng thờ dài, đem Tinh đồ cuộn lên, lần thứ hai đưa nó nhét vào hắc ám bên trong cái hang nhỏ.

Chung quy, Sở Thần không hạ được cái kia quyết tâm, bởi vì thất bại hậu quả hắc không chịu đựng nổi. Nếu như hắc xảy ra vấn đề rồi, Sở Linh Nhi làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nguy cơ

Chuyển thiên trời vừa sáng, phong đình tuyết người. Sở Linh Nhi rất sớm tỉnh lại, cười khúc khích đem nắp ở y phục trên người nắp đến Sở Thần trên người, theo hậu dùng tảng đá trên đất lưu trên một hàng chữ, theo hậu một mình rời đi son động.

Chậm rãi từng bước, rõ ràng dấu chân lan tràn, không lâu lâu dài, Sở Linh Nhi đi tới Thanh Mộc thành.

"Chương quỹ, nơi này thu xà đàm sao?" Một nhà hiệu thuốc bên trong, Sở Linh Nhi rụt rè nói.

Chương quỹ cười nói: "Thu."

Vừa dứt lời, này chương quỹ sắc mặt liền chìm xuống, trước mắt bé gái, trên mặt đáng ghê tởm bết, thực sự để hắc buồn nôn.

Lòng người hiểm ác như vậy, cuối cùng, vốn nên có thể đổi đến hai lượng bạc xà đàm da rắn, cuối cùng chỉ đổi lấy một khối không tới một lượng bạc vụn.

Mặc dù như thế, Sở Linh Nhi vẫn như cũ đối chương quỹ thiên ân vạn tạ, dù cho chỉ là như thế một khối bạc vụn, cũng đã có thể giúp đỡ đại ân của nàng.

Chăm chú nắm bạc, Sở Linh Nhi vội vàng cách mở tiệm thuốc.

"Bạc tuy rằng không nhiều, thế nhưng dùng ít đi chút, hắc là có thể vì là ca ca chế tác một cái áo bông. . ." Trên đường cái, Sở Linh Nhi súc thân thể cúi đầu, vừa chạy đi vừa tính toán cần muốn mua vật liệu.

Cách đó không xa, Lâm Nhị Hồ mang theo một đám người hạ nhân từ bỏ trong điểm đi ra. Chỉ là nhìn qua, hắc tựa hồ không sao vậy cao hứng, đến nỗi cùng ở sau người người cũng không dám nói nhiều.

Lâm Nhị Hồ hiện tại phi thường buồn phiền, thân là Lâm gia Đại quân gia, hắc nhìn như phong quang vô hạn, trên thực tế, nhưng ngày ngày như băng mỏng trên giày, cẩn thận từng li từng tí một.

Nếu không có hắc làm người cẩn thận, e sợ gia chủ phu nhân dư thừa tuyệt từng đã sớm đem hắc từ Đại quân gia vị trí chạy xuống, do đó đổi tâm phúc của nàng.

Hiện nay, Lâm gia quật khởi đã thế không thể đỡ, này Đại quân gia phân lượng thì càng nặng. Một cách tự nhiên, Lâm Nhị Hồ nguy cơ cũng càng ngày càng sâu.

Mấy ngày nay, Lâm Nhị Hồ vẫn đang nghĩ, đến tột cùng thế nào mới có thể đạt được gia chủ thư của phu nhân mặc cho, thế nào mới có thể ngồi vững vàng cái này Đại quân gia vị trí, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, đều không cái gì biện pháp tốt!

"Cứ theo đà này, cái mộng này phía dưới vị trí, sớm muộn khó giữ được a!" Cúi đầu đi tới, Lâm Nhị Hồ trong lòng không tên uất ức.

Đột nhiên, phía sau có người nhắc nhở : "Lâm ca, phía trước có cái tiểu nha đầu!"

"Lăn, tiểu nha đầu có cái gì đẹp đẽ? Thực sự không chịu được trở lại tìm người bà nương đi, không được nữa chính mình bên kia lâu bên trong đi tìm!" Lâm Nhị Hồ giận dữ, bản năng cho rằng mấy người thuộc hạ sắc tâm phát động.

"Nhưng là. . . Phía trước thật giống là Sở Linh Nhi cái kia xấu nha đầu!"

"Bất kể nàng Sở Linh Nhi vẫn là Triệu Linh Nhi, nói chung, lão tử hiện tại không tâm tư muốn những thứ này!" Lâm Nhị Hồ như trước nổi giận dưng dưng, nhưng đột nhiên, hắn dừng chân lại : "Sở Linh Nhi? Cái kia bị đuổi ra Lâm gia tiểu nha đầu?"

Không ngờ hậu người trả lời, Lâm Nhị Hồ ngẩng đầu nhìn, đường phố một bên khác đâm đầu đi tới một cô bé, tuy rằng cúi đầu, nhưng rõ ràng là Sở Linh Nhi không thể nghi ngờ.

"Đạp phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu! Đang lo không có cách nào đạt được thư của phu nhân mặc cho, vừa vặn người tiện nha đầu này đưa tới cửa, hừ hừ. . ." Lâm Nhị Hồ trong lòng cười gằn, vung tay lên : "Đi!"

Nói xong, Lâm Nhị Hồ xông lên trước, đi tới đường phố một bên khác, cố ý ngăn ở Sở Linh Nhi đi tới phương hướng trên.

Cố ý tính toán bên dưới, cúi đầu cười ngọt ngào Sở Linh Nhi rất nhanh va vào khuôn mặt hung ác Lâm Nhị Hồ.

Còn chưa kịp ngẩng đầu, Sở Linh Nhi liền bị thân thể cường tráng Lâm Nhị Hồ đẩy ngã xuống đất, cũng trong lúc đó, phía sau Lâm gia hạ nhân ác cười đưa nàng bao quanh vây nhốt.

"Ta nói ai như thế lớn mật va người đầu? Hóa ra là người cái này đáng ghê tởm tiện nha đầu, sao vậy, còn hiềm không đủ mất mặt? Còn muốn đi Lâm gia chúng ta hành thiết?"

Lâm Nhị Hồ hai tay chống nạnh, tỏ rõ vẻ cười gằn. Nói xong, mệnh mọi người đem Sở Linh Nhi giờ lên, hướng về sông đào bảo vệ thành phương hướng đi đến.

...

Ngoài thành son động, Sở Thần xa xôi chuyển tỉnh, đồ ăn cùng sung túc giấc ngủ, để hắn nhìn qua tỉnh thần rất nhiều.

"Linh Nhi. . . Linh Nhi. . ." Phát hiện Sở Linh Nhi không ở, Sở Thần trong ngoài la lên lên, một hồi lâu, mới chú ý tới trên đất chữ viết.

"Hóa ra là đi trong thành, nha đầu này. . ." Xem xong chữ viết, Sở Thần tâm trạng an tâm một chút. Cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lấy thịt ở trên đồng lửa thiêu đốt lên.

Bất tri bất giác, một canh giờ trôi qua, bên ngoài dần dần lại gió nổi lên rồi. Mà thịt từ lâu nướng kỹ, Sở Thần chính mình cái kia một phần cũng sớm đã ăn đi, chỉ là, Sở Linh Nhi như trước chưa có trở về.

"Sao vậy còn chưa có trở lại? Có thể đừng ra cái gì sự mới được!" Canh giữ ở cửa động, mắt thấy phong tuyết sắp nổi lên, Sở Thần lo lắng lo lắng.

"Không được, ta đến đi xem xem!" Lại đợi một hồi, Sở Thần chung quy không nhịn được, hướng về vào thành phương hướng mà đi.

Rất nhanh, Thanh Mộc thành dĩ nhiên trong tầm mắt. Sở Thần đang muốn tăng nhanh bước chân vào thành, đột nhiên, một trận cuồng loạn cười lớn truyền vào trong tai.

Tiếng cười kia bên trong, mơ hồ chen lẫn "Xú nha đầu" "Tiện nha đầu" loại hình chữ. Quan trọng nhất chính là, hắn còn nghe được một cái kinh hoàng giọng nữ.

"Chết tiệt khốn nạn!" Vừa nghe đến cái kia tràn ngập sợ hãi tiếng kêu gào, Sở Thần trong nháy mắt nổi cả gân xanh, một luồng lệ khí xông lên đầu, thuận lợi đánh lên một cây côn gỗ, nhanh chóng hướng về âm thanh truyền đến ra chạy đi.

Đến địa điểm, hình ảnh trước mắt để Sở Thần nhe răng sắp nứt.

Chỉ thấy sông đào bảo vệ thành trên trên mặt băng, Lâm Nhị Hồ loại người làm thành một vòng, trong vòng ương, cầm lái một cái lỗ thùng.

Lỗ thùng bên cạnh, hai người nắm Sở Linh Nhi nhỏ gầy cánh tay, đưa nàng ở thấu xương trong nước đá thả xuống, nhấc lên, thả xuống, nhấc lên, vòng đi vòng lại.

Mỗi một lần thả xuống, tất nhiên nước sông mạn quá mức đỉnh, lạnh xuyên tim; mà mỗi một lần nhấc lên, tất nhiên toàn thân bại lộ ở gió bắc bên trong, phong hàn thấu xương.

Đáng thương Sở Linh Nhi, giờ khắc này đã thoi thóp, liền mắt đều không mở ra được, liền ngay cả cái kia sợ hãi tiếng kêu, đều chỉ là theo bản năng bản năng.

"Lâm Nhị Hồ, chết đi cho ta!" Bại lộ bên trong Sở Thần, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng xông lên trước, một gậy mạnh mẽ đánh ở Lâm Nhị Hồ trên

lưng.

"sát" một tiếng, gây đứt đoạn mắt.

Lâm Nhị Hồ mộ nhiên xoay người, nhưng dường như người không liên quan.

"Hay, hay! Vốn là tiện nha đầu này đã là niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới người phé vật này cũng tới, như vậy, lão tử liền không khách khí. Chỉ cần bắt được hai người các người, ta Lâm Nhị Hồ liền có thể ở Đại quân gia vị trí, vô tư!"

Không nói nhảm, Lâm Nhị Hồ vung tay lên, hang động một bên hai người liền đem Sở Linh Nhi ném tới trên mặt băng, cái kia thô lỗ động tác, để Sở Thần lại một trận nổi nóng.

Chính muốn qua đi đem Sở Linh Nhi nâng dậy, nhưng không làm Lâm Nhị Hồ ngang qua một bước, thân thể khôi ngô, dường như một ngọn núi lớn, gất gao che ở Sở Thần trước mặt.

Một bước chi cách, dường như lạch trời!

Sở Thần gất gao nắm chặt nắm tay, hàm răng đã cắn ra huyết.

"Cút ngay!" Một tiếng quát nằng, âm thanh như cùn đi này lạnh giá âm u Địa ngục, Hàn Băng thấu xương, sát khí lẫn liệt.

Lâm Nhị Hồ theo bản năng hậu triệt một bước, chờ phản ứng lại, nhất thời đỏ cả mặt.

Muốn hắn đường đường Lâm gia Đại quân gia, tuy không phải Tinh mạch võ giả, nhưng cũng là tôi tớ cảnh năm tầng võ giả tầm thường. Thân thể cường hãn để hắn ngành được một cơn không có một chút nào tổn thương, mà hắn một quyền đánh ra, càng là có tới hơn một nghìn cân cự lực.

Mà Sở Thần là cái gì? Sở Thần bất quá là cái phạm nhân, không, tình thù phá nát hắn, liền phạm nhân cũng không bằng, hắn là cái chân thực phé nhân!

Một kẻ tàn phế, bằng cái gì đối với một cái tôi tớ cảnh năm tầng cường giả nói "Lăn" ?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hận

Nếu như nói Sở Thần "Cút ngay" hai chữ để Lâm Nhị Hồ lên cơn giận dữ, như vậy hắn bản năng lui bước cử động, nhưng là để hắn tức giận thành cuồng!

"Tiểu tử thú, đây chính là người tự mình chuốc lấy cực khổ, không trách ta!"

Lâm Nhị Hồ sắc mặt lạnh lẽo, nói xong, một quyền đánh ra.

Nghìn cân cự lực vung vẩy, gió lạnh tránh lui, quyền phong hiển hách.

Nắm đấm cùng thể, Sở Thần căn bản không làm được chút nào phản kháng, chỉ nghe "sát" một tiếng, xương gãy vỡ trong thanh âm, hấn huyết tinh phun mạnh, tại chỗ bị nổ ra mây trắng xa, mềm ra ở trên mặt băng.

"Ca ca. . . Ta và các người liều mạng!" Cách đó không xa, Sở Linh Nhi một tiếng gào lên đau đớn, cũng không biết từ đâu tới rồi đi, ôm lấy gần nhất một người chân nhỏ chính là một cái.

"A! Người cái Phong nha đầu, người muốn chết thật sao?" Bị cắn người một tiếng gào lên đau đớn, lập tức giận dữ, mạnh mẽ một cước, đem Sở Linh Nhi đá bay.

Tựa hồ như vậy còn chưa hết giận, chạy tới đem thổ huyết Sở Linh Nhi nhấc lên, lần thứ hai đưa nàng ở trong sông nhấc lên thả xuống.

Tơ mắt nhìn muội muội gặp không phải người dẫn vật, nghe nàng âm thanh càng ngày càng yếu ớt, Sở Thần trái tim chảy máu.

Hắn hận chính mình, nếu không có hắn kiêu căng tự mãn, không chịu thành tựu tâm thường Tinh mạch võ giả, Sở Linh Nhi làm sao đến mức rơi xuống

mức độ như vậy?

Hắn hận Lâm gia, cha mẹ đối với Lâm gia có ân, Lâm gia không tư báo lại; hắn thành tựu Lâm Khê Nhược, thành tựu Lâm gia, Lâm gia nhưng ân đền oán trả, không chỉ phế bỏ hắn, càng là đối với Sở Linh Nhi cực điểm sỉ nhục!

Hắn hận trước mắt đám người này, không, bọn họ căn bản không phải là người, một cái mới có mười tuổi, thể nhược nhiều bệnh bé gái, bọn họ sao vậy dưới phải đến như vậy tàn nhẫn tay?

"Sức mạnh... Sức mạnh... Sát..." To lớn sự thù hận thúc đẩy dưới, Sở Thần khát vọng đối với sức mạnh chưa từng có mãnh liệt, sát tâm, cũng chưa từng có rừng rực.

Chỉ là hắn bây giờ, bị thương nặng, liền nắm chặt nắm đấm sức mạnh đều không có, lại từ đâu nói đến đi đánh giết trước mắt đám người kia?

"Sức mạnh? Ha ha, ngươi là đang nói đùa ma? Ngươi bắt quá là cái liên tinh phủ đều phế bỏ phế nhân mà thôi, ngươi bằng cái gì ưng có sức mạnh? Ngươi bằng cái gì muốn giết chúng ta?"

Chậm rãi đi tới Sở Thần trước người, một cước đạp ở Sở Thần trên tay, điên cuồng nghiền ép, Lâm Nhị Hồ tỏ rõ vẻ tàn bạo nụ cười.

Tựa hồ cảm thấy như vậy mới chỉ ần, rồi hướng người bên cạnh nói: "Ngươi, quá khứ, không phải yêu thích tiểu nha đầu ma? Ngày hôm nay liền thưởng cho ngươi, đương nhiên, ngươi đến để chúng ta thỏa mãn, quan trọng nhất chính là, để vị này vĩ đại ca ca thỏa mãn!"

"Khà khà, lão đại yên tâm, luận thực lực tu vi, mười cái ta cũng không phải lão đại đối thủ. Thế nhưng chuyện như vậy mà, mười cái lão đại cũng chưa chắc là ta đối thủ! Ngươi liền nhìn được rồi, bảo đảm để đại gia thỏa mãn, để vị này ca ca, cũng thỏa mãn, ha ha!"

Nói xong, một người xoa xoa tay, nuốt nước miếng, tỏ rõ vẻ dâm quang hướng về Sở Linh Nhi vị trí đi đến.

"Lâm Nhị Hồ, ngươi súc sinh..." Sở Thần nghiêng răng nghiêng lợi, hết sức dưới sự giận, con ngươi đều sắp bốc cháy lên.

"Sao vậy? Ngươi rất phần nộ?" Lâm Nhị Hồ hí mắt, ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ Sở Thần mặt, tổn hại hắn lửa giận ngút trời ánh mắt, cười nhạt nói: "Thực sự là một bộ cảm động tình cảnh, huynh muội tương thân tương ái, đều không chịu nổi đối phương thống khổ. Bất quá, ánh mắt của ngươi thật sự rất đáng ghét, vì lẽ đó..."

Dừng một chút, Lâm Nhị Hồ ánh mắt chuyển hướng cái kia hướng về Sở Linh Nhi đi đến người: "Chậm rì rì chờ chết đây? Còn không mau một chút, đừng để người ta sốt ruột chờ rồi!"

"Khốn nạn..." Sở Thần bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trơ mắt nhìn cái kia ma thủ khoảng cách Sở Linh Nhi càng ngày càng gần.

"Ca ca... Ca ca... Linh Nhi sợ sệt..."

Sở Linh Nhi âm thanh rơi vào Sở Thần trong tai, như vậy sợ hãi bất lực, ánh mắt của nàng, tràn ngập tuyệt vọng. Nghe nhìn, Sở Thần cảm giác toàn bộ thiên địa đều ảm đạm đi, hết thấy tất cả đều cách hắn mà đi.

Giờ khắc này Sở Thần bên trong thế giới, chỉ có cái kia thanh âm hoảng sợ, ánh mắt tuyệt vọng. Chúng nó không ngừng trùng kích đầu óc của hắn, trùng kích máu thịt của hắn cốt tủy.

"Không... Ai cũng không thể gây tổn thương cho hại Linh Nhi! Thần, cũng không thể!"

Trong lòng gào thét như sấm, lửa giận cao một trượng quá một trượng, không tự chủ, Sở Thần nắm chặt nắm đấm, một luồng bạo ngược khí tức từ trong cơ thể lan ra.

Đó là một luồng tràn ngập hủy diệt cùng trừng phạt khí tức sức mạnh, chúng nó đến từ thân thể mỗi một tác máu thịt, Sở Thần chưa hề biết sự tồn tại của bọn nó, nhưng thời khắc này, chúng nó dường như ngủ say hồng hoang cự thú giống như thức tỉnh.

"Đây là sức mạnh, đến từ huyết mạch sức mạnh!" Sở Thần hai mắt trợn trừng, trong lòng mừng như điên.

Sức mạnh cuồng bạo điên cuồng gội rửa thân thể của hắn, đem thân thể của hắn không ngừng rèn luyện, hắn cảm giác mình thể phách đang không ngừng tăng cường, gãy vỡ xương cốt cũng bị nhanh chóng chữa trị.

Thông khổ, mãnh liệt thông khổ.

Thế nhưng, Sở Thần không quan tâm chút nào, giờ khắc này, trong lòng hắn chỉ có hận, hết sức hận!

"Ầm ầm!"

Một tiếng vang thật lớn, thương lôi bừa bãi tàn phá, chớp giật phá không.

Ánh chớp dưới, Sở Thần chậm rãi đứng lên, mắt sáng như đuốc, mặt trầm như sắt, cả người hồ quang vờn quanh, dường như trên chín tầng trời lôi thần.

Khí thế mạnh mẽ làm kinh sợ, Lâm Nhị Hồ loại người sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, nói liên tục đứng khí đều không có.

Ánh mắt lạnh lùng từ Lâm Nhị Hồ loại trên thân thể người đảo qua, dường như nhìn từng cái từng cái người chết giống như, giờ khắc này Sở Thần tràn ngập khiến người ta tuyệt vọng khí tức.

"Chết!"

Lãnh đạm phun ra một chữ, dường như thiên phạt thâm phán, Sở Thần thường thường một quyền đánh ra, kêu thảm thiết nương theo nổ vang, từng cái từng cái người nhà họ Lâm bạo thành sương máu, bị gió thổi tán.

Thần linh thâm phán giống như âm thanh rơi vào Lâm Nhị Hồ trong tai, để hấn nhất thời mất đi hết cả niềm tin. Thời khắc này, cái gì Lâm gia, cái gì Đại quân gia, đều hoàn toàn không còn quan trọng nữa, trọng yếu chính là, hấn muốn chết.

"Không, ta không muốn chết, ta còn có tốt đẹp tháng ngày. . . Trốn, mau mau trốn!" Trong lòng cảnh báo hí dãi, Lâm Nhị Hồ điên cuồng muốn chạy trốn, chỉ là một mực, hấn giờ khắc này hai chân run cầm cập, căn bản bước bất động một bước.

Hết sức sợ hãi bên dưới, Lâm Nhị Hồ cả người bỗng nhiên run lên, thi niệu không bị khống chế theo ống quần chảy xuống. Hàn gió vừa thổi, cái kia lạnh lẽo tư vị, quả thực khỏi nói.

Chỉ tiếc giờ khắc này Lâm Nhị Hồ đối với này không hề có cảm giác gì, hấn hiện tại chỉ có một ý nghĩ, vậy thì là, hấn còn chưa có chết!

Những người khác đều chết rồi, cô đơn hấn Lâm Nhị Hồ không chết!

Mặc kệ Sở Thần tại sao không giết chết chính mình, chỉ cần sống sót, chính là tối trị phải cao hứng sự tình . Còn những người khác, có chết hay không nào có cùng ta can hệ?

Đến cùng là làm Đại quân gia người, phục hồi tinh thần lại Lâm Nhị Hồ, rất nhanh liền trấn định lại.

Nguyên bản hấn dự định dập đầu xin tha, chỉ là một mình lưu lại một mạng để hấn sản sinh một loại ảo giác, vậy thì là Sở Thần không dám giết hấn, bởi vì hấn là Lâm phủ Đại quân gia.

Trải qua một phen nào bù, Lâm Nhị Hồ đối với ý nghĩ của chính mình càng ngày càng chắc chắn.

Đã như thế, hấn nhìn về phía Sở Thần trong ánh mắt cũng không còn sợ hãi, cứ việc, Sở Thần khí tức trên người trước sau như một khiến người ta tuyệt vọng.

"Sở Thần, ngươi tốt nhất bé ngoan bó tay chịu trói, theo ta về Lâm phủ nhận tội, nếu không thì, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!" Lâm Nhị Hồ một mặt hung ác, phảng phất ăn chắc Sở Thần không dám phản kháng.

Sở Thần cười lạnh, liếc si như thể nhìn Lâm Nhị Hồ.

"Ngươi cười cái gì? Lẽ nào ngươi dám. . ."

Lâm Nhị Hồ mặt lộ vẻ xem thường, chỉ là lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy Sở Thần đánh ra một quyền, hoàn toàn không có cách nào chống lại Lôi Đình Chi Lực, đem hấn hết thảy kiều ngạo cùng dựa dẫm đánh cho vụn vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quyết đoán

Chưa từng có sợ hãi chi, Lâm Nhị Hồ không cần suy nghĩ, liền trọng trọng quỳ rạp xuống đất, dập đầu liền xin tha mệnh. "Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!" Sở Thần lạnh lùng cười, nắm tay không gì sánh được thông thả.

Trong dự đoán tử vong vẫn chưa đã tới, nhưng Lâm Nhị Hồ tâm bình phục, vụ kì nghe được Sở Thần nói, tâm tư của hấn hựu hoạt lạc.

"Giùng càng già càng cay! Chờ, chỉ cần lần này không chết, giá tất cả khuất nhục, rất nhanh ta sẽ toàn bộ trả lại cho ngươi! Không riêng gì ngươi, còn ngươi nữa cái kia xấu miệng miệng. . ." Lâm Nhị Hồ trong lòng hết sức nữu khúc, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể nhượng hấn cảm giác được thư sướng

một ít.

Thế nhưng, Lâm Nhị Hồ đắc ý vẫn chưa duy trì liên tục bao lâu, liền chỉ cảm thấy ngực đau xót, trước mắt tối sầm, hai tiếng bạo hừng hậu, một cường liệt đau đớn tập cuốn tới.

Nặng nề suất trên mặt đất, Lâm Nhị Hồ sắc mặt trắng bệch, mồ hôi như mưa.

"Chẳng lẽ còn thị muốn giết ta?" Đây là Lâm Nhị Hồ lúc này duy nhất tìm cách, chính là tử vong như trước chậm chạp không có đến.

Lâm Nhị Hồ chiến chiến căng căng mồ mắt ra, lại phát hiện Sở Thần thân lôi quang đã tiêu tán, thân cũng đã không có trước làm cho tuyệt vọng khí tức, duy chỉ có không đổi, thị ánh mắt của hắn vẫn như cũ lạnh lùng.

"Cút về nói cho Lâm Giang Hải còn có dư ngồi tuyệt tiện phụ kia, ta, Sở Thần, một ngày nào đó hội đưa bọn họ gia tăng vu chúng ta huynh muội thân tất cả hoán trở lại. Như bất năng thành, thì không làm người!"

Niên thiếu ánh mắt của người quyết tuyệt như vậy. Nhất ngôn ký xuất, thiên lôi chấn động, dường như Thương Thiên đang hưởng ứng hắn thệ ngôn!

Huy hoàng lôi âm trung, Lâm Nhị Hồ can đảm câu liệt, rồi lại ngạc nhiên không hiểu. Hắn không rõ Sở Thần tại sao lớn như vậy dũng khí, lại dám phóng hãn ly khai? Canh có can đảm hướng hôm nay danh tiếng chính thịnh Lâm gia tuyên chiến?

Tuy rằng không nghĩ ra, nhưng Lâm Nhị Hồ mơ hồ có loại cảm giác, cự ly Sở Thần hoàn thành thệ ngôn ngày nào đó, sẽ không quá xa!

Chỉ là rất nhanh, ý niệm như vậy liền bị phao đảo lên chín tầng mây, bởi vì tỉ mỉ nghĩ đến, vậy căn bản là chuyện không thể nào.

Mặc dù Sở Thần lần này đại phát thần uy, thậm chí trực tiếp bể mất hai cánh tay của hắn, nhưng hắn tin tưởng vững chắc, đây chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn trắng lẹ, Sở Thần, cuối cùng là một phế nhân, bởi vì hắn tình phủ đã nghiền nát!

Thống khổ, cừu hận dữ sợ hãi đan vào, Lâm Nhị Hồ rốt cục kéo tàn khu ly khai. Hắn nhất khắc không dám dừng lại lưu, nhất cú không dám hỏi nhiều, bởi vì hắn sợ Sở Thần tùy thời hội thay đổi chủ ý.

Nhìn theo Lâm Nhị Hồ tiêu thất ở trong tầm mắt, Sở Thần rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thân sắc uể oải lại.

Trong cơ thể cô đột nhiên hiện ra tới Lôi Đình Chi Lực, từ lâu ở oanh bạo Lâm Nhị Hồ song chương sau khi tán đi. Thời khắc này Sở Thần, chỉ cảm thấy một không còn chút sức lực nào dư trống rỗng. Nếu không có như vậy, hắn tất nhiên sẽ không tha đi Lâm Nhị Hồ.

Cố nén tọa nghỉ ngơi xung động, Sở Thần đi tới tương đương dẫn Sở Linh Nhi nâng dậy.

"Ca, đó là thầy u lưu cấp lực lượng của chúng ta sao? Thực sự thật mạnh!" Dựa vào Sở Thần, Sở Linh Nhi yếu ớt nói.

Sở Thần cười cười : "Đúng vậy, đó là thầy u ở lại chúng ta trong máu lực lượng. Bất quá, chỉ cần ngươi tốt, mở ra phương hoàng Tinh mạch, hội chính mình lực lượng cường đại hơn!"

"Phải?" Sở Linh Nhi trước mắt sáng ngời, lập tức rất nhanh ảm đạm lại, một tay đưa đến Sở Thần trước mặt cười nói : "Ca, ngươi đoán, phương diện này có thấp ma?"

"Thấp ma?"

"Ngu ngốc ca ca, thị bạc lạp! Linh Nhi vẫn trào quá chặt chẽ, từ đều không buông tay, ha ha! Có nó, Linh Nhi là có thể vì ca ca tổ nhất kiện quần áo mùa đông, mặc nói, nhất định rất ấm!" Sở Linh Nhi cười híp mắt nói.

Sở Thần cả người chấn động, yên lặng ôm sát Sở Linh Nhi, lệ như mưa. Cái này kiểu tiểu con gái, luôn luôn lơ đãng nhượng hắn cảm động rơi lệ.

Hắn không biết, hắn kiếp trước đến tận cùng làm thập ma chuyện tốt, cư nhiên đời này có một muội muội như vậy đồng hắn, thương hắn!

Bình tĩnh lại, Sở Thần ánh mắt chưa từng có kiên định. Lúc này đây, hắn chủ động mang theo Sở Linh Nhi vào thành, chỉ là, bạc vụn đổi lấy không phải vài vốc, mà là một bả sắc bén chủ thù!

Một cây chủ thù, không thành công, là được nhân!

Thành, tắc vân long vào biển, theo gió vượt sóng; bại, tắc bỏ mình hồn tiêu, tránh khỏi giá hồng trần triều tân tịch khổ.

"Linh Nhi, ngươi phạ sao?" Nắm chủ thù, Sở Thần hỏi.

Sở Linh Nhi lắc đầu, nhu nhu nói : "Không sợ, đáng vẻ như vậy ca ca mới là đẹp trai nhất. Nhớ kỹ nga, vĩnh viễn không nên cảm thấy áy náy, bởi vì, ngươi là Linh Nhi tới ca tụng, cũng yêu nhất ca ca. Vô luận thừa nhận thập ma, đều là Linh Nhi tự nguyện!"

"Hảo! quyết định, nếu như ca ca lần này không thành công, như vậy chúng ta liền đang chết đi, kiếp sau làm tiếp huynh muội!" Sở Thần hào hùng vạn tượng, hăng hái.

"Mới không cần, một đời tài thiếu, tôi thiếu cũng muốn tam sinh tam thế, khanh khách. . ."

Ám tinh cốc, ở vào Thanh Mộc thành phía đông bắc hướng ngoài trăm dặm, quần sơn vây quanh, Địa Âm hội tụ. Tục truyền, nơi đây nãi Quỷ Hồn tụ tập chỗ, sinh ra vật cận nơi, mặc dù ở ngày mùa hè chính ngọ ánh dương quang tối rừng rục thời gian, nơi đây cũng một mảnh râm mát.

Ám tinh trong cốc, phi điều tuyệt tích, vết người rất hiếm, duy nhất âm hưởng, đó là một cái cách cốc này thanh u sông nhỏ, không ngừng phát sinh cuộn cuộn tiếng nước.

Vào đêm ám tinh cốc, một mảnh đen nhánh, khắp bầu trời tinh quang tựa hồ quên lãng cái rừng này rơi giống nhau, thật sớm tựa thay đổi tuyến đường sai hướng những địa phương khác.

Mọi âm thanh câu tịch trung, đột nhiên, một trận rất nhỏ tiếng bước chân của từ xa đến gần.

Tiếng bước chân ở trong cốc trong đất bằng phẳng tiêu thất, lập tức, một đoàn sáng lạn tinh quang chậm rãi triển khai, nhượng tinh mạch ám tinh cốc trong nháy mắt tiên hoạt.

Trải qua ba ngày gian nan bốn ba, Sở Thần rốt cục đến ám tinh cốc. Người bình thường ngưng tụ Tinh mạch, vô không muốn tuyển trạch tinh lực đang thịnh nơi, hết lần này tới lần khác hẳn lại yếu tìm tìm kiếm tinh quang âm đạm nơi.

Cứu kỳ nguyên nhân, còn là giá Ngũ thánh định thiên đồ vô cùng cường đại. Tinh đồ phẩm cấp càng cao, ngưng tụ Tinh mạch thì tiếp dẫn tinh lực cũng liền càng mạnh. Mà nay, giá Ngũ thánh định thiên đồ cao tới cứu phẩm, ngưng tụ Tinh mạch thì tiếp dẫn tinh lực có thể thấy được đóm.

Nếu như Sở Thần trực tiếp sử dụng Ngũ thánh định thiên đồ, như vậy tám chín phần mười, hẳn hội giống như Sở Linh Nhi, không chỉ vô pháp ngưng tụ Tinh mạch, còn có thể nguyên khí tổn thương nặng nề, kinh mạch toàn thân ửng đỏ. Thậm chí còn, hẳn khả năng bị Sở Linh Nhi thâm hại hơn, trực tiếp bị tinh lực xanh bạo.

Sở dĩ, Sở Thần tài cáo biệt Sở Linh Nhi, một mình thiệp hiểm đi tới ngoài trăm dặm ám tinh cốc. Ở chỗ này, tinh lực sẽ phải chịu cực lớn áp chế.

Ngoài ra, thứ Sở Thần trong huyết mạch Lôi Đình Chi Lực bạo phát, tuy rằng bởi vì tinh phù nghiền nát nguyên nhân, giá Lôi Đình Chi Lực không thể thành công ngưng tụ thành truyền thừa Tinh mạch, thế nhưng, thân thể hẳn nhưng là bị Lôi Đình Chi Lực cường hóa không ít.

Ám tinh cốc đối với tinh lực áp chế, gia tự thân bị Lôi Đình Chi Lực cường hóa trôi qua thể chất, nhượng Sở Thần ngưng tụ Tinh mạch nắm chặt đại phúc độ đề thăng.

Rất nhanh, Ngũ thánh định thiên đồ toàn diện triển khai, hồng hoang khí tức đập vào mặt, long ngâm phượng minh nhiều tiếng không ngừng. Tinh quang thấp thoáng, Sở Thần ánh mắt kiên định, tràn ngập khí thế chưa từng có từ trước tới nay.

Đối với Sở Thần mà nói, đây là đập nôi chìm thuyền đánh một trận, một trận chiến này, chỉ cho phép thắng, không được bại!

Một ngày thất bại, như vậy kết quả, không chỉ là hấn tánh mạng của mình, còn có Sở Linh Nhi tính mệnh. . .

"Linh Nhi, ngươi yên tâm, ca ca nhất định sẽ thành công!" Hít sâu một hơi, Sở Thần vuron hai tay, thường thường đưa vào tinh quang trung.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngũ thánh định thiên

Lòng bàn tay chạm tới Tinh đồ trong nháy mắt, Tinh đồ bộc phát ra sáng lạn tinh quang, tinh quang đưa hấn cả người bao phủ, dường như quang kiến.

Tắm rửa vu tinh quang trung, Sở Thần lòng của không gì sánh được sự yên lặng, dần dần, hấn cảm giác hoàn toàn dung nhập vào Tinh đồ trên thế giới.

Đây là một mảnh hoang dã thế giới, trong đó tràn đầy Nguyên thủy mệnh mang hồng hoang khí tức. Nhật thăng nguyệt rơi, vật đổi sao dời, hồng hoang cự thú hoành hành tàn sát bừa bãi, cử thủ đầu đủ đang lúc, sơn hà biến hóa, nhật nguyệt trầm luân.

Năm tháng lưu chuyển, dài dòng quang âm trung, đại địa trước mắt vết thương, tùy thời mới có thể tan vỡ.

Nguy nan chi tế, hồng hoang tứ cực, các hữu cự thú thức tỉnh, nhiều tiếng thú rống vang vọng thiên địa, dường như vương giả phủ xuống, vạn thú thần phục, bách tộc cúi đầu.

Tiền đà, trung cực chi, vừa... vừa cự thú từ trên trời giáng xuống, tường vân nhiều đóa, thụy khí hàng vạn hàng nghìn. Tường vân thụy khí tứ tán, nơi đi qua, thảo trường oanh phi, đại địa như uống trời hạn gặp mưa.

Hồng hoang trên thế giới, Sở Thần cho phép cất cánh tâm thần, tùy ý ở tự do trong thiên địa bay lượn.

Bắc cực biến sâu, hần thấy được long thủ quy thân huyền vũ; nam cực hóa sơn, hần thấy được Liệt Diễm vờn quanh chu tước; đông cực mặng lâm, hần thấy được trườn chiếm giữ thanh long; tây cực đại mạc, hần thấy được tắm rửa vu ánh sao bạch hồ. . .

Khiếp sợ vu tứ phương thánh thú uy nghiêm tráng lệ, thoáng qua đang lúc, Sở Thần cảm giác đi tới trung cực Thông thiên phong, vừa... vừa tử sắc kỳ lân phủ phục đám mây, đột nhiên, nó mở mắt to như chuông đồng, ánh mắt bắn thẳng đến Sở Thần chỗ ở phương hướng.

Ánh mắt nổi là lúc, chỉ một thoáng, thanh long ngâm, chu tước minh, bạch hồ khiếu, huyền vũ bào, tứ thánh trở lên, cũng trong lúc đó, bốn đạo cực quang từ tứ cực bắn nhanh mà đến, hội tụ Thông thiên phong.

"Rống!"

Kỳ lân giận dữ, tử sắc tinh quang xông thẳng tới chân trời, hung hăng đánh về phía tứ cực tinh quang hội tụ chỗ. Khai thiên tích địa vậy sáng lạn quang mang trung, một huyền diệu khó giải thích khí tức tương Sở Thần bao quanh bao phủ.

Thông thiên phong đỉnh, Sở Thần phúc chí tâm linh, ngồi xếp bằng, mặt mày buông xuống, vô niệm vô tướng.

Theo Sở Thần nhập định, trong hiện thực, Ngũ thánh định thiên đồ hoa quang nở rộ, triệt để hóa thành điểm điểm tinh quang. Mất đi Tinh đồ ràng buộc, chỉ một thoáng, ngũ phương thánh thú hư ảnh nhất tề hiện thân, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài.

Ánh sáng ngọc tinh quang chiếu toàn bộ ám tinh cốc bùng sáng, dường như hưởng ứng Ngũ thánh triệu hoán, Thiên khung chi, vật đổi sao dời, trong chớp mắt, quần tinh tránh lui, ngũ cực Thiên Vũ, các một trăm lẻ tám tinh hoa làm vinh dự phóng.

Thiên địa dị tượng, đại lục khiếp sợ. Mọi người hoàn không còn kịp suy tư nữa xảy ra thập ma, chỉ thấy đầy trời tinh quang tụ tập thành chín đạo chùm tia sáng, thẳng tắp hướng đại địa bắn rơi.

Thả mặc kệ ngoại giới mọi người làm sao phỏng đoán, ám tinh trong cốc, Sở Thần ngưng thần mà đợi, thành bại ở đây nhất cử!

Chín đạo sắc trời, đại biểu cho tối phẩm chất cao cửu phẩm Tinh mạch, một ngày ngưng tụ thành, thể tất trở thành trời mệnh mông trong thiên địa tuyệt đỉnh kỳ ba.

Cửu phẩm Tinh mạch, đại biểu cho tuyệt mạnh tư chất, đồng dạng, cũng đại biểu cho hủy diệt tính nguy cơ.

Không phải thập ma mọi người có thể thừa thụ ngày như vậy địa hậu ban cho, một ngày chuẩn bị bất túc, như vậy, không chỉ vô pháp ngưng tụ thành Tinh mạch, ngược lại sẽ bị cuồng bạo tinh lực trùng kích đắc hồi phi yên diệt.

Bởi vì Sở Linh Nhi duyên có, Sở Thần minh bạch trong đó lợi hại, chỉ là, hần không có lựa chọn nào khác!

Chín đạo sắc trời phá không mà đến, hầu như chỉ là trong chớp mắt, liền phủ xuống ám tinh cốc khoảng không. Ám tinh cốc đặc biệt địa thế hoàn cảnh, ở chín đạo sắc trời trước mặt bất kham một kích, hầu như không có đưa đến bất kỳ hiệu quả nào.

"Không xong!"

Thấy thế, Sở Thần trong lòng rung mình, hần không nghĩ tới, thiên tân vạn khổ đi tới ám tinh cốc, cho rằng ám tinh cốc có thể roi chậm lại tinh lực cường độ, lại không nghĩ rằng giả Ngũ thánh định thiên đồ cường đại, hoàn toàn vượt qua tường tượng, nhượng địa thế của nơi này chút nào không phát huy ra tác dụng.

Việc đã đến nước này, Sở Thần cũng chớ không có cách nào khác, chỉ có thể cắn răng cứng rắn xanh, mong muốn bằng vào chính Lôi Đình Chi Lực cải tạo hậu thể chất chống nổi cửu đạo tinh quang thổi thế nguy cơ.

"Vậy là sao, sao vậy khả năng xuất hiện cửu phẩm Tinh mạch? Ta xem hay là trước nói một chút sao vậy xử lý Sở Thần và Sở Linh Nhi hai người tiểu tạp chủng ba, thế nhưng có mấy cái người Lâm gia chết ở bọn họ thủ, hài cốt không còn, còn có đại quân gia nhị hủ cũng song chương đứt đoạn, hình cùng phế nhân, nếu như không cho bọn hần điểm nhan sắc nhìn một cái, ngoại nhân còn không chắc chắn sao vậy khảm Lâm gia chúng ta ni!" Dư Thừa Tuyết thật nhanh tương trọng tâm câu chuyện kéo lại.

Lâm Giang Hải suy nghĩ một chút, nói : "Chín đạo sắc trời phủ xuống, sự có kỳ hoặc, bất luận làm sao, phải điều tra rõ đến tột cùng. Mặt khác, Sở gia hai người tiểu tạp chủng, cũng phải xử lý, hôm nay Lâm gia bay lên sắp tới, bắt năng yếu đi hàng đầu!"

"Như vậy đi, đào mà, ngươi cân Khê Nhược phụ trách dẫn người vãng ám tinh cốc phương hướng đi tìm hiểu nhất; ngồi tuyết, Sở gia hai huynh muội chuyện tình tự làm phiền người dẫn người đi làm, cần phải làm được danh chính ngôn thuận, không thể để cho nhân nắm được cán!"

An bài xong sau khi, mọi người đều tự tán đi, rất nhanh, dư đào Lâm Khê Nhược mang theo một đội nhân mã suốt đêm xuất phát, chạy tới ám tinh cốc.

Và Lâm gia như nhau phái người đi trước ám tinh cốc thể lực rất nhiều, ngay cả sổ ngoài ngàn dặm vương đô Lôi Ứng thành, cũng có đại lượng đội ngũ xuất phát.

Chẳng qua là khi những người này mã gần tiến nhập ám tinh cốc thì, lại đều gặp một đạo cường đại cái chắn. Giá cái chắn vô ảnh vô hình, lại chân thực tồn tại, nhâm những người này cố gắng như thế nào, đều không thể đột phá.

Giữa lúc mọi người dự định tập lực cường công thì, một trận uy áp phô thiên cái địa mà đến, chỉ thấy một con chim không lồ từ đám mây mà, hai cánh mở ra, nếu như thủy thiên chi vân.

"Đây là thập ma yêu thú, cư nhiên như thế khổng lồ, sợ rằng nhất cánh, liền có thể phiến phi một ngọn núi đầu ba?"

Nhìn che khuất bầu trời chim khổng lồ, trong lòng mọi người sợ hãi không hiểu.

Đúng lúc này, hựu có người nói : "Khán, điều bối hình như có người!"

Mọi người dời mắt nhìn lại, không có thể như vậy, điều bối một người nằm ngửa, tựa hồ đang uống rượu, khán đáng đáp, y hi là một lão nhân!

"Lão nhân này đến tột cùng thập ma thân phận? Cư nhiên cười như vậy yêu thú cường đại. Lẽ nào, giá chín đạo sắc trời là hẩn dẫn tới? Có lẽ, trong cốc này nhân là của hẩn vân bối?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong lòng âm thầm suy đoán, càng muốn, lại càng nghĩ thị như vậy hồi sự.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi quá khứ, đi tới ám tinh cốc người bên ngoài càng ngày càng nhiều, nhưng bọn hẩn đều không ngoại lệ, không dám vượt qua giới hạn, thậm chí còn liên nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Mà kê cao gối mà ngủ đám mây lão nhân, tựa hồ đang ngủ giống nhau, không chút nào nói chuyện ý tứ.

Bất tri bất giác, đêm trường quá khứ, ám tinh trong cốc tình quang âm đạm lại. Lúc này, ngoài cốc mọi người cũng thấy rõ ràng chim khổng lồ hình dáng tương mạo.

Cả vật thể huyền hắc, tự ứng phi ứng, tự thứu phi thứu, lợi trào hàn lóng lánh, ánh mắt như đao tự điện, hai cánh mở ra, liền che khuất ban ngày mạc. Chỉ chỉ là lẳng lặng huyền phù ở giữa không trung, ngày đó sinh một uy áp, làm cho không dám mạo phạm vật nhỏ!

Hảo vừa... vừa thần tuần yêu thú!

Mọi người đều cảm thán, đúng lúc này, điều bối lão giả tựa hồ tỉnh ngủ, ngồi dậy. Đầu tiên là vãng trong sơn cốc nhìn thoáng qua, trong ánh mắt ngạc nhiên lóe lên rồi biến mất, lập tức lơ đãng nói : "Những người không có nhiệm vụ, tất cả rút lui!"

Cường vọng đến cực điểm, vô lý đến cực điểm!

Nhưng hết lần này tới lần khác, lão giả kia giọng của như vậy đương nhiên, liền vãng phương liếc mắt nhìn ý tứ đều phụng khiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỳ lân Tinh mạch

Sở Thần tao ngộ cuộc đời lớn nhất nguy cơ là lúc, Thanh Mộc ngoài thành trước sơn động, Sở Linh Nhi đáng vóc tiều tụy quý gối tuyết địa, hai tay quán quít, thành kính cầu khẩn. "Ca ca, người nhất định sẽ thành công, người là giỏi nhất. . ." Sở Linh Nhi biết, chín đạo sắc trời rút xuống phương hướng, chính thị Sở Thần chỗ ở phương hướng.

Cũng trong lúc đó, Thanh Mộc trong thành, rất nhiều người cũng khiếp sợ vu đột nhiên phát sinh dị tượng, mọi người đều nhìn phía sắc trời rút xuống chỗ.

"Đó không phải là ám tinh cốc phương hướng sao? Sao vậy sẽ có chín đạo sắc trời rút xuống, chẳng lẽ có cửu phẩm Tinh mạch gần ngưng tụ?" Lâm gia đại đường ngoại, Lâm Giang Hải về mặt ngưng trọng. Hôm nay Lâm gia bay lên sắp tới, hẩn cũng không hy vọng có thập ma sự tình lại đảo loạn giá tốt tình thế.

"Cửu phẩm Tinh mạch? Không có khả năng, Lôi Ứng nước người mạnh nhất chỉ có ngũ phẩm Tinh mạch, mảnh đất này, không có khả năng sinh ra cực kỳ ngũ phẩm Tinh mạch!" Lâm Khê Nhược nhủ nhủ này, lập tức rất nhanh buông ra.

Một bên, Dư Đào cũng phụ họa nói : "Biểu muội nói đúng, Lôi Ứng nước không có khả năng xuất hiện cực kỳ ngũ phẩm Tinh mạch, có thể chín đạo sắc trời là có nguyên nhân khác!"

"Hanh, các vị miễn cũng hơi quá đáng, Khi nơi này là thập ma địa phương? Nơi này chính là Lôi Ứng nước!" Phương, một gã lão giả tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, thân là hoàng gia cung phụng, vô luận địa vị còn là thực lực, tại đây Lôi Ứng thủ đô có thể đếm được trên đầu ngón tay, hán chưa từng bị như vậy đối đãi?

"Hay, nơi này là Lôi Ứng nước, thức thời mau để cho khai, nhượng chúng ta vào xem một đến tốt cùng!" Kèm theo lão giả ra, rất nhanh, lục tục lại có nhân nói.

Đối mặt những càng ngày càng chẳng biết nếu nói nhân, trên cao, lão giả thần sắc bất động, căn bản lười phản ứng, chỉ là thấp nam nói : "Ông bạn già, người xem rồi bạn!"

Thanh âm rất thấp, hết lần này tới lần khác mặt tất cả mọi người nghe được thanh thanh sở sở, tự nhiên mà vậy, trong đó vô tận miệt thị càng để cho người căm tức.

Mọi người đang muốn tức giận, ngạc nhiên "Thu" một tiếng ré dài, không trung chim khổng lồ yêu thú đột nhiên chuyển tình vi động, hai cánh chấn động, nhất thời cuồng phong chột nổi lên.

Từ ngược cuồng phong, cuộn cuộn nổi lên khắp bầu trời phong tuyết, lớn thân cây bị nhỏ tận gốc. Mặt đất người, căn bản vô pháp chống lại trứ kinh thiên cự lực, nhất thời người ngã ngựa đổ, chẳng biết bị phiến ra nhiều ít lý có hơn.

Khi mọi người ở trong hôn mê lúc rơi xuống đất, lúc này mới phát hiện bọn họ trước cử động có bao nhiêu ma buồn cười, tựu một người một thú, yếu diệt bọn hán căn bản không cần tốn nhiều sức.

Vừa đọc điểm, mọi người tái cũng không kịp dò thám biết ám tinh trong cốc trạng huống, đều quay đầu bỏ chạy. Hay nói giỡn, lúc này còn không chạy, thật muốn loại chọc giận kinh thiên cường giả, sợ rằng muốn chết đều khó khăn!

Đuối rồi mặt đất một đám người sau khi, lão giả phi khoái rơi vào ám tinh trong cốc, khi hán sau khi, chim khổng lồ hóa thành một gã hắc y trang phục đại hán, tùy hậu rơi.

Nhìn đắm chìm trong nắng sớm trung niên thiếu, lão giả vùng xung quanh lông mày đều nhanh yếu đánh cướp.

"Ông bạn già, người nói một chút tiểu tử này đến tốt cùng sao vậy hỏi sự? Rõ ràng là Tiên Thiên cửu phẩm Tinh mạch chi giống, sao vậy bây giờ nhìn khứ chỉ có ngũ phẩm hình dạng?" Lão giả vây bắt Sở Thần dạo qua một vòng.

"Không biết, bất quá, nếu quả thật là cửu phẩm Tinh mạch, tiểu tử này lỗ mãng như thế, khẳng định từ lâu phần thân toái cốt. Sở dĩ, chính thành tựu ngũ phẩm Tinh mạch, thị vận mệnh của hán, dù sao, hán bảo vệ tính mệnh!" Hắc y nhân khốc khốc nói.

Lão giả nghe vậy, gật đầu : "Đích xác, yếu thực sự là thừa thụ chín đạo sắc trời ngưng tụ Tinh mạch, hán hán phải chết không thể nghi ngờ. Tuy rằng không biết sao vậy tựu thành ngũ phẩm Tinh mạch, bất quá cũng may, mạng này thị bảo vệ!"

Hai người trò cười là lúc, Tinh mạch ngưng tụ thành công Sở Thần rốt cục tỉnh lại. Nhớ tới ngưng tụ Tinh mạch trong quá trình gặp thống khổ và nguy cơ, hán vẫn như cũ lòng còn sợ hãi.

Nhưng vô luận như thế nào, hán thành công, mặc dù hiện tại chỉ là ngũ phẩm kỳ lân Tinh mạch, nhưng sẽ có một ngày, Tinh mạch phong ấn hội từng bước giải trừ, trở thành chân chính cửu phẩm, thậm chí cực kỳ cửu phẩm Tinh mạch!

Sở Thần tỉnh lại, tự nhiên thấy được bên người nhất lão nhất Tráng hán.

Ngắn ngủi giao lưu sau khi, lão giả và Tráng hán ly khai, bọn họ không có vẫn giữ lại làm hà hữu quan thân phận tin tức, cũng không có hỏi Sở Thần tính danh, phỏng phát chỉ là trong lúc vô ý ở chỗ này đặt chân, nghỉ ngơi được rồi liền lần thứ hai khởi hành giống nhau.

Chỉ là, khi thấy Tráng hán biến thân thật lớn yêu thú thì, Sở Thần mới phát hiện, giả hình dáng không gì đặc biệt hai người kỳ thực tịnh không đơn giản, chỉ ít, mấy năm nay, hán chưa từng nghe nói qua có yêu thú có thể biến hóa đã lớn.

"Xem ra hay là ta thái cô lậu quả vắn, Lôi Ứng nước, chung quy quá nhỏ!" Năm lão giả trước khi đi đưa tặng hồ lô rượu, Sở Thần yên lặng nhìn theo chim khổng lồ tái trứ lão giả tiêu thất vu xa vời.

Rất nhanh, Sở Thần liền thu liễm tâm thần, thật nhanh ly khai ám tinh cốc. Lão giả trước khi đi ăn nói, nhượng hán mau ly khai nơi đây, để tránh khỏi phát sinh bất trắc.

Tuy rằng lão giả không có nhiều lời, thế nhưng Sở Thần đã có thể đoán được, hán ngưng tụ Tinh mạch trong lúc, tất nhiên đưa tới cự động tịnh lớn. Chính như đương niên Sở Linh Nhi ngưng tụ Tinh mạch thì đưa tới động tịnh như nhau.

Bất đồng thị, Sở Linh Nhi lúc đó đưa tới dị tượng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, bởi vì, nàng rất nhanh thất bại. Mà lần này, chính hần đưa tới động tĩnh giăng co một đoạn thời gian rất dài, sở dĩ rất dễ đưa tới một ít dụng tâm kín đáo ánh mắt.

Một đường thật nhanh vãng sống nhờ son động phản hồi, Sở Thần trong lòng có nằm mơ vậy cảm giác. Hần không nghĩ tới, tất cả cứ như vậy thuận lý thành chương thành công.

Cần phải ngưng tụ Tinh mạch, trở thành Tinh mạch vô giả, hoàn hảo tinh phủ thì không thể thiếu. Bởi vì chỉ có tinh phủ, tài năng cung cấp tinh lực tồn trữ dồi dào mỗi, tài năng liền và thông nhau toàn thân Tinh mạch.

Mà Sở Thần bị ám hại, tinh phủ tổn hại, bản không có khả năng tái trở thành Tinh mạch vô giả. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nhất phó bán thành phẩm hồng hoang tổ long đồ, đó là Ngũ thánh định thiên đồ, giải quyết rồi hần tinh phủ tổn hại vấn đề.

Ngũ thánh định thiên đồ kích hoạt sau khi, chín đạo sắc trời phủ xuống, trong đó bốn đạo, căn bản không có trùng kích Sở Thần thân thể, mà là trực tiếp tiến nhập tổn hại tinh phủ, rơi vào tinh phủ tứ cực.

Tứ phương thánh thú trấn thủ môn hộ, liên hồng hoang đại địa đều có thể trấn áp, huống chính là một tinh phủ?

Bốn đạo sắc trời, rơi vào Sở Thần tinh phủ, trong nháy mắt liền biến hóa thành tứ tôn thánh thú hư ảnh, tương Sở Thần nghiền nát tinh phủ cố định. Từ đó, Sở Thần tinh phủ không chỉ quang Vô Biên tế, hoàn không gì sánh được ổn định, cung cấp tinh lực tồn trữ trung chuyển khả năng không ở nơi.

Chín đạo sắc trời, bốn đạo dùng cho vững chắc tinh phủ, mặt khác năm đạo, tác dụng như bình thường ngưng tụ Tinh mạch quá trình như nhau, đối Sở Thần thân thể tiến hành cải tạo.

Các loại cơ duyên xảo hợp chi, Sở Thần có một tiềm lực vô hạn tinh phủ, tịnh thành công ngưng tụ ngũ phẩm Tinh mạch. Về phần những vừa khớp cơ duyên, tắc lại tự nhiều phương diện.

Thứ nhất, tinh võ đại lục quy tắc, Tinh mạch tối cao cửu phẩm, cũng tức tối đa chỉ biết phủ xuống chín đạo sắc trời bang trợ ngưng tụ Tinh mạch.

Nếu không có như vậy, Ngũ thánh định thiên đồ trung, mỗi một thánh Tinh mạch cũng không cửu phẩm, đến lúc đó hao hao đẳng đẳng nhất tâng lớn sắc trời rơi xuống, Sở Thần tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Thứ hai, Lâm gia ám hại.

Nếu không có Lâm gia tâm tư ác độc, cần phải phế bỏ Sở Thần, tương kì tinh phủ hủy diệt, như vậy Sở Thần ngưng tụ Tinh mạch là lúc, tất nhiên thừa thụ chín đạo sắc trời thối thể, không chết cũng khó.

Cho nên nói, Lâm gia ác độc ở phương diện nào đó rốt cuộc giúp Sở Thần đại ân, đây là hần mình cũng bất ngờ.

Mà ở hai điểm này ở ngoài, ám tinh cốc địa thế, cùng với trước một bước Lôi Đình Chi Lực thối thể, đều giúp Sở Thần không nhỏ chiếu cố.

Một nắng hai sương, nhật nguyệt kiêm trình, hai ngày hậu, Sở Thần trở lại Thanh Mộc ngoài thành sơn động.

Chỉ là vừa vào sơn động, Sở Thần lòng của liền một kính vãng chìm

Trong sơn động trước mắt đồng hồ hỗn độn, một cái tha được vết tích phá lệ rõ ràng, từ lâu tắt bên cạnh đồng lửa, một cây chủy thủ phá lệ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tuyệt đỉnh núi Điều

Bất buộc chính mình lĩnh tinh, Sở Thần trong sơn động một phen tìm tòi, rất nhanh, hần tìm đến một trang giấy.

Giấy sách : "Trong vòng ba ngày, tuyệt đỉnh núi Điều đỉnh, nếu như không đến, Sát!"

"Dư Thừa Tuyệt!" Thấy được lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) vị trí ba chữ, Sở Thần nghiền răng nghiền lợi, một cỗ cuồng bạo sát ý phóng lên trời.

Tuyệt đỉnh núi Điều, cao mấy trăm trượng, bởi vì thế núi dốc đứng, chim bay không lọt mà được gọi là. Ngày nay run sợ thời tiết mùa đông, băng tuyết bao trùm, vốn là khó với leo tuyệt đỉnh núi Điều, lại càng là gặp ghềnh khó đi.

Tuyệt đỉnh núi Điều đỉnh, một khóa Thương Tùng nghiêng nhập Vân Hải, cho dù là rét đậm, thụ lá thông như cũ xanh tươi như xưa.

Thương Tùng trung ương, một cây thật dài dây thừng treo rủ xuống mà, đôi mắt nhìn lại, dài trăm thước dây thừng đầu tựa hồ cột một người.

Đó là một ngất đi qua tiêu cô nương, thân thể của nàng phẳng phất đã đông cứng, vẫn không nhúc nhích, nhưng kỳ quái là, nàng lúc này thân sắc tựa hồ vô cùng thống khổ, tại nàng quanh người, không ngừng có bạch sắc khí vụ sôi trào không thôi.

Đỉnh núi, vài thót tuần mã, mấy đỉnh lều vài. Lều vài quây quanh trung ương, một thân ung dung Dư Thừa Tuyết suôi ấm, bên người nàng, Dư Đào cười nhẹ nhàng vuốt vuốt một cái giọt nước hình sợi dây chuyền.

"Cô cô, người nói Sở Thần sẽ tới hay không?" Hương Thương Tùng phương hướng nhìn nhìn, Dư Đào cười nói.

"Hội, thế nào sẽ không? Sở Linh Nhi tiện nha đầu này, thế nhưng là tiểu tử kia điểm chí mạng (mệnh căn tử), chỉ cần hấn nhận được tin tức, liền không có khả năng không đến!" Dư Thừa Tuyết tròn mắt nhìn Dư Đào liếc một cái, không có hảo khí đích đạo : "Thế nào? Còn thả không lo năm những cái kia tiểu ân oán?"

"Ha ha, cô cô nói đùa, hiện giờ ta đây, không đáng cùng một cái phế vật so đo. Ta chỉ là muốn xem hấn đến xem đến ta sẽ có cái gì nha phản ứng. Chắc hấn nhất định sẽ rất giật mình a!" Dư Đào cười ha ha.

Hai người đàm tiếu thời điểm, hồn nhiên không biết giắt giữa không trung Sở Linh Nhi quanh người sương trắng càng ngày càng đậm, mờ hồ trong đó, hình như có Liệt Diễm từ hư không mà đến, nhàn nhạt Phượng minh âm thanh càng ngày càng rõ ràng.

Xa xôi chỗ, trên cao trong tầng mây, hắc sắc chim khổng lồ thừa lúc vân xòe cánh, lưng (vác) lão già khoan thai uống rượu. Trong lúc bất chợt, lão già nhướng mày, đón lấy vui vẻ, từ cũng bất chấp quát, vội hỏi : "Nhanh, đông nam phương hướng, có Phượng Hoàng Tinh mạch khí tức!"

Lão già thay đổi tuyến đường thời điểm, ít ai lui tới thâm sơn, tuyệt đỉnh núi Điều chân, ngang nhiên nghênh đón một vị tân khách đến thăm, chính là Sở Thần.

Một đường đi đến nơi đây, Sở Thần gần như không có dừng chút nào nghỉ, bởi vì kia giấy thời gian chỉ có ba ngày, mà hấn tại trở về núi động đường, đã chậm trễ hai ngày, cho nên thời gian gấp vô cùng.

Dụng cả tay chân, đuổi trước lúc trời tối, Sở Thần đi đến đỉnh núi, vừa mới đứng lại, Dư Thừa Tuyết đám người liền xuất hiện ở trước mắt.

"Ta nói sẽ đến a, người còn không tin." Dư Thừa Tuyết cười đứng dậy, rồi hướng Dư Đào đạo : "Trông thấy lão bằng hữu, không chào hỏi?"

Dư Đào cười cười, không nói gì, chỉ là khiêu khích nhìn Sở Thần liếc một cái, lập tức lung lay trong tay sợi dây chuyền, ý tứ rất rõ ràng, muội muội của người Sở Linh Nhi tại chúng ta tay.

"Muội muội ta ở đâu?" Thấy được sợi dây chuyền, Sở Thần mục quang vô hạn âm trầm.

Lúc này, hấn đã không kịp cùng những người này dây dưa, hấn phải nhanh lên tìm đến Sở Linh Nhi, bằng không, đã không còn sợi dây chuyền lực lượng áp chế, Sở Linh Nhi tùy thời có thể bị trong cơ thể bạo phát đi ra Phượng Hoàng đốt viêm chết cháy.

"Muốn biết? Cầu ta, cầu ta ta sẽ nói cho người biết!" Dư Đào cười hi hi mà nói.

Sở Thần không thêm quan tâm đến lý lẽ, nhân vật như thế, hấn sớm đã tại trong trí nhớ tự động xóa bỏ. Hấn bây giờ mục quang đâm thẳng đâm nhìn chăm chăm Dư Thừa Tuyết, đã từng ở trước mặt hấn vô cùng yêu thương, chân thực lại tâm như xà huyết nữ nhân.

"Ai ôi!!!, như thế nhìn ta làm gì vậy? Chẳng lẽ lại muốn ăn ta, khanh khách!" Dư Thừa Tuyết xấu hổ cười cười, tuy niên kỷ đã không nhỏ, nhưng bởi vì được bảo dưỡng Khí, nàng lúc này nhìn lại như trước bộ dạng thủy mị mười phần.

Chỉ là, gió này tạo tận xương bộ đáng, rơi ở trong mắt Sở Thần, chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn.

"Chớ ở trước mặt ta bán tạo, cũng không nhìn một chút chính mình bao lớn. Hỏi một lần nữa, muội muội ta ở đâu!" Sở Thần âm nghiêm mặt, song quyền đã mất tự nhiên nắm chặt.

Nghe vậy, Dư Thừa Tuyết sắc mặt trướng hồng, giận dữ nói : "Tiểu tạp chủng, người là không muốn sống nữa sao? Muốn tìm Sở Linh Nhi kia cái tiểu tiện nhân, hảo, rất nhanh, ta sẽ đem người trôi lại, treo đến vách núi đi, Ngã đảo yếu nhìn xem, xương cốt của người đến cùng cứng đến bao nhiêu!"

Nói xong, Dư Thừa Tuyết một tiếng lệnh, phía sau một đám người nhanh chóng đem Sở Thần bao vây lại.

Sở Thần nhìn cũng không nhìn người chung quanh liếc một cái, chỉ nhìn hướng vách núi phương hướng, quả nhiên, kia Thương Tùng treo một sợi dây thừng.

Thấy được dây thừng, liền tưởng Dư Thừa Tuyết muốn đem hắc treo đến vách núi lời nói, Sở Thần nhất thời minh bạch, hiện giờ kia dây thừng treo, dù sao cũng là Sở Linh Nhi không thể nghỉ ngơi.

Hiểu được Sở Thần, rốt cuộc vô pháp ức chế giết người xúc động, một tiếng rống giận vang lên : "Chết cho ta!"

Cùng với lạnh lùng lời nói, Sở Thần một quyền hướng Dư Thừa Tuyết đánh tới, lúc này trong lòng của hắc, không có ai so với nữ nhân ác độc càng thêm đáng hận.

Không nghĩ tới Sở Thần như thế bực hãn, không một lời cùng, quyền cước đối với hướng, Dư Thừa Tuyết sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Tâm tư của nàng đích xác độc ác, nhưng nàng bản thân lại không có bất kỳ tu vi, cho nên nếu như Sở Thần một quyền này đánh trúng, nàng thập tử vô sinh.

Đang lúc Dư Thừa Tuyết can đảm đều nứt thời điểm, bên người một người quyền xuất Như Phong, nhanh chóng nghênh Sở Thần nắm tay.

Một chiêu qua sau, Sở Thần thối hậu hai bước, ám nuốt một ngụm huyết tinh, mục quang boong boong nhìn nhìn Dư Đào.

Ngược lại Dư Đào, vẻ mặt nhẹ nhõm, khiêu khích nhìn nhìn Sở Thần đạo : "Ta nói, ngươi là lúc ta không tồn tại sao? Cái này muốn giết cô cô ta? Hắc là ngươi cho rằng, ta vẫn là lúc trước kia cái mặc ngươi khi dễ Dư Đào?"

"Dư Đào?" Sở Thần nghĩ nghĩ, rốt cục nhớ tới như thế nhân vật, vì vậy khinh thường nói : "Thì ra là ngươi, thế nào, đi Bích tiêu tông tị nạn ba năm, rốt cục có dũng khí tới?"

"Ngươi. . ." Dư Đào khó thở, chỉ vào Sở Thần mắng : "Ngươi cho rằng ngươi bây giờ là cái gì nha? Ngươi bắt quá là một phế nhân mà thôi, mà ta, đã là nhị phẩm chuột đất Tinh mạch võ giả, tu vi Tôi thể cảnh ngũ trọng, ngươi như thế nào cùng ta so sánh?"

"Chuột đất Tinh mạch? Tôi thể cảnh ngũ trọng?" Sở Thần hơi mỉm cười, lần nữa nắm chặt nắm tay đạo : "Quả nhiên là năng lực kém Tinh mạch, vô năng người, ba năm mới loại thực lực này, cũng tốt ý tứ xuất ra kêu gào. Nói lại lần nữa xem, lần, ta không giết ngươi!"

"Hừ, sắp chết đến nơi cãi lại cứng rắn, Ngã đảo yếu nhìn xem, ngươi thế nào giết ta!" Dư Đào khinh thường, như cũ ngăn cản trước mặt Sở Thần.

Sở Thần cũng không nói nhảm, lần nữa một quyền đánh ra. Tinh mạch sơ thành, hắc liền bị cường đại sắc trời đưa vào Tôi thể cảnh tam trọng, Tôi thể cảnh tam trọng lực lượng, 900 cân.

Còn có Kỳ Lân Tinh mạch Tôi thể tăng thêm, thêm trước kia Lôi Đình Chi Lực Tôi thể tăng thêm, ngày nay Sở Thần một quyền này lực đạo, sớm đã vượt xa Tôi thể cảnh tam trọng 900 cân, gần như đạt tới 3000 cân lực đạo.

3000 cân lực đạo một quyền, quyền xuất Như Phong, quyền phong hiển hách, liền trong không khí đều vang lên rất nhỏ nổ đùng thanh âm, giống như nhận lấy thật lớn áp bách.

Sở Thần đối diện, mới đầu Dư Đào còn không cho là đúng, thật đúng chính diện đối với Sở Thần một quyền này, hắc mới phát hiện, này quyền kinh cường đại đến hoàn toàn vượt quá tưởng tượng.

Thân là Tôi thể cảnh ngũ trọng Tinh mạch võ giả, ngày nay Dư Đào một quyền lực đạo mới chỉ là 2000 500 cân.

2000 500 cân, cùng 3000 cân, nhìn như chênh lệch không lớn, nhưng chính là 500 này cân chênh lệch, liền để cho chiến đấu kết quả hoàn toàn sửa.

Một quyền qua sau, Sở Thần lông tóc ít bị tổn thương, Dư Đào thì sắc mặt trắng bệch, tuyết rơi thiên, cái trán mồ hôi như mưa. Nhìn kỹ lại, hắc rũ xuống tay phải, mềm sập sập giống như mì sợi đồng dạng, huyết tinh theo đầu ngón tay lưu, một bãi đỏ tươi, nhìn mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Giải cứu

"Không có khả năng. . . Không có khả năng, Tinh mạch của ngươi rõ ràng phế bỏ, thế nào khả năng có được như thế mạnh lực lượng!" Dư Đào nhìn về phía Sở Thần mục quang, tràn ngập sợ hãi cùng không thể tin. (

Thì cách ba năm, hắc vốn tưởng rằng lại một lần nữa gặp mặt, hắc có thể hết hành hạ Sở Thần, nhất là tại hắc biết Sở Thần sao phủ đã phế thời điểm, loại này tín niệm lại càng là đạt tới đỉnh phong.

Vì thế, mới từ Âm Tinh cốc bên ngoài bị gấp trở về, Dư Đào liền xông bộn rộn gia nhập cô cô Dư Thừa Tuyết đội ngũ, chuẩn bị đối phó Sở Thần.

Lại không nghĩ rằng, mặc dù thi dòi thế dễ dàng, hấn đối với Sở Thần, như cũ thất bại thảm hại, không có lực phản kháng.

Một bên, Dư Thừa Tuyết cũng choáng váng, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, nàng từ Sở Thần thân cảm nhận được sợ hãi.

"Không, không có khả năng, người không thể nào là Tinh mạch võ giả, coi như là, cũng không có khả năng ngăn ngừa vài ngày liền có được như thế lực lượng cường đại!" Nhìn nhìn Sở Thần sắc mặt âm trầm tối gần, Dư Thừa Tuyết triệt để tâm phòng thất thủ, bệnh tâm thần hết rầm lên.

Tại Dư Thừa Tuyết mệnh lệnh, một đám Lâm gia nhân kiên trì như Sở Thần phát động công kích, mà Dư Thừa Tuyết cùng Dư Đào cô chất, thì muốn nhân cơ hội bỏ trốn.

Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ Sở Thần, mặc dù không có bất kỳ vũ kỹ nào bằng thân, nhưng chỉ vẹn vẹn dựa vào mạnh mẽ khí lực cùng lực lượng, gần như chỉ là trong nháy mắt, những Lâm gia này người liền thất linh bát lạc nằm trên đất, cánh tay đứt gãy chân khúc thét không chỉ.

"Người nói rất đúng, người như thế nào cùng ta so sánh?" Bỏ qua xung quanh kêu rên, Sở Thần trực tiếp đi đến trước mặt Dư Đào, một quyền đưa hấn quật ngã, giẫm lên cánh tay trái của hấn đem giọt nước sơi dây chuyền thu hồi.

Chính mình vừa mới nói ra, ngày nay bị còn nguyên trả trở về, sao mà châm chọc? Lúc này Dư Đào, hấn không thể từ vách núi nhảy xuống!

"Sở Thần, có bản lĩnh người giết ta!" Đón Sở Thần miệt thị mục quang, Dư Đào khí huyết tuôn, gân xanh nổi lên.

Sở Thần giật giật chân, chỉ nghe "sát" một tiếng, tiếp theo là hét thảm một tiếng.

"Người cho rằng ta không dám?" Một bả nắm Dư Đào yết hầu, nhất thời tiếng kêu thảm thiết lập tức im bật.

Dư Đào mục quang chớp động, cuối cùng, hấn không dám lần nữa kích thích Sở Thần, cái tên điên này, e rằng chỉ cần lại nhẹ nhàng kích thích một, sẽ thật sự bóp đoạn cổ của hấn.

Hơn nửa ngày, Dư Đào mới sắc lệ từ trong gốc đạo : "Có bản lĩnh loại ta thương thế tốt lên lại độ sức một hồi, lần này, ta không có sử dụng vũ kỹ, cho nên người thắng chỉ không võ!"

Sở Thần híp mắt, trong ánh mắt trào phúng rõ ràng, Dư Đào lo sợ bất an, lại nghe Sở Thần đạo : "Người cảm thấy như vậy ta liền không giết người sao? Không thể không nói, người thật sự rất ngu rất ngây thơ. Lấy người đối với Linh Nhi tất cả hành động, cho dù giết người mười lần trăm lần, cũng khó tiêu mối hận trong lòng của ta."

Nói xong, Sở Thần nhìn cũng không nhìn Dư Đào gan heo tựa như sắc mặt, trực tiếp đưa hấn nhắc tới, đồng thời hướng Dư Thừa Tuyết tới gần, vừa đi vừa đạo : "Không riêng gì hấn, còn có người này ác phụ. Uổng ta cùng Linh Nhi những năm nay lúc người là trưởng bối là thân nhân, không nghĩ tới người lập đi lập lại nhiều lần chỗ hiểm chúng ta. Quả thật tâm như xà huyết, nó tâm có thể tru!"

"Người. . . Người nghĩ làm gì sao?" Thấy Sở Thần đi tới, Dư Thừa Tuyết hai tay ôm ngực, hai chân run rẩy, thiếu chút nữa không có ngồi tại mặt đất.

Thấy thế, Sở Thần băng son tựa như sắc mặt rốt cục nhìn không được run rẩy, vô cùng chán ghét đạo : "Người liền thả một vạn cái tâm, cho dù người là còi hết ta cũng không có hứng thú!"

Dư Thừa Tuyết trả lại không kịp tức giận, chỉ cảm thấy mặt mát lạnh, lập tức là một hồi nóng rất đau.

Cùng với đau đớn, nàng cảm giác tựa hồ có cái gì nha đồ vật chảy ra. Đưa tay vừa sờ, lạnh lạnh, có chút dính, tựa hồ là. . . Huyết!

"Huyết. . . Huyết. . . A!" Ý thức được chính mình mặt mày hốc hác Dư Thừa Tuyết nhất thời một tiếng thét lên, đột ngột tiếng kêu sợ tới mức địa kêu rên người đều quên đau nhức.

Sở Thần lông mày cau chặt, không thắng nó phiền. Để tránh chậm trễ thời gian, trong tay hấn âm thầm dùng sức, muốn đem Dư Đào đánh chết, đồng thời, mặt khác một tay thành quyền, hướng phía thét lên không thôi Dư Thừa Tuyết đánh tới.

Hết lần này tới lần khác lúc này, một cái khác bao hàm thống khổ cùng sợ hãi tiếng kêu truyền đến.

"Linh Nhi?" Vừa nghe đến kia thanh âm quen thuộc, Sở Thần tâm liền tóm, lúc này chú ý không được giết người, quay người liền hướng vách đá Thương Tùng chạy tới.

Rất nhanh, Sở Thần liền đem thần chí không rõ Sở Linh Nhi kéo, lần nữa trở lại đỉnh núi, Dư Thừa Tuyết đám người đã chẳng biết đi đâu.

Lúc này Sở Linh Nhi, toàn thân nóng, giống như bị một đoàn Hồng Vân bao bọc, loại kia nóng rực, liền ngay cả Sở Thần lúc này đi qua tinh lực rèn luyện thân thể đều có chút khó có thể thừa nhận.

"Đáng chết!" Vội vàng đem giọt nước sơi dây chuyền đeo ở Thủy Linh Nhi cái cổ, Sở Thần trong nội tâm vẹn vẹn dâng lên một cỗ bạo ngược sát ý. Sớm biết như thế, hấn liền không nên như vậy nói nhảm nhiều, trực tiếp giết chết Dư Thừa Tuyết Dư Đào cô chất hai người.

Giọt nước sôi dây chuyền lực lượng áp chế, Sở Linh Nhi quanh người nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, không bao lâu, Hồng Vân tàn đi.

Sở Thần lại vừa nhìn, phát hiện Sở Linh Nhi mặt hồng hồng sắc bớt đã tiêu thất. Đã không còn kia ghê tởm chút, lúc này Sở Linh Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hiển lộ vô cùng tinh xảo.

Chỉ là, Sở Thần hiện tại mây may cao hứng không nổi. Bớt tiêu thất, có nghĩa là Phượng Hoàng Tinh mạch bị tiến thêm một bước kích phát, kể từ đó, giọt nước sôi dây chuyền khả năng đã áp chế không được bao lâu.

Một khi Phượng Hoàng lực lượng Tinh mạch toàn diện bạo phát, như vậy, Sở Linh Nhi trừ bỏ bị đốt thành tro bụi, không có loại thứ hai khả năng.

"Thế nào xử lý? Ta nên thế nào xử lý?" Ôm Sở Linh Nhi, Sở Thần lòng nóng như lửa đốt.

Cực độ hồi hận, cực độ phẫn nộ, càng ngày càng nghiêm trọng sát ý, gần như đem Sở Thần thiêu sạch mất đi lý trí.

Đúng lúc này, trong lòng "Ưm" một tiếng, Sở Linh Nhi ung dung tĩnh lại.

"Ca ca, ngươi trở về sao? Linh Nhi biết, ngươi nhất định thành công đúng hay không?" Nhẹ nhàng lượn quanh lấy khuôn mặt của Sở Thần, vuốt lên hấn cái trán nếp gấp, Sở Linh Nhi ngọt ngào cười nói.

Sở Thần há to miệng, muốn nói chút cái gì nha, chỉ là cuống họng tựa hồ bị tảng đá ngăn chặn đồng dạng, một chữ phun không ra. Không có biện pháp, hấn chỉ có thể ôm thật chặt Sở Linh Nhi, phảng phất muốn mang nàng nhào nặn tiến thân thể của mình.

"Ca, không muốn khổ sở, Linh Nhi không trả hảo hảo sao? Đáp ứng Linh Nhi, thật vui vẻ qua hảo mỗi một ngày, dù cho có một Thiên Linh Nhi thật sự không có ở đây, ca ca cũng phải kiên cường vui vẻ còn sống. Ca ca muốn tìm được cha cùng mẹ, báo cho bọn họ, Linh Nhi nghĩ bọn họ. . ."

"Đừng nói nữa, Linh Nhi ngươi đừng nói nữa!" Sở Thần rốt cục nhìn không được nước mắt sụp đổ, trong lòng nữ hài nhi, tại sao liền như vậy thông minh, tại sao liền như vậy hiểu chuyện đâu này? Để cho hấn muốn nói dối an ủi đều không mở miệng được!

Tuyệt đỉnh núi Điều yên tĩnh không tiếng động, chỉ có Sở Linh Nhi nói nhỏ âm thanh. Nhìn nhìn kia như hoa lúm đồng tiền, Sở Thần trong nội tâm càng ngày càng tư vị không tốt.

Đột nhiên, một cái trêu tức thanh âm từ trên trời giáng xuống.

"Ta nói hai người các ngươi, không muốn như thế tuyệt hảo a? Khiến cho ta lão đầu tử đều ngượng ngùng!"

Nghe được thanh âm, Sở Thần ý thức đề phòng, đem Sở Linh Nhi hộ bên người sau. Ngẩng đầu, mới phát hiện người đến nguyên lai là người quen, chính là Âm Tinh cốc từng có gặp mặt một lần lão già cùng Tráng hấn.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt. Tự giới thiệu một, lão đầu tử Hoàng Vô Cực, cổ Hoàng tộc nho nhỏ tuần tra khiến cho một mai, vị này chính là ta ông bạn già, Dạ Ứng. Không biết tiểu huynh đệ cùng vị tiểu muội muội này xưng hô như thế nào?"

Đuổi tại Sở Thần mở miệng lúc trước, Hoàng Vô Cực cười tùm tùm gần trước.

Chỉ là nụ cười kia thế nào nhìn thế nào cảm thấy ti tiện, Sở Thần hấn không thể cời gầy một cái mỡ vỗ vào hấn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ly biệt

Một phen khó khăn thương lượng sau, Sở Thần cuối cùng là đã minh bạch Hoàng Vô Cực ý đồ đến.

Đi qua Hoàng Vô Cực giải thích, Sở Thần hiểu được, Cổ Hoàng này tộc, là một cái có được Cổ Hoàng huyết mạch truyền thừa thế gia. Nó cường đại trình độ, tuyệt đối vượt qua Lôi Ứng quốc không biết ít nhiều.

Cái gọi là truyền thừa huyết mạch, đó là truyền thừa Tinh mạch, loại này đại đại truyền thừa tới Tinh mạch, người sở hữu xác định phương hướng, mà không giống người bình thường thức tỉnh Tinh mạch, tràn ngập không xác định tính.

Truyền thừa Tinh mạch nhược điểm duy nhất chính là, theo truyền thừa đại số gia tăng, Tinh mạch hội càng ngày càng bạc nhược, cũng không còn lúc trước cường đại.

Truyền thừa từ viễn cổ Cổ Hoàng tộc đồng dạng gặp phải vấn đề như vậy, Cổ Hoàng Tinh mạch đích xác cường đại, chỉ là đi qua này vô số năm truyền thừa, trong gia tộc Tinh mạch sớm đã thoái hóa được không còn hình dáng.

Mặc dù hiện giờ trong gia tộc tối cường Tinh mạch người, nó Tinh mạch nồng độ, cũng chỉ có hoàn chỉnh Cổ Hoàng Tinh mạch sáu thành. Mà loại người này, tại không lồ Cổ Hoàng trong tộc, lúc đó không có mấy.

Đang bởi vì này, mới có tuần tra khiến cho như thế một cái chức vụ. Tuần tra khiến cho mục đích, chính là tìm kiếm đại lục tự nhiên đản sinh cùng Nguyên Tinh mạch người, đem mang về nhà tộc bồi dưỡng, vì gia tộc bổ sung máu mới.

Nhưng mà, Cổ Hoàng Tinh mạch sao mà cường đại? Đại lục khả năng tự nhiên đản sinh thay vì đồng nguyên cường đại Tinh mạch sao? Cho dù là có, chỉ sợ cũng là một ít Đại Tông môn hoặc là đại gia tộc hao phí số lượng cực lớn tài nguyên đã sớm ra a.

Theo Hoàng Vô Cực nói, mấy ngàn năm trong thời gian, Cổ Hoàng tộc tuần tra khiến cho dẫn quay về người của gia tộc, vẹn vẹn một người người, đó là một cái Thanh Loan Tinh mạch người sở hữu, ngày nay, đã là trong tộc Lão Tổ Tông cấp Định Hải Thần Chân khác.

Chẳng quản tìm kiếm được cùng Nguyên Tinh mạch tính khả năng cực kỳ bé nhỏ, nhưng Cổ Hoàng thế giới cũng không từng buông tha cho. Không buông bỏ, liền có hi vọng, mà một khi buông tha cho, cường thịnh trở lại đại gia tộc, cũng sẽ dần dần chôn vùi tại dài đằng đặc trong năm tháng.

Như Cổ Hoàng tộc đồng dạng gia tộc rất nhiều, bọn họ đồng dạng gặp phải Tinh mạch thoái hóa vấn đề, cho nên, đại lục một mực có như vậy một nhóm người bốn phía tìm kiếm.

Nghe xong những cái này, Sở Thần trong nội tâm không khỏi thổn thức, nhìn như cường đại truyền thừa thế gia, nguyên lai cũng có như thế hơn phiên nào.

Lại nói tiếp, sinh ra ở truyền thừa thế gia người tuy khởi điểm cao, hoàn cảnh tốt, nhưng trong cơ thể tự nhiên tồn tại Tinh mạch chi lực, là bọn họ vĩnh viễn vô pháp siêu thoát gông cùm xiềng xích.

Bởi vì, chỉ cần sinh ra ở truyền thừa thế gia, dù cho Tinh mạch phẩm cấp cao hơn, cuối cùng thành tựu, cũng không có khả năng vượt qua đời thứ nhất tổ tiên, liền ngay cả ngang hàng, cũng cơ hồ là vọng tưởng.

Nghĩ tới đây, tâm tư của Sở Thần không khỏi cổ quái. Hắn phát hiện Lâm gia ám toán phá hư hắn sao phù, xem như giúp đỡ đại ân của hắn.

Nếu như bằng không thì, hắn thức tỉnh truyền thừa sấm sét Tinh mạch, con đường phía trước há không phải cố định đã chết? Với tư cách là một người may mắn kẻ xuyên việt, nhất là một cái tâm cao ngất kẻ xuyên việt, hắn thế nào khả năng dễ dàng tha thứ tình huống như vậy xuất hiện?

Sao phù phá toái, nhìn như một hồi vô pháp hóa giải kiếp nạn. Mà sự thật, lại thành công tương trợ Sở Thần có được mệnh mệnh như Hồng Hoàng thiên địa kỳ dị sao phù, cũng để cho hắn có được cứu phẩm thậm chí vượt qua cứu phẩm Tinh mạch tiềm lực.

Cuối cùng còn để cho hắn thoát khỏi truyền thừa Tinh mạch trói buộc, có thể thực hiện nhất cử rất hiếm có.

Câu cửa miệng nói, có người hảo tâm xử lý chuyện xấu, lại không nghĩ rằng, cũng có người ý xấu làm tốt sự tình. Bởi vì cái gọi là họa này phúc chỗ ở, phúc này họa chỗ phục, không ngoài như vậy.

"Vậy sao Hoàng tiền bối, người đây là muốn đem Linh Nhi dẫn quay về Cổ Hoàng tộc sao?" Tuy đã đoán được Hoàng Vô Cực ý tứ, nhưng Sở Thần hay là nhện không được muốn xác định một.

Hoàng Vô Cực trịnh trọng gật đầu: "Đúng, lão đầu tử hy vọng có thể mang nàng mang về nhà tộc, Phượng Hoàng Tinh mạch, vượt xa Thanh Loan Tinh mạch, liền hoàn thành Cổ Hoàng Tinh mạch cũng không thể so sánh, nếu như bỏ qua, lão đầu tử ước chừng muốn sầu tạ tội!"

Dừng một chút, Hoàng Vô Cực lại nói: "Tiểu tử ngươi yên tâm, lão đầu tử lấy tánh mạng đảm bảo, nhất định sẽ chiếu cố tốt nàng, bất kỳ muốn tôn thương người của nàng, trừ phi bước qua thi thể của ta, không, là tất cả Cổ Hoàng tộc đệ tử thi thể!"

Nói xong, Hoàng Vô Cực sợ Sở Thần không được, còn tưởng là trận bức ra tinh huyết thể. Lời thể vừa ra, Thiên khung chấn động, Lôi Âm hoàng sợ, có thể nói thiên địa chứng kiến, người vi phạm sẽ bị thiên địa chán ghét mà vứt bỏ, vĩnh viễn rơi Cửu U.

Đối với Hoàng Vô Cực xấu tự sát thuyết pháp, Sở Thần xì mũi coi thường, một cái cường đại như thế người, sẽ bị treo cổ đó mới thật sự là thiên kỳ văn.

Bất quá đối với Hoàng Vô Cực phía sau lời thể, Sở Thần lại không thể coi thường. Nghĩ đến chính mình tình huống trước mắt, nghĩ đến Cổ Hoàng tộc một góc của băng sơn bày ra cường đại, hắn bình tĩnh có như vậy một tia tâm động.

Yêu, không phải có được, không phải chiếm hữu, càng không phải muốn đem đối phương một mực buộc ở bên người!

"Tiền bối, ta nghĩ biết, Linh Nhi tình huống hiện tại, Cổ Hoàng tộc có nắm chắc giải quyết sao?" Trầm mặc nửa ngày, Sở Thần trầm giọng nói, nói xong, hắn liền cảm giác Sở Linh Nhi thân thể @Ỗ, gắt gao bắt lấy tay của hắn.

"Nếu như nói này thế còn có một nơi có thể giải quyết nàng thân vấn đề, như vậy không ta Cổ Hoàng tộc không ai có thể hơn, điểm này, ta có thể cam đoan!" Hoàng Vô Cực nghiêm túc nói.

"Vậy hảo!" Sở Thần quyết định chắc chắn, cúi đầu nhìn nhìn Sở Linh Nhi, từ trong ánh mắt của nàng, hắn nhìn thấy quyền luyện cùng không muốn bỏ, hiển nhiên, thông minh nữ hài đã đoán được quyết định của hắn.

"Linh Nhi. . ."

"Đừng bảo là, ca ca, ta đi!" Sở Thần vẫn còn ở do dự thế nào mở miệng, Sở Linh Nhi cả cười, chỉ nghe nàng nói : "Thay vì liên lụy lấy ca ca, hai người không được tự do, không bằng đi liều một lần."

"Bất quá ca ca phải đáp ứng Linh Nhi, nhất định hảo hảo còn sống, nhất định phải tới tìm Linh Nhi!"

Một cái mười tuổi thiếu nữ, mặc dù lập được lại kiên định, kia rung động khỏe mắt, như cũ thật sâu bán rẻ hắn.

Sở Thần chăm chú nhìn Sở Linh Nhi, nửa ngày, hắn dời mục quang, đối với Hoàng Vô Cực đạo : "Tiền bối, Linh Nhi liền nhờ cậy ngươi rồi, nhất định phải làm cho nàng tốt!"

"Yên tâm, Cổ Hoàng tộc đối với nàng coi trọng, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của ngươi, chính là ông trời không cho nàng tốt, Cổ Hoàng tộc người cũng sẽ không đáp ứng!"

Một cái ôm, một cái mỉm cười, Sở Linh Nhi theo Hoàng Vô Cực rời đi. Chuyến đi này, núi cao nước xa, một lần gặp lại, không biết là năm nào nguyệt.

Nhìn nhìn trong chớp mắt biến mất ở phía chân trời bóng dáng, Sở Thần buồn vô cớ như mất, ban đầu ly biệt, lo lắng sợ to, đã bắt đầu vô hạn kéo dài.

Nhàn nhạt cách Thương, rất nhanh, Sở Thần ánh mắt kiên định.

Có cừ oán, phải báo!

Có hổ thẹn, muốn tuyết!

Càng có mệnh mông sao thiên, bao la mờ mịt thế giới, muốn đi chinh phục!

. . .

Một hồ lô Linh Từ, một quyền quyền phổ. Trọn ba ngày, Sở Thần đều tại cùng chúng gây khó dễ.

Linh Từ không nhiều lắm, khả năng đại bộ phận đã bị Hoàng Vô Cực cho uống cạn. Mặc dù như thế, còn lại đoái nước, trong đó dồi dào sao Nguyên lực, như cũ để cho Sở Thần được lợi không nhỏ.

Đem Linh Từ bên trong sao Nguyên lực hệ số luyện hóa, ngày nay Sở Thần tu vi, đã từ Tội thể cảnh tam trọng, trực tiếp tăng vọt đến ngũ trọng.

Tội thể cảnh ngũ trọng tiêu chuẩn lực đạo một quyền 2000 500 cân, mà Sở Thần đi qua hai lần cường hóa thân thể, trọn vẹn có thể đánh ra gần 5000 cân lực đạo. Hung hãn như vậy quyền kinh, đã có thể so với tầm thường Tội thể cảnh thất trọng Tinh mạch võ giả.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp lại ửng không nhìn được

Linh Từ tiêu hao hết xong sau khi, Sở Thần liền đưa mắt nhìn sang thương viêm từng quyền phổ. Một phương diện, tu vi của hắn cần củng cố, một phương diện khác, hắn cũng cần tu luyện một môn vũ kỹ đến đề thăng chính mình chiến lực.

Tinh Vũ đại lục, vũ kỹ chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cái tầng thứ, từng tầng thứ lại có bên trong Tam phẩm chi phân. Truyền thuyết tại bên ngoài Thiên cấp, còn có cường đại Tinh mạch áo nghĩa.

Sở Thần trong tay thương viêm quyền, chính là một môn Hoàng cấp trung phẩm quyền pháp, cũng là Hoàng Vô Cực lưu cho hắn duy nhất một môn vũ

kỹ.

Tuy lấy Hoàng Vô Cực thân phận, chỉ chứa một môn Hoàng cấp quyền pháp mười phần mất mặt, nhưng không thể phủ nhận, cái này vũ kỹ mười phần thích hợp bây giờ Sở Thần.

Thương viêm quyền, Hoàng cấp trung phẩm, chẳng những ẩn chứa quyền pháp cơ bản sáo lộ (*đường theo động tác võ thuật), còn có tam đại sát chiêu. Luyện đến tinh thông, mỗi một quyền Liệt Diễm kinh người, đốt gang nấu biển.

Lấy Sở Thần siêu cường ngộ tính, thương viêm quyền rất nhanh bị nắm giữ. Có được vũ kỹ bàng thân, hãn chiến lực gấp mấy lần đề thăng, đơn từ lực đạo mà nói, hãn một quyền có thể đánh ra bảy ngàn cân cự lực.

Như vậy một quyền, mặc dù đồng dạng nắm giữ vũ kỹ Tồi thể cảnh thất trọng Tinh mạch võ giả, cũng không ngoài như vậy.

Thanh Mộc thành, gió mát quán rượu lầu hai gần cửa sổ.

Sở Thần đầu đội mũ rộng vành, tự rót uống một mình, xung quanh thực khách trời cao biển rộng nghị luận không ngừng truyền đến.

"Nghe nói chưa? Vương đô bà Đại Học Phủ đã tiến vào chiếm giữ Lâm gia, nghe nói đều là vì Lâm Đại Tiểu Thụ mà đến!"

"Kiến thức nông cạn! Đầu chỉ ba Đại Học Phủ? Vương quốc ba người của Đại Tông môn cũng đến Lâm phủ. Lần này Torin nhà phúc, chúng ta Thanh Mộc thành trẻ tuổi chỉ cần có thể thông qua ba ngày sau khảo hạch, cũng có cơ hội tiến nhập ba Đại Học Phủ thậm chí ba Đại Tông môn!"

"Đúng vậy đúng vậy, muốn không phải Lâm Đại Tiểu Thụ kỳ tài ngút trời, những cái này học phủ tông môn nơi nào sẽ tới Thanh Mộc thành? Bất quá còn có một chuyện các ngươi khẳng định không biết!"

Nói đến đây, kia tiếng nghị luận nhất thời ngừng, xấu đủ mọi người khẩu vị sau khi, người kia mới thần thần bí bí đạo : "Khai mở biên cương Vương Phủ bên kia có vẻ như cũng tới người, nghe nói là muốn cùng Lâm gia thông gia đó!"

"Cái gì nha? Khai mở biên cương Vương Phủ? Nếu như thật sự là, kia Lâm gia lúc này thật đúng là phát đạt!"

Nghe được khai mở biên cương Vương Phủ danh hào, mặc dù Sở Thần, cũng không chịu được một hồi ngạc nhiên.

Không giống với hoàng thất những cái kia hữu danh vô thực Vương gia, này khai mở biên cương Vương Khả là chân chân chính chính binh quyền nắm, quyền hành ngập trời thực quyền Vương gia.

Khai mở biên cương Vương, xuất thân hoàng thất, lại không có chút nào thành viên hoàng thất kiêu xa tật, thuở nhỏ hảo võ, độc thuộc lòng binh pháp, ngựa chiến cả đời, chiến tích sặc sỡ. Cùng một người khác bình dân sinh ra thác đất hầu cũng xưng vương quốc hai đại quân thần.

Khai mở biên cương, thác đất, có thể coi đây là phong hào người, có thể thấy nó có thể. Có thể nói, hiện giờ Lôi Ứng quốc mảnh lớn cương vực, đều là bọn họ đánh, mà vương quốc hiện giờ ổn định phồn vinh, cũng không có lý khai chiến công của bọn hắn.

Cường đại công tích, vương thất dòng họ thân phận, tránh ra biên cương Vương Phủ uy vọng không người có thể địch. Liền ngay cả đương kim hoàng đế, cũng phải nể trọng cho hắn.

"Nếu như Lâm gia đáp khai mở biên cương Vương Phủ chiếc này thuyền lớn, kia thế tất lại càng thêm khó có thể ứng phó rồi!" Sở Thần trong nội tâm thầm nghĩ, thấy không có có càng nhiều tin tức, liền tính tiền rời đi quán rượu.

Thời tiết như trước lạnh, nhưng bởi vì lấy chur gia tộc và tông môn tiến vào chiếm giữ, Thanh Mộc thành như cũ bày biện ra một mảnh um tùm khí tượng.

Các loại cửa hàng đầu người tích lũy động, có rất nhiều vì mua binh khí cùng Đan Dược các loại đồ vật, để tại ba ngày sau khi khảo thí bên trong bỗng nhiên nổi tiếng, đạt được học phủ hoặc là tông môn coi trọng.

Có, thì là vì mua mới lạ tịnh lệ xiêm y cùng châu sức những vật này, thật mong chờ đến lúc sau bị người nhìn, phi đầu cảnh biến Phượng Hoàng.

Bởi vì tuyệt đỉnh núi Điều giết chết người của Lâm gia, phá hủy Dur Thừa Tuyết cho, hiện giờ Thanh Mộc thành các nơi, đều dán hồ lấy truy nã Sở Thần bố cáo.

Cho nên rời đi quán rượu, Sở Thần liền hướng đám người thừa thốt vị trí đi. Thanh Mộc Thành Tây bắc góc, có một chỗ chênh lệch, người nơi đâu lưu thừa thốt, mà lại không người giá trị thù, hãn ý định từ nơi ấy ra khỏi thành.

Rất nhanh, Sở Thần liền tới đến góc Tây Bắc chênh lệch, đang muốn ra khỏi thành, đột nhiên, một hồi dồn dập tiếng vó ngựa từ bên ngoài truyền đến.

"Cái gì nha người? Để đó cửa chính không đi đi chênh lệch?" Hiếu kỳ chi, Sở Thần ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng cúi đầu.

"Lâm Khê Nhược!" Sở Thần lúc này tâm tình hết sức phức tạp.

Đã từng thanh mai trúc mã thân nhân, gặp chuyện lúc trước ngón chỉ chuẩn xác vị hôn thê. Ngày nay gặp nhau lại là như vậy một bộ quang cảnh, gặp lại ừng không nhìn được, hình bạn đường!

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, nháy mắt, hai bên sai thân mà qua, không có do dự chút nào. Trong lúc bất chợt, Sở Thần có dừng khí quay đầu lại mãnh liệt xúc động, hẳn rất muốn hỏi một chút, tất cả đây hết thấy, Lâm Khê Nhược đến tốt cùng là không biết, hay là ngầm đồng ý.

"Chỉ là, mặc dù biết, thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ ta cùng Lâm gia trong đó, còn có hòa hoãn chỗ trống sao? Như thế, gặp nhau, không gặp không biết!"

Có chút dừng lại, Sở Thần cười lắc đầu, lần nữa cất bước.

"Đứng lại!"

Sở Thần một cước bước vào chênh lệch, mắt thấy muốn ra khỏi thành, đột nhiên, phía sau truyền đến từng tiếng lạnh hô quát.

Thanh âm quen thuộc, người quen, ngày nay, hết thấy đều như vậy lạ lẫm.

Sở Thần theo lời ngừng bước chân, lại không có quay người.

"Các người về trước đi, ta một hồi thì sẽ trở về!" Đuổi đi theo người rồi đi, một hồi tiếng vó ngựa sau, bốn phía lần nữa tịch mịch.

Lâm Khê Nhược trở mình ngựa, chậm rãi hướng cửa thành đi tới.

"Là người sao?" Suy nghĩ thật lâu, Lâm Khê Nhược mới mở miệng nói.

Sở Thần khoé miệng hơi vênh, vẫn không có quay người, chỉ là thản nhiên nói : "Cũng đoán được, hà tất hỏi nhiều?"

Trầm mặc, thật lâu trầm mặc.

Nhìn sắc trời một chút, Lâm Khê Nhược khe khẽ thờ dài, đạo : "Theo giúp ta đi một chút!"

Nói xong, Lâm Khê Nhược dẫn đầu một bước, hướng ngoài thành đi đến, tựa hồ căn bản không lo lắng Sở Thần không theo tới. Sự thật, Sở Thần cũng không có suy nghĩ nhiều, theo sát ra khỏi thành.

Vô ý thức đi ở tuyệt địa, hai người ai cũng không nói gì. Từng là cười vui sớm đã biến mất tại thời gian, hiện giờ hai người, mặc dù đi cùng một chỗ, cũng tâm tư khác nhau, hình bạn đường.

"Người hận ta, đúng không?" Hồi lâu sau khi, đang lúc Sở Thần không kiên nhẫn thời điểm, Lâm Khê Nhược một tiếng than nhẹ.

"Hận người? Người quá lo lắng. Nếu như người kêu ta, chỉ là muốn nói vậy chút, như vậy ta nghĩ chúng ta không có tiếp tục nói đi tất yếu!" Sở Thần nhàn nhạt giọng mỉa mai nói.

Lâm Khê Nhược nhú nhú mày, thật lâu mới định quyết tâm đạo : "Kỳ thật mọi chuyện cần thiết ta cũng biết, tuy cha chưa từng có nói qua, nhưng ta cũng đoán được. Người cũng đoán được đúng không?"

Nghe vậy, Sở Thần im lặng. Hắn đã từng do dự qua, nếu như đây hết thấy Lâm Khê Nhược cũng không biết, như vậy, hẳn nên như thế nào đối mặt kếp ở giữa thiếu nữ xinh đẹp.

Chỉ là cuối cùng, hay là hẳn nghĩ lầm rồi. Lấy Lâm Khê Nhược thông minh cùng ả nhân, những chuyện này, năng thế nào có thể không biết? Có lẽ, tất cả phát sinh ở hắn và Sở Linh Nhi thân sự tình, có năng một phần đó!

Trong trầm mặc, Lâm Khê Nhược lại nói : "Lâm gia quá nhỏ, có thể xuất ra một cái tứ phẩm Tinh mạch võ giả, đã làm cho người ta ghé mắt. Người hẳn là minh bạch, thất phu vô tội, mang ngọc có tội, có được một người trong truyền thuyết Tinh đồ sư, đối với trước mắt Lâm gia mà nói, không phải may mắn, mà là tai nạn."

"Huống hồ, cha rất lo lắng, một khi người Tinh đồ này sư đối với Lâm gia bất mãn, tại Tinh đồ hấp dẫn, sẽ có đếm không hết người trước bộc sau kế, bị diệt Lâm gia."

Nói xong, Lâm Khê Nhược nhìn chăm chăm Sở Thần, cuối cùng lại đang Sở Thần ánh mắt trào phúng bên trong quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gặp lại Lâm Khê Nhược

"Lòng tiểu nhân độ quân tử chi bụng! Ta tuy không phải quân tử, nhưng, Lâm Giang Hải lại là mười phần Sở Thần cười nói.

Nói xong lại ngôn : "Nói đi, ngươi đến cùng muốn nói chút cái gì nha? Những cái này sớm đã ngầm hiểu lẫn nhau đồ vật, liền không cần nói cho ta. Còn có, nếu như muốn nói cái gì nha nói xin lỗi, đại cũng không tất. Từ lúc các ngươi ra tay với Linh Nhi thời điểm nên biết, ta cùng với Lâm gia trong đó, không có khả năng còn có hòa hoãn chỗ trống!"

"Ngươi cho rằng ta là muốn giải thích với ngươi tới?" Lâm Khê Nhược lắc đầu, đạm mạc nói : "Ngươi nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn báo cho ngươi, mau rời khỏi Thanh Mộc thành. Nơi này rất nguy hiểm, bởi vì ta không dám cam đoan, một lần ta sẽ không tự mình xuất thủ!"

Đạm mạc lời nói, rét lạnh vô cùng. Không có thỏa hiệp, không có áy náy, giống như tử vong tuyên cáo, làm cho người ta lạnh tâm.

Thấy Sở Thần không nói lời nào, Lâm Khê Nhược lại nói : "Ta biết, ngươi bây giờ đã thành công ngưng tụ Tinh mạch, bằng không thì, ngươi không có khả năng có được đánh bại Dư Đào thực lực. Bất quá, ta tin tưởng, ở trước mặt ta, ngươi, cái gì nha đều không phải. Cho nên, ngươi tốt nhất nghe lời của ta, sớm làm rời đi."

"Tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng cuối cùng, ta hiện giờ hết thấy, thậm chí còn Lâm gia hết thấy, đều là ngươi hao phí năm năm tuổi thọ đổi lấy. Như không tất yếu, ta không muốn giết ngươi!"

Nói xong, Lâm Khê Nhược mục quang boong boong nhìn nhìn Sở Thần. Sở Thần đồng dạng nhìn nhìn Lâm Khê Nhược, thấy vô cùng chăm chú, phảng phất lần đầu tiên nhận thức nàng đồng dạng.

Thật lâu, Sở Thần cười lạnh nói : "Năm năm tuổi thọ đổi lấy các ngươi lấy oán trả ơn, đổi lấy Linh Nhi thiếu chút nữa chết đi, ta là không phải hân là cảm thấy rất vinh hạnh?"

Lâm Khê Nhược im lặng chuyển đi mục quang, thần nhiên nói : "Nên, phải hỏi ta đây đều đã nói qua, có đi hay không là của ngươi sự tình. Lần này, ta không giết ngươi, thế nhưng một lần, ngươi không có vận tốt như vậy."

Nói xong, Lâm Khê Nhược quay người, đột nhiên nhớ tới cái gì nha, lại nói : "Ngươi ta ở giữa hôn ước, như vậy thôi. Chúng ta nhất định không phải một cái thế giới người."

"Ba ngày sau khi, vương quốc ba Đại Học Phủ, ba Đại Tông môn tề tụ, chẳng những là vì chứng kiến ta Lâm Khê Nhược quật khởi, cũng là vì chứng kiến Lâm gia cùng Khai Cường Vương Phủ thông gia."

"Khai Cường Vương thế tử Lôi Ngạo, 13 tuổi ngưng tụ Tinh mạch, tứ phẩm Lôi Ứng, mười lăm tuổi đột phá Tội thể, thành tựu Tinh Nguyên, ngày nay năm 20, sao xoáy Cửu Trọng, cự ly sao ngưng một bước ngắn. Bích Tiêu Tông đệ nhất thân truyền, Lôi Ứng mười tuyệt đứng đầu!"

Nói xong, Lâm Khê Nhược dừng một chút, đặc biệt nhìn Sở Thần liếc một cái, mới hồ hững nói : "Ngươi cảm thấy, ngươi cùng hắn có thể so với tính sao? Hay hoặc là, ngươi công khai chính mình Tinh đồ sư thân phận?"

"Nếu như ta là ngươi, sẽ sớm làm rời đi, tránh tự rước lấy nhục, vứt bỏ tánh mạng! Đi thôi, hay là câu nói kia, lần này, ta không làm khó dễ ngươi, thế nhưng một lần!"

Nói xong, Lâm Khê Nhược mục quang tại không có tại Sở Thần thân dừng lại một lát, một luồng làn gió thom qua sau, hai người lần nữa sai thân.

"Đã cho rằng ta không dám công khai Tinh đồ sư thân phận, cho nên không có sợ hãi đối với sao?" Sở Thần yên lặng ngẩng đầu, vạch trần mũi rộng vành, chẳng biết lúc nào, thiên lại đã nổi lên bông tuyết.

Cười cười, hắn vươn tay, một mảnh lông ngỗng rơi vào lòng bàn tay, không hóa!

"Quả thật liên thủ tâm đều là lạnh sao?" Nhìn nhìn lòng bàn tay hoàn hảo bông tuyết, không có chút nào hòa tan dấu hiệu, Sở Thần nhin không được cười lên, bỗng nhiên, hắn quay đầu lại một tiếng khẽ gọi : "Lâm Khê Nhược!"

Lâm Khê Nhược bước chân một hồi, lại không quay đầu lại.

"Những năm nay, ta lúc ngươi là muội muội, đối với ngươi cũng không nam nữ ý tứ. Ta vô số lần đưa ra giải trừ hôn ước, buồn cười cha ngươi sợ ta không tận lực về Tinh đồ, dốc hết sức kiên trì, như thế, ta không còn lời để nói."

"Ta dùng năm năm tuổi thọ, giúp ngươi ngưng tụ Tinh mạch, để cho Lâm gia dựa thế bay lên, không vì cái gì khác, bởi vì ta lúc các ngươi là thân nhân, ta muốn báo đáp các ngươi những năm nay trông nom chi ân, chẳng quản, đây là các ngươi thiếu nợ cha ta, là các ngươi vốn là phải làm được!"

"Đối với ta làm hết thấy, ta không thù oán Vô Hối. Chỉ là không nghĩ tới, ta chân trước mới giao phó Tinh đồ rời đi, cha ngươi chân sau liền phái người hủy diệt ta sao phủ, để ta trở thành phế nhân."

"Không chỉ như thế, còn phái người rải lời đồn, nói ta cùng Linh Nhi ăn cắp Lâm gia tài vật, thật là ăn trộm, để cho chúng ta gặp ngàn vạn chửi rủa, lưng đeo tẩy không rõ si nhục, cũng thừa cơ đem chúng ta trục xuất Lâm gia."

"Nói là trả thù lao để cho chúng ta ở bên ngoài sống yên phận, chân thực lại liền Linh Nhi chính mình sơn thu thập thảo dược, cũng bị người kia ác độc mẹ rửa qua."

"Như thế thì cũng thôi, đáng hận Lâm Nhị Hồ, cư nhiên tuyệt rơi thiên tướng Linh Nhi xâm nhập trong nước sông. Đón lấy lại là người mẹ, cưỡng ép Linh Nhi treo xâu tại tuyệt đỉnh núi Điều vách núi, hại Linh Nhi thiếu chút nữa đã chết."

"Ngày nay, người lại chạy tới hiên ngang lẫm liệt nói cho ta biết, để ta rời đi, người không giết ta, giống như đối với ta thiên đại ban ân đồng dạng, sao mà buồn cười, làm sao nó sỉ nhục!"

Từng câu lời ra khỏi miệng, từng đoạn qua lại phù trong lòng. Sở Thần vốn đã bình tĩnh tâm sóng gọn lên, mãnh liệt cho hết đều không có phương pháp ngăn cản.

Thật vất vả, Sở Thần mới dừng xuất thủ xúc động, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói : "Cảm ơn người hôm nay nói những cái này, con người của ta, không đen tức bạch, hiện tại, ta biết, tất cả Lâm gia nhân, đều địch nhân là của ta, trong chuyện này, bao gồm người!"

"Yên tâm, giống như người nói lần này không giết ta đồng dạng, đồng dạng, ta không giết người. Ta muốn để cho người tận mắt thấy, Lâm gia là như thế nào bồi thường toàn bộ đối với ta cùng Linh Nhi phạm tội nghiệt!"

"Ta Sở Thần, cùng Lâm gia, Thế Bất Lưỡng Lập, không chết không thôi. Nếu làm trái lời thề này, hình cùng này mộc!"

Nói xong, Sở Thần một quyền đánh vào bên người thô to thân cây, tuyết động bay tán loạn, thân cây hét lên rồi ngã gục.

...

Thời gian ung dung, chỉ chuyển mắt, gần nửa tháng trôi qua.

Sắc trời tăng sáng, ánh sáng mặt trời không thẳng, vạn trượng hào quang từ chân trời dâng lên, hòa hồng ánh bình minh rải đầy Thanh Mộc thành từng cái góc hẻo lánh, vì chỗ này biên thủy tiểu thành lung một tầng nhu hòa mà ấm áp sắc điệu.

Thành bên trong cửa hàng mộc lên san sát như rừng, cao ốc thay nhau nổi lên, Lưu Ly ngọc ngồi lặng yên tại hào quang bên trong gia nhập tí ti ngọc nhuận Kim Huy, kim hồng sắc hào quang thấp thoáng, cổ xưa kiến trúc thoáng chốc như Thiên Cung Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (*), càng hiển khí thế to lớn.

Trên cao quan sát, từng đầu Thanh Thạch đường đi giống như từng đầu sông ngòi, chia rẽ, từ bốn phương tám hướng mà đến, cuối cùng hội tụ đến trong thành quảng trường.

Trung ương quảng trường, một tòa phương viên trăm trượng khổng lồ Diễn võ trường long bàng hồ cứ, tản ra cổ xưa mà bao la mờ mịt khí tức.

Diễn võ trường cao hơn mặt đất hơn trượng, ven ngắm đen thạch bích che kín Tinh Thần Đồ án, hơi nghiêng, hùng vĩ mà hoa lệ khán đài lẳng lặng nằm nghiêng.

Ven ven thì cách ba ngày, hiện giờ Thanh Mộc thành lại giống như đi qua run sợ đông, đi đến mùa xuân ấm áp, hiển thị rõ nhất phái sinh cơ bùng bùng cảnh tượng.

Khán đài, Lâm Giang Hải về mặt tươi cười, ở bên cạnh hắn, là một bộ bạch y Lâm Khê Nhược, an tĩnh trong treo nhưng lạnh lùng, giống như vạn trượng tuyết sơn tuyết liên, di thể độc lập, phong độ tư thái uyển chuyển hàm súc.

Hôm nay, là Thanh Mộc thành ngày đại hi, ba Đại Học Phủ ba Đại Tông môn dắt tay nhau tới, thiết lập trường thi chọn lấy Thanh Mộc thành tài tuần chỉ sĩ, tại xa xôi Thanh Mộc thành mà nói, đây là trăm ngàn năm khó gặp vinh hạnh đặc biệt.

Đồng dạng, hôm nay cũng là Lâm gia ngày đại hi, Thanh Mộc thành vinh quang cuối cùng đến từ chính Lâm gia, bởi vì Lâm gia ra cái Lâm Khê Nhược. Toàn bộ Thanh Mộc thành sẽ cùng thiên địa cộng đồng chứng kiến Lâm gia vinh quang cùng huy hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Bốn phương tụ tập

"Chưa bao lâu, ta không ngừng tưởng tượng, một ngày kia, ta cũng phải tại cái này hùng vĩ khán đài, giống như thần linh, quan sát giới chúng sinh. Ngày nay, đây hết thấy đều thực hiện, là ngươi, Khê Nhược, ngươi thực hiện cha mộng tưởng, cũng mang đến Lâm gia bay lên!"

"Ngươi xem, tất cả phạm nhân cũng bị ngăn tại bên ngoài, liền ngay cả những thế lực kia vượt xa ta gia tộc của Lâm gia, cũng phải đi qua kiểm nghiệm, tài năng đi vào nơi này. . ."

Khán đài, Lâm Giang Hải hăng hái, chỉ trích phương tù, phảng phất, hẳn cảm giác chính mình trẻ tuổi hơn mười tuổi, xao động huyết dịch, để cho hẳn hận không thể vong tình la lên.

Lâm Khê Nhược không nói gì, nàng chỉ nhìn lấy phương xa từng dãy giới nghiêm quân sĩ. Trong lúc bất chợt, nàng nhớ tới Sở Thần, kia cái thể cùng nàng Lâm gia không chết không thôi thiếu niên.

"Không có hẳn, ước chừng Lâm gia thật sự không có khả năng có hôm nay, ta, cũng sẽ không có hôm nay. Chỉ là, này thì phải làm thế nào đây đâu này? Cuối cùng, đứng ở chỗ này quan sát đại địa, là ta!"

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Khê Nhược khóe miệng không khỏi nổi lên vẻ tươi cười.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời đỏ dần dần dâng lên.

Càng ngày càng nhiều người thông qua kiểm tra, tiến nhập Diễn võ trường phạm vi. Mà Lâm Giang Hải chỗ khán đài, cũng tụ tập càng ngày càng nhiều người.

Những người này có gia tộc mọi người, cũng có bình dân, bọn họ đều đồng dạng, đều là dẫn dắt trai gái đến đây tham gia khảo thí.

"Lâm gia chủ, chúc mừng, Lâm Tiểu Thư kỳ tài ngút trời, con đường phía trước không thể lường được a!" Khán đài, không ngừng có người tới chúc mừng.

"Khách khí khách khí!" Lâm Giang Hải mặt mày hồng hào, nhát nhát chấp tay, hiển lộ vô cùng tốt tu dưỡng.

Thừa dịp khảo thí chưa bắt đầu, khán đài mọi người bắt chuyện, quen thuộc lời kéo quan hệ. Đột nhiên, phía trước truyền đến một hồi kinh hô, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời, có yêu thú nhanh chóng tới gần.

"Nhìn, đầu kia Lôi Ưng, mặt ngồi là Lôi Ưng học phủ người!"

"Còn có đầu kia phong trĩ, lưng (vác) hẳn là Thần Phong học phủ người!"

"Đều tới, đều tới, Bích Tiêu Tông xích trào bích chữ thú, Lạc Phong Các ngũ sắc Yên Vân bướm bướm, còn có Ngự Thú Môn song đầu đen thú. . ."

Sáu cười nhanh chóng đi đến Diễn võ trường không, nhất thời, trận đầu người tích lũy động, mọi người hoan hô không thôi.

Đón mọi người hoan hô, từng đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất sau tốp năm tốp ba đứng chung một chỗ, vừa vặn sáu gậy.

Ba Đại Học Phủ, Lôi Ưng học phủ, Thần Phong học phủ, Thiên Hoa học phủ.

Ba Đại Tông môn, Bích Tiêu Tông, Lạc Phong Các, Ngự Thú Môn.

Lục Đại thế lực nhân viên dài, nhát nhát ngồi xuống. Ngồi xuống lúc trước, đều không ngoại lệ, đều hướng Lâm Giang Hải chấp chấp tay, thuận tiện lần lượt một cái mỉm cười.

Nhìn thấy những người này coi trọng như thế Lâm gia, những người khác chỉ có thể Kiên âm mộ, ai bảo bọn họ không sinh ra Lâm Khê Nhược ngày như vậy tư trắc tuyệt nữ nhi đâu này?

Lục Đại thế lực nhân viên đến nơi oanh động vừa mới lắng lại, đột nhiên, Cổ Đạo, gót sắt boong boong, ngân yên con ngựa trắng, tuyết thác nước mà đến.

"Quân đoàn thiết kỵ!" Mọi người mục quang đột nhiên co lại, nhao nhao nhìn về phía kia liền thiên tuyết sắc.

Tuyết trắng tuần mã, sáng như bạc mũ giáp, sáng như bạc áo giáp, thân phụ trường cung, ngân thương nghiêng treo. Chưa tới gần, một cỗ trầm trọng sa trường chi khí ép tới người gần như không thở nổi.

Hai cười...song song, xếp thành một hàng dài, gót sắt nhiều tiếng, đại địa chấn chiến.

Đội ngũ phía trước nhất, một người vì đầu, dáng người yếu điệu, tóc dài bông bông, tư thế hiên ngang, một con tuyết trần. Duy nhất không xinh đẹp là, nàng đeo ngân nón trụ, làm cho không người nào duyên thấy phương cho.

"Nơi nào đến thiết kỵ, lại có thể như thế uy thế?" Mấy trăm cười tuyết cười gào thét mà đến, chấn động mọi người tâm thần hoảng hốt.

Mọi người hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là này thiết kỵ tuyệt đối không phải đến từ Thanh Mộc thành phạm vi loại. Về phần đến cùng

đến từ nơi nào, liền ngay cả vốn nên biết được hết thấy Lâm Giang Hải cũng không rõ ràng.

Mọi người kinh ngạc thời điểm, Bạch Mã Ngân Thương trực tiếp hướng Diễm võ trường phương hướng đánh tới, một đám giới nghiêm quân sĩ như lâm đại địch, nhao nhao ngăn trở.

Đổi mặt phía trước Trường Thương Trận trận chiến, con ngựa trắng cười tốc độ không giảm, liền một tí khác thường thanh âm đều chưa từng phát ra.

Trong nháy mắt, đánh giáp lá cà. Cầm đầu nữ tử trường thương gây nhẹ, sừng sừng tại ngăn trở trong quân đội khai ra một mảnh đại đạo, theo sát, một con cười chiến mã lao nhanh mà qua.

Buru hân khí thế, lạng lẹ sát khí, để cho khán đài rất nhiều người không khỏi trắng bệch mặt.

Tuyệt cười một đường giết đến khán đài lúc trước, không có chút nào giảm tốc độ ý tứ. Đang lúc mọi người kinh hoàng muốn tránh né, đột nhiên một tiếng thanh xích, phía trước nhất chiến mã người lập lên.

Hoành thương lập tức, chiến mã hí dài, giơ cao ngân thương, dưới ánh mặt trời chiếu xạ, phản xạ chói mắt hào quang.

Này một tiếng thanh xích, giống như không thể trái nghịch hiệu lệnh, "HAAA" một tiếng, từng đạo thét ra lệnh kết hợp một chỗ, Chấn Nhiếp nhân tâm. Khi mọi người phục hồi tinh thần lại, mấy trăm tuyết cười đã trở thành một phương trận.

Phương trận phía trước, nữ tử ngựa, chậm rãi lấy mũ giáp, khuôn mặt, khuynh quốc khuynh thành, sừng đến làm cho người ta hít thở không thông. Hiện trường lặng ngắt như tờ, liền ngay cả khán đài Lâm Khê Nhục, lúc này cũng không khỏi tự ti mặc cảm.

Hào một cái tư thế hiên ngang nữ Trương Quân!

"Tuyệt nhận quan, thác đất hầu trưởng, tuyết trắng cười, hướng Lâm gia chủ đạo hạ!" Vạn chúng chú mục, nữ tử khê hé đôi môi đỏ mọng. Nói là chúc mừng, giọng nói kia lại ngạo lạnh vô cùng, liền lễ phép căn bản đều phụng thiếu nợ.

Hết lần này tới lần khác lúc này, vì nàng khí tràng làm cho sợ, không ai cảm thấy nàng vô lý.

"Hào. . . Hào. . . Mời ngồi!" Lâm Giang Hải thanh âm khô khốc, hiển nhiên cũng bị này không mời mà tới nhân vật nữ tử cho kinh hãi.

Nữ tử cũng không khách khí, trực tiếp đi khán đài, tại một cái ghế ngồi, tuy không phải chủ vị, nhưng nhìn kia khí tràng, rất có tiếng động lớn tân đoạt chủ xu thế.

Một hồi lâu, mọi người mới kịp phản ứng, thác đất hầu, không phải là vương quốc hai đại quân thần nhất sao? Tuy không biết hầu trưởng có hay không có tuyết trắng cười, nhưng nếu như cô gái này nói là đến từ tuyết nhận quan, kia chắc là thác đất hầu trưởng đội ngũ không giả!

Chỉ là, thác đất hầu phái người tới nơi này làm gì sao? Chẳng lẽ cũng là muốn muốn thông gia? Không đúng a, không có nghe nói thác đất hầu có nhi tử!

Mọi người trăm mối vẫn không có cách giải, Lâm Giang Hải cũng có chút rối loạn một tắc vuông.

Đúng lúc này, lại một hồi gót sắt âm thanh tại Cổ Đạo vang lên.

Một con cười màu đỏ chiến mã nối đuôi nhau mà vào, đồng dạng khí thế kinh người, đồng dạng sát phạt quyết đoán, chỉ là có tuyết trắng cười trước, này màu đỏ thiết kỵ đến, cũng không khiến cho quá lớn oanh động.

Nhìn thấy màu đỏ thiết kỵ đến nơi, khán đài, Lâm Giang Hải nhất thời giống như có người tâm phúc, mặt một lần nữa vài bỏ nụ cười.

"Khai Cuồng Vương Phủ, Xích Huyết cười, cung Helin gia chủ!" Màu đỏ thiết kỵ đi đến khán đài trước, một người cầm đầu nói.

Khai Cuồng Vương Phủ, Xích Huyết cười, vô cùng đơn giản mấy chữ, lại chấn động mọi người đầu vầng mắt hoa.

"Chẳng lẽ tin đồn thật sự là, Khai Cuồng Vương Phủ sẽ cùng Lâm gia thông gia? Bằng không, như thế nào hội đại thật xa phái ra Xích Huyết cười?"

"Ông t...r...ờ...i..., thật sự là Xích Huyết cười, tin đồn Xích Huyết này cười tổng cộng mới 1008 mươi cười, một mực nương theo Khai Cuồng Vương nam chinh bắc chiến, không nghĩ tới lần này, liền phái ra gần 500 cười. . ."

Rất nhanh, mọi người trong nội tâm suy đoán đến chứng thực. Chỉ thấy đại đạo, mấy chục lượng hào hoa xe ngựa vây quanh một cỗ huyết sắc xe ngựa chậm rãi đi.

Bốn thất màu đỏ sậm Long Lân ngựa răng nanh sáng như tuyết, mục quang dữ tợn, một cây huyết sắc tinh kỳ Nghênh phong pháp phối, tinh kỳ, sâu sắc "Biên cương" chữ, thoăn thoắt, tràn ngập sát phạt chi khí.

Nhìn nhìn dần dần đi tiệm cận huyết sắc xe ngựa, khán đài, mọi người đồng thời đứng dậy, không hiểu không khí khẩn trương bao quanh, phảng phất tâm đều nhắc đến cổ hòng.

Xe ngựa tới gần, huyết sắc màn cửa xốc lên, một người lão già tinh thần quắc thước, chậm rãi đi ra.

Khán đài, Lâm Giang Hải sớm đã liền vượt qua mấy bước, đi đến bên cạnh xe ngựa cung kính nói : "Lời lão giá lâm, về vang cho kẻ hèn này, mau mời tòa."

Lão già gật gật đầu, trực tiếp đến khán đài chủ vị ngồi xuống. Rất có thâm ý nhìn kia tản ra hơi thở lạnh như băng nữ tử liếc một cái, lão già thân nhiên nói : "Người đều đến đông đủ? Kia bắt đầu đi!"

Nghe vậy, mọi người đồng thời chấn động, sớm đã chờ đợi đã lâu ba Đại Học Phủ cùng ba Đại Tông môn nhân viên gom lại một chỗ, đi Diễn võ trường.

Đang muốn tuyên bố khảo thí quy tắc, lại một hồi tiếng vỗ ngựa từ xa mà đến gần.

Hồ nghi chi, mọi người lần nữa ngẩng đầu, chỉ thấy ánh sáng mặt trời chi, độc ảnh độc cười, trực theo gió mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Vạn chúng chú mục

Không có khí thế nhiếp người, không có rung động phô trương, nhưng rất kỳ quái, kia dồn dập tiếng vỗ ngựa, mọi người không hiểu nghe ra một loại kiên định, giống như kia ngựa thiếu niên đồng dạng, không chết không lui.

"Thiếu niên này đến cùng Thập Ma người? Chẳng lẽ lại là nhà nào tộc phái tới? Bất quá đây cũng quá keo kiệt a!" Mọi người đồng thời thầm nghĩ.

Phía trước bởi vì đại phô trương, giới nghiêm quân sĩ sớm đã không dám ngăn trở.

Kết quả là, San San này đến chậm một con thiếu niên, tại vạn chúng nhìn trùng trùng chi, dễ dàng đi đến Diễn Võ Trường. Thuận lợi trình độ, liền thiếu niên mình cũng ngoài ý muốn.

"Có ý tứ tiểu gia hỏa!" Khán đài, vẫn ngồi như vậy không nói một lời cô gái tuyệt sắc đứng lên, này cười ngựa thiếu niên xuất hiện, nàng rõ ràng cảm giác được Lâm Giang Hải phụ nữ tâm tình có cực chấn động lớn.

loại Sở Thần lập tức, Lâm Giang Hải này mới kịp phản ứng, lạnh mặt nói : "Hào người Sở Thần, rõ ràng còn dám ở Thanh Mộc Thành xuất hiện. Nhìn tại cha người phần, người tư trộm Lâm Gia tài vật ta không có truy cứu. Lại không nghĩ người không những không biết cảm ơn, còn đánh giết ta Lâm Gia mấy người, như không nặng trọng khiển trách người, ta Lâm Gia như thế nào đặt chân? Người đâu, cho ta lấy!"

"Người thế nào không nói người kia như hoa như ngọc phu nhân bị ta làm hỏng cho?" Sở Thần khinh miệt cười cười, dây cương nhắc tới, khó con ngựa người lập lên, Zsshi...i-it... âm thanh, mục quang bề nghệ đạo : "Ta xem ai dám qua!"

Nói xong, Sở Thần một cái xoay người, cao lên cao rơi, rơi xuống đất trong nháy mắt, một quyền đánh vào địa phương. Nhất thời "Ầm ầm" một tiếng, bình địa lên kinh lôi.

Lúc này, rất nhiều người cũng nhớ lại, trước mắt này cuồng vọng thiếu niên, chính là ngày đó bị đuổi ra Lâm Gia Sở Thần. Chỉ nhìn đi, hần hiện tại không hề cùng dạng, hơn nữa cùng Lâm Gia trong đó, tựa hồ lại phát sinh rất nhiều chuyện tình.

Mọi người còn không kịp nghĩ nhiều, Lâm Giang Hải đã mặt trầm như nước, mặt lạnh đạo : "Nhìn tại cha người mặt mũi, vốn định vì người chừa chút thể diện, người đã không quý trọng, ta đây đành phải không khách khí."

"Già nhân già nghĩa, còn có mặt mũi nói cha ta? Người khách khí với ta qua sao? A, đã từng có lẽ, thế nhưng, từ người phái người đâm rách ta sao phủ bất đầu, chúng ta đã không chết không thôi, không phải sao?" Sở Thần lạnh lùng nói.

"Ngâm máu phun người, người có Thập Ma chúng có chứng minh đó là ta phái người làm?" Đuổi đang lúc mọi người ngờ vực vô căn cứ lúc trước, Lâm Giang Hải thân nhiên nói. Hần căn bản không lo lắng Sở Thần lấy ra chứng cứ, bởi vì những cái kia động thủ người, sớm đã bị giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích.

Lúc này, kia Lôi Lão cũng mục quang sáng rực nhìn chăm chăm Sở Thần : "Người trẻ tuổi, đồ vật có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung. Có tâm huyết là tốt sự tình, nhưng vì vậy mà ném mạng liền không đáng!"

"Phải không? Đa tạ lão nhân gia quan tâm, bất quá ta nghĩ nhắc nhở lão nhân gia một câu, đồ vật, cũng không thể ăn bậy, tuổi thọ lại dài, ăn độc được

đồng dạng sẽ chết!" Sở Thần không mềm không cứng rắn trả lời một câu.

Nói xong, Sở Thần mục quang lần nữa trở lại Lâm Giang Hải thân : "Ta không cần cái gọi là chứng cứ, ngươi sợ hãi ta đem đồng dạng cơ hội cho gia tộc khác cũng tốt, sợ hãi tin tức tiết lộ vì Lâm Gia đưa tới phiền toái không cần thiết cũng tốt."

"Hôm nay ở chỗ này, ta chỉ nghĩ báo cho ngươi, hiện giờ đây hết thảy vinh quang, ta có thể cho ngươi, đồng dạng, ta cũng có thể để cho ngươi mất đi. Từ các ngươi vong ân phụ nghĩa bắt đầu, từ các ngươi đối với Linh Nhi độc thủ bắt đầu, giữa chúng ta, liền không còn hòa hoãn chỗ trống, không chết không thôi!"

"Hừ, hảo một cái không chết không thôi. Không nói đến ngươi nói chính là không phải xác thực, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội theo ta Lâm Gia không chết không thôi? Ngươi tới, cho ta lấy!" Thấy Lôi Lão không nói gì ý tứ, Lâm Giang Hải hừ lạnh một tiếng nói.

Đội đến Lâm Giang Hải mệnh lệnh, nhất thời một đám người đem Sở Thần bao bọc vây quanh, muốn xuất thủ bắt.

Đột nhiên, Sở Thần cười nói : "Lâm Giang Hải, ngươi không ai không phải đã quên, hôm nay là tông môn cùng học phủ liên hợp khảo thí a? Nếu như ta nói ta là tới tham gia khảo thí, lúc trước lời chỉ là thuận tiện, ngươi xác định ngươi còn muốn bắt ta? Hửn là, hiện giờ Lâm Gia thật sự cường đại đến liên ba Đại Học Phủ, ba Đại Tông môn đều không để vào mắt?"

Ngôn có thể giết người, ngôn có thể tru tâm. Sở Thần lời này, nhìn như không mang theo mây may khói lửa, lại đem Lâm Giang Hải bức đến một cái cực kỳ xấu hổ vị trí.

Nếu như Lâm Giang Hải khư khư cố chấp, như vậy thế tất ngồi thực hửn không coi ai ra gì. Nếu như buông tha Sở Thần, rồi lại mặt không ánh sáng, còn làm cho người ta nhóm không duyên cớ nhiều hơn rất nhiều phỏng đoán.

Một mặt khác, ba Đại Học Phủ cùng ba người của Đại Tông môn cũng có chút phiền muộn. Vốn căn bản không liên quan chuyện của bọn hắn, bọn họ Khi xem náo nhiệt.

Chỉ là Sở Thần như thế vừa nói, bọn họ nếu còn bảo trì trầm mặc, biết có lẽ sẽ minh bạch bọn họ không muốn nhiều chuyện, không biết đâu, há sẽ không cho là bọn họ sợ Lâm Gia?

Không có chút ý nghĩa nào trong trầm mặc, đột nhiên một cái trong trèo nhưng lạnh lùng tiếng cười bắt lấy mọi người lỗ tai.

"Tiểu gia hóa, ngươi gọi Sở Thần đúng không? Tuổi thọ lại dài, ăn độc dược đồng dạng sẽ chết, lời này ta thích. Cho nên, hôm nay, chỉ cần ta Mặc Vũ Hàm còn đứng ở chỗ này, như vậy, không ai có thể động tới ngươi mây may!"

Cô gái tuyệt sắc Mặc Vũ Hàm đi đến người trước, đáp lời lời của nàng, đột nhiên một hồi chiến mã hí dài, đao thương kiếm kê, lại là kia chính tề tuyệt trắng cười chiến mã người lập lên, bình qua sáng như tuyết.

Đột nhiên biến cố, để cho mọi người trở tay không kịp. Lôi Lão nhìn thật sâu Mặc Vũ Hàm liếc một cái, lại nhìn Sở Thần liếc một cái, theo sau quay người đi trở về khán đài ngồi.

Sở Thần nhú nhú mày, lạnh lùng nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm, vốn hết thảy như hửn sở liệu, Lâm Giang Hải bây giờ căn bản không dám động đến hửn.

Lại không nghĩ rằng cuối cùng nhất bước ngoặt, này sừng đến hửn không tưởng nổi nữ tử xuất ra chặn ngang một gạch, xếp đặt hửn một đạo. Rõ ràng vì tương trợ nâng đỡ ngôn ngữ, thực tế lại là đưa hửn thụ đến đó Lôi Lão mặt đối lập.

Lôi Lão Thập Ma người? Có lẽ hửn một cái lão đầu từ cũng không đáng sợ, nhưng ở hửn phía sau, là Khai Cuồng Vương Phủ, Lôi Ung quốc số một số hai quái vật khổng lồ.

Có thể đại biểu Khai Cuồng Vương Phủ tới đây, cũng có 500 Xích Huyết cười mở đường, Lôi Lão tại Khai Cuồng Vương Phủ sức nặng có thể nghĩ!

Một hồi lâu, Sở Thần mới nói : "Mỹ nữ, ngươi cùng Khai Cuồng Vương Phủ có cừ oán? Hay là theo ta có cừ oán?"

Mặc Vũ Hàm nghe vậy sững sờ, hiển nhiên bị này "Mỹ nữ" xưng hô làm cho mơ hồ. Bất quá rất nhanh, nàng vừa cười.

"Không có, ta cùng với cũng không có thù. Ta chỉ là tốt tâm nhắc nhở một một vị lão nhân gia, vậy sau, rồi mới, thuận tiện giúp cái nào đó không biết tốt xấu tiểu tử ngốc chống đỡ nâng đỡ mà thôi! Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy không cần, lúc ta Thập Ma cũng không có nói!"

Nói xong, Mặc Vũ Hàm cũng trở về đến chỗ ngồi.

Sở Thần buồn bực không thôi, bây giờ nói không cần hữu dụng không? Hửn rõ ràng thấy được nữ nhân này trong mắt lóe lên rồi biến mất đắc ý cùng ranh mãnh, hửn nhiên không có băng lãnh thần sắc, để cho hửn hận không thể đi rút nàng một hồi.

Nơi đây chuyện, để tránh gây thêm rắc rối, rất nhanh có người đứng dậy.

"Hôm nay, tất cả tuổi tác không cao hơn 16, quyền lực đạt 2500 trăm cân người, đều có thể đài tham dự khảo thí, biểu hiện ưu dị người, có cơ hội gia nhập ba Đại Học Phủ hoặc là ba Đại Tông môn. Hiện tại, phù hợp điều kiện còn có ý giá đài!"

Đơn giản quy tắc sau khi, là vô số thử dài, rất nhiều đã sớm kích động người trẻ tuổi lúc này giống như đánh sưng quả cà, triệt để yên.

Không cao hơn mười sáu tuổi, 2500 trăm cân lực đạo, e rằng chỉ có những thiên phú kia dị bẩm Tinh mạch võ giả tài năng đạt đến.

Tầm thường võ giả, tuy Tôi thể cảnh... Trọng cũng có thể có này lực đạo, nhưng lúc đó bọn họ, niên kỷ sớm đã không chỉ mười sáu tuổi.

Quan trọng chính là, mặc dù niên kỷ cùng lực lượng đều phù hợp, cũng chỉ là có được tham dự khảo thí tư cách mà thôi, có thể hay không bị học phủ cùng tông môn chọn trúng, hay là không biết bao nhiêu.

Rất nhiều người lắc đầu thử dài thời điểm, cũng lần lượt có người từ trong đám người đi ra, những người này, có đến từ Thanh Mộc Thành các đại gia tộc, có thì là bình dân xuất thân.

Tuy xuất thân bất đồng, nhưng những người này vô luận nam nữ, đều khí chất bất phàm, trong ánh mắt tràn ngập tự tin thần thái.

Nhìn nhìn những cái này đi Diễn Võ Trường các thiếu nam thiếu nữ, mọi người lại hưng phấn lên.

"Nhìn, đó là Trịnh gia trịnh bình, mới mười bốn tuổi, liền Tôi thể cảnh thất trọng, nghe nói là nhị phẩm Tinh mạch, tiền đồ vô lượng a!"

"Dư hồ, bình dân xuất thân, không thể ngưng tụ Tinh mạch, thế nhưng cái loại người hung ác, mới mười năm, đã Tôi thể cảnh Cửu Trọng, nổi tiếng Thanh Mộc Thành. Lần này, hẳn rất có hi vọng gia nhập học phủ thậm chí tông môn."

"Nhìn xem, Mạc Gia không ai hân, Thanh Mộc Thành bốn Đại mỹ nữ nhất, mười lăm tuổi, Tôi thể cảnh lục trọng, Tam phẩm Tinh mạch, nếu như không có Lâm Khê Nhược, Thanh Mộc Thành trẻ tuổi là thuộc về nàng đệ nhất. Không nghĩ tới nàng cũng sẽ qua khảo thí!"

Mọi người nói chuyện say sưa bình luận, tựa hồ kia đài chính là nhà mình trai gái. Đột nhiên, một hồi làn gió thom thoï qua, mọi người ngốc trệ trong ánh mắt, Lâm Khê Nhược chậm rãi đi đến đây.

Nhìn nhìn này giống như họa bên trong như tinh linh nữ tử, mọi người lúc này hồn nhiên đã quên nói chuyện.

Thanh Mộc Thành bốn Đại mỹ nữ đứng đầu, năm gần mười lăm, tu vi cao tới Tôi thể cảnh bát trọng, lại càng là phía trước không lâu sau ngưng tụ tứ phẩm Tinh mạch, dần tới vua và dân chấn động, chẳng những ba Đại Học Phủ ba Đại Tông môn vì nàng mà đến.

Liền ngay cả thác đất hầu làm ăn cũng xuất động tuyết trắng cười không xa lẫn lộn đường xa mà đến, mà danh trấn vương quốc Khai Cường Vương Phủ, lại càng là phái ra gần nửa Xích Huyết cười, đến đây thương thảo chuyện đám hỏi.

Giờ khắc này, Lâm Khê Nhược thân quảng sáng như thể chói mắt. Nàng thân gần như tụ tập ánh mắt mọi người, hoặc hâm mộ, hoặc ghen ghét.

Lạnh nhạt, ưu nhã, bước liên tục nhẹ nhàng, tóc đen bóng bệ, trong lúc giặt mình, mọi người trong mắt đã theo không tiến bất luận kẻ nào, chỉ có này thiên địa yêu tha thiết tinh linh.

Vạn chúng chú mục, không ngoài như vậy!

Chỉ là, này tựa hồ cũng không phải đài phương hướng, nàng này là muốn đi đâu? Phục hồi tinh thần lại, mọi người không khỏi kỳ quái.

Sở Thần lạnh lùng nhìn nhìn đi tới Lâm Khê Nhược, hẳn không rõ, đều lúc này, nàng qua làm Thập Ma, chẳng lẽ là muốn cho hắn rời đi sao?

Sự thật chứng minh, Sở Thần hay là suy nghĩ nhiều, Lâm Khê Nhược từ trước đến nay không phải cái dây dưa dài dòng người, loại trình độ nào đó mà nói, nàng cùng Sở Thần là một loại người, đồng dạng nói ra tất giảm đáp.

"Ngươi không nên tới! Ta nói rồi, bỏ qua lần cơ hội, ta sẽ tự mình động thủ." Lâm Khê Nhược thân nhiên nói.

Nhìn nhìn trước mặt mỹ lệ mà băng lãnh nữ nhân, Sở Thần khoe miệng hơi vênh, cười lạnh nói : "Ngươi muốn giết ta? Loại trường hợp này? Không phải ta xem không nổi ngươi, ta đứng ở nơi này, ngươi dám sát sao?"

Lâm Khê Nhược nhú nhú mày, nửa ngày mới nói : "Tuy không biết ngươi làm sao có thể đủ ngưng tụ Tinh mạch, cũng không biết ngươi ngưng tụ chính là Thập Ma Tinh mạch, nhưng không có Hộ Mạch Đan, ngươi không có khả năng ngưng tụ vượt qua tam phẩm Tinh mạch."

"Nếu như ngươi cho rằng bằng vào chính mình ngưng tụ thành không lâu sau Tinh mạch liền có thể đạt được mình muốn kết quả, như vậy ta nghĩ, ngươi tới lộn chỗ. Ta với ngươi, Vân Uyên có khác, cuối cùng nhất xin khuyên một câu, nếu như không muốn Thân Bại Danh Liệt, hiện tại ly khai còn kịp!"

"Phải không? Ngươi ngược lại là thực để ý mình!" Sở Thần lạnh lùng cười cười, nói xong liền quay người đi về hướng khảo thí đám người.

Chương 18: Bách biến ma nữ

"Cuồng vọng, Khê Nhược tiểu thư nhớ tình cũ khích lệ giới người, người vậy mà như thế không biết tốt xấu!"

"Vô lễ đến cực điểm, trách không được sẽ làm ra kia loại ăn cắp sự tình, bị Lâm Gia đuổi ra khỏi cửa!"

Sở Thần này quay người lại, mọi người rốt cục nhìn không được, Vô Biên quát mắng phun ra.

Đối với những thứ này người đến nói, sự thật chân tướng căn bản không trọng yếu, bọn họ muốn làm, là đạt được Lâm Gia hảo cảm, cùng với Lâm Khê Nhược hảo cảm. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có nhìn qua tại Lâm Gia bay lên trong quá trình được chia một chén canh.

Khán đài chỉ, Mặc Vũ Hàm vẻ mặt quanh quẩn, chỉ nhìn lấy nỗi giận đăm đăm người, cùng với kia cái ngàn người chỉ trích như trước mặt không đôi sắc thiếu niên, khỏe miệng của nàng không tự kìm hãm được hơi vênh lên.

"Thật là một cái có ý tứ gia hỏa." Mắt phượng híp lại, Mặc Vũ Hàm lơ đãng khoát khoát tay. Cách đó không xa, tuyết trắng cười bên trong một người giống như đạt được chỉ lệnh, lặng lẽ ngựa tán nhập ngoại vi trong đám người.

Rất nhanh, một phong mặt cuốn hiện lên, Mặc Vũ Hàm bất động thanh sắc mở ra. Mặt cuốn nét mực chưa khô, hiển nhiên sơ thành không lâu sau, nó ghi chép rất nhiều về chuyện Sở Thần.

"Quả nhiên thời gian quá gấp, tra không ra Thập Ma. Bất quá hẳn cùng Lâm Gia ở giữa thù hận. . ." Xem qua mặt cuốn, Mặc Vũ Hàm hơi hơi lắc đầu, nhưng trong lòng sớm đã ngàn quay về bách chuyển, ý niệm trong đầu thay nhau nổi lên.

Mặc Vũ Hàm bên này động tĩnh, Lôi Lão một mực nhìn ở trong mắt. Mặc Vũ Hàm đột nhiên xuất hiện ở Thanh Mộc Thành, vốn là để cho hắn trở tay không kịp, lúc này nhìn sắc mặt của nàng, Lôi Lão lại càng là cảm giác trong lòng bất an.

"Thế nhân đều biết, thác đất hầu huy tinh binh mãnh tướng trong mây, lại chưa từng nghĩ, Hầu Gia tay tổ chức tinh báo cũng không yếu a. Mặc dù tại cự ly tuyệt nhận bên ngoài Quan Thiên Lý Thanh Mộc Thành, sưu tập một phần tin tức, cư nhiên bắt quá thời gian một chun trà. Lôi mỗ bội phục!" Nghĩ nghĩ, Lôi Lão cười nói.

"Hà? Lôi Lão lời này là gõ Vũ Hàm, hay là gõ gia phụ đâu này? Lôi Lão tổng sẽ không đã cho ta tuyệt nhận quan tướng sĩ không hề lòng thần phục a?" Mặc Vũ Hàm mỉm cười, tiện tay giương lên. Mặt cuốn tại không trung xẹt qua một đạo đường cung, cuối cùng rơi vào Lôi Lão trong tay.

Lôi Lão bắt lấy mặt cuốn, giống như cười mà không phải cười đạo : "Chẳng lẽ không phải sao? Bằng không tại sao sẽ ở này xa xôi Thanh Mộc Thành có được không lồ như thế mạng lưới tinh báo?"

Mặc Vũ Hàm từ chối cho ý kiến, hỏi một đằng, trả lời một nẻo đạo : "Lôi Lão không đề phòng xem trước một chút mặt cuốn nội dung a, không ngoài sở liệu, Vũ Hàm đạt được phản nhân tình này báo, hẳn là không bằng rồi mới Xích Huyết cười hiện lên cho ngài lão kia phản tường tận. So với mạng lưới tinh báo, chúng ta tuyệt nhận quan cùng Khai Cường Vương Phủ kém xa, Lôi Lão nghĩ sao?"

Đón Mặc Vũ Hàm mực quang, nửa ngày, Lôi Lão ha ha cười cười, đem mặt cuốn ném đi trở về : "Ha ha, cũng nói Hầu Gia đầu gối không con, hôm nay vừa thấy, lại là không con càng hơn có từ. Cái gọi là bậc cân quắc(phụ nữ) không thua đáng may râu, tuyết trắng cười thống lĩnh Mặc Vũ Hàm, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Lôi Lão quá khen!" Mặc Vũ Hàm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thờ phào một hơi, Âm đạo lợi hại.

May mà lần này là nàng tự mình lãnh binh qua, bằng không thay đổi người khác, nói không chừng thật muốn vốn khấu trừ đỉnh đầu ý đồ mưu phản chụp mũ. Đến lúc đó, mặc dù cuối cùng nhất tra ra việc này giả dối hư ảo, thác đất hầu cũng tất nhiên uy nghiêm mất sạch.

Nghĩ tới đây, tâm tư của Mặc Vũ Hàm lại rồi đột nhiên ngưng trọng lên. Khai Cường Vương Phủ thế lực càng ngày càng lớn mạnh, xúc tu cũng càng duỗi càng dài, với đất nước tại nhà, tựa hồ cũng không phải Thập Ma chuyện tốt a!

"May mà, gọi Sở Thần tiểu tử tựa hồ cũng chẳng nhiều sao đơn giản. Bất luận như thế nào, lần này nhất định phải ngăn cản Lâm Khê Nhược gia nhập Khai Cường Vương Phủ, bằng không, lấy thiên phú của nàng, nếu là lớn lên, nhất định sẽ để cho Khai Cường Vương Phủ thực lực tiến thêm một bước bành trướng!"

Ngán ngùi phiền muộn sau khi, Mặc Vũ Hàm rõ ràng đứng dậy, rồi đi khán đài hướng Diễn Võ Trường đi đến.

Thấy thế, Lôi Lão mí mắt điên cuồng, vừa mới bình tĩnh Tâm Hồ tái khởi gợn sóng.

"Gửi hi vọng ở tiểu tử này, mưu toan ngăn cản Vương Phủ cùng Lâm Gia thông gia sao?" Lôi Lão bẻ hai mắt, lại đột nhiên mở ra, hừ lạnh một tiếng nói :

"Người tới!"

Liên tiếp mệnh lệnh truyền đạt đi, căn bản chính là không thể lộ ra ngoài ánh sáng đồ vật, nhưng hết lần này tới lần khác, những cái này chỉ lệnh hữu ý vô ý rơi vào Mặc Vũ Hàm trong tai, hết sức rõ ràng.

"Như thế hiển nhiên, là tại hướng ta thị uy sao?" Mặc Vũ Hàm lông mày hơi nhấc lên. Đột nhiên, nàng nhẹ nhàng cười cười, giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp không gì sánh được.

"Sở Thần, hảo hảo biểu hiện, có người thế nhưng là nói, nghiêm cấm ba Đại Tông môn ba Đại Học Phủ tuyển nhận người Nhập môn. Bất quá, nếu như người biểu hiện được đầy đủ ưu tú, ta có thể giúp người." Mặc Vũ Hàm hô, thanh âm không hề có thu liễm.

Một lời xuất, toàn trường tĩnh mịch.

Mọi người ngơ ngác nhìn Mặc Vũ Hàm, mà Mặc Vũ Hàm lại nhìn nhìn Lôi Lão. Lôi Lão bên người chuẩn bị truyền đạt mệnh lệnh người chưa hoàn toàn tản ra, không hề nghi ngờ, Mặc Vũ Hàm trong miệng kia cái đạt mệnh lệnh người chính là Lôi Lão.

Lôi Lão là ai cũng không trọng yếu, quan trọng chính là, hắn đại biểu cho Khai Cường Vương Phủ ý chí.

Mà vừa nghĩ tới đường đường Khai Cường Vương Phủ, danh chấn Lôi Ứng quốc tồn tại, cư nhiên sử dụng như thế làm thủ đoạn, cùng Sở Thần như vậy một cái không có danh tiếng gì thiếu niên làm khó, mọi người sắc mặt liền không khỏi cổ quái.

"Đây cũng quá khi dễ người!"

"Tuy Sở Thần tiểu tử này rất chán ghét, nhưng Khai Cường Vương Phủ làm như vậy, cũng quá không biết xấu hổ a?"

Tuy không ai nói chuyện, nhưng mọi người ánh mắt cổ quái, lại đem ý nghĩ trong lòng lộ rõ.

Khai Cường Vương Phủ thế lớn, không người dám tại nghi vấn. Là lấy, những cái này cổ quái mục quang rất nhanh chuyển dời đến học phủ cùng tông môn thân thể.

Lại nhiều lần nằm thương, tông môn cùng học phủ người cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng ra kiên trì đạo: "Chúng ta. . . Mọi người yên tâm, lần này khảo thí tuyệt đối công chính công bình, sẽ không chịu bất kỳ ngoại lực ảnh hưởng."

Nghe vậy, khán đài Lôi Lão trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa phun ra huyết.

Tĩnh đi tĩnh lại, hắn chính là không có tính đến Mặc Vũ Hàm cư nhiên không theo lẽ thường xuất bài, cư nhiên đem những cái này chỉ có thể tồn tại ở tư ngọn nguồn đồ vật đạt tới mặt bàn nói. Mặc Vũ Hàm vô cùng đơn giản một câu, tổn thương không chỉ có riêng là hắn mặt, lại càng là tổn thương Khai Cường Vương Phủ mặt cùng uy tín.

Tuy nơi đây sự tình chưa hoàn tất, nhưng Lôi Lão hoàn toàn có thể đủ nghĩ đến, loại chuyện này truyền ra, hắn sẽ gặp chịu Vương Phủ như thế nào trừng phạt.

Nghĩ đến đây, Lôi Lão một mực thần sắc sắc mặt liền trở nên âm trầm lên.

"Mục Vân Phong, người thật đúng sinh ra nữ nhi tốt." Lôi Lão oán hận chỉ vào Mặc Vũ Hàm, oán độc đạo: "Mặc Vũ Hàm, các người tuyệt nhận quan là muốn hướng Khai Cường Vương Phủ khai chiến không?"

"Trở mặt? Lôi Lão nghiêm trọng, tương đồng quốc gia tướng sĩ, nên cùng chung mối thù, bảo vệ nhà Vệ quốc, tại sao gà nhà bôi mặt đá nhau chi lý? Nhìn qua Lôi Lão từ rày về sau không cần thiết xuất lời ấy lời nói, bằng không, làm cho người ta cho rằng Vương Phủ có soán vị ngỗ nghịch chi tâm liền gặp không may. Rốt cuộc, Vương gia cũng là chính thống hoàng thất huyết mạch." Tru tâm nói như vậy, từ Mặc Vũ Hàm trong miệng xuất ra, lại nhạt như khói xanh, làm cho người ta không hứng nổi mấy may phản bác chi tâm.

"Người. . ." Lôi Lão mặt mũi tràn đầy trưởng hồng, nội tâm hối hận không thôi. Nếu không phải bởi vì Mặc Vũ Hàm tuổi nhỏ mà qua tại khinh thường, hắn như thế nào sẽ bị ép buộc đến tình cảnh như thế?

Từ vừa mới bắt đầu chiếm giữ chủ động, hùng hổ dọa người, Mặc Vũ Hàm chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, một mối ứng đối; cho tới bây giờ Mặc Vũ Hàm thắng vì đánh bất ngờ, nắm lấy cơ hội quay giáo một kích, đưa hắn đẩy vào góc chết, đều không có phản kháng chỗ trống.

Hết thấy, nhanh như vậy, rồi lại như vậy đương nhiên. Ngôn ngữ trong đó, mặc dù không đao thương kiếm kích chi lợi, nhưng trong đó hung hiểm càng hơn, một bước sai, từng bước sai, nói là một hồi không có khói thuốc súng chiến tranh cũng không chút nào quá đáng.

Hảo hảo một hồi khảo thí, hiện giờ lại hãm vào nhạt nhẽo. Lôi Lão cùng Mặc Vũ Hàm ở giữa mâu thuẫn, hoặc là nói Khai Cường Vương cùng thác đất hầu ở giữa mâu thuẫn, đã công khai tiếng động lớn tấn đoạt chủ.

Hiện trường, lúc này không ai dám nói chuyện, liền ngay cả vốn nên là nhân vật chính Lâm Giang Hải Lâm Khê Nhược phụ nữ cũng không dám.

Ba Đại Học Phủ ba Đại Tông môn tuy cường đại, lại cũng tại lúc này biết điều quay đầu lại. Hai đại quái vật khổng lồ ở giữa đấu tranh, không ai dám can đảm cuốn vào tiến vào.

"Thật là lợi hại nữ nhân, dăm ba câu, đường đường chính chính, liên tiêu đài đá, một câu 'Chính thống hoàng thất huyết mạch', đúng là để cho Lôi Lão biện không thể biện." Diễn Võ Trường, Sở Thần trong nội tâm âm thầm kinh tâm.

Từ lúc Mặc Vũ Hàm lần đầu tiên xuất ra giúp hắn lúc nói chuyện, khiến hắn biết nữ nhân này không đơn giản. Hiện giờ vừa nhìn, nữ nhân này đâu chỉ không đơn giản? Có thể nói nó mạo như uyên, nó trí tựa như biển, mỹ mạo cùng trí tuệ cùng tồn tại, đồng dạng thâm bất khả trắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần không khỏi chau mày. Hắn không phải người ngu, tự nhiên cũng không nguyện ý cuốn vào loại thứ này không, chỉ nhìn bộ dáng hiện giờ đã không thuận theo hắn.

Mặc dù Sở Thần không còn nguyện thừa nhận, hiện giờ, hắn đã bị Mặc Vũ Hàm thành công xách nước. Mặc dù hắn buông tha cho khảo thí, buông tha cho đối với cừu hận của Lâm Gia, e rằng Lôi Lão bên kia cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần không được một lời phiến muộn.

Đối với Mặc Vũ Hàm, Sở Thần cảm giác vô cùng phức tạp. Một cái đôi mắt sáng rực trắng tinh, sừng đến kinh tâm động phách nữ tử, nghĩ hận không hận nổi, nghĩ yêu rồi lại không cam lòng, loại cảm giác này thật sự mâu thuẫn.

Lại không quản mọi người như thế nào nghĩ, lúc này Mặc Vũ Hàm kỳ khai đắc thắng *thắng ngay từ trận đầu, chiếm được tiên cơ, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Đang lúc Sở Thần cho rằng Mặc Vũ Hàm hội tái xuất kinh người ngữ điệu, lại thấy nàng khoe môi mang cười, thần nhiên đạo : "Lôi Lão, ngài mặt mo sắc tựa hồ có chút khó coi a? Là Vũ Hàm nói sai lời va chạm, hay là ngài thần thể không thoải mái? Nếu không ngài hay là nhanh chút đi về nghỉ ngơi đi? Bằng không thì có cái không hay xảy ra, không cần Vương gia trừng trị Vũ Hàm, cha kia một cửa Vũ Hàm liền gây khó dễ!"

Nói xong, Mặc Vũ Hàm thay đổi lúc trước trong treo nhưng lạnh lùng bộ dáng, vô cùng nhu thuận đem Lôi Lão đỡ lấy, nhìn bộ dáng kia, nghiêm nhiên một cái hiếu thuận đến cực điểm cháu gái nhỏ.

"Như thế hài hòa hình ảnh, vì sao ta bây giờ nhìn được muốn ói huyết? Quả nhiên có trí khôn không đáng sợ, có trí khôn, còn vô sỉ, mới thật sự đáng sợ!" Thấy được Mặc Vũ Hàm thiên chân vô tà (*ngây thơ như cún) bộ dáng, Sở Thần đầu đầy hắc tuyến, nội tâm nhin không được đọc miệng lên.

Khó sở được muốn thổ huyết cũng không phải là Sở Thần một người, gần như tất cả mọi người nhìn về phía Mặc Vũ Hàm trong ánh mắt đều tràn ngập kiêng kị cùng sợ hãi. Cô gái này, đẹp thì đẹp vậy, chỉ là quá nhiều thay đổi, nếu thật là bị nàng chăm chăm, e rằng thế nào chết cũng không biết.

Mặc Vũ Hàm đột nhiên diễn này vừa ra, để cho Lôi Lão rốt cục không thể nhin được, khó thở công tâm, một búng máu phun tới.

"Nha! Thực học máu, nội thương đâu, rất nghiêm trọng bộ dáng. Xem ra thân thể của Lôi Lão xác thực không nên lúc này dừng lại! Cũng thế, sự cấp tông quyền, đành phải như thế!"

Nói xong, Mặc Vũ Hàm một tiếng làm : "Thanh Mộc Thành cự ly tuyệt nhận quan khá gần, tuyết trắng cười nghe lệnh, hộ tống Lôi Lão phản hồi tuyệt nhận quan tu đường, dưỡng tốt thân thể lại cho quay về Khai Cường Vương Phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vân Uyên có khác

Mọi người toàn thân vô lực, mục quang ngốc trệ nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm, quả thật không thể tin được nghe được thật sự là, thăng đến tuyết trắng cười chiến mã lên tiếng lên, mọi người mới mở hồi lạnh trong vắt trong phục hồi tinh thần lại.

Sở Thần thiếu chút nữa đặt mộng ngồi ngay đó, Mặc Vũ Hàm lúc trước cử động đã để cho hắn mười phần bó tay rồi. Lại không nghĩ rằng, nàng lại dám ngay trước như thế nhiều người mặt công khai xoát hạn cuối.

"Thanh Mộc Thành cự ly tuyệt nhận quan khá gần? Đây là lừa gạt quý a? Muốn đám người ít nhất cũng tìm như dạng điểm lý do a! Thanh Mộc Thành cùng tuyệt nhận quan cự ly, chính giữa tối thiểu cách nhiều cái Khai Cường Vương Phủ!" Sở Thần mặt mũi tràn đầy run rẩy, gập qua vô sỉ, lại không gập qua như thế vô sỉ.

Nếu như không nên nói Mặc Vũ Hàm có nhiều vô sỉ, Sở Thần chỉ có thể nói, nàng vô sỉ, cùng mỹ mạo của nàng đồng dạng rung động nhân tâm.

Lôi Lão thật vất vả một búng máu phun ra, tâm trạng hơi bình, lại không muốn nghe đến Mặc Vũ Hàm phía sau, nhất thời trước mắt biến thành màu đen, thiếu chút nữa đã hôn mê.

May mà mấy ngụm huyết tinh sau khi, Lôi Lão cuối cùng tại tuyết trắng cười phá tan Xích Huyết cười ngăn trở lúc trước tỉnh táo lại.

"Tất cả dừng tay!" Lôi Lão cường ngạnh đứng người lên, một tiếng hét ra lệnh.

Tuy như trước kỳ luật nghiêm minh, chỉ nhìn đi lên, hấn lại tựa hồ như thoáng cái già đi rất nhiều. Mới tới già lắm thời điểm uy nghiêm cùng Chấn Nhiếp đã mười không còn một, thay vào đó là một cổ thật sâu tuổi xế chiều chỉ khí.

"Giang sơn thay có tài tử xuất, tất cả lĩnh phong tao mấy trăm năm. Quả nhiên, già rồi hay là già rồi, không phục không được!" Mục quang boong boong nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm, Lôi Lão thở dài.

"Cái này nhận thua sao?" Lăng lạng nhìn Lôi Lão, toàn trường im lặng. Anh hùng tuổi xế chiều, là người đều hiểu, nhưng có thể thần nhiên tiếp nhận lại có mấy người?

Mặc Vũ Hàm hơi có vẻ thất vọng phát phát tay, để cho tuyết trắng cười lui ra. Chỉ kém một chút, nàng liền có thể đem Lôi Lão mang cách Thanh Mộc Thành, chỉ cần Lôi Lão vừa đi, Khai Cuồng Vương Phủ cùng Lâm Gia thông gia sẽ tạm thời mắc cạn.

Ngoài ra, nếu như có thể đem Lôi Lão đưa đến tuyết nhận quan giam lỏng, cũng có thể thật lớn trình độ trên ngăn chặn Khai Cuồng Vương dã tâm.

Chỉ tiếc, một bước ngắn, liền thất bại trong gang tấc.

"Hảo một chiêu lấy lui làm tiến. Lấy Lôi Lão trí tuệ cùng kinh nghiệm, còn muốn để cho hấn rồi đi Thanh Mộc Thành, e rằng không thể nào. Chuyện cho tới bây giờ, muốn ngăn cản thông gia, chỉ có nhìn biểu hiện của Sở Thần. Chỉ mong đừng để cho ta thất vọng!" Khẽ lắc đầu, Mặc Vũ Hàm lần nữa đem ánh mắt dời về phía Sở Thần.

Sở Thần mặt mũi tràn đầy phiền muộn, cảm ứng được Mặc Vũ Hàm mục quang, sắc mặt của hấn càng khổ. Thấy thế, Mặc Vũ Hàm nhất thời nhin không được cười ra tiếng, trong nội tâm tất cả thất vọng hể quét là sạch.

"Sở Thần, cố gắng lên, hay là câu nói kia, chỉ cần ngươi đầy đủ ưu tú, cái gì đều không là vấn đề!"

Mặc Vũ Hàm một câu nói ra, tựa hồ hết thảy cũng đã trở lại nguyên điểm, chính giữa trò khôi hài chưa từng phát sinh qua. Chỉ là tất cả mọi người biết, hết thảy đã không giống với lúc trước.

Ánh mắt mọi người đồng loạt ném ở trên người Lôi Lão, bọn họ muốn biết điều này đại biểu lấy Khai Cuồng Vương Phủ lão già sẽ như thế nào biểu thị.

Tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác được xung quanh đông đảo mục quang, thật lâu, Lôi Lão mới trầm giọng nói: "Đầy đủ ưu tú, có hiểu không?"

Nói xong, Lôi Lão liền không cần phải nhiều lời nữa, phảng phất một mồi đồng dạng, vẫn trở lại khán đài ngồi xuống.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, ở đây không có mấy cái kẻ ngu dốt, Lôi Lão trong lời nói thâm ý, tất cả mọi người nghe ra. Cái gì gọi đầy đủ ưu tú? Đầy đủ chưa đủ đủ, còn không phải người định đoạt!

Đã không còn hai phe đại lão ngắt lời, khảo thí rất nhanh tiến nhập quỹ đạo.

Diễn Võ Trường, chờ đợi người khảo thí ước chừng ba mươi, tuổi tác cũng không đại, đều là Thanh Mộc Thành trẻ tuổi một đời tuấn kiệt.

"Khảo thí hạng thứ nhất, tinh lực lực tương tác và thiên phú Tinh Thần lực." Rất nhanh, liền có người đứng ra tuyên bố vòng thứ nhất khảo thí nội dung.

Tiếng nói ban đầu rơi, liền có người mang hai khối trên tảng đá. Một khối ngăm đen, một khối Thâm Lam.

Tuy nhan sắc bất đồng, nhưng tảng đá tạo hình lại thần kỳ nhất trí. Mặt đá trên tất cả có một cái lõm chường ấn, chường ấn phía trên, một mảnh tuyến trở lên kéo dài, tuyến thượng đều đều phân bố lấy chín cái Tinh điểm.

"Bên trái hắc sắc vì xem tinh thạch, bên phải Thâm Lam vì Tinh Thần Thạch. Đồng dạng chia làm vừa đến cửu tinh, chỉ có ngang nhau tinh lực lực tương tác cùng Tinh Thần lực, tài năng thấp sáng đối ứng Tinh điểm . ."

Đơn giản giới thiệu sau, khảo thí bắt đầu.

Một người thiếu niên tiến lên phía trước, xòe bàn tay ra đặt tại xem tinh thạch chường ấn, tinh lực thổ lộ, rất nhanh, nhàn nhạt Tinh Huy sáng lên. Che kín chường ấn sau khi, bắt đầu trở lên phương thẳng tắp lan tràn.

Một cái Tinh điểm, hai cái Tinh điểm. . . Cuối cùng, thiếu niên tinh lực lực tương tác dừng lại tứ tinh nửa.

"Đáng tiếc, cự ly ngũ tinh còn kém như vậy một chút!" Thiếu niên âm thầm lắc đầu, không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền đi tới bên kia, đưa bàn tay đặt tại Tinh Thần Thạch chường ấn.

Giống như xem tinh thạch đồng dạng, Tinh Thần Thạch trên sáng lên nhu hòa ánh sáng màu lam, chỉ tiếc, thiếu niên Tinh Thần lực chỉ có thể thấp sáng hai cái Tinh điểm, sau khi liền không thể tiếp tục được nữa tán loạn ra.

Kết quả đã rất rõ ràng, tinh lực lực tương tác tứ tinh nửa, Tinh Thần lực nhị tinh. Đặt ở Thanh Mộc Thành phạm vi, đây đã là vô cùng giỏi tư chất.

Chỉ là đang chủ trì khảo thí ba Đại Học Phủ ba Đại Tông môn bên trong mắt người trông được, lại bất quá chỉ như vậy.

Đồng thời lắc đầu, hảo một hồi, mới có một người Thần Phong học phủ bên trong người đứng ra đạo : "Lực tương tác cũng khá, Tinh Thần lực chưa đủ, kế tiếp!"

Mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ ràng, thiếu niên đã thất bại. Thất bại đã kích, để cho thiếu niên giống như toàn thân lực lượng bị rút sạch đồng dạng, suýt nữa xụi lơ trên mặt đất.

Chỉ là kết quả khảo nghiệm bày ở trước mắt, chẳng quản trong nội tâm không cam lòng, hấn như cũ chỉ có thể một mình lập trường. Lần này thất bại, nếu như không có đặc thù cơ duyên, nghĩ đến hấn đời này, là vô duyên với ngoại giới mệnh mông thiên không.

Người thứ hai lên đài, tinh lực lực tương tác tứ tinh, Tinh Thần lực nhất tinh, so với phía trước lập trường thiếu niên còn không bằng, không hề nghi ngờ, cũng bị đào thải ra khỏi vòng.

Liên tiếp mấy người thất bại, để cho những chờ đợi này khảo thí trong lòng người bịt kín một tầng bóng mờ, liền ngay cả những cái kia luôn luôn tự cho mình rất cao, tự nhận là tất nhiên có thể thông qua khảo thí người, cũng không khỏi âm thầm lo lắng.

Hết thấy sợ hãi, nguyên ở không biết. Khảo thí bản thân cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, không ai biết thông qua khảo thí tiêu chuẩn. Mà từ đầu đến cuối, học phủ và tông môn phương diện cũng không có báo cho biết chừng mực ý tứ.

Trên khán đài bầu không khí cũng mười phần áp lực, nhất là những cái kia có trai gái ở đây trên chờ đợi khảo thí người, bọn họ lúc này nhìn qua giống như tại chờ đợi Thẩm Phán tù phạm đồng dạng, sắc mặt hoảng hốt, kinh hãi lạnh mình.

Đột nhiên, có người đạo : "Nhìn xem, Trịnh Bình lên rồi, 14 tuổi, Thối Thể Cảnh thất trọng, nhị phẩm Tinh mạch võ giả. . ."

Nghe vậy, mọi người nhao nhao nhìn về phía Diễn Võ Trường. Chỉ thấy Trịnh Bình vẻ mặt nhẹ nhõm, chỉ là kia phần bình tĩnh, để cho rất nhiều người tự nhận không kịp.

Một tay đặt tại xem tinh thạch, trong chớp mắt, Tinh quang mạch lạc tăng lên thẳng tắp, trong chớp mắt phá tan đệ nhất đệ nhị Tinh điểm, dư thể không giảm xông đi lên đi, rất nhanh, đệ Tam Tinh, đệ tứ tinh điểm bị điểm sáng.

Mọi người nghị luận, xem tinh thạch thượng đẳng lực tinh điểm ảm ảm thấp sáng, Tinh quang tiếp tục tăng lên, chỉ là cuối cùng không thể phá tan lục tinh nửa.

Đối với kết quả như vậy, Trịnh Bình bản thân tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Bất động thanh sắc đi đến trước mặt Tinh Thần Thạch, một chương đề xuống, lam sắc Tinh Thần lực trên xông, thấp sáng bốn cái Tinh điểm sau dật tán.

Khảo thí xong xong, Trịnh Bình thoáng thối hậu, sắc mặt bình tĩnh cùng chờ đợi kết quả.

Tinh lực lực tương tác lục tinh, Tinh Thần lực tứ tinh, có thể hay không thông qua vòng thứ nhất khảo thí? Đây là tất cả mọi người muốn biết kết quả.

Lần này, gần như không có bất kỳ thương lượng, liền có một người Bích Tiêu Tông người mỉm cười đứng dậy : "Rất tốt, chờ mong ngươi kế tiếp biểu hiện."

Nghe vậy, Trịnh Bình bình tĩnh trên mặt rốt cục lộ ra vẻ vui mừng, mọi người dưới đài cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Kế tiếp khảo thí, người thành công lác đác, sự thất bại ấy như cũ chiếm cứ tuyệt đại đa số.

Mặc dù như thế, mọi người tâm tình cũng đã dần dần tăng vọt, liền ngay cả nguyên bản hào hứng thiếu thiếu tông môn học phủ bên trong người, cũng đã ra động tác tinh thần. Bởi vì rất nhanh, liền đến phiên Lâm Khê Nhược ra sân.

"Lâm Khê Nhược, năm mười lăm, Thối Thể Cảnh bát trọng, tứ phẩm Tinh mạch, hiện giờ Thanh Mộc Thành tông môn học phủ hội tụ, liên hợp khảo thí bởi vì nàng lên. Khai Cuồng Vương Phủ Xích Huyết cười, tuyệt nhận quan tuyết trắng cười, cùng là vì nàng mà đến. Thật không biết, nàng hội lấy loại ngày nào tư quan sát một đời tuổi trẻ, thông qua vòng thứ nhất khảo thí!"

"Kinh tài tuyệt diệu, thiên chi kiều nữ, thiên tư của nàng, tất nhiên làm cho ở đây tất cả mọi người chỉ có thể nhìn lên. Lại nói tiếp, Lâm Gia lần này có thể thật sự là phát đạt, cư nhiên nuôi dưỡng xuất như thể ưu tú nữ nhi. . ."

P phía trước còn có hai người chờ đợi khảo thí, trên khán đài, mọi người đã nhìn không được đều nghị luận. Ánh mắt của bọn hấn, sớm đã ném đến trên người Lâm Khê Nhược, về phần nàng phía sau Sở Thần, sớm đã bị triệt để bỏ qua.

Rốt cục, chờ đợi khảo thí chỉ còn lại cuối cùng nhất hai người, Lâm Khê Nhược cùng Sở Thần.

"Sở Thần, xem trọng, đừng tưởng rằng nguoi ngưng tụ Tinh mạch liền có nhiều không nổi. Ta sẽ cho nguoi biết, cái gì gọi là tuyệt vọng!" Lâm Khê Nhược quay đầu lại, mục quang lạnh lùng tại Sở Thần trên mặt đảo qua. Mang theo một cỗ tuyệt đối tự tin, nằng chậm rãi đi lên phía trước.

Đi lại đều đều, chập chồn sinh tư. Mỗi một bước, tựa hồ cũng tại trong lúc lơ đãng, đập tại mọi người trong tâm khảm, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, Liên Tâm nhảy đều chậm một nhịp.

Không có dư thừa động tác, Lâm Khê Nhược một chương đặt tại xem tinh thạch, nhất thời tinh mang ngút trời. Óng ánh Tinh quang thể như chẻ tre, để cho dương quang đều không chịu được né tránh.

Một, hai, ba. . .

Trong nháy mắt, thứ sáu Tinh điểm đã qua, vượt qua tốc độ nhanh, làm cho người ta nghẹn họng nhìn trần trời.

"Phù phù. . . Phù phù. . ."

Lẳng lặng nghe chính mình tim đập, mọi người trơ mắt nhìn tinh mang trực tiếp phóng tới đệ cửu tinh điểm. Trong chớp mắt, đệ cửu tinh điểm hoa làm vinh dự thịnh, trọn vẹn tiếp tục hào một hồi mới tản đi.

"Mạnh mẽ, thật sự thật mạnh, có thể nói yêu nghiệt!" Cửu tinh bất diệt, trình độ như vậy lực tương tác, không chỉ khán đài đám người bên trên, liền ngay cả trên trận những tông môn kia học phù người cũng theo đó thần phục.

Thu về bàn tay, Lâm Khê Nhược lạnh nhạt hướng Tinh Thần Thạch đi đến, đi đi lại lại trong quá trình, lơ đãng quay đầu nhìn Sở Thần liếc một cái. Sáng ngời Nhân chủ tựa hồ muốn nói : "Nhìn thấy không? Đây là nguoi ta ở giữa chênh lệch, giống như Thiên Uyên!"

Mọi người nhìn chăm chú, Lâm Khê Nhược lần nữa xuất chương, trên Tinh Thần Thạch. Chỉ một thoáng ánh sáng màu lam bùng lên, bất quá mấy hơi thở, sáu khóa Tinh điểm dĩ nhiên thấp sáng.

Kết quả vừa ra, toàn trường tĩnh mịch.

Tất cả mọi người dự cảm thiên phú của Lâm Khê Nhược sẽ rất biến thái, lại không nghĩ rằng, sẽ như thế biến thái. Thật muốn lại nói tiếp, chỉ sợ sẽ là kia danh thanh lan xa Khai Cường Vương thế tử, cũng bất quá chỉ như vậy.

Mọi người hô hấp dồn dập, khiếp sợ đến lưng lay sắp đổ, Lâm Khê Nhược hoàng hôn nhưng quay đầu, khẽ hé đôi môi đỏ mọng : "Nhìn thấy không? Đây là nguoi ta ở giữa chênh lệch. Ta tại đám mây, đời này, nguoi nhất định chỉ có thể ở trong Thâm Uyên yên lặng nhìn lên!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dựa thế phá cục

Giờ này khắc này, đã không ai có thể nghe được Lâm Khê Nhược đang nói cái gì. mọi người đầu óc đều chóng mặt chóng mặt, mà ba Đại Học Phù ba Đại Tông môn người, sớm đã nhin không được tiến lên.

"Tới chúng ta Bích Tiêu Tông a, trực tiếp tiến nhập nội môn."

"Lạc Phong Các hoan nghênh nguoi, trực tiếp tiến nhập nội môn, đồng thời mặt khác cho Lâm Gia ba cái Nhập môn danh ngạch."

"Ngự Thú Môn, cử đi học nội môn, năm cái danh ngạch."

"Lôi Ứng học phù. . ."

Một đám người vây quanh Lâm Khê Nhược lải nhải, tranh được mặt đỏ tới mang tai. Hào hảo Diễn Võ Trường, trong chớp mắt có diễn biến thành chợ thức ăn xu thế. Về phần Sở Thần, vẫn còn ở chờ đợi khảo thí gia hỏa, sớm đã bị quên đến lên chín tầng mây.

Sở Thần mặt mũi tràn đầy phiền muộn, đang định mở miệng, đột nhiên Âm Hương Lai tập kích, một tia thanh âm vang ở bên tai, mấy cây ngón tay đen lướt qua khuôn mặt, loại kia ngứa, trực tiếp treu chọc đến lòng của hắn trên ngón.

"Ta nói, ngươi còn chờ cái gì đầu này? Còn không lên?" Chẳng biết lúc nào, Mặc Vũ Hàm đã lặng yên không một tiếng động đi đến Sở Thần bên người, mị nhãn như tơ, thổ khí như lan.

"Yêu tình!" Sở Thần thăm thẳm một tiếng, chợt tức giận nói : "Đừng nghĩ lầy lắt ta làm thương khiến cho, chúng ta rất quen sao? Cách ta xa một chút!"

Nói xong, cũng không để ý tới tức giận đến trợn mắt nhìn thẳng Mặc Vũ Hàm, Sở Thần tiến lên thô âm thanh đạo : "Các ngươi có thể hay không trước hết để cho để cho, ta còn không có khảo thí đó!"

Ước chừng là tiếng nói quá nhỏ, hay hoặc là, một đám người tâm tư quá chăm chú, nói ngắn lại, Sở Thần những lời này, cũng không khiến cho bất kỳ tiếng vọng. Ngược lại, mọi người đối với Lâm Khê Nhược tranh đoạt càng thêm nhiệt liệt.

Lập đi lập lại nhiều lần bị bỏ qua, Sở Thần rốt cục cũng nhịn không được nữa. Một tiếng rống giận vang lên, giống như Kỳ Lân rít gào, chấn động đầu người chổng mặt hoa mắt.

"Ta nói, có thể khiến để cho sao? Ta muốn khảo thí!" Đón trước mắt một đám người ánh mắt phẫn nộ, Sở Thần lạnh lùng nói.

Hắn phảng phất hoàn toàn không biết, trước mắt là một đám cái gì người. Loại kia lẽ thẳng khí hùng, không có sợ hãi tư thế, liền ngay cả trong lúc tức giận Mặc Vũ Hàm cũng kinh hãi.

Một hồi lâu, phía trước một đám người mới kịp phản ứng. Nghĩ tới từ trước đến nay làm người tôn sùng chính mình cư nhiên bị một tên mao đầu tiểu tử rống lên, càng làm cho người ta không thể chịu được chính là, rõ ràng còn bị kinh hãi, điều này làm cho bọn họ như thế nào không giận?

"Tiểu tử, thật can đảm. Bất quá ngươi vững tin ngươi bây giờ là thanh tịnh sao? Ngươi vững tin muốn dùng loại thái độ này nói chuyện với chúng ta? Chẳng lẽ lại ngươi đã quên, chúng ta tùy thời có thể tước đoạt ngươi khảo thí quyền lợi!" Lôi Ứng học phủ một người đứng dậy, ý uy hiếp, không cần nói cũng biết.

"Quý xuống, xin lỗi. Bằng không, phế đi ngươi!" Ngự Thú Môn một người đứng dậy, lời nói lại càng là thô bạo trực tiếp.

Theo sau, lần lượt có người đứng ra cho thấy thái độ, đều không ngoại lệ, đều đối với Sở Thần lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

"Sở Thần đúng không? Ngươi suýt nữa phế bỏ ta Bích Tiêu Tông đệ tử Dư Đào hai tay sổ sách còn không có tính với ngươi, lần này lại chạy đến nói năng lỗ mãng, hẳn là thực đã cho ta Bích Tiêu Tông dễ khi dễ hay sao? Chư vị, kẻ này tâm tính tàn nhẫn, tự dụng tàn sát Lâm Gia hạ nhân mấy tên, là lấy, Ngô mỗ đề nghị, hủy bỏ kẻ này khảo thí tư cách!" Cuối cùng nhất, Bích Tiêu Tông Ngô Trường Lão cũng đứng dậy.

Vừa nghe nói Sở Thần cư nhiên giết đi người của Lâm Gia, mọi người sắc mặt đột biến. Lần nữa nhìn về phía Sở Thần trong ánh mắt, dĩ nhiên mang theo rất nhiều ý vị sâu xa đồ vật.

Sở Thần nội tâm cười lạnh, vừa nhìn những người này bộ dáng, hắn liền đoán được bọn họ muốn nói cái gì. Nếu như đều muốn đem Lâm Khê Nhược tranh thủ đến môn hạ, như vậy hủy bỏ hắn khảo thí tư cách thậm chí bắt lấy hắn giao cho Lâm Gia, đều là không tệ lựa chọn.

Quả nhiên, Lôi Ứng học phủ chỉ người thứ nhất nhảy ra ngoài : "Nguyên lai ngươi chẳng những bất kính sư trưởng, còn lạm sát kẻ vô tội! Xem ra, ngươi thật sự là không có tham dự khảo thí tất yếu."

, lại có Nhân đạo : "Tước đoạt khảo thí tư cách xử phạt hay là quá nhẹ, ta xem, không bằng thuận thế bắt lại, giao cho Lâm Gia xử lý. Không biết Khê Nhược tiểu thư nghĩ như thế nào?"

Một đám người nói đến nói đi, chẳng những không có máy may nhường đường ý tứ, ngược lại tùy thời chuẩn bị xuất thủ đem Sở Thần bắt lại.

Tự động loại bỏ lấy những cái này không quan hệ người lời nói, Sở Thần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, theo sau đột nhiên mở ra, mục quang sáng ngời nhìn về phía Lâm Khê Nhược.

"Ngươi sợ?" Sở Thần hí mắt.

"Sợ? Thật đúng buồn cười, ta lực tương tác, cửu tinh bất diệt, Tinh Thần lực lại càng là lục tinh, còn có tứ phẩm Tinh mạch, ta tại sao sợ hãi?" Lâm Khê Nhược đậm mạc nói.

"Đã như vậy, ngươi dám để ta tham gia khảo thí sao?" Sở Thần khóe miệng hơi vểnh.

", có gì không dám?" Lâm Khê Nhược đột nhiên nở nụ cười, cười mỉm nhìn nhìn Sở Thần đạo : "Bất quá, ta vì cái gì muốn cho ngươi tham gia khảo thí? Ngươi cho rằng nhỏ nhoi này phép khích tướng đối với ta có ích? Đương nhiên, nếu như ngươi là tại thỉnh cầu, ta có thể giúp ngươi một tay, để cho ngươi tham gia khảo thí!"

"Thỉnh cầu?" Sở Thần nhú mày, rất nhanh giãn ra, "Ta Sở Thần kiếp trước kiếp này, chưa từng thỉnh cầu bất luận kẻ nào, ngươi cảm thấy, theo các ngươi Lâm Gia ti tiện bản tính, ta sẽ cầu các ngươi?"

"Đã như vậy, ta đây không còn lời để nói, ngươi tự giải quyết cho tốt." Nói xong, Lâm Khê Nhược hờ hững quay người, đối với một đám người của chờ đợi đạo : "Chư vị, thỉnh tự tiện."

Có Lâm Khê Nhược ngẫm đồng ý, bọn này nóng lòng tranh công lấy phần thưởng người nhất thời nhiệt huyết dâng lên, hận không thể lập tức đem Sở Thần bắt lại.

Đối mặt bọn này rục rịch người, Sở Thần lạnh lùng cười cười, lập tức quay người nhìn về phía Mặc Vũ Hàm.

Mặc Vũ Hàm đang nhìn nhìn trò hay, thỉnh thoảng Sở Thần xoay người lại, ngược lại là dọa nàng nhảy dựng : "Xem ta làm gì vậy?"

"Đối phó bọn họ, để ta tham gia khảo thí." Sở Thần cười nói.

"Bằng cái gì?" Mặc Vũ Hàm hai tay ôm ngực, hai mắt liếc, vẻ mặt cao ngạo. Bách biến hình tượng, để cho Sở Thần không khỏi có chút đau đầu, làm cho không rõ kia cái mới thật sự là nàng. Bất quá có vẻ như hiện tại cũng không phải nghĩ vấn đề này thời điểm.

Đem Mặc Vũ Hàm mà nữ thêm yêu tình hình tượng trực xuất trong đầu, Sở Thần đột nhiên ngang tay chỉ hướng khán đài : "Chỉ bằng ta có thể để cho Khai Cuong Vương Phủ cùng Lâm Gia thông gia sanh non!"

Hí! Hảo tiểu tử cuồng vọng!

Trên sân dưới sân một mảnh tĩnh lặng, liền ngay cả những cái kia hô đánh giết người cũng kinh sợ ngây người.

gọi Sở Thần gia hóa, thật sự là thực người không biết không sợ đâu, lại dám như thế hiển nhiên nói muốn phá hư Khai Cuong Vương Phủ cùng Lâm Gia thông gia.

Chẳng lẽ hắn không biết Khai Cuong Vương đối với cái này sự tình coi trọng sao? Nếu không phải như thế, chẳng lẽ Lôi Lão mang theo hơn phân nửa Xích Huyết cười đến nơi là tới du ngoạn?

"Hảo tiểu tử cuồng vọng, Vương gia quyết định sự tình, há lại ngươi có thể định đoạt? Lần này thông gia, quả quyết không có sanh non khả năng!" Trên khán đài, Lôi Lão cười lạnh nói. May mà hắn hiện tại thân thể suy yếu, không nên tức giận, bằng không mà nói, e rằng trực tiếp hạ lệnh bắt người.

"Phải không? Hi vọng như thế đi, chỉ mong ngươi không muốn nuốt lời!" Sở Thần quỷ dị cười cười, theo sau mục quang lần nữa chuyển hướng Mặc Vũ Hàm.

"Mỹ nữ, đến phiên ngươi làm quyết định." Sở Thần giễu giễu nói.

Nghe xong Sở Thần lời này, Mặc Vũ Hàm nhất thời liền không bình tĩnh. Lấy thân phận của nàng, muốn cho Sở Thần tham gia khảo thí, chỉ bất quá một câu sự tình. Hơn nữa, nàng cũng sớm có quyết định, muốn cho Sở Thần tiếp tục trộn lẫn hạ xuống.

Về phần vì cái gì một mực xem cuộc vui không nói lời nào, chính là bởi vì nàng muốn chờ đợi một thời cơ. Mà thời cơ, chính là Sở Thần đến bước đường cùng đi vào tuyệt cảnh thời điểm.

Cứu vớt Sở Thần tại tuyệt cảnh, không khác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Chỉ có như vậy, nàng tài năng lớn nhất hạn độ tổng xuất nhân tình, mà nhân tình, rất nhiều thời điểm có nghĩa là hồi báo. Nhân tình càng lớn, thì hồi báo càng lớn.

Ngày nay, Sở Thần một câu, liền để cho Mặc Vũ Hàm tính toán triệt để thất bại. Lúc này Mặc Vũ Hàm, chẳng những không thể lại đơn giản làm lấy lòng, còn bị bức muốn làm xuất lựa chọn.

Mà nói là lựa chọn, nhưng trên thực tế, Mặc Vũ Hàm có lựa chọn chỗ trống sao? Đáp án dĩ nhiên là không có, trừ phi, nàng ý định trở mặt nhìn Khai Cuong Vương Phủ cùng Lâm Gia thuận lợi thông gia.

Cao hứng, được giúp đỡ; mất hứng, cũng phải giúp đỡ.

Đây là Mặc Vũ Hàm hiện giờ tình cảnh, đây là Sở Thần không có sợ hãi chân chính dựa vào!

Càng muốn, Mặc Vũ Hàm càng là cảm giác sốt ruột, nàng muốn Sở Thần Khi thương, hết lần này tới lần khác thương còn không có đâm ra đi, Sở Thần phản lại muốn mượn đao của nàng giết người, mà một đao này, nàng vẫn không thể không vùng xuống.

Này vừa đến vừa đi, cao thấp lập phán.

Mặc Vũ Hàm trong nội tâm tràn đầy thất bại, mặc dù đối mặt cáo già Lôi Lão, nàng cũng ổn chiếm thượng phong, lại không nghĩ bị Sở Thần tầm thường này tiểu tử cho tính kế.

Trùng Sở Thần một hồi lâu, thật lâu, Mặc Vũ Hàm đột nhiên nở nụ cười, lần trên người trước, dấn Sở Thần lỗ tai đạo : "Hảo giáo hoạt tiểu tử, khó trách dám ở như thế nhiều người trước mặt nói năng lỗ mãng. Cảm tình là muốn lấy mượn đao giết người a!"

Hô hấp nóng rực, tóc đen mùi thơm, chỉ một thoáng, Sở Thần toàn thân cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám. Đồng thời trên mặt hoá tốc trưởng hồng, toàn thân phát tặc.

"Yêu nữ, quả nhiên là cái yêu nữ!" Sở Thần ngẫm cười khở.

Mặc Vũ Hàm đắc ý nhõng nhẽo cười, Sở Thần nhanh chóng định thần, khoe môi khê nhúc nhích : "Cũng vậy, đều là mượn đao giết người. Nói, đao này, người là làm ăn đầu này? Hay là làm ăn đầu này?"

Nghe vậy, nét cười của Mặc Vũ Hàm lập tức im bật.

"Xem như người lợi hại!" Hung hăng trợn mắt nhìn Sở Thần liếc một cái, nói xong, Mặc Vũ Hàm quay người chỉ vào phía trước một đám người đạo : "Vì một cái Lâm Khê Nhược, liền học phủ tông môn tôn nghiêm cũng không muốn, đáng giá không?"

Lời giống vậy, cũng phải nhìn ai tới nói. Nếu như là Sở Thần, ước chừng chỉ sợ đưa tới chế nhạo, mà từ Mặc Vũ Hàm trong miệng xuất ra liền không giống với lúc trước.

Nghe nói như thế, một đám đối với Sở Thần nhìn chằm chằm người nhất thời mặt đỏ tới mang tai. Nếu như thay đổi người bên ngoài đám như vậy chế nhạo bọn họ, ước chừng bọn họ là sẽ không chịu được, nhưng hết lần này tới lần khác, nói vậy lời chính là Mặc Vũ Hàm, thối đất hầu chi nữ.

Nhìn nhìn một đám người ấp úng không nói lời nào, Mặc Vũ Hàm cũng không có cái gì kiên nhẫn, phát tay nhân tiện nói : "Tránh ra, để cho hán khảo thí, bằng không, Bồn Thông Lĩnh cũng muốn nhìn xem các người có thể hay không ngăn trở ta tuyết trắng cười gót sắt!"

Đón tay của Mặc Vũ Hàm thế, nhất thời chiến mã hí dài, gót sắt chà đạp, một cổ lạnh thấu xương sa trường chi khí cuốn ra.

Sở Thần nghĩ rằng Mặc Vũ Hàm sẽ giúp hán giải quyết cái phiền toái này, lại không nghĩ rằng thủ đoạn của nàng như thế thô bạo, gần như tại rất không nói đạo lý. Như thế một cái hoạt thoát thoát nữ thổ phi bộ đáng, để cho hán không khỏi đang suy nghĩ, lúc trước kia cái trí kế như yêu tuyết mỹ nữ từ đi đâu rồi?

Nếu như nói hiện trường còn có có thể cùng tuyết trắng cười đối kháng đội ngũ, không thể nghi ngờ chính là lệ thuộc Khai Cuồng Vương Phủ Xích Huyết cỡi. Chỉ là chẳng biết tại sao, tay của Lôi Lão dương cấp nửa ngày, cuối cùng không có rơi xuống.

Kết quả là, ngăn cản trước mặt Sở Thần một đám người chỉ phải hậm hực tránh ra.

Sở Thần ngửa mặt cuồng tiếu, âm thanh như sư tử mạnh mẽ, lúc này Long Hành Hồ Bộ hướng về phía trước đi, hành tẩu trong đó, tinh lực chạy toàn thân, Tinh mạch xao động, một cổ không hiểu khí tức khuếch tán ra, phảng phất, mọi người đã nghe được không thuộc về nhân gian thánh thú chi âm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiếng động lớn tân đoạt chủ

Bước chân trầm trọng, như chậm thực nhanh, trong khoảnh khắc, Sở Thần vững vàng đứng ở xem tinh thạch trước mặt. Hất lên đầu, đột nhiên mặt hướng khán đài, như điện mục quang để cho Lâm Giang Hải không chịu được mí mắt điên cuồng.

Còn chưa kịp xấu hổ, liền nghe Sở Thần hét lớn một tiếng : "Lâm Giang Hải, người xem rõ ràng, ta là như thế nào hủy diệt người sắp có hết thấy!"

Nói xong, Sở Thần quay người, mục quang cùng Lâm Khê Nhược vừa chạm vào tức cách. Không có bất kỳ ngôn ngữ, Sở Thần quay người chính là một churong, khác ở xem tinh thạch.

Tinh lực nhỏ, Tinh quang nổ bắn ra, mọi người trả lại không kịp quan sát đo đạc thấp sáng Tinh điểm tốc độ, chỉ nghe "sát" một tiếng, tựa hồ có cái gì đồ vật rạn nứt.

, không lý do một hồi cuồng phong cuốn, thổi trúng mắt người góc mê ly, tay áo phiến phi.

Thật vất vả lần nữa trợn to hai mắt, lần nữa nhìn về phía xem tinh thạch, này vừa nhìn, tựa như cùng thấy được này thiên địa đang lúc tối mỹ lệ hiếm thấy, làm cho người ta không còn nguyện, cũng không có thể khép lại hai mắt.

"Ông t...r...ò...i..., ta đây là thấy được cái gì? Ta không phải đang nằm mơ à?" Một người căn bản không Pháp Tướng tín Nhãn chữ của mình, giờ tay liền muốn bộ ngực mình mãnh liệt lời mấy quyền.

"Thật thô tráng tinh lực tuyền, trầm ổn, hùng hồn, giống như Hãn Hải sông lớn, tuôn động, tất cả phía trước churong ngay đều bị vô tình phá hủy. Liền ngay cả Tinh điểm . . Tinh điểm cũng không cách nào may mắn thoát khỏi!"

"Đây là người hay là quái vật? Thứ sáu. . . Không, Đệ thất Tinh điểm bị phá hủy, tinh lực tuyến lại biến lớn, vẫn còn ở trở lên."

"Hắn đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn phá hủy xem tinh thạch sao? Không, xem tinh thạch đã phá hủy, từ rót vào tinh lực ngay từ đầu, cũng đã dọc theo đường ẩn phía trên thẳng tắp rạn nứt. . ."

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, nói năng lộn xộn, tự Sở Thần chương ẩn trở lên, tinh lực tuyến càng ngày càng thô, thể như chẻ tre, mơ hồ có phá tan Thiên Vũ xu thế.

Đệ bát Tinh điểm hủy diệt, đệ cửu tinh điểm hủy diệt. . . Tinh lực tuyến tiếp tục tăng lên. . . Thăng

"Rốt cục đến đỉnh, thật là một mối!" Nhìn nhìn xem tinh thạch trên thẳng tắp phần cuối nồng đậm Tinh quang, mọi người chỉ cảm thấy Nhân chữ chưa xốt trướng đau nhức, khó có thể nhận nại.

Mặc Vũ Hàm đang ngốc trệ, khóe miệng một tia óng ánh lờ ra thật dài sợi tơ nổ bật không tự biết.

Lâm Khê Nhược toàn thân kịch chấn, căn bản đều không thể tin được thật sự là này.

Một đám lúc trước đối với Sở Thần chế ngạo không thôi người, lúc này trợn mắt há hốc mồm, lại là xấu hổ, lại là cuồng nhiệt.

Mà trên khán đài, Lôi Lão hai tay khấu chặt chỗ ngồi tay vịn, râu tóc đều dựng, ánh mắt bên trong tơ máu ẩn hiện; một bên, Lâm Giang Hải mặt như Thiết thạch, toàn thân run rẩy.

Trong lúc nhất thời, trên sân dưới sân trước đó chưa từng có an tĩnh. Chẳng quản mọi người tâm tư khác nhau, nhưng Trong mắt mọi người đồng dạng chỉ có kia óng ánh Tinh quang.

Một thời gian thật dài, Sở Thần cũng không có thu tay lại, Tinh quang liền một mực như vậy kóe lên. Mọi người trông mong lấy trông mong, muốn đòi mục quang, rồi lại sợ bỏ lỡ cái gì mà kiên trì.

"Nên. . . Nên kết thúc a?"

Vô số người cầu nguyện, đột nhiên " " một tiếng, đầy trời Tinh quang bay ra, giống như trong chớp mắt do ban ngày tiến nhập đêm tối.

Mọi người căn bản không có cơ hội cảm thán Tinh quang vẻ đẹp, bởi vì, kia khối xem tinh thạch vỡ nát rồi. Giống như Tinh quang, tàn mất đá vụn vãi đầy mặt đất.

Mọi người trong kinh ngạc, chỉ nghe một cái vô cùng bình tĩnh thanh âm truyền ra.

"May mà ta là cuối cùng nhất một cái khảo thí, bằng không sẽ không người khác cái gì chuyện!"

Thần nhiên giẫm lên đá vụn xuất ra, cũng không để ý tới xung quanh quái dị được mục quang, Sở Thần trực tiếp đi đến trước mặt Tinh Thần Thạch.

Thoáng khu hai cái, còn không có xuất thủ, mọi người tâm liền nhắc đến cổ họng. Quả thực Sở Thần tinh lực lực tương tác khảo thí tình cảnh quá mức rung động, làm cho người ta không tự chủ được đối với hắn kể tiếp khảo thí sinh ra chờ mong.

Cũng không có làm cho người ta đợi lâu, tay của Sở Thần chương rơi trên Tinh Thần Thạch, thoáng không chế một chút, một cỗ Tinh Thần lực chảy ra.

"Đi từ từ" một đường lam đèn, đang lúc mọi người cho rằng Sở Thần sẽ lần nữa bạo chết Tinh Thần Thạch, ánh sáng màu lam đột nhiên tàn đi, không nhiều không ít, vừa vụn thấp sáng Đệ thất Tinh điểm.

Sở Thần giả trang ra một bộ kiệt lực bộ dáng thối hậu vài bước, Tinh Thần lực khảo thí, hắn lưu thủ.

Lưu thủ nguyên nhân rất đơn giản, Tinh Thần lực mạnh yếu, rất lớn trình độ trên quyết định lấy Tinh mạch phẩm chất, hiện giờ Sở Thần, không nên thể hiện ra quá cao Tinh Thần lực thiên phú, bằng không tất nhiên đưa tới mầm tai vạ.

Mặc dù như thế, Sở Thần bày ra thiên tư, đã làm cho người ta nhóm trợn mắt há hốc mồm.

"Cửu tinh phá toái, Thất Tinh lập lờ, này. . . Này có thật không vậy?" Một thời gian thật dài, bốn phía một mảnh lặng im.

Nếu như nói Lâm Khê Nhược là trăm năm thậm chí ngàn năm khó gặp thiên tư, như vậy Sở Thần đâu này?

Tuy hai người tinh lực lực tương tác cùng là cửu tinh, nhưng Lâm Khê Nhược chỉ là tại cửu tinh duy trì mấy phút đồng hồ, mà Sở Thần lại là trực tiếp bạo điệu xem tinh thạch, ai mạnh ai yếu, liếc một cái liền biết.

Về phần Tinh Thần lực thiên phú, Sở Thần thì là cao hơn Lâm Khê Nhược trợn một tầng thứ. Đừng nhìn chỉ là chỉ là một tầng thứ, ý vị này là Sở Thần tuyệt đối có ngưng tụ Ngũ phẩm Tinh mạch tư chất.

Lâm Khê Nhược chau mày, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng cũng không phủ nhận thiên phú của Sở Thần, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thiên phú của Sở Thần hội đáng sợ đến trình độ như vậy. Cơ hồ khiến vốn vì mình tinh năng âm đậm vô quang.

Nhìn nhìn Sở Thần bình tĩnh bên mặt, đột nhiên, Lâm Khê Nhược lỏng mày giãn ra, "Đáng tiếc, cũng chỉ có thể như vậy. Ngươi cuối cùng là không bằng ta."

Trên khán đài, đồng dạng tâm trạng ba động phát sinh ở trong lòng Lâm Giang Hải, tại giải thích của hắn, Lôi Lão cũng thanh tĩnh lại, trên mặt tràn ngập tiểu ý.

Do chán kinh, đến bình tĩnh, bất quá trong khoảnh khắc. So ra mà nói, lúc này Diễn Võ Trường, ba Đại Tông môn cùng ba Đại Học Phủ người tâm tư muốn phức tạp nhiều lắm.

"Ngũ phẩm Tĩnh mạch a, Lôi Ưng quốc hoàng thất Tới cường giả, cũng chỉ là Ngũ phẩm Tĩnh mạch!"

"Chỉ tiếc, dựa theo Lâm Khê Nhược lúc trước thuyết pháp, tiểu tử này đã ngưng mạch thành công, nhưng quyết định không thể nào là Ngũ phẩm Tĩnh mạch, như thế, ngược lại là có chút đáng tiếc."

"Ai, ai nói không phải đâu này? Bất quá như vậy cũng tốt. . ."

Mọi người thán phục thời điểm, ba Đại Học Phủ cùng ba Đại Tông môn người đã tụ họp cùng một chỗ nghị luận. Thình thoảng lác đầu, một tiếng thở dài, nhìn về phía Sở Thần trong ánh mắt, tràn ngập nóng bỏng, rồi lại tràn ngập tiếc hận, cuối cùng, quy về yên lặng.

Một cái không cao hơn Tam phẩm Tĩnh mạch Tĩnh mạch võ giả, tuy khó được, nhưng cuối cùng thành tựu có hạn. Vì hắn đi đắc tội Khai Cường Vương Phủ, đáng giá không? Đáp án rõ ràng.

Ngắn ngủi suy nghĩ sau, ba Đại Tông môn cùng ba Đại Học Phủ mọi người trong mắt nóng bỏng thối lui, chỉ còn lại nồng đậm tiếc hận. Cuối cùng, bọn họ hay là lựa chọn lui bước, bo bo giữ mình.

Thấy thế, Sở Thần tuy trong nội tâm nghi hoặc, sắc mặt lại mảy may không biến. Bất luận những người này đến cùng vì sao nghi ngờ, hắn tin tưởng vững chắc, hắn chắc chắn là cả khảo thí bên trong chói mắt nhất người.

"Hiện tại, xin thông qua vòng thứ nhất khảo thí người, tiến hành hạng thứ hai khảo thí." Rất nhanh, hạng thứ hai khảo thí tuyên bố bắt đầu.

Mấy chục Tráng hán mang một mặt to lớn cổ đi lên, trầm trọng bước chân cùng hô hấp, biểu thị mặt này cự cổ trọng lượng.

"Quý Nguru, trong truyền thuyết thượng cổ Thần Thú, dùng da ngoài của nó chế thành cổ, một khi gõ vang, liền thần linh cũng không dám mạo phạm. Tuy không phải này chân chính quý cổ, nhưng muốn gõ vang cũng khó khăn. Thế nào dạng, có lòng tin hay không?" Nhìn nhìn cự cổ trên quý văn, Mặc Vũ Hàm cười hề hề nói, kì thực trong nội tâm có chút khản trương.

Sở Thần nhún nhún vai, khinh thường liếc mắt nàng liếc một cái, "Quan ngươi cái gì sự tình?"

"Ngươi. . . Có tin ta hay không lập tức đem ngươi bắt lên tháo thành tám khối!" Mặc Vũ Hàm lỏng mày đứng đấy, trước mắt hỗn đản này tiểu tử thật sự quá khinh người.

"Không tin. Có bản lĩnh ngươi liền bắt!"

"Bắt liền bắt, không cho ngươi điểm nhan sắc nhìn xem, ngươi là không biết lợi hại."

Mặc Vũ Hàm xụ mặt gờ tay lên, đột nhiên lại cười đắc ý, "Xú tiểu tử, lại muốn gạt ta, nhìn ngươi bộ dạng như vậy, rõ ràng chính là là yên tâm có chỗ dựa chắc."

Sở Thần gật gật đầu, yên lặng tại Mặc Vũ Hàm trong vất trên mặt dò xét, nửa ngày mới nói : "Nguyên lai không ngu ngốc."

"Ngươi. . . Hừ!" Phản ứng kịp Mặc Vũ Hàm giận dữ, nếu như không phải muốn lưu lại Sở Thần làm rỗi, nàng nhất định sẽ đưa hắn bắt lại, hung hăng hành hạ trên mười lần trăm lượt.

Sở Thần cùng Mặc Vũ Hàm vẫn còn ở đấu, cách đó không xa nghe được ngôn ngữ Lâm Khê Nhược nhưng trong lòng không hiểu phát nhanh. Tuy nàng cũng không cho rằng kế tiếp Sở Thần còn có kinh người biểu hiện, thế nhưng, nàng chính là cảm giác có chút bất an.

"Đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn thật sự có dựa vào? Không có khả năng. . ." Trong nội tâm lặng yên suy nghĩ, đột nhiên "Đông" một tiếng, Lâm Khê Nhược ngẩng đầu lên, nguyên lai bất tri bất giác, đợt thứ hai khảo thí đã bắt đầu.

Một thiếu niên ôm đầu gối ảo bước, một cái đầm thẳng đánh vào cự cổ, nhất thời âm thanh như sấm rền, rung động khắp nơi.

Liên tục ba vang truyền ra, cự trống vang, vừa vang lên chính là một ngàn cân lực đạo, ba vang, trọn ba ngàn cân cự lực.

Ba vang sau khi, tiếng trống vây quanh, cuối cùng tàn đi, đệ tứ thanh âm, cũng không vang lên.

Bởi vì mỗi người có được ba lần cơ hội, là có thiếu niên lại kiệt lực đánh ra hai quyền, muốn đem thành tích nâng cao một ít, nhưng cuối cùng như cũ dừng lại ba vang.

Khảo thí xong xong, thiếu niên yên lặng thối lui đến một bên, trong nội tâm có chút thấp thỏm. Hai nghìn 500 cân lực đạo mới có được khảo thí tư cách, ba ngàn cân lực đạo không nhất định có thể đạt được ưu ái. Hết thấy, còn phải nhìn học phù cùng tổng môn ý nguyện.

Thiếu niên chờ mong trong ánh mắt, ba Đại Tông môn cùng ba Đại Học Phủ người chỉ là lác đầu, hiển nhiên, bọn họ cũng không tán thành cái thành tích này. Ba ngàn cân lực đạo, vòng thứ nhất thành tích khảo sát đồng dạng, tiềm lực không lớn, đào thải.

Thiếu niên lão đảo xuống đài, một thiếu nữ đuổi kịp, đôi mắt sáng rực trắng tinh, chính là mọi người nhất trí coi trọng không ai hân.

"Ta." Thân là Mạc Gia thiên tài thiếu nữ, lại là Thanh Mộc Thành bốn Đại mỹ nữ nhất, không ai hân có mười phần tự tin.

Cự cổ trước mấy mét, không ai hân cổ động tinh lực, Tinh mạch thôi phát, một đầu Tật Phong chôn hù ảnh tại nòng nọc sau lóe lên tức thì. Tuy hù ảnh rất nhanh tiêu thất, nhưng rất nhiều người hay là trông thấy vây quanh tại Tật Phong chôn trên người màu đỏ quảng sáng.

"Tinh mạch cửu phẩm, phân biệt có tro, bạch, xích, quả cam, hoàng, lục, thanh, lam, tử cửu loại màu sắc bất đồng quanh quần. Màu đỏ, vì đệ tam phẩm. Mà Tật Phong chôn, đáng người linh mãnh, tốc độ nhanh nhẹn, đối với thân pháp tốc độ có thật lớn tăng cường, lại không biết có thể tăng cường ít nhiều lực đạo."

Sở Thần trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, đột nhiên, chỉ thấy không ai hân thân thể mềm mại lóe lên, hóa thân thành phong, một quyền thẳng treu ghẹo mặt.

"Đông, đông, đông, đông, đông!"

Liên tục năm thanh âm, kéo dài không thôi. Năm âm thanh chính là tuyệt, lực đạo, năm ngàn cân!

Gần như không có bất kỳ thương lượng, sáu người đồng thời tiến lên một bước.

"Thiên Hoa học phù, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi."

"Hoan nghênh gia nhập Bích Tiêu Tông!"

"Ngự Thú Môn, là ngươi lựa chọn tốt nhất!"

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tám ngàn cự lực

Bất đồng lời nói, ý tứ lại hoàn toàn tương đồng, ba Đại Học Phủ ba Đại Tông môn, đồng thời ném ra cảnh ô-liu.

Tuy đều là vì Lâm Khê Nhược mà đến, nhưng Lâm Khê Nhược chỉ có một, cuối cùng hoa rơi vào nhà nào còn không nhất định. Huống hồ, không ai hân bản thân điều kiện không sai, đáng bồi dưỡng.

Đối mặt sáu phần muốn mời, cuối cùng, không ai hân cười nói: "Ta gia nhập Lạc Phong Các."

Kế tiếp khảo thí, ngoại trừ Trịnh Bình loại mấy cái nhất trí được xem trọng người được thỉnh mời, tuyệt đại đa số người cũng bị đào thải ra khỏi vòng.

Trong nháy mắt, trên trận lại chỉ còn lại Lâm Khê Nhược cùng Sở Thần hai người. Đương nhiên, Sở Thần bên người còn có cái áp đảo người ánh mắt Mặc Vũ Hàm, yêu nữ này tồn tại, để cho Sở Thần bức bối không hiểu.

"Ta nói rồi, ngươi không có cơ hội. Một quyền này, ngươi trọn to Nhãn chữ xem trọng!" Ném lại trong nội tâm tạp niệm, Lâm Khê Nhược nhìn thật sâu Sở Thần liếc một cái, chột đi đến cự cổ trước.

Một quyền ngăn cách, hoàn toàn đoạn tuyệt gia tốc súc thể khả năng. Lâm Khê Nhược khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ là như vậy tùy ý vừa đứng, liền tự có một cỗ tuyệt thể phong thái.

Bay bổng một quyền đánh ra, như khói xanh lượn lờ đánh vào cổ trên mặt, lập tức, tiếng trống vang lên, lại là liên tiếp sáu thanh âm, giống như Tiếng Chuông Buổi Sáng Tiếng Trống Hoàng Hôn, điệp tai phát hội.

"Thật là lợi hại, vốn tưởng rằng không ai hân mấy người bọn hắn đã rất tốt, không nghĩ tới cùng Lâm Khê Nhược so với, lại có khác nhau một trời một vực. Dễ dàng một quyền, chính là sáu ngàn cân lực đạo, xem ra đồn đại không uổng, Lâm Khê Nhược có Thối Thể Cảnh bát trọng tu vi."

"Không vội lấy giết mình, còn không động thật sự đâu, nhìn, Lâm Khê Nhược vừa muốn ra quyền."

Mọi người đàm luận, Lâm Khê Nhược ngao nghể thối hậu, trở lại nhìn Sở Thần liếc một cái, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng trong ánh mắt, nằng hờ hững quay đầu lại.

Tinh lực cổ lay động, một cổ quanh quệ cứ thế mà lên, sáng màu cam quầng sáng vây quanh, một tôn Tam Vi Linh Hồ hư ảnh trôi nổi tại đỉnh, Bạch Nhược tuyết đầu mùa, rực rỡ như Tinh thần.

Linh Hồ hư ảnh lóe lên rồi biến mất, nhưng mật thiết chú ý mọi người sớm đã thấy rõ, kia sáng loáng màu cam, rõ ràng chính là biểu tượng tứ phẩm Tinh mạch nhan sắc.

Là cổ, Lâm Khê Nhược chưa xuất thủ, tình cảnh đã kịch liệt vui mừng lên. Trong truyền thuyết, Lâm Khê Nhược ngưng tụ tứ phẩm tin tức về Tinh mạch, ngày nay rốt cục đạt được chứng thực.

"Linh Hồ giờ vượt!" Một tiếng thanh xích, Lâm Khê Nhược rút cục lần nữa xuất thủ. Muốn động không động, một cơn gió màu xanh lá dạng lên lụa trắng, tóc đen tung bay.

Mọi người say đắm ở cổ này tuyệt mỹ phong tình, liền ngay cả trước đây một mực khinh thường Sở Thần, trong ánh mắt cũng không khỏi có kinh diễm cảm giác.

Trong lúc giết mình, Lâm Khê Nhược mục quang như điện, một tay duỗi ra, tuyết cổ tay đông lại sương, Ngọc Khiết năm ngón tay hư nắm thành chộp, lôi kéo diễm lệ thân hình như điện bay về phía trước trì. Đúng như một đạo sáng như tuyết mà mỹ lệ phong cảnh tuyến, trong đó lại tràn ngập như lôi đình khí thế.

Trong chớp mắt, trào cổ tương giao, giống như kinh lôi rung động núi cao, ầm ầm nổ mạnh, nhất thời một cổ son băng địa liệt cảm giác cuốn ra, làm cho người ta nhóm tâm trí hoa mắt, ngây người không hiểu.

"Đông, đông. ." Tiếng trống dồn dập vang lên, giống như thủy triều nhiều tiếng không dứt, trong nháy mắt, sáu vang đã qua.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, lại là "Đông" một tiếng, Đệ thất vang rơi xuống đất, lại như cũ dư thế không kiệt.

Khi ý thức được Lâm Khê Nhược đã nhẹ nhõm vượt qua lúc trước thành tích, mọi người hô hấp không khỏi dồn dập lên, nhao nhao đứng dậy quan sát.

Phương xa không ngừng có hồi âm truyền đến, mọi người lại Vô Tâm lắng nghe, ánh mắt của mọi người định tại một chỗ, vẫn không nhúc nhích, lỗ tai lại không hện mà cùng dựng thẳng lên, cùng chờ đợi công tác chuẩn bị hồi lâu Lôi Âm.

Rốt cục, thiên hô vạn hoán mới xuất ra, "Đông" một tiếng, tựa hồ không có cái gì bất đồng, lại lại tựa hồ là cách một thế hệ Tiên Âm, làm cho người ta tâm trí hướng về, toàn thân thư thái.

Mọi người lặng lẽ đứng vững, hai lỗ tai mất thông, hai mắt mù, liền tư duy đều hãm vào triệt để đang ngốc trệ. Đệ bát này vang, giống như gió thu cuốn hết lá vàng, gột rửa trên trần tất cả lộn xộn thanh âm cùng suy nghĩ.

Thối Thể Cảnh bát trọng, lại đánh ra tám vang, tám ngàn cân cự lực, hoàn toàn ngang hàng Thối Thể Cảnh lực lượng Cửu Trọng. Cái này chính là cao phẩm chất Tinh mạch, phối hợp vũ kỹ bày ra cường đại uy lực.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, lần nữa nhìn về phía trên trần kia bạch y như tuyết thiếu nữ, trong ánh mắt đã bắt tri bất giác mang lên chút Hứa Sùng kính. Tại nàng phía sau cách đó không xa, Sở Thần thân ảnh nhìn qua là như vậy nhỏ bé, gần như bao phủ tại bóng dáng của nàng trong.

Mọi người này mới ý thức tới, nguyên lai Sở Thần thật sự là không xứng với Lâm Khê Nhược, chính như Lâm Khê Nhược nói, nàng tại đám mây, mà Sở Thần tại Thâm Uyên, cả đời, Sở Thần chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên, lại nhất định vô pháp đi theo.

"Thật sự rất mạnh đó!" Sở Thần bên người, Mặc Vũ Hàm chau mày, cuối cùng nàng còn đánh giá thấp thiên phú của Lâm Khê Nhược. Nhìn nhìn Sở Thần, nàng nội tâm thâm xử không khỏi có chút do dự.

Cuối cùng, Mặc Vũ Hàm hay là vỗ vỗ bờ vai Sở Thần, tiếc hận nói: "Coi như hết, hiện giờ nàng, không phải ngươi có thể so sánh. Nếu như ngươi nghĩ, có thể đi với ta tuyệt nhận quan tòng quân, ta cam đoan, bọn họ không dám làm khó dễ ngươi."

Nói xong, Mặc Vũ Hàm lặng lẽ nhìn Sở Thần, Sở Thần thần sắc không biến, chỉ nhìn lấy dưới trần núi thờ biển động đám người, tựa hồ, bọn họ đều cùng Mặc Vũ Hàm đồng dạng, cảm giác Lâm Khê Nhược thiên tư tung hoành, không thể địch nổi.

Thật lâu, Mặc Vũ Hàm đều ý định rời sân thời điểm, Sở Thần nở nụ cười, "Mới phát hiện, ngươi đồng tình tâm tràn lan lên thời điểm thật là có chút khả ái."

"Ngươi. . ." Mặc Vũ Hàm vừa thẹn vừa giận không hiểu, muốn giáo huấn Sở Thần, cho hắn biết trời cao đất rộng, nhưng nhớ tới kia phần mặt cuốn lên tư liệu, cuối cùng đồng tình hay là chiêm thượng phong, có chút bất đắc dĩ nói : "Tính ta không nói, ngươi nghĩ thử liền thử một chút a, tóm lại, ta cam đoan ngươi có thể an toàn rồi đi nơi này."

"Ha ha! Ngươi nói, bất kể như thế nào, không muốn đổi ý." Sở Thần cười cười, lập tức không cần phải nhiều lời nữa.

Hai người trong khi nói chuyện, ba Đại Tông môn ba Đại Học Phủ đối với Lâm Khê Nhượng tranh chấp đã gay cấn.

Sáu phương đều hi vọng đem Lâm Khê Nhượng thu về môn hạ, mà Lâm Khê Nhượng chỉ có một, tự nhiên, bọn họ chỉ có thể so với điều kiện.

Một đám người bác gái tựa như cái lộn, cái gì con em gia tộc Nhập môn danh ngạch, cái gì cao cấp Công Pháp vũ kỹ, còn có Đan Dược vũ khí lương thảo các loại, bảng giá viết khai mở càng cao, hận không thể trực tiếp đem Lâm Khê Nhượng mua đi.

Nhìn nhìn nghe, Sở Thần cảm thấy không thú vị, đang muốn mở miệng, đột nhiên, Lâm Khê Nhượng hướng hắn đi tới, tự nhiên rất nhiều ánh mắt của người cũng tùy theo chuyển đi.

"Hiểu chưa?" Mục quang trong bình tĩnh lộ ra ngạo nghễ, Lâm Khê Nhượng trước sau như một cao ngạo quanh quẩn.

"Minh bạch cái gì?" Sở Thần nhìn chung quanh một vòng, hỏi ngược lại.

"Đây chính là ta, vạn chúng chú mục, sáu phương tranh nhau muốn mời." Lâm Khê Nhượng hoàn cánh tay chỉ, lạnh nhạt nói : "Ngươi cảm thấy như vậy ta đây, ngươi xứng đôi sao? Giữa chúng ta hôn ước, từ trước đến nay cũng chỉ là chuyện cười. Ta đẹp, không thuộc về ngươi, mặc dù ngươi như thế đau khổ quá nghiêm khắc!"

Nói xong, không đợi Sở Thần đáp lời, Lâm Khê Nhượng xoay người lần nữa. Tốt đẹp thân ảnh, tác động lấy vô số người tâm. Kết quả, rốt cục muốn công bố, Lâm Khê Nhượng, nàng đến cùng chọn đâu?

Đón sáu phương người chờ đợi mục quang, Lâm Khê Nhượng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, đáp án sắp thốt ra, chỉ là đột nhiên, một tiếng "Đợi một chút" truyền đến.

Lâm Khê Nhượng tò mò quay đầu lại, thấy Mặc Vũ Hàm kéo cánh tay của Sở Thần, nụ cười chỉ tươi đẹp, giống như ngày xuân dương quang.

Lâm Khê Nhượng sững sốt một chút, trong mắt nữ nhân này, dung mạo tư sắc, còn cao hơn mình, mồm miệng bất định khí chất, cũng không thua ở chính mình, càng trọng yếu hơn là, nàng kia thiên nhiên một cỗ khí khái hào hùng, để mình đều có chút tự ti mặc cảm.

Giống như Lâm Khê Nhượng đồng dạng, ánh mắt của mọi người cũng bị lôi kéo đến trên người Mặc Vũ Hàm. Mê say xuân quang, trong lúc giật mình trên người Lâm Khê Nhượng quang sáng dĩ nhiên phai nhạt không ít.

"Ngươi nghĩ nói cái gì?" Lâm Khê Nhượng lạnh lùng nói, đồng dạng là nữ nhân, đồng dạng thiên sinh lệ chất, nàng bản năng đối với Mặc Vũ Hàm không có hảo cảm.

"Không có cái khác, một câu, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới đẹp, so với ngươi xinh đẹp có khối người." Nói xong, Mặc Vũ Hàm xiết chặt cánh tay, đối với Sở Thần đạo : "Tiểu tử ngốc, chẳng phải một nữ nhân sao? Có cái gì cùng lắm thì, nàng không muốn ngươi ta muốn ngươi!"

Một câu, tùy ý mà lớn mật, cực kỳ phù hợp Mặc Vũ Hàm bách biến yêu nữ tác phong. Sở Thần nghe xong, trong chớp mắt bị sét được ngoại tiêu trong non, năm bao hàm đều không.

Chỉ là quay đầu vừa nghĩ, một cỗ nhàn nhạt ám áp lặng yên thăng lên trong lòng.

Có ít người, chỉ là bèo nước gặp nhau, so với những cái kia quen biết mấy năm mấy chục năm người càng thêm làm cho người ta uất ức. Không hề nghi ngờ, Mặc Vũ Hàm chính là phía trước một loại, dù cho trận này gặp lại lúc ban đầu, nàng không có an cái gì hảo tâm.

Sở Thần hơi hơi dùng sức, đồng dạng xiết chặt cánh tay, Mặc Vũ Hàm khuôn mặt ửng đỏ, không có hảo khí đích trùng Sở Thần liếc một cái.

"Xú tiểu tử, hảo tâm giúp ngươi trút giận, ngươi còn chiếm ta tiện nghi, nhìn quay đầu lại đánh không chết ngươi!" Mặc Vũ Hàm trong nội tâm tức giận, trên mặt nhưng lại không thể không bảo trì nụ cười, nhìn qua, cả một cái xấu hổ mang e sợ thiếu nữ, quả thật mê chết người.

Nhìn nhìn hai người "Liếc mắt đưa tình", Lâm Khê Nhượng không hiểu có chút tâm trạng khó bình, rõ ràng chính là Sở Thần không xứng với nàng, nàng không muốn Sở Thần. Lúc này bởi vì Mặc Vũ Hàm xuất hiện, phảng phất nàng mới là không nhìn được hàng, bị ném bỏ kia một cái.

Càng muốn, Lâm Khê Nhượng trong nội tâm càng là bức bối. Tại nàng nghĩ đến, một kiện đồ chơi, cho dù nàng không muốn, cũng không phải xuất hiện ở một nữ nhân khác trong tay, nhất là, nữ nhân này nhìn qua so với nàng tốt hơn.

Để tránh thất thố, Lâm Khê Nhượng không nói một lời xoay người, ý định để cho lần này khảo thí kết thúc. Chỉ là bước chân chưa mở ra, lại một tiếng "Đợi một chút" bên người sau vang lên.

Lần này, nói chuyện không phải Mặc Vũ Hàm, mà là Sở Thần.

Nghe được thanh âm, Lâm Khê Nhược quay người, nhìn nhìn Sở Thần cùng Mặc Vũ Hàm đan chéo cùng một chỗ cánh tay, ngao nghể nói : "Người có cái gì có thể giải thích?"

Sở Thần hơi sững sờ, căn bản không có minh bạch ý tứ của Lâm Khê Nhược, lại nghe Mặc Vũ Hàm cười nói : "Giải thích? Hẳn vì cái gì muốn giải thích? Hẳn không phải của người đồ chơi, người nói về đẹp của người không thuộc về hắn, đồng dạng, hắn cũng không thuộc về người. Người không cần hắn nữa, hiện tại ta nhặt lên, hắn chính là ta."

Nói xong, Mặc Vũ Hàm khiêu khích tựa như tựa ở Sở Thần đầu vai, ôn nhu cười cười.

Mất thấy sự tình phát triển phương hướng không đúng, Sở Thần vội vàng tránh thoát "Ma trảo", trùng Mặc Vũ Hàm một cái nói : "Còn có thể hay không thật dễ nói chuyện sao? Ta lại không phải cá chết, đừng nhặt a nhặt được!"

Nói xong, không để ý tới tức giận Mặc Vũ Hàm, Sở Thần quay người đối với Lâm Khê Nhược đạo : "Ta đích xác không có cái gì muốn giải thích, người yêu thế nào nghĩ thế nào nghĩ. Ta là ở người, chỉ là muốn nói, người khảo thí xong, ta, giờ mới bắt đầu!"

"Phải không? Xem ra người hay là chưa từ bỏ ý định. Cũng tốt, người liền đo đạc a, chỉ mong có thể khiến người chân chính hết hy vọng!" Lâm Khê Nhược lạnh lùng nói, nói xong nghiêng người một bước, đem đường để cho xuất ra.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cửu vang chấn thiên

Trước mắt bao người, Sở Thần chậm rãi đi đến cự cổ trước, đồng dạng một tay xa.

Thấy thế, trên khán đài hư thanh nổi lên bốn phía. Nhìn Sở Thần bộ dạng như vậy, rõ ràng muốn chính là phục chế lúc trước Lâm Khê Nhược cử động, chỉ là, không có tuyệt cường thực lực, cuối cùng chỉ sợ họa hổ không thành phản loại khuyến, tăng thêm trò cười.

Tiếng cười nhạo, Sở Thần hít sâu một hơi, đi qua hơn mười ngày khổ tu, ngày nay hắn, dĩ nhiên đột phá Thối Thể Cảnh ngũ trọng, tiến nhập lục trọng.

Tầm thường Thối Thể Cảnh lục trọng Tinh mạch võ giả, lực đạo tại 3600 cân trên dưới, mà Sở Thần không đồng nhất. Đi qua hai lần rèn luyện thân thể, để cho hắn tại Thối Thể Cảnh lục trọng, là được một quyền đánh ra gần bảy ngàn cân lực đạo.

Từ nơi này một chút mà nói, hiện giờ Sở Thần, không chút nào thấp hơn Thối Thể Cảnh bát trọng Tinh mạch võ giả. Là lấy, đối với kẻ tiếp muốn làm hết thảy, hắn tràn ngập lòng tin.

Lặng lặng đứng thẳng, lúc này, Sở Thần trong mắt chỉ có nguy nga cự cổ, trong đầu một mảnh trống vắng.

Bỗng nhiên, một tiếng phong rống, Sở Thần chậm rãi nói quyền, hình như có thiên quân trọng.

"Rống!"

Một tiếng quát lớn, quyền xuất, bá đạo, hùng hồn, tràn ngập lực lượng, một quyền này mang cho mọi người rung động, xa không phải lúc trước Lâm Khê Nhược có thể so sánh.

Cửa cửa miệng nói, trống kêu không cần búa tạ, ngày nay Sở Thần quyền như búa tạ, điện quang oanh kích tại trống kêu phía trên, hai tướng tiếp xúc, nhất thời âm âm một chuỗi Lôi Âm vang lên.

Liên tiếp sáu thanh âm, dồn dập mà ngẩng cao đất đỏ, chấn động người chóng mặt chóng mặt, toàn thân không còn chút sức lực nào.

"Sáu. . . Sáu vang, so với Lâm Khê Nhược không chút nào chênh lệch, chấn cảm còn muốn mạnh hơn một ít. Chẳng lẽ hắn cũng là Thối Thể Cảnh bát trọng? Không có khả năng, cự ly hắn sao phủ phá toái bị đuổi Lâm phủ mới không được một tháng!"

Không thể tin ý niệm trong đầu tại mọi người trong đầu cuồng tháo chạy, trên khán đài, Lâm Giang Hải sắc mặt trắng bệch, bản năng cảm giác có chút không đúng.

Lôi Lão sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Lâm Giang Hải liếc một cái, để cho Lâm Giang Hải khắp cả người phát lạnh, vừa định giải thích, lại bị Lôi Lão

dựng thẳng lên thủ đã đoạn.

Cự cổ trước, Sở Thần bảo trì ra quyền động tác, chậm chạp không có thu hồi, cổ lay động Lôi Âm nhiều tiếng lọt vào tai, giống như sét đánh tại trong đầu roi xuống. Chỉ một thoáng, hần chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, phảng phất tất cả trần ngập trong lòng mù mịt hể quết là sạch.

Không chịu được trong lòng rung động, Sở Thần thu quyền, ngửa mặt thét dài.

Tiếng kêu gào ban đầu lên, một cổ bị thương, oán giận ứ đọng chỉ khí xông lên trời lên, tiếp theo chuyển biến làm sung sướng, tưởng niệm, cuối cùng nhất, tựa hồ cánh gấp khúc chim chóc cắm lên cánh, một cổ tự do dương quang khí tức, làm cho người ta như Mộc Xuân Phong.

Nhìn nhìn giống như kẻ điên gọi rít gào Sở Thần, chẳng biết tại sao, Mặc Vũ Hàm âm áp nở nụ cười, tiến lên một bước đi đến Lâm Khê Nhược bên cạnh nói: "Như thế nào?"

"Không thể nào dạng! Cường giả chân chính, sẽ không như vậy mất tâm bị điên rồ to kêu to. Huống hồ, không có vũ kỹ bằng thân, hần cuối cùng vô pháp vượt qua ta." Lâm Khê Nhược lạnh lùng nói, trong nội tâm bực bội không hiểu.

Mặc Vũ Hàm nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến cười nói: "Phải không? Hần trong tiếng huyết gió, ta đã nghe được bị thương cùng oán giận, ước chừng cùng các người Lâm Gia có quan hệ a? Không ngại, nói một chút các người đến cùng thế nào hần, thế cho nên trong lòng của hần nhiều như vậy hận ý?"

"Người tựa hồ hiểu rất rõ hần?" Lâm Khê Nhược cũng không trả lời, chỉ là hỏi ngược lại.

"Hiểu rõ? Có lẽ vậy!" Mặc Vũ Hàm Tiểu Tiểu, nhãn châu xoay động, nghiêng người vỗ tay phát ra tiếng, cao giọng nói: "Giấy và bút mực!"

Lâm Khê Nhược nhũ mảy, càng cảm giác nữ nhân này chán ghét, còn mặc danh kỳ diệu.

Tán phát hết trong nội tâm tích ức tâm tình, Sở Thần rốt cục an tĩnh lại, trở lại liếc một cái, kiên định, tự tin, rồi lại mang theo nhàn nhạt giọng mỉa mai, để cho Lâm Khê Nhược không hiểu tức giận.

"Như thế nào?" Sở Thần cũng không lần nữa ra quyền, chỉ là thần nhiên nói.

"Xem ra người một mực che giấu chúng ta rất nhiều đồ vật, uống chúng ta một mực tín nhiệm người, thiết thời người còn có mặt mũi lặp đi lặp lại nhiều lần nói cảm chúng ta đích thân người!" Lâm Khê Nhược lạnh lùng nói, liên tục trả lời hai cái vấn đề giống như trước, thật sự rất đáng ghét.

Sở Thần nhìn chằm chằm Lâm Khê Nhược, hần nghĩ mãi mà không rõ, chuyện cho tới bây giờ, nàng thế nào còn có thể nói ra như vậy đối trắng thay đen lời.

"Tín nhiệm? Các người cũng muốn nói tín nhiệm, chẳng lẽ tín nhiệm của các người chính là bội bạc, lấy oán trả ơn? Chẳng lẽ tín nhiệm của các người chính là hủy ta sao phủ, giết ta muội muội?" Thật lâu, Sở Thần cười lạnh nói.

Nói xong, Sở Thần quay người, thối hậu một bước, hai chân vi phân, song quyền tự nhiên siết chặt. Đây là muốn xuất đệ nhị quyền khúc nhạc dạo.

Huyết nhục trong kinh mạch tinh lực hiện lên xuất ra, sục sôi hợp ở một chỗ, dựa theo đặc biệt quỹ tích tại trong kinh mạch lưu chuyển, theo tinh lực cổ lay động, một cổ dồi dào khí thế tự nhiên mà vậy dâng lên, nguy nga như núi, sâu xa tựa như biển.

Đột nhiên, "sát" một tiếng, tựa hồ có thiên Lôi Hạo lay động, hoảng sợ thiên uy, một tiếng rít gào xuyên việt thời không mà đến, hoang vu, mệnh mạng, tựa như Hồng Hoang thánh thú quần lâm đại địa.

Trên khán đài, mọi người nom nóp lo sợ, toàn thân run rẩy. Lôi Lão nắm chặt tay vịn, bất tri bất giác, trong tay đúng là một đoàn mảnh vụn, nhìn về phía Sở Thần trong ánh mắt, lạnh lạnh một mảnh.

Diễn Võ Trường, sáu phương người mục quang ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Thần đỉnh đầu.

Lâm Khê Nhược sắc mặt trắng xám, cắn môi dưới, mơ hồ xuất hiện vết máu, "Không có khả năng, thế nào khả năng còn chưa xuất hiện giống như này đại uy thế? Không có Hộ Mạch Đan, hần thế nào khả năng sẽ vượt qua tam phẩm Tinh mạch?"

Mặc Vũ Hàm đứng ở bàn dài trước, vô ý thức mài mực, ngẩn người chảy nước miếng là một thói quen tốt, ít nhất, mài mực thời điểm không cần vượt mức châm nước.

Ánh mắt mọi người khóa chặt ở trên người Sở Thần, chỉ cảm thấy hần toàn thân khí thế càng ngày càng thịnh. Đột nhiên, một hồi cuồng phong thổi lên, giống như Hồng Hoang chi khí cuốn, "Đông" một tiếng, cự cổ không gõ tự kêu.

Kéo dài tiếng trống, thật lâu không dứt. Nghe được tiếng trống, mọi người trong đầu trống rỗng, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Sở Thần rõ ràng còn không có động thủ, thế nào cổ liền chính mình vang lên? Chẳng lẽ là kia trận Dẫn khí thế lên cuồng phong? Điều này cũng thật là quỷ dị a, nào có người bằng vào khí thế liền có thể gõ vang cự cổ?

Không tin, nghi hoặc, đủ loại tâm tình tại mọi người trong nội tâm công tác chuẩn bị, cuối cùng, tất cả suy nghĩ hội tụ thành biển, biến thành nòng đậm chờ mong!

Đến tốt cùng là cái gì Tinh mạch, chưa xuất hiện, liền mạnh mẽ như thế?

Kiếp trước kiếp sau, mọi người chưa bao giờ cảm giác thời gian trôi qua như thế chi chậm, có thể nói độ hơi thờ như năm.

Rốt cục, một đóa Tử Vân phù ở Sở Thần đình đầu, thần bí mà tôn quý, làm cho người ta không chịu được muốn quý xuống đất cúng bái. Mà giờ khắc này trong mắt mọi người, ngoại trừ đóa Tử Vân, rốt cuộc nhìn không thấy khác.

"Tử Vân, nguyên lai là Tử Vân!" Thấy được Sở Thần Tinh mạch hư ảnh, mọi người treo tâm rốt cục rơi xuống.

Chỉ là trong chớp mắt, mọi người phục hồi tinh thần lại, tử sắc? Thế nào có thể là tử sắc? Tử sắc không phải tối cao phẩm chất cửu phẩm Tinh mạch mới có màu sắc sao? Chẳng lẽ Sở Thần này là trong truyền thuyết cửu phẩm Tinh mạch?

Không có khả năng không có khả năng, Lôi Ưng quốc địa vực, Ngũ phẩm đã là cao nữa là, cửu phẩm Tinh mạch, không thể có thể ở nơi này xuất hiện. Giải thích duy nhất là, Sở Thần vốn là Tử Vân Tinh mạch.

Tuy không ai gặp qua đám mây hình dáng Tinh mạch, thế nhưng thiên thượng Tinh thần sao mà nhiều? Có Tử Vân Tinh mạch chẳng có gì lạ!

Dựa theo giải thích như vậy, mọi người lần nữa nhìn lại, quả nhiên, kia Tử Vân, thấp thoáng tản ra lấy màu vàng đất quang sáng.

Màu vàng đất, Ngũ phẩm Tinh mạch nhan sắc, tuy như trước kinh người, nhưng so với cửu phẩm tử sắc, đã làm cho người ta nhóm thờ dài ra một hơi.

Mọi người vừa mới bình định tâm trạng, ngạc nhiên, Sở Thần hai mắt mãnh liệt trợn, mục như chuông đồng.

"Thương Viêm Phá!"

Một tiếng rống giận vang lên, giống như đầu thức tỉnh Hồng Hoang cự thú, Sở Thần Long Hành Hồ Bộ, đi ra khỏi như cung. Nặng nề tiếng chà đạp, một quyền đột nhiên làm ăn xuất, kỳ thể như điện, xâm lược như lửa.

Hoàng cấp trung phẩm Thương Viêm Quyền cuối cùng sát chiêu Thương Viêm Phá, mang theo không chết không lui khí thế, mang theo rào rạt hỏa diễm, một quyền hung hăng nện ở cự cổ, kia thế, phảng phất muốn đem cổ mặt xuyên qua.

Quyền đến cực điểm, tia lửa bắn ra bốn phía, nhưng tiếng trống lại không vang lên. Mọi người trợn mắt há hốc mồm, trơ mắt nhìn cổ mặt lõm hạ xuống, điều này cũng quá cường hân a? Chẳng lẽ muốn đem cự cổ đánh xuyên qua?

Cuối cùng, Sở Thần không thể hoàn thành đục lỗ cổ mặt hành động vĩ đại, hơi có chút tiếc hận thu tay lại.

Nắm tay vừa mới rời đi cổ mặt, tiếng sấm rền tiếng trống vang lên, chấn động người toàn thân tê dại, liền xương cốt đều cơ hồ tản mất.

"Đồng, đồng, đồng. . ." Trong chớp mắt, sáu âm thanh đã qua. Mọi người chưa hoàn hồn, Đệ thất âm thanh cũng lặng lẽ trôi qua.

Rất nhanh, "Đồng" một tiếng, Đệ bát âm thanh hàng lâm, đến mức như thế cực nhanh, làm cho người ta có chút trở tay không kịp.

Nghe được Đệ bát tiếng vang, Mặc Vũ Hàm rốt cục hoàn hồn, đỏ mặt nhìn nghiêng mực độc thuộc lòng nước nghiền thành mực đậm.

Cách đó không xa, Lâm Khê Nhược sắc mặt trắng bệch, một tiếng này âm thanh cổ kêu, giống như mỗi cái bàn tay, hung hăng vỗ vào trên mặt nàng, như thế vang dội, nếu như này rung động, để cho nàng toàn bộ không có lực phản kháng.

Trên khán đài, Lâm Giang Hải toàn thân vô lực, hần không rõ vì cái gì có thể như vậy, Sở Thần rõ ràng đã bị phế bỏ, điểm này không thể nghi ngờ. Nhưng hết lần này tới lần khác, hần chẳng những ngưng mạch thành công, còn ngưng tụ thành Ngũ phẩm Tinh mạch, so với Lâm Khê Nhược tứ phẩm càng cao một tầng.

"Lâm Giang Hải, ngươi thế nào giải thích?" Lôi Lão rốt cục nhìn không được, đứng dậy một chương chụp được, chỗ ngồi nát trên đất.

"Sở Thần hần. . . Hần. . ." Lâm Giang Hải lúng túng nửa ngày, vốn định đem Sở Thần Tinh đồ sư bí mật nói ra, cuối cùng rồi lại nuốt trở về.

Lấy hần đối với Sở Thần lý giải, lúc hần nói ra bí mật này thời điểm, chính là Lâm Gia diệt môn thời điểm. Quả thật, Sở Thần đơn thương độc mã không phải là đối thủ của Lâm Gia, nhưng một khi Sở Thần lấy Tinh đồ sư thân phận mở miệng, Lâm Gia hần phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Giang Hải thậm chí có thể tưởng tượng, Khai Cuồng Vương Phủ vì đón ý nói hùa Sở Thần hướng Lâm Gia giờ lên dao mổ cảnh tượng. Thử hỏi, như thế tự chịu diệt vong bí mật, hần thế nào mở miệng?

Cự cổ tám vang, liền đã cùng Lâm Khê Nhược lúc trước thành tích ngang hàng. Kết hợp vòng thứ nhất khảo thí thành tích, Sở Thần biểu hiện ra ngoài hết thảy, đã vững vàng thắng được Lâm Khê Nhược.

"Hết hy vọng sao? Ta đối với ngươi vô ý, lại không ta không xứng với ngươi, sự thật là, ngươi không xứng với ta! Giữa chúng ta, đích xác Vân Uyên có khác, chỉ là, đám mây là ta, mà ngươi. . ."

Sở Thần dậm mực nói, một câu nói còn chưa dứt lời, ý tứ trong đó lại hết sức rõ ràng.

Lâm Khê Nhược chán nản, vừa muốn phản bác, mặc dù nàng không bằng Sở Thần, kia nàng cũng không đến mức như theo như lời ở trong Thâm Uyên như vậy không chịu nổi.

Chỉ là Lâm Khê Nhược chưa há mồm, "Đồng" một tiếng, thứ chín âm thanh trống vang.

Cửu vang chấn thiên, như kinh lôi lay thế, đứng mũi chịu sào, Lâm Khê Nhược một ngum nghịch huyết phun ra.

Phảng phất trong chớp mắt, tất cả sắc thái đều cách nàng mà đi, thiên địa trong chớp mắt u ám hạ xuống, không âm thanh âm, không có nhan sắc, chỉ còn lại lặng im hắc bạch họa ảm.

"Kiều ngao. . . Vinh quang. . . Nguyên lai như thế buồn cười!" Lâm Khê Nhược che ngực, huyết châu rơi xuống đất, rơi phá thành mảnh nhỏ, giống như nàng viên kia kiều ngao tâm, đỏ tươi rồi lại nhìn mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thư bỏ vợ hôn thư

Trước mắt Lâm Khê Nhược, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng đầm máu, một thân bạch y như trước trần thế không nhiễm, chỉ là trong lúc lơ đãng, kia trong trẻo nhưng lạnh lùng trong ánh mắt nhiều ra một chút nhu nhược, như thế quen thuộc, dường như đã có mấy đời.

Sở Thần lắc đầu, dứt bỏ trong nội tâm phân loạn suy nghĩ. Quen thuộc thì như thế nào? Hết thấy đều đã phát sinh, không có khả năng lại trở lại quá khứ, hẳn cùng với Lâm Gia trong đó, đã là không giải được bế tắc.

Đầy ngập chất vấn, đầy ngập trào phúng, cuối cùng, Sở Thần không có tái mở miệng. Một tiếng thở dài, hồ hững quay người, ánh mắt của hắn rơi vào trên khán đài.

Động tác đơn giản, lại tác động lấy vô số người tâm. Lúc này Sở Thần, như thế chói mắt, hết thấy tất cả, đều tại vì hắn nhường đường.

Trên khán đài, Lâm Giang Hải đồng dạng nhìn chăm chăm Sở Thần, oán độc, hối hận, đủ loại tâm tình đan chéo ở trên mặt, giống như đoàn đay rối.

"Mặc dù vô pháp bị diệt Lâm Gia, hôm nay, cũng nên có cái sơ bộ rồi đã đoạn." Sở Thần trầm nghĩ, chậm rãi hướng Mặc Vũ Hàm đi đến. Một phát nhắc lên Lang Hào, no bụng trảm hương mực, múa bút thành văn.

"Thật là một cái chán ghét gia hỏa, một tiếng cảm ơn cũng không có! Bất quá, chữ viết được không sai. . ." Mặc Vũ Hàm không cam lòng nhìn nhìn Sở Thần, Khi nhìn lên đến Sở Thần viết nội dung, nàng rất nhanh lại cao hứng trở lại.

Viết thư hoàn tất, ném đi Lang Hào bút, thối khờ chơi liêu, Sở Thần đem trang giấy điệp lên.

Nhìn nhìn như trước có chút chết lặng Lâm Khê Nhược, cuối cùng hắn không có đem thư bỏ vợ đưa tới, mà là quay người mặt hướng khán đài.

"Trận này hôn ước, bình cha mẹ chi mệnh, tã lót mà mới, ngày nay thôi. Thư bỏ vợ một phong, từ đó, ta cùng với nàng không còn liên quan." Nói xong, Sở Thần rung tay lên, thư bỏ vợ tạt bắn mà ra.

Lâm Giang Hải tiếp được, vỗ án, mực quang dữ tợn.

"Hào, rất tốt!"

Trước mắt bao người, một tờ thư bỏ vợ, không nói một lời, trong đó nhục nhã, lại hơn hẳn thiên ngôn vạn ngữ.

Quan trọng nhất là, này phong thư bỏ vợ xuất hiện, đem triệt để phá hư Lâm Gia cùng Khai Cường Vương Phủ thông gia.

Khai Cường Vương Phủ có lẽ có thể dễ dàng tha thứ Lâm Khê Nhược thiên tư không phải tối cường, cũng tuyệt đối vô pháp dễ dàng tha thứ lấy quay về một cái trước mắt bao người bị bỏ rơi nữ nhân.

Mặc Vũ Hàm nở nụ cười, lấy người chuẩn bị giấy và bút mực thì nàng liền nghĩ qua một chiêu này, lại không nghĩ rằng Sở Thần căn bản không cần nàng

chi chiêu, đã sớm nghĩ kỹ làm như vậy.

Hiện giờ nàng hồi tưởng lại, tựa hồ hết thảy tất cả đều tại Sở Thần trong dự liệu, vô luận khảo nghiệm qua trình bên trong phát sinh loại biến hóa nào, hấn đều chưa bao giờ có kinh hoảng. Đây là hạng gì tự tin!

Quả nhiên, Lôi Lão sắc mặt âm trầm đứng lên. Chuyện cho tới bây giờ, hấn cuối cùng minh bạch Sở Thần vì sao ung dung lần này thông gia hội sảy thai.

Một cái bị chồng ruồng bỏ, cầm lấy thư bỏ vợ bị chồng ruồng bỏ, làm sao có thể tiến Khai Cuong Vương Phủ? Quả thật, vì Vương Phủ bỏ sung máu mới trọng yếu, nhưng càng trọng yếu hơn là Vương Phủ danh dự, không để cho chữ bối.

Trầm mặc nửa ngày, Lôi Lão đạo : "Chuyện đám hỏi tạm thời gác lại!"

Tạm thời gác lại? Gác lại đến cái gì thời điểm? Chỉ sợ là xa xa không đủ.

Lâm Giang Hải trước mắt tối sầm, phảng phất bị rút sạch toàn thân khí lực. Sở Thần rốt cục vẫn phải hủy diệt rồi hấn sắp có hết thảy.

Lôi Lão nói xong, nhưng lại không rời đi, mà là đi về phía trước vài bước, mục quang như ưng nhìn nhìn Sở Thần.

Hấn lửa giận trong lòng ngập trời, nguyên bản đem Lâm Khê Nhược thu vào Vương Phủ, không ra rất nhiều năm, Vương Phủ tất nhiên thêm...nửa một người cường giả, hơn nữa cũng có trợ ở đề thăng Vương Phủ hậu duệ tư chất.

Hiện giờ Sở Thần này một tờ thư bỏ vợ, việc này là tuyệt đối không được, so sánh một cái Lâm Khê Nhược, Vương Phủ chú trọng hơn chính là danh dự của mình.

"Hảo, rất tốt!" Lôi nói không có sai biệt, lại nghe không ra hi vọng, Sở Thần nhú mày, lại nghe Lôi Lão đạo : "Gia nhập Khai Cuong Vương Phủ, tha cho người khỏi chết!"

Lôi Lão tức giận, giận thật à! Hấn tại đối với Sở Thần dưới cuối cùng nhất thông điệp.

Mặc Vũ Hàm mí mắt điên cuồng, sự tình luôn là không có thuận buồm xuôi gió thời điểm, nàng làm như thế đa động làm, đơn giản là không muốn Khai Cuong Vương Phủ đạt được tân huyết tinh dịch, trở nên càng mạnh.

Hiện giờ, Lâm Khê Nhược tuy được thành công ngăn tại Vương Phủ ngoài cửa, nhưng nếu như đẩy mạnh đi một cái Sở Thần, sự tình hội càng thêm không xong.

Vừa nghĩ đến đây, Mặc Vũ Hàm đuổi tại Sở Thần lúc trước cười nói : "Hấn là Vương Phủ muốn chiêu mộ Sở Thần ở ử? Bất quá theo Vũ Hàm biết, Vương Phủ tựa hồ không có vừa độ tuổi tiểu thư a?"

Lôi Lão căn bản không để ý tới Mặc Vũ Hàm, chỉ là nhìn chăm chăm Sở Thần.

Mặc Vũ Hàm vừa vội vừa tức, sợ Sở Thần liền thỏa hiệp, lại thấy Sở Thần lắc đầu nói : "Ta Sở Thần từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, nếu như Lôi Lão hứa lấy quan to lộc hậu, tài bảo mỹ nhân, nói không chừng ta liền động tâm rồi, đáng tiếc, Lôi Lão làm ra ngu xuẩn nhất lựa chọn."

Lôi Lão gân xanh nổi lên, lời của Sở Thần rơi vào hấn trong tai, cuối cùng chỉ còn lại "Ngu xuẩn" hai chữ. Như thế chút năm, chưa từng có người dám nói hấn ngu xuẩn? Hơn nữa người nói chuyện còn là một miệng còn hôi sữa tiểu tử.

"Hảo, rất tốt!" Lôi Lão nghiêng răng nghiêng lợi, âm trầm đạo : "Nói đi, người nghĩ thế nào chết?"

"Chết? Chẳng lẽ Lôi Lão ý định tại trước mắt bao người giết chết ta? Khảo thí kết quả, chắc hấn tất cả mọi người thấy được, vô cớ sát hại một người vương quốc tương lai chí cường giả, tội danh như vậy, Lôi Lão lưng đeo không nổi a?"

Sở Thần lắc đầu, mặt không đổi sắc, hùng biện cuộn cuộn, thiếu niên khí phách, toàn trường hơi bị ghé mắt.

"Như thế tội danh, Lôi Lão lưng (vác) không nổi, Khai Cuong Vương Phủ đồng dạng lưng (vác) không nổi. Trừ phi, Vương Phủ có mưu nghịch chí tâm!" Mặc Vũ Hàm cười nói.

Vốn tưởng rằng Sở Thần hội cúi đầu, lại không nghĩ rằng phong hồi lộ chuyển, hấn cư nhiên nâng lấy áp lực. Xem ra, người này còn là có chút cốt khí đích.

"Mặc Vũ Hàm!" Lôi Lão ánh mắt âm sâm, rốt cục rơi xuống trên người Mặc Vũ Hàm.

Mặc Vũ Hàm tuyệt cái cổ ngẩng cao.đất đỏ, giống như kiêu ngạo Tiểu Thiên ngồng, mục quang nghiêm nghị không sợ, ngạo nghễ nói : "Lôi Lão xin chỉ giáo?"

"Lão phu dễ dàng tha thứ là có điểm máu chốt, không muốn tự làm làm người, 200 tuyết trắng cười ngăn không được 500 Xích Huyết gót sắt!" Lôi Lão giờ lên tay tùy thời có thể rơi xuống.

Mặc Vũ Hàm trầm mặc, tuy nghĩ rằng Lôi Lão không dám giết người, nhưng như vậy giằng co cũng không phải biện pháp, vì vậy nhân tiện nói : "Người

sáng mắt không nói tiếng lóng, Lôi Lão đến cùng ý muốn như thế nào?"

Lôi Lão cũng nhẹ nhàng thở ra, Mặc Vũ Hàm nếu một mực cùng hắn đĩnh hạ xuống, hẳn thật là có chút không có cách nào khác xuống đài. Hắn cũng phát hiện mình hôm nay thất thố, đối mặt một thiên tài, hẳn trước hết nhất nghĩ đến cư nhiên không phải lợi dụ, mà là cưỡng bức, này hoàn toàn không bình thường.

May mà Lôi Lão cũng nhìn ra Sở Thần quyết định không có khả năng gia nhập Vương Phủ, như thế, chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo.

"Không gia nhập Vương Phủ có thể, phải gia nhập Bích Tiêu Tông!" Lôi Lão trầm giọng nói.

Bích Tiêu Tông?

Ngô Trường Lão sắc mặt vui vẻ, trong đôi mắt âm tàn lóe lên tức thì, ý tứ của Lôi Lão cũng không phải biểu hiện ra như vậy đơn giản, một khi gia nhập Bích Tiêu Tông, mặc dù Sở Thần là thiên thượng Hùng Ưng, cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục!

Nghe được lời của Lôi Lão, mặt khác ngũ phương người nhất thời không có tinh thần, đối với Sở Thần, bọn họ vốn là muốn muốn tranh giành trên một cái, hiện giờ xem ra, không có tranh chấp tất yếu.

Sở Thần cùng Mặc Vũ Hàm tương tự liếc một cái, từ đối phương trong mắt, hai người đều thấy được hiểu rõ.

Lần trước ở ngoài thành tao ngộ Lâm Khê Nhược, Sở Thần liền đã biết, Khai Cương Vương thế tử Lôi Ngạo, vì Bích Tiêu Tông đệ nhất thân truyền, mà là Lôi Ưng mười tuyệt đứng đầu.

Lấy Khai Cương Vương Phủ quyền thế, Lôi Ngạo thiên tư, chắc hẳn Bích Tiêu Tông bên trong tới gần Lôi Ngạo thế lực thật lớn.

Kể từ đó, một khi Sở Thần bá nhập Bích Tiêu Tông, tựa như cùng vào ổ sói, nếu như không phù hợp quy tắc phục, tất nhiên đi lại duy gian.

Thiên tư rốt cuộc không phải thực lực, đại chúng tầm mắt ra, có quá nhiều "Ngoài ý muốn" khả năng phát sinh. Những cái này "Ngoài ý muốn" tùy thời hội yếu Sở Thần mệnh.

Mặc Vũ Hàm cũng mười phần bất đắc dĩ, nàng mình bạch, Lôi Lão nếu như trịnh trọng đưa ra điều kiện này, nhất định sẽ không còn có thương lượng chỗ trống. Mà thật muốn vũ lực xung đột, thương vong không nói, nàng mang đến tuyết trắng cười căn bản vô pháp ngăn cản số lượng gấp bội Xích Huyết cười.

"Cho dù Bích Tiêu Tông Long Đàm Hồ Huyết, lại có sợ gì?" Mặc Vũ Hàm vẫn còn ở xoắn xuýt, Sở Thần đã xúc động nói. Hắn hiểu được, đây là hôm nay kết quả tốt nhất.

"Hảo!" Lôi Lão lạnh lùng nói, chuyện đàm hỏi đã mắc cạn, về Sở Thần xử trí cũng đã chấm dứt, hẳn không có lại dừng lại tất yếu.

Đang muốn xuống đài rời đi, đột nhiên Mặc Vũ Hàm đạo : "Lôi Lão khoan đã!"

Lôi Lão hồ hững quay người, bình tĩnh nhìn Mặc Vũ Hàm. Mặc Vũ Hàm mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành, bước nhanh đi đến án trước, Cháp Bút múa bút.

Bởi vì là đưa lưng về phía, Sở Thần căn bản nhìn không đến Mặc Vũ Hàm tại ghi cái gì. Không bao lâu, Mặc Vũ Hàm một tiếng gọi, Sở Thần liếc một cái đi qua, còn không có phản ứng kịp, liền bị Mặc Vũ Hàm bắt được tay phải, một ngón cắn lấy trên ngón trỏ.

"A, làm gì vậy cắn ta? Ngươi là câu đó a?" Sở Thần giận dữ, nữ nhân này miệng lưỡi bén nhọn, quả thật chính là người điên, hết lần này tới lần khác tài nghệ không bằng người, hẳn còn vô pháp tránh thoát.

Đần độn, u mê, Sở Thần liền bị bức bách trên giấy xoa bóp thủ ấn. Điều này làm cho hắn dở khóc dở cười, coi như là tù phạm, ký tên đồng ý lúc trước cũng nên liếc mắt nhìn tội trạng a? Hiện tại tốt chứ, toàn bộ một vụ oan giả hoá.

"Được rồi, ngươi cũng đừng phiền, xem như tiện nghi tiểu tử ngươi!" Đối phó sau khi, Mặc Vũ Hàm buông ra tay của Sở Thần, chính mình cắn nát ngón trỏ xoa bóp thủ ấn, theo sau nhìn kỹ một lần.

Xác nhận không sai sau, Mặc Vũ Hàm thối khô chơi liêu, đem "Tội trạng" đưa tới, "Cầm lấy, ngươi một phần ta một phần, có thể chó làm mất!"

Nói xong, cũng không để ý tới Sở Thần mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, Mặc Vũ Hàm ngạo nghễ nói : "Lôi Lão làm chứng, ta Mặc Vũ Hàm cùng Sở Thần tư định suốt đời, có hôn thư vì bằng. Quay đầu lại Vũ Hàm hội bẩm báo gia phụ, từ rày về sau, Sở Thần chính là ta tuyệt nhận quan con rể."

Dừng một chút, Mặc Vũ Hàm rồi hướng Ngô Trường Lão đạo : "Nam nhân ta nếu tại Bích Tiêu Tông thiếu đi một cọng tóc gáy, đừng trách tuyệt nhận quan thiết kỵ san bằng Bích Tiêu Tông!"

Phong Phong Hỏa hỏa nói chuyện, Sở Thần giờ mới hiểu được, nguyên lai trên tay là một tờ hôn thư, hay là hai bên đều qua tay ấn hôn thư!

Vừa mới đưa ra một tờ thư bỏ vợ, ngày nay đạt được một tờ hôn thư, cảm giác này, quả thật say! Tối làm cho người ta không nói được lời nào chính là, này hôn thư tới cũng quá khôi hài, quả thực là ngu không uống nước mạnh mẽ đầu!

Đeo lên ngân nón trụ, trở mình lên ngựa, nhưng trang, Mặc Vũ Hàm không còn chút nào nữa ma nữ khí tức, chỉ còn lại hiên ngang tư thế oai hùng cùng lãnh ngạo.

"Xuất phát!"

Ngân thương giờ cao, một tiếng thanh xích, cười cười tuyết trắng lao nhanh, trong chớp mắt đã ở Diễn Võ Trường ngoại.

Sở Thần đưa mắt nhìn Mặc Vũ Hàm rồi đi, đột nhiên, hần phảng phất trông thấy kia lao nhanh như tuyết nữ từ quay đầu lại, ngân nón trụ bó không ngừng tóc đen, khuôn mặt như vẽ, mục quang giáo hoạt.

Tiếng vó ngựa dần dần đi xa, Sở Thần thu hồi ánh mắt. Nhìn nhìn hôn thư trên xinh đẹp chữ viết, lắc đầu, cẩn thận thu vào trong lòng.

Một tờ hôn thư, là bảo vệ tánh mạng phù, đồng dạng, cũng làm cho hần cùng với Khai Cường Vương Phủ đang lúc không còn hòa hoãn chỗ trống. Nghiêm chỉnh mà nói, Mặc Vũ Hàm càng trọng điểm phía sau nhất trọng hàm nghĩa.

Chỉ là biết rất rõ ràng nàng xấu xa tiểu tâm tư, lơ đãng, một cổ dòng nước ấm như cũ tại Sở Thần trong lòng dâng lên.

Giai nhân mặc dù cách, mùi thơm ngào ngạt hương thơm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tạp dịch đệ tử

Bích Tiêu Tông, ở vào Lôi Ưng quốc Tây Nam, ẩn vào dãy núi trong đó, sâu thẳm không biết vị trí. trong đó Thương Sơn điệp lên, từng đầu xích sắt hành không, lăng không sạn đạo bờ ruộng dọc ngang tung hoành, san sát tình đẹp đỉnh đài lầu các khảm tại dãy núi trong đó, như ẩn như hiện, muốn nói lại thôi.

Trong đêm mưa rào ban đầu nghỉ, tàn đồ khắp nơi, bọt nước từ tán cây trượt xuống, tí tách tại pha tạp bàn đá xanh, tấu xuất sáng sớm an bình tổ khúc nhạc.

Một gian đơn sơ trong phòng, Sở Thần từ trong ngủ say tỉnh lại, mục quang tự nhiên chuyển hướng ngoài cửa sổ, rơi vào mưa sau chuỗi tây phía trên.

Tự Thanh Mộc Thành khảo thí xong xong, một đoàn người lặn lội đường xa, trải qua hơn tháng, trần trọc mấy ngàn dặm, mới đi đến Bích Tiêu Tông.

Để cho Sở Thần ngoài ý muốn chính là, Lâm Khê Nhược không biết xuất phát từ loại nào suy tính, cư nhiên không có lựa chọn đi địa phương khác, mà là đồng dạng tới Bích Tiêu Tông.

Chỉ bất quá, Lâm Khê Nhược thứ nhất liền trực tiếp gia nhập nội môn, chắc hẳn lúc trước nhận lời Công Pháp tài nguyên loại điều kiện rất nhanh hội nhất nhất thực hiện. Về phần Sở Thần, rất đau buồn thúc, trước mắt chẳng qua chỉ là một gã tạp dịch đệ tử.

Cái gọi là tạp dịch đệ tử, trên thực tế là một đám khổ lực, làm là bản nhất mệt nhất sống, lấy được vẹn vẹn mỗi tháng hai mai tinh thạch mảnh vỡ.

Loại này mảnh vỡ, là khai thác tinh thạch khoáng sản xuất phế liệu, ẩn chứa trong đó tinh lực cực kỳ bé nhỏ, gần như không có cái gì giá trị.

Trả giá cùng hồi báo hoàn toàn không thành có quan hệ trực tiếp, điều này làm cho Sở Thần không khỏi nghĩ nổi lên ngưu. Ngưu, ăn là thảo, lách vào chính là sữa.

Đãi ngộ như thế, Sở Thần tự nhiên không nguyện ý. Chỉ là hần cũng biết, lấy thiên tư của hần, bị đánh đến tạp dịch trong hàng đệ tử, tất nhiên có Khai Cường Vương Phủ thế lực khuấy phá, muốn phản kháng rất khó.

May mà đoạn này làm trâu làm ngựa thời gian chỉ có ba tháng. Ba tháng sau, Sở Thần liền có được lần đầu tiên khảo hạch cơ hội, thông qua khảo hạch, hần liền có thể rời đi nơi này tiến nhập ngoại môn, bắt đầu bình thường tu luyện.

Sở Thần vốn là có Ngoại Môn đệ tử thực lực, cho nên ba tháng sau khảo hạch không khó, khó khăn là như thế nào vượt qua ba tháng này.

Là chịu nhục, Nhất phi trùng thiên? Hay là nhục khí mất hết, bị ép thân phục? Liền nhìn hần có thể hay không chịu đựng được trong vòng ba tháng trình

diễn các loại chèn ép.

"Như vậy liền nghĩ áp đảo ta, không khỏi quá mức buồn cười. Hi vọng không cần có người không biết sống chết tìm đến phiền toái!" Trong mắt tàn khóc lóc lên, Sở Thần đứng dậy.

Vô pháp đánh vỡ ván cờ, cũng chỉ có thể dựa theo bàn cờ trên quy củ hành sự. Thân là tạp dịch đệ tử, các loại việc tự nhiên không cách nào tránh khỏi.

Nhiệm vụ, lần lượt xếp hạng một đội tạp dịch đệ tử đội ngũ sau biên, cùng chờ đợi nhận lấy hôm nay cần hoàn thành nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ này phần lớn là bỏ củi gánh nước, quét dọn vệ sinh, thanh lý đồ bỏ đi các loại, chỉ là đồng loại nhiệm vụ hoàn thành địa điểm cũng không đồng dạng.

Tựa như gánh nước, nguồn nước chừng, chọn đến chân núi hay là sườn núi đỉnh núi, hoàn toàn không phải cùng một loại.

Rất nhanh, người phía trước lần lượt dẫn tới nhiệm vụ lệnh bài, đến phiên Sở Thần.

"Tĩnh danh!" Đường Hồ mặt mũi tràn đầy dữ tợn, phiêu mập thể cường tráng, không kiên nhẫn mà bất thiện nhìn nhìn Sở Thần. Hắn đối với Sở Thần, không, là đúng tất cả tạp dịch đệ tử cũng không có sắc mặt tốt.

"Sở Thần." Sở Thần thân nhiên nói, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

"Sở Thần. . . Cái gì? Lặp lại lần nữa!" Đường Hồ không kiên nhẫn lực trên tính danh, tựa hồ nhớ tới cái gì, đột nhiên ngừng đầu, thanh âm rồi đột nhiên đề cao bất độ.

"Sở Thần." Sở Thần nhú mày.

"Nguyên lai người chính là Sở Thần." Đường Hồ trên mặt không hiểu có chút tiểu ý, phối hợp với trên mặt hắn dữ tợn, nhìn qua tràn ngập ác ý.

"Cầm lấy, đây là của người này nhiệm vụ lệnh bài, trước khi trời tối, phải hoàn thành nhiệm vụ trở về giao phó, bằng không khấu trừ tháng này nên được tinh thạch mảnh vỡ một mai, cầm ăn ba ngày!" Nói qua, Đường Hồ từ một đồng bài tử bên trong bay vùn vụt tìm xem, cuối cùng nhất đưa cho Sở Thần một mai lệnh bài.

Sở Thần nhìn thật sâu Đường Hồ liếc một cái, người này cấp cho nhiệm vụ thời điểm cũng không nói nhiều, lệnh bài cũng chỉ là tiện tay một cầm. Hiện tại tí mị lự, lại cường điệu nhiệm vụ thất bại trừng phạt độ mạnh yếu, thật sự ý vị sâu xa.

Sở Thần cũng không nhận ra Đường Hồ lần này là muốn ưu đãi hắn, hắn cảm giác được nhắm vào chính mình chèn ép hành động đã bắt đầu.

"Nhìn cái gì nhìn, còn không cầm lấy lệnh bài đi nhiệm vụ!" Thấy Sở Thần không có tiếp lệnh bài, Đường Hồ trừng mắt trừng mắt, nước bọt bay tứ tung.

Hít sâu một hơi, Sở Thần cuối cùng vẫn còn cầm lấy lệnh bài, quay người rồi đi nhiệm vụ vị trí.

Thấy như vậy một màn tạp dịch đệ tử trong nội tâm oán thầm không thôi, ước chừng cũng minh bạch Sở Thần là đắc tội với người, theo bản năng quyết định sau này muốn cách đây người xa một chút, để tránh bị liên quan đến.

"Từ Trúc Phong, nước!" Nhìn nhìn trên lệnh bài chữ, Sở Thần minh bạch, đây là muốn đi một cái gọi Từ Trúc Phong địa phương gánh nước.

Bất quá Từ Trúc Phong là nơi nào, Sở Thần căn bản cũng không biết, hắn vừa tới Bích Tiêu Tông, cũng là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ. Mọi nơi đi đi, không có phát hiện biển báo giao thông, nhất thời ngậm ngẫn cả người.

Lúc này, một thanh âm bên người sau vang lên, "Hắc, huynh đệ, người ngu ngốc đứng ở chỗ này Kiên cái gì? Không chạy nhanh nhiệm vụ đi không? Kết thúc không thành, tháng này đoạt được muốn khấu trừ mất một nửa không nói, còn có thể đối ba ngày đó!"

Sở Thần nhìn lại, là một dáng người gầy yếu người, nhìn qua so với chính mình muốn lớn tuổi chút, thỉnh tai tiêm, mọc ra màu xám lông tơ, hết sức khó coi. Không khỏi cười nói : "Người cũng nghe được sao?"

"Đã nghe được, huynh đệ là đắc tội với người a? Bằng không cái chết tiết Đường Bàn Tử cũng không đến mức như thế khác thường!" Người tới thấp giọng nói, hiển nhiên cũng không dám hiển nhiên nói vậy chút.

Sở Thần gật gật đầu, nghĩ nghĩ, cầm trong tay lệnh bài hiển ra, "Đại ca nhìn xem, Từ Trúc Phong này nên đi chạy đi đâu?"

"Cái gì? Từ Trúc Phong! Chết tiết Đường Bàn Tử, cư nhiên lấy ra này trưng lệnh bài, này nói rõ là muốn hại người." Người tới lòng đầy căm phẫn.

Nghe qua giải thích, Sở Thần hiểu được, Từ Trúc Phong, là Bích Tiêu Tông bên trong một chỗ vô cùng tồn tại đặc thù. Địa phương xa xôi, rời rạc tại tất cả đại sơn phong ra, đồn đại là một tòa không sơn, không người cư trú.

Mấy năm gần đây, về Từ Trúc Phong nhiệm vụ sớm đã đình chỉ tuyên bố. Không nghĩ tới, Sở Thần thứ nhất liền đón đến Từ Trúc Phong nhiệm vụ.

"Thì ra là thế này, bất quá xa một chút liền xa một chút a, thỉnh cầu đại ca chỉ cái phương hướng!" Sở Thần nói.

Người tới thở dài, "Ta là Triệu Hạo, không chê bảo ta một tiếng Hạo ca, trực tiếp kêu tên cũng được." Dừng một chút, Triệu Hạo ánh mắt phức tạp đạo : "Nhiệm vụ này có thể không phải xa một chút như vậy đơn giản!"

"Thế nào nói?"

"Xác nhận nhiệm vụ sau khi, phải ở chỉ định địa điểm hoàn thành, cũng tại nhiệm vụ chấp hành địa điểm lấy hoàn thành nhiệm vụ lệnh bài, mới có thể trở về giao phó. Người nói xem, nếu Từ Trúc Phong thật sự không ai, mặc dù người hoàn thành nhiệm vụ, đi vào trong đó đổi bài từ a?" Triệu Hạo thở dài.

Sở Thần nhướng mày, không có nghĩ tới đây mặt còn có như thế nhiều môn đạo, xem ra, Đường Hồ này là hạ quyết tâm không để cho mình hoàn thành nhiệm vụ, muốn tra tấn chính mình rồi.

"Như thế, vậy nhìn xem, nhiệm vụ này đến cùng có thể hay không làm khó ta!" Có môn quy, tự dung phản kháng khẳng định không được, như thế, chỉ có thể ngheh khó mà lên.

Nghe vậy, Triệu Hạo thở dài : "Được rồi, người đã quyết định muốn đi, ta sẽ đưa người một đoạn!"

Hai người cùng nhau ra đi, lúc nói chuyện, Sở Thần biết, Triệu Hạo hai mươi tuổi, tới Bích Tiêu Tông đã sáu năm, hẳn là bán mình tiến vào, cả đời đều chỉ có thể là tạp dịch đệ tử.

Triệu Hạo là nửa Yêu tộc, trong cơ thể hẳn có yêu chuột huyết thống. Cái gọi là nửa yêu, xen vào Nhân Tộc cùng Yêu tộc trong đó, chính là người cùng yêu kết hợp kết quả.

Nửa Yêu tộc cùng người, yêu hai tộc đồng dạng, trong đó người mạnh yếu không đồng nhất, chịu huyết thống ảnh hưởng phi thường lớn. Triệu Hạo huyết thống không tốt, cùng nhân loại bình dân không khác.

Mà Triệu Hạo bán mình tiến nhập Bích Tiêu Tông, vì cái gì cũng không phải trở nên cường đại lên, trên thực tế, hẳn một mực ăn mặc tiết kiệm, mỗi tháng đoạt được đều hối đoái trở thành ngân lượng, tích lũy đến số lượng nhất định sau gửi quay về thôn.

Nói qua nói qua, hai người dần dần quen thuộc, lại nhìn Triệu Hạo kia lông xù lỗ tai, tựa hồ cũng không có như vậy khó có thể đập vào mắt. So sánh mà thôi, Triệu Hạo so với cái kia áo mũ chỉnh tề bộ dáng người của Chu Chính tâm địa tốt hơn quá nhiều.

Đã đi gần hai giờ, Sở Thần mới đi đến Từ Trúc Phong xuống. Thất Loan Bát Quả này, không ai dẫn đường thật sự là không nhất định có thể tìm đến địa phương.

"Được rồi, có thể giúp người chỉ có như thế nhiều, ta đi trước." Chân núi, Triệu Hạo vỗ vỗ bờ vai Sở Thần, nhanh chóng rời đi, hao phí đại lượng thời gian trên đường, nhiệm vụ của hắn thời gian cũng rất ít.

Gió nhẹ thổi qua trúc biển, khắp núi trúc tia chớp chồn, cành lá tương giao, vang sào sạt. Sở Thần cất bước, dọc theo nhỏ hẹp bậc đá xanh bậc thang lên núi.

Được phép hồi lâu không người hỏi thăm, trên tảng đá đã dài khắp rêu xanh, Dạ Vũ ẩm ướt lưu luyến không đi, đến nổi mặt đường có chút trượt.

Sở Thần đi được không khoái, dần dần hắn quên mất trong nội tâm phiền muộn. Không son điều ngủ, trúc tia hề hề, thanh khê lưu khe, mây cuốn mây bay, đầu đến làm cho người say mê.

Càng lên cao, Sở Thần trong nội tâm hiếu kỳ càng là nồng nặc, đến cùng người phương nào, cư nhiên kiến tạo xuất như vậy một chỗ yên tĩnh như Đào Nguyên chỗ?

Rốt cục, Sở Thần thấp thoáng trông thấy đỉnh núi một tòa trúc lư. Du dương sáo trúc âm thanh mật mù như khói nhẹ, nhàn nhạt, một cổ hàn ý giống như ngàn năm băng cứng, hàn triệt nội tâm.

Nhú nhú này, Sở Thần bước trên đỉnh núi.

Trúc lư không cửa, trước sau thông suốt, thanh sắc mẩn tợ theo gió nhộn nhạo. Sở Thần ngưng thần nhìn lại, mẩn tợ trong có người lâm nhai mà ngồi, một bộ bạch y. Chỉ là một cái bóng lưng, thấp thoáng mỏng lưng, lại vô hạn tốt đẹp.

Sở Thần há to miệng, muốn nói chuyện, chỉ là cuống họng tựa hồ bị ngăn chặn. Không biết là sáo trúc thanh âm, hay là thanh âm bên trong chôn sâu hàn ý.

Thật lâu, tiếng địch dừng lại, bốn phía chỉ có gió mát mặc lâm đánh lá âm thanh.

Sở Thần theo bản năng đi lên phía trước, muốn dựa vào thêm gần chút.

Đột nhiên, "Vèo, vèo, vèo. . ." Một hồi âm thanh xé gió đánh úp lại, Sở Thần thần sắc xiết chặt, chặt vật từ nay về sau lần một vòng.

Lần nữa đứng dậy, Sở Thần ngạc nhiên phát hiện, ngay phía trước vài bước, từng mảnh trúc tia lá dựng thẳng được thẳng tắp, kiếm khí dày đặc. Một cái "Cút" chữ lại do này như kiếm trúc tia lá ghi liền.

"Thật mạnh, cũng tốt bá đạo!" Sở Thần cười khỏ, lên núi trước đang lo lắng tìm không được người giao tiếp nhiệm vụ, nhưng bây giờ phát hiện, tìm đến người, thế nhưng một bước ngán, lại giống như rãnh trời.

Sở Thần tự nhiên không thể thối lui, mục quang trực câu câu trùng mắt kia bóng trắng, thật lâu, hắn cũng không cảm giác được chút nào sát ý, không hiểu, hắn giơ chân lên bước, muốn đi phía trước thăm dò một chút.

Kết quả "Vèo" một tiếng, một lá trúc tia phá không mà đến, hung hăng bắn vào dưới chân nam thạch.

Mạnh mẽ như thế, Sở Thần cuối cùng không dám đem bước chân rơi vào phía trước, mà là từ nay về sau rơi đi.

"Tập dịch đệ tử Sở Thần, phụng mệnh đến đây chấp hành gánh nước nhiệm vụ, kính xin tiên bối tha đệ tử thông hành." Đè lại kinh hãi, Sở Thần cao giọng nói.

Nói xong, chính là dài dằng dặc chờ đợi, Sở Thần cũng không dám thúc, bên trong cũng không nói chuyện.

Hồi lâu, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên, "Lệnh bài!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cổ quái nữ nhân

"Hô. . . Hô. . . Chết tiết Đường Bàn Tử, một chết ta!" Trên đường núi, Sở Thần chọn hai thùng nước, trong nội tâm chửi bới không chỉ.

Lên núi xuống núi không nói đến, mặc dù đến dưới núi, cự ly lấy nước điểm như cũ có gần mười dặm đường núi. Dù là Sở Thần lấy hiện giờ Thối Thể Cảnh lực trọng khí lực, trôi qua hai quay về, như trước một đến ngất ngư.

Thật vất vả đem nước chọn đầy, thời gian đã hoàng hôn, Sở Thần sớm đã đói bụng đến phải trước ngực dán sau lưng. Hắn rút cục minh bạch, Đường Hồ dụng tâm ác độc, xa xa vượt qua tưởng tượng.

Nhìn như đơn giản gánh nước nhiệm vụ, với tư cách là một người tập dịch đệ tử, căn bản không có khả năng tại quy định trong thời gian hoàn thành. Nếu không phải Sở Thần thực lực đạt tới Ngoại Môn đệ tử tiêu chuẩn, chắc hắn chỉ có thể mặc cho vụ thất bại tiếp nhận trừng phạt.

Thùng nước thả lại, Sở Thần hướng trúc lư đi đến.

đang mặc bạch y nữ con người thật kỳ quái, lạnh lùng băng băng, ngoại trừ kia "Lệnh bài" hai chữ, này cả ngày, cũng không có nói qua một chữ. Sở Thần cũng hoài nghi, nàng là không phải có ngôn ngữ chương ngại.

Ngoại trừ không nói lời nào, Sở Thần còn phát hiện, nữ nhân này tựa hồ không cần ăn cơm, chỉ là ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, ngồi xuống chính là cả ngày.

"Bất kể nàng đâu, liên quan gì ta, quản tốt chính mình trước!" Lắc đầu, vung đi trong nội tâm hiếu kỳ, Sở Thần đi đến vách đá.

"Tiền bối, nước đã chọn hảo, là có thể hay không cho ta hoàn thành nhiệm vụ lệnh bài sao?" Nữ nhân phía sau, Sở Thần nhìn nhìn không có vật gì Vân Hải, thật không có cái gì đẹp mắt, nhân tiện nói.

"Trong phòng, chính mình đi tìm!" Thanh âm vang lên, trước sau như một mờ mịt, như tại đám mây.

"A?" Sở Thần trừng lớn hai mắt, còn có thể như vậy? Thấy nữ tử không nói thêm gì nữa, chỉ phải áp ứng gật đầu, hướng gian phòng đi đến.

"Thật là một cái kỳ quái nữ nhân, như một đóng băng tử." Nghĩ đến đi tới, Sở Thần đi đến gian phòng.

Tiến gian phòng, Sở Thần nhất thời sắc mặt xụ xuống, "Êm đẹp một nữ nhân, gian phòng thu thập thành như vậy, cũng là say. Nói, có thời gian ngắn ngủi, không biết tốn thời gian thu thập một chút không? Hay là nói, tu luyện nữ nhân đều như vậy?"

Nhìn nhìn trong phòng một mảnh hỗn độn, Sở Thần trong nội tâm một hồi ác hàn, nếu tu luyện nữ nhân đều như vậy, cảm giác vẫn còn độc thân cho thỏa đáng.

Thật vất vả, Sở Thần rốt cục nhảy ra một khối lệnh bài, trên lệnh bài cùng trước kia trong tay mình không khác, chỉ là nhiều một cái "Hết" chữ, nghĩ đến là hoàn thành nhiệm vụ bằng chứng.

Cầm đến lệnh bài, Sở Thần đi đến nữ nhân phía sau, "Tiền bối, vẫn bối cáo từ."

Nói xong, đợi một hồi lâu, nữ nhân đều không nói gì, nghĩ đến là chấp nhận. Cứ như vậy, Sở Thần cầm lấy dưới lệnh bài Từ Trúc Phong.

Lần đầu tiên gặp nhau, chỉ có hai câu nói, Sở Thần duy nhất cảm giác chính là lạnh, cùng với nồng đậm hiếu kỳ. Giống như Đào Nguyên Từ Trúc Phong, thế nào sẽ có như thế một cái cô quái nữ nhân?

Trở lại tạp dịch đệ tử cư trú đây, sắc trời đã tối hạ xuống.

Nhiệm vụ, Đường Hồ kia quán thịt mỡ như cũ vùi tại trên mặt ghế, trong nội tâm nghĩ đến Sở Thần tiểu tử kia tất nhiên là không về được, như vậy, hẳn chắc hẳn có thể từ phía trên cầm đến không ít chỗ tốt.

Muốn biết rõ, làm khó dễ tiểu tử này nhiệm vụ thế nhưng là người trước mặt tự mình chiếu cố qua, trong chuyện này có mấy cái Ngoại Môn đệ tử, còn có ngoại môn Ngô Trưởng Lão.

Đúng lúc này, tiếng bước chân từ xa đến gần, một người đi đến, "Ba" một tiếng đem lệnh bài ném ở trên bàn.

"Trao nhiệm vụ!" Sở Thần lạnh lùng nói.

Đường Hồ sững sờ, tâm tình trong chớp mắt không tốt lên. Sở lên lệnh bài, hung hăng trừng mắt Sở Thần đạo : "Không nghĩ tới cư nhiên hoàn thành nhiệm vụ trở về, coi như số người gặp may, ngày mai tiếp tục!"

Không che dấu chút nào mục đích của mình, Đường Hồ lần nữa ném ra một mai lệnh bài, Sở Thần tiếp nhận nhìn nhìn, hay là cùng hôm nay đồng dạng nhiệm vụ.

"Đây là muốn đánh lâu dài sao?" Sở Thần lạnh lùng cười cười, chưa nói cái gì liền rời đi. Đường Hồ tuy lợi dụng chức quyền làm khó dễ, nhưng cũng là đang lúc tuyên bố nhiệm vụ, hẳn không có lý do phản kháng.

Duy nhất không hảo là, bởi vì gánh nước muốn hao phí đại lượng thời gian, dùng để thời gian tu luyện cầu tiêu thừa không có mấy. Chẳng qua nếu như vèn vèn chỉ là như vậy liền có thể sống quá ba tháng, tựa hồ cũng không tệ.

Liên tiếp ba ngày, Sở Thần mỗi một Thiên Đô muốn trên Từ Trúc Phong gánh nước, sáng sớm xuất phát, Hắc Dạ trở về. Từ từ, gần như tất cả tạp dịch đệ tử cũng biết, có như thế cái xui xẻo gia hỏa.

May mà cũng không phải tất cả mọi người vui sướng trên nỗi đau của người khác. Bởi vì trở về quá muộn, bỏ qua giờ cơm, mấy ngày nay, Triệu Hạo chung quy sẽ tại Sở Thần trở về sau đưa ăn qua, mặc dù chỉ là mấy cái lạnh mằn thầu, đã để cho Sở Thần cảm kích không thôi.

"Tiền bối, nước chọn đây!" Từ Trúc Phong, Sở Thần đau khổ hề hề mà nói.

Nữ nhân này mỗi ngày không nói lời nào, cũng không thấy ăn cái gì, hết lần này tới lần khác mỗi sáng sớm tới thủy tri đều là trống không. Hai ngày trước còn không có cảm thấy kỳ quái, hôm nay nhìn kỹ, thật sao, cái ao này căn bản chính là rỉ nước, nghĩ đến là một ít thiếu đạo đức người khô.

Thói quen nữ tử lạnh lùng, Sở Thần theo thường lệ tìm đến hoàn thành nhiệm vụ lệnh bài, nói một câu liền muốn rời đi. Ai ngờ còn không có đi ra ngoài, rầm rầm liền bắt đầu mưa.

To như hạt đậu hạt mưa đánh vào phiến đá, trong cách cách.

"Này. . ." Thấy thế, sắc mặt của Sở Thần càng khổ.

"Chẳng lẽ muốn ở chỗ này qua đêm?" Nghĩ đến đây, Sở Thần trông lúc lắc dùng sức lắc đầu.

Nữ nhân này bóng lưng nhìn qua yếu đuối Vô Biên, bất quá quá mức băng lãnh, hẳn cũng không muốn nửa đêm bị đông cứng chết. Huống hồ, nơi này cũng không phải hẳn nói lưu lại liền có thể lưu, làm không tốt một mảnh lá trúc qua hẳn liền nằm thi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần hay là quyết định đợi mưa rồi đi. Bất quá trước khi rời đi, hẳn ma xui quỷ khiến quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy mưa to bên trong nữ tử như cũ tĩnh tọa, toàn thân ướt đầm lại thờ ơ.

"Móa, thật sự là khổ tám đời!" Không kịp nhìn kia ẩm ướt thân hấp dẫn, Sở Thần nhanh chóng tiến lên, không chút nghĩ ngợi đem nữ nhân chặn ngang ôm trở về trúc lư.

Thân thể trong giây lát tao ngộ xâm nhập, nữ tử thân thể cứng đờ, muốn tức giận, lại nghe một cái tràn ngập phẫn nộ khí đích thanh âm nói : "Người có bệnh đúng không? Như thế mưa lớn không biết đi vào trốn tránh?"

Nghe này âm thanh quá lớn, nữ tử nhướng mày, tức giận lần nữa bốc lên, đang muốn động thủ giáo huấn này vô lễ tiểu tử, hết lần này tới lần khác bờ mông tê rần, thân thể mềm mại hung hăng bị người đặt ở trên ghế.

Ngọn lửa vô danh, không biết từ đâu mà đến, nói ngán lại, thấy nữ nhân này như thế không thương tiếc chính mình, Sở Thần tức giận phi thường. Chỉ nhìn đến nữ tử mê mang không biết làm sao, lòng của hắn lại không hiểu mềm nhũn ra.

Vô số lần tưởng tượng, Khi bên vách núi yếu điệu bóng trắng xoay người lại, sẽ là như thế nào một bộ kinh thể dung nhan. Ngày nay, hắn rốt cục thấy được.

Mười sáu thì giờ tuổi tác, Phù Dung mới khai mở, khuynh quốc khuynh thành, di thể độc lập! Không chút nào thấp hơn Mặc Vũ Hàm phong thái, thậm chí khí chất trên tốt hơn.

Một thân bạch y no bụng uống mưa, miễn cưỡng dán trên người nàng, phác họa ra nhanh nhẹn tư thái, bảo đảm thân thể mềm mại, tràn ngập hấp dẫn, tràn ngập tưởng tượng!

Bất tri bất giác, Sở Thần đứng là ngây dại.

Lư ngoại tiếng mưa rơi tích tí tách, đột nhiên, nữ nhân một tiếng thanh xích, "Nhìn đã đủ rồi? Cút!"

Giọng nói ngoan lệ, không lưu tình chút nào, tựa hồ kia một tia mê mang chỉ tồn tại ở Sở Thần trong tưởng tượng.

Sở Thần khòe miệng một phát, thật bá đạo nữ nhân, vì mạng nhỏ, hay là ít chọc mới tốt. Đang muốn rời đi, Sở Thần nghi hoặc phát hiện, nữ nhân này con ngươi mặc dù sáng, trong đó lại tựa hồ như không có thần thái.

"Chẳng lẽ là cái mù lòa?" Tò mò, Sở Thần theo bản năng tại trước mắt nàng phát phát tay.

Quả nhiên, nữ tử Nhãn chữ nháy mắt cũng không nháy mắt, trong con mắt không có bất kỳ cái bóng.

"Như thế nữ nhân xinh đẹp, cư nhiên là cái mù lòa, đáng tiếc!" Sở Thần trong nội tâm thở dài, hồn nhiên không có phát hiện, một cổ lạnh lạnh lãnh ý lặng yên từ bên người dâng lên.

"Lấy ra tay thú vị của ngươi, cút!" Phảng phất thấy được Sở Thần động tác, nữ tử quát, băng lãnh khí tức để cho Sở Thần không khỏi rung mình một cái.

Cảm giác nữ nhân ngay tại bạo phát ven, Sở Thần không dám lại trêu chọc, nhìn nhìn nàng ẩm ướt đất đất bộ dáng, nghĩ nghĩ, hắn đi vào gian phòng, cảm một thân xiêm y xuất ra.

"Nhanh chóng thay đổi a, ta đi!" Đem xiêm y đặt ở nữ tử bên người, Sở Thần quay người mong muốn rời đi.

Chưa đi ra, một tiếng "Đợi một chút" bên người sau vang lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường, Sở Thần lại hoảng hốt cảm thấy một tia nhiệt độ.

"Hết mưa rồi lại đi!" Hay là như vậy đơn giản, hay là như vậy bá đạo. Nói xong, nữ tử không quan tâm, giống như thấy được đường đồng dạng, cầm lấy xiêm y trực tiếp đi vào gian phòng.

Gian phòng không có cửa, Sở Thần cảm giác tiếng mưa rơi phai đi, loáng thoáng, hắn tựa hồ nghe đến sột sột soạt soạt thanh âm, tựa như ảo mộng, không hiểu hấp dẫn, để cho trong lòng của hắn mèo bắt tựa như ngứa.

"Nhất định tại thay quần áo a? Nếu không mau mau đến xem? Liếc một cái, liếc một cái, không được, quá khó khăn. . ." Trong nội tâm thiên nhân giao chiến, ý thức ép không được bản năng, cước bộ của hắn nhắc tới, không tự chủ được hướng gian phòng rào bước tiến lên.

Giống như núi cao áp thân, vô cùng trầm trọng, thật vất vả Sở Thần mới phóng ra một bước. "Tới gần", hít sâu một hơi, hắn không khỏi có chút tim đập nhanh, trái tim nhỏ sắp nhảy ra.

Đang muốn tiếp tục, đột nhiên kia như vẽ giai nhân xuất hiện ở trước mắt, đôi mi thanh tú cau lại, mang theo nhàn nhạt giận tái đi.

"Ngươi nghĩ Kiện cái gì?"

"Ách. . ." Sở Thần khòe miệng một phát, thân thể cứng đờ, vội hỏi : "Ta nghĩ nhìn xem có hay không cái gì ăn. Đứng, ngươi xem, một ngày không có ăn cái gì, vừa lạnh vừa đói, ta nghĩ tiền bối cũng đồng dạng đúng không?"

"Ta không đói bụng!" Không biết nghĩ đến cái gì, nữ tử cuối cùng không có tức giận, nghĩ nghĩ lại nói : "Trong rừng trúc có tử măng, có thể ăn."

Nói xong, nữ tử lại đi dưới mái hiên đứng.

Sở Thần vô lực nhún nhún vai, hắn liền không rõ, rõ ràng cái gì đều nhìn không thấy, rõ ràng chỗ đó cái gì cũng không có, nàng đến cùng mỗi ngày đang nhìn cái gì.

Tìm ra dù che mưa, đào tới tử măng còn có mấy dạng rau dại, thuận tiện bắt được một con rắn. Liền những cái kia không biết bao lâu chưa bao giờ dùng qua ăn có thể hay không tiêu chảy dầu muối, Sở Thần làm ra mấy cái đĩa ăn sáng.

"Hương, cũng không biết này dầu muối quá thời hạn có hay không!" Hít sâu một cái, Sở Thần hải lòng đem đĩa bưng ra.

Đối với kia giống như điều khác cô gái nói : "Tiền bối, ăn cơm đi."

"Nói không dối bụng!" Thật lâu, nữ tử mới nói, tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

"Á!" Sở Thần gật đầu, ngẫm lại lại nói : "Nhưng khi nhìn đi lên thật sự ăn thật ngon a, ta xem những ngày này người cũng chưa từng ăn đồ vật, là không phải cường đại võ giả đều không cần ăn cơm a?"

Nói xong, Sở Thần vẫn ngồi xuống, vừa ăn vừa nói, nói qua nói qua, cảm giác nữ nhân này cũng chẳng nhiều sao đáng sợ.

"Có hết hay không?" Thấy Sở Thần không có chút nào dừng lại ý tứ, nữ tử cau mày nói, đúng là vẫn còn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, yên lặng bắt đầu ăn.

Sở Thần lặng lẽ nhìn nhìn, chỉ cảm thấy nàng dạng như vậy đẹp, không chút nào phức tạp kia băng lãnh, có dũng khí mềm mại men say, làm cho đau lòng người.

Ma xui quỷ khiến, Sở Thần gấp một tia từ rau phóng tới nàng trong chén, "Ném thử cái này, ăn ngon ăn nhiều một chút."

Đơn giản lời nói, lại tựa hồ như đâm rách cái gì đồ vật, Sở Thần trông thấy nữ tử khóc mất một giọt thanh nước mắt lướt qua, không kịp đau lòng, chỉ cảm thấy một cổ đại lực đánh úp lại, trong chớp mắt hần như gặp phải trọng kích, bay ra ngoài phòng.

"Khục khục" phun ra hai cục máu, lần nữa ngẩng đầu, chỉ thấy nữ nhân kia trúc tía trên tay, sát ý nghiêm nghị. Trên mặt đất, đồ ăn lật tung trên đất.

"Cút! Vĩnh viễn không cho phép trở lên Từ Trúc Phong!"

Từ quang kích xạ mà đến, dính tại dưới chân, lại vừa nhìn, chỉ có một bóng lưng, tĩnh nhìn mưa gió. Không hiểu bi thương, không hiểu tuyệt vọng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: đánh toi bồi Đường Hồ

Trong mưa, sâu một bước thien một bước, Sở Thần đều không biết mình thế nào rồi đi.

Trên người tổn thương cũng không trọng, phun ra tụ huyết sau sớm đã không ngại. Chỉ là trong nội tâm mười phần khó chịu, nữ nhân này, chẳng những lạnh như một đóng băng từ, còn tính tình cô quái, hi vọng vô thường.

"Trách không được là một mù lòa, bạch mù bộ dạng này khuynh thành đáng sợ, quả thật chính là bệnh tâm thần!"

Trong nội tâm phức tạp, Sở Thần đi đến nhiệm vụ vị trí. Vừa nhìn trên mặt ghé đóng kia thịt, nhìn kia vẻ mặt không có hảo ý cười, trong lòng của hần "Cờ" lửa cháy.

"Ba" một tiếng, trực tiếp đem lệnh bài ném ở trên bàn.

"Rất thoải mái a?" Đường Hồ nhìn cũng không nhìn lệnh bài, chỉ là cười híp mắt nói. Trên mặt của Sở Thần, hần nhìn thấy chặt vật, còn chứng kiến che dấu phần nộ.

Bất quá đối với Đường Hồ mà nói, Sở Thần việt phần nộ càng tốt. Một khi hần nhin không được, hoặc là kháng cự mệnh lệnh, như vậy hần liền có thể thuận lý thành chương ra tay trừng trị.

Sở Thần nắm chặt nắm tay, không nói một lời, vốn là sót ruột, còn bị này trêu chọc, hần hận không thể một quyền đập nát này tám mắt thối. Bất quá cuối cùng vẫn còn gắt gao khác chế.

Để tránh làm ra điên cuồng sự tình, Sở Thần yên lặng xoay người ý định rời đi.

"Đợi một chút, ngày mai nhiệm vụ, không ngừng cố gắng!" Đường Hồ đồng tử hơi co lại, Sở Thần tức giận, hần như thế nào không cảm giác được? Đang bồi vì này, hần muốn vào một bước bức bách.

Sở Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua trên bàn lệnh bài, như vậy quen thuộc, "Từ Trúc Phong, nước!"

Thấy Sở Thần không tiếp, Đường Hồ đứng dậy, run lấy mặt mũi nắm lên lệnh bài, cứng rắn nhét vào Sở Thần trong tay.

"Nhìn không được a? Nhìn không được cũng phải cho ta thụ lấy, nơi này, ta chính là thiên!" Mục quang đánh giáp lá cà, thấy được Sở Thần trong mắt lửa giận, Đường Hồ cười ha hả.

Nắm chặt lệnh bài, Sở Thần lạnh lùng nhìn nhìn Đường Hồ, "Phải không? Vậy nhìn xem hôm nay có nhiều đây!"

Từ Trúc Phong tao ngộ ứ động trong lòng, Đường Hồ sớm trâu chọc, Sở Thần rốt cục không cách nào nhìn được, cầm lấy bài từ một bả hướng Đường Hồ trên mặt đập.

Bất ngờ không đề phòng, cứng rắn lệnh bài trực tiếp vỗ vào Đường Hồ ngoài miệng, trả lại không kịp khép lại, đau nhức kịch liệt huyết tinh cuồng tập kích.

Đường Hồ một tiếng kêu rên, đầu óc trống rỗng, lại không nghĩ Sở Thần động tác vẫn chưa xong, một quyền hung hăng nện ở hán trên mũi, đau đến hán nước mắt nước mũi cùng bay.

"Nhả, nhả!" Mấy viên đoạn răng cùng huyết tinh phun ra, Đường Hồ trừng mắt đứng đấy, trong nội tâm tức giận đại thịnh.

"Dám đánh ta, ta xem ngươi là chán sống!" Đường Hồ trừng mắt đều nhanh trừng xuất ra. Nói xong một quyền đánh tới, thẳng đến phòng chính.

Sở Thần lạnh lùng cười cười, tiện tay một quyền đánh ra, nắm tay sau phát tới trước, trước mặt đụng vào Đường Hồ thiết quyền phía trên.

Một tiếng trầm đục, nắm tay chống đỡ cùng một chỗ, hai người không chút sút mẻ.

"Có chút ý tứ, trách không được có người muốn đề ý ngươi!" Đường Hồ nghe răng cười, quay người lại là một quyền.

Toàn lực thực hiện một quyền, lực đạo không thể nghi ngờ so với lúc trước một quyền mạnh hơn nhiều, vì vô âm thanh xé gió cho thấy, Đường Hồ có thể ngồi ở chỗ này, cũng không phải là hư danh nói chơi.

Chỉ là, toàn lực thực hiện thì như thế nào? Cuối cùng chỉ là tạp dịch đệ tử thống lĩnh, có thể trông cậy vào hán mạnh bao nhiêu? Tầm thường Ngoại Môn đệ tử tiêu chuẩn đã là đỉnh thiên.

Sở Thần lần nữa một quyền nghiêng tiếp, Thối Thế Cảnh lực trọng hán, cũng không dùng ra toàn lực, chỉ là sáu phần lực đạo, bốn ngàn cân quyền lực một quyền đánh ra.

Hai quyền tương giao, vô thanh vô tức!

Sở Thần yên lặng thu hồi nắm tay, phối hợp tìm một khối lệnh bài, trước khi đi nhìn về mặt vắn vẹo Đường Hồ liếc một cái, "Bảo cho ngươi phía sau người, không muốn cái gì a miêu a chó đều lấy ra đối phó ta, này rất buồn cười!"

Đường Hồ gất gao trừng mắt Sở Thần, lại chỉ có thể nhìn hán biến mất trong tầm mắt. Thật lâu, hán mới run rẩy thu tay lại cánh tay, mặc dù không có ngoại thương, thế nhưng loại tê tâm liệt phế đau nhức, để cho hán mồ hôi rơi như mưa.

Nhìn ra được, Sở Thần một quyền này, cũng không dùng ra mười phần lực đạo, dù vậy, chính mình như trước nhẹ nhõm bị thua. Mạnh mẽ, thật sự rất mạnh, e rằng thả ở bên trong Ngoại Môn đệ tử cũng là nổi tiếng cái loại kia.

"Cuồng thịnh trở lại thì như thế nào, tự nhiên có người tới thu thập ngươi, hôm nay, không phá được!" Đường Hồ trong nội tâm thoả mãn đầy ngập, đặt móng ngồi ở trên mặt ghế, trong nội tâm đã nghị quyết tìm người trừng trị Sở Thần.

Lắng nghe Dạ Vũ, nửa đêm thời gian, Sở Thần mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Một giấc tỉnh lại, trong nội tâm tất cả không khoái đều theo gió rồi biến mất.

Nhiệm vụ hôm nay, là Sở Thần chính mình chọn lựa, mắt sạch, hơn nữa không cần đi quá xa, ở nơi này công môn.

Triệu Hạo đã tới, quan tâm vài câu lại vội vàng đi.

Trong sân, Sở Thần không đếm xỉa tới quét sạch tin tức mạnh mẽ lá tàn đồ, thói quen lặn lội đường xa đi gánh nước, hiện giờ cầm lấy uyển chuyển cây chổi, tựa hồ có chút không quen.

"Ti tiện mệnh, chính là sĩ diện cái lão, cảm tình nhẹ nhõm còn không hảo!" Sở Thần âm thầm mắng một câu, lơ đãng, hán lại nghĩ tới Từ Trúc Phong trên nữ nhân kia.

Tuy hi nộ vô thường như là bệnh tâm thần, nhưng không phải không thừa nhận, vẻ đẹp của nàng, nhân gian ít có.

"Không biết nàng là không phải lại đang ngo ngoe nhìn ngày!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần nhìn không được cười lên, này quan hán cái gì sự tình? Dù sao sau này cũng sẽ không trên Từ Trúc Phong.

Đường Hồ dậy thật sớm, này sẽ đang dẫn mấy người hướng sân nhỏ đi tới. Lam sắc đệ tử phục cho thấy, mấy người kia đều là Ngoại Môn đệ tử.

Lạnh lùng nhìn nhìn mấy người đi tới, Sở Thần trong nội tâm cười lạnh, đêm qua mới đánh Đường Hồ, hôm nay liền dẫn người đến tìm mảnh vụn, thật đúng là báo thù không cách đêm!

"Người chính là Sở Thần?" Phùng Hồ thần sắc kiêu căng, thiếu niên trước mắt tuy dung mạo không đặc biệt, thế nhưng ánh mắt quả thực để cho hắn chán ghét.

Sở Thần gật gật đầu, nhìn nhìn Phùng Hồ phía sau đạo : "Dur Đào, chúng ta lại gặp mặt, lần trước để cho ngươi chạy, ngươi là đi tìm cái chết sao?"

Cuồng vọng, thật đúng cuồng vọng!

Phùng Hồ đám người giận dữ, Sở Thần này cũng cuồng được không có biên, chỉ là một cái tạp dịch đệ tử, lại dám ngay trước bọn họ như thế Ngoại Môn đệ tử mặt nói muốn giết người.

"Phía dưới phạm thượng, ngươi muốn chết sao?" Phùng Hồ lạnh lùng nói.

"Hừ, sắp chết đến nơi cái lại cứng rắn, đừng tưởng rằng thắng ta liền có hơn không nổi, Phùng sư huynh Thối Thê Cảnh cảnh bát trọng, cự ly Cửu Trọng một bước gần, toàn bộ ngoại môn bên trong cũng là đây thượng hào!" Đường Hồ nhảy ra ngoài.

Sở Thần hơi hơi cười lạnh, không thêm để ý tới, chỉ là nhìn chăm chăm Dur Đào, "Ngươi ý định một mực trốn ở phía sau Khi rùa đen rút đầu sao?"

"Ngươi. . ." Dur Đào giận dữ, hận không thể bóp chết Sở Thần, chỉ là hắn sớm đã đã ăn một lần thiệt thòi, Thanh Mộc Thành khảo thí hắn cũng thấy rõ rõ ràng ràng. Chống lại Sở Thần, hắn thua không nghi ngờ.

Nghĩ đến tộc huynh sắp phản hồi tông môn, Dur Đào nhất thời lại có lòng tin, khiêu khích nói : "Chớ đắc ý, có bản lĩnh ba tháng sau chúng ta trên Sinh Từ Đài!"

Vừa lên Sinh Từ Đài, tử sinh không do người. Bích Tiêu Tông đệ tử, nếu không phải có sinh sát đại thù, bình thường sẽ không trên Sinh Từ Đài.

"Làm gì vậy ba tháng, không bằng hiện tại liền lên!" Sở Thần cười khẩy nói, nhìn ra được, Dur Đào có thể nói ra lời này, khẳng định có hậu dựa vào.

"Ngu ngốc, ngươi một cái tạp dịch đệ tử bằng cái gì có thể trên Sinh Từ Đài? Chỉ có đệ tử chánh thức mới có tư cách!" Đường Hồ cười lạnh.

Sở Thần gật gật đầu, "Hào, vậy ba tháng, rửa sạch sẽ cái cổ chò!"

Nói xong, Sở Thần ngược lại đạo : "Mấy vị đến đây vì chuyện gì? Muốn đánh liền kéo ra nói tới!"

Phùng Hồ mục bên trong hung quang bùng lên, Sở Thần này cũng quá điên, bình thường Ngoại Môn đệ tử ở trước mặt hắn đều cung kính, hiện giờ chỉ là một cái tạp dịch đệ tử lại dám bỏ qua hắn.

"Tiếp ta một quyền, tha cho ngươi khỏi chết." Nói xong, cũng mặc kệ Sở Thần có đồng ý hay không, Phùng Hồ một quyền đánh tới.

Quyền xuất Như Phong, to lớn phong áp làm cho người hít thở không thông.

Cực độ tiếp cận Thối Thê Cảnh Cửu Trọng thực lực, quả nhiên không giả, một quyền này, để cho Sở Thần cảm giác mười phần nguy hiểm, nếu như không thể tiếp được, không chết cũng tàn phế.

Dưới sự gấp gáp, Sở Thần chỉ có thể cổ động toàn thân lực lượng, Thương Viêm Quyền thức thứ nhất sát chiêu "Liệt Diễm phá" rời khỏi tay.

Hai quyền tương giao, kinh phong đập vào mặt, ánh lửa tràn ra bốn phía. Hai người vẫn không nhúc nhích, mục quang gắt gao nhìn chăm chăm đối phương.

Một quyền này, ngang sức ngang tài.

"Đúng vậy, trách không được như thế cuồng vọng!" Phùng Hồ trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

"Cũng vậy." Sở Thần thần nhiên nói, sự tình phát vội vàng, hắn ăn một chút thiệt thòi nhỏ, cánh tay có chút trướng đau nhức. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, trước mắt hắn đích xác không phải là đối thủ của Phùng Hồ.

Ít nhất, một quyền này hắn vận dụng Thương Viêm Quyền, mà Phùng Hồ rõ ràng không có sử dụng vũ kỹ. Sở Thần cũng không nhận ra Phùng Hồ không biết võ kỹ.

"Lần này coi như số ngươi gặp may, lần sau ta sẽ cho ngươi gục xuống." Nhìn thật sâu Sở Thần liếc một cái, Phùng Hồ vung tay lên, "Đi!"

Nhân khi cao hứng mà đến, mất hứng mà về!

Dư Đào oán hận trừng mắt Sở Thần, cuối cùng không dám nhiều lời cái gì. Đường Hồ tựa hồ còn muốn đề cho Phùng Hồ xuất thủ, chỉ nhìn đối phương sắc mặt, cũng đành phải xám xịt lui ra.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Thần an tâm không ít. Đường Hồ cũng không dám làm khó hắn, có muốn hay không làm nhiệm vụ, làm cái gì nhiệm vụ, đều là Sở Thần mình nói tính.

Sở Thần cường thế, ngay tiếp theo Triệu Hạo cũng dính quang, được đều là nhẹ nhõm nhiệm vụ.

Trong lúc nhát thời, tạp dịch các đệ tử tác tác kêu kỳ lạ, cũng biết Sở Thần là một cường hãn gia hỏa, bất quá, còn nhiều thời gian, mọi người hay là nhìn không tốt Sở Thần, là cố cũng không có người nào khác có can đảm tiếp cận.

Không ai phiền nhiễu, Sở Thần vui vẻ thanh nhàn, quét mắt sạch, luyện một chút công lao, thời gian trôi qua bất tri bất giác. Bất quá hắn cũng rõ ràng, những người kia sẽ không để cho hắn an nhàn quá lâu, e rằng rất nhanh, sẽ có phiền toái tìm đến.

Trong nội tâm nguy cơ càng ngày càng mạnh, thôi động Sở Thần đối với lực lượng khát vọng càng ngày càng thịnh.

"Không thể chờ đợi thêm nữa!" Sáng sớm, Sở Thần tỉnh lại, đây là tới đến Bích Tiêu Tông ngày thứ mười lăm. Một ngày này, tiến độ tu luyện của hắn cực kỳ chậm chạp, đột phá xa xa không đủ.

"Đông, đông!" Tiếng gõ cửa phòng, mở cửa sau, Triệu Hạo đi đến.

Đơn giản ăn chút gì, Sở Thần vẫn đạo : "Hạo ca, phụ cận có hay không cái gì rèn luyện địa phương?"

"Rèn luyện? chỉ có đệ tử chánh thức mới có thực lực đi rèn luyện a! Thế nào, ngươi nghĩ ra ngoài?" Triệu Hạo nghi ngờ nói.

Sở Thần gật gật đầu, "Chắc hẳn ngươi cũng biết, ta đắc tội người, không nhanh chóng cường đại lên, cuối cùng không có kết cục tốt."

"Cũng đúng." Triệu Hạo gật đầu, suy nghĩ một chút nói : "Ngã đảo là biết một chỗ, Là chuyên môn dùng cho rèn luyện, trong đó đạt được sản vật có thể đến phường thị đổi lấy ngân lượng còn sống tài nguyên tu luyện, cũng có thể đổi lấy tông môn điểm cống hiến. Bất quá, tầm thường Ngoại Môn đệ tử đều là tổ đội rèn luyện, một mình ngươi có thể hay không có chút?"

Sở Thần cười cười, "Hạo ca ngươi cứ việc nói thẳng a, thật muốn gặp gỡ nguy hiểm, cùng lắm thì ta chạy chính là."

Thấy Sở Thần ánh mắt kiên định, Triệu Hạo chỉ đành phải nói : "Được rồi, ta dẫn ngươi đi là được!"

Hai người ghé qua tại khe núi, nửa ngày sau khi, phía trước sáng tỏ thông suốt, một mảnh rậm rạp trúc biến hiện ra tại trước mắt.

"Chỉ có thể đem ngươi đến nơi này, mọi sự cẩn thận!" Vỗ vỗ bờ vai Sở Thần, Triệu Hạo dặn dò.

Sở Thần gật gật đầu, cáo biệt Triệu Hạo, ưỡn ngực đi vào trúc biến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nguyệt theo rừng trúc

Nguyệt theo rừng trúc, trong núi sâu một mảnh yên tĩnh chỗ. góc góc Thúy Trúc hội tụ thành biển, Ngân Nguyệt trên không ban đêm, trên mặt đất ánh trăng pha tạp, không giống nhân gian.

Nhìn như tràn ngập tình thơ ý họa, trên thực tế, đây là một chỗ nguy hiểm chỗ. Đây mảnh rừng trúc, phương viên Bách lý, đất đai cực kỳ rộng lớn, trong đó yêu thú qua lại bình thường, cũng sản xuất rất nhiều dược liệu khoáng vật, chính là Ngoại Môn đệ tử rèn luyện chọn lựa đầu tiên.

Giẫm lên xộp lá trúc, Sở Thần cấp tốc đi xuyên qua trong rừng trúc. Có lẽ bởi vì ngoại vi vào xem qua quá nhiều người, thật dài một đoạn, hắn đều không có bất kỳ thu hoạch.

Sắp tới hoàng hôn, Kim Ô ngã về phía tây. Đột nhiên, Sở Thần dừng bước lại, toàn thân cảnh giới lên.

"Hi!"

"Hi!"

Trầm thấp, lạnh lùng nghiêm nghị, mùi phần có tiết tấu, như độc xà thổ tín. Tuy trong tầm mắt một mảnh bình tĩnh, Sở Thần lại cảm giác toàn thân lạnh cả người, không hề nghi ngờ, là có đồ vật để mắt tới hắn.

"Tôi vừa vặn." Sở Thần trong nội tâm mừng thầm, mục quang cảnh giới, không quy luật cẩn thận di động.

"Rầm Áo Áo" một tiếng, lá héo úa bay tán loạn, Sở Thần trong lòng xiết chặt, một cỗ tanh hôi chi khí đập vào mặt. Không kịp nghĩ nhiều, một cái nghiêng người cuộn cuộn, vừa mới rời đi chỗ cũ, một mảnh bích sắc trường xà bốn miệng phóng đại, như như dải lụa lướt qua.

"Nguy hiểm thật!" Nhanh chóng đứng dậy, nhìn về phía trước miệng phun đỏ tâm đại xà, xanh biếc nọc độc rơi trên mặt đất, lá trúc trong nháy mắt bị ăn mòn xuyên qua, toát ra tinh tế khối xanh.

Đây là một mảnh Bích Lân Xà, cỡ khoảng cái chén ăn cơm, chiều cao gần bốn mét, biểu thị nó đã trưởng thành.

Trưởng thành Bích Lân Xà, bình thường có Thối Thể Cảnh bảy tám trọng thực lực, cộng thêm rậm rạp mà cứng rắn lân phiến, thực thịt hóa cốt nọc độc, chân chính chiến đấu, kỳ thật thực lực xa xa vượt qua tưởng tượng.

Mặc dù Thối Thể Cảnh Cửu Trọng Tinh mạch vỡ giả, chân chính đối mặt trưởng thành Bích Lân Xà, cũng chưa chắc có thể nắm chắc thắng lợi.

"Khó trách Hạo ca nói vậy trong nguy hiểm, Ngoại Môn đệ tử đều muốn tổ đội vào được." Sở Thần thầm nghĩ, song quyền không tự chủ được siết chặt, chiến đấu dục vọng rồi đột nhiên kéo lên.

Phảng phất cảm nhận được con mồi khiêu khích, Bích Lân Xà "Vèo" một tiếng, bay lên trời, trực tiếp dùng đầu rắn đánh tới.

"Liệt Diễm PHÁ...!"

Sở Thần một tiếng quát lớn, hội tụ tinh lực, một quyền Liệt Diễm cuộn cuộn nghênh đón tới.

Nắm tay đánh vào đầu rắn, giống như đánh lên lớp kính trầm trọng tường thành, hoàn toàn vô pháp vượt qua. Ngược lại là kia nóng rực Hỏa Diễm Chi Lực để cho Bích Lân Xà có chút kiêng kỵ, lui ra.

Như thế cơ hội tốt, Sở Thần tự nhiên sẽ không buông tha cho. Lấn thân mà lên, lần nữa ra quyền.

"Đình đình đang đang" một hồi bạo vang, kẹp cận bã lấy bắn ra bốn phía tia lửa, bằng vào cận thân cơ động linh hoạt, Sở Thần liên tiếp xuất thủ, để cho Bích Lân Xà một môi phòng thủ, chính là bị động bị đánh.

Nhìn điệu bộ này, cường hãn Bích Lân Xà hoàn toàn bị chế trụ.

Chỉ là sắc mặt của Sở Thần lại càng ngày càng ngưng trọng. Hiện lúc này nhìn như ở vào thượng phong, trên thực tế, như thế nhiều quyền hạ xuống, Bích Lân Xà ngoại trừ có chút đau đớn táo bạo, không hề có tổn thương. Ngược lại là Sở Thần bởi vì nhiều lần xuất thủ, tiêu hao không ít lực lượng.

"Háo cứng rắn lân phiến!" Sở Thần âm thầm kinh hãi, thuộc hạ lại là không chậm, tiếp tục ra quyền.

Đánh lâu không dưới, vẫn còn bị đánh cục diện, Bích Lân Xà thú tính quá, cứng rắn đỡ đòn Sở Thần công kích, ràng buộc tựa như kéo đi lên.

Sở Thần trong lòng xiết chặt, không kịp ra quyền, nhanh chóng vọt người nghiêng lướt lên.

Quả nhiên, giữa không trung hắn nhìn thấy Bích Lân Xà đột nhiên quán quanh, nếu không phải hắn trốn tránh kịp thời, e rằng muốn sống sống bị ghim chết.

Thấy Sở Thần từ tuyệt sát bên trong đào thoát, Bích Lân Xà huyết khẩu mở lớn, kích xạ mà đến, đầu chưa đến, một đạo xanh biếc nọc độc dẫn đầu bay ra.

Không đợi gót chân rơi xuống đất, Sở Thần mũi chân điểm một cái, hăng hái né sang. Trước kia đặt chân chi địa nọc độc rơi xuống, chi chi rung động.

Vừa mới đứng lại, "Hô" một tiếng, một mảnh thô to đuôi rắn quét ngang mà đến. Sở Thần một cái tung nhảy tránh thoát, đuôi rắn rút trên Trúc Tử, chén ăn cơm đại Trúc Tử cứ như vậy cứng rắn bị rút đoạn một mảnh.

Thấy được Bích Lân Xà lực phá hoại, Sở Thần âm thầm tặc lưỡi.

"Đầu rắn đuôi rắn, đều là cường đại điểm công kích. Xem ra muốn làm thịt mất nó, phải cận thân đi lên, đánh rắn đánh giáp đầu!" Tâm niệm vừa chuyển, Sở Thần lần nữa lấn thân mà lên.

Bích Lân Xà lập lại chiêu cũ, muốn quán lên.

Sở Thần trong nội tâm mừng thầm, chưởng xuất thành chộp, một cái xoay người, đón Bích Lân Xà Triền Nhiễm phương hướng dòi xuống, nắm ngón tay

khẩu chặt tại cứng rắn trên lân phiến, huyết nhục mơ hồ mà mặt không đổi sắc.

"Chính là chỗ này." Rất nhanh, Sở Thần cảm giác trong lòng bàn tay một hồi mềm mại, chắc hẳn đây là bảy tấc chỗ.

Suýt xảy ra tai nạn, Sở Thần quyết định thật nhanh, đột nhiên giữ chặt năm ngón tay, thân thể bị mang được bay lên, đầu ngón tay lại giống như mọc rễ, gắt gao bóp tiến Bích Lân Xà thân thể.

Chỗ hiểm bị tập kích, Bích Lân Xà thống khổ vận vẹo, nguyên bản thể công bị ép buông tha cho.

"Quả nhiên là nơi này. Như vậy, ngươi sẽ chết a!" Sở Thần trong lòng vui vẻ, trông không tay trái tự thể thành quyền, dày đặc bạch hỏa điểm tán mát ra đôt diệt hết thấy khí tức.

Thương Viêm Phá!

Cùng với Bích Lân Xà tuyệt vọng gào thét, Sở Thần một kích trọng quyền trực tiếp đem xà thể bảy tấc xuyên qua.

Bích Lân Xà thân thể không tự chủ được co rút, không bao lâu, liền triệt để xụi lơ hạ xuống. Một hồi chiến đấu, hữu kinh vô hiểm, đúng là vẫn còn lấy Sở Thần thắng lợi chấm dứt.

Chém giết một mảnh Bích Lân Xà, Sở Thần tạm thời không có tiền lên dục vọng rồi, việc cấp bách, là đem Bích Lân Xà lôi ra đi bán đi.

Dựa theo Triệu Hạo thuyết pháp, trưởng thành Bích Lân Xà thể nhưng là rất đáng tiền, lân phiến, túi mật rắn, nọc độc các loại, đoán chừng có thể mua lấy mấy trăm lượng.

Về phần thịt rắn, tuy không quá đáng giá, lại là tốt nhất nguyên liệu nấu ăn, đối với Thối Thể Cảnh Tinh mạch võ giả thân thể, có rất mạnh bổ dưỡng hiệu quả.

Lập tức Sở Thần không chút do dự, xách đầu rắn, khẽ khom người liền đem khiêng trên bờ vai.

Đang muốn rời đi, đột nhiên phía trước một hồi tiếng bước chân truyền đến.

"Vài bố y? Nguyên lai là cái tạp dịch đệ tử, trách không được có chút lạ mặt!" Ba người xa xa đi tới, đều là áo lam, hiển nhiên là tổ đội rèn luyện Ngoại Môn đệ tử.

Ba người bị chiến đấu động tĩnh hấp dẫn mà đến, thấy là cái tạp dịch đệ tử, mặc dù hiếu kỳ, lại cũng không nhiều lắm hứng thú. Hết lần này tới lần khác đến gần vừa nhìn, khá lắm, trên bờ vai rõ ràng còn có cái đừ tợn đầu rắn.

Nhìn con rắn kia vẫn không nhúc nhích, cộng thêm trên mặt đất vết máu, ba người minh bạch, này xà là chết đi.

Lấy này ba người Ngoại Môn đệ tử ánh mắt, tự nhiên nhận ra đây là một mảnh trưởng thành Bích Lân Xà. Lớn như vậy nguyệt theo rừng trúc, tuy qua lại yêu thú đông đảo, nhưng trưởng thành Bích Lân Xà cũng không thấy nhiều.

Mà thôi trưởng thành Bích Lân Xà chiến lực, chính là ba người bọn họ chống lại, muốn thủ thắng, cũng cực kỳ khó khăn.

"Tiểu tử này đến cùng cái gì địa vị? Chẳng lẽ Bích Lân Xà chính là hán giết?" Ba người âm thầm kinh ngạc, giúp nhau dùng ánh mắt trao đổi.

Nhìn nhìn gần tại phía trước ba người, Sở Thần không nói gì, nghiêng người đi vài bước, ý định đi vòng qua. Hết lần này tới lần khác ba người lần nữa ngăn cản ở trước mặt hắn.

Sở Thần nhíu mày, "Các ngươi muốn làm cái gì?"

"Không có cái gì, chỉ là muốn xin hỏi sư đệ, là vị nào sư huynh lúc này chém giết Bích Lân Xà, có thể báo cho biết?" Trong ba người một người nói.

Sở Thần nhìn người này một cái, nhìn như cung kính trong ánh mắt, cất dấu thật sâu thâm lam. Chắc là đối với chiến lợi phẩm của mình nổi lên tham niệm.

Trong nội tâm lạnh lùng cười cười, Sở Thần đạo : "Cùng các ngươi có quan hệ sao?"

Sở Thần lời này không chút khách khí, không có sợ hãi. Phảng phất thật sự có người ở sau lưng bảo hộ hắn. Chân thực tình huống là, hắn căn bản không quan tâm ba người này, từ ánh mắt của bọn hắn cùng ngôn ngữ, hiển nhiên, bọn họ không phải Bích Lân Xà đối thủ.

Ba người thần sắc trì trệ, thật là có chút bị hù dọa, không có lại ngăn trở.

Sở Thần đi đường vòng qua, chưa có chạy hai bước, phía sau truyền đến một tiếng gầm lên.

"Đứng lại!"

Sở Thần quay người, "Có chỉ giáo?"

"Bản thân là Binh, Lôi Tiêu điện thành viên vòng ngoài, thành tâm thỉnh giáo, sư đệ lại ác lời nói đối với hương, chẳng lẽ là xem thường sư huynh? Hay hoặc là, là coi rẻ ta Lôi Tiêu điện?" La Binh hí mắt, giống như cười mà không phải cười, trong ngôn ngữ hùng hổ dọa người.

"Lôi Tiêu điện?" Sở Thần sững sờ, lập tức lắc đầu, "Chưa từng nghe qua, không có chuyện khác, không nhọc đưa tiễn!"

Nhìn này áo gai tạp dịch đệ tử xoay người rời đi, kia coi rẻ thái độ quả thực cuồng vọng, Bất kỳ nhưng, là Binh ba người tức giận trong lòng.

Ba người bay vút, phân ra ba phương hướng đem Sở Thần vây vào giữa.

Sở Thần dừng bước lại, là Binh cười lạnh nói : "Tại Bích Tiêu Tông này, Lôi Tiêu điện chính là thiên, không ai dám can đảm coi rẻ Lôi Tiêu điện!"

"Các ngươi nghĩ thế nào dạng?" Sở Thần nhủ mảy, nhẹ buông tay, đầu rần roi xuống đất, phát thành nặng nề tiếng vang.

"Chúng ta Lôi Tiêu điện vừa ý này đầu Bích Lâm Xà, sư đệ sẽ không không đáp ứng a? Nếu vì khó, có thể đem người phía sau người kêu đi ra, chắc hẳn hẳn hội hết sức vui vẻ!" La Binh về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hai người khác cũng cười ha ha.

Này trắng trợn cướp bóc, hoàn toàn chính là cuồng đạo hành vi, hết lần này tới lần khác còn nói được như thế đường hoàng.

Sở Thần trong nội tâm ác cảm tùy ý lan tràn, còn không biết Lôi Tiêu điện là một cái gì đồ vật, cũng đã đối với nó chán ghét không biết.

"Nếu như ta nói không đáp ứng đâu này?" Sở Thần lạnh lùng nói.

"Không đáp ứng? Ha ha, hẳn cư nhiên nói không đáp ứng. . . Nói cho hẳn biết, ngộ nghịch ta Lôi Tiêu điện hậu quả là cái gì!" La Binh chỉ vào Sở Thần, mục quang lại rơi vào hai người đồng bạn trên người, tổ chất thần kinh cuồng tiểu không chỉ.

"Hậu quả chính là đừng nghĩ tại Bích Tiêu Tông đợi hạ xuống. Chỉ là một cái tạp dịch đệ tử, cẩn thận một đêm ngủ rồi rồi cuộc tình không đến!" Một người kiệt kiệt cười nói.

Sở Thần bẽ bẽ cổ, khớp xương ba rung động, hẳn từ trước đến nay không thích gây chuyện, chỉ là ba người này nhìn qua mười phần cần ăn đòn.

"Không nhìn ra, tiểu tử ngươi rất trâu chọc. Thế nào? Còn muốn phản kháng?" Thấy Sở Thần động tác, là Binh giễu giễu nói, hẳn cũng không cho là một cái tạp dịch đệ tử có thể đem bọn họ thế nào dạng.

Sở Thần mỉm cười, ngoắc ngón tay, "Tùng cái tới? Hay là ba cái cùng tiến lên?"

Ba người sững sờ, là Binh lần nữa cười to, "Còn rất cuồng, hai người các ngươi ai trên? Cho hẳn lòng loẹt gân cốt, tránh khỏi hẳn không biết trời cao đất rộng, không lý do cuồng vọng."

"Ta tới!" Một người lên tiếng, thiết quyền trông cậy vào Sở Thần đánh tới.

"Không biết cái gọi là." Sở Thần cười lạnh, một quyền Liệt Diễm phá nghênh tiếp. Giống như tảng đá đánh lên trứng gà, người kia một tiếng rú thảm, bị đánh bay ra ngoài, ôm cánh tay nửa ngày không dám động đậy.

"Thật can đảm, chết cho ta tới!" Thấy đồng bạn tao ngộ chiến trọng thương, tên còn lại động thân mà ra.

" " một tiếng, chỉ là một quyền, người này liền bước phía trước một người sau Trần.

Đem Sở Thần cường hãn như thế, là Binh theo bản năng đề phòng. "May mà ta không có, bằng không xui xẻo chính là chính mình!"

"Ngươi xác định còn muốn tiếp tục cản đường của ta?" Buông ra nắm tay, Sở Thần nói.

"Ngươi. . ." Bị một cái tạp dịch đệ tử như thế uy hiếp, là Binh trong nội tâm phần nộ dị thường, chỉ nhìn đến hai người đồng bạn kết cục, hẳn còn là sợ rồi.

"Ngươi chờ, khoản này sổ sách rất nhanh hội đòi lại." La Binh mang theo hai Lang Nhân bái rồi đi, trước khi đi lưu lại một câu ngoan thoại.

"Hừ!" Sở Thần một tiếng hừ lạnh, trong cơ thể lại một hồi suy yếu cảm giác truyền đến. Lúc trước hai quyền nhìn qua uy phong bát diện, trên thực tế lại đã tiêu hao hết hẳn còn sót lại khí lực.

Nếu như là Binh thật sự đánh tới, hẳn không nhất định có thể thủ thắng. May mà là Binh là một kinh sợ hàng, cuối cùng bị sợ chạy.

Chương 29: Phường thị giao dịch

Trở lại chỗ ở, đã là bầu trời tối đen.

Lúc Triệu Hạo loại tạp dịch đệ tử thấy được Sở Thần khiêng một mảnh đại xà khi trở về, khiếp sợ trong lòng có thể nghĩ.

Liên ngay cả nghe được tin tức đuổi ra ngoài Đường Hồ, nhìn thấy bị chết thỏa thỏa Bích Lân Xà, trong nội tâm cũng không khỏi hàm hồ, chính mình đối với Sở Thần nhắm vào là không phải muốn thu liễm một ít, có cơ hội bỏ đá xuống giếng là tốt rồi, người tích cực dẫn đầu hay là được rồi.

Cùng Triệu Hạo lên tiếng chào, hai người ước định ngày mai cùng nhau đi phường thị, Sở Thần liền buồn ngủ.

Một đêm đi qua, sáng sớm ngày hôm sau, tại Triệu Hạo dưới sự dẫn dắt, hai người tới Bích Tiêu Tông phía ngoài phường thị.

Phường thị, là chuyên môn dùng cho giao dịch nơi, ở vào Bích Tiêu Tông ngoại vi, tới đây giao dịch, tuyệt đại đa số đều là Ngoại Môn đệ tử.

"Thế nào dạng, là không phải rất náo nhiệt?" Đi trên phường thị, Triệu Hạo hiển lộ thập phần hưng phấn.

Sở Thần tò mò đại lượng lấy phường thị trên vắng lai đám người, loại này nồng đậm giang hồ khí tức để cho hắn cảm thấy mùi phần mới lạ.

Đương nhiên, Sở Thần bản thân cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người, chuẩn xác mà nói, là hắn kéo lấy Bích Lân Xà hấp dẫn mọi người mục quang.

Rất nhanh, hai người tìm đến một chỗ cửa hàng. Nói hảo giá cả, cửa hàng lấy người đem Bích Lân Xà tách rời, ngoại trừ thịt rắn lưu lại, cái khác toàn bộ lấy đi.

Sở Thần tổng cộng đạt được bốn trăm lượng bạc, ngoài ra, còn có hai đại cái túi cất hảo Bích Lân Xà thịt.

Bốn trăm lượng nhìn qua không ít, trên thực tế có thể mua được đồ vật cũng không nhiều.

Một lọ Thối Thể Dịch, tuy là luyện chế Thối Thể Đan thất bại kết quả, giá bán như cũ cao tới ba trăm lượng. Sở Thần mua không nổi Đan Dược, tự nhiên chỉ có thể dùng này tàn thứ phẩm.

Còn dư lại một trăm lượng, Sở Thần lời hai mươi lượng mua một chuỗi thép rồng kiếm, có cứng rắn kín đáo đưa cho Triệu Hạo ba mươi lượng.

Bạc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chuyển mắt, Sở Thần liền chỉ còn lại năm mươi lượng.

"Lão bản, hoa đào này cây trăm thế nào bán?" Một cái vật phẩm trang sức quầy hàng trước, Sở Thần vuốt vuốt một mai chạm trổ tinh xảo hoa đào cây trăm.

"Tiểu ca hảo ánh mắt, cây trăm chính là trăm năm Đào Mộc chế tạo, chạm trổ tinh xảo, tặng người lại phù hợp bất quá. . ." Thấy có khách tới cửa, chủ quán tự nhiên đại thời đặc biệt thối.

"Phải không? Ta cảm giác cũng thế. Hai mươi lượng đúng không, cầm lấy!" Sở Thần Tiểu Tiểu, căn bản không trả giá, trực tiếp vứt xuống hai mươi lượng bạc.

"Không. . . Này phá đầu gỗ có thể đáng hai mươi lượng? Ai, Sở Thần ngươi đừng đi a!" Triệu Hạo ngậy người một lúc, đang muốn nhắc nhở Sở Thần, hết lần này tới lần khác Sở Thần đều đi, không thể không bắt đắc dĩ đi theo.

"Không phải ta nói ngươi, thứ này căn bản không đáng hai mươi lượng, nhìn hắn thối trúng Thiên Hoa Loạn Trụ, trên thực tế có thể mua hai mươi hai lượng bạc đã không tệ!" Trụ đuổi trên Sở Thần, Triệu Hạo tức giận nói.

Sở Thần gật gật đầu, "A, gấp mười chênh lệch giá a? Xem ra thực đen. Bất quá, ta cảm giác coi như cũng được, này cây trăm đưa nàng, hắn sẽ để cho nàng nhìn qua ấm áp một ít."

Trong khi nói chuyện, Sở Thần trên mặt không khỏi nổi lên một tia nhu hòa mỉm cười, phảng phất, hắn đã trông thấy Từ Trúc Phong trên kia tuyệt mỹ nữ tử đầu đội trăm gài tóc bộ dáng.

Thấy Sở Thần như thế bộ dáng, Triệu Hạo thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun ra, gia hỏa này, phá sản đạo hạnh cũng đủ sâu, bị người chém một đao còn cười được.

"Sở Thần, này cây trăm đưa nữ nhân a?" Phường thị một gian trong từ lâu, nói chuyện phiếm đang lúc Triệu Hạo đột nhiên ranh mãnh nói.

Sở Thần Tiểu Tiểu, từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại: "Hạo ca có hay không nghe nói qua về Từ Trúc Phong tin đồn?"

"Từ Trúc Phong tin đồn?" Triệu Hạo nhủ nhủ mày, lắc đầu nói : "Không có, hai năm qua, về lời của Từ Trúc Phong đề là cấm kỵ, không muốn nghe ngóng cho thỏa đáng."

Sở Thần ngưng lông mày, nghi hoặc nhìn Triệu Hạo, từ Triệu Hạo ngôn ngữ cùng trên nét mặt, hần thấp thoáng cảm nhận được một ít đồ vật. Hiển nhiên, Triệu Hạo cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, chỉ bất quá bởi vì nguyên nhân nào đó vô pháp mở miệng.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần cười nói : "Vậy ta nhóm đôi lại chủ đề, Hạo ca biết Lôi Tiêu Điện sao?"

"Lôi Tiêu Điện đương nhiên biết, đây chính là Bích Tiêu Tông cường đại nhất đệ tử thế lực, nghe nói là lấy Bích Tiêu Tam Tiêu bên trong Lôi Ngao sư huynh cầm đầu. . ." Triệu Hạo chậm rãi mà nói.

Sở Thần lắc đầu, chuyện này không khỏi cũng quá mức trùng hợp.

Lôi Ngao, không phải là kia Khai Cường Vương thế tử sao? Không nghĩ tới như thế nhanh muốn đổi mặt. Thật muốn bàn về, trước mắt tìm kiếm nghĩ cách muốn tra tấn chèn ép người của mình, không phải là vây quanh Lôi Ngao một đám người sao?

Như thế, đặc tội Lôi Tiêu Điện cũng không phải cái gì cùng lắm thì sự tình, dù sao sớm muộn đều là đối thủ.

Huống hồ, Sở Thần cũng không quá lo lắng, hần nhỏ như vậy nhân vật, hần là còn dẫn không nổi Lôi Ngao chú ý. Kể từ đó, nhắm vào lực lượng của hần cho dù mạnh mẽ, cũng mạnh đến nỗi có hạn.

Trở lại chỗ ở, đem Bích Lân Xà thịt đều đặn cho Triệu Hạo một ít, Sở Thần liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Đan Dược, là võ đạo trên một loại cực kỳ trọng yếu tài nguyên, đối với võ đạo tiền cảnh có thật lớn giúp ích.

Thối Thê Dịch, mặc dù chỉ là Thối Thê Đan thất bại kết quả, nhưng đối với Thối Thê Cảnh võ giả mà nói, như cũ tác dụng không nhỏ.

Khuyết điểm duy nhất là, bởi vì là thất bại phẩm, Thối Thê Dịch được tính bạo liệt, hội mang đến cực đại thống khổ, hơn nữa, cách mỗi ba ngày mới có thể sử dụng một lần.

Ánh trăng từ cửa sổ linh bắn vào, trong phòng, bằng gỗ trong thùng tắm hơi nước lượn lờ.

Sở Thần lấy ra bình ngọc, đem Thối Thê Dịch đổ ra một phần ba. Nhận nhậ mùi thuốc tràn ngập, trong nháy mắt, kia trong thùng chi thủy đã biến thành màu xanh nhạt.

Bỏ đi quần áo, Sở Thần đem thân thể xuyên vào trong nước. Một cỗ cảm giác mát mẻ cho hần toàn thân lỗ chân lông co rút lại, tinh thần hơi bị chấn động.

Dần dần, hần cảm giác tí ti mát lạnh chi khí từ xâm nhập thân thể. Khí lạnh nhập vào cơ thể, nhanh chóng trở nên nóng rực, trắng trợn tại toàn thân các nơi tán loạn.

Không có một hồi, Sở Thần liền cảm giác được một cỗ khó tả nóng rực, tựa hồ toàn thân muốn xảy ra hoá loạn. Cỗ hòng của hần không ngừng nuốt nghẹn, đem thống khổ thanh âm áp chế.

Không hề nghi ngờ, đây là Thối Thê Dịch được lực tại sản sinh tác dụng. Theo được lực bị hấp thu, Sở Thần thân thể càng ngày càng bị phồng, nước ảm dần dần lên cao, hơi nước bốc lên đi lên, rất nhanh, gian phòng liền mỏng lung không thể thấy vật.

Không biết đi qua bao lâu, lúc Sở Thần cảm giác thống khổ cùng nóng rực rời xa, một cỗ khó tả sướng thoải mái tùy theo mà đến, mất tự nhiên, trong cơ thể tình lực hay là vận chuyển, nhận nhậ - Tinh Huy đưa hần bao phủ.

Dạ Tẩn Thiên Minh, lúc Sở Thần từ trong khi tu luyện tỉnh lại, hần rõ ràng phát hiện, chỉ là suốt đêm này, liên tu vi tiến nhanh.

Hần cuối cùng minh bạch này luyện chế Đan Dược thất bại Thối Thê Dịch vì cái gì như thế mắc. Tuyệt đối là đáng giá. Tàn thứ phẩm còn như thế, chân chính Đan Dược lại có hiệu quả như thế nào? Thật là khiến người chờ mong.

Mỗi ba ngày một lần thuốc tắm, ở giữa quá nhanh cần ăn Bích Lân Xà thịt bổ dưỡng thân thể, ngẫu nhiên làm một chút nhiệm vụ luyện một chút Thương Viêm Quyển, Cửu Thiên qua rất nhanh.

Thịt rắn tiêu hao được không sai biệt lắm, Thối Thê Dịch tiêu hao hết xong, mà Sở Thần tu vi, cũng thành công lao đột phá đến Thối Thê Cảnh thất trọng.

Sở Thần tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Đồ vật đều sử dụng hết, tự nhiên không có lại bề quan sát yếu.

Cùng Triệu Hạo lên tiếng chào, Sở Thần trên lưng thép rỗng kiếm, nâng lên còn sót lại thịt rắn liền xuất phát, tự nhiên, hần cũng chưa ký đem hoa đào trăm ước lượng tại ngực.

Tầm mười ngày không thấy, Từ Trúc Phong giống như trước kia, an tĩnh, yên tĩnh đẹp đẽ. Chỉ là không biết kia đỉnh núi người thế nào dạng!

Sở Thần chậm rãi lên núi, đỉnh núi, hần rốt cục lại thấy được kia thân ảnh màu trắng. Chỉ là lần này, nòng nhìn đi lên sinh động hơn nhiều.

Từ Trúc Lâm Biên, nữ nhân đồ hộp tóc đen, kia trên mặt tươi đẹp, giống như sắc trời, để cho Sở Thần mục quang hơi hơi phảng.

Thon dài ngón tay ngọc, cổ tay trắng đông lại sương, hơi hơi một trương, Trúc Phong nhộn nhạo, Thần Lộ hưởng ứng triệu hoán, từ bốn phương tám hướng mà đến, rót thành tia nước nhỏ, trong vắt trong suốt.

Nữ tử khoe môi khẽ nhếch, kia dòng nhỏ liền tự nhiên mà vậy chảy vào cặp môi đỏ mọng. Khác Mị Hoặc, như nắng gắt tuyết tan, làm cho người tim đập thành thịch!

Nhìn nàng giãn ra thêu lông mày, chắc hẳn rất ngọt đẹp a? Sở Thần nghĩ thầm. Chi là này ngọt ngào, đến tốt cùng là cặp môi đỏ mọng, hay là kia dòng nhỏ, lại là không người biết được.

Lắc đầu, ném lại trong nội tâm suy nghĩ, Sở Thần lại không khỏi có chút buồn cười, nguyên lai nàng một mực uống như vậy nước, quả nhiên là bữa ăn phong lộ uống a! Bất quá, tựa hồ cũng chỉ có như vậy, tài năng thai nghén xuất này thiên địa đang lúc tuyệt mỹ thiên nhan.

Sở Thần Vô Tâm đánh vỡ trước mắt tuyệt mỹ hình ảnh, đột nhiên, nữ tử hơi hơi nhú mày.

"Nhìn cái gì?"

"Ta khát nước!" Sở Thần nuốt nuốt nước miếng.

Nhất thời một mai Thủy Cầu đánh úp lại, " " ngấm hần một thân.

"Ta nói rồi, vĩnh viễn không cho phép trở lên Từ Trúc Phong. Chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?" Lời nói trước sau như một lạnh lùng nghiêm nghị, hết lần này tới lần khác Sở Thần không có cảm giác được bất kỳ tức giận.

"Đệ tử lại đây chấp hành nhiệm vụ, bất quá đệ tử ghi nhớ dạy bảo, cũng không bước trên Từ Trúc Phong!" Sở Thần run lấy bảy bọt nước, nháy mắt mấy cái. Hắn đứng ở trên thềm đá, cự ly đỉnh núi một bước ngắn.

Nữ tử nhú mày, nửa ngày không nói chuyện, quay người lại đi vách đá ngồi xuống.

"Tiền bối đây là đồng ý?" Sở Thần trong nội tâm cười trộm, tính thăm dò đi tới một bước, không có việc gì.

Hai bước, ba bước. . . Sở Thần bắt đầu lớn mật đi lên phía trước.

Thu thập gian phòng, chuẩn bị đồ ăn, hết thảy như thế tự nhiên, Sở Thần giống như trở lại trong nhà mình.

Đột nhiên, nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hàm chứa bất mãn thanh âm vang lên.

"Không phải gánh nước sao? Ngươi tại làm cái gì?"

"Ách. . ." Sở Thần sững sờ, nhãn châu xoay động đạo : "Tôi vội vàng không ăn điểm tâm, ăn mới có khí lực gánh nước. Tiền bối qua một chỗ ăn a!"

"Không đói bụng!" Lời nói, nữ tử nhú nhú mày, hay là đứng dậy tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Ném thử, nhìn xem được không ăn!" Sở Thần trong lòng buồn cười, đánh bạo đĩa rau đi qua.

Lần trước đĩa rau bị đánh được thổ huyết, lần này nữ tử tựa hồ đã quên chuyện này, chỉ là nhần nhú mày, không có cái khác phản ứng.

"Bích Lâm Xà thịt?" Khẽ cắn một ngụm, nữ tử hiển lộ có chút kinh ngạc, bất quá rất nhạt.

Sở Thần gật gật đầu, nữ tử trầm mặc sau lại nói : "Ngươi ăn."

Sở Thần ngạc nhiên, chẳng lẽ là không hợp khẩu vị? Lại nghe nữ tử lại nói : "Đối với ta không có tác dụng, ta ăn từ mẫn."

Cả bàn thịt rắn bị đẩy tới trước mặt Sở Thần, Sở Thần tò mò nhìn nàng, nhện không được lại phát phát tay.

"Ngươi lại thế nào phát tay ta cũng nhìn không thấy!" Nữ tử thần nhiên nói.

Sở Thần khoe miệng một phát, ngài này còn gọi nhìn không thấy?

Một bữa cơm ăn xong, nữ tử lại không để ý tới người. Sở Thần chạy tới đem thủy trì lỗ thùng ngăn chặn, đón lấy gánh nước.

Thực lực đại tiến, gánh nước tốc độ tự nhiên nhanh rất nhiều. Không bao lâu, thủy trì chọn đầy.

"Dù sao nàng cũng không cần nơi này nước, sau này có thể quang minh chính đại tới a?" Nhìn nhìn tràn đầy thủy trì, Sở Thần có chút đắc ý.

"Tiền bối, đệ tử có thể tới Từ Trúc Phong tu luyện sao?" Đi đến vách đá, nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường.

"Cút hạ xuống luyện, đừng làm dơ chỗ của ta!" Nữ tử nhú mày.

"Ta nghĩ học kiếm" Sở Thần nháy mắt mấy cái.

"Cút!"

Từ quang đánh úp lại, Sở Thần lần nữa bị đánh bay.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tam Diệp Hỏa Lan

"Con chó nhỏ muốn theo sò, tiểu cô nương muốn theo đồ dành. . ." Tuy bị đánh bay, nhưng Sở Thần cũng không bị thương, nghĩ đến thì nữ tử khác chế kết quả.

Nghĩ tới đây, Sở Thần hơi có chút đắc ý. Trên thực tế, hắn cũng không nghĩ đến tương lai muốn như thế nào, hắn chính là bị nữ tử kia băng sương bề ngoài ở dưới bị thương cho đau nhói, hắn muốn nàng vui vẻ một ít.

Thấy tốt thì lấy, Sở Thần đưa ra chào từ biệt. Trước khi đi, hắn lặng lẽ đem hoa đào cây trâm đặt lên bàn.

Rất nhanh, Từ Trúc Phong lại khôi phục bình tĩnh.

Nữ tử đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, chuẩn xác đem cây trâm cầm lấy, thay đổi ngày xưa băng lãnh, hô hấp của nàng có chút dồn dập.

"Hoa đào cây trâm. . ." Vô ý thức đây này lắm lắm, nàng có chút không biết như thế nào cho phải.

Hồi lâu, nàng thử đem cây trâm trâm, một luồng Hồng Hà nổi lên gương mặt, cùng tóc đen đang lúc hồng nhạt hoa đào trâm, chỉ một thoáng đơn sơ trúc lư chiếu sáng rạng rỡ, quả nhiên là người so với hoa kiêu!

Đột nhiên nữ tử sắc mặt đột biến, "Vèo" một tiếng, cây trâm tạt bắn, hung hăng đình Nhập môn trụ, ơng, ơng rung động mãnh liệt.

Thật lâu, một tiếng than nhẹ, nhất thời liền không khí đều ngưng trệ.

Trở lại chỗ ở, Sở Thần tìm Triệu Hạo cầm chút đá lửa muối ăn các loại đồ vật, nói đơn giản rõ ràng sau, liền trực tiếp hướng nguyệt theo rừng trúc mà đi.

Thấy được Sở Thần lưng mang bọc hành lý rời đi, Đường Hồ mục quang chớp động, đều là mù mịt. Người của Lôi Tiêu Điện vài ngày trước đã tới qua, tra ra tình huống sau yêu cầu hắn nhìn chăm chăm Sở Thần hành tung.

Không lâu sau sau khi, la Bình đám người nghe hỏi chạy đến, một đám người men theo Sở Thần phương hướng ly khai, một đường thẳng đến nguyệt theo rừng trúc.

Phương viên Bách lý rừng trúc, ghé qua trong đó, không bao lâu Sở Thần liền không biết đang ở phương nào. Lấy hắn thực lực hôm nay, ngoại vi hơn mười dặm đều đi được tương đối nhẹ nhõm.

Gặp gỡ yêu thú thực lực cũng không mạnh mẽ, chém giết vài đầu sau khi, cũng không quá lớn thu hoạch, đối với mình thân năng lực chiến đấu đề thăng cũng gần như tại không, dứt khoát hắn liền trực tiếp hướng thâm xử đi.

Thời gian rất nhanh đi đến ngày hôm sau, đang chạy đi, đột nhiên, phía trước cách đó không xa có chiến đấu tiếng vang truyền đến.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần triển khai thân hình, nhanh chóng có sự phát địa điểm tiến đến.

Chỉ thấy bốn người áo lam đệ tử mục quang sáng ngời, thần sắc nghiêm trọng, tại vòng vây của bọn hắn, một đầu Xích Sắc Dã Trư không ngừng rít gào, đỏ bừng đôi mắt, cương châm heo mao cho thấy nó mấy vị phần nộ.

Cự ly vòng chiến không xa, một nam một nữ thần sắc ngạo nghễ quan sát, hiển nhiên không có ý định tham dự chiến đấu.

"Cái gì tình huống?" Sở Thần xa xa dừng lại, lặng lẽ quan sát lấy.

Xích Sắc Dã Trư hẳn biết, cũng là Thối Thê Cảnh bảy tám trọng yêu thú. Tương đồng nguyệt theo rừng trúc hi hữu giống, thiên nhiên phòng thủ phản kích lợi khí cứng rắn heo mao, cuồng bạo lực lượng khiến nó cũng không so với trưởng thành Bích Lân Xà nhỏ yếu.

Đột nhiên, Sở Thần thấy được Xích Sắc Dã Trư chỗ cách đó không xa, một cây cỏ non run run rẩy rẩy, ba mảnh rộng lớn lá cây đỏ như lửa diễm, có hết sức kích thích ánh mắt của hắn.

"Đây là cái gì thảo? Chẳng lẽ bọn họ bởi vì cỏ này lên tranh chấp?" Sở Thần trong khi đang suy nghĩ, lẻ tẻ đối thoại truyền đến.

"Không nghĩ tới vận khí như thế hảo, cư nhiên gặp gỡ Tam Diệp Hỏa Lan, có nó, Phó Sư Huỳnh tất nhiên thực lực tăng nhiều, nhất cử sát nhập Ngoại Môn đệ tử Top 3." Cô gái nói.

"Ha ha, Top 3 không dám nói, Top 5 là khẳng định." Nam tử mười phần tự tin.

Nghe hai người đối thoại, Sở Thần xác định hạ xuống, trận chiến đấu này thật đúng là bởi vì kia cỏ non lên. Bất quá Tam Diệp Hỏa Lan đến tột cùng là cái gì, hắn còn là không rõ lắm, chỉ biết hắn là không tệ được liệu.

Tuy cũng có như vậy chút tâm động, nhưng Sở Thần không phải loại kia người vô lý, nếu như không có tất nhiên lý do, hắn sẽ không đi mạnh mẽ đồ của người khác.

Đang định rời đi, bốn người cùng Xích Sắc Dã Trư chiến đấu bỗng nhiên khai hòa.

Bốn người cầm trong tay lợi kiếm, hàn quang bức người, hô quát, đồng thời hướng Xích Sắc Dã Trư đánh tới.

Bằng vào việc binh đao chi lợi, bốn người bất quá Thối Thê Cảnh sáu thất trọng Ngoại Môn đệ tử, trong lúc nhất thời Hồ Hồ Sinh Phong, gặt gao đem Xích Sắc Dã Trư ngăn chặn.

"Đúng vậy, rốt cuộc là luyện qua (tập võ) kiếm, phối hợp vô cùng tốt, tiến thoái có độ, cũng rất có chiêu pháp." Sở Thần âm thầm gật đầu, hắn tuy lưng mang một bả thép ròng kiếm, trên thực tế tại kiếm đạo hoàn toàn người thường.

Sở dĩ mua thanh kiếm này, rõ ràng để phòng thân, kì thực là hắn tiềm thức muốn tiếp cận Từ Trúc Phong nữ nhân kia.

Nữ nhân kia phát tay lấy lá trúc làm kiếm, lấy trúc tía làm kiếm, kiếm thuật cực kỳ lợi hại. Nếu như có thể cùng nàng học kiếm, ước chừng là rất không tệ lựa chọn.

"Nhưng mà cũng không có cái gì trướng dùng, phá không rách Xích Sắc Dã Trư phòng ngự, thế nào phối hợp đều phí công, không duyên cớ hao phí khí lực." Lại nhìn một hồi, Sở Thần không khỏi lắc đầu.

Kiểm quang mặc dù lợi, bốn Nhân kiếm thuật cũng không yếu, chỉ là kia Xích Sắc Dã Trư rõ ràng chính là cái vô pháp nhập khẩu đâm vị, kiếm đâm đi lên, ngoại trừ thanh thúy tiếng vang, bắn ra bốn phía ánh lửa, cũng không khác hiệu quả.

Cửu công không dưới, bốn người dần dần kiệt lực, Xích Sắc Dã Trư đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, ứng đối càng hiển nhẹ nhõm. Chỉ là Sở Thần phát hiện, nó kia một thân hồng sắc heo mao càng thấy đỏ tươi, như huyết tinh tràn đầy.

Đột nhiên Xích Sắc Dã Trư một tiếng rống giận vang lên, nó tạt Như Phong, nhìn chăm chăm lợi kiếm vào đầu hướng một người đánh tới. Giống như mảnh phiêu dật chỉ đỏ, trong chớp mắt, bốn người bị nhất nhất đánh bay, huyết vẩy đương trường.

Thấy thế, một bên nữ tử mặt mày đột biến, Phó Sư Huỳnh lộ khí không chịu nổi, "Nghiệt súc, còn không chém đầu!"

Rất kiếm mà lên, Phong Quyển Tàn Vân, lá khô mấy ngày liền bay lên, lợi khí bức người.

Sở Thần tâm thần rung mình, chỉ nghe "Đình" một tiếng, dư âm không dứt, Xích Sắc Dã Trư ầm ầm bị đánh bay. Xem ra, tuy không bị xuyên thủng, lại cũng chịu chút tổn thương.

Phó Sư Huỳnh thần sắc không thay đổi, Thối Thê Cảnh Cửu Trọng, đứng hàng ngoại môn thứ mười, lấy thực lực của hắn, bắt lại Xích Sắc Dã Trư nắm chắc.

Xích Sắc Dã Trư ổn định thân thể, điên cuồng gầm hét lên, móng trước không ngừng (đào) bào lấy đất, màu đỏ tươi hai mắt lộ ra cực độ điên cuồng cùng thô bạo.

Chỉ nghe Phó Sư Huỳnh lần nữa thanh uống : "Nghiệt súc, còn dám phản kháng?" Nói xong, lại là một kiếm.

Sở Thần lắc đầu, tuy cảm giác lời của Phó Sư Huỳnh cuồng vọng mà buồn cười, bất quá hắn cũng cảm giác Xích Sắc Dã Trư không có cái gì phản kháng.

Đang muốn rời đi, đột nhiên biến cố tái sinh.

Một tiếng thê lương bi thảm, mang theo cực hạn phẫn nộ, cực hạn điên cuồng, vang vọng phía chân trời.

Cuốn cuồng phong điên cuồng diễn tấu lấy rừng trúc, Xích Sắc Dã Trư giống như thiêu đốt lên đồng dạng, toàn thân bao phủ tại huyết sắc trong vàng sáng.

"Đáng chết, cư nhiên cuồng bạo!" Phó Sư Huỳnh kinh hô, vội vàng để cho bốn người che chở nữ tử thối hậu.

Cuồng bạo sau khi Xích Sắc Dã Trư tốc độ cùng lực lượng bỗng nhiên đề thăng, giống như đoàn hỏa diễm, điên cuồng hướng Phó Sư Huỳnh phát động công kích.

Phó Sư Huỳnh vẫn lấy làm ngạo kiêu thuật hoàn toàn liền một cây heo mao đều không gặp được, bị đánh được liên tiếp bại lui, không có một hồi, liền bị Xích Sắc Dã Trư một đầu đụng vào ngực. Kia kịch liệt va chạm, vài lần để cho hân xương cốt đều đoạn tuyệt.

Đau đớn mãnh liệt để cho Phó Sư Huỳnh tỉnh táo lại, này bắt đầu cuồng bạo Xích Sắc Dã Trư không phải hân có thể đối phó, lại tiếp tục nữa, nói không tốt muốn nói rõ ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, bỏ trốn tâm tư trong chớp mắt dâng lên, rốt cuộc xua không tan.

Xích Sắc Dã Trư lần nữa đánh úp lại, Phó Sư Huỳnh khó khăn ngăn trở, bội kiếm lại bị đụng gãy, người cũng bị đánh bay. Roi xuống đất phương hướng, hảo chết không chết, đang tại Sở Thần dưới chân.

Sở Thần vẫn còn ở sững sờ, không nghĩ tới Xích Sắc Dã Trư này rõ ràng còn hội "Biến thân". Phó Sư Huỳnh lại không chút nghĩ ngợi, dắt lấy Sở Thần cô áo, trực tiếp đưa hân hướng Xích Sắc Dã Trư ném đi.

Thành Môn Thất Hóa, tai bay vạ gió, đại khái chính là như vậy. Lúc này Sở Thần, hoàn toàn chính là tao ngộ tai bay vạ gió!

Hoàn toàn không có suy nghĩ thời gian, Sở Thần một quyền nghênh tiếp, tự nhiên bị đánh bay, toàn thân đau nhức không chỉ, một ngụm nghịch huyết ứ chế không nổi phun tới.

, hừng hực lửa giận bắt đầu bốc lên, Phó Sư Huỳnh đây là vậy hân đền mạng, đây là có ý định mưu sát!

Chẳng quản trong nội tâm hận không thể giết đi này Phó Sư Huỳnh, hết lần này tới lần khác thời cơ không đồng ý, này bắt đầu cuồng bạo Xích Sắc Dã Trư, căn bản không có lý trí, bắt bớ ai cắn ai.

Lúc này, tầm mắt của nó đã từ trên người Phó Sư Huỳnh chuyển đi, gát gao đỉnh ở trên người Sở Thần, Liệt Hỏa lao nhanh trùng kích mà đến.

Sở Thần một cái cuộn cuộn, khó khăn né tránh, khóe mắt liếc qua trông thấy Phó Sư Huỳnh tại mấy người nâng đỡ nhanh chóng rời đi. Nhất thời trong nội tâm Thiên Quân Vạn Mã lao nhanh mà qua, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Muốn chạy trốn, hết lần này tới lần khác gát gao bị cuốn lấy, trong cơn tức giận, Sở Thần cũng bất chấp, giơ tay liền một quyền. Liệt Diễm phá thế như chẻ tre nghênh đón tới.

Trong chớp mắt giằng co, Sở Thần trên nắm tay lực lượng liền bị triệt tiêu, cuồng mãnh lực đạo trùng kích mà đến, thân thể của hân bị đánh lui lại, dưới chân lưu lại một đạo máu trắng vết cắt.

Đi lòng vòng cổ tay, có chút điểm đau sưng, cũng không đáng lo. Vừa nghĩ lại liền hiểu được.

"Xem ra là bị lúc trước người kia thăm trạng dọa sợ. Tầm thường Thối Thế Cảnh Cửu Trọng Tinh mạch võ giả, lực lượng bất quá tám ngàn một trăm cân, mà ta có được Kỳ Lân Tinh mạch, cộng thêm hai lần tinh lực Tội thể, hiện giờ mặc dù chỉ là thất trọng, một quyền lực lượng cũng không dưới chín ngàn cân. Cộng thêm Hoàng cấp trung phẩm Thương Viêm Quyền, này đầu heo bắt đầu cuồng bạo tuy mạnh, lại cũng chưa từng không thể đánh một trận!"

Cười cợt, bỏ trốn tâm tư hoàn toàn ném lại, Sở Thần ý định chính diện ứng chiến, vì Tam Diệp Hòa Lan, hân ý định đụng một cái. Rốt cuộc, từ trước đến nay Xích Sắc Dã Trư sẽ không một mực cuồng bạo muốn đi.

Hạ quyết tâm, Sở Thần cùng Xích Sắc Dã Trư lần nữa chiến đấu cùng một chỗ, hân áp dụng tránh chiến sách lược, kéo dài tiêu hao làm chủ, ngẫu nhiên cũng sẽ một cái trọng quyền, đánh cho Xích Sắc Dã Trư đầu cháng váng não phát triển.

Rốt cục, Sở Thần bắt được cơ hội, một cái "Thương Viêm Phá" đánh ra, ánh lửa bắn ra bốn phía, Xích Sắc Dã Trư bị đánh bay, hừ hừ Khanh Khanh vài tiếng, cuối cùng không thể lại đứng lên.

Tiến lên bỏ đao một cái, thấy Dã Trư triệt để tắt thở, liền tới đến Tam Diệp Hòa Lan trước.

"Hiện tại, ngươi là của ta!" Nhẹ khẽ vuốt vuốt hỏa hồng non lá, Sở Thần khóe miệng tiểu ý hết sức nồng đậm.

Đang muốn ngắt lấy, đột nhiên một tiếng khê kêu vang lên, "Dừng tay, buông ra viên kia Tam Diệp Hòa Lan!"

Sở Thần tay khê run rẩy, thiếu chút nữa nghe thành "Buông ra cô bé kia".

Ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa, kia lông mày đứng đầy nữ tử không phải là lúc trước rồi đi nữ nhân sao? Bên người nàng, Phó Sư Huỳnh cùng

bốn người khác nhất nhất tại liệt.

"Bằng cái gì?" Nhìn thật sâu Phó Sư Huỳnh liếc một cái, Sở Thần lạnh lùng cười cười, tiện tay một chưởng xen vào bùn, đem Tam Diệp Hỏa Lan cả gốc quơ lấy.

Sở Thần lạnh lùng nụ cười, thật sâu đau nhói một người kiều ngạo tâm của thiếu nữ, đồng thời, nắm cái nam nhân lửa giận trong lòng cũng bị kia thật sâu miệt thị chỗ nhen nhóm

"Giao ra Tam Diệp Hỏa Lan, tha cho ngươi khỏi chết!" Hít sâu một hơi, Phó Sư Huỳnh lạnh lùng nói.

Sở Thần không thèm quan tâm đến lý lẽ, trực tiếp run mất bùn, hay là câu nói kia, "Bằng cái gì? Vật này là các ngươi? Hay là nói nguyệt theo rừng trúc là các ngươi?"

Lời nói nói ra, đối diện sáu người mục quang như lưỡi dao sắc bén phóng tới, chỉ một thoáng, vô hình tiêu yên chỉ khí tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bao vây chặn đánh

"Phó Tân sư huynh Ngoại Môn đệ tử bên trong bài danh thứ mười, hẳn muốn Tam Diệp Hỏa Lan của ngươi, đó là để bắt ngươi, đừng không thức thời!" Một người áo lam đệ tử nhìn không được nhảy ra ngoài.

"Chỉ là một cái tạp dịch đệ tử, lại có thể như thế cuồng vọng. Dám không nghe Đinh Kiều sư tỷ, cẩn thận bị đuổi giết ngàn dặm!" Lại một người ngôn chi chuẩn xác.

Sở Thần nhìn nhìn chính mình thân áo gai, hơi có chút bất đắc dĩ, rõ ràng như thế thân phận phân biệt hệ thống, người khác vừa nhìn liền biết hẳn là tạp dịch đệ tử.

"Bất quá, nếu như các ngươi đã cho ta là tạp dịch đệ tử là tốt rồi khi dễ, vậy mười phần sai!" Sở Thần trong nội tâm cười lạnh.

Vỗ vỗ trên người bùn đất đạo : "Nói xong sao? Ta mặc kệ các ngươi ngoại môn thứ mấy, cũng mặc kệ cái gì Đinh Kiều sư tỷ hay là ngựa kiều sư tỷ, tóm lại một câu, chó chọc ta!"

Nói xong, Sở Thần trước mặt tiến lên, muốn rời đi.

"Keng keng" mấy tiếng, lợi kiếm ra khỏi vỏ, mấy người sắc mặt bất thiện ngăn tại phía trước.

"Tam Diệp Hỏa Lan vốn chính là chúng ta phát hiện, chúng ta cũng chưa bao giờ buông tha cho, bằng không cũng sẽ không phân hồi nơi này!" Phó Tân mặt như Thiết thạch, một tay đem Đinh Kiều bội kiếm rút ra, mũi kiếm trực chỉ Sở Thần.

"Đúng đấy, vốn chính là đồ đạc của chúng ta, ngươi nghĩ đoạt sao?" Đinh Kiều ngạo nghễ nói, giống như kiều ngạo Khổng Tước.

Sở Thần mỉm cười, những người này vô si lên lại có thể như thế lễ thẳng khí hùng, quả thật vô địch.

"Gặp qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua như thế không biết xấu hổ. Là ai tại Xích Sắc Dã Trư đề dưới liên tiếp bại lui? Là ai liên binh khí cũng bị đung gãy? Là ai càng là vô si, cầm tánh mạng của người khác Khi mỗi nhử, chặt vật chạy thực mạng?" Lạnh lùng nhìn nhìn Phó Tân, Sở Thần mục quang một mảnh lãnh lạnh.

"Ta còn không có tìm ngươi tính sổ, ngươi ngược lại là còn muốn lấy dẫn người tới gạt đồ. Ta xem ngươi không phải ngoại môn thứ mười, là ngoại môn đệ nhất a? Quả thật chính là đệ nhất đồ vô si!" Sở Thần lại nói.

"Ngươi . . . Hừ, thiếu xảo ngôn lệnh sắc, nói sang chuyện khác. Tóm lại, Tam Diệp Hỏa Lan này, hôm nay ngươi trao được trao, không giao cũng phải trao!" Đinh Kiều nổi giận nói.

"Đúng đấy, không giao cũng phải trao, chúng ta liền vô si xảy ra chuyện gì? Ngươi chỉ là một người tạp dịch, còn có thể lật trời?" Mấy người lần lượt trào phúng.

Sở Thần : " . . . "

Một đám cầm lấy vô si Khi vinh quang, cầm lấy vô si buồn nôn người người, hấn còn có thể nói cái gì?

Theo sau đem Tam Diệp Hòa Lan nhét vào bọc hành lý, Sở Thần hai tay nắm tay, "Đừng nói nhảm, muốn chiến liền chiến, không chiến rút ngay!"

"Cuồng vọng!"

Vài tiếng gầm lên, bốn người dẫn đầu rất kiêu mà đến.

"Tôm tép nhai nhép!" Sở Thần cười lạnh, tuyệt đối lực lượng chênh lệch, không ra mấy chiêu, bốn người ngã xuống đất, hận ý không chi, rồi lại sợ hãi không chi.

"Người có muốn thử một chút hay không?" Sở Thần mục quang chuyển hướng Đinh Kiều. Sau người kiều theo bản năng trốn đến Phó Tân phía sau.

"Người muốn trên sao? Ta không ngại thắng chi không vỡ!" Đinh Kiều nhượng bộ, Sở Thần mục quang tự nhiên mà vậy chuyển hướng cuối cùng nhất một người, Phó Tân.

Nhìn nhìn Sở Thần lãnh đạm mà cường thế mục quang, Phó Tân sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lúc trước hấn thương thế chưa lành, chống lại Sở Thần không có chút nào phần thắng.

"Xem như ngươi lợi hại, hãy đợi đấy!" Cuối cùng, Phó Tân dẫn người thôi lui.

Sở Thần lắc đầu, loại này ngoan thoại từ trước đến nay xuất phát từ sự thất bại ấy chi miệng, nghe chi Tiểu Tiểu là tốt rồi, đảm đương không nổi thực.

Ngươi phương hát bỏ đi ta đang trăng, Sở Thần khiêng Xích Sắc Dã Trư, vừa mới bước trên đường về không lâu sau, một đội Lam y nhân trước mặt mà đến, không nhiều không ít, năm người.

Sở Thần nhìn thoáng qua, chuyển cái phương hướng ý định đi vòng qua, chi là hấn né tránh tựa hồ bị trở thành sợ hãi. Phùng Hồ về mặt hước cười, ngoạn vị mang theo Dư Đào mấy người ngăn cản ở trước mặt hấn.

Sở Thần liên tục vòng vo mấy cái phương hướng, lại luôn là bị ngăn trở, dần dần, hấn tức giận trong lòng, dứt khoát liền không đi.

"Xích Sắc Dã Trư, thu hoạch không tệ lắm!" Phùng Hồ cười híp mắt nói.

"Nhường một chút!" Nhìn về mặt nụ cười Phùng Hồ, Sở Thần nhú nhú mày. Không phải sợ Phùng Hồ, mà là hấn không có vô cớ đánh người đích thói quen, đương nhiên, cần ăn đòn ngoại trừ.

"Người cho rằng ngươi là ai? Người cho rằng còn có lần trước may mắn?" Dư Đào không chịu được nhảy ra giễu cợt nói.

Sở Thần lắc đầu, đích xác, lần trước gặp nhau chi là, hấn không phải là đối thủ của Phùng Hồ, bởi vì Phùng Hồ khinh địch, hấn mới có thể may mắn thoát khỏi.

Chi là lúc này không giống ngày xưa, hấn hôm nay, đã xa xa không phải Phùng Hồ có thể ngang hàng. Câu cửa miệng nói, chia tay ba ngày, Khi thay đổi cách nhìn triệt để đối đãi, lại không biết này đã qua nhiều cái ba ngày.

"Người tốt nhất tránh ra, ngươi bây giờ, không phải là đối thủ của ta!" Một tay vịn trên bờ vai Dã Trư, Sở Thần nhìn nhìn Phùng Hồ, chân thành nói.

Phùng Hồ nhin không được chột cười, Sở Thần làm như có thật bộ dáng, thật làm cho hấn có chút nhin không được, hấn là hấn thực cho là mình giáo huấn hấn không được? Lúc này mới đi qua vài ngày a, lá gan cũng dài mập tốc độ cũng quá nhanh một chút.

Giống như Phùng Hồ, mấy người khác cũng nhin không được nữa cười ha hả, nhất là Dư Đào, quả thật nhảy được bay lên.

"Người không tin?" Sở Thần nhú mày.

"Tin, thế nào dám không tin? Tập dịch đệ tử mới là tối cường nha, cái gì Ngoại Môn đệ tử Nội Môn đệ tử tại tập dịch đệ tử trước mặt toàn bộ đều là cận bã! Các người nói đúng hay không?" Phùng Hồ đột nhiên cũng không nóng nảy, hấn phát hiện Sở Thần rất biết chọc cười, nói giỡn lên rất có ý tứ.

"Ta cũng không nói cười, ta rất nghiêm túc." Nhìn nhìn cười đến ngã trái ngã phải mấy người, Sở Thần bắt đầu đi nói.

Đám người này, thật sự là làm cho người không lời, nói, vừa mới đánh hơn người, hiện tại hấn thật không muốn đánh người a!

"A, người rất nghiêm túc a? Tốt lắm, nhìn tại ngươi trêu chọc chúng ta vui vẻ phân thượng, ta chấp ngươi một tay, tới, chẳng quản, thực muốn nhìn ngươi một chút nghiêm túc bộ dáng." Phùng Hồ một bộ mười phần chờ mong bộ dáng.

Sở Thần khước miệng một phát, cảm tình trên đời này thực sự có người thích thụ ngược đãi, còn vui vẻ chịu đựng, như thế, vậy thành toàn hấn!

"Vậy người cẩn thận rồi." Sở Thần nhắc nhở một câu, nói xong một tay ra quyền.

Vô cùng đơn giản một quyền, trầm trọng hùng hồn, phảng phất, một cỗ vô hình áp lực đặt ở trong lòng mọi người.

Phùng Hồ mục quang hơi rét, lạnh lùng cười cười, "Bôn Lô kích!"

Hấp thụ lần trước giáo huấn, vừa lên tay, Phùng Hồ liền sử dụng ra chính mình sở trường nhất vũ kỹ Bôn Lô Quyền.

Quyền xuất Như Phong, thế như Bôn Lô, phảng phất có kinh lôi tại không tiếng động, rung động nhân tâm.

Hai quyền đánh giáp lá cà, gắt gao chống đỡ cùng một chỗ, không ai nhường ai. Từng trận kinh phong cuốn, lá vũ bay lên.

Kích thứ nhất, ngang sức ngang tài.

"Bất quá chỉ như vậy!" Thu quyền, Phùng Hồ cười nhạo nói, Dư Đào đám người đi theo ồn ào.

"Phải không?" Sở Thần khoe miệng nhộn nhạo lên một tia cổ quái tiểu ý, "Lần trước, ta lấy Thương Viêm Quyền trợ giúp, tiếp ngươi tiện tay một kích, nhìn như ngang sức ngang tài, trên thực tế ngươi ta đều rõ ràng, khi đó ta không bằng ngươi."

Phùng Hồ thần sắc trì trệ, Sở Thần lại nói: "Lần này, ngươi lấy vũ kỹ trợ giúp, tiếp ta tiện tay một... mà... Ngang sức ngang tài, ngươi có phải hay không thừa nhận, ngươi không bằng ta?"

Bình bình đạm đạm một câu, giống như gõ vang Cổ Chung, Phùng Hồ đầu óc chóng mặt chóng mặt, mấy chữ trong đầu điên cuồng quanh quẩn, "Ngươi không bằng ta. . . Không bằng ta. . . Như ta. . ."

Dư Đào đám người thấy Phùng Hồ ngây người, vội hỏi: "Sở Thần, ngươi thiếu nói hươu nói vượn, Phùng sư huynh thế nào khả năng không bằng ngươi? Phùng sư huynh, ngươi đừng nghe hắn nói bậy. . ."

Trong khi nói chuyện, đột nhiên "A" một tiếng, Phùng Hồ một tiếng rống giận vang lên, hai mắt màu đỏ tươi.

"Ta không bằng ngươi? Thế nào khả năng? Ngươi bất quá chỉ là một người tạp dịch!" Quát lớn, Phùng Hồ bỗng nhiên nắm tay, "Chết cho ta, sét đánh kích!"

Hoàng cấp trung phẩm Bôn Lô Quyền chung cực sát chiêu sét đánh kích, quyền xuất như điện, nhanh chóng như chớp chớp, thế không thể đỡ!

"Như thế, ta liền để cho ngươi đừng có hy vọng!" Sở Thần lạnh lùng cười cười, một quyền mang theo đôt thế thương viêm nghịch thế mà lên.

Thương Viêm Phá!

Lôi Hỏa tương giao, tốc độ ánh sáng lấp lánh, kịch liệt chấn động cùng nổ bùng làm cho người hai lỗ tai mất thông, chói mắt Lôi Hỏa làm cho người ta hai mắt đau đớn.

Giao thủ hai bên mục quang đụng vào nhau, một người trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, một người chấn kinh sợ hãi, đều không có tiêu cự.

Sở Thần đi, không có lưu lại đôi câu vài lời. Chỉ có trên mặt đất thừa thốt toái vãi bỏ cho thấy hắn từng đã tới.

Phùng Hồ ngốc tại chỗ, bảo lưu lấy ra quyền tư thế, trong đầu trống rỗng.

"Phùng sư huynh, ngươi không sao chứ?" Dư Đào cẩn thận từng li từng tí nói, Sở Thần chỉ là bề nát một nửa tay áo, nhìn qua không hề có tổn thương. Mà Phùng Hồ lại toàn bộ ống tay áo bạo liệt, nắm tay đến cánh tay xuất, một mảnh cháy đen.

Phùng Hồ hoàn hồn, nhất thời khoan tim đau khổ giống như thủy triều đánh úp lại, cánh tay rớt cuộc vô pháp bảo trì đầu lập, kịch liệt run rẩy lên.

Thật vất vả buông ra nắm tay, Phùng Hồ mồ hôi rơi như mưa, nhìn thật sâu Dư Đào liếc một cái, "Ngươi tốt nhất chờ mong Dư sư huynh nhanh chóng trở về, bằng không, Sinh Tử Đài, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Nói xong, cũng không để ý tới Dư Đào sắc mặt tái nhợt, Phùng Hồ xoay người rời đi. Hắn là cái người biết chuyện, hắn biết rõ, hắn ước chừng đã không có lại cùng Sở Thần đối kháng tư cách.

Sở Thần bước chân nhẹ nhàng, kì thực trong lòng của hắn có chút khoái ý. Cho dù ai đánh bại một người đã từng mạnh hơn tự mình đối thủ, đều có hắn cảm giác như vậy.

"Chắc hẳn kia Phùng Hồ từ rày về sau cũng sẽ không nghĩ đến muốn gây sự với ta. Bất quá, cuối cùng còn chưa đủ, ta cũng cần trở nên càng mạnh!" Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần không khỏi nở nụ cười.

Một cây Tam Diệp Hóa Lan, tuy không biết như thế nào sử dụng, nhưng chắc hẳn không phải là vật phẩm, mặc dù không thể sử dụng, cũng có thể đổi lấy tuyệt bút ngân lượng.

Một đầu cuồng bạo qua Xích Sắc Dã Trư, giá trị cũng sẽ không so với trưởng thành Bích Lân Xà chênh lệch.

Tính toán ra, chuyển này ra thời gian mặc dù có điểm dài, thu hoạch lại cũng cũng đủ lớn.

Sở Thần không khỏi đang suy nghĩ, nếu có thể có cái trừ vật đại là tốt rồi, như vậy hẳn liền không cần tới tới lui lui chạy, một lần xuất ra hoàn toàn có thể có càng lớn thu hoạch.

Hôm nay nhất định là tốt, Sở Thần cũng không đắc ý bao lâu, một đám người hùng hổ, trước mặt mà đến.

Mấy tên áo lam đệ tử vây quanh một người hắc y Thanh Niên, thần sắc lạnh lùng. Xa xa, Sở Thần liền thấy được áo lam trong hàng đệ tử la Binh không có hảo ý cười.

Sở Thần đứng ở chỗ cũ, không có gần chút nữa, kia hắc y Thanh Niên kiêu căng thần sắc mặc dù làm cho người chán ghét, nhưng trong lúc vô hình phát ra cường hãn khí tức cũng lại làm cho hắn không dám xem thường.

"Người chính là Sở Thần?" Đi đến phụ cận, Trương Lượng lạnh lùng nói.

Sở Thần không có trả lời, vấn đề này căn bản không cần trả lời, nếu như không phải xác định thân phận của hắn, những người này sẽ không ngăn chặn hắn.

Sở dĩ hỏi ra như thế một câu, ước chừng hay là vì hiển lộ rõ ràng thân phận của mình, dùng Sở Thần kiếp trước lời mà nói, chính là vì trâu bò.

Đối với cái này loại người, không để ý tới là rất đúng, bởi vì người bình thường rất khó minh bạch bọn họ Logic.

"Đúng vậy, Lôi Tiêu Điện vừa vặn cần một đầu Xích Sắc Dã Trư. Giao ra đây a!" Giăng co, la Binh nhảy ra ngoài, ngôn ngữ không hề có ý mới, cùng lần trước ý định ăn cướp Sở Thần Bích Lân Xà hoàn toàn giống nhau.

Sở Thần nhìn sang, la Binh lại nói : "Đừng nghĩ phản kháng, hiện tại đứng ở trước mặt người, có thể không phải cái gì Ngoại Môn đệ tử. Đây là nội môn Trương Lượng Trương Sư Huynh, người hắn là bảo trì tôn kính."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Như nước ngưng bích

Sở Thần khinh thường liếc mắt la Binh liếc một cái, đối với một cái chỉ sợ cáo mượn oai hùm tôm tép nhãi nhép, hắn không có chút nào hứng thú để ý tới. Mục quang tự nhiên mà vậy rơi vào Trương Lượng trên người, không hề nghi ngờ, đám người kia chân chính người nói chuyện là Trương Lượng.

"Gia nhập Lôi Tiêu Điện." Trương Lượng thần nhiên nói, không có lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị mệnh lệnh, cũng không hùng hổ dọa người cường bức, nghe không ra chút nào tâm tình.

Sở Thần nhú nhú mày, Trương Lượng như thế thần thái, lại là xem hắn như kiến hôi, nếu không phải như thế, thế nào có thể sẽ có loại này không tiếng động cường thế?

"Cho rằng đoán chừng ta sao?" Trong nội tâm lạnh lùng cười cười, Sở Thần thần nhiên nói : "Nếu như ta nói không đâu này?"

Trương Lượng sững sờ, tựa hồ có chút kinh ngạc, lúc này mới cẩn thận nhìn Sở Thần liếc một cái, chợt thần nhiên nói : "Người hội đáp ứng!"

Nói xong, tiện tay một quyền đánh tới.

Cùng với gào thét mà đến nắm tay, kinh phong mang theo núi cao sụp đổ xu thế cuốn tới, tránh cũng không thể tránh, chạy trốn không có thể trốn.

Sở Thần trong nội tâm báo động liên tiếp, tử vong hàng lâm cảm giác nguy cơ để cho toàn thân hắn tóc gáy dựng lên. Không có bất kỳ thời gian suy nghĩ, toàn lực một quyền nghênh tiếp.

Hai quyền chưa giao tiếp, Sở Thần trên nắm tay kia dày đặc thương viêm dĩ nhiên dập tắt, Trương Lượng một quyền không hề có xinh đẹp, trực tiếp đưa hắn đánh bay.

Trước khi hôn mê, Sở Thần chỉ là thấp thoáng nghe được một câu, "Nếu như đại nạn không chết, chắc hẳn hội suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ta. Lôi Tiêu

Điện, có thể không phải cái gì người cũng có thể gia nhập. Đi!"

Nguyệt theo rừng trúc rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, gió mát từ từ, bắt tri bắt giác, ba năm canh giờ đi qua, ban ngày đã hết, Tinh quang đầy trời.

Địa phương xa xôi, từng trận tiếng sói tru truyền đến, "NGAO...OOO. . .", để cho cũng yên tĩnh càng hiển sâu thẳm

Đột nhiên, một hồi sấm sạt âm thanh truyền đến, một đôi Bích U u con người hiện ra ánh sáng lạnh, làm cho người sờn tóc gáy.

Tiếng bước chân tiệm cận, mang theo yết hầu thâm xử trầm thấp rỗng âm, rất nhanh, một đầu thân hình kiện tráng mèo rừng đi đến chỗ gần.

Nó loạn choạng đầu lâu, lạnh con mắt vây quanh, một cổ tàn bạo sát ý cùng với răng nanh trên nước miếng tùy ý chảy xuôi. Một cái vọt người nhảy lên, nó vững vàng rơi vào một cái "Tiểu Thổ bao" trước mặt.

"Cô -- cô!"

Làm ăn một trảo, lá rụng tăn đi, dưới ánh sao, một cái sắc mặt trắng xám áo gai thiếu niên hiện ra rõ ràng, chính là Sở Thần.

Sơn Miêu Nhân bên trong tàn bạo càng lớn, miệng rộng mở ra, bén nhọn răng nanh tăn ra ánh sáng lạnh, cấp tốc bài tiết nước miếng chảy ra một đầu dài tuyền.

Nhìn trước mắt màu mỡ con mèo, mèo rừng cũng nhìn không được nữa, răng nanh nhắm Sở Thần cái cổ mà đi.

Tối gần, tối gần, mèo rừng tựa hồ nghe thấy được ngọt ngào huyết tinh hương vị.

Đột nhiên, "XIU....XIU..." Âm thanh xé gió truyền đến, mèo rừng lưng nhún, đột nhiên nhảy ra, bản năng cảm giác nguy cơ khiến nó không thể không buông tha cho sắp vào bụng mỹ vị.

"Meo meo -- "

Mèo rừng tức giận tiếng kêu đã hết, liên tiếp mấy đạo chẻ tre âm thanh vang lên, một vòng ngân sắc loan nguyệt tùy ý vòng qua vòng lại, giống như trương mắt đồng dạng, trực tiếp quét ngang mà đến.

Một tiếng thê lương bi thảm, mèo rừng huyết vậy đương trường, đầu lâu bay ra, kia mở to mắt xanh, tựa hồ tại lưu luyến, lại tựa hồ tại lên án. Thế nào đột nhiên, nó liền biến thành con mèo sao?

Ngân sắc loan nguyệt suu suu vòng qua vòng lại mà đi, rơi vào rừng trúc thâm xử. Rất nhanh, một hồi thanh âm rất nhỏ truyền đến, cực độ uyển chuyển, tựa hồ liền là rừng đều chưa từng tao ngộ chà đạp.

Dưới ánh trăng nữ tử, một bộ Thanh Y, uyển chuyển hàm xúc đáng đáp, giống như uống thanh tuyền.

"Cư nhiên là cái tạp dịch đệ tử, lại cũng quá mức hồ đồ, nơi này là tùy tiện tới sao?" Nhìn nhìn trọng thương Sở Thần, nữ tử lông mày cau lại. Dù vậy, kia như mặt nước ôn nhu chưa từng chút nào phai màu.

Không biết đi qua bao lâu, Sở Thần ung dung tĩnh lại, đầu đón mãnh liệt để cho hần không khỏi hít sâu một hơi, rồi lại kinh hi không hiểu. Bất kể như thế nào, hần không có chết, chỉ cần không chết, chỉ cần không chết, liền hết thảy đều không là vấn đề!

Gượng chống lấy ngai dậy, Sở Thần đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Gió đêm quét, mang theo lá trúc đặc hữu mùi thơm ngát, một đống đống lửa lẳng lặng thiêu đốt lên, trong cách cách, thỉnh thoảng có Hòa Tinh nổ bắn ra mà ra.

"Vẫn còn ở nguyệt theo rừng trúc, xem ra là được người cứu!" Sở Thần âm thầm lắc đầu, không biết nên khóc hay nên cười.

Hần biết rõ, cũng không phải là Trương Lượng giết không được hần, chỉ bất quá cùng đưa hần sung quân đến tạp dịch trong hàng đệ tử dùng sức tra tấn đồng dạng, những người kia không phải là muốn ma bình tĩnh tình của hần, thu làm chính mình dùng.

Rốt cuộc, thiên phú của hần còn ở đó, chỉ cần không chết, ngày sau tất thành đại khí. Không ai hội cự tuyệt đội ngũ của mình trong có một người kinh tài tuyệt điểm cường giả xuất hiện.

Đương nhiên, này cũng không có nghĩa là Sở Thần lại không có lo lắng tính mạng, tựa như lần này, nếu như không phải vừa vặn có người cứu hần, nói không chừng hần đã trở thành một quán mèo rừng phân.

Sở Thần đang nghĩ ngợi, uyển chuyển tiếng bước chân tới gần.

"Người đã tỉnh?" Thanh Y nữ tử chân thành mà đến, trong tay cầm vài gốc không biết tên Dược Thảo.

Sở Thần đánh giá nữ tử, một bộ lụa mỏng xanh, ánh trắng quanh quẩn, giống như uống thanh tuyền, ngọt ngào di người.

So với Mặc Vũ Hàm cùng Tử Trúc Phong trên nữ nhân kia, nữ tử dung mạo chỉ có thể cũng coi là thanh tú. Thế nhưng loại yên tĩnh như nước dịu dàng, lại làm cho người muốn ngừng mà không được, không nữ bỏ dời mục quang.

Sở Thần thật vất vả dời mục quang, lần nữa nhìn qua, chỉ cảm thấy nữ nhân này phảng phất lại không giống với lúc trước, so với lúc trước, phảng phất lại xinh đẹp tuyệt trần thêm vài phần, quả nhiên là càng xem càng nén lòng mà nhìn xem lần hai.

"Người nha, cũng quá biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ không ai báo cho người tháng này theo rừng trúc rất nguy hiểm sao? Người thiếu chút nữa bị mèo rừng ăn." Thấy Sở Thần ngơ ngác nhìn chính mình, nữ tử cũng không giận, chỉ là cười nói.

Giống như cái nhà bên tỷ tỷ, tại phê bình không hiểu chuyện đệ đệ. Phê bình rồi lại chẳng nhiều sao nghiêm khắc, mang theo loại kia như nước ôn nhu, nhân nhật cung chiêu.

"Cảm ơn, ta là Sở Thần, xin hỏi sư tỷ tôn tính đại danh." Sở Thần miễn cưỡng cười cười, nghĩ đến thiếu chút nữa bị mèo rừng ăn tươi một chuyện không giả, bất quá hẳn thật sự là không biết.

"Ta là Bích Ngưng." Nữ tử cười cười, lại nói : "Trên người người có thương tích, trước nghỉ ngơi một chút."

Sở Thần gật đầu, quả nhiên là tốt danh tự. Bích Ngưng, như nước ngưng tụ thành, thiên nhiên một cỗ tươi mát dịu dàng ý vị, làm cho người ta như si mê như say sưa.

Vô pháp di động, lại là bầu trời tối đen, không có một hồi, Sở Thần mục quang tự nhiên lại chuyển tới trên người Bích Ngưng. Lại là kinh ngạc phát hiện, bên người nàng nhiều mấy thứ đồ.

Một cái khéo léo đỉnh, mấy cái bình ngọc, còn có mấy dạng dược liệu.

Cảm ứng được Sở Thần ánh mắt tò mò, Bích Ngưng cười cười, đạo : "Chưa thấy qua Luyện Đan a? Một hồi bích ngọc đan xuất ra, phục dụng sau khi, thương thế của người rất nhanh rồi cũng sẽ tốt thôi, cũng sẽ không lưu lại sau di chứng."

Nói xong, Sở Thần liền trông thấy tiểu đỉnh cứ thế phiêu khởi, một đóa màu xanh nhạt hỏa diễm hiện ở đỉnh, không bao lâu, tiểu đỉnh đỏ bùng.

Vạch trần được đỉnh, Bích Ngưng ngón tay ngọc nhẹ nhàng, động tác đang lúc như nước chảy mây trôi, một nhóm cây dược liệu nhập đỉnh, thỉnh thoảng có bình ngọc rót vào thanh tuyến chất lỏng.

Ước chừng nửa canh giờ đi qua, Sở Thần nghe thấy được một cỗ di người mùi thơm ngát, hít sâu một cái, phảng phất thống khổ trên người cất giảm không ít.

"A, há mồm!" Thuận thực đem Đan Dược vô keo, còn lại một khóa, Bích Ngưng cẩn thận lấy ra, đưa đến Sở Thần bên miệng.

Nhìn nhìn Bích Ngưng rất nghiêm túc bộ dáng, trương tròn cặp môi đỏ mọng, Sở Thần trên mặt " " đỏ thắm như lửa, đây là cảm hấn Khi ba tuổi tiểu hài tử dễ dàng a?

"Ai nha, nghe lời á..., nhanh lên há mồm!" Bích Ngưng tựa hồ cũng không cảm giác có cái gì không ổn, hơi hơi sáng giọng.

Sở Thần mí mắt nhảy lên, thuận theo hé miệng, xanh biếc óng ánh Đan Dược rơi vào trong miệng, nhập khẩu tức hóa, một cỗ mát lạnh khí lưu nhanh chóng hướng tất cả xương cốt tử chi tản đi.

Bất quá chốc lát, Sở Thần liền cảm giác toàn thân đau đớn chột giảm, toàn thân thương thế, thoáng cái đúng là hảo hơn phân nửa. Xem ra Đan Dược như vậy trân quý, cũng không phải là không có đạo lý.

"Lại nghỉ ngơi hai ngày hẳn là sẽ không sao rồi, ừ, trong bình còn có hai khóa, cầm lấy. Sau này a, nhưng không cho lại làm ầu, loại trở thành Ngoại Môn đệ tử, có đồng bạn lại đến biết sao?"

Thấy được Sở Thần lông mày giãn ra, Bích Ngưng cười cười, đem trang bị Đan Dược bình ngọc cứng rắn nhét tại trên tay hắn. Sở Thần chóng mặt chóng mặt, chỉ cảm thấy kia bàn tay nhỏ bé nhuần nị trong mây, trong lúc nhất thời có chút ngây dại.

Phục hồi tinh thần lại, Sở Thần cảm giác sắc mặt lại nóng rất nhiều, may mà ánh lửa âm đạm mờ nhạt, để cho hắn không đến mức xấu hổ.

Liên tục không ngừng gật đầu biểu thị nhớ kỹ, Sở Thần lại nói : "Bích Ngưng sư tỷ không phải Ngoại Môn đệ tử sao? Ta xem Ngoại Môn đệ tử đều mặc lấy lam sắc xiêm y đó!"

Bích Ngưng cười cười, không có chính diện đáp lại, chỉ là đạo : "Chờ người sau này đã biết , tới, ăn một chút gì nghỉ ngơi thật tốt!"

Một đêm cứ như thế trôi qua, sáng sớm, Bích Ngưng đem Sở Thần mang ra nguyệt theo rừng trúc, hai người phân biệt.

Nhìn nhìn Bích Ngưng hăng hái biến mất thân ảnh, Sở Thần dùng sức lung lay đầu, trong lúc giật mình có dũng khí cảm giác không chân thực.

Một cái như mặt nước nữ tử, tới như vậy đột nhiên, đi được lại cũng làm cho người ta trở tay không kịp. Tựa hồ, ngoại trừ biết tên của nàng gọi bên ngoài Bích Ngưng, những thứ khác, hẳn hoàn toàn không biết gì cả.

Trở lại chỗ ở, Sở Thần cũng không đối với Triệu Hạo nhắc tới mấy ngày nay tao ngộ.

Thấy hần tay không trở về, Triệu Hạo cũng chỉ là vỗ vỗ bờ vai của hần, "Bình An trở về là tốt rồi, cũng không phải mỗi lần ra ngoài cũng có thể có thu hoạch."

Chuyển thiên sáng sớm, Sở Thần lại đi Từ Trúc Phong mà đi.

Lần này nguyệt theo trúc Lâm Chi đi, hần duy nhất thu hoạch, chính là cái kia gốc Tam Diệp Hỏa Lan. Về phần đầu kia cuồng bạo qua Xích Sắc Dã Trư, tự nhiên là bị la Bình đám người như ý đi.

Hiện giờ vì để cho hần khuất phục, liền Trương Lượng loại Nội Môn đệ tử này đều xuất hiện. Nói không khăn trương tuyệt đối là giả, Sở Thần không muốn khuất phục, tự nhiên muốn tìm kiếm nghĩ cách tăng thực lực lên.

"Nàng hần sẽ giúp ta a?" Hành tẩu tại Từ Trúc Phong trên đường núi, Sở Thần trong nội tâm Âm đạo.

Hần không biết Tam Diệp Hỏa Lan sử dụng phương pháp, hiện giờ Bích Tiêu Tông này, có thể giúp hần, ước chừng chỉ có đỉnh núi nữ nhân đó.

Đi lên đỉnh núi, quả nhiên, nữ nhân kia như trước ngồi ở vách đá, ngàn năm không thay đổi, giống như băng điêu.

Sở Thần kiên trì đi lên, "Tiền bối, đệ tử qua gánh nước!"

"Gánh nước?" Nữ tử nhũ nhũ mây, nửa ngày đạo : "Thủy trì hay là đây."

Sở Thần khoe miệng co lại, nữ nhân này thật đúng một chút không khách khí, tốt xấu hần cũng cho nàng làm vài bữa cơm, uyển chuyển điểm sẽ chết a?

Nguyệt theo rừng trúc thiếu chút nữa trọng thương đã chết, hiện giờ tràn đầy hi vọng mà đến lại gặp lạnh nhạt, chỉ một thoáng, Sở Thần không vui, càng nghĩ càng khó chịu.

"Không giúp liền không giúp, ta cũng không tin đối với người ta còn không được!" Trong nội tâm tức giận, Sở Thần quay đầu liền ra trúc lư, liền nói những lời khác lời nói cũng không có nói một tiếng.

Mới ra trúc lư vài bước, đột nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên.

"Người bị thương?" Trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, tựa hồ lại có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Kỳ Lân tử nhân

"A?" Sở Thần sững sờ, chợt cả giận nói : "Chuyện không liên quan đến người. "

Lời này thật đúng không khách khí, Sở Thần cũng không biết mình là xảy ra chuyện gì, chính là không muốn đối phương biết việc này, phảng phất sẽ rất mất mặt.

Nữ tử tựa hồ có như vậy trong nháy mắt ngây người, ước chừng là không nghĩ tới một mực ôn thuận như ngựa con câu Sở Thần, cư nhiên đối với nàng nổi giận, trong ngôn ngữ còn không có chút nào tôn trọng.

Chỉ là rất kỳ quái, nữ tử phát hiện mình tựa hồ cũng không tức giận, hồi lâu mới nói : "Truy cầu võ đạo trên đường, bị thương, cũng không phải là cái gì vụ tai tiếng."

Sở Thần sững sờ, mục quang cổ quái xoay đầu lại, nữ nhân này, hôm nay có chút cổ quái a, thiệt nhiều lời bộ dáng.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần cả gan đạo : "Người hôm nay tựa hồ rất nhiều lời?"

Vừa dứt lời, "CHỈU...U...U!" một tiếng, một mảnh trúc tía lá giống như lợi kiếm dính tại dưới chân hần, run run rẩy rẩy.

Sở Thần rung mình một cái, xem ra là mình đã nghĩ nhiều, lúc trước nghe được căn bản chính là ảo giác. Nữ nhân này, ngàn năm -- không, là vạn năm băng cứng, căn bản hóa không được.

"Nếu như không cần gánh nước, đệ tử kia cáo từ!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần cảm giác hay là không nên tại trêu chọc hạo, vạn nhất bị sát cũng liền không ổn. Về phần Tam Diệp Hỏa Lan sử dụng phương pháp, hay là từ từ suy nghĩ biện pháp a!

Đang muốn rời đi, đột nhiên chỉ cảm thấy một hồi cuồng phong thổi qua, Sở Thần ngoác nhìn trên không trung xuất hiện một mảnh Thủy Long,, nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm lần nữa truyền đến, "Không có nước, gánh nước đi!"

Sau khi nghi hoặc, Sở Thần chạy đến thủy trì vừa nhìn, thiếu chút nữa không có một đầu ngà vào.

Nhìn nhìn trống không thủy trì, nếu là hắn còn không biết kia Thủy Long thế nào chuyện quan trọng, liền thật sự là mười phần đại ngu ngốc.

"Xem như ngươi lợi hại!" Giống như cái bị nghiền ép nô lệ, Sở Thần hận đến ngứa răng, ngoài miệng lại không dám nói lời nào.

Chọn thùng nước liền muốn xuống núi, lại một tiếng "Đợi một chút" truyền đến.

Sở Thần bất đắc dĩ quay người, cảm thấy không kiên nhẫn. Đột nhiên chỉ cảm thấy một cổ thanh lưu vào đầu chụp xuống, trong chớp mắt liền cảm giác sáng khoái tinh thần. Kia vốn đang muốn tĩnh dưỡng hai ngày thương thế, cư nhiên toàn bộ được rồi

Cổ quái nhìn nữ nhân kia liếc một cái, Sở Thần ngoan ngoãn gánh nước đi.

Nước chọn xong, Sở Thần theo thường lệ làm một bữa cơm, nữ tử lần này ngược lại là không nói gì, yên lặng liền ăn.

Trước khi đi, Sở Thần cẩn thận từng li từng tí đạo : "Tiền bối cũng biết Tam Diệp Hỏa Lan cách dùng?"

"Tam Diệp Hỏa Lan?" Nữ tử hơi có chút kinh ngạc, đạo : "Ngươi một cái tạp dịch đệ tử, lấy ra loại vật này? Ngươi đi nguyệt theo rừng trúc sao?"

"Ừ!" Sở Thần gật đầu, nữ nhân này tuy mục đui mù, kì thực trong nội tâm thanh minh rất, rất nhiều đồ vật nàng tựa hồ không cần nghĩ liền rõ ràng ràng.

"Hồ đồ!" Nói xong lại nói : "Tồn thương thế nào tới?"

"Bị người đánh." Sở Thần rút cổ một cái, râu rĩ nói. Nữ nhân này khí tràng quá mạnh mẽ, muốn không phải thói quen nhất định bị đông cứng chết.

Nữ tử hơi hơi trầm mặc, "Tam Diệp Hỏa Lan luyện chế thành đan tốt nhất, trực tiếp ăn cũng được, luyện hóa dược lực có thể đề thăng Thái Thể Cảnh võ giả hai đến tam trọng."

"A, ta còn là trực tiếp ăn đi, không ai có thể giúp ta Luyện Đan." Lời nói, Sở Thần chẳng hề để ý lấy ra Tam Diệp Hỏa Lan, một bả cả gốc mang lá nhét vào trong miệng.

Trải qua nhấm nuốt sau trực tiếp nuốt vào, từ hán cau lại lông mày nhìn ra được, thứ này cũng không thể nào ăn ngon, cho dù tốt Dược Thảo, xét đến cùng hay là thảo.

"Cái này ăn sao?" Nữ tử hôm nay nhất định là muốn đem kinh ngạc tiến hành rốt cuộc.

"Ừ, bất quá thật sự rất khó ăn, xem ra hay là Đan Dược hảo, tác dụng mạnh mẽ, hương vị còn ngọt ngào. . ." Sở Thần gật đầu.

Lời còn chưa dứt, kịch liệt quận đau từ trong bụng truyền đến, giống như Liệt Hỏa tại thiêu. Còn không có phục hồi tinh thần lại, liền té trên mặt đất, cuộn cuộn không chỉ.

Bất quá chốc lát, loại kia nóng rực tán phát đến toàn thân, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng, như đang ở bếp lò, liền trong đầu đều xuất hiện ảo giác. Xem ra Tam Diệp Hỏa Lan này mặc dù hảo, lại có thể hay không tùy tiện ăn.

Mơ mơ màng màng, Sở Thần chỉ nghe được một tiếng "Đồ đàn", theo sau tại một hồi đẳng vân giả vũ trong cảm giác, rơi vào một mảnh mát lạnh bên trong.

Trong ao rót Mãn Thanh nước, Sở Thần vào trong đó chịu đựng lấy trong cơ thể Liệt Hỏa dày vò, sắc mặt trưởng hồng như tôm luộc, cái trán mồ hôi rơi như mưa. Không bao lâu, trong ao liền nhiệt khí bốc lên.

Bên cạnh cái ao, nữ tử hơi hơi ngưng lông mày, đang muốn xuất thủ, đột nhiên, một cổ mệnh môn đại khí để cho nàng toàn thân trì trệ.

"Tinh mạch?" Cổ xưa mà thô lương khí thế, mang theo không gì sánh kịp uy nghiêm, trong lúc nhất thời, nữ tử đều ngây dại.

Trong ao, Sở Thần cắn chặt hàm răng, tránh để mình hôn mê đi. Mơ hồ trong ý thức, hắn phảng phất đột nhiên thấy được một đôi mắt to như chuông đồng, trong đó cổ xưa cùng tang thương, giống như tới Từ Hồng Hoang đại địa.

Kính hải thoáng nhìn trong đó, kia mắt to như chuông đồng bên trong một đạo từ quang bắn ra, chỉ một thoáng, Sở Thần chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, thoải mái được quá muốn hừ hừ.

Hồi lâu, Sở Thần sâu kín tỉnh lại, Tinh quang tràn ngập đỉnh núi, gió lạnh thổi qua, nhàn nhạt cảm giác mát để cho hắn không chịu được nổi lên một thân khó chịu.

Nhìn kỹ, Sở Thần đại 玳F sao xur trung gián trại đoàn sáng ngời náo truyết chính là đao tiểu Br >

Cẩn thận nhìn một chút, Sở Thần rốt cục nhẹ nhàng thở ra, may mà nữ nhân kia không có tại bên cạnh, bằng không thì cần phải thấp m rồi nuôi cái dù Br >

Vừa nghĩ như thế, Sở Thần tựa hồ lại nghĩ tới, có vẻ như trên người kia thân quần áo chính là nữ nhân kia chán vỡ. Bất quá bất kể năng, dù sao nàng cũng nhìn không thấy.

Thần nhiên ra thủy tri, Sở Thần tỉ mỉ cảm ứng một chút, Tam Diệp Hỏa Lan cũng không nếu muốn giống như bên trong đề thăng hắn hai đến tam trọng tu vi, vẹn vẹn chỉ là để cho hắn từ Thối Thể Cảnh thất trọng tiến nhập bát trọng mà thôi.

"Chẳng lẽ là Kỳ Lân Tinh mạch nguyên nhân?" Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần cũng nghĩ không ra quá tốt giải thích, dứt khoát liền không muốn.

Trúc lư trước, cách phiêu đăng màn lụa, Sở Thần thấy được Bạch Y nữ tử đó. Dưới ánh sao loại kia trong trẻo nhưng lạnh lùng, sừng đến làm cho đau lòng người. Lại nói tiếp, hắn vẫn là lần đầu tiên tại ban đêm ngưng là bóng lưng của hắn.

Không nói gì, Sở Thần cẩn thận đi vào trúc lư, hắn ý định đi tìm kiện y phục mặc lên.

"Hi vọng có nam y phục trên người, bằng không. . ." Nghĩ đến chính mình mặc vào nữ trang bộ dáng, Sở Thần hận không thể ngay lập tức đi chết.

Đang muốn vào phòng, đột nhiên kia xuất quỷ nhập thần trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm tại vang lên bên tai, "Đừng tới lui người kia buồn nôn đồ vật đi vào gian phòng, y phục trên bàn."

Sở Thần bước chân một hồi, trong chớp mắt chỉ cảm thấy Thiên Lô oanh oanh, sét được hắn không muốn không muốn.

Cái gì gọi "Lắc lư", cái gì gọi "Buồn nôn đồ vật", Sở Thần trong nội tâm oán thầm, cúi đầu nhìn thoáng qua, Tiểu Điều tựa hồ có chút kiêu ngạo, Tiểu Hắc mao tôn lên dưới run lấy bấy, gió lạnh thổi qua, Ahhh, ngay trước là gió thổi trứng gà mát a!

Một cái rừng mình qua sau, Sở Thần nhanh chóng mặc xong quần áo. Màu xanh nhạt áo tơi, rất vừa người, rất thoải mái, phảng phất lượng thân mà làm.

"Chẳng lẽ vốn là y phục của nam nhân?" Sở Thần trong nội tâm hàm hồ, tiềm thức có chút không khoái, rầu rĩ đạo : "Ta muốn trở về!"

Tâm tình không cao thời điểm, ngôn ngữ tự nhiên cũng liền không có như vậy nhiều lo lắng, lo ngại. Nữ tử thần nhiên nói : "Y phục không ai xuyên qua, đêm nay ngủ bên ngoài!"

Sở Thần không hiểu có chút cao hứng, lập tức vừa khổ phiền muộn lên. Ngủ bên ngoài a. . . Bên ngoài a. . .

Cuối cùng Sở Thần vẫn là tại trúc lư dưới mái hiên ngủ rồi, lăm đi vào giấc mộng trước, hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua, nữ tử như trước ngồi ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích. Xem ra, nàng phạm lên thần kinh tới căn bản chẳng phân biệt được ngày đêm.

Trúc Phong nhộn nhạo, Sở Thần ngủ đi. Một đêm này, hắn làm một cái kiểu diễm mộng.

Trong mộng cảnh, các loại làm cho người ngưng hình ảnh như sóng triều vọt tới, một hồi là Mặc Vũ Hàm, một hồi là Bích Ngưng, cuối cùng nhất biến thành Từ Trúc Phong trên nữ nhân.

Cực độ hương diễm, cực độ Mị Hoặc!

Đang lúc hắn hưng phấn được cầm giữ không được, muốn đi vào thời điểm, đột nhiên hình ảnh một mặt, gió - lạnh lẽo sở trong mưa, nữ tử về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, một đạo từ sắc kiếm quang hướng phía giữa hai chân lăm ăn. . .

"A!"

Từ Trúc Phong, hét thảm một tiếng, Sở Thần giật mình tỉnh lại, trong đống quần lạnh buốt tron ướt, hết sức khó chịu.

Nhìn nhìn hơi hơi thanh minh sắc trời, Sở Thần không khỏi lắc đầu, trong nội tâm cười khổ không thôi. Đây là trạch nam(*) bị ai a, kiếp trước sống hơn hai mươi năm, mặc dù thành tựu phi phàm, lại liên tay của nữ nhân cũng không có bôi qua.

"Đây coi là không tính là lần đầu tiên đâu này?" Cười khổ sau khi, một cái cổ quái ý niệm trong đầu tại trong lòng dâng lên.

Đột nhiên, một cổ bức người hàn khí đánh úp lại, lạnh bên trong mang theo nhàn nhạt sát ý.

"Thu hồi người ác tha tâm tư, nếu có lần sau nữa, ta giết người!"

Đại đoàn nước lạnh đổ ập xuống rót Sở Thần một cái xuyên tim, Sở Thần hai tay chặt chẽ che giữa hai chân, mục quang cảnh giác, tuy không có sợ tới

mức ưỡ oải, nhưng cuối cùng có lên một ngày không phải sao?

Thật muốn bị cắt, vậy cũng liền thật sự là sinh không thể luyện, cực hạn bị ai.

Sở Thần nom nớp lo sợ trong ánh mắt, nữ tử đột nhiên đứng dậy, một đường từ bên cạnh hắn đi qua. Rất nhanh, Từ Trúc Lâm Biên, cách không lấy nước một màn lần nữa hiện ra, xa hoa.

"Qua!" Đột nhiên, nữ tử thản nhiên nói.

"A!" Sở Thần ngờ ngác đi tới, cũng không dám dựa vào thân cận quá.

Nữ tử cũng không nói chuyện, theo sau một chiêu, một tiếng giòn vang, Từ Khí Đông Lai. Sở Thần nhìn kỹ, xác thực một cây mượt mà trúc tía.

"Ta chỉ luyện một lần, có được hay không tại ngươi!"

Nói xong, cũng mặc kệ Sở Thần có hay không minh bạch, nữ tử cánh tay ngọc bình đầu, trong tay trúc tía như kiếm, một cổ cô động tựa như là núi khí thể đập vào mặt.

"Phiên như kinh hải, uyển như du long, trích tiên phong độ tư thái, không ngoài như vậy!" Sở Thần trong lòng thầm khen, chưa hoàn hồn, nữ tử đã triệt để linh động lên.

Đậm, gọt, chọn, trêu chọc. . . Từng cái một kiếm thuật cơ bản động tác thi triển ra, trong chớp mắt, Sở Thần chỉ thấy phiên bay bạch y, cùng kia nồng đậm lãng lệ tử.

Rõ ràng chỉ là mấy cái động tác đơn giản, biến đổi xuất thủ góc độ, Sở Thần giống như trông thấy một cái toàn bộ thế giới mới.

Gió mát từ từ, trắng sáng sáng sữa, khi thì nhanh như Tật Phong vận chuyển qua, Xâm lược như lửa, khi thì chậm như thanh Khê lưu khe, nước âm róc rách, cuối cùng, mưa rơi chuỗi tây, vân tiêu tuyết tễ, quy về yên lặng.

Sở Thần ngây người một bên, giống như mất đi thần trí, trong đôi mắt nồng đậm tử sắc tràn ngập, giống như hai đợt lượn lờ tử sắc lốc xoáy, thần thái chi quý dị, làm lòng người kinh sợ.

May mà Từ Trúc Phong này Cũng không ngoại nhân, duy nhất kia lấy trúc làm kiếm nữ nhân, còn là một hai mắt mù mù lòa.

Thật lâu, Sở Thần tỉnh ngộ lại, trong đôi mắt tử sắc tàn đi. Hắn điên cuồng hô hấp lấy không khí trong lành, nhưng trong lòng cuồng hi không thôi.

Kể ngưng mạch thành công sau khi, Kỳ Lân Tinh mạch rốt cục thể hiện ra hạng thứ nhất năng lực. Kỳ Lân tử nhân nhìn chăm chú, nữ tử múa kiếm hình ảnh bị in dấu thật sâu ấn tại trong đầu thâm xử, e rằng muốn quên cũng không có khả năng.

Đúng lúc này, nữ tử thanh âm quen thuộc truyền đến, "Ngươi đi đi, sau này cũng không muốn lại đến!"

"Thế nhưng là. . ."

"Cút!"

Lần thứ ba, Sở Thần bị nữ nhân này đánh bay, thương thế trọng, để cho hắn nửa ngày không đứng dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Vũ Hàm gửi thư

Chỉ chuyển mắt, cự ly lần trước tại Từ Trúc Phong bị đánh tổn thương, đã qua một tháng.

Một cái tháng, chuyện phiên toái thật sự là không ít, luôn luôn liền có người đến cửa khiếu khích. Những cái này tầm thường Ngoại Môn đệ tử, tuy tốp năm tốp ba, nhưng đối với Sở Thần mà nói, đã không nói chơi.

Dần dần, gần như toàn bộ người của Bích Tiêu Tông cũng biết, tạp dịch trong hàng đệ tử có cái siêu cấp tên biến thái, tu vi cao tới Thối Thể Cảnh bát

trọng, chiến lược vẫn còn ở tầm thường Cửu Trọng phía trên.

Theo Sở Thần chiến lược dần dần rõ ràng, tự nhiên tìm phiên toái người tăng thứ cũng dần dần cao.

Ngày mới lên, tạp dịch đệ tử cư trú vị trí không xa trên đất trống, một đám người bên trong ba vòng ngoại ba vòng vây tại một chỗ, xem ra tựa hồ có chút hưng phấn.

"Ta nói rồi, Tam Diệp Hòa Lan đã dùng mất. Huống hồ, ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của ta?" Sở Thần lạnh lùng nhìn nhìn sắc mặt âm trầm Phó Tân.

"Ngươi nói dùng mất liền dùng mất? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Lần trước là ta có tổn thương trên người, hiện tại, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đem đồ vật giao ra đây, bằng không đừng trách ta dưới thân kiếm vô tình!" Phó Tân khinh thường nói, nói xong rút ra bội kiếm.

Dưới cái nhìn của hắn, Sở Thần cái gọi là dùng mất, căn bản chính là không muốn giao ra đồ vật mượn có. Hắn không tin chỉ là một cái tạp dịch đệ tử, sẽ có người hỗ trợ luyện chế Đan Dược.

Về phần trực tiếp nuốt, lại càng là lời nói vô căn cứ. Liền ngay cả bản thân hắn, cũng không có khả năng tiêu thụ được lên kia bạo liệt dược lực.

Vừa nhìn Phó Tân rút kiếm, người vây xem nhanh chóng tản ra, chột có hưng phấn nghị luận lên. Loại này náo nhiệt, có thể không phải cái gì thời điểm cũng có thể thấy.

"Ngươi không tin ta cũng không có biện pháp." Sở Thần thân nhiên nói, nói xong đồng dạng rút ra trên lưng thép rồng kiếm. Tuy liên hệ kiếm thuật đã có đoạn, chân chính dùng cho đối địch, vẫn là lần đầu tiên.

Phó Tân mục quang âm trầm, không nghĩ tới Sở Thần lại có thể như thế sự can đảm, càng không có nghĩ tới hắn cư nhiên chết sống không chịu giao ra Tam Diệp Hòa Lan.

Không ai biết, vì mọi người hỗ trợ Luyện Đan, Phó Tân bỏ ra bao nhiêu giá lớn. Mà những cái kia trả giá cao, một khi hắn cảm không ra Tam Diệp Hòa Lan, đã có thể lãng phí một cách vô ích.

Hơn nữa, bằng vào Tam Diệp Hòa Lan luyện chế thành Đan Dược, hắn tự tin có thể tiến thêm một tầng, bảo thủ đoán chừng cũng là ngoại môn Top 5, Top 3 cũng không phải là không có khả năng.

Kể từ đó, thông qua khảo hạch sau khi, hắn liền có thể thuận lợi đạt được tông môn ban thưởng, trùng kích Tinh Nguyên cảnh. Vừa vào Tinh Nguyên cảnh, chính là hàng thật giá thật Nội Môn đệ tử.

Nội Môn đệ tử hưởng thụ đãi ngộ, có thể không phải Ngoại Môn đệ tử có thể so sánh. Rất nhiều Đan Dược, binh khí, Công Pháp, thậm chí một ít đặc thù chỗ tu luyện, đều chỉ đối với Nội Môn đệ tử mở ra.

Cho nên, vô luận là vì đã tiền trả giá lớn, hay là vì tương lai con đường phía trước, Tam Diệp Hòa Lan, Phó Tân nhất định phải có được.

Chỉ là rất tiếc, tuy Phó Tân chết sống không tin, Tam Diệp Hòa Lan lại là chân chính bị Sở Thần cho nuốt lấy.

"Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, xem kiếm, Phong Quyển Tàn Vân!" Vừa nhìn Sở Thần điệu bộ này, Phó Tân liền biết không cần mạnh mẽ thì không được.

Đối với Sở Thần thực lực, Phó Tân cũng không quá sâu nhận thức, tại hắn trong ấn tượng, Sở Thần sở dĩ có thể chém giết Xích Sắc Dã Trư, tám chín phần mười là Xích Sắc Dã Trư ở vào cuồng bạo sau khi suy yếu kỷ.

Một kiếm đưa ra, cuồng phong cuốn, lá rụng mấy ngày liền lên, che khuất bầu trời.

Sở Thần lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, không tránh không né, phảng phất sợ choáng váng. Thấy thế, Phó Tân một tiếng cười lạnh, "Bất quá chỉ như vậy!"

Mấy trượng cự ly, thoáng một cái đã qua. Nháy mắt, Phó Tân đã ở trước người Sở Thần.

"A!"

Mấy tiếng kinh hô vang lên, một ít nhất gan người lại càng là bụng kín mít, không đành lòng nhìn kế tiếp Sở Thần đầy người huyết tinh cảnh tượng.

"Phải không?" Sở Thần lạnh lùng cười cười, trong khi nói chuyện, thép rồng kiếm thường thường đâm ra.

Yên lặng, thật lâu yên lặng.

Quý dị cảnh tượng làm cho người ta không tự chủ được im lặng, trong lòng nếu có Đại Thạch ngăn chặn, gần như khó có thể hô hấp.

Bụng lấy hai mắt người lẳng lẽ mở ra khe hở, lại chỉ trông thấy Phó Tân vận vẹo gương mặt, vẻ mặt cứng ngắt, trên cổ của hắn, chống đỡ lấy một chuỗi lợi kiếm, mũi kiếm xuất, ẩn hiện một chút màu son.

Kiểm? Ai vậy kiếm? Chỉ cần lại tiến lên dù cho một tấc, Phó Tân tất nhiên huyết vậy đương trường.

Mọi người ngốc trẻ, một thanh âm truyền đến, "Ta nói rồi, ngươi không phải là đối thủ của ta. Ngoại môn thứ mười, cuối cùng chỉ là ngoại môn thứ mười!"

Tro mắt nhìn Sở Thần thu hồi trường kiếm, đậm mạc sắc mặt, nhìn qua lại là như vậy trào phúng.

Phó Tân khỏe mắt nhai muốn nứt, trước mắt bao người, hần cư nhiên bại vào một người tạp dịch đệ tử chi thủ, hần liền một kiếm cũng không có tiếp được. Nhất là một câu kia "Ngoại môn thứ mười, cuối cùng chỉ là ngoại môn thứ mười", giống như đem hần tất cả kiêu ngạo đánh trúng tan tành.

"A . . Ta giết ngươi!" Khó thở công tâm, tâm trí của Phó Tân đã hoàn toàn vận vẹo, hần đã vô pháp suy nghĩ càng nhiều, động thân một kiếm hướng phía Sở Thần lung (vác) Ảnh Thứ.

"Không biết tự lượng sức mình!" Sở Thần nhủ mảy, quay người một Kiếm Tướng Phó Tân công kích ngăn cách, đồng thời một quyền mang theo vạn cân chi lực, nhắm Phó Tân ngực đánh tới.

"sát" nứt xương thanh âm, thanh thúy, lại làm cho nhân tâm tóc mát. Phó Tân không hề nghi ngờ bị đánh bay, giữa không trung liền đã hôn mê.

Sở Thần lạnh nhạt rời đi, lưu lại phía sau một đám người, hoặc chấn kinh chết lặng, hoặc phần nộ lo lắng.

Ít ngày nữa, một câu dần dần tại Bích Tiêu Tông Ngoại Môn đệ tử bên trong truyền ra, "Ngoại môn thứ mười, cuối cùng chỉ là ngoại môn thứ mười". Dần dần, lời này thịnh hành, liền Nội Môn đệ tử cũng tranh nhau bắt chước.

Rất nhiều người chẳng qua là cảm thấy lời này thú vị, chỉ có những cái kia trong ti thí chiến bại người, nghe tới đối thủ nói ra "Ngoại môn thứ mấy, cuối cùng chỉ là ngoại môn thứ mấy", hay hoặc là "Nội môn thứ mấy, cuối cùng chỉ là nội môn thứ mấy" các loại lời nói, loại kia nội liễm ngạo mạn, điệu thấp Trương Dương, làm cho người ta hận không thể đem người nói chuyện băm thây vạn đoạn.

Quả thật thật cuồng cuồng, quá khi dễ người!

Cùng với lời này thịnh hành, Sở Thần không chút nào biết, hần đã bắt tri bất giác đắc tội rất nhiều người.

Nếu như nói ngoại môn thứ mười, cuối cùng chỉ là ngoại môn thứ mười. Như vậy là có thể hay không nói thứ chín chỉ là thứ chín, Đệ bát chỉ là Đệ bát, thậm chí đệ nhất cũng chỉ là đệ nhất đầu này?

Thanh tiêu đỉnh núi, một tòa tinh xảo trong đình viện.

Bích Ngưng bụng lấy sứ men xanh chén trà, lẳng lặng dựng ở trên cầu đá, dưới cầu sóng xanh đẹp và tĩnh mịch, Thanh Diệp Hồng Liên đang lúc cá chép đùa giỡn trực.

Cũng không biết nhớ tới cái gì, nàng đột nhiên nở nụ cười, "Thật sự là hồ đồ, loại lời này cũng dám nói lung tung. Bất quá, ngược lại là rất giống tác phong của hần, bằng không mà nói cũng không đến mức một người chạy tới nguyệt theo rừng trúc."

Trong khi đang suy nghĩ, một cái hơi có vẻ điều ngoa thanh âm truyền đến, "Tỷ tỷ, đi nguyệt theo rừng trúc tìm đến nguyệt trúc lộ liễu sao?"

Nghe được thanh âm, Bích Ngưng lông mày nhỏ không thể thấy nhăn một chút, chột một cổ thật sâu cung chiều nổi lên khuôn mặt.

. . .

Cô Vân Phong, Sở Thần đắm chìm ở kiếm thuật trong khi tu luyện, nhoáng một cái chính là nửa tháng đi qua.

Bộ này kiếm thuật cơ bản động tác, hần sớm đã thuần thục vô cùng, chỉ bất quá, mỗi lần ngồi xuống cùng trong đầu hình ảnh so sánh, hần chung quy cảm giác chính mình tựa hồ còn kém vài thứ.

Vì thế, hần không chút nào keo kiệt nhiều bỏ chút thời gian tạo hình. Vạn trượng cao ốc bình địa lên, không có cái gì đồ vật là một lần là xong, cơ sở trọng yếu, không ai so với hần rõ ràng hơn.

Bất quá nghỉ ngơi ngoài, Sở Thần ngẫu nhiên cũng sẽ ngồi ở bên vách núi, lẳng lặng thổi gió núi, học nữ nhân kia bộ dáng nhìn nhìn hư không bát ngát Vân Hải.

Mỗi khi lúc này, hần chung quy sẽ kim lòng không được nhớ tới Từ Trúc Phong trên nữ nhân kia, nàng đang làm cái gì? Có hay không lại đang chỗ đó ngăn người? Kìa vì cái gì như vậy lạnh. . .

Từng cái một vấn đề khổng chế không nổi từ trong đầu thâm xử hiện lên xuất ra, giống như ma chướng, áp đều ép không được.

"Chẳng lẽ đây là thích một người cảm giác? Chẳng lẽ ta đây là yêu thương?" Sở Thần nghĩ thầm, hơi có chút ngọt ngào. Nhưng rất nhanh, hần chỉ lắc đầu nở nụ cười khổ.

Đây là có nhiều ti tiện a, lấy lại đi lên, bị đánh bay ba lần, lần đầu tiên thổ huyết, lần thứ ba muốn nửa cái mạng. Ngày nay, hần rõ ràng còn đối với nàng nhớ mãi không quên.

"Được rồi, không muốn, mặc dù thật sự có cái gì, đó cũng là ta suy nghĩ một phía. Hơn nữa, trạng huống này mười phần nguy hiểm a, nếu ngày nào đó lại nhịn không được chạy tới, không chừng sẽ bị đánh chết!"

Để tránh chính mình vọng động chạy về đi chịu chết, Sở Thần vội vàng đứng dậy tiếp tục luyện kiếm. Không bao lâu, ngày ngả về phía tây, hắc nguyệt lại, xuống núi hướng chỗ ở mà đi.

Vừa mới trở lại, Triệu Hạo về mặt hưng phấn chạy vào.

"Sở Thần, ngươi đoán thử coi ta mang đến cho ngươi cái gì?"

"Thịt hay là thịt a?" Sở Thần Tiểu Tiểu, hắc hôm nay có thể nói là tạp dịch trong hàng đệ tử một phương bá chủ, tuy không tổng khi dễ người, nhưng điểm này nhỏ nhỏ mặt mũi mọi người hay là bán.

Quả nhiên, Triệu Hạo theo thường lệ đem rượu thịt mang lên, chỉ nhìn hắc thần sắc mong đợi tựa hồ vẫn chưa xong.

"Chẳng lẽ còn có?" Sở Thần có chút kỳ quái, lại là đoán không ra ngoài.

Thấy Sở Thần làm khó, Triệu Hạo cười ha ha,, lấy ra một cái phong thư bày trước mặt Sở Thần.

Sở Thần hiếu kỳ tiếp nhận, vừa đối mặt, thiếu chút nữa thổ huyết ba lít. Kia phong thư phía trên rõ ràng viết "Phu quân Sở Thần thân khái" mấy cái đại tự.

"Không vội lấy đặc ý, mau nhìn xem, đệ muội trong thư cũng nói cái gì sao?" Thấy Sở Thần như vậy, Triệu Hạo lúc hắc là kích động quá độ, giằng giằng nói.

Sở Thần liếc mắt, "Vô nghĩa, ngươi thế nào chỉ Nhãn chữ thấy được ta đặc ý sao? Ta đây là buồn, buồn, ngươi hiểu không?"

"Buồn? Ha ha, Sở Thần ngươi thực biết lái vui đùa. . ."

Nhìn nhìn Triệu Hạo hoa chân múa tay vui sướng mười phần không tin bộ dáng, Sở Thần nhất thời đầu đầy hắc tuyến, chỉ có thể mở ra thư tín đọc.

Vừa nhìn thấy mở đầu kia cái "Phu quân đại nhân", Sở Thần lại là một hồi cháng váng đầu, thiếu chút nữa đã hôn mê, đối với thư tín bên trong nội dung hắc đã không ôm bất cứ hy vọng nào.

Quả nhiên, thư tín nội dung như sau.

"Thân ái phu quân đại nhân :

Thì cách một tháng mới cho ngươi viết tín, hết sức xin lỗi, bất quá quân vụ bận rộn, ta cũng không có biện pháp đúng á!

Ngươi biết không? Ta vừa mới đánh thắng trận, trên tay còn dính lấy máu của địch nhân a, sớm biết còn muốn mài mực như thế phiền toái, ta liền thả một sạp hàng huyết trở về viết thơ. . .

Kỳ thật lần này viết thơ cho ngươi, không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn nhìn ngươi một chút là không phải còn sống.

Còn sống lời đâu, trở về tín cho ta. Nếu chết rồi, quay đầu lại ta nhất định thiêu thêm điểm tiền giấy mỹ nhân cái gì cho ngươi, cam đoan ngươi tại bên kia sẽ không tịch mịch. . .

Cuối cùng nhất, đưa lên môi thơm một mai a, ừ nha, không muốn quá nhớ ta nhé!

Yêu Vũ Hàm của ngươi!"

Nội dung công tác liên tục, lưu loát hai đại trương, chỉ là đọc một chút, Sở Thần sắc mặt càng ngày càng đen, Triệu Hạo sớm đã nhịn không được chạy ra đi chột cười không chỉ.

Thật vất vả đọc xong, Sở Thần đã mất hết can đảm.

Nữ nhân này, quả thật điên được không có biên, còn thả đàn huyết trở về viết thơ, thế nào không dứt khoát thả đàn Đại Di Mụ tới gì? Còn hoá vàng mã tiền mỹ nhân, đây là nguyên rủa ta chết sớm đâu này?

Nhất là cái gì "Ừ ừ" "Yêu Vũ Hàm của ngươi" các loại, không thấy được Sở Thần cũng có thể tưởng tượng ra được, ghi những điều này thời điểm Mặc Vũ Hàm kia mà nữ nhất định cười đến đau bụng.

Chương 35: Dạ Vũ Ba Tiêu

Thật vất vả hồi phục tinh thần, Sở Thần không khỏi có chút tò mò, "Hạo ca, thư này nơi nào đến? Tông môn bên trong còn có thể thu được thư tín?"

Triệu Hạo đi tới, trên mặt như cũ là tràn đầy tiêu ý, đáp : "Đương nhiên, điểm này tông môn cùng bên ngoài không có cái gì khác nhau. ta mỗi lần còn muốn gửi tiền về nhà đó!"

Nói tới chỗ này, Sở Thần lại càng là tò mò, đã sớm biết Triệu Hạo gửi tiền về nhà sự tình, nhưng vẫn không biết thế nào chuyện quan trọng.

Thông qua Triệu Hạo giải thích, Sở Thần xem như hiểu được. Vừa vặn ngày mai là lương tháng chi kỳ, hai người hợp lại mà tính, quyết định cùng đi phường thị đi một vòng.

Đêm đó, Sở Thần trong đêm đã viết một phong thư, đồng dạng là hai đại trương, vừa viết biên cười, có thể tưởng tượng, trong thư đồng dạng không có ghi cái gì lời hữu ích.

Chơi đùa thôi khô, cẩn thận thu lại, Sở Thần cùng y mà nằm.

Một đêm này, hấn lại làm giấc mộng. Trong mộng hấn đi đến một chỗ nguy nga cửa ải hiểm yếu, cửa ải hiểm yếu phía dưới tuyết sắc trong doanh trường, hấn nhìn thấy Mặc Vũ Hàm lông mày đứng đấy, trong tay cầm tín mắng to không chỉ.

"Hỗn đản, ngươi mới chịu cẩn thận bọn họ biến thành quỷ tới tìm ngươi, đánh chết ngươi đánh chết ngươi. . ."

Mộng lấy mộng, Sở Thần bắt đầu bật cười, nước miếng tự nhiên mà vậy chảy tới mép giường.

Chẳng biết lúc nào, Sở Thần cười tỉnh lại, vừa mở mắt, phát hiện trời đã sáng choang.

Vừa mới thu thập xong, Triệu Hạo tựa như ước tới, hai người cùng nhau đi đến nhiệm vụ, Đường Hồ thành thành thật thật đem bốn mai tinh thạch mảnh vỡ dâng, lập tức Nhị Nhân Chuyển đạo hướng phường thị mà đi.

"Tiểu ca, hai Phong gia sách!" Trong phường thị tín tìm hiểu, Triệu Hạo quen việc dễ làm hô.

Thanh toán bưu phí, Triệu Hạo dẫn Sở Thần hướng một cái khác quầy hàng đi đến.

"Chường Quỷ, giúp ta đổi thành ngân lượng." Nói xong, Triệu Hạo đưa lên bốn mai mảnh vỡ, trong đó hai mai là Sở Thần, bắt quá Sở Thần một mực không muốn qua.

Hối đoái ra mười lượng bạc, Triệu Hạo lại từ trên người lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong ước chừng một hai bạc vụn, ước chừng là bình thường góp nhặt xuống.

"Tổng cộng mười một hai, thỉnh cầu gửi đến địa chỉ!" Nói xong, Triệu Hạo đưa lên một trang giấy. Sở Thần liếc một cái, bằng trí nhớ của hấn, thoáng cái biến đem phía trên nội dung thấy rõ rõ ràng ràng.

Đón lấy, Sở Thần liền đã minh bạch loại này bưu ký cụ thể thao tác phương án. Ước chừng là cùng tiền thế bưu cục không sai biệt lắm, bên này lực trên rõ ràng chi tiết tư liệu, trực tiếp thông qua đặc biệt thủ đoạn truyền đi đến khác phân bộ mạng quan hệ, trực tiếp do bên kia phụ trách trừ bị ngân lượng xứng đưa.

Nhìn cái mới lạ, hai người từ tín tìm hiểu bên trong xuất ra. Sở Thần trực tiếp hướng quán rượu mà đi, trên người hấn còn có chút bạc, ngược lại là có thể ăn được một hồi.

"Cảm giác thế nào dạng?" Triệu Hạo cười nói.

"Bưu phí rất đắt, mười một lượng bạc quá thể cư nhiên chỉ còn lại tám lượng." Sở Thần vô lực đọc miệng.

Ăn uống no đủ, hai người phân đạo mà đi. Triệu Hạo vội vàng trở về hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, Sở Thần thì lưu ở phường thị, ý định hảo hảo đi dạo, thuận tiện nhìn xem có những ai đồ vật sau này khả năng cần dùng đến.

Chuyến này hạ xuống, Sở Thần tầm mắt mở rộng ra, hấn ngược lại là nghĩ mua vài món đồ, làm gì được xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, không thể không sớm phân hồi.

"Xem ra không thể nói trước lại muốn đi nguyệt theo rừng trúc đi một chuyến!" Đường về trên đường, Sở Thần không ngừng hồi tưởng đến thấy Đan

Được binh khí các loại, bắt tri bắt giác, đã cách chỗ ở không xa.

Đột nhiên, một hồi tức giận mắng cắt đứt Sở Thần suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa trên đất trống, một đám Ngoại Môn đệ tử vây tại một chỗ quát mắng không chỉ.

Xa xa, một ít tạp dịch đệ tử mục quang nghiêng mắt nhìn, nhìn kia thần sắc, tựa hồ có chút sợ hãi.

"Cái gì tình huống?" Sở Thần khẽ nhíu mày, đi đến Bích Tiêu Tông sau khi tảo ngộ, để cho hắn tiềm thức đối với những Ngoại Môn đệ tử này không có hảo cảm.

Bất quá nghĩ nghĩ, Sở Thần hay là không đánh tính xen vào việc của người khác, cự ly thời kỳ ba tháng còn có không được một tháng, hết thấy loại thông qua khảo hạch sau khi lại nói không muộn.

Đang muốn rời đi, đột nhiên tiếng mắng tái khởi, cùng với một tiếng gào thét thống khổ truyền đến.

Sở Thần trong lòng xiết chặt, ngọn lửa vô danh trong chớp mắt dần bạo, "Là Hạo ca!"

"Dừng tay cho ta!" Một tiếng quát lớn, Sở Thần nhanh chóng tiến lên.

Nghe được có người ngăn cản, một đám người xoay đầu lại, "Người là người phương nào?"

Sở Thần mới không có thời gian nói nhảm, giơ tay lên một quyền, trực tiếp đem ngăn tại người trước mặt đánh bay. Thấy thế, một đám người không hỏi mọi việc, đồng thời vây công đi lên.

"Cút khai mở!" Sở Thần nổi giận, giống như đầu sư tử mạnh mẽ, gào to chấn thiên, thiết quyền bay múa trong đó, từng cái một bị đánh gục xuống, không có một hồi, tràng địa thượng liền trống trải ra, tiếng kêu thảm thiết một mảnh.

Không có ai ngăn trở tầm mắt, Sở Thần liếc một cái liền thấy được té trên mặt đất Triệu Hạo, toàn thân máu đen, ôm đầu co lại thành một đoàn, nếu không phải kia hơi yếu hô hấp, chắc hẳn sẽ cho người cho là hắn đã chết mất.

"Hạo ca!" Sở Thần vội vàng tiến lên ôm lấy, lửa giận trong lòng bùng cháy mạnh.

Nghe được Sở Thần la lên, Triệu Hạo miễn cưỡng mở hai mắt ra, "Sở. . . Sở Thần, đi mau. . . Có người muốn bắt người!" Thành thạo thanh âm sau khi, Triệu Hạo triệt để đã hôn mê.

"Hạo ca. . . Hạo ca. . ." Liên tục hô vài thanh âm, Triệu Hạo đều không có phản ứng chút nào, giống như người chết.

Rốt cục, Sở Thần triệt để nổi giận, những người này ra tay chỉ hung ác, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng, nếu không phải hắn trước thời gian trở về, bây giờ Triệu Hạo, e rằng sẽ là một cỗ tử thi.

Nếu như những người này chỉ cần chỉ là nhằm vào bản thân hắn, chắc hẳn sẽ không như vậy phần nộ. Nhưng hết lần này tới lần khác, bọn họ vậy mà đối với Triệu Hạo một cái không có lực phản kháng người ra tay.

Triệu Hạo là ai? Đó là bằng hữu tốt nhất của hắn, hắn cam tâm tình nguyện xưng là người của Hạo ca.

Lúc hắn hăm vào lạc đường thời điểm, là Triệu Hạo cái thứ nhất đuổi ra viện trợ chi thủ, không tiếc hao phí nửa ngày thời gian, đưa hắn đi đến Tử Trúc Phong; lúc hắn đêm khuya trở về, là Triệu Hạo sợ hắn đói bụng, lần lượt đưa lên màn thầu; khi tất cả người sợ hắn như xà hiết, là Triệu Hạo thành thạo chiều có hắn, giúp hắn hòa hoãn cùng mọi người quan hệ. . .

Thậm chí đến cuối cùng nhất, người bị đòn hiểm, gần như mất mạng Hoàng Tuyên thời điểm, tình lại câu nói đầu tiên, vẫn là để cho hắn đi mau, có người muốn bắt hắn!

Triệu Hạo thật sự là đưa hắn trở thành đệ đệ đồng dạng tại bảo vệ, thế nhưng là một người như vậy, hiện giờ, hiện giờ cư nhiên thiếu chút nữa bị đánh chết, điều này làm cho hắn như thế nào không giận?

"Các người, đáng chết!"

Liệt Hỏa phần nộ điên cuồng đánh thẳng vào tâm trí của Sở Thần, trong hai tròng mắt Tử Sắc Hóa Diễm nổi lên, một tiếng rống giận vang lên, nhìn cũng không nhìn liền một cước dẫm nát một cánh tay.

"sát" một tiếng, nứt xương âm thanh vang lên, có người hét thảm một tiếng, trực tiếp đã hôn mê.

Lúc này Sở Thần, giống như cái nổi giận Ma Vương, toàn thân ma hỏa dày đặc, mỗi một cước rơi xuống, tất nhiên có cánh tay chân đứt gãy, tất nhiên có người ở rú thảm bên trong ngắt đi.

Nhưng chỉ vền vẹn chỉ là như vậy, Sở Thần phần nộ trong lòng căn bản vô pháp phát tiết, hắn còn cần cang nhiều.

"Nói, ai bảo các người tới?" Cuối cùng nhất một người trước mặt, Sở Thần trên cao nhìn xuống, nhìn hắn kia hung tàn bộ dáng, người kia vậy mà trực

tiếp dọa nước tiểu, ngắt đi.

"Ta để cho ngươi choáng luôn sao? Tỉnh lại cho ta!" Sở Thần táo bạo một cước đạp xuống, người kia nhất thời đau nhức tỉnh lại.

Xa xa, một đám tạp dịch đệ tử trong nội tâm thật lạnh, tên điên, đây là người điên, thoáng cái phế bỏ như thế nhiều Ngoại Môn đệ tử mặt không đổi sắc, liền hôn mê người cũng không buông tha.

Đồng dạng là bị giam đoạn cánh tay, có người đau nhức choáng luôn, có người lại là đau nhức tỉnh. Nhưng không hề nghi ngờ, đau nhức tỉnh người kia tương đối thâm.

"Ngươi. . . Ngươi nghĩ làm cái gì? Ngươi. . . Ngươi đừng qua!" Nhìn nhìn mặt mũi tràn đầy sát khí đích Sở Thần, người kia một cái lực kéo lấy thân thể từ nay về sau leo, phía sau thật dài vết máu nhìn mà giật mình.

Hắn ngược lại là muốn ngắt đi, thế nhưng hắn dám sao? Ai biết cái tên điên này có thể hay không tái đâm đoạn hẳn một cánh tay? Hắn lúc này thậm chí leo được lại xa một chút, chạy nhanh thoát đi cái tên điên này ma trảo.

"Lão tử hỏi ngươi, ngươi điếc hay là ách sao?" Sở Thần tàn lửa chưa tiêu, chân lớn bỗng nhiên nhấc tới, rồi lại sống sò sò buông xuống, không phải là không muốn giẫm, chỉ là sợ một cước hạ xuống, người này lại choáng luôn, hẳn cũng không thời gian sẽ tìm người hỏi.

"Là Lư sài Lư sói nhị vị sư huynh. . . Ngươi tạm tha ta đi!" Người kia rốt cục thanh tỉnh một hồi, run rẩy nói xong liền lần nữa sợ tới mức đã hôn mê.

"Lư sài, Lư sói, hảo một đôi sài lang huynh đệ!" Sở Thần dày đặc cười lạnh, rất nhanh, sắc mặt lại triệt để bình tĩnh trở lại.

Ôm Triệu Hạo nhanh chóng phản hồi chỗ ở, uy hấn ăn vào một mai Bích Ngọc Đan.

Bích Ngọc Đan không hổ là chữa thương thánh dược, vừa mới ăn vào, Triệu Hạo hô hấp liền mất thường có thể thấy vững vàng hạ xuống, cũng so với trước hữu lực có lẽ nhiều.

Sở Thần cẩn thận chăm sóc, thẳng đến đêm khuya, Triệu Hạo mới tỉnh lại.

"Sở Thần, ngươi không sao chứ?" Sở Thần còn chưa kịp nói chuyện, Triệu Hạo nhân tiện nói, thanh âm như trước có chút suy yếu.

"Không có việc gì." Sở Thần miễn cưỡng cười cười, giờ tay muốn đập bờ vai Triệu Hạo, ngẫm lại hắn còn là thương binh, cuối cùng gãi gãi đầu của mình.

"Yên tâm, ta thuộc chuột, không có như vậy dễ dàng gặp chuyện không may." Triệu Hạo giật giật trắng xám bờ môi, lại nói : "Có chút đói, có ăn gì không?"

"Có, ta đi đâu."

Sở Thần bụng tới một chén cháo, Triệu Hạo kiên trì chính mình ăn, lại ăn cái bánh bao, lúc này mới tinh thần không ít.

Sở Thần há to miệng, vừa muốn mở miệng hỏi, đột nhiên một tiếng âm vang sấm vang, bên ngoài đúng là dưới nổi lên mưa. Thình thoảng có hơi nước phiêu tán đi vào.

Sở Thần đang muốn đứng dậy đóng cửa sổ, Triệu Hạo lại ngăn lại hắn, trực tiếp đi đến bệ cửa sổ, nhìn nhìn bên ngoài liên miên đêm mưa, không hiểu cô tịch ý tứ, làm cho người ta hơi bị run sợ.

"Cái gì cũng không muốn hỏi, ta không hy vọng ngươi gặp chuyện không may!" Thật lâu, Triệu Hạo quay đầu cười nói.

Sở Thần từ chối cho ý kiến, đồng dạng đi đến cửa sổ, nhìn nhìn trong đêm mưa chuôi tây, một cổ không hiểu trầm trọng ép tới hắn có chút thở không nổi.

Thấy Sở Thần không đáp, Triệu Hạo cười nói : "Ngươi không nói lời nào, ta lúc ngươi đã đáp ứng. Kỳ thật, ngươi biết không? Ta một mực rất nhát gan, tựa như tên của ta đồng dạng. Ước chừng là thân thể ta trong chảy loài chuột huyết dịch nguyên nhân a, phàm là gặp được sự tình, ta cuối cùng là tránh né nhượng bộ khuất phục, ta cố chấp cho rằng sống sót là trọng yếu nhất. Ngươi nói đây là không phải rất buồn cười?"

Sở Thần lắc đầu, "Thế nhưng ngươi hôm nay rất dũng cảm."

"Phải không? Ta cũng như vậy cảm thấy." Triệu Hạo Tiểu Tiểu, hần giờ phút này, nhìn qua cùng bình thường hoàn toàn khác nhau, phảng phất chân thật hơn nhiều.

Một lát, Triệu Hạo lại nói : "Kỳ thật ta cũng không có nghĩ đến chính mình như vậy dũng cảm, lúc ấy ta chỉ là đang nghĩ, đánh chết ta cũng không thể nói ra tung tích của ngươi. Kết quả, kết quả ta cư nhiên thật không có nói. Cho nên, cảm ơn ngươi, để ta dũng cảm một hồi, thật sự!"

Nhìn nhìn Triệu Hạo rất nghiêm túc bộ dáng, Sở Thần rất nhanh dời mục quang, "Thực ngu xuẩn, ngươi biết ta sẽ trở lại, ngươi nói không nói đều đồng dạng. Nói, ngươi tất nhiên sẽ không giống hiện tại như thế thâm, còn hại ta lãng phí một khóa Bích Ngọc Đan!"

"Ha ha, kỳ thật ta hẳn là cao hứng mới đúng. Tối thiểu trong lòng ngươi, mạng của ta so với một khóa Bích Ngọc Đan quý trọng, không phải sao?" Triệu Hạo cười ha ha.

Tiếng cười quanh quẩn tại đêm mưa, nghe nghe, Sở Thần cũng cười theo.

Lực lượng vì tôn thể giới, sinh mệnh giống như cọng rơm cái rác yếu ớt, lại chung quy có như vậy một ít ngu ngốc, để cho thế giới này hiển lộ chẳng nhiều sao lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chỉ số thông minh nghiền ép

Chuyển thiên sớm, mưa rào ban đầu nghỉ.

Sở Thần trên lưng kiếm, bảo là muốn đi nguyệt theo rừng trúc một chuyến. Triệu Hạo cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là dặn dò hấn cẩn thận một chút.

Rời đi chỗ ở không xa, Sở Thần lại lặng lẽ lộn trở lại nhiệm vụ vị trí.

Hấn hiện tại cũng không tâm tư đi cái gì nguyệt theo rừng trúc, cách đêm chi cừu, hấn có thể nhện đến bây giờ đã rất tốt. Huống hồ, hôm qua Thiên Thương như vậy nhiều người, nếu không sớm một chút Tiên Phát Chế Nhân, kế tiếp hội mười phần phiền toái.

"Đường Bàn Tử, nói cho ta nghe một chút đi Lưu Sài Lưu Lang hai người kia thế nào chuyện quan trọng?" Nhiệm vụ, Sở Thần ngồi ở rộng lớn trên mặt ghế, chân vênh lên tại trên mặt bàn, vẻ mặt không đếm xỉa tới.

Đường Hồ nom nớp lo sợ đứng ở một bên, mồ hôi lạnh ứa ra, ngày hôm qua lãnh khốc khát máu một màn, hấn thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, có thể không sợ sao? Nếu vị gia này một cái mắt hứng, kia. . .

Càng muốn, Đường Hồ càng là sợ hãi, sớm biết liền chẳng nhiều sao tìm đường chết tìm này sát tinh phiền toái, hiện giờ lại là muốn rút người ra cũng khó khăn.

"Chết Bàn tử, nghe không hiểu tiếng người sao? Đừng chỉ cố lấy run rẩy, nói chuyện!" Nửa ngày không có trả lời, Sở Thần không vui, một chương vỗ vào Đường Hồ trên đầu.

Đường Hồ lại càng hoảng sợ, vội vàng lau mồ hôi lạnh đạo : "Vậy là ngoại môn bài danh Đệ bát thứ chín nhị vị sư huynh, đều có Thối Thể Cảnh Cừu Trọng thực lực, nhất là am hiểu hợp kích chi thuật, hai người liên hợp lại, liền ngay cả. . ."

"Loại này nói nhảm đừng nói là, ta chỉ hỏi một câu, bọn họ ở đâu?" Sở Thần nhú mày, hơi có chút không kiên nhẫn.

Cái gì bài danh, am hiểu cái gì, những cái này căn bản không phải hấn muốn suy tính. Hấn hiện tại nghĩ chỉ có một việc, tìm đến bọn họ, vậy sau, rồi mới hung hăng đánh.

"Bọn họ. . . Bọn họ. . ." Đường Hồ thanh âm khô khốc, nửa ngày không có trả lời đi lên.

Hấn vốn là muốn cho Sở Thần biết khó mà lui, nào biết hội biến khéo thành vụng? Thật muốn để cho hấn nói ra Lưu Sài Lưu Lang huynh đệ chỗ, không phải này đưa hấn gác ở trên lửa sấy [nướng] sao?

Một khi bị kia hai huynh đệ biết được tin tức là hấn nơi này tiết lộ ra ngoài, vậy hấn sau này còn muốn có ngày tốt lành qua?

Chỉ là, Lưu Sài Lưu Lang hai huynh đệ tuy đáng sợ, nhưng rốt cuộc không tại trước mắt. Lựa chọn hạ xuống, Đường Hồ chỉ có thể lựa chọn trước nói ra tin tức, vượt qua trước mắt cửa ải khó lại nói.

Một canh giờ sau, Sở Thần đi đến Lôi Viêm phong dưới chân. Nhìn nhìn đỉnh đầu tung hoành xích sắt, lăng không sạn đạo, một vòng băng lãnh tiểu ý bất kỳ nhưng hiển hiện tại khóe miệng của hấn.

Lôi Viêm phong, từ chân núi đến đỉnh núi, tọa lạc lấy số lượng không ít đỉnh viện. Đỉnh viện trong đó, có sạn đạo tương liên.

Sở Thần cũng không biết đến cùng đâu mới là kia hai huynh đệ chỗ ở, thế nhưng này tựa hồ cũng không phải cái gì vấn đề.

Trực tiếp bước trên sạn đạo, Sở Thần chậm rãi chạy về thủ đô, từng bước một, hấn chiến ý dần dần phóng thích, rất nhanh liền đạt tới một cái hoàn mỹ

nhất trạng thái.

Tự nhiên mà vậy, kia thép rồng kiếm đã nói trên tay, lạnh thấu xương hàn khí, tùy ý chảy xuôi. Chính là tới đập phá quán, hấn trắng trợn, không hề có thu liễm ý tứ.

Đi không bao xa, một người áo lam Ngoại Môn đệ tử trước mặt mà đến.

"Lớn mật, nơi này là nơi một cái tạp dịch có thể tới? Còn chưa cúi hạ xuống!" Thấy Sở Thần một thân áo gai, sắc mặt bất thiện, người này lúc này bước nhanh về phía trước, quát lớn đang lúc trực tiếp một quyền đánh tới.

"Không biết cái gọi là!" Sở Thần lạnh lùng cười cười, xem ra chính mình này thân y phục quá mức có mê hoặc tính, cái gì người cũng dám đi lên lấn hấn một bà.

Bay bổng một quyền đánh ra, Lai Nhân trực tiếp bị đánh bay, thổ huyết không chi.

"Người. . . Người điên rồi, dám can đảm phía dưới phạm thượng. Lai Nhân, Lai Nhân. . ." Thấy được Sở Thần từng bước một tới gần, lãnh khốc được giống như Ma Vương, kia Ngoại Môn đệ tử vừa sợ vừa giận, che ngực điên cuồng la lên lên.

Sở Thần lặng lẽ đứng, nhìn chung quanh, sạn đạo ra, từ phía lẳng không, bát phương chỉ cảnh thu hết vào mắt, một loại đám mây quan sát phóng khoáng tự nhiên sinh ra.

Cuối cùng, Sở Thần mục quang thu hồi, hạ xuống để ngang trước mắt thép rồng trên thân kiếm, lợi kiếm ánh sáng lạnh theo chiều đến hấn tĩnh như bình hồ mặt, lại phảng phát có vô tận mãnh liệt mạch nước ngầm xao động tại tâm.

"Cạch, cạch. . ." Tiếng bước chân không ngừng vang lên, có người đến rồi!

Sở Thần khoe miệng nổi lên vẻ mỉm cười, tà mị mà lãnh khốc, "Lai Nhân không ít!"

Rất nhanh, bốn phương đến nơi người đem Sở Thần bao bọc vây quanh, đợi thấy rõ trên mặt đất kia trọng thương đệ tử, bầu không khí nhất thời khẩn trương lên.

"Lớn mật tạp dịch, dám tại Lôi Viêm phong đá thương người, còn không buông xuống binh khí, thúc thủ chịu trời!"

"Phía dưới phạm thượng, thật lớn mật, còn không tự tử tạ tội!"

Tình cảm quần chúng xúc động, quát mắng không chỉ. Có lẽ những người này cùng bị thương người kia cũng không nhất định nhiều sao càng tốt, thế nhưng tương đồng Ngoại Môn đệ tử vinh dự cảm giác, để cho bọn họ lúc này cùng chung một thù, cộng đồng lên án công khai Sở Thần.

"Nếu như ta là các người, ta sẽ ngoan ngoãn rút đi!" Sở Thần đạm mạc nói, phảng phát đang nói một kiện không có ý nghĩa sự tình. Lời này hấn nói đương nhiên, mà nghe vào người chung quanh bầy trong tai, lại hết sức chói tai.

Cái gì thời điểm, một cái tạp dịch cũng như thế cuồng vọng? Chẳng lẽ tạp dịch là so với bọn họ những Ngoại Môn đệ tử này càng cao tồn tại? Quả thật buồn cười đến cực điểm, cuồng vọng đến cực điểm!

"Các người tốt nhất ngoan ngoãn đem cánh tay giấu kỹ, bằng không, hôm nay liền không phải giẫm gãy xương đầu như vậy đơn giản. Ta sẽ đem các người cả mảnh cánh tay gọt sạch!" Nhìn nhìn xung quanh rục rịch đám người, Sở Thần mặt không đổi sắc nhìn nhìn lợi kiếm trong tay.

Cuồng!

Thật sự thật ngông cuồng!

Chỉ là một cái tạp dịch, khinh thường bọn họ những Ngoại Môn đệ tử này không nói, cư nhiên dám can đảm mở miệng uy hiếp, còn có so với đây càng buồn cười, càng làm cho người phẫn nộ sự tình sao?

"Bắt lấy hấn!"

"Giết hấn đi, chỉ là một cái tạp dịch, giết đi cũng liền giết đi!"

Mọi người đang muốn một loạt mà lên, đột nhiên, có người hô to, "Đợi một chút!"

Mọi người dừng lại, tò mò nhìn người nói chuyện, chỉ thấy người kia vẻ mặt trắng xám, mồ hôi lạnh say sưa đạo : "Hôm qua tám gã sư huynh đệ tại tạp dịch đệ tử khu cư trú bị người giết đứt tay cánh tay. . ."

Nói qua, người kia thanh âm dần dần khô khốc, cuối cùng nhất mới lấy hết dũng khí đạo : "Sư đệ thế nhưng là Sở Thần?"

"Cái gì? Hấn chính là Sở Thần?" Sở Thần chưa đáp lời, đám người đột nhiên sau lui, hôm qua sự tình cũng không phải cái gì bí mật, sớm đã tại Ngoại Môn đệ tử đang lúc truyền ra, nghe nói Lưu Sài Lưu Lang hai người giận dữ không chỉ.

"Thế nào, sợ?" Sở Thần thần nhiên nói, mực quang hàm chứa trào phúng quét về phía bốn phía.

Mọi người nhao nhao đòi mực quang, không dám tới đối mặt. Quả thật, đối mặt tạp dịch đệ tử, bọn họ cảm giác về sự ưu việt mười phần, thế nhưng cũng phải nhìn là ai không phải sao?

Có ít người tuy chưa từng gặp mặt, lại sớm đã hung danh bên ngoài. Không hề nghi ngờ, Sở Thần chính là như thế cá nhân!

Nghĩ đi nghĩ lại, rất nhiều người ám sinh thoái ý, đồng thời trong nội tâm vẫn còn ở vui mừng, may mắn không có vội vã nghe theo chỉ thị đi cùng người này làm khó. Nghĩ đến, những cái kia cùng hắn làm khó, dường như cũng không có cái gì kết cục tốt!

Trên cao sạn đạo, mấy người như lập đám mây, mắt lạnh nhìn phía dưới tình cảnh.

"Người kia chính là Sở Thần?" Một người Hồng Y nữ tử sắc mặt kiêu căng.

"Bách bách Hoa sư tỷ, người kia chính là Sở Thần!" Một Thanh Niên nam tử thấp giọng nói, nhìn kỹ lại, chính là kia đem Sở Thần trọng thương Trương Lượng.

"Cực kỳ cuồng vọng!" Bách hoa lạnh lùng nói, nói xong mặt không biểu tình xoay người hướng đình viện đi đến.

Trương Lượng cười cười, "Phàm là nhân tài, chung quy có chút cật tài khinh người. Chỉ cần ma bình góc cạnh, cũng sẽ là một bả dùng tốt lưỡi dao sắc bén, sư tỷ nghĩ sao?"

"Hy vọng đi, không muốn tự làm nuôi hổ gây họa là tốt rồi!"

"Sư tỷ nói đùa!" Trương Lượng lắc đầu, lại nói : "Hai người các ngươi, biết nên thế nào làm?"

"Minh bạch!" Hai tiếng vang lên, hai người áo lam đệ tử nhanh chóng rời đi.

Tầng dưới sạn đạo, đám người dần dần sau rút lui, ý định rời đi.

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang lên, "Để cho các ngươi đi rồi sao?"

Mọi người không hẹn mà cùng dừng bước lại, trong lòng nộ khí dâng lên, lại hết lần này tới lần khác một câu nói không ra, đến mức mặt mũi tràn đầy trường hồng.

"Giết người bắt quá đầu chia xuống đất, ngươi đừng quá phận!" Rốt cục có người nhin không được.

"Quá mức? Hừ!" Lạnh lùng cười cười, Sở Thần lạnh nhạt nói : "Vậy đối với sai lang huynh đệ ở đâu?"

Sai lang huynh đệ?

Mọi người sững sờ, rất nhanh phản ứng kịp, Sở Thần nói hắn là Lưu Sai Lưu Lang hai huynh đệ. Chỉ là, hắn nói như vậy thật sự được không nào? Đây chính là ngoại môn bài danh Đệ bát thứ chín tồn tại.

Ngoại Môn đệ tử bài danh, mỗi tiến một vị, thực lực Đồ Thiên chênh lệch địa đưng, tuy tin đồn Sở Thần chiến thắng bài danh thứ mười Phó Tân, nhưng như vậy liền nghĩ hắn khiêu chiến bài danh Đệ bát thứ chín kia hai vị, không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục.

Trong trầm mặc, đột nhiên có người nhàn châu xoay động, chỉ cái phương hướng đạo : "Vậy nhà chức trách nơi biên giới viện là được!"

Sở Thần nhếch miệng cười cười, nhìn thật sâu người nói chuyện liếc một cái. Người này, có ý tứ, là muốn mượn kia hai huynh đệ chỉ thủ giáo huấn chính mình sao?

Sở Thần cất bước trực tiếp hướng kia đình viện phương hướng mà đi, phía sau một đám người xa xa đi theo, nhắm mắt theo đuôi.

Bọn họ rất rõ ràng, Sở Thần đã không phải bọn họ có thể đối phó được, lúc này bọn họ, căn bản không sao cả kết quả sau cùng, sở dĩ đuổi kịp, bắt quá là vì nhìn một hồi đặc sắc náo nhiệt.

Sở Thần cũng không để ý, vẫn bước tới.

Cửa đình viện miệng sớm đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, bốn người áo lam đệ tử sắc mặt kiêu căng nhìn nhìn từ từ mà đến Sở Thần.

"Ngươi chính là Sở Thần?" Một người ngạo nghễ nói.

Sở Thần nhú mày, không có trả lời. Hắn chân tâm bức bối, vì cái gì mỗi người đều như vậy, có thể đối câu lời đạo đầu sao? Hay là không lập sẽ chết?

"Coi xuống bình khí, cùng chúng ta đi thôi. Sớm biết ngươi hôm nay trở về bồi tội, nhị vị sư huynh đã chờ đợi đã lâu!" Có một người nói, nói xong bốn người đồng thời quay người.

Sở Thần ngậy ngốc ngậy ngẩn cả người, nhìn nhìn kiếm trong tay, ngẫm lại có muốn hay không vứt bỏ.

Một hồi lâu, Sở Thần mới dùng sức lung lay đầu, thiếu chút nữa đã bị lừa dối, nhìn bốn người kia bộ dáng, liền bản thân hắn đều thiếu chút nữa tưởng rằng tới bồi tội rồi.

"Thế nào còn không đi? Người kia kiếm mẻ ném ở nơi này chính là, không ai muốn người được!" Không nghe được đi theo tiếng bước chân, một người quay đầu lại không kiên nhẫn thúc giục nói.

Sở Thần cố nén rút kiếm giết người xúc động, một quyền trực tiếp đánh vào bên cạnh cột đá.

Một tiếng ầm vang, cột đá ầm ầm sụp đổ.

Sở Thần sờ trường một hồi, trong nội tâm cách ứng cảm giác tàn đi không ít. Thấy bốn người sắc mặt không vui muốn nói chuyện, hắn vội vàng giờ cao kiếm đạo: "Các người thấy ta giống là tới bồi tội sao?"

Một câu nói ra, Sở Thần mình cũng cảm giác mười phần không có khí tràng. Bất quá không có biện pháp, hắn là thật không dám để cho bốn người này mở miệng, bằng không còn chưa nhìn thấy kia sài lang huynh đệ, hắn đã bị buồn nôn chết.

Có một loại áp chế, gọi thực lực áp chế; còn có một loại áp chế, gọi chỉ số thông minh áp chế. Không hề nghi ngờ, lúc này Sở Thần bị người "Chỉ số thông minh áp chế".

Chỉ số thông minh cùng kinh nghiệm toàn diện lạc hậu, Sở Thần nỗ lực đều không có hiệu quả, chỉ nghe một người đạo: "Chẳng lẽ không phải sao? Không bồi thường tội người tới làm cái gì?"

Sở Thần suất nữa ngắt, trong nội tâm phiền muộn nhất thời hóa thành ngập trời luống cuống.

"Không thấy được lão tử cầm lấy kiếm a? Để cho vậy đối với sài lang huynh đệ lăn ra đây!" Hai mắt phóng hỏa, Sở Thần lợi kiếm trong tay bắn ra, trực tiếp dính tại kia viết "Sói cừ" trên tấm bảng.

Vừa nghĩ tới này cũng có thể a, đột nhiên, Sở Thần nghe được một người đạo: "Người đang nói đùa? Bất quá vui đùa một chút không tốt cười. Được rồi, đi nhanh đi, đừng làm cho nhị vị sư huynh sốt ruột chờ!"

Nhất thời, Sở Thần chỉ cảm thấy một cỗ thật sâu vô lực.

Thất bại, thật sự thất bại, nguyên lai không chiến mà khuất người chi Bình loại sự tình này thật sự là!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sài lang huynh đệ

Vừa nhìn bốn người loại kia đương nhiên bộ dáng, Sở Thần rốt cục minh bạch, lúc này, hắn nói cái gì cũng vô dụng.

"Ta muốn đánh các người, có bản lĩnh chớ né!" Thật sâu hít và một hơi, lời này nói ra, Sở Thần mình cũng cảm thấy ấu trĩ. Hết lần này tới lần khác bốn người kia như trước một bộ buồn cười bộ dáng.

Sở Thần khoe miệng một phát, thật đúng là một đám không có thuốc chữa người!

",,!"

Liên tục tứ thanh, bốn người trực lăng lăng bị đánh ngã xui đi qua, thẳng đến hôn mê, bọn họ trên mặt như trước tràn đầy mơ hồ. Chẳng lẽ, hắn thật sự không phải tới bồi tội?

Thu hồi trên tấm bảng kiếm, Sở Thần thở một hơi dài nhẹ nhõm, hôm nay thật sự thất sách, nên sớm một chút quật ngã bốn người này mới phải.

Không phải không thừa nhận, đôi khi buồn nôn người cũng là một loại bồn sự. Sở Thần cái gọi là thất bại, cũng không phải là nói ngoa, hắn thực cảm giác mình bại.

Nghe tựa hồ có chút buồn cười, nhưng sự thật là, hần lúc này đều không có vừa mới bước trên Lôi Viêm phong thì lửa giận cùng chiến ý, cả người đều đề không nổi tinh thần.

Đúng vào lúc này, trăm ngưng tiếng bước chân vang lên, hai người Thanh Niên sắc mặt âm đức, dặt tay nhau mà đến.

"Người chính là Sở Thần?" Một người nói, cũng không biết là Lư Sai hay là Lư Lang.

Sở Thần cảm kiếm tay run run, lại là này vài câu, thật coi hần không dám giết người sao?

Không chút nào để ý sắc mặt của Sở Thần, người này nói tiếp : "Ngày hôm qua đã thương chúng ta phải đi người, hôm nay lại đã thương bốn cái. Người không biết là hần là cho cái nói rõ?"

Nguyên bản khí thế Như Băng tuyết tan rã Sở Thần, nghe xong lời này, nhất thời trong lòng lửa giận bị điểm bạo.

"Nói rõ? Rõ ràng còn xin hỏi ta muốn nói rõ? Hào, ta liền cho các người nói rõ." Nói qua, Sở Thần một tiếng cuồng tiếu, phần nộ kiếm trực chỉ mặt đất bốn người, "Bọn họ, đáng đời! Chết chưa hết tội!"

"Người nói lại lần nữa xem!" Hai người mục quang đột nhiên co lại, hần ý dày đặc, gần như từng chữ một nói.

Sở Thần ha ha cười cười, "Đừng nói một lần, chính là một trăm lần một ngàn lần một vạn lần, ta còn là câu nói kia. . . Bọn họ, đáng đời, chết chưa hết tội!"

Tùy tiện thái độ trong chớp mắt dần bạo trong lòng hai người lửa giận.

"Tự tìm chết, Sói Xanh trào!"

Một người hét giận dữ một tiếng, cấp tốc đánh úp lại, trào xuất như điện, gió lạnh gào rít giận dữ, kia giữa năm ngón tay mơ hồ có diệt sạch phát ra.

Sở Thần lạnh lùng cười cười, một kiếm đâm tới, không hề nghi ngờ, xuất thủ người này chắc là Lư Lang.

Dày đặc bạch kiếm quang đâm trúng thanh u móng vuốt nhọn hoắt, giống như đâm trúng Tinh Cương đồng dạng, bắn ra chói mắt ánh lửa. Cùng với róc rách đập nên thanh âm, Sở Thần trường kiếm vòng qua vòng lại, quay người lại là một kiếm

Liên tục hơn mười chiêu, hai người quần chiến cùng một chỗ, người này cũng không thể làm gì được người kia!

Lư Sai lẳng lặng đứng ở một bên quan sát, may may không có ý xuất thủ, dưới cái nhìn của hần, Lư Lang thắng được bất quá là sớm muộn gì vấn đề.

Xa xa một đám người trốn mất há hốc mồm, lại là không nghĩ tới Sở Thần này lại có thể như thế cường hãn, đối mặt thứ chín Lư Lang may may không rơi vào thế hạ phong. Trách không được hần có thể đánh bại thứ mười Phó Tân.

Bất quá đây cũng như thế nào? Thứ mười cuối cùng chỉ là thứ mười, cùng thứ chín hoàn toàn hai chuyện khác nhau!

Trăm mê ở đang xem cuộc chiến bên trong người cũng không phát hiện, có hai người lặng lẽ đến nơi, liền che dấu trong bọn họ.

Trên trận, đột nhiên hai tiếng hét lớn, Sở Thần lần nữa cùng Lư Lang liều mạng một cái, trong ngọn lửa, hai người đột nhiên thối hậu.

"Quả nhiên có chút môn đạo!" Sở Thần trong nội tâm âm thầm khen.

Lư Lang xuất thủ tốc độ cực nhanh, sắc bén móng vuốt nhọn hoắt cắt sắt phá thạch, khó lòng phòng bị. Đoạn này thời gian, nhìn như hai người ngang sức ngang tài, trên thực tế Sở Thần mười phần rõ ràng, chính mình phòng thủ chiếm đa số.

Nghĩ tới đây, Sở Thần hiểu được, xem ra hần vẫn là xem thường ngoại môn bên trong bài danh.

Vốn cho là bài danh Top 10 Ngoại Môn đệ tử chênh lệch sẽ không quá lớn, không nghĩ tới, thứ mười Phó Tân cùng thứ chín Lư Lang hoàn toàn liền là hai chuyện khác nhau.

Bất quá, đây cũng như thế nào? Nếu như tới, liền muốn trả thù hận, mang theo vinh quang trở lại!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần mục quang bình tĩnh trở lại, khóe miệng hơi vẽ hình như có tiếu ý.

Một đám người kinh ngạc trong ánh mắt, hần chậm rãi đem thép ròng kiếm chọc vào quay về trên lưng, tay không tác sát triển khai tư thế. Trường kiếm mặc dù lợi, nhưng như cũ cần vòng qua vòng lại không gian. Như thế, không bằng tay không tác sát, người muốn liều tốc độ, như vậy ta liền với người hợp lực lượng!

"Người đây là muốn nhận thua sao?" Thấy được Sở Thần thu kiếm, Lư Lang khinh miệt cười cười, còn tưởng rằng tiểu tử này như thế nào là một nhân vật, không nghĩ tới cũng bất quá chỉ như vậy.

Sở Thần không chút nào để ý, đột nhiên hai mắt nhắm lại, lẳng lặng cảm thụ được trong cơ thể lực lượng mãnh liệt, lần nữa mở ra thời điểm, kia trong mắt

như điện ánh sáng lạnh, làm cho người không hiểu tim đập nhanh.

Song quyền xiết chặt, ba một tiếng bạo vang, tựa hồ có không khí bị bóp vỡ. Trong một chớp mắt, một đoàn từ sắc đám mây tại Sở Thần đình đầu lóe lên rồi biến mất. Không hiểu tôn quý, không hiểu uy áp, làm cho người không chịu được muốn quỳ xuống đất cúng bái.

"Tình mạch, cư nhiên là Tình mạch!"

"Ngũ phẩm Huyền Hoàng, cư nhiên là Ngũ phẩm Tình mạch, ông t...r...ờ...i...!"

Mọi người kinh hô, mỗi cái trợn mắt há hốc mồm.

Lưu Sài mục quang hơi hơi ngưng trọng, rất nhiều người cũng nhìn ra đồ vật, hần thế nào khả năng nhìn không ra? Bất quá rất nhanh, hần lông mày giãn ra.

Ngũ phẩm Tình mạch thì như thế nào? Thiên phú không phải là thực lực, lúc này, hần không phải là đối thủ của Lưu Lang. Về phần từ nay về sau, kia không phải hần hiện tại hần là nghĩ sự tình, chân chính vô giả, không sợ khiêu chiến!

Mọi người ghé mắt thời điểm, đột nhiên " một tiếng bạo vang để cho tất cả mục quang lần nữa tập trung.

Sở Thần hơi hơi chấn động, trên thân vải bố y chia năm xẻ bảy, hóa thành đầy trời mảnh vụn. Mảnh vụn rơi vào, lộ ra hần màu đồng cổ thân hình như kiêu tượng điêu khắc tràn ngập lực lượng cảm giác.

Sở Thần thần sắc lạnh nhạt, chậm rãi giơ lên cánh tay, đối với Lưu Lang ngoắc ngón tay, trong đó miệt thị cùng khiêu khích, làm cho người lửa giận cháy bùng!

Lưu Lang một tiếng rống giận vang lên, hóa thân ánh sáng màu xanh thẳng tháo chạy mà ra.

"Tật Phong Bách Kích!"

Vô cùng lăng lệ vô cùng mau lẹ một kích, những nơi đi qua, tiếng gió Hạc Minh không chỉ, âm bạo thanh âm liên tiếp.

"Là Tật Phong Bách Kích, Hoàng cấp trung phẩm vũ kỹ Tấn Lang trao đỉnh cấp sát chiêu, chỉ cần kích thứ nhất không thể bị cắt đứt, sau khi liên trên công kích hội càng ngày càng mạnh, nghe nói thì triển đến tận cùng, không thua Hoàng cấp cao phẩm vũ kỹ!"

"Cái này hảo, Sở Thần tiểu tử này thật ngông cuồng, đáng đời bị giáo huấn!"

Vừa nhìn Lưu Lang uy thế, đám người nhanh chóng hoan hô lên, lúc trước Sở Thần bỏ qua bọn họ, bức bách bọn họ, hiện tại rốt cục đến phiên bọn họ xuất nhất khẩu ác khí.

Sở Thần trong nội tâm cười lạnh, liên kích lên có thể cao hơn Hoàng cấp phẩm vũ kỹ thì như thế nào? Hần khả năng để cho hần liên lên sao? Quăng kiếm đối quyền, vì chính là một kích cắt đứt hần móng vuốt!

Đón tất bản mà đến ánh sáng màu xanh, Sở Thần không tránh không né, một quyền đánh ra, bạch viêm dày đặc, khí thể như cầu vồng.

Thương Viêm Phá!

Tật Phong Bách Kích!

Quyền trao tương giao, dày đặc bạch hỏa diễm, lập lòe ánh sáng màu xanh, đan chéo thành chói mắt màn sáng, làm cho người ta đám người mắt thật sâu bị phỏng.

Một kích mà mới, một kích mà dừng! Toàn trường tĩnh mịch, không ai nghe được sau tục động tĩnh, chỉ có chính mình bang bang tim đập.

Chẳng lẽ... Tật Phong Bách Kích đã thất bại?

Mọi người lo lắng bên trong giường đôi mắt, lọt vào trong tầm mắt, Sở Thần vuron người mà đứng, phong đạm vân khinh, tại hần đối diện, Lưu Lang hai mắt trống rỗng, về mặt kinh hãi.

Đây là... Chẳng lẽ Sở Thần chiến thắng?

Bầu không khí áp lực làm cho người ta có chút thở không nổi, vô số nghi vấn thay nhau nổi lên. Đột nhiên, "Phốc" một tiếng, một mảnh sáng rõ tơ máu phun ra, Lưu Lang âm ảm ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, toàn trường tĩnh mịch, chỉ có thể thì hấp mát khí đích thanh âm.

Sở Thần quả thật thắng lợi, hần thu hồi trường kiếm, cũng không phải là nhận thua, mà là có mười phần tự tin.

Trận này thắng lợi, tại trong dự đoán của hần, cũng tại tất cả những người khác ngoài ý liệu. Tới như thế đột nhiên, như thế rung động!

Hồi lâu, mọi người như trước không Pháp Tướng tin hết thầy trước mắt, Sở Thần cư nhiên thật sự đánh bại Lư Lang, như thể nhẹ nhõm, phảng phất không phé chút sức lực.

Nhìn nhìn một đám mục quang ngốc trệ người, Sở Thần hờ hững quay người, đối mặt với Lư Sài, "Thứ chín, bắt quá chỉ như vậy. Người không phải muốn nói rõ sao? Đây chính là ta cho nói rõ, cảm giác như thế nào?"

Nhìn nhìn Sở Thần đậm mạc thần sắc, không tiếng động trào phúng để cho Lư Sài kêu ngoạ tâm bị thật sâu đau đớn.

"Hảo!"

"Rất tốt!"

"Rất tốt....!"

Liên tiếp ba tiếng, chữ chữ như sắt, tràn ngập hàn ý cùng sát cơ.

"Phải không? Ta cũng hiểu được rất tốt." Sở Thần gật gật đầu, rất nghiêm túc bộ dáng, để cho Lư Sài nắm tay bóp được sụp đổ sụp đổ vang.

Trong khi nói chuyện, Sở Thần chuyển giọng, lại nói: "Các người muốn nói rõ, ta cho. Hiện tại, ta muốn cái nói rõ, người là không phải cũng có thể cho?"

Lư Sài sững sờ, có chút không rõ.

Mọi người cũng có chút hồ đồ rồi, Sở Thần này đến cùng muốn làm cái gì? Lớn hơn nữa oán khí, hiện giờ cũng nên bớt giận a?

"Người nghĩ như thế nào?" Lư Sài cắn răng nói, ngay cả chính hắn cũng không biết trong lòng của hắn đã tại yếu thế.

"Đánh thắng ta, bằng không giống như hắn!" Sở Thần thần nhiên nói, trực tiếp một cước đá ở trên người Lư Lang, loại kia tùy tiện không có kỵ, làm cho người ta hận thấu xương, rồi lại hết lần này tới lần khác vô pháp lay động mây may.

Sở Thần cũng không thêm để ý mọi người cái nhìn, cũng không để ý bọn họ là bằng không minh bạch, hắn chỉ biết, hắn nên vì Triệu Hạo lấy lại công đạo, không hơn!

Nhìn nhìn mục quang bình tĩnh Sở Thần, Lư Sài hai con ngươi nhuộm máu, hôm qua đủ loại, hắn có thể làm như không nhìn thấy. Nhưng Sở Thần một cước này, hắn tuyệt đối không thể làm như không nhìn thấy.

Đó là huynh đệ của hắn, sống nương tựa lẫn nhau thân huynh đệ! Hiện giờ lại bị người giống như chó chết đồng dạng đá tới đá vào, làm sao có thể nhẫn?

"Như người mong muốn, hôm nay, người đừng nghĩ hoàn hảo đi ra Lôi Viêm Phong!" Lư Sài nghiêng răng nghiêng lợi, chậm rãi đứng ở Sở Thần đối diện.

Sở Thần hơi hơi mỉm cười một cái, "A, đây là của người này huynh đệ, người biết đau lòng? Sớm Kiền cái gì rồi? Minh chỗ không muốn, chó thì tại người, hiểu không?"

Trong ngôn ngữ, Sở Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường lần nữa một cước, lần này lực đạo hoàn toàn phía trước không phải một cước có thể so sánh, Lư Lang trực tiếp bị đá phi, giữa không trung lại là đại khẩu huyết tinh phun ra.

"Người tự tìm chết!" Lư Sài rút cuộc không cách nào nhịn được, một trào như Xích Diễm bắt tới.

Sở Thần một tiếng hừ lạnh, đồng dạng Thương Viêm Quyền nghênh tiếp.

Người tới ta đi, hoàn toàn cứng đối cứng, không có tránh né, không có nhượng bộ. Lấy tổn thương đổi tổn thương, lấy huyết hoán huyết!

Đây là một hồi không thể buông tha độ sức, không được một người trong đó ngã xuống, tuyệt không dừng tay!

Kích xạ trong ngọn lửa, chỉ có quyền cước gia tăng thanh âm, hai người không nói tiếng nào, gắt gao cắn chặt răng quan, bị thương, chảy máu, đánh về chính là.

Một trường kịch liệt đến thảm thiết chiến đấu, tiến hành đến cuối cùng nhất, hai người đều nằm vật xuống trên mặt đất, toàn thân máu đen, thở không chi.

Thật lâu, Sở Thần vùng vẫy đứng lên, lưng la lưng lay, vẻ mặt nhẹ răng cười!

"Cảnh cáo các người, sau này, có cái gì âm mưu quỷ kế, chỉ cần xông ta nã pháo, lão tử nếu nhẫn dưới lông mày, liền không gọi Sở Thần. Nếu như, còn dám tai họa vô tội, kết quả của các người. . ."

Một cước dẫm nát Lư Sài trên mặt, dùng sức nghiền ép, Sở Thần cuồng thái tất lộ.

Mọi người cảm như hén, đột nhiên, hai tiếng cười lạnh truyền đến.

"Lớn mật cuồng đồ, tùy ý đã thương đánh cho tàn phế đồng môn, tội ác tày trời, còn không thức thủ chịu trối, theo ta hai người đi Cháp Pháp Đường lĩnh tội!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bích Tiêu Tam Tiêu

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, để cho nguyên bản rơi xuống màn che lần nữa kéo ra một góc.

Trong lòng mọi người chấn động, hẳn là sự tình còn có biến hóa? Nghe ý tứ này, là có người muốn đem Sở Thần này cuồng đồ bắt được Cháp Pháp Đường.

Cháp Pháp Đường có thể không phải cái gì nơi tốt, chỉ có phạm vào lỗi nặng đệ tử mới có thể bị bắt tiến vào. Tiến vào một chuyến, cho dù bắt tử cũng phải lột da.

"Các ngươi cái gì người?" Nhìn nhìn từng bước tới gần hai người, Sở Thần thần sắc hơi rét.

Hắn hôm nay, sớm đã đang cùng Lưu Sài vật lộn bên trong hao hết khí lực, bây giờ có thể đứng đã thuộc không dễ, nào có tiếp tục chiến đấu lực lượng?

Huống hồ, hai người này trong lúc vô hình khí thế, tựa hồ so với Sài Lang huynh đệ càng cường đại hơn. Như thế đối thủ, hẳn toàn thịnh thời kỳ cũng không nhất định có thể chiến thắng, huống chi hiện tại hắn gần như đèn cạn dầu?

Đối diện hai người lạnh lùng cười cười, cũng không trả lời Sở Thần vấn đề. Ngược lại là một ít người vây xem kiềm nén không được, lên tiếng kinh hô.

"Không nghĩ tới bài danh đệ ngũ trang Lâm Sư Huynh cũng tới, cái này được rồi, Sở Thần chạy trời không khỏi nắng!"

"Đệ tam Phi Vân Sư Huynh cũng tới a, nghe nói hắn chỉ nửa bước đã bước vào Tinh Nguyên cảnh, rất nhanh liền có thể thông qua khảo hạch tấn chức nội môn đó!"

Nghe xung quanh nghị luận, Sở Thần rốt cục rõ ràng phía trước hai người thân phận. Quả nhiên như hắn sở liệu, một cái thứ ba, một cái đệ ngũ, khác xa Sài Lang huynh đệ có thể so sánh.

Chuyện cho tới bây giờ, Sở Thần đã rất rõ ràng, muốn mang theo vinh quang trở lại là không thể nào. Bất quá, hẳn như trước dứt khoát, nếu như lại đến một lần, hẳn như cũ có thể làm như vậy!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần trong cổ họng phát ra trầm thấp tiếng cười, dần dần, tiếng cười càng ngày càng cao ngang, mang theo vô tận tùy tiện cùng khoái ý, quanh quẩn tại đây núi trong đó.

"Ha ha, ha ha ha ha. . ."

Bằng phẳng, Vô Hối! Ngươi muốn chiến, ta liền chiến! Điền cuồng chiến ý như cuộn cuộn nước sông, tùy ý lao nhanh.

Trang lâm sắc mặt sậu lãnh, "Hồ đồ ngu xuẩn không yên!" Nói xong, một quyền đánh ra, sấm sét tức giận.

Sở Thần hai mắt phạm tử, giống như đầu mất đi lý trí cự thú, một quyền nghênh tiếp, Liệt Diễm hành không.

Hai quyền tương giao, Lôi Hỏa bắn ra bốn phía, đỏ đậm sắc tơ máu ném vẩy trời cao, cuối cùng, kiệt lực Sở Thần không thể chống đỡ một quyền này, bị đánh được đã hôn mê.

Trang Lâm Tịnh lập chỗ cũ, ống tay áo lơ đãng từ khóe miệng lướt qua, một luồng huyết tinh lặng yên lau đi. Mọi người lúc hắn thắng được nhẹ nhõm, lại không biết hắn nội tâm chỗ sâu rung động.

"Mang đi!" Phi Vân nhìn thật sâu trang lâm liếc một cái, lập tức phân phó nói.

Hai người Cháp Pháp Đệ Tử phụng mệnh tiến lên, đem Sở Thần áp giải, chuẩn bị mang đi Cháp Pháp Đường.

Đột nhiên, một hồi cười sang sảng âm thanh từ đỉnh đầu truyền đến, một thanh sam nam tử từ trên trời giáng xuống, chấp tay ưỡn ngực, nhất phái cuộn

cuộn.

"Mấy vị bán Chu mõ cái mặt mũi như thế nào?" Chưa rơi xuống đất, thanh sam nam tử lẳng không vũ tay áo, một hồi cuồng phong gào thét, kia hai người Chấp Pháp Đệ Từ đứng là bị đẩy mở đi ra.

"Chu Hạo nhưng!" Phi Vân một tiếng hừ lạnh, "Hắn là người ý định ngăn trở Chấp Pháp Đường chấp pháp?"

"Ha ha, Phi Vân Sư Đệ nói đùa, người sáng mắt không nói tiếng lóng, mặt mũi này, người cho phải không cho?" Chu Hạo nhưng ha ha cười cười, cái gọi là chấp pháp căn bản chính là cái mụn cớ. Nếu không phải như thế, hẳn quả quyết cũng không có tư cách nhúng tay việc này.

Đám người lần nữa kinh hô lên, hôm nay đến cùng cái gì thời gian? Tâm thường khó gặp ngoại môn cao thủ cư nhiên một người tiếp một người xuất hiện!

Đầu tiên là Đệ bát thứ chín sai lang huynh đệ, vậy sau, rồi mới là đệ ngũ trang lâm, đệ tam Phi Vân, hiện tại, thậm chí ngay cả bài danh đệ nhị Chu Hạo nhưng đều xuất hiện.

"Chu Hạo nhưng, đừng tưởng rằng người bài danh thứ hai, chúng ta chỉ sợ người rồi. Người cho rằng người có thể lấy một địch hai?" Phi Vân lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, một hồi thanh âm từ trên trời giáng xuống, "Nếu như cộng thêm ta đâu này?"

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một đoàn tuyết sắc liên tục xoay tròn lấy, tới gần, mới phát hiện đó là một mảnh dây lưng lụa. Dây lưng lụa xoay tròn liên tục, dần dần, trung ương một cái kiêu mị nữ tử khuôn mặt hiện ra rõ ràng.

Ngọc Hàn khói lửa, trong truyền thuyết ngoại môn đệ nhất nhân!

Mọi người đồng thời hít sâu một hơi, liền ngay cả nguyên bản lãnh tĩnh Phi Vân cũng sắc mặt ngưng trọng lên.

"Hàn Yên sư tỷ cũng phải cùng sư đệ làm khó sao?" Ngọc Hàn khói lửa rơi xuống đất, Phi Vân trầm giọng nói.

Ngọc Hàn khói lửa không nói một lời, chỉ là lấy ra một mai Đan Dược đưa vào Sở Thần trong miệng, bình tĩnh động tác, đem thái độ của nàng biểu hiện ra được rõ ràng ràng.

Phi Vân trong lòng thầm giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Sư tỷ lần này đến đây, đến tột cùng là ý của mình, hay là Thanh Tiêu Các thủ tọa ý tứ? Thanh Tiêu Các luôn luôn không đếm xỉa đến, hẳn là, vì chỉ là một người tạp dịch liên ý định cùng Lôi Tiêu Điện trở mặt?"

Ngọc Hàn khói lửa nhú nhú mày, "Hắn là ta sức nặng không đủ?" Ngụ ý, đây là chính nàng quyết định, về phần có vài phần có thể tin, liền không người đã biết.

Chu Hạo nhưng cười ha ha, "Phi Vân Sư Đệ, người muốn ép buộc đại có thể ép buộc chúng ta ngọc tiêu cung, lão nhìn chăm chăm Thanh Tiêu Các làm cái gì? Hẳn là muốn cùng thi kết hai nhà cừu oán?"

"Người. . ." Phi Vân chán nản.

Đúng lúc này, một cái hơi có vẻ điều ngoa thanh âm từ bên trên sạn đạo truyền đến.

"Ngọc Hàn khói lửa, nơi này không có chuyện của người, chạy trở về người nên đi địa phương!" Trên cao sạn đạo, bích hoa sắc mặt hàm sương, bên người nàng Trương Lượng cười nhẹ nhàng.

"Có tư cách nói với ta lời này người rất nhiều, thế nhưng, trong đó tuyệt không bao gồm người. Nếu không phải nhìn tại thủ tọa trên mặt mũi, người cho rằng người còn có thể đứng ở phía trên?" Ngọc Hàn khói lửa thân nhiên nói, không thêm để ý chút nào bích hoa uy hiếp.

"Người. . ." Bích hoa giận dữ.

Trương Lượng sắc mặt đột biến, đột nhiên tiếp lời nói: "Lớn mặt Ngọc Hàn khói lửa, dám can đảm đối với bích Hoa sư tỷ vô lý, còn không chạy nhanh xin lỗi!"

"Xin lỗi sao?" Một tiếng nói nhỏ, như mộng nghệ, thấp không thể nghe thấy.

Đột nhiên "CHỈU...U...U!" một tiếng, tuyết lụa giống như lợi kiếm bắn ra, như dải lụa óng ánh tuyết quang, cùng với huyết quang, lóe lên tức thì.

"Thanh Tiêu Các việc nhà, không tới phiên người tới khoa tay múa chân!" Nhìn nhìn bùm mặt gò má Trương Lượng, Ngọc Hàn khói lửa mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Trương Lượng mục quang oán độc, mọi người ngây người đương trường.

Thật cuồng ngạo nữ nhân, cư nhiên lấy Ngoại Môn đệ tử chi thân, ngang nhiên động thủ với Nội Môn đệ tử, còn để cho nó hoàn toàn không có sức phản kháng. Trách không được nâng sẽ ra ngoài bảo vệ Sở Thần, nguyên lai bọn họ căn bản chính là một loại người!

...

Nửa đêm, Sở Thần từ trong ngủ say tỉnh lại. Hoàn cảnh chung quanh rất quen thuộc, đúng là hấn cư trú gian phòng.

Chập chồn dưới ánh đèn, Triệu Hạo chịu đựng quai hàm trên bàn ngủ, ngáy, trên mặt bàn bày biện một ít cái ăn, xác thực bởi vì thời gian nguyên nhân, sớm đã lạnh mất.

Sở Thần cẩn thận muốn, cuối cùng còn làm ra tiếng vang đem Triệu Hạo tỉnh ngủ.

"Ha ha, ngày hôm qua ngươi bị thương ta chăm sóc ngươi, không nghĩ tới chuyển thiên ngươi tìm cơ hội trả lại cho ta!" Đuổi tại Triệu Hạo bức tức lúc trước, Sở Thần nhanh chóng mở miệng nói.

Triệu Hạo chỉ vào Sở Thần, ngực hạo một hồi phập phồng, thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng thành tựu một tiếng thật dài thở dài, "Ngươi a, ta sớm phải biết ngươi sẽ không nghe ta khích lệ!"

Sở Thần hắc hắc thẳng vui cười, loại này thời điểm, hấn có thể không muốn nói chuyện rủi ro.

Triệu Hạo lăm bầm hạo một hồi, rốt cục ngừng lại. Thấy thế, Sở Thần cười hỏi: "Ta thế nào trở về nơi này? Ta nhớ được dường như có người của Cháp Pháp Đường muốn bắt ta!"

"Lôi Viêm Phong người bên kia đưa ngươi trở về, cụ thể ta cũng không biết, liền biết ngươi chạy tới đánh không ít người!" Triệu Hạo tức giận nói.

Sở Thần gật gật đầu, trong lòng có chút nghi hoặc. Xem ra, lần này hấn là lại là bị người trợ thủ, chỉ là không biết đám này tay người đến cùng người phương nào, toan tính vì sao!

Suy nghĩ kỹ một hồi Sở Thần cũng không nghĩ minh bạch, bắt quá không có việc gì, quay đầu lại đi qua sau khi nghe ngóng đã biết, rốt cuộc, lúc ấy người ở chỗ này có rất nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Thần trên cơ bản đều tại điều dưỡng thương thế. Ngẫu nhiên, hấn cũng sẽ cầm lên thép rồng kiếm huy vũ một hồi, chỉ bắt quá luôn là rất nhanh lại hứng thú hết thời dừng lại.

Chẳng biết tại sao, hấn rất muốn đi Từ Trúc Phong nhìn xem, nhìn xem nữ nhân kia đến cùng tại làm cái gì! Trông thấy chính mình bị thương, nàng có thể hay không có như vậy một tia động dung.

Chỉ là mỗi lần ý nghĩ này nhất thời nảy sinh, hấn lại nhanh chóng đem đè xuống. Không phải sợ xúc động sau khi chạy tới bị đánh, chỉ là không nguyện ý trước mặt nàng lộ ra yếu ớt bộ dáng.

Về phần Lôi Viêm Phong trên hôn mê sau khi chuyện đã xảy ra, Sở Thần cũng đã rõ ràng được không sai biệt lắm. Đối với lúc đó cứu hấn ra Chu Hạo nhưng cùng Ngọc Hàn khỏi lửa, trong lòng của hấn tự nhiên có phần cảm kích.

Ngoài ra, thông qua lần kia sự kiện, đối với Bích Tiêu Tông bên trong tình huống, hấn cũng rõ ràng không ít.

Bích Tiêu Tông, đệ tử đẳng cấp chia làm tạp dịch đệ tử, Ngoại Môn đệ tử, Nội Môn đệ tử, tinh anh đệ tử cùng với tối cao tầng thứ đệ tử đích truyền.

Đệ tử đích truyền số lượng cực nhỏ, bắt quá song thập số lượng, mỗi một vị, đều là tương lai tông môn trụ cột, trong đó đặc biệt ưu tú mấy người, lại càng là tiếp nhiệm Tông chủ hữu lực người cạnh tranh.

Trên lý luận mà nói, mỗi một gã đệ tử đích truyền, cũng có thể có được chính mình độc lập sơn phong, cũng tại trên ngọn núi phát triển thế lực của mình. Đệ tử đích truyền thực lực, cùng với xây dựng thế lực cường đại trình độ, sẽ trở thành cạnh tranh tông môn hữu lực căn cứ.

Tin đồn, đã từng Bích Tiêu Tông đệ tử đích truyền xây dựng thế lực có bốn cái, sau tới trong vòng một đêm, cao cấp nhất kia cái thế lực tan thành mây khói, cuối cùng chỉ còn lại ba cái.

Lôi Tiêu Điện, Thanh Tiêu Các, ngọc tiêu cung, chính là hiện giờ Bích Tiêu Tông tam đại thế lực.

Gần như tất cả nội môn và trở lên đệ tử, đều bao quát tại này tam đại thế lực bên trong. Liền ngay cả Ngoại Môn đệ tử, cũng phần lớn sớm với tư cách là thành viên vòng ngoài gia nhập từng cái thế lực.

Lôi Tiêu Điện, không hề nghi ngờ, là lấy Khai Cuồng Vương thế tử Lôi Ngao cầm đầu tòa nhất hệ thế lực, chính là tam đại thế lực bên trong tối cường nhất hệ. Trong đó thành viên lấy hào phú con em gia tộc làm chủ, cũng không thiếu sinh ra bình thường thiên tài.

Ngọc tiêu cung, tin đồn lấy Lôi Ứng quốc Tam hoàng tử cầm đầu tòa, trong đó thành viên đa số xuất thân bình thường, ít có hào phú con em gia tộc gia nhập.

Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng, ôn nhu như nước, một tay Luyện Đan số lượng xuất thần nhập hóa, chịu sâu thẩm tất cả Phương đệ tử kính yêu. Bản thân điềm tĩnh ưu nhã, không tranh quyền thế. Trong các thành viên cũng tận là nhân văn đã hạ hạ hạng người.

Biết những cái này sau khi, đối với tại Lôi Viêm Phong được cứu vớt sự tình, Sở Thần cũng ước chừng có cái ngọn nguồn.

Phạm là đầu tranh, luôn là muốn cho đối thủ không thoải mái, như thế, thân thuộc ngọc tiêu cung Chu Hạo nhưng động thân mà ra cứu hần một mạng, cũng đã rất hào giải thích.

Ngược lại là kia Ngọc Hàn khói lửa mười phần thú vị, rõ ràng lệ thuộc Thanh Tiêu Các, hết lần này tới lần khác lại đương trường chống đối bích hoa, muốn biết rõ, bích hoa tuy bình hoa, nhưng nàng lại là Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng thân muội muội.

Sở Thần cũng không nhận ra Ngọc Hàn khói lửa là người ngu, giải thích duy nhất, là Ngọc Hàn khói lửa có chỗ dựa vào. Về phần này dựa vào là cái gì, là thực lực bản thân, hay là căn bản có cao tăng bày mưu đặt kế. . .

Nguyệt theo rừng trúc thâm xứ, đồng lửa ba, thịt nướng tiêu hương.

Sở Thần về mặt mỉm cười, hần không khỏi nghĩ nổi lên kia cái ở chỗ này cứu nàng một mạng nữ tử, không nghĩ tới nàng cư nhiên là Thanh Tiêu Các thủ tọa, hàng thật giá thật đệ tử đích truyền.

Nói, nếu như Ngọc Hàn khói lửa hành vi thực sự có người ở sau lưng chỉ điểm, có phải hay không là nàng đầu này?

"Ai nha, tốt nhất không phải, khó khăn nhất tiêu thụ mỹ nhân ừ, ta thế nhưng là có phụ chi phu, nói, Mặc Vũ Hàm kia yêu nữ cũng không biết có hay không thu được ta tín. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tuyệt Nhạn cửa ải hiểm yếu

Địa thế hướng bắc kéo dài, mây ở ngoài ngàn dặm, phi nhiều thảo nguyên tắm rửa trong Băng Thiên Tuyết Địa.

Thông thương trên quan đạo, móng ngựa chà đạp phi tuyết, đồ quân nhu xe ngựa qua sau, lưu lại một đạo đạo thanh tích vết bánh xe. Vết bánh xe nhanh chóng đông cứng, giống như thiên địa bức hoạ cuộn tròn trên một bút bút mực đậm màu đậm.

"Túu túu!"

Đột nhiên, xa xa truyền đến một tiếng ưng rít gào, một đầu Diêu Hâu vỗ cánh bay lượn, nhanh chóng tan biến tại phía chân trời. Men theo Diêu Hâu tầm mắt, thiên địa phần cuối, một tòa cửa ải hiểm yếu nguy nga đứng sừng sững.

Vạn trọng cửa ải hiểm yếu, long bàng hồ cứ, giống như băng tuyết bên trong cự nhân, một mực ngăn chặn lấy nam bắc cổ họng, uy nghiêm không thể xâm phạm!

Trên cổng thành, nữ tử toàn thân nhung trang, ngân thương trên tay, mục quang sáng ngời nhìn về phía phương xa. Địa phương xa xôi, không ngừng có rền vang tiếng trống trận truyền đến, ngẫu nhiên còn cùng lấy quân sĩ ra sức gào thét.

Thật lâu, nữ tử gỡ xuống ngân nón trụ, một đầu tóc đen Tuyết Vũ bay lên, chỉ một thoáng, khắp thiên địa đều tươi sống lên.

"Chết tiệt từng cổ nhân, tuyết rơi thiên còn không yên tĩnh!" Mặc Vũ Hàm chau mày, từng quốc gia cổ quân đội lại đang diễn luyện, trận này tuyết, quả thực tới quá sớm chút, để cho nàng có chút trở tay không kịp.

Tuyệt Nhạn quan mùa đông, nhất là gian nan. Không chỉ bởi vì gào thét phong tuyết, còn bởi vì muốn đối mặt quan ngoại từng cổ nhân không ngừng công kích.

Từng quốc gia cổ, ở vào Tuyệt Nhạn quan phía bắc, thiếu ruộng tốt, địa thế nghèo nàn. Phát triển tại Khổ Hàn Chi Địa từng quốc gia cổ người, thuở nhỏ thượng võ, dân phong buru hần.

Bởi vì cày ruộng thiếu, bất thiện nông canh, là cổ từng quốc gia cổ bên trong lương thực khan hiếm.

Nếu là đặt ở tầm thường trong cuộc sống, ước chừng còn có thể không có trở ngại, chỉ là một khi tuyết rơi phong thiên, giá lạnh cùng đói bụng áp bách dưới, từng quốc gia cổ bên trong tất nhiên người chết đói khắp nơi.

Mà mỗi khi lúc này, buru hần từng cổ nhân tất nhiên gói giảo chờ sáng, điên cuồng tại sơn khẩu tập kết, tiếp theo đối với Lôi Ưng quốc khởi xướng mãnh

liệt trùng kích.

Chiến tranh, cướp đoạt, huyết tinh, chẳng những thật lớn giảm bớt lấy từng quốc gia cỏ trong nước mâu thuẫn, đồng thời cũng có thể để cho bọn họ đạt được đại lượng lương thực, tiền tài cùng nô lệ.

Trên thực tế, một đoạn rất dài trong thời gian, Lôi Ứng quốc Bắc Bộ binh nguyên đều ở vào chiến hỏa cùng dưới móng sắt. Mỗi một lần tuyết rơi hàng lâm, bị chết tại từng cỏ nhân dưới móng sắt người vô số kể, khác tồn thất lại càng là khó có thể đo.

Thăng đến hơn mười năm trước, tuổi trẻ Mặc Vân Phong hoành không xuất thế.

Chia rẽ, dụng binh như thần, vô số lần cự địch tại hạp cốc bên ngoài. Lại càng là lại nhiều lần sát nhập từng quốc gia cỏ bản thổ, khiến từng quốc gia cỏ quốc lực tổn hao nhiều, không gượng dậy nổi, liền ngay cả lão hoàng đế cũng bệnh chết trong quân.

Chiến bại, cộng thêm Quân Long Vô Thủ đưa tới nội loạn, kế tiếp mười năm, từng quốc gia cỏ vô lực ngoại xâm, Lôi Ứng quốc rốt cục nghênh đón chờ đợi đã lâu hòa bình.

Mặc Vân Phong vì vậy mà thanh danh truyền xa, thụ phong Thác Thổ Hầu, lãnh binh trấn thủ vương quốc Bắc Bộ biên thủy. Từ rày về sau lại càng là hao phí mười năm thời gian, điều động khổng lồ nhân lực vật lực, tại hạp cốc ra, xây dựng nguy nga Tuyết Nhạn quan.

Tuyết Nhạn quan, thiên nhân tránh lui, Hồng Nhạn khó vượt! Xây dựng thành công ngày, Mặc Vân Phong vui vẻ mỉm cười nói, có này cửa ải hiểm yếu trú đóng ở, mặc dù hần trăm năm sau khi, từng cỏ nhân cũng vô pháp vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Chỉ là, thế sự khó liệu, thường thường hoạ tử trong nhà.

Gần hai năm, triều đình tình thế đại biến, đối với Tuyết Nhạn quan tài lực vật lực duy trì đã không lớn bằng lúc trước.

Một mặt khác, từng quốc gia cỏ cũng đã chấm dứt nội loạn. Đại Hoàng Tử Cổ Uyên du ngoạn sơn thủy để vị, hùng tài đại lược, bên trong lý triều chính, ngoại sự chinh phạt, chẳng những quốc lực dần dần thịnh, quân lực cũng có được trên diện rộng đồ đề thắng.

Vì thực hiện trong nội tâm trả thù, Cổ Uyên lấy Đế vương chi thân, ngự giá thân chinh, nhiều lần hoá lực tập trung Tuyết Nhạn quan ngoại, không hề viêt cửa ải hiểm yếu, thế không còn hướng chi quyết tâm!

Này tiêu so sánh, Tuyết Nhạn quan thời gian tự nhiên không tốt qua. Mà năm bên trong trận đầu tuyết sớm hàng lâm, càng giống như như cự thạch đặt ở Mặc Vũ Hàm trong lòng.

"Thông lĩnh, Trương Quân chiếu ngài đi qua một chuyến!" Mặc Vũ Hàm chính tâm phiền, có người cảm thương giáp sĩ đến đây truyền lệnh.

Tuyết Nhạn quan nội thành, trung ương trong quân trưởng.

"Trương Quân chiếu mặt tướng đến đây, có gì phân phó?" Nhìn nhìn Sa Bàn trước lòng mảy không phát triển Mặc Vân Phong, chính trực thịnh niên, lại ản có tóc trắng, Mặc Vũ Hàm trong lòng có chút phát chấn.

Nghe được thanh âm, Mặc Vân Phong phục hồi tinh thần lại, ngừng đầu, trước mắt tơ máu, cũng không biết bao lâu không có nghỉ ngơi thật tốt.

Thật lâu, Mặc Vân Phong thở dài một tiếng, ngội lạnh khuôn mặt tựa hồ nhu hòa một ít, "Nơi này cũng không có người ngoài, cũng không cần lấy chức vụ xưng hô!"

Mặc Vũ Hàm hơi có chút động dung, đây là nàng vô số lần tưởng tượng, nhưng lại chưa bao giờ đã nghe qua lời nói.

Một cái rõ ràng là nàng cha đẻ nam nhân, mười mấy năm qua, nàng lại chỉ có thể gọi hần Trương Quân. Nguyên nhân rất đơn giản, đây là một cái không có tư nhân thời gian nam nhân, hần tựa hồ vĩnh viễn có bận rộn không hết quân vụ, vô số cả ngày lẫn đêm, hần đều tại trong quân trưởng vượt qua.

Mặc Vũ Hàm đã từng vô số lần tưởng tượng, có hay không có một ngày nàng cũng có thể hầu hạ dưới gối, kêu lên một tiếng "Phụ thân". Chỉ là, lúc nàng lần đầu tiên chiến thắng trở về trở về hô lên xưng hô thế này, nghênh tiếp nàng, là năm mươi quân trưởng!

Mặc Vũ Hàm vĩnh viễn Vô Pháp Vong Ký, kia cái đau đớn khó nhin ban đêm, hần một bên cho mình bôi thuốc, một bên mặt lạnh lấy tự nói với mình, "Trong quân doanh, không có phụ nữ. Nhớ kỹ, ta là một quân chủ soái, mà ngươi, là thủ hạ ta Bình!"

Chính là như vậy một người nam nhân, hôm nay, tại này trong đại tướng, lại nói lên một câu nói như vậy. Trong lúc giật mình, Mặc Vũ Hàm cảm giác chính mình tựa hồ đang nằm mơ.

Cổ họng run rẩy, Mặc Vũ Hàm muốn đem nội tâm chỗ sâu kêu gọi kêu đi ra, chỉ là hảo một hồi, nàng cũng không có có thể phun ra một chữ.

Quá lâu, thật sự quá lâu! Nàng tựa hồ cũng đã đã quên, "Phụ thân" hai chữ hần là như thế nào đi hô.

Mặc Vân Phong thở dài, khóe mắt nếp nhăn sâu hơn chút, "Mà thôi! Vũ Hàm, ngươi nói nếu như ngươi là nam nhi hần là hảo?"

Mặc danh kỳ diệu một câu, để cho Mặc Vũ Hàm trong nội tâm tất cả mềm mại tiêu thất, lạnh mặt nói: "Trương Quân, thỉnh xưng hô ty chức chức quan.

Nơi này, không có Vũ Hàm, chỉ có tuyết trắng cười thong thả!"

Nói xong, không để ý tới Mặc Vân Phong trên mặt kính ngác, Mặc Vũ Hàm lại nói : "Nếu như Trương Quân không có phân phó khác, mặt tướng cáo từ!"

Nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm rồi đi thân ảnh, Mặc Vân Phong mỉm cười lắc đầu, chợt lông mày lần nữa nhăn lại. Tuyết rơi đã hàng lâm, quân bị lương thảo lại chậm chạp không có qua, mùa đông, không tốt qua a!

Rời đi quân trưởng, Mặc Vũ Hàm càng nghĩ càng giận, nữ nhi gia xảy ra chuyện gì? Nàng còn không phải cùng dạng làm tới tuyết trắng cười thong thả? Chẳng lẽ nàng thật sự liên so với nam nhi kém sao?

"Lai Nhân, truyền lệnh xuống, một nén nhang sau, tuyết trắng cười tương ứng tập hợp thao luyện, nếu có vắng họp, cỡi chuồng vòng quanh võ đài chạy ba vòng!" Tức giận, Mặc Vũ Hàm ma tính quá.

Lính liên lạc nom nóp lo sợ, cười khổ không chi. Thời gian một nén nhang. . . Xem ra những cái kia đi xa lữ tiểu tử nhất định xui xẻo, tuyết rơi thiên, cỡi chuồng chạy ba vòng. . .

Thời gian một nén nhang qua rất nhanh đi, trên giáo trường, ngân y giáp sĩ đội ngũ chỉnh tề, lần lượt còn có người về mặt như đưa đám chạy qua, xem ra hôm nay chẳng những muốn xấu mặt, còn muốn đông lạnh bờ mông!

Mọi người cùng chờ đợi thong thả đến, một nén nhang đi qua, lại một nén nhang đi qua. . . Một canh giờ, hai canh giờ. . .

Thật lâu, rốt cục có người không chịu nổi nói thầm, điều này sao chuyện quan trọng? Kia bà cô vô cùng cấp bách đem bọn họ triệu tập lại, kết quả đều nhanh trời tối, cũng không thấy nàng lộ diện.

Bất đắc dĩ, một người phó tướng kiên trì đi hướng Mặc Vũ Hàm trong trường.

Trong doanh trường, Mặc Vũ Hàm dẫn theo bút, khi thì ngưng lông mày, khi thì cười tươi, hoạt sắc sinh hương.

"Hắn là thong thả lại đang trù tính một lần tuyệt diệu quân sự hành động? Như thế ngược lại là có chút trách oan nàng!" Sĩ quan phụ tá lặng lẽ đứng ở sổ sách, trong nội tâm hồ thẹn không thôi.

Hắn ý định quay đầu lại hung hăng giáo huấn giáo huấn mấy cái đầu đầu, không phải là tại trong đông tuyết đông lạnh nửa ngày sao? Có cái gì cùng lắm thì, còn có thể so với thong thả quân sự sách lược quan trọng hơn?

Phó tướng đang muốn rời đi, đột nhiên, sổ sách bên trong truyền đến thanh âm, "Lâm Phó đem sao? Vừa vặn, giúp ta đem phong thư này đưa đến tín tìm hiểu, phải nhanh!"

Lâm Phó đem vội vàng tiến lên tiếp nhận thư tín, nhìn sang, "Phu quân Sở Thần, Bích Tiêu Tông. . ."

"Thế nào? Có vấn đề?" Thấy Lâm Phó đem đầy mặt nghi hoặc, Mặc Vũ Hàm ngác nhiên nói.

Lâm Phó đem toàn thân run lên, "Không có vấn đề không có vấn đề, thong thả nhìn xa trông rộng, mặt tướng bội phục!"

Mặc Vũ Hàm sửng sốt, cái gì nhìn xa trông rộng, đều cái gì cùng cái gì a? Bất quá một phong "Thư nhà" mà thôi! Thấy Lâm Phó đem còn chưa đi, khua tay nói : "Còn không mau đây?"

Lâm Phó đem vội vàng quay người, vừa đi chưa được hai bước, Mặc Vũ Hàm bắt đầu thì thảo tự nói, "Thật là một cái chán ghét gia hỏa, đừng làm cho ta thấy đến người, bằng không thì đập nát cái mông của người!"

Lâm Phó đem toàn thân xiết chặt, vội vàng tăng thêm tốc độ, hắn cũng không muốn bị ăn gậy.

Chỉ là rất nhanh, một tiếng kêu sợ hãi truy đuổi trên cước bộ của hắn, "Ai nha, đã quên tập hợp thao luyện sự tình, Sở Thần người chán ghét chết rồi, cái gì thời điểm gọi thư không tốt, hết lần này tới lần khác ở thời điểm này!"

"Lâm Phó đem, mau để cho bọn họ giải tán. A..., đã nói. . . Đã nói Bổng Thong Lĩnh hôm nay suy nghĩ quân sách, có chút mệt mỏi. Ngày mai lại thao luyện!"

Nói xong, Mặc Vũ Hàm cười hừ hừ nằm xuống.

Lâm Phó đem ngốc tại chỗ, nhìn nhìn trên tay tín, sờ lên bờ mông, lại nhìn một chút xa xa trên giáo trường như cũ đứng nghiêm các tướng sĩ. Nhất thời một tiếng kêu rên, "Người, này đều cái gì cùng cái gì a. . ."

"A cắt. . ."

Yên tĩnh nguyệt theo rừng trúc, đột nhiên một tiếng hất xì vang lên, hù dọa chim bay một mảnh.

"Chẳng lẽ muốn cảm lạnh? Không thể a, dù gì cũng là Thối Thử Cảnh bát trọng thân thể! Chẳng lẽ có người nghĩ tới ta sao?" Sở Thần ngồi dậy, khề hấp,

một nửa nước mũi rớt trở về.

Nghĩ không ra nguyên cớ, lại ngủ không được, Sở Thần suy nghĩ sớm lên đường.

Đêm hơi lạnh, Trúc Phong từng trận. Ngân sắc ánh trăng pha tạp tại trúc biển, ở giữa tê rần y thiếu niên vai cồng cồng còi thú gân, giống như người kéo thuyền kéo lấy một cái sâu sắc bề trức.

Trúc biển đi thuyền tựa hồ có chút tổn sức, nhưng tâm tình của Sở Thần cũng rất tốt, gần như một mực ở cười. Không vì cái gì khác, bởi vì bề trức phía trên công kênh "Hành khách".

Trưởng thành Bích Lân Xà một mảnh, Độc Giác tê một đầu, Thanh Hoa lộc một đầu, còn có một cái đại bao phục, trong đó chứa đầy các loại dược liệu. Cái này chính là Sở Thần ba ngày này thu hoạch.

Dựa theo suy đoán của hắn, ba đầu yêu thú thứ ở trên thân bán đi, hắn có thể vì hắn đổi lấy gần 2000 lượng bạc, về phần những dược liệu kia, ước chừng cũng có thể đổi lại mấy trăm lượng.

Đi đến phường thị, Sở Thần như nguyện đem bề trức trên Vật phẩm xuất thủ, tổng cộng đạt được 2200 trăm lượng bạc.

Tiền nhiều hơn, tay chân dĩ nhiên là lớn hơn. Bạc còn không có ầm tay, liền bông tuyết đồng dạng bay ra ngoài.

Một bả bích thủy kiếm, thân kiếm đẹp và tinh mịn, phẩm chất rậm rạp, nhìn qua mà phát lạnh, hao tổn của cái một ngàn hai trăm lượng; ba bình Thối Thể Dịch, hai bình tự dùng, một lọ ý định đưa cho Triệu Hạo, hao phí tổng cộng chín trăm lượng.

Cuối cùng nhất còn dư lại một trăm lượng, tại quán rượu ăn tươi hơn phân nửa, lại đóng gói một phần cảm giác tư vị không tệ Mặc Ngọc xộp giòn. Sở Thần lần nữa sạch sẽ bóng bẩy.

Trở lại chỗ ở, Sở Thần đem Thối Thể Dịch tổng xuất sau, đâu cũng không có. Nghi ngơi dưỡng sức cả ngày, chuyển thiên, hắn trực tiếp hướng ma Thiên Phong mà đi.

Thời kỳ ba tháng đã đến, hắn rốt cục có thể thoát khỏi tạp dịch đệ tử thân phận, trở thành chân chính Bích Tiêu Tông đệ tử!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tai bay vạ gió

Ma Thiên Phong cao vút trong mây, chính là Bích Tiêu Tông bên trong một tòa cực kỳ trọng yếu sơn phong.

Ở trên thiết trí lấy rất nhiều tông môn cơ cấu, chuyên tư công việc bên trong sự tình. Trong đó bao gồm tông môn nhiệm vụ cấp cho, tông môn tài nguyên điều phối, cùng với đệ tử tấn chức khảo hạch. . .

Ma Thiên Phong sạn đạo, vắng lai đệ tử không dứt, có ít người phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở về, có ít người thì bàn luận viên vông, đối với sắp ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ mười phần ước mơ.

Chủ sạn đạo, thỉnh thoảng có đường nhân hiệu đem người thành viên phân luồng, hướng phát triển từng cái bất đồng địa phương.

Chi đạo, Sở Thần chậm rãi đi lại, cái kia một thân áo gai, tại một đám áo lam trong hàng đệ tử độc nhất vô nhị, mười phần dễ làm người khác chú ý.

Có người từ bên cạnh hắn đi ngang qua, lưu lại vẻ mặt cao ngạo cùng khinh bỉ, thậm chí còn một tiếng khinh thường cười lạnh; cũng có người thấy rõ mặt hắn, hoảng hốt chạy bừa chạy đi.

Sở Thần có mắt không trông, chỉ là đi con đường của hắn, đồng thời nghe một ít có chút thú vị đàm luận.

"Sur huynh, thông qua khảo hạch người chính là Nội Môn đệ tử, sau này đừng quên dẫn dắt sư đệ một bả."

"Đâu có đâu có."

...

"Hảo đáng tiếc a, nghe nói lần này ngoại môn Top 10 một cái cũng không đánh tấn chức, điều này làm cho chúng ta nhìn không đến một chút cơ hội a!"

"Ai nói không phải đâu này? Bất quá nghe nói bài danh Đề bát thứ chín hai vị sư huynh thương thế nghiêm trọng, nếu cuối năm thi đấu trước còn chưa có khỏi hẳn, nói không chừng còn có cơ hội."

...

Một đường nghe hạ xuống, Sở Thần phát hiện mình thật đúng là kiên thức nông cạn, thiệt nhiều đồ vật cũng không biết.

Bích Tiêu Tông bên trong, không đồng đẳng cấp đệ tử có bất đồng tấn chức quy tắc.

Tạp dịch đệ tử khoảng cách ba tháng, Ngoại Môn đệ tử khoảng cách nửa năm, chỉ cần thông qua cố định khảo thí, liền có thể thành công tấn cấp.

Về phần Nội Môn đệ tử muốn tiếp tục tấn chức tinh anh đệ tử, phải hoàn thành đối ứng nhiệm vụ, ngoài ra, còn cần đại lượng tông môn cống hiến. Tinh anh đệ tử tấn chức thân truyền cần điều kiện càng cao.

Để cho Sở Thần cảm thấy hứng thú là, Bích Tiêu Tông còn có cố định thời gian thi đấu. Thông qua tỷ thí, hội xác định xuất ngoại trong môn cửa thậm chí tinh anh đệ tử đang lúc bài danh.

Cái bài danh này cũng không phải là hẳn trong tương tượng hư danh, mà là có chân chính chỗ tốt. Nghe nói từng tầng thứ bài danh Top 10 đệ tử đều có không tệ ban thưởng, Top 3 lại càng là có cơ hội tiền nhập một ít đặc thù cảnh tượng.

Kể từ đó, liền xuất hiện trước mắt tình huống, một đám thiên phú đồng dạng đệ tử liều mạng đột phá, muốn trở lên tấn chức. Mà những cái kia chân chính có bài danh thiên tư bất phàm gia hỏa, thường thường áp chế cảnh giới, thẳng đến kiểm chân chỗ tốt, mới có thể tiến thêm một bước.

Chính là bởi vì như vậy, mới có thể xuất hiện người như Ngọc Hàn Yên. Rõ ràng chỉ là Ngoại Môn đệ tử, hết lần này tới lần khác cường thế vô cùng, liền tầm thường Nội Môn đệ tử cũng không để ở trong mắt.

Chưa chắc là nàng thực lực chân chính mạnh hơn trong ngoại đệ tử, mà là thiên tư của nàng quyết định, chỉ cần nàng nghĩ, nàng tùy thời có thể dâng lên, đem những Nội Môn đệ tử này dẫm nát dưới chân.

Không bao lâu, sạn đạo đã đến phần cuối.

Phía trước là một tòa bình đài, phương viên trăm trượng, lẫm lẫm không vượt qua xuất. Tuế nguyệt trên Thanh Thạch khắc thực dưới pha tạp vết tàn, mềm mại rêu xanh ý vị lấy cổ xưa khí tức.

Trên bình đài đứng một đám người, thỉnh thoảng có người vung tay hô to, hiển lộ thập phần hưng phấn.

Đột nhiên, đám người bạo động, "Đồng", một tiếng trống vang giống như kiểu tiếng sấm rền rung động nhân tâm.

Sở Thần đến gần vừa nhìn, chỉ thấy một mặt hắc sắc thạch cổ trước, một áo lam Thanh Niên mặt mỉm cười, nắm chặt nắm tay còn không có buông ra. Không cần nghĩ, gõ vang này thạch cổ hẳn là người này không thể nghi ngờ.

Hồi tưởng đến một đường nghe nói, Sở Thần nhớ tới, này thạch cổ chính là Ngoại Môn đệ tử tấn chức nội môn hạng thứ nhất khảo thí.

Không giống với Thanh Mộc Thành bên trong kia bằng da cụ cổ, này Hắc Thạch cổ không có vạn cân lực đạo, tuyệt đối gõ không vang. Mà chỉ cần gõ vang, liền có thể không hề nghi ngờ thông qua hạng thứ nhất khảo thí.

Người này gõ vang thạch cổ, tự nhiên là thông qua hạng thứ nhất khảo thí, cũng khó trách hẳn nhìn đi lên có chút cao hứng.

Theo sau, Sở Thần thấy được người kia cầm lấy thạch cổ bên cạnh một khóa trong suốt tinh lực châu, không có một hồi, óng ánh Tinh quang từ hạt châu trên lan ra.

Tùy theo mà đến lại là một hồi hoan hô. Hiển nhiên, người này đã đạt tới Tinh Nguyên cảnh, thành công thông qua hạng thứ hai khảo thí.

Kế tiếp, Sở Thần thấy được người này dẫn tới Nội Môn đệ tử Yêu Bài, lại nhận được Nội Môn đệ tử hắc sắc chế phục, lập tức đang lúc mọi người ánh mắt hâm mộ bên trong rời đi.

"Luôn là có như vậy những người này thích hâm mộ nhìn nhìn người khác, chẳng phải biết thay vì lâm uyên mộ cá, không bằng lui mà kết lưới, nỗ lực tu luyện đề thăng mình mới là chính đồ!" Sở Thần lắc đầu.

Đang muốn đi tìm tạp dịch đệ tử khảo hạch địa điểm, đột nhiên, một hồi làn gió thorn lướt qua, cùng với một cỗ ngạo nghễ lãnh ý, để cho Sở Thần tinh thần hơi bị chấn động.

Trong tầm mắt, một người Bạch Y nữ tử chân thành mà qua, chỉ là một cái bóng lưng, lại làm cho người như rớt vào hầm băng.

"Lạnh quá nữ nhân!" Sở Thần âm thầm tắc lưỡi, loại này lạnh, không giống với Tử Trúc Phong trên nữ nhân kia cô độc bi thương lạnh, mà là chân chính

đóng băng ba thước, Thiên Thu chỉ hàn.

Đúng lúc này, đám người cũng phản ứng kịp, bầu không khí chưa từng có nhiệt liệt lên.

"Là Ngọc Hàn Yên, ngoại môn đệ nhất Ngọc Hàn Yên, nghe nói đã liên tục ngoại môn đệ nhất hai năm, năm nay đã là năm thứ ba!"

"Nàng tới nơi này Kiền cái gì? Chẳng lẽ ý định tấn chức? Không thể a, nàng muốn tấn chức căn bản không cần đợi đến hôm nay!"

Đứt quãng nghị luận, Sở Thần cũng không khỏi tò mò, nguyên lai nàng chính là cứu được Ngọc Hàn Yên của mình. Chỉ bất quá, xem ra nàng cùng tự mình nghĩ giống như trong có chút không đồng nhất.

"Mười sáu tuổi Nhập môn, năm thứ nhất liền đoạt được ngoại môn đệ nhất bài danh, cũng đem một mực bảo trì đến bây giờ. Nàng đến cùng thể nào nghĩ? Chẳng lẽ bên ngoài đệ nhất thật sự có như vậy đại chỗ tốt?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần lại đi đám người tới gần.

Hắc Thạch cổ trước, Ngọc Hàn Yên không có bất kỳ ngôn ngữ, trực tiếp một quyền đánh ra, nhẹ như lông hồng, nhẹ như khói tía.

Mọi người không khỏi có chút thất vọng, như vậy một quyền, thể nào khả năng gõ vang thạch cổ?

Nhao nhao lắc đầu chỉ kịp, lại không người phát giác bốn phía chợt hạ xuống nhiệt độ, cùng với trong khoảnh khắc leo lên lông mi sương trắng.

Cuối cùng, Ngọc Hàn Yên cũng không thể đủ gõ vang thạch cổ, làm cho người ta không vui một hồi.

Sở Thần cũng không có thu hồi ánh mắt, hần gất gao nhìn chăm chăm thạch cổ. Hần nhìn thấy thạch cổ trên mặt vẫn như mạng nhện, trải rộng toàn thân.

Phảng phất, hần nghe được"" không ngừng tiếng vang, cuối cùng thanh thúy một hồi thanh thúy" sát" âm thanh vọt ra.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn nhìn nát đầy đất Hắc Thạch mảnh vỡ, mảnh vỡ trên bao vây lấy băng tinh, dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Hi!

Rốt cục, mọi người mới phát hiện thật sự rất lạnh.

Mặc Vũ Hàm cũng không có tiếp tục đạo thứ hai khảo thí, phảng phất nàng chỉ là rảnh rồi e rằng trò chuyện muốn qua đánh nát một mặt thạch cổ. Tự nhiên, nàng cũng không có nhận lấy bất kỳ Nội Môn đệ tử liên quan Vật phẩm, hiển nhiên, nàng ý định tiếp tục giảng ngoại môn đệ nhất bài danh tiếp tục giữ vững.

Sở Thần nhìn thật sâu liếc một cái, đang muốn rời đi, đột nhiên, Ngọc Hàn Yên con ngươi băng lãnh nhìn lại.

"Đợi một chút!"

Thanh âm thanh liệt vô cùng, không hề có tức giận. Sở Thần chỉ có thể dừng bước lại, tại mọi người hâm mộ ghen ghét hận trong ánh mắt lẳng lặng nhìn Ngọc Hàn Yên đến gần.

"Đa tạ sự tử ân cứu mạng!" Thấy Ngọc Hàn Yên trong ánh mắt lộ ra dò xét ý tứ, Sở Thần trước tiên mở miệng nói.

Ngọc Hàn Yên lắc đầu, "Không cần cảm ơn ta, cứu ngươi không ta bản ý."

Nói xong, vừa cẩn thận nhìn Sở Thần rất lâu, mới nói : "Cũng nhìn không ra cái gì đặc biệt, không rõ vì cái gì muốn chú ý ngươi."

Sở Thần mặt mũi tràn đầy cười khở, nữ nhân này, nói chuyện chẳng nhiều sao trực tiếp sẽ chết a? Bất quá nghe nàng lời này, tựa hồ lần trước nàng xuất thủ thật sự là bị người nhờ vả. Chỉ nhìn bộ dáng nàng cũng không tính nói ra là ai.

Sở Thần cũng không có xâm nhập truy vấn, đơn giản khách khí vài câu, Ngọc Hàn Yên rời đi, lưu lại một đám người trước mắt lòng đồ kị nhìn chăm chăm Sở Thần.

Sở Thần nhún nhún vai, một cái khảo thí cũng có thể đưa tới như thế chút thị phi, sao mà vô tội?

Đang lúc Sở Thần ý định rời đi, một đám người sắc mặt bất thiện đưa hần vòng, cầm đầu hai người thì thầm, cũng không biết đang nói chút cái gì.

"Chư vị sư huynh có gì chỉ giáo, có thể chờ ở dưới khảo hạch sau khi lại nói?" Sở Thần thản nhiên nói, hần cũng không nghĩ tại cái này trong lúc mấu chốt sinh ra sự cố.

Những người này cũng không để ý tới, chỉ là vây quanh chính là không cho hần đi, rất lâu, mới có một người đạo : "Sở Thần, ta biết ngươi rất mạnh, thể nhưng cảnh cáo ngươi, cách Hàn Yên từ sự xa một chút, kia không phải ngươi nên vọng tưởng."

Vô cùng chăm chú, lại bao hàm uy hiếp bộ dáng, để cho Sở Thần không khỏi nhin không được cười lên, "Biết ta mạnh mẽ các ngươi còn dám ngăn lại ta,

hắn là xương cốt của các người là làm bằng sắt, găm không ngừng?"

"Hừ, chúng ta có can đảm ngăn trở người, tự nhiên lại không sợ lý do của người. Nói lại lần nữa xem, cách Ngọc Hàn Yên sư tỷ xa một chút, bằng không hậu quả tự phụ!" Người kia về mặt ngạo nghễ nói.

Xưa cũ lời nhắc lại, ý uy hiếp tiến thêm một bước nổi bật.

Sở Thần thật sâu nhìn người này liếc một cái, đột nhiên nhàn nhạt cười nói : "Như người thấy, cũng không phải ta muốn tới gần, là chính nàng đi tới."

Nói xong, cũng không để ý tới người này về mặt ngốc trẻ, trực tiếp đưa hắn đẩy ra qua một bên, Sở Thần thản nhiên bỏ đi.

Một hồi lâu, đám người kia mới kịp phản ứng, rồi đột nhiên một tiếng rống giận vang lên, "Đứng lại cho ta."

Sở Thần nhú mày, lại là không có dừng lại. Thấy thế, một đám người nhanh chóng đuổi theo.

"Người nói lại lần nữa, ai chính mình đi tới?" Chỉ vào Sở Thần cái mũi, người kia lạnh lùng nói, rất có không một lời cùng rút đao khiêu chiến xu thế.

"Đứng, có dũng khí lập lại lần nữa!" Lần lượt lại có kêu gào âm thanh vang lên.

Sở Thần trong lòng cười khở, nữ nhân này a, quả nhiên là họa thủy, việt xinh đẹp nữ nhân càng là họa thủy. Hắn này còn không có thể nào đâu, liền không lý do đưa tới như thế một đồng uy hiếp chất vấn. Muốn thật thật phát sinh điểm cái gì, hắn là không phải nên lấy cái chết tạ tội sao?

Căn cứ không gây gây phiền toái ý niệm trong đầu, Sở Thần không để ý đến, vòng vo cái phương hướng ý định rời đi. Hết lần này tới lần khác vừa mới quay người, vù vù quyền phong từ phía sau vang lên.

"Khinh người quá đáng!" Sở Thần mục quang phát lạnh, một cái nghiêng người, tránh thoát một quyền đồng thời, bích thủy kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Một tiếng kiếm kêu réo rất, một vòng bích quang sâu kín, chỉ là thời gian một cái nháy mắt, Sở Thần đã bình đầu lợi kiếm, mũi kiếm thẳng đến người đánh lên trong cổ.

"Sở Thần, thật lớn mật, còn không giao ra vũ khí. Bằng không nội môn sư huynh đến nơi, hỏi hận có thể đã muộn!" Mặc dù bị lợi kiếm chống đỡ lấy cái cổ, người kia như trước đáng về khí thế độc ác ngập trời.

Sở Thần lạnh lùng cười cười, đối với cái này loại không biết cái gọi là người, hắn căn bản chẳng muốn nhiều lời.

"Vút Vút bá!"

Kiếm quang tạt vũ, bích thủy kiếm hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh, trực tiếp đem người kia toàn bộ đầu bao lại. Một đám người phần nộ kinh hãi trong ánh mắt, không ngừng có bộ lông bay ra.

Không bao lâu, ánh sáng màu xanh tản đi, một khóa sáng choang đầu xuất hiện ở mọi người trước mắt. Không có bộ lông, thật không có bộ lông, chẳng những là tóc, liền ngay cả râu mép lông mi các loại, cũng bị cạo được tinh quang.

Này được có bao nhiêu được lá gan, mới dám cầm lấy lợi kiếm lúc Thế đạo? Nếu không cẩn thận tay run lên. . .

Mọi người triệt để lạnh tâm, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên một cổ tao khí đánh úp lại, cúi đầu nhìn lại, kia bị cạo đầu người dưới chân dòng suối nhỏ quanh co khúc khuỷu, còn bốc hơi nóng.

Nguyên lai đúng là đá!

Chột cười, đột nhiên "A" một tiếng kêu sợ hãi, Quang Đầu khuất nhục đạo : "Người chờ, Lâm Sư Huynh sẽ không bỏ qua người!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tấn chức ngoại môn

Nhìn nhìn một đám người như tránh ôn thần rời đi, Sở Thần sờ lên cái mũi, mười phần không lời.

Đúng lúc này, một cái giống như đã từng quen biết thanh âm bên người sau vang lên, "Hảo kiếm thuật, ngươi là tới tham gia tấn chức khảo hạch a?"

Sở Thần quay đầu nhìn lại, lại là kia Ngô Trường Lão nhú lại một trương mặt mo, cười đến như đoá cây hoa cúc.

Thấy thế, Sở Thần tức giận nói : "Ngô Trường Lão từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a? Nay đều ba tháng không thấy, ngài lão còn chưa có chết đâu này?"

Phía trước nửa câu khá tốt, phía sau nửa câu trực tiếp đem Ngô Trường Lão tức giận đến thất khiếu hơi nước, thiếu chút nữa không có tức chết.

Tuy hận không thể đem Sở Thần bầm thây vạn đoạn, nhưng Ngô Trường Lão vẫn rất nhanh điều chỉnh xong, cười nói : "Tham gia khảo nghiệm là a, bên này!"

Sở Thần trong lòng hồ nghi, hắn cũng không cho là lão gia hỏa này hội thực vì hắn cân nhắc. Chỉ là hắn không biết lão gia hỏa này đến cùng đại cái gì mưu ma chước quỷ.

Thẳng đến một đường đi đến thạch cổ trước mặt, Sở Thần mới hiểu được, lão gia hỏa này căn bản chính là có chủ tâm muốn để cho hắn xấu mặt.

Rõ ràng là tập dịch đệ tử tấn chức Ngoại Môn đệ tử khảo thí, lại đưa hắn đưa đến Ngoại Môn đệ tử tấn chức Nội Môn đệ tử khảo thí sân bãi. Nhìn ý kia, rõ ràng là ý định để cho hắn gở thạch cổ.

Quả nhiên, Ngô Trường Lão giương lên tay, để cho bốn Chu Bình yên tĩnh, đón lấy nhân tiện nói : "Đã nhiều năm không có tập dịch đệ tử tấn chức, cho nên lần này không có tiến hành liên quan chuẩn bị."

"Nếu như ngươi nhất định phải khảo thí, vậy thử một chút mặt này thạch cổ a! Có thể hay không gõ vang cũng không có sự tình, một cái đi ngang qua sân khấu mà thôi. Thực lực của ngươi vốn Trường lão rõ ràng, tấn chức Ngoại Môn đệ tử tuyệt không vấn đề!"

Nói đến đây, Ngô Trường Lão dừng một chút, lại nói : "Bất quá có một chút chuyện quan trọng nói rõ trước, kích trống chỉ có thể dùng lực lượng của thân thể, không thể chồng lên vũ kỹ. Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn rời đi, loại ba tháng sau tham gia nữa khảo hạch."

Nói xong, Ngô Trường Lão trực tiếp đi đến một bên, nụ cười trên mặt, càng thấy nồng đậm.

Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, đáy lòng lại cười lạnh không chỉ.

Hắn cũng không cho là lão gia hỏa này an cái gì hảo tâm. Nếu như nói không có tiến hành tập dịch đệ tử tấn chức liên quan chuẩn bị, hiện tại chuẩn bị không kịp sao? Đưa đến một mặt cổ hoặc là tảng đá cái gì, lại có thể có nhiều khó?

Nói đến nói đi, lão gia hỏa này hay là nghĩ kích hắn đi gõ này vạn cân thạch cổ. Đương nhiên, nếu như hắn cự tuyệt thì tốt hơn, lão gia hỏa có thể danh chính ngôn thuận để cho hắn ba tháng sau lại đến.

Chỉ là, làm sao biết ba tháng sau liền có chuẩn bị? lão gia hỏa này vô sỉ, không chừng hội ba tháng lại ba tháng, đền đáp lại không cực hạn.

Sở Thần hít sâu một hơi, xem ra mặt này cổ, hắn là gõ được gõ, không gõ cũng phải gõ. Trừ phi, hắn nguyện ý lại Khi ba tháng, thậm chí cả đời tập dịch đệ tử.

Sở Thần tất nhiên không có khả năng tiếp tục dừng lại tại tập dịch đệ tử đẳng cấp, cho nên, ngoại trừ kích trống, hắn không có lựa chọn nào khác.

"Xem ra là ung dung ta không chuẩn bị vạn cân lực!" Nhìn về mặt đắc ý Ngô Trường Lão, Sở Thần đột nhiên nở nụ cười.

Lão gia hỏa này vì làm khó dễ hắn, thật có thể nói là dốc hết sức. Biết rất rõ ràng vô pháp ngăn cản hắn tấn chức ngoại môn, lại hết lần này tới lần khác còn muốn để cho hắn ném cái đại xấu.

Thấy được nét cười của Sở Thần, Ngô Trường Lão cũng minh bạch, tâm tư của hắn không thể gạt được Sở Thần. Bất quá đây cũng như thế nào? Hắn tin tưởng vững chắc Sở Thần không có khả năng gõ vang thạch cổ, như thế, mặc dù tấn chức ngoại môn, cũng nhất định sẽ rơi xuống một cái không biết lượng sức thanh danh. Như thế, liền đủ rồi.

Sở Thần không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp vững vàng rơi vào thạch cổ trước mặt. Đã có người đem mặt đưa qua, hắn tự nhiên không ngại đập trên một chuông.

Bốn phía có chút an tĩnh, ánh mắt của mọi người cũng không tập trung. Có nhìn nhìn Sở Thần, có thì nhìn nhìn Ngô Trường Lão.

Ngô Trường Lão cảm giác có chút kỳ quái, ánh mắt của mọi người, hắn nhìn thấy chờ mong, thấy được thương cảm, lại đơn độc không nhìn thấy không biết lượng sức trào phúng. Nay cùng hắn trong tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Đúng lúc này, Sở Thần phát tay ra quyền, không có sức thế, không có vận dụng vũ kỹ.

Ngô Trường Lão miệng xé ra, cười lạnh không chỉ. Xem ra tiểu tử này còn có tự mình hiểu lấy, biết rõ không thể làm, biết rõ hội mất mặt, dứt khoát cũng liền không vùng vẫy.

Chỉ là theo "Đồng" một thanh âm vang lên lên, nét cười của Ngô Trường Lão cứng tại trên mặt, cả người giống như bị Lôi Phích đồng dạng, đầu óc trống rỗng.

"Thế nào khả năng? Thế nào khả năng, mới ba tháng, ba tháng trước Thanh Mộc Thành, hấn tay không một quyền bắt quá sáu ngàn cân chi lực, ngày nay. . ."

Thật vất vả Ngô Trường Lão mới vận vẹo lên mặt phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện xung quanh cũng không có tiếng hoan hô vang lên. Ánh mắt của mọi người, càng nhiều là như trút được gánh nặng, là đương nhiên.

Chuyện cho tới bây giờ, Ngô Trường Lão nếu vẫn không rõ liên thật sự sống uống phí như thế chút năm. Chỉ là hấn như cũ không tin, một cái tạp dịch đệ tử, không có tài nguyên, không có vũ kỹ, thế nào khả năng tiến bộ như thế thần tốc!

Thẳng đến nghe được xung quanh nghị luận, Ngô Trường Lão mới hiểu được, nguyên lai hấn rời đi một tháng này, thật sự phát sinh quá nhiều sự tình.

Nếu như hấn biết Sở Thần chẳng những thất bại ngoại môn thứ mười Phó Tân, còn liên tiếp đánh bại Đệ bát thứ chín sai lang huynh đệ, hấn hôm nay thế nào khả năng như thế ngu xuẩn, cầm một mặt thạch cổ tới cùng Sở Thần làm khó?

Muốn biết rõ, Ngoại môn Top 10 đệ tử, từng cái đều thực lực bất phàm, chỉ cần nguyện ý, tùy thời có thể tấn chức nội môn. lực lượng của bọn hấn sớm đã đầy đủ, bất quá là vì một ít đặc thù nguyên nhân chậm chạp không chịu ngưng tụ Tinh Nguyên mà thôi.

Nếu như Sở Thần có thể đánh bại bài danh Top 10 Ngoại Môn đệ tử, kia lực lượng của hấn, tự nhiên không thể nghi ngờ!

"Thất sách, quả thật là thất sách!" Ngô Trường Lão trong lòng thầm than, đột nhiên lại nở nụ cười.

Tuy không thể để cho Sở Thần mất mặt, nhưng hấn cũng không có tổn thất a! Huống hồ, cây to đón gió, Sở Thần càng là lên giọng, sắp đối mặt chèn ép cũng càng là nghiêm trọng.

Tin tưởng không bao lâu nữa, sẽ đưa tới Lôi Tiêu Điện vị kia thủ tọa chú ý. Mặc dù vị kia thủ tọa có tích tài chi tâm, vốn lấy tính cách của Sở Thần, nhất định sẽ cự tuyệt chiêu dụ.

Như thế, hai bên nhất định thủy hỏa bất dung, vị kia thủ tọa sẽ không cho phép một cái thiên phú mạnh hơn hấn tồn tại thuận lợi lớn lên.

Ngoài ra, Sở Thần tấn chức ngoại môn, mà hấn Ngô Trường Lão thân cư ngoại môn Trường lão nhiều năm, lấy Cổ tay của hấn cùng quan hệ, muốn làm khó một người Ngoại Môn đệ tử, còn sợ không có cơ hội?

Bất quá một cái thời gian trong nháy mắt, Ngô Trường Lão trong đầu liền vô số ý niệm trong đầu hiện lên.

"Này thạch cổ vừa vang lên, vang thật tốt, vang được hay! Sở Thần đây nè Sở Thần, chỉ sợ ngươi sẽ không nghĩ tới đây là của ngươi này đời mạng Ma Âm a? Bất quá này tiếng trống ta, nhưng lại như là cùng tiên nhạc!" Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Trường Lão nụ cười trên mặt càng rực rỡ.

Sở Thần mục quang lạnh lùng, không nghĩ tới hiện giờ lão gia hỏa này còn cười được. Xem ra sống được đầu năm lâu thật là tốt, sự tình lợi và hại hai đầu thấy rõ ràng, tuyệt đối sẽ không bởi vì nhất thời được mất mà mất phương hướng tâm trí.

Nguyên bản Sở Thần không lên tiếng, bất quá là tại chờ đợi một cái cơ hội thích hợp. Hấn đã chuẩn bị cho tốt rất nhiều lời, nếu như lão gia hỏa này không chịu nổi tức giận, hấn tất nhiên hội cho hấn biết cái gì là mất mặt, để cho hấn ngoại môn Trường lão mất sạch thể diện.

Chỉ bất quá nhìn hiện giờ tình hình, những lời này là không tất yếu hơn nữa. không nên cưỡng cầu, chỉ sợ hiển lộ bản thân hấn ấu trĩ.

Hiểu được, Sở Thần thần nhiên nói : "Xin hỏi Ngô Trường Lão, đệ tử tấn chức khảo hạch có hay không thông qua?"

"Qua qua, chờ, ta lấy cho ngươi Yêu Bài cùng đệ tử phục!" Ngô Trường Lão hiển lộ vô cùng thân mật.

Ngoại trừ Yêu Bài cùng y phục, Sở Thần còn lấy được ba quyền quyền sách nhỏ.

Giả ý khách sáo một phen, Sở Thần vốn đợi rồi đi, đột nhiên, Ngô Trường Lão tiến lên một bước, cười nói : "Sở Thần, vốn Trường lão coi trọng ngươi, ngươi cần phải hảo hảo được!"

Sở Thần nhìn thật sâu hấn liếc một cái, chợt gật đầu cười nói : "Nhất định không cho Trường lão thất vọng."

đương quang rực rỡ, đỏ đồng như lửa, giống như hai người nụ cười trên mặt.

Trong thoáng chốc, rất nhiều người cảm thán, đây là một bức nhiều sao hài hòa hình ảnh. Già đồ ấu, thiếu biết lễ, ước chừng chính là chỉ trước mắt hai người a!

Chỉ bất quá mọi người không biết là, e rằng chân chính đương sự hai người, không có một cái sẽ có bọn họ loại kia ý nghĩ.

"Thật sự muốn hảo hảo, càng tốt, ngươi sẽ chết được càng nhanh!" Ngô Trường Lão đưa mắt nhìn Sở Thần rồi đi, nét mặt nụ cười, trong nội tâm cười

lạnh.

"Hết thầy âm mưu quỷ kế, tại lực lượng tuyệt đối trước mặt, cuối cùng hội sụp đổ." Sở Thần mục quang thanh tịnh, tâm sáng như gương.

Bất tri bất giác, thời gian đã đi tới giữa trưa.

Nghĩ đến ma Thiên Phong trên kinh lịch, Sở Thần không khỏi có chút buồn cười.

Rõ ràng rất nhẹ nhàng một lần tấn chức khảo hạch, không nghĩ tới cư nhiên sinh ra như vậy hay thay đổi cố. Đầu tiên là Ngọc Hàn Yên xuất hiện, đề cho hắn gấp tai bay vạ gió, đón lấy lại là tao ngộ Ngô Trường Lão làm khó dễ, còn cùng kia lão hồ ly lá mặt lá trái.

may mà tuy kinh lịch biến đổi bất ngờ, cuối cùng hắn còn là thành công tấn chức Ngoại Môn đệ tử.

Tập dịch đệ tử khu cư trú, cách thật xa, Sở Thần liền thấy được Triệu Hạo cầm lấy cây chổi, thỉnh thoảng dừng lại nhìn quanh. Nhìn hắn kia không yên lòng bộ dáng, chắc là đang đợi hắn trở về.

Sở Thần bước nhanh đi qua, Triệu Hạo vừa thấy, lúc này ném cây chổi nhanh chóng đón.

"Thành công đúng hay không? Không cần phải nói, nhất định trở thành." Một bả tiếp nhận trên người Sở Thần bao phục, Triệu Hạo cười ha hả.

Sở Thần căn bản không kịp chen vào nói, Triệu Hạo liền không thể chờ đợi được đạo : "Nhanh lên đem quần áo mới thay đổi, y phục này thật là tốt nhìn, sọi tổng hợp cũng tốt!"

Sở Thần bất đắc dĩ cười cười, y phục này đâu dễ nhìn? Sọi tổng hợp cũng chỉ cũng không khá hơn chút nào được không?

tuy không ủng hộ Triệu Hạo cách nhìn, Sở Thần hay là nhanh chóng đem lam sắc đệ tử phục thay đổi.

Triệu Hạo vây quanh lời bình không chỉ, một cái lực đẹp mắt, suất khí, trong ánh mắt loại kia chân thành, để cho Sở Thần cảm động không hiểu.

Đón lấy, Triệu Hạo đột nhiên chạy ra ngoài, cũng không biết đang làm cái gì, rất nhanh bên ngoài não nhiệt lên, cách thật xa, Sở Thần cũng có thể nghe được hắn vui mừng thanh âm.

Đi ra ngoài nhìn nhìn, chỉ thấy Triệu Hạo dẫn theo một túi lớn kẹo, lần lượt gõ cửa, gặp người liền nắm lên một bả. Kia cao hứng phần cuối, giống như bản thân hắn tấn chức ngoại môn đồng dạng.

Sở Thần trong lòng hơi hơi mõi mõi như:cay mũi, cuối cùng không có xem tiếp đi.

Rất nhanh, Triệu Hạo nét mặt hồng quang chạy trở về, trên tay dẫn theo khối lớn thịt bò, dưới nách còn kẹp lấy một vò rượu lớn tử.

"Ngươi cũng biết, ta không có tiền thỉnh ngươi đi phường thị quán rượu, rượu này cũng là rẻ nhất tửu. . ." Vành mắt phiếm hồng, lấp bắp.

"Gọi ngươi một tiếng Hạo ca, vĩnh viễn là ta Hạo ca!" Sở Thần giờ tay cắt đứt. Một bả vạch trần tửu phong, thuận tay kéo xuống một khối thịt bò.

"Hảo tửu, đủ liệt!"

"Thịt cũng tốt, kình đạo!"

...

Mặc dù hôm nay, hắn đã không hề cần dẫn đường, không hề cần người lạnh màn thầu, mặc dù hắn đã thay đổi biểu tượng Ngoại Môn đệ tử lam sắc ăn mặc, có một số việc, nhất định cả đời vô pháp quên.

Nâng ly cạn chén, tích tí tách, ngoài cửa sổ lại dưới nổi lên mưa. Hạt mưa đánh vào chuỗi tây phía trên, trong lúc giật mình, qua lại từng màn xông lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thỉnh Vũ các

Thanh Trúc phong, Ngoại Môn đệ tử cư trú Tam phong nhất.

Giữa sườn núi một chỗ trong sân, Sở Thần tại dưới mái hiên, nhìn nhìn ngoại giới liên miên mưa phùn.

Hắn như cũ nhớ rõ ly biệt lúc trước một đêm, đơn sơ mộc trong phòng cùng Triệu Hạo nâng ly cạm chén tình cảnh, đêm hôm đó, đồng dạng rơi xuống mưa, mưa rơi rất lớn.

Hắn từng muốn mời Triệu Hạo cùng nhau đến đây ngoại môn, hắn tự tin mình có thể bên ngoài cửa bảo hộ hắn.

Chỉ là Triệu Hạo cuối cùng cự tuyệt, chỉ kịp nói ra một câu, "Vô luận ngươi đi được rất cao, rất xa, ta đều tại chỗ cũ vì ngươi chúc phúc."

Vô cùng đơn giản một câu, không chỗ nào dục vọng, không chỗ nào cầu, hết thảy phát ra từ nội tâm, như vậy đương nhiên.

Sở Thần cuối cùng minh bạch, Triệu Hạo là sợ liên lụy hắn, hắn không muốn trở thành là hắn vướng víu, không muốn trở thành là bên cạnh hắn nhuộc điểm. Như thế, không bằng xa xa chúc phúc.

Một tháng dư, Sở Thần cuối cùng không có lại đi qua tạp dịch đệ tử khu vực. Giống như Triệu Hạo không muốn trở thành là hắn vướng víu đồng dạng, hắn không hy vọng vì hắn mang đến không tất yếu nguy hiểm.

Không có năng lực bảo hộ đối phương, như vậy, liền xa xa tách ra, ai cũng không nên tới gần ai. Như vậy, đối với tất cả mọi người hảo.

"..."

Tiếng bước chân tại Tế Vũ Trung vô cùng rõ ràng, Sở Thần nhú nhú mày, quay người vẫn an sạn đạo phương hướng.

"Sở Thần, thức thời liền đem Thanh Tùng uyển giao ra đây, bằng không đừng trách chúng ta dưới thân kiếm vô tình!" Trong tiếng bước chân, tới mặt người lỗ dần dần rõ ràng.

Sở Thần lạnh nhạt quay người, lẳng lặng nhìn một đám khách không mời mà đến.

"Thanh Tùng uyển đã thành qua lại, hiện giờ nơi này là Thỉnh Vũ các." Thanh âm đậm mạc, nghe không ra chút nào hi vọng. Sở Thần chỉ là tại trần thuật một sự thật, như thế mà thôi.

"Hừ, quản ngươi Thanh Tùng uyển hay là Thỉnh Vũ các, đã có đảm lượng đoạt chỗ của chúng ta, muốn nghĩ kỹ đối mặt chúng ta trả thù."

"Hiện tại, cho ngươi một cái cơ hội, rút ra ngươi kiếm trong tay. Ta sẽ cho ngươi minh bạch, cái gì là kiếm chân chính khách!"

"Kiếm chân chính khách sao?" Sở Thần hơi hơi cúi đầu, nhìn nhìn tay trái, kiếm tại trong vỏ, không thấy mặt trời.

Thật lâu, hắn lắc đầu, có lẽ, hắn thật sự chưa tính là kiếm chân chính khách. Chẳng biết tại sao, Hắn liền nghĩ tới Từ Trúc Phong trên nữ nhân kia.

"Có lẽ, nàng mới thật sự là kiếm khách a! Chỉ là, phảng phất đã thật lâu không thấy đó!"

Không nói, không nói, thần sắc hoảng hốt, Sở Thần lần này bộ dáng, thật sâu đau nhói một đám người kiều ngạo tâm. Như thế thời khắc, rõ ràng còn dám thất thần, cần phải như thế khi dễ người sao?

"Nói lại lần nữa xem, rút kiếm, bằng không, đừng trách chúng ta không cho ngươi cơ hội!"

Một chuỗi chuỗi lợi kiếm ra khỏi vỏ, hàn ý tứ tán ra. Bích Tiêu Tông mùa đông sẽ không dưới tuyết, liên tục Đông Vũ nhưng như cũ Thanh Hàn thấu xương, chỉ là lại tựa hồ như chống đỡ không hơn những cái này lợi kiếm hàn quang.

Sở Thần lắc đầu, mục quang rốt cục cùng mấy người chống lại, chỉ là lại nhìn không ra hắn có chút rút kiếm ý tứ.

"Các ngươi biết vì cái gì ta muốn chiếm giữ cái chỗ này sao?" Sở Thần thần nhiên nói, nói qua một gian hoàn toàn bất phân chuyện Kiền.

Mấy người không đáp, mục quang âm hàn. Sở Thần cũng không giận, chỉ là tự nhủ: "Lựa chọn Thanh Trúc phong, chỉ vì một cái trúc chữ. Về phần vì cái gì hết lần này tới lần khác tuyển tại Thanh Tùng uyển, chỉ có thể nói là các ngươi vận khí không tốt, ta liếc một cái vừa hay nhìn thấy nơi này!"

Nghe vậy, mấy người hai mắt phóng hỏa, tức giận đến sắp thổ huyết. cái gì gọi bọn họ vận khí không tốt? Cái gì gọi hắn liếc một cái vừa hay nhìn thấy nơi này? Chẳng lẽ điều này có thể trở thành hắn cưỡng ép cướp đi thuộc về bọn họ đình viện nguyên nhân sao?

"Lý do của ngươi, chúng ta không muốn nghe. Một câu, Yếu Ma giao ra Thanh Tùng uyển, Yếu Ma rút kiếm!" Một người lạnh lùng nói.

Sở Thần khẽ nhú mày, những người này thế nào chột nghe không hiểu tiếng người đầu này? Hắn đã nói, hiện tại nơi này là Thỉnh Vũ các, mà không phải cái gì Thanh Tùng uyển! Huống hồ, bốn Chu Minh rõ ràng dài khắp Thanh Trúc, lấy ra Thanh Tùng?

"Ngày đó ta đến cửa cực kỳ khuyên bảo, hi vọng các ngươi đem nơi này nhường lại. Các ngươi không tin, còn nói cho ta biết, nói cái gì lực lượng vi tôn, nắm tay người nào lớn, ai liền có thể chiếm giữ càng vị trí tốt. Vậy sau, rồi mới, ta dựa theo ý nghĩ của các ngươi đã chứng minh, quả đảm của ta đích thực là lớn hơn các ngươi. Thế nào? các ngươi hôm nay chạy tới là muốn nói cho ta biết, các ngươi trước kia nói đều là nói nhảm sao?" Sở Thần giễu giễu nói.

"Ngươi. . . Ít nói lời vô ích, Yếu Ma lãn, Yếu Ma rút kiếm!"

Mấy người phần nộ lên tiếng, Sở Thần không nói lời này khá tốt, vừa nói, bọn họ liền không chịu được tức giận trong lòng.

Đó là một cái ánh bình minh đầy trời, vô cùng sướng thoải mái sáng sớm, chỉ là vẻ mặt lớn lối hỗn đản đem bầu không khí hoàn toàn phá hư hầu như không còn. Vừa lên tới chính là "Ta xem trên nơi này, các ngươi đi thôi", thử hỏi, còn có so với lời này càng thêm cuồng vọng lời nói sao?

Không hỏi nguyên do, không nói nguyên nhân, lại càng không bày ra thực lực, liền như vậy lễ thẳng khí hùng yêu cầu bọn họ rời đi, đều không đợi bọn họ đồng ý, liền lướt qua bọn họ tiến nhập đình viện.

Tuy cuối cùng vẫn còn bởi vì thực lực chênh lệch, bọn họ bị đuổi ra ngoài, Thanh Tùng uyển cũng bị thay tên Thính Vũ các, nhưng này miệng ác khí, bọn họ làm sao có thể nuốt xuống được?

Trọn một tháng qua, bọn họ trắng đêm không ngủ tu luyện, vì chính là đoạt lại từng là chỗ ở, thanh tẩy từng là sỉ nhục!

Sở Thần hơi hơi giãn mày, "Xem ra các ngươi là rất có lòng tin có thể đuổi đi ta. Biết rất rõ ràng ta có thể chiến bại ngoại môn Đệ bát, còn có thể giống như này lực lượng, như vậy để ta đoán xem các ngươi dựa vào như thế nào?"

Nói xong, cũng không để ý tới mấy người tức giận xin, Sở Thần thản nhiên nói : "Đều là Thối Thê Cảnh Cửu Trọng a? Ngược lại là cam lòng dưới tiền vốn."

"Trên tay kiếm cũng thay đổi, hẳn là giá trị xa xỉ!"

"Hẳn là, còn hao phí đại lượng công hiến đổi lấy cao cấp vũ kỹ?"

Từng câu thốt ra, hơi hột, không đếm xỉa tới. Đối diện mấy người lại sắc mặt đại biến, không hề nghi ngờ, Sở Thần là đã đoán đúng, tất cả bọn họ dựa vào, bị nhìn thấy rõ ràng ràng.

Chỉ bất quá thấy rõ thì đã có sao? Thực lực chính là thực lực, không phải xem thấu sẽ suy yếu.

Mấy người trong chớp mắt thay đổi một bộ cao ngạo thần sắc, khổ tu ngoài, bọn họ cũng không đã quên chú ý Sở Thần. Gia hỏa này mỗi ngày chỉ là làm từng bước tu luyện, không phải ngồi xuống, chính là cái kia cơ sở kiếm chiêu.

Cái gì Đan Dược, cái gì vũ kỹ, chưa bao giờ thấy hắn tu luyện. Như thế, mặc dù thực lực của hắn có chỗ tăng trưởng, nhưng nhất định có hạn!

Vừa nhìn mấy người biểu tình, Sở Thần hiểu được, những ngừng người này không được Hoàng Hà tâm bất tử, nếu là lần nữa né tránh, bọn họ chỉ sợ cho là hắn sợ hắn.

"Như thế, liền làm thỏa mãn tâm nguyện của các ngươi, tổng sống khá giả tương lai dây dưa không ngừng!" Khẽ lắc đầu, Sở Thần thản nhiên nói : "Động thủ đi! Ta sẽ nhượng cho các ngươi thấy được chân chính chênh lệch."

Thấy Sở Thần rốt cục dám chính diện ứng chiến, mấy người đại hi, cũng mặc kệ Sở Thần có hay không rút kiếm, dẫn đầu một Nhân kiếm hóa hồng quang mà đến.

Thấy thế, phía sau mọi người cùng thi triển tuyệt chiêu, chuẩn bị đuổi kịp.

Đột nhiên, một tiếng thanh minh việt tại ở giữa thiên địa, trong lúc giật mình, một vòng bích sắc sâu kín, phá vỡ mấy ngày liền màn mưa mà đến, tựa như ảo mộng.

Bích quang lóe lên tức thì, thiên địa quy về bình tĩnh. Mấy người phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện Sở Thần đã quay người đi Nhập môn bên trong.

"Có dừng khí chứ đi!"

"Đứng lại!"

Mọi người phần nộ không chỉ, đây coi như là cái gì? Mặc danh kỳ diệu liền nghĩ đuổi bọn họ?

Đột nhiên, một người gào thét, "Đã đủ rồi!" Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào Yên Vũ sạn đạo.

Phía sau mọi người kinh ngạc không hiểu, liền vội vàng đuổi theo.

Mưa, như trước tràn ngập miên ý, liền dính bùn đất dẫu chân đều không thể trong chớp mắt cọ rửa. Một luồng tóc đen uốn lượn đầy đất, hướng lên trời địa chứng minh, lúc trước có người đứng ở chỗ này.

Hoàng hôn nhưng, một tiếng thấp lểm bầm từ bên trong truyền đến.

"Đúng là vẫn còn kém một ít, vốn định gọt hần ba cọng tóc. Bất quá người này tuy vô lý, ngược lại thức thời. Nghĩ đến sau này sẽ không lại càn quấy!"

Từ đầu đến cuối, Sở Thần từ không biết đối phương họ thậm chí danh ai, cũng chưa từng có hỏi ý tứ, về phần đoạt lấy chỗ của người khác, hần càng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Tựa như người kia cười nhạo hần thời điểm nói, lực lượng vi tôn, chỉ có người có nắm đấm lớn, tài năng chiếm giữ chỗ tốt nhất!

...

Hôm sau, liên miên Đông Vũ rốt cục tàn đi.

Sở Thần dẫn tới phần thứ nhất Ngoại Môn đệ tử lương tháng, hai mai hạ phẩm tinh thạch, không có nhiều hơn nữa.

"Xem ra Ngoại Môn đệ tử đãi ngộ cũng không giống trong tưởng tượng như vậy hảo, muốn không làm mà hưởng cuối cùng không có khả năng. Xem ra hần là sớm làm quyết định!" Thu hồi tinh thạch, Sở Thần trong nội tâm âm thầm suy nghĩ.

Một cái tháng, tu vi của hần mặc dù không có đề thăng, nhưng có Kỳ Lân Tử Máu tương trợ, đối với Tử Trúc Phong nàng kia truyền xuống kiếm thuật, hần có càng sâu lĩnh ngộ.

Ngoài ra, kia ba quyển sách nhỏ trên nội dung hần cũng nhớ kỹ trong lòng.

Một quyển " Vạn Thú phổ ", trải qua mấy ngàn vạn hoàn thiện, trong đó ghi chép vô số yêu thú tin tức; một quyển " thảo mộc cương ", đồng dạng theo vô số năm hoàn thiện bổ sung, trong đó ghi chép vô số Dược Thảo tin tức.

Cuối cùng nhất một quyển tập sách, thì ghi chép một ít tông môn điều lệ chế độ, cùng với tông môn các nơi chức năng phân chia, tông môn cống hiến thu hoạch và công dụng các phương diện tin tức.

Rốt cục, Sở Thần quyết định chú ý nhận nhiệm vụ xuống núi.

Mặc dù biết rõ có người chú ý nhất cử nhất động của hần, biết rõ ra ngoài khả năng tao ngộ nguy hiểm, nhưng hần như trước hoàn toàn không có chỗ sợ.

Sở Thần tin tưởng vững chắc, cường giả đều là gió tanh mưa máu bên trong chuyển ra. Quan trọng nhất là, hần cần thông qua hoàn thành nhiệm vụ đạt được tông môn cống hiến, chỉ có như vậy, hần có thể đạt được càng nhiều tài nguyên, nhanh chóng đề thăng.

Hai canh giờ sau, Sở Thần ném khai mở bởi vì tinh lực bị hấp không mà âm đạm tinh thạch, đi đến một bên làm ăn bút viết nhanh.

Thoán thoát, tranh sắt ngân móc câu, tại Sở Thần có thể vẽ nghịch thiên Tinh đồ bút pháp, dày đặc sát khí tràn ngập ra.

Này, là một phần chiến thư! Ghi cho Dư Đào chiến thư!

Lúc trước ước định hảo, ba tháng sau, Sinh Tử Đài đánh một trận. Ngày nay, ba tháng thời hạn đã vượt qua một tháng, là thời điểm làm chấm dứt.

Đây là Thanh Mộc Thành tuyệt đỉnh núi Điều đánh một trận kéo dài, Sở Thần vĩnh viễn vô pháp quên mất kia đoạn cừ hận, bởi vì Dư Đào cùng Dư Thừa Tuyết ngoan độc, Linh Nhi thiếu chút nữa Tinh mạch bạo phát mà chết.

Mang theo chiến thư rời đi, Sở Thần lại không có thể tìm tới Dư Đào, cũng không biết gia hỏa này đi nơi nào. Bất quá cái này cũng không trọng yếu, ba ngày thời gian, đầy đủ ủy thác người đem chiến thư chuyển giao.

Mà Sinh Tử Đài đánh một trận, liền định tại ba ngày sau khi!

Vừa vào Sinh Tử Đài, sinh tử không do người. Hai phe thù hận, cuối cùng chỉ có một người có thể còn sống rời đi.

Tin tức nhanh chóng truyền ra, giống như đã mọc cánh đồng dạng, liền ngay cả nội môn thậm chí tinh anh đệ tử đẳng cấp, cũng có nghe thấy. Rốt cuộc, gần nhất tầm mười năm, Sinh Tử Đài mở ra số lần, quá ít quá ít.

Sở Thần hành tẩu ở phường thị, hần vừa mới vào tay một phong đến từ Tuyệt Nhạn quan tín, nghĩ đến Mặc Vũ Hàm kia ma nữ tính tình, hần không tự kìm hãm được muốn cười.

Đột nhiên, hần như mộng, ngẩng đầu nhìn lên, một đám người ngăn tại phía trước, một người cầm đầu thân ảnh cao lớn, che ở dương quang.

"Chư vị có việc?" Sở Thần thân nhiên nói, Kia cao lớn người một thân hắc y, vừa nhìn liền biết là Nội Môn đệ tử.

"Vô sự, chỉ là đến đây thông báo người, Sinh Tử Đài đánh một trận, không được thắng được!"

Không có lý do gì, không có uy hiếp, giống như đối với không khí nói một câu nói. Nói xong, mấy người bỏ đi.

Sở Thần khẽ ngẩng đầu, trời chiều như lửa, Ráng chiều như đỏ, hắt lại phảng phất từ trông được đến huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Bích Ngung truyền khóa

Mặt trời mới mọc mới lên, hào quang vạn trượng.

Kim hồng sắc hào quang vậy vào dãy núi trong đó, Bích Tiêu Tông Truyền Đạo Phong đỉnh tiếng người huyền ảo.

"Không biết lần này sẽ là cái gì người đến truyền khóa, trước tới sư huynh thế nhưng là đạt tới tinh anh đệ tử tầng thứ, tùy tùy tiện tiện mấy câu đề cho ta hiểu ra, thực lực đại tiến!"

"Liên người điểm này đột phá tính cái gì? Ta thế nhưng là tại vị kia sư huynh chỉ điểm, trực tiếp đem kiểm pháp tu luyện đến dày công tôi luyện chỉ cảnh."

"Nghe nói lần này tới truyền khóa người so với tinh anh đệ tử còn lợi hại hơn đó! Các người thật sự là đừng không tin, đây chính là phí lão đại lực mới thăm dò được nội bộ tin tức."

". . ."

Đón bốn phía nhiệt liệt nghị luận, Sở Thần yên lặng đặt chân đỉnh núi, đi đến một góc hẻo lánh ngồi xuống.

Hắn lúc này chỗ chỗ, chính là ngoại môn đệ nhất phong -- Truyền Đạo Phong. Tương truyền, Bích Tiêu Tông bên trong có ba tòa Truyền Đạo Phong, trừ ra ngoại môn chỗ này, mặt khác hai tòa phân biệt tọa lạc tại nội môn cùng tinh anh đệ tử khu vực trung ương.

Truyền Đạo Phong, danh như ý nghĩa, chính là truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc chỗ. Mỗi một tòa Truyền Đạo Phong đỉnh núi, đều thiết trí lấy chiếm một diện tích trăm trượng truyền đạo trận.

Ngoài ra, Truyền Đạo Phong trên giấu công lao các, cũng Truyền Đạo Phong trên tiêu chí tính kiến trúc. Giấu công lao trong các cất chứa lấy rất nhiều vũ kỹ, cung cấp tông môn đệ tử mượn đọc tu luyện.

Sở Thần là lần đầu tiên tới Truyền Đạo Phong, bởi vì hôm nay là lần đầu tiên, mỗi tháng, chỉ có ngày hôm nay Truyền Đạo Phong mới có thể mở ra truyền đạo trận. Đương nhiên, đây là chỉ ngoại môn truyền đạo trận.

Truyền đạo trên trận, sẽ có người phụ trách truyền khóa, giảng thuật võ đạo tu luyện tâm đắc, cũng phụ trách giải đáp chúng đệ tử đưa ra các loại vấn đề. Ngoài ra, đồng đạo đệ tử hội tụ một nhà, lẫn nhau ở giữa giao lưu cũng là rất trọng yếu một bộ phận.

Có thể nói, mỗi một lần truyền đạo trận mở ra, cũng không chỉ tại một hồi võ đạo thịnh hội. Nếu không phải tất yếu, không ai nguyện ý vắng họp.

Hồi tưởng đến về truyền đạo trận hết thảy, Sở Thần cũng không khỏi có chút mong đợi.

Bất luận người phương nào đến đây truyền khóa, bất luận truyền khóa nội dung trọng điểm cái gì, đối với hắn cơ sở bạc nhược tay mơ mà nói, đều đáng quý.

Trong khi đang suy nghĩ, đột nhiên xung quanh tiếng hô nhiệt liệt lên.

Sở Thần ngẩng đầu nhìn lên, lại là ngoại môn bài danh thứ mười Phó Tân nhập tràng, trực tiếp hướng truyền đạo trong tràng vòng đi đến, tại một cái dựa vào sau trên bờ đoàn ngồi xuống.

Đón lấy không có một hồi, Đệ bát thứ chín sai lang huynh đệ dắt tay nhau tới, đồng dạng đi về hướng bên trong vòng, ngồi ở so với Phó Tân bên cạnh.

Theo sau lần lượt có người ở mọi người sùng kính trong ánh mắt trình diện, trong đó có chút Sở Thần không nhận ra, thế nhưng bài danh đệ ngũ trang lâm, bài danh đệ tam Phi Văn rõ ràng liền ở trong đó.

Không hề nghi ngờ, mấy người kia cũng đều ngồi ở bên trong vòng trên bờ đoàn.

Không bao lâu, bên trong vòng trống không bỏ đoàn đã còn thừa không nhiều lắm, nghĩ đến nên trình diện cơ bản cũng đã trình diện.

Đang lúc chúng đệ tử trông mong lấy trông mong, chờ đợi truyền khóa người đến nơi, đột nhiên một cổ bức người hàn khí đánh úp lại.

Mọi người nhao nhao quay đầu lại, nhìn hướng hàn khí khởi nguồn chỗ, chỉ thấy một người Bạch Y nữ tử khuôn mặt bình thản, lạnh lùng như băng, từng bước một chậm rãi đi vào trong sân.

Ngọc Hàn Yên!

Mọi người kinh hô, phảng phất nàng đã hồi lâu chưa từng xuất hiện ở chỗ này truyền đạo trong sân.

Sở Thần hơi hơi ghé mắt, mục quang lại không có ở trên người Ngọc Hàn Yên làm nhiều dừng lại, mà là chuyển đầu nhập nàng phía sau cách đó không xa trên người Thanh Niên.

Về mặt cười nhạt, phong đạm vân khinh, một thân chính khí, mệnh môn cuộn cuộn!

"Hắn là hán chính là bài danh đệ nhị Chu Hạo nhưng? Quả nhiên là cái tuần phẩm nhân vật!" Sở Thần trong nội tâm phỏng đoán, âm thầm bội phục người này phong thái.

Đột nhiên, kia Thanh Niên tựa hồ có chỗ cảm ứng, mục quang xa xa chống lại Sở Thần, lập tức bước nhanh tiến lên đón chào.

"Sư đệ thiếu niên anh hùng, làm cho người bội phục!" Chu Hạo nhưng chấp chấp tay.

"Sư huynh quá khen, còn muốn cảm tạ sư huynh lần trước viện thủ, bằng không Sở Thần bây giờ có thể đứng ở chỗ này hay không còn chưa biết được!" Sở Thần cười cười, ôm quyền đáp lễ.

Chu Hạo nhưng lắc đầu, không nói gì, chỉ nhìn lấy từng bước một đi về hướng bên trong vòng Ngọc Hàn Yên. Ý tứ rất rõ ràng, lần kia Lôi Viêm Phong, mặc dù hán không ra tay, thì sẽ có người bảo vệ Sở Thần vô sự.

Có lẽ là Ngọc Hàn Yên xuất hiện hấp dẫn quá nhiều mục quang, Chu Hạo nhưng cùng Sở Thần nói chuyện với nhau một hồi lâu, cũng không có khiến cho bất kỳ chú ý.

"Sở Thần, nếu không theo ta cùng đi bên trong vòng? Chỗ đó có rất nhiều vị trí." Trước khi đi, Chu Hạo nhưng đề nghị.

Sở Thần lắc đầu Tiểu Tiểu, "Được rồi, gần nhất ta còn là điệu thấp một chút hảo."

"Cũng đúng, Sinh Tử Đài một chuyện truyền đi xôn xao, điệu thấp điểm cũng tốt. Bất quá người nên cẩn thận, tin tức ăn mặc nhanh như vậy, chưa hẳn không có ai trợ giúp!" Chu Hạo nhưng gật gật đầu, nói xong liền đi hướng vào phía trong vòng.

Sở Thần nhíu mày, tuy Chu Hạo nhưng không có nói rõ, nhưng ý trong lời nói mười phần rõ ràng. Có người ở phía sau trợ giúp, gia tốc Sinh Tử Đài cuộc chiến tin tức truyền bá. Không tự chủ được, hán nhớ tới hôm qua phường thị trên cảnh cáo chính mình không cho phép chiến thắng Nội Môn đệ tử, không biết trong chuyện này có hay không có liên quan!

Theo ngoại môn Top 10 ngồi xuống, truyền đạo trên trận bầu không khí tiến thêm một bước nhiệt liệt lên. Chỉ là trong lúc này truyền đạo trên đài, truyền khóa người chậm chạp không có hiện thân dấu hiệu.

Đột nhiên, phương xa có Yêu Cầm Zsshi...i-it... âm thanh phá không mà đến, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn phương thiên địa, có người khổng lồ chim bay nhanh chóng tới gần.

"Không chế Yêu Cầm, chẳng lẽ là tinh anh đệ tử? Hắn là lần này lại là tinh anh đệ tử truyền khóa? Thật tốt quá, thật tốt quá!"

"Hắn là không phải tới truyền khóa, từ phía bay tới có sáu người đó! Tổng không đến mức sáu người qua truyền khóa a?"

Chúng đệ tử kích động không thôi, nhao nhao đứng dậy. Liên ngay cả bên trong trong vòng Ngọc Hàn Yên đám người, cũng nhất nhất đứng dậy, lấy bày ra cung kính.

Yêu Cầm tiệm cận, ở trên chứa đựng người khuôn mặt cũng dần dần rõ ràng. Sở Thần đánh giá, này năm nam một nữ sáu người, hán không nhận ra người nào hết, nhưng kỳ quái là, hán chung quy cảm giác nàng kia rất quen mặt, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào.

Đang lúc Sở Thần hồi tưởng đã gặp nhau ở nơi nào nữ nhân kia, xung quanh đột nhiên sôi trào lên.

"Vân vân, nhìn bọn họ trên vật áo vân vân!"

"Cư nhiên thật sự có vân vân, đồn đại chỉ có Thanh Vân trên bảng đệ tử, mới có tư cách mặc y phục như thế!"

Nghe được xung quanh hoan hô, Sở Thần cũng sờ, "Thanh Vân bảng, chính là tinh anh đệ tử bảng xếp hạng, chẳng lẽ bọn họ là tinh anh trong hàng đệ tử người nổi bật?"

Vạn chúng chú mục, Yêu Cầm nhất nhất rơi xuống đất, năm nam một nữ lần lượt bỏ vào truyền đạo trận.

Mọi người trong hưng phấn mang theo hiếu kỳ, hôm nay đến cùng cái gì thời gian? Cự nhiên có thể dẫn động Thanh Vân trong bảng năm người đến đây. Về phần cô gái kia, tuy không phải Thanh Vân trong bảng người, nhưng có Yêu Cầm, lại cùng mặt khác năm người cùng lúc xuất hiện, nghĩ đến cũng không hơi hột hạng người.

Sáu người rơi xuống đất sau, trong đó bốn người nam từ trực tiếp đi về hướng bên trong vòng. Những cái kia nhiều ra tới bờ đoàn, vốn chính là vì ứng phó hiện nay loại tình huống này chuẩn bị.

Về phần một gã nam tử khác cùng với cô gái kia, thì tại mọi người ánh mắt kinh ngạc bên trong hướng truyền đạo trận một góc đi đến.

"Chẳng lẽ là tới tìm ta? Có vẻ như ta cũng không nhận ra bọn họ a!" Nhìn nhìn dần dần đến gần một nam một nữ, Sở Thần trong lòng có chút nghi hoặc.

"Sở Thần đúng không? Rất tốt, ta xem trọng ngươi!" Trước mặt Sở Thần, nam tử phong thần tuấn lãng, tràn đầy tán dương ý tứ. Nói xong, cũng không đợi Sở Thần đáp lời liền quay người đi hướng bên trong vòng.

Đột nhiên xuất hiện lời nói, dẫn tới mọi người chung quanh nhao nhao ghé mắt, không ngừng hâm mộ. Có thể đạt được một người Thanh Vân bằng đệ tử tán dương, đây là vinh diệu bậc nào?

Hết lần này tới lần khác với tư cách là vô số người hâm mộ đối tượng, Sở Thần trong lòng mình lại không có chút nào mừng rỡ. Lúc trước kia lời của nam tử lời nói, hẳn nghe được tán thưởng, nhưng đồng dạng, cũng nghe ra cảnh giới cùng xa cách.

Rõ ràng chỉ là một câu, trong đó lại cất dấu hoàn toàn bất đồng thái độ, trong đó ý vị, làm cho người suy nghĩ sâu xa.

"Chỉ mong là ta nghĩ nhiều!" Một hồi lâu, Sở Thần mới lắc đầu, một lần nữa nhặt lên tâm tư.

Đúng lúc này, một cái giọng nữ vang lên, "Có thể được Nam Nhược Phong sư huynh như thế tán dương, quả nhiên không phải nhân vật bình thường, cũng khó trách Lôi Viêm Phong lần kia có người xuất ra bảo vệ ngươi!"

Sở Thần khẽ nhíu mày, cô gái này lời nói đang lúc không che dấu chút nào đối với hắn chán ghét cùng địch ý, nhưng hết lần này tới lần khác hắn biết rõ, hắn chưa từng cùng nàng có bất kỳ cùng xuất hiện. Đã như vậy, nàng vì sao như thế nhằm vào hắn?

Nghĩ nghĩ, Sở Thần nhân tiện nói: "Ta nhận thức ngươi sao?"

Ngữ khí bình thản, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn. Sở Thần thái độ lần nữa đưa tới mọi người chú ý.

Mọi người hoàn toàn không nghĩ tới, hắn một cái Ngoại Môn đệ tử, lại dám như vậy đối với này thân phận rõ ràng không tầm thường nữ nhân nói chuyện. Hắn là hắn thực cho rằng đánh thắng mấy cái ngoại môn bài danh Top 10 đệ tử, liền có thể tại Bích Tiêu Tông Tung Hoành Ngang Dọc sao?

Đang lúc mọi người cho rằng nữ tử muốn nổi giận, Sở Thần đem vì chính mình cuồng vọng trả giá lớn, nữ tử hết lần này tới lần khác nở nụ cười, "Lúc trước không nhận ra, nhưng hiện tại nhận thức. Nhớ kỹ, ta là Bích Hoa!"

"Bích Hoa?" Sở Thần lắc đầu, chỉ cảm thấy nữ nhân này có chút mặc danh kỳ diệu, hắn bằng cái gì muốn nhận thức nàng?

Theo Nam Nhược Phong cùng Bích Hoa ngồi xuống, rốt cục không hề có người tiến nhập truyền đạo trận.

Thời gian chậm rãi chuyển dời, bất tri bất giác, ánh bình minh tàn đi, mặt trời mới lên ở hướng đông.

Không khí của hiện trường đã đạt đến đỉnh phong, tuy truyền khóa người chưa hiện thân, nhưng loáng thoáng, mọi người đã đoán được, lần này qua truyền khóa người tất nhiên không giống bình thường. Bằng không, những Thanh Vân này trong bảng người sẽ không ba ba chờ ở chỗ này.

Rốt cục, tiếng bước chân lần nữa vang lên.

Đến từ đường núi bộ pháp vô cùng uyển chuyển, giống như thanh tuyến lưu tại trên đá, nhàn nhạt tốt đẹp giống như tuế nguyệt, một khi xuất hiện, liền đem tất cả xao động cùng hưng phấn che đậy xuống.

Mọi người nhao nhao ngừng thở, quay đầu lại nhìn về phía lên núi đường núi.

Trong tầm mắt, một cô gái Thanh Y như mộng, tóc dài bồng bềnh, lẳng lẳng cất bước tại trong núi. Giống như cái cực độ bình thường nữ tử, mỗi một bước làm đến nơi đến chốn, bất từ bất tận (*không chậm không nhanh), phảng phất sợ bỏ qua ven đường một tia phong cảnh.

Mặt như bình hồ Thu Nguyệt, con mắt như tiền nước thu đồng tử, nhìn một chút, một cỗ không hiểu cảm động thẳng lên trong lòng.

"Không nghĩ tới cự nhiên lại ở chỗ này gặp!" Sở Thần khóe miệng mỉm cười, mục quang lẳng lẳng đuổi theo nữ tử thân ảnh, thẳng đến nàng ngồi xuống tại truyền đạo trên đài.

Mà thẳng đến lúc này, mọi người mới bừng tỉnh hoàn hồn, bắt đầu tới đây chính là hôm nay truyền khóa người. Chỉ là người kia là ai? Cự nhiên đề cho Thanh Vân trên bảng người cũng tỉnh tâm xin đợi!

Nghi hoặc chưa tới kịp trắng trợn lan tràn, nữ tử ôn nhuận như nước thanh âm đã vang lên.

"Bích Ngưng đến chậm, kính xin chư vị chờ trách!"

Thanh tuyền thanh âm chưa rơi xuống đất, tối bên trong vòng một đám người nhao nhao đứng dậy hành lễ. Như thế lễ ngộ, dẫn tới toàn trường xôn xao.

Trước mặt mọi người nhiều Ngoại Môn đệ tử vẫn còn ở suy tư Bích Ngưng người phương nào, truyền đạo trên đài, truyền khóa đã bắt đầu, lượn lờ thanh âm, như châu rơi khay ngọc.

Đội một đám người mình ngộ qua, nhao nhao trong nội tâm thâm than : Cuộc đời này sao mà may mắn, có thể tự mình lắng nghe Thanh Tiêu Các thủ tọa dạy bảo!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đường núi đồng hành

Giống như người của nàng đồng dạng, Bích Ngưng giảng thuật nội dung cũng rất có hương vị.

Những nội dung này không hẳn như vậy nhiều sao cao thâm, có lẽ rất nhiều người đều biết một chút. Nhưng những vật này từ miệng Bích Ngưng nói tới, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, thường thường thấy hơi biết, khiến người tỉnh ngộ.

Dần dần, lớn như vậy truyền đạo trên trận lặng ngắt như tờ, chỉ có Bích Ngưng như nước chảy thanh âm lắng lặng chảy xuôi. Cái gọi là voi vô hình, đại âm hi thanh âm, ước chừng đã là như thế.

Truyền đạo trận một góc, Sở Thần khi thì mỉm cười gật đầu, khi thì ngưng thần khổ tu, Bích Ngưng mỗi một câu, đều làm hần lĩnh ngộ rất nhiều, tiến tới lại dẫn phát bước phát triển mới suy tư.

Ngoài ra, Bích Ngưng trong lời nói lơ đãng chảy ra một ít tin tức, cũng làm cho hần thoáng như thấy được một mảnh toàn bộ thế giới mới.

Sở Thần thế mới biết, nguyên lai Tinh mạch cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, một ít trân quý thiên tài địa bảo, thậm chí một ít thần kỳ cơ duyên xảo hợp, đều có khả năng để cho cố định Tinh mạch lần nữa đề thăng.

Mà Tinh mạch tác dụng, cũng tuyệt không chỉ là cải tạo thân thể như vậy đơn giản. Võ đạo chi lộ, càng là thường đi chỗ cao, Tinh mạch tác dụng càng là rõ ràng.

Trừ ra võ đạo tâm đắc, Bích Ngưng còn phô bày nàng am hiểu Luyện Đan chi thuật, liên quan cũng giảng giải trận pháp, luyện khí các phương diện tri thức. Đọc lướt qua rộng, làm cho người xem đủ rồi.

Lúc Bích Ngưng tuyên bố truyền khóa chấm dứt, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, nguyên lai bất tri bất giác, đã là hai canh giờ đi qua.

Truyền khóa sau khi, là vấn đề giải đáp nghi vấn thời gian. Đồng đạo đệ tử nhao nhao đưa ra chính mình trong khi tu luyện gặp phải vấn đề, Bích Ngưng cũng không tiếc ngôn ngữ, nhất nhất giúp cho trả lời.

Sở Thần xa xa quan sát, tuy hần không có vấn đề, nhưng loại này nhằm vào cụ thể vấn đề giải đáp, như trước để cho hần được lợi rất sâu.

Hai canh giờ sau, Bích Ngưng đứng dậy, uyển chuyển hàm xúc cười nói : "Hôm nay dừng ở đây, thời gian còn lại chư vị tự hành giao lưu. Bích Ngưng đi trước cáo từ."

Nói xong, Bích Ngưng đang lúc mọi người cung kính trong ánh mắt đi xuống truyền đạo đài.

Truyền đạo trận một góc, Sở Thần lặng yên đứng dậy, tiếp theo giao lưu hần không có ý định tham dự, chuẩn xác mà nói, hiện trường hần là không ai nguyện ý cùng hần giao lưu.

Như thế, hai cái quyết định người rời đi, tại đường núi miệng không hẹn mà gặp. Tựa hồ có như vậy một chút trùng hợp, tựa hồ lại có như vậy một tia tất nhiên.

"Không ngại, cùng đi a!" Bích Ngưng cười nói.

"Tốt!" Sở Thần gật gật đầu.

Hai người sóng vai hạ xuống, ai cũng không nói gì, phẳng phất, thời gian lại nhớ tới nguyệt theo rừng trúc kia cái ban đêm.

Đột nhiên, Sở Thần nhin không được cười ra tiếng.

"Ngươi cười cái gì?" Bích Ngưng ngạc nhiên nói.

"Ta đang suy nghĩ, nếu như ngươi không nói tên của mình, ước chừng không ai hội đem ngươi cùng Thanh Tiêu Các thủ tọa về lên ngang bằng. Nói vài lời ngươi đừng tức giận, ta xem ngươi lớn lên một chút cũng không giống!" Sở Thần cười nói.

"Vậy ngươi cho rằng Thanh Tiêu Các thủ tọa hẳn là trưởng thành cái gì bộ dáng? Ba đầu sáu tay? Hay là đầu trâu mã diện?" Bích Ngưng giả bộ phẫn nộ, lời còn chưa dứt, chính mình ngược lại là trước nở nụ cười.

Sở Thần không có nói tiếp, Bích Ngưng lại nói : "Nếu như ta nói, ta cũng không muốn trở thành là cái gì Thanh Tiêu Các thủ tọa, ngươi tin tưởng sao?"

Sở Thần ngăn người, chột gât gât đầu, "Ta tin. Ngươi vốn không phải cái không tranh giành người, Khi đứng đầu có chút miễn cưỡng."

"Ngươi ngược lại là một chút không khách khí, không sợ ta tức giận một chường đập chết ngươi a?" Bích Ngưng cười cười, lại nói : "Như như lời ngươi nói, Ta không phải cái cường thế người, ta cũng vô ý đi lãnh đạo cái gì, càng vô ý được mọi người tôn kính, ta chỉ nghĩ lẳng lẳng, làm mình thích làm sự tình. Ý nào đó đã nói, ta không bằng ngươi!"

"Phải không? Ta là có thể hay không lúc ngươi tại khoa trương ta?" Sở Thần sờ lên cái mũi, trong nội tâm cười khỏ, ý tứ của Bích Ngưng, đơn giản là nói hẳn bên ngoài cửa hoành hành ngang ngược, tùy ý làm bậy.

Bích Ngưng chỉ là cười, không có trả lời.

Hồi lâu, Sở Thần một tiếng than nhẹ, "Người trong giang hồ, thân không khỏi đã. tựa như ngươi, rõ ràng không muốn lúc Thanh Tiêu Các thủ tọa, nhưng thật làm cho ngươi buông xuống, ngươi thả xuống được sao?"

Bích Ngưng hơi hơi kinh ngạc, nửa ngày cười nói : "Ngươi ngược lại là nói một chút, ta vì cái gì liền không bỏ xuống được? Nếu nói hay lắm, ta phần thưởng ngươi đồ tốt!"

Sở Thần cười to, cũng không truy vấn, chỉ là đạo : "Nếu như ta nói, nếu như ngươi không phải Thanh Tiêu Các thủ tọa, Bích Tiêu Tông con đường phía trước có thể xấu, ngươi có thừa nhận hay không?"

Bích Ngưng Tiểu Tiểu, "Không rõ, ngươi giải thích giải thích!"

"Nếu như nói Bích Tiêu Tông là một cái đại đỉnh, như vậy Lôi Tiêu Điện, ngọc tiêu cung cùng Thanh Tiêu Các, tựa như cùng đỉnh chi ba chân. Ba chân bên trong, thiếu bất kỳ một chân, cả tòa đại đỉnh chắc chắn âm âm sụp đổ. Đây là Thanh Tiêu Các nhất định tồn tại lý do."

"Vậy ta vô pháp buông xuống lý do đâu này?" Bích Ngưng cười nói.

"Bởi vì không ai so với ngươi thích hợp hơn đảm nhiệm Thanh Tiêu Các thủ tọa." Sở Thần ngôn chi chuẩn xác, nói xong lại nói : "Lôi Tiêu Điện phía sau là đã tâm bùng bùng Khai Cường Vương Phủ, ngọc tiêu cung phía sau là Lôi Ứng quốc hoàng quyền, hai bên trời sinh tồn tại ngươi chết ta sống lý do.

Như thế tình trạng, nếu muốn chèo chống đại cục bất diệt, vẹn vẹn có đệ tam chân còn không được, này đệ tam chân phải trung lập, công bằng, chỉ có như vậy, tài năng đối với mặt khác hai chân hình thành uy hiếp, để cho nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đơn giản mà nói, Lực lượng Thanh Tiêu Các có lẽ yếu nhất, nhưng tuyệt đối là một cây sức nặng đầy đủ rom rạ, vô luận này cùng rom rạ đảo hướng phương nào trận doanh, đều tất sẽ đối với địch phương trận doanh tạo thành {đả kích trí mạng}."

Nói đến đây, Sở Thần đột nhiên ngừng lại, hẳn tin tưởng còn dư lại lời đã không cần nói nữa.

Bích Ngưng cũng không có hỏi lại, phối hợp liền đem lời tiếp hạ xuống, "cho nên này cùng rom rạ quyền khống chế mới vô cùng trọng yếu, không có một khóa không tranh giành chi tâm người tuyệt đối không thích hợp đảm nhiệm Thanh Tiêu Các thủ tọa. Bằng không tam đại thế lực tất nhiên đại loạn, Bích Tiêu Tông con đường phía trước có thể xấu!"

Bầu không khí trầm mặc xuống, hai người cuối cùng không có lại có cái đề tài này tiếp tục thảo luận hạ xuống.

Chẳng biết lúc nào, Ngày lặng lẽ chênh chếch. Lạc nhật ánh chiều tà vẩy vào trên đường núi, hành tẩu, hai người bóng dáng kéo đến lão dài.

Đột nhiên, Bích Ngưng ngừng lại, xa xa nhìn về phía chân trời lạc nhật.

Sở Thần mục quang rơi vào trên mặt nàng, như thế thánh khiết, phẳng phất, hẳn cảm giác thời gian đều đình trệ hạ xuống.

Hồi lâu, Bích Ngưng quay đầu lại, duyên nhưng cười cười, đưa cho hắn một cái bạch sắc bình ngọc, "Tuân theo ước định, ngươi nói đến độ đúng, đồ vật bên trong đưa ngươi rồi!"

Sở Thần tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn liền ước lượng vào trong ngực, thấy thế, Bích Ngưng cười nói : "Ngươi cũng không phải khách khí, lời nói trung thực, ngươi liền không hiểu kỳ bên trong là cái gì?"

"thứ tốt quá, trở về nhìn sẽ biết. Nếu như ta không có đoán sai, bất luận ta nói có đúng hay không, thứ này cũng sẽ là ta đúng không?" Sở Thần nhún vai, cười nói.

Bích Ngưng từ chối cho ý kiến, đi thẳng đến chân núi, mới nói : "Đi theo ta như thế một đoạn, ngươi hỏi hận sao?"

"Hỏi hận? Ta vì cái gì hỏi hận? Cùng đẹp làm bạn, bao nhiêu người cầu còn không được, nếu hỏi hận chẳng phải trở thành kẻ đàn?" Sở Thần cười nói.

"Ngươi biết ta không phải ý tứ này!" Bích Ngưng nhìn chằm chằm Sở Thần, trong ánh mắt trước đó chưa từng có chăm chú.

Sở Thần tới đổi mặt thật lâu, dời mục quang cười nói : "Hận Ngươi của ta rất nhiều, Nhiều lắm cái đối với ngươi có ý tứ người cũng không có cái gì. Ngược lại là rất tốt với ta người cực nhỏ, Từng cái ta đều không nỡ bỏ buông tha cho!"

"Hỗn đản, liền biết nói hư nói vượn!" Bích Ngưng cười mắng, nện cho Sở Thần một quyền, lại nói : "ngươi không trách ta là tốt rồi, nói thật, những năm nay, ngươi là người thứ nhất không đem Thân phận của ta nhìn ở trong mắt người, nói chuyện với ngươi, rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ!"

Nói xong, Bích Ngưng cáo từ, dẫn đầu rời đi.

Sở Thần quay đầu, Nhìn nhìn đường núi, đường núi rất dài, Nhìn không đến đỉnh. chỉ là đột nhiên, hắn cảm giác này đường núi tựa hồ ngắn chút.

Trong lúc bất chợt, hắn phảng phất có chút hiểu được, ước chừng truyền đạo trên trận ở trên người Nam Nhược Phong Cảm giác được cảnh giới cùng xa cách, cũng không phải là ảo giác.

Thử nghĩ, hắn mới cùng Bích Ngưng lần thứ hai gặp nhau, Liền đã có đường núi quá ngắn không đủ đồng hành cảm giác, càng không nói đến Nam Nhược Phong loại này ngốc bên người Bích Ngưng thời gian thật dài người?

Đoán không sai, chỉ cần hôm nay cùng Bích Ngưng đồng hành một chuyến truyền ra, Nam Nhược Phong loại một nhóm người nhất định sẽ hận chết hắn. Mà này, cũng là Bích Ngưng hỏi hắn có hay không hỏi hận đồng hành một đoạn nguyên do.

Chỉ là cuối cùng, Sở Thần chưa từng có chút hỏi hận. Bởi vì hắn rõ ràng, Bích Ngưng lần này cử động, nhìn như vì hắn đưa tới càng nhiều địch nhân, trên thực tế lại là tại cho thấy thái độ của nàng.

Mà thái độ của nàng, Đối với Sở Thần mà nói, không thể nghi ngờ là một đạo cường đại Hộ Thân Phù.

bởi vì Thanh Tiêu Các hết sức quan trọng địa vị, Bởi vì Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng thái độ, sau này, mặc dù người của Lôi Tiêu Điện muốn động hắn, cũng phải tỉ mỉ nghĩ kĩ.

Một khi chọc giận Thanh Tiêu Các, đem chi đẩy tới ngọc tiêu cung bên kia, kia tình hình, tuyệt đối không phải Lôi Tiêu Điện nguyện ý thấy.

...

Vào đêm, Thanh Trúc phong Thỉnh Vũ các.

Chập chờn ngọn đèn dầu theo chiếu đến Sở Thần mặt, mỉm cười thần nhiên cùng cảm động tùy ý leo lên đuôi lông mày.

Trong tay của hắn cầm lấy bạch sắc bình ngọc, miệng bình đã mở ra, tuy trong đó đồ vật chưa lấy ra, nhưng chỉ bằng cùng Thối Thể Dịch gần như hoàn toàn tương đồng mùi, hắn đã có thể xác định là Thối Thể Đan không thể nghi ngờ.

Mấy tháng trước, bằng vào Thối Thể Dịch công hiệu, Sở Thần thành công đem võ đạo tu vi đẩy mạnh đến Thối Thể Cảnh bát trọng, sau khi tuy cũng dùng qua Thối Thể Dịch, nhưng hiệu quả đã không hiểu rõ lắm hiển.

Là lấy, tuy đi qua gần hai tháng tu luyện, ngày nay hắn cự ly Thối Thể Cảnh Cửu Trọng còn có một đoạn khoảng cách không nhỏ. Nếu như không có đặc thù kỳ ngộ, trong thời gian ngắn, hắn không có thể đột phá.

Sở Thần vốn tưởng rằng Sinh Tử Đài đánh một trận, hắn chỉ có thể lấy Thối Thể Cảnh bát trọng trên tu vi trận, lại không nghĩ rằng lâm chiến trước hai ngày, hắn cư nhiên có thể thu lấy được Thối Thể Đan.

Nhìn kỹ một chút, Thối Thể Đan có hai mai, nghĩ đến là Bích Ngưng đặc biệt dự bị phong phú, lấy để cho hắn có thể thuận lợi đột phá.

Đang muốn phục dụng Thối Thể Đan, đột nhiên Sở Thần trong lòng rồi nhảy dựng. Bích Ngưng vì cái gì không muốn cho hắn đột phá Cửu Trọng? Từ hôm nay nói chuyện nội dung đến xem, nàng cũng không phải một người đơn giản, nhìn như vô ý cử động, chưa hẳn không có thâm ý.

Thay vì cho rằng Bích Ngưng là tùy ý cử chỉ, Sở Thần càng muốn tin tưởng nàng là cho là hắn có lập tức đột phá đến Thối Thể Cảnh Cửu Trọng tất yếu.

Nói một cách khác, Sở Thần càng muốn tin tưởng Bích Ngưng là thông qua một ít tin tức cho ra kết luận, Nếu như hắn không đột phá đến Cửu Trọng, liền rất có thể tại Sinh Tử Đài đánh một trận sa sút bại.

Nếu quả thật chính là như vậy, như vậy không hề nghi ngờ, hắn vài ngày trước không có tìm được Dư Đào, nhất định tu vi đột nhiên tăng mạnh, thực lực tăng nhiều.

Nghĩ tới đây, Sở Thần đột nhiên nhớ tới, Ngọc Hàn Yên cũng đã nói, có người ở trợ giúp tán tin tức.

Không hề nghi ngờ, tán tin tức người không thể nào là hắn bên này người, đồng dạng, hắn cũng sẽ không ngu xuẩn cho rằng những người này không biết Dư Đào không phải là đối thủ của hắn.

Đã như vậy, bọn họ còn nhọc lòng truyền bá tin tức, giải thích duy nhất chỉ có một, kia chính là bọn họ tin tưởng Dư Đào cuối cùng hội thắng được.

Lại liên tưởng đến phường thị trên có người uy hiếp hắn không cho phép chiến thắng một chuyện, hết thấy tựa hồ cũng trở nên rõ ràng. Biết rất rõ ràng đối phương không có khả năng làm theo, còn đi uy hiếp một trận, ngoại trừ tăng cường đối phương tự tin cùng quyết tâm, còn có cái gì khác ý nghĩa?

Hết thấy tất cả đều biểu thị, Dư Đào phương diện người, căn bản không sợ Sở Thần trên Sinh Tử Đài, mà chỉ sợ hắn không hơn!

Nghĩ tới đây, Sở Thần trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hàn ý, lúc này cũng không chần chờ nữa, một ngum đem một mai Thối Thể Đan nuốt vào.

Có lẽ hắn phỏng đoán chưa hẳn thành lập, nhưng vì đề ngừa vạn nhất, hắn phải mau chóng đột phá!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sinh Tử Đài khai mở

Chỉ chuyển mắt, lại hai ngày đi qua. Hiện giờ sắc trời đã tối, chỉ đợi hừng đông, chính là Sinh Tử Đài quyết chiến thời điểm.

Hai ngày này, Sở Thần chân không bước ra khỏi nhà, hai mai Thối Thể Đan đã sử dụng hết, hiện giờ tu vi của hắn ổn định tại Thối Thể Cảnh Cửu Trọng. Cường đại khí lực chống đỡ dưới, Thương Viêm Quyền cùng cơ sở kiếm chiêu uy lực càng hơn lúc trước.

Mặc dù không có đi ra ngoài, nhưng đi ngang qua người của Thỉnh Vũ Các hay là lơ đãng lưu lại một ít tin tức.

Có người liền lần này Sinh Tử Đài đánh một trận mở ván bài, tổng cộng hai cái bàn miệng. Quý dĩ là, hai cái bàn miệng tỉ lệ đặt cược hoàn toàn tương phản, đồng dạng Sở Thần thắng, một cái là một bồi thường mười, một cái lại là mười bồi thường một.

Chợt nhìn đi, tựa hồ này hai nhóm người có cừu oán, bằng không vì sao khai ra như vậy đối chọi gay gắt hai cái ván bài?

Chỉ là quay đầu vừa nghĩ, Sở Thần cảm giác trong đó có chút không đúng, hắn thấp thoáng có chút minh bạch sau lưng người ý đồ.

...

Hắc Dạ qua rất nhanh đi, ngày hôm sau ánh rạng đông hàng lâm.

Sinh Tử Đài, bốn bề toàn núi, nói là đài, trên thực tế xưng là cốc hoặc là sa hồ muốn càng thêm xác thực một ít.

Hôm nay là tốt thời tiết, gió mát di người, ánh bình minh vạn dặm.

Vạn trượng hào quang bỏ ra, Sinh Tử Đài bốn phía dãy núi giống như phủ thêm một tầng kim hồng sắc sa mông, hiển lộ phong tình vạn chủng.

Xung quanh thế núi không cao, trăm trượng mà thôi, nhưng thế núi dốc đứng, vách đá giống như đao gọt, tuyệt không dựa thế chuyển về chi lý. Ngoài ra, đỉnh núi cân bằng, đi ở phía trên, như giẫm trên đất bằng.

Cái này chính là Sinh Tử Đài đặc biệt địa thế, bốn Chu Bình đỉnh trên núi là đang xem cuộc chiến chi địa, phía dưới thâm cốc chính là quyết chiến chi địa. Một khi Sinh Tử Đài trên bắt đầu quyết chiến, trên núi người là không có cách nào hạ xuống can thiệp.

Theo thời gian trôi qua, từ từ, đỉnh bằng trên núi tụ tập người càng ngày càng nhiều.

Nhất là nam bắc tương đối hai cái bàn miệng, xung quanh lại càng là náo nhiệt. Một bên là có người tranh nhau thêm rót, một bên thì có người mắng nhà cái đầu óc bị cửa kẹp.

Trước hết nhất đến nơi chính là Ngoại Môn đệ tử, sau khi lần lượt có Nội Môn đệ tử đến đây cổ động, lại sau, Yêu Cầm hành không, lại là liên tinh anh đệ tử đều có người đến.

Khi mọi người lại nhìn lần đến kia cái từ từ mà đến thanh sắc thân ảnh, tình cảnh nhất thời sôi trào lên.

"Bích Ngưng sư tỷ, là Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng sư tỷ!"

"Chẳng lẽ đồn đại thật sự là, Thanh Tiêu Các thủ tọa đối với Sở Thần vài phần kính trọng, cũng xem trọng hần lần này Sinh Tử Đài chiến đấu bên trong thắng được?"

"Không biết Lôi Tiêu Điện cùng ngọc tiêu cung kia hai vị hội sẽ không xuất hiện? Bất quá nghĩ đến chắc có lẽ không, kia hai vị quanh năm không tại tông môn, chắc hần căn bản cũng không biết như thế cùng một loại!"

Đón bốn phía ánh mắt kính sợ, Bích Ngưng chậm rãi bước tới, những nơi đi qua, phía trước tự nhiên tản ra một mảnh thông đạo. Đội nàng đứng lại tại sơn xuôi theo, bốn phía đã không người, mọi người chỉ dám xa xa quan sát.

Thanh Tiêu Các thủ tọa, người có tên cây có bóng, mặc dù nàng ôn Uyên Như nước, lại cũng không phải người bình thường có can đảm tiến gần!

"Ha ha, gia hỏa này, rõ ràng còn không có tới, chuẩn bị để cho bọn chúng ta đợi đến cái gì thời điểm?" Ngắm nhìn bốn phía, Bích Ngưng cũng không phát hiện người của Sở Thần ảnh, cũng không phải xa xa, một áo lam đệ tử bị một đám người túm tụm mà đến, chắc là Dư Đào không thể nghỉ ngơi.

Quả nhiên, kia áo lam đệ tử đứng lại, mọi nơi nhìn thoáng qua, liền cuồng ngôn đạo : "Sở Thần tiểu tử kia, chẳng lẽ là không dám tới?"

Như thế ngôn ngữ, tự nhiên đưa tới một hồi trào phúng cùng khinh bỉ. không phải những người này nhiều sao bảo vệ Sở Thần, chỉ bất quá bọn họ đều có đặt cược mà thôi, mua Sở Thần chiến thắng, hay là một bồi thường mười siêu đại tỉ lệ đặt cược, bọn họ tự nhiên không nguyện ý thấy được Dư Đào lớn lối.

"Mắng chửi đi mắng chửi đi, loại ta sống đi ra Sinh Tử Đài, các ngươi sẽ biết, Sở Thần, bất quá là cái rắm cũng không bằng phế vật!" Dư Đào cuồng tiếu không chi.

Mọi người nhao nhao nhú mày tức giận mắng chỉ kịp, một hồi huyền não từ phía sau truyền đến.

"Làm người vẫn có chút tự mình hiểu lấy mới tốt, ngươi nói đúng hay không, Dư Đào?" Trong đám người, Sài Lang huynh đệ đi ra.

"Hả? Nguyên lai là nhị vị sư huynh, hần là các ngươi cho rằng sư đệ ta nói không đúng? Hay là nói, các ngươi bị Sở Thần tiểu tử kia cho dọa phá mật?" Dư Đào cười khê, thần thái không nói ra được trào phúng.

Sài Lang huynh đệ giận dữ, Dư Đào này thật đúng không biết tốt xấu, cũng không nghĩ hần cái gì đồ vật, hần có thể cùng Sở Thần so với sao? Thật cho là bọn họ ngoại môn bài danh Đệ bát thứ chín danh hào chính là bài trí?

"Dư Đào, ngươi tốt nhất lập tức nói xin lỗi, bằng không, Sinh Tử Đài mở ra lúc trước, chúng ta không ngại để cho ngươi thiếu cánh tay thiếu chân!" Lư Sài sắc mặt âm trầm.

Hần huynh đệ hai người sờ dĩ đứng ra, chính là không quen nhìn Dư Đào lớn lối bộ dáng. Dư Đào hạ thấp Sở Thần không quan trọng, quan trọng chính là bọn họ từng bại vào Sở Thần chi thủ, nếu như Sở Thần là một cái rắm cũng không bằng phế vật, kia hai người bọn họ là cái gì?

"Xin lỗi? Ta vì cái gì phải nói xin lỗi? Chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao? Dường như, không có cường giả đối với kẻ yếu xin lỗi thuyết pháp a?" Dư Đào chỉ là cười, vô tận tùy tiện, nổi bật không thể nghỉ ngơi.

Mọi người nhao nhao ghé mắt, Dư Đào này, thật đúng cuồng vọng được không có biên, chẳng lẽ là bị Sinh Tử Đài cuộc chiến áp lực bức điên rồi?

Bằng không, hần tại sao lực lượng nói ra nói như vậy, đối mặt ngoại môn Top 10 Sài Lang huynh đệ, cư nhiên dám can đảm đem chính mình bày ở cường giả trên vị trí!

"Ngươi đã như thế không biết cái gọi là, vậy đừng trách ta không khách khí!" Lư Sài mục quang âm hàn, Dư Đào cuồng vọng đã triệt để đưa hần chọc giận.

"Tật Phong Bách Kích!"

Quất lên một tiếng lớn, Lư Sài quyết đoán xuất kích. Đồng dạng một chiêu Tật Phong Bách Kích, từ trong tay hần sử dụng ra, cùng tại Lư Lang trong tay sử dụng ra hoàn toàn là hai loại hiệu quả.

Rốt cuộc, Lư Sài bài danh Đệ bát, so với thứ chín Lư Lang cao một tầng thứ.

Thấy Lưu Sài toàn lực xuất thủ, ảo ảnh trùng điệp, mọi người nhao nhao kinh hô, đều ngôn Dư Đào thua không nghi ngờ.

Dư Đào một tiếng hừ lạnh, mặt mang khinh thường, bỗng nhiên rút kiếm, từng đạo nghệ hồng như hỏa điểm tản ra mà ra. Chỉ nghe được "trong cách cách" một hồi giòn vang, mọi người còn không có phản ứng kịp, hai người đã tách ra.

Mọi người ngưng thần nhìn lại, nhất thời đồng thời sau lui, hít vào khí lạnh.

Huyết, đỏ tươi huyết!

Huyết dịch tí tách trên mặt đất, thanh âm rõ ràng như thế. Chỉ là, máu của đó khởi nguồn, cũng không phải là Dư Đào, mà là mọi người cho rằng tất thắng Lưu Sài.

Lưu Sài như cũ bảo trì ra quyền tư thế, chỉ là hần nguyên bản hoàn hảo ống tay áo đã tiêu thất, cả mảnh cánh tay vết kiếm rậm rạp, huyết nhục xoay tròn.

"Không có khả năng. . . Không có khả năng. . ." Lưu Sài sắc mặt trắng xám, cái trán mồ hôi rơi như mưa, cả người thì thảo tự nói, giống như hãm vào ma chướng.

Mọi người thu hồi ánh mắt, đổi mặt, nhất thời một cỗ cảm giác mát từ trong lòng dâng lên.

Bài danh Đế bát Lưu Sài, cứ như vậy thất bại! Bị bại như thế triệt để, hoàn toàn không có sức phản kháng. Vì vậy, một cái không để cho phản bác sự thật bày ở trước mắt, Dư Đào, đã không phải ngày xưa Dư Đào.

Tuy lúc trước hết thảy tin tức đều cho thấy cuối cùng Sở Thần hội thắng được, thế nhưng loại phán đoán là căn cứ vào trước kia Dư Đào thực lực phán đoán. Đối mặt hôm nay Dư Đào, Sở Thần có thể thắng sao? Thật có thể sao?

Nếu như không thể, như vậy. . .

Nghĩ đi nghĩ lại, mọi người tâm dần dần trầm xuống. Muốn biết rõ, gần chín thành trở lên người đều là một bồi thường mười mua Sở Thần thắng, rất nhiều người thậm chí đề lên toàn bộ thân gia.

Một khi Sở Thần bị thua, kia bọn họ chắc chắn vốn gốc không về!

Quả nhiên thiên hạ không có miễn phí cơm trưa, càng sẽ không cứ thế rút xuống đại rơi xuống. Nghe hai tòa bàn truyền miệng tới thét to, chỉ một thoáng, mọi người chỉ cảm thấy như Lưỡi Lê khoan tìm, như thế chói tai!

Mặt khác một chỗ, Bích Ngưng thu hồi ánh mắt, mặt mỉm cười, "Suốt đời tiềm lực đối lấy chỉ là Thối Thệ Cảnh Cửu Trọng tu vi, này giá lớn, không khỏi cũng quá hơi lớn!"

Dài dằng dặc trong khi chờ đợi, rốt cục, một cái thân ảnh gầy gò xuất hiện ở đường núi. Giống như cái du sơn ngoạn thủy Công Tử Ca, hần nhìn đi lên không vội chút nào.

"Hừ! Mà lại tha cho ngươi sống lâu nhất thời nửa khắc, ngươi liền trọn to Nhân chữ nhìn nhìn lại này rực rỡ thế giới a!" Đỉnh bằng trên núi, Dư Đào mặt mũi tràn đầy cười lạnh.

Mọi người tất cả đều im tiếng, tâm tình không hiểu trầm trọng. Sắp bắt đầu trận chiến đấu này, không chỉ có quan hệ đến Sở Thần cùng Dư Đào tồn vong, càng quan hệ lấy bọn họ vật và khổ cực tích lũy ở dưới của cải.

Sở Thần bước trên đỉnh núi, rốt cục đang qua mặt.

Thấy được hai tay ôm ngực về mặt ngạo mạn Dư Đào, hần tựa hồ sùng sốt một chút, chột khê gât đầu, cười cười, nhìn qua lại có chút hiền lành.

Mọi người kinh ngạc không hiểu, hoàn toàn không thể tin được Nhân chữ của mình. Rõ ràng chính là Sở Thần cho Dư Đào hạ chiến thư, ước định Sinh Tử Đài đánh một trận, thế nào hiện giờ xem ra, hần phảng phất một cái người ngoài cuộc? Đây rốt cuộc là diễn kịch xuất?

Dư Đào cũng ngây dại, Sở Thần kia một Tiểu Tiểu được hần mặc danh kỳ diệu, toàn thân sợ hãi.

Đang lúc hần ý định còn lấy nhan sắc, hết lần này tới lần khác Sở Thần đã không để ý tới hần, trực tiếp hướng Bích Ngưng bên kia đi đến. Giống như tự lực một quyền không chỗ phóng thích đồng dạng, Dư Đào lúc này khổ sở được thăm nghĩ thổ huyết.

"Như thế nhiều người, ngươi còn chạy đến chỗ của ta, không sợ bị bọn họ lòng đổ kị chết cháy a?" Nhìn nhìn từng bước đến gần Sở Thần, Bích Ngưng che miệng cười nói.

Sở Thần đi đến Bích Ngưng bên người dừng lại, nhìn chung quanh một chút, thật đúng là phóng hỏa mục quang một mảnh. Chột không lời lắc đầu, một hồi lâu mới nói : "Cảm ơn!"

Bích Ngưng lắc đầu, cười một tiếng đạo : "Không tạ. Biết không? Có ít người tự cho là đúng đang ngồi trang bắt đầu phiên giao dịch, ta mua đại khái mười vạn tinh thạch a, không dám mua quá nhiều, sợ bọn họ không bồi thường nổi!"

Sở Thần trong chớp mắt ngốc trệ, nhớ hẳn hiện giờ mỗi tháng tài năng dẫn tới hai mai tinh thạch, Bích Ngưng cũng có thể cảm mười vạn tinh thạch tới chơi, còn một bộ hồn nhiên vô tư bộ dáng, thật sự là người so với người đáng chết, hàng so với hàng nên ném!

Một hồi lâu, Sở Thần mới thở dài ra một hơi cười nói: "Gấp mười tỉ lệ đặt cược, mười vạn rất nhanh liền có thể biến thành trăm vạn, ta nghĩ, có người nhất định sẽ hận chết ngươi!"

"Muốn hận cũng là hận chết ngươi mới đối với! Đừng dài dòng, còn không kết cục? Trời tối rồi, ta còn chờ cảm tinh thạch về nhà đó!" Bích Ngưng cười nắc nẻ.

Sở Thần gật gật đầu, quay người đi đến nhỏ máu dài. Thấy thế, Dư Đào cực kỳ hưng phấn, ba bước cũng làm hai bước theo qua.

"Sở Thần, như thế muộn mới đến, nên không phải sợ à?" Dư Đào một bên trào phúng, một bên phá vỡ ngón tay, đem huyết dịch nhỏ tại trên bệ đá.

Sở Thần cười cười, đồng dạng nhỏ xuống huyết tinh, "Có người vội vàng đi tìm cái chết, thần cũng ngăn không được à!"

"Ngươi liền mạnh miệng à!" Dư Đào cũng không giận, chỉ là cười.

Theo hai bên huyết dịch chui vào nhỏ máu dài, bệ đá hơi hơi rung động, trong khoảnh khắc, chói mắt hồng quang mặt bằng kéo dài, đem phía trên Sinh Từ Đài cốc khẩu hoàn toàn phong tỏa.

"Giấy sinh tử thành, Sinh Từ Đài khai mở!"

Tối tăm trong có Thiên Âm nhớ tới, Dư Đào khiêu khích nhìn thoáng qua Sở Thần, dẫn đầu bước trên huyết sắc màn sáng. Từng bước một, như lâm không bước chậm, mỗi một bước rơi xuống, dưới chân sóng quang liếm liếm, huyết quang lâm li.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sinh tử đánh một trận

Sở Thần yên lặng đuổi kịp, đồng dạng bước chậm tại huyết quang phía trên.

Đội hai người đi đến trung ương, đột nhiên huyết quang sôi trào, cấp tốc hướng chính giữa hai người đứng thẳng vị trí ngưng tụ. Không bao lâu, hai cái huyết sắc quang cầu trực tiếp đem hai người bao ở trong đó.

Theo huyết sắc quang cầu thành hình, phong bế cốc khẩu huyết sắc màn sáng trở nên trong suốt, chỉ là ngẫu nhiên, như cũ có thể thấy được nhạt như máu tia quang sáng tại mặt ngoài lưu động.

Huyết quang quang cầu bao bọc, hai người thân thể dần dần rơi đi xuống đi, đội rơi xuống phía dưới Sinh Từ Đài, huyết sắc tản ra, chui vào mặt đất, hai người thân ảnh lần nữa rõ ràng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chỉ là mọi người lại phát hiện, bên trong hai người rõ ràng lại nói tiếp, lại là không có bất kỳ thanh âm truyền ra, chắc hẳn cái này chính là کیا hàn màn sáng hiệu quả.

Phía dưới Sinh Từ Đài.

"Ta nghĩ đến ngươi hội lập tức động thủ." Nhìn nhìn về mặt dần dần dữ tợn Dư Đào, Sở Thần thần nhiên nói.

"Ta đích xác hẳn là lập tức động thủ, ta hẳn là lập tức giết ngươi." Dư Đào mục quang tràn ngập phần hận, toàn thân cũng tìm không được nữa một tia ở phía trên thì cảm giác về sự ưu việt.

Sở Thần hơi có chút hiếu kỳ, "Đã như vậy, ngươi vì cái gì còn chưa động thủ?"

"Bởi vì có người không cho ta giết ngươi, bọn họ chỉ là muốn cho ta làm nhục ngươi, bức ngươi khuất phục!" Dư Đào ngực hảo một hồi phập phồng. Sở Thần mục quang thương cảm nhìn nhìn hắn, cũng khó vì gia hỏa này, cư nhiên đem lời này ghen đến bây giờ.

"Vậy ngươi như thế nào ý định? Ngươi không có ý định giết ta?" Thật lâu, Sở Thần cười nhạt nói.

Dur Đào cười ha hả, rút ra trường kiếm, "Ngươi cảm thấy khả năng sao? Ta thế nào khả năng buông tha ngươi? Ngươi cũng đã biết vì bất tử trong trận chiến đấu này, ta bỏ ra bao nhiêu giá lớn? Hiện giờ thực lực của ta, là tiêu hao ta suốt đời tiềm lực đôi lấy, từ đó sau này, vô luận bao nhiêu năm tháng, ta tại võ đạo trên cũng khó có khả năng tiến thêm được nữa!"

Nói xong, Dur Đào một kiếm làm ăn hưởng mặt đất, âm thanh chói tai vang lên, cứng rắn Thanh Thạch mặt đất lưu lại một đạo rõ ràng vết kiếm.

Tựa hồ một kiếm này cũng không có thể đem trong nội tâm ứ đọng chi khí phát tiết ít nhiều, Dur Đào lại liên tục làm ăn xuất mấy kiếm, điên cuồng cười nói : "Thế nhưng là bọn họ cũng không để ta giết ngươi! Ta bỏ ra thậm như vậy trọng giá lớn, bọn họ cũng không để ta giết ngươi! Ngươi nói có thể hay không cười? Có thể hay không cười?"

Tê tâm liệt phế, bệnh tâm thần. Như kẻ điên cuồng tiếu, Sở Thần nghe được vô tận hận ý, loại này hận, không chỉ là đối với hắn, cũng là đối với Dur Đào phía sau người.

Sở Thần lạnh lùng nhìn nhìn Dur Đào, người này nhìn như rất đáng thương, trên thực tế lại một chút không đáng đáng thương. Nửa ngày mới nói : "Đích xác buồn cười."

"Phải không? Ngươi cũng hiểu được buồn cười?" Dur Đào sừng sốt một chút.

Sở Thần lại nói : "Buồn cười chính là ngươi. Ngươi sớm nên là như vậy cái người chết, Thanh Mộc Thành ngoại tuyệt đỉnh núi Điều coi trọng ngươi nên chết rồi, ta để cho ngươi sống đến bây giờ, ngươi hẳn là cảm thấy vui mừng.

Về phần ngươi phía sau người, bọn họ không cho ngươi giết ta, kia chứng minh ta so với ngươi còn mạnh hơn, so với ngươi càng có giá trị, điểm này, ngươi sớm nên rõ ràng.

Về phần ngươi hận, ngươi không biết là mười phần buồn cười?

Ngươi bằng cái gì hận ta? Là các ngươi đối với Linh Nhi hạ độc thủ trước đây, ta muốn giết ngươi thiên kinh địa nghĩa. Ngươi lại bằng cái gì hận ngươi phía sau người? Không có trợ giúp của bọn hắn, ngươi cho rằng ngươi có lá gan vẫn có năng lực đứng trước mặt ta nói vậy chút lời?

Nói cái gì tiêu hao suốt đời tiềm lực mới đôi lấy thực lực hôm nay, ngươi cho rằng ngươi thật sự có tiềm lực sao? Cũng không thể để cho ngươi đột phá Tinh Nguyên cảnh, cũng muốn xưng là tiềm lực, thật sự là buồn cười!"

Nhất đoạn thoại nói xong, Dur Đào triệt để dừng sở ở đương trường, thế nhưng rất nhanh, bộ mặt của hắn bắt đầu bắt đầu vận vận.

"Đúng, đúng, ngươi nói đều đúng! Ngươi thật sự so với ta mạnh hơn, so với ta càng có giá trị, liền ngay cả suối mưa cũng không bằng ngươi, cũng khó trách ngươi đắc tội người còn có thể bình yên vô sự sống đến bây giờ."

Ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt nhợt nhạt, Dur Đào gần như từng chữ một nói xong lời này., hắn điên cuồng nở nụ cười, một cổ bệnh trạng hưng phấn nhanh chóng ở trên mặt hắn lan tràn.

"Thế nhưng, ngươi cũng chỉ có thể sống đến bây giờ. Ta hận ngươi, đem ta ép lên tuyệt cảnh, cho nên ta muốn giết ngươi; ta cũng hận bọn họ, không chút nào băn khoăn cảm thụ của ta, nếu như bọn họ không muốn ngươi chết, muốn thu phục ngươi, như vậy ta giết được ngươi, triệt để tuyệt ý nghĩ của bọn hắn!"

Nói xong, Dur Đào quát lớn lên tiếng, "Xem kiếm!"

Sở Thần lạnh lùng cười cười, một kiếm nghênh tiếp, đồng thời mở miệng nói : "Lời giống vậy ta cũng tặng cho ngươi, hôm nay, ngươi đừng muốn sống đi ra ngoài. Ta cũng không hận ngươi, bởi vì trong mắt ta, ngươi sớm đã là một người chết!"

Cuối cùng nhất nói hết lời, hai bên không còn bất kỳ ngôn ngữ.

Một hồi không sinh chết ngay lập tức chiến đấu, một hồi không có đường lui chiến đấu, trong lòng hai người không có bất kỳ do dự, duy nhất ý niệm trong đầu, chính là đánh chết đối phương, đem đối phương băm nát vạn đoạn!

Dur Đào thực lực hôm nay, dĩ nhiên có thể nhẹ nhõm thắng được ngoại môn đệ bát Lưu Sài, Tinh Nguyên cảnh có thể chạm vào. Thật muốn bàn về, đứng hàng ngoại môn Top 5 không nói chơi, cộng thêm đặc biệt vì hắn chuẩn bị Hoàng cấp thượng phẩm kiếm pháp, Top 3 cũng không phải là không có khả năng.

Về phần Sở Thần, Thối Thể Cảnh bát trọng thì miễn cưỡng có thể chiến thắng Lưu Sài, ngày nay được Bích Ngưng đem tặng Thối Thể Đan, nhất cử đột phá Thối Thể Cảnh Cửu Trọng, thực lực tăng gấp đôi. Cụ thể bài danh tuy khó mà nói, lại cũng cùng Dur Đào càng đấu lực lượng ngang nhau.

"Không nghĩ tới ngươi lại đột phá, xem ra chúng ta đều coi thường ngươi. Bất quá, như thế tốt hơn, lực lượng ngang nhau chiến đấu, thất thủ giết chết đối thủ rất bình thường, mặc dù ta giết ngươi, ai cũng không thể nói ta cái gì!"

Phát hiện Sở Thần so với trong tưởng tượng khó chơi, Dur Đào hơi kinh sợ, lập tức cười ha hả, xuất thủ đang lúc kiếm chiêu càng thêm tàn nhẫn.

"Phải không? Khó được ngươi bây giờ còn có không tưởng những cái này!" Sở Thần lạnh lùng cười cười, cả người cũng càng hung hiểm hơn lên.

Đỉnh bằng trên núi, đang xem cuộc chiến người tâm tình lên xuống bất định, thanh âm bên trong bọn họ căn bản nghe không được, bọn họ chỉ thấy hai người cang đầu hung hiểm vạn phần.

Vô số lần, lúc mọi người kinh hãi tại Dư Đào sắp bị thua, Dư Đào lại luôn là hiêm hiêm trốn tránh qua, quay giáo một kích; mà mỗi lúc mọi người bởi vì Sở Thần sắp gặp nạn mà tâm như tro tàn, hết lần này tới lần khác Sở Thần lại biến nguy thành an, nhanh chóng ổn định thế cục.

Vô số lần công thủ chuyển đổi, vô số lần trên dưới đổi chủ, làm cho người không kịp nhìn, thay đổi rất nhanh tâm tình, quả thật không muốn quá kích thích.

Chiến đấu tiếp tục, duy nhất làm cho người ta cảm giác an tâm chính là, cho tới bây giờ, Sở Thần như trước không có lộ ra dấu hiệu bị thua. Điều này nói rõ hẳn còn có cơ hội, chỉ cần hẳn có cơ hội thắng được, tiện ý vì lấy mọi người của cái có bảo trụ hi vọng, nói không chừng còn có cơ hội đạt được gấp mười hồi báo.

So với việc đại đa số người yên lặng vì Sở Thần khuyến khích, có ít người tâm tình không thể nghi ngờ vô cùng hồng бет.

Vốn cho là Dư Đào chiến thắng Sở Thần lại đơn giản bất quá, như thế, bọn họ chẳng những có thể đủ dựa thế đem Sở Thần thu phục, còn có thể kiếm lớn một bút. Lại không nghĩ rằng Sở Thần lại có thể như thế lợi hại, đối mặt Dư Đào may mắn không rơi vào thế hạ phong.

Như thế tiếp tục nữa, vạn nhất Sở Thần chiến thắng, chẳng những bọn họ dựa thế thu phục kế hoạch thất bại, còn muốn bởi vì một bồi thường mười tỉ lệ đặt cược sâu sắc cắt lấy một miếng thịt.

Nghĩ đến đây, những người khác liền không nhịn được muốn hôn tự kết cục, trực tiếp đem Sở Thần đánh bại. Chỉ là Sinh Tử Đài một khi mở ra, không có phân ra kết quả thì là tuyệt đối vô pháp những tay, điều này làm cho bọn họ chỉ có thể không biết làm gì, có khóc cũng không làm gì.

Mặt khác một chỗ, Bích Ngưng thay đổi ngày xưa dịu dàng ung dung, sắc mặt dần dần có chút ngưng trọng lên, "Không nghĩ tới Dư Đào cư nhiên mạnh mẽ đến loại trình độ này, xem ra, nhất định còn có sát thủ. Sở Thần a Sở Thần, hi vọng ngươi có thể thuận lợi sống qua a. . ."

Sinh Tử Đài, hai Nhân kiếm xuất Như Phong, không ai nhường ai. Mỗi một lần va chạm, đều bắn ra kịch liệt tia lửa.

Đột nhiên, Dư Đào kiếm thế một hồi, tại trong khoảnh khắc hoàn thành tụ lực, lập tức sét đánh đâm ra.

Kiểm xuất như Lôi Âm từng trận, mưa to mưa như trút nước. Một kiếm hóa thành vô số đạo lăng lệ hàn quang, chấn nhiếp nhân tâm, áp đảo người ánh mắt.

"Một kiếm Vạn Điểm Hàn! Cư nhiên là Hoàng cấp thượng phẩm mưa to kiếm pháp sát chiêu, cái này Sở Thần nguy hiểm!" Phía trên có người kinh hô, vô số người trong chớp mắt chờ đợi lo lắng.

Tiếp theo trong nháy mắt lại có người hô: "Sở Thần nhanh chóng ra chiêu a, ngươi cũng không thể cứ như vậy thất bại, ngươi chết việc nhỏ, chúng ta sau này ăn thịt hay là ăn kang liền nhìn ngươi!"

Vô luận phía trên người như thế nào lo lắng bức thiết, Sở Thần nhất định là vô pháp nghe được lời của bọn hắn. Đối mặt với như mưa to đập vào mặt hàn quang, trong lòng của hắn trần ngập tĩnh ngù.

Đây là giao chiến cho đến tận này tao ngộ lớn nhất nguy cơ, tuy hắn không biết đây là cái gì kiếm pháp cái gì chiêu thức, nhưng một kiếm này mang đến sát cơ cùng áp bách không chút nào làm không phải giả vờ.

Phạm là cường đại chiêu thức, chung quy có làm cho không người nào thối lui tránh năng lực. Một kiếm này Vạn Điểm Hàn cũng không ngoại lệ, lúc này Sở Thần, căn bản tránh cũng không thể tránh, hắn cảm giác mình đã hoàn toàn bị khóa chặt, vô luận di động đến phương hướng nào, đều so với khả năng tránh đi một kiếm này.

Thấy Sở Thần cũng không làm ra hữu hiệu phản kích, Dư Đào không chịu được điên cuồng cười to, "Sở Thần, ngươi liền chết đi cho ta! Mặc ngươi thiên phú kinh thiên, hôm nay cũng chỉ có thể là ta dưới thân kiếm vong hồn!"

Sở Thần nhú mày, một kiếm này, hắn ngoại trừ cứng rắn chịu, đích xác không có quá biện pháp tốt. Cuối cùng hắn tu luyện, chỉ là cơ bản nhất mấy cái kiếm thuật động tác.

"Chỉ là, đây cũng như thế nào? Ta sẽ không buông tha cho, ta tất sát ngươi!" Trong lòng quét ngang, thời khắc mấu chốt, Sở Thần hai mắt nhắm lại, trong chớp mắt, thân hình của hắn có như vậy một tia đình trệ.

"Đây là bỏ qua sao?" Dư Đào cười lạnh.

P phía trên, một đám người tâm như tro tàn, "Đều nhắm lại Nhãn chữ chờ chết, xem ra là không có hy vọng!"

"Sở Thần, ngươi đây là tại làm cái gì? Đừng nói ngươi cứ như vậy bỏ qua!" Một chỗ, Bích Ngưng cũng lặng lẽ rất nhanh nắm tay.

Trong tích tắc tĩnh mịch, trong tích tắc, hết thấy tất cả rời xa mà đi. Phảng phất, Sở Thần đã không cảm giác được bất kỳ vật gì, nghe không được, nhìn không đến, ngửi không thấy. . .

Đột nhiên, hấn phát hiện mình lại đây đến Từ Trúc Phong, hay là nữ nhân kia, hay là loại kia tiếng sáo, hay là kia đầy khắp núi đồi chán nhiep nhân tâm từ.

"Chẳng lẽ ta một mực liền muốn lại trở lại đây sao?" Sở Thần thăm nghĩ.

Đột nhiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm truyền đến, nữ tử cầm trong tay trúc tía đứng ở trước mặt, "Nhớ kỹ, ta chỉ luyện một lần, có được hay không tại ngươi!"

Nữ tử thân ảnh bắt đầu chuyển động, vượt qua tường tượng linh động mau lẹ.

Sở Thần trong đầu ông ông tác hưởng, chỉ có một câu kia, "Ta chỉ luyện một lần, có được hay không tại ngươi!"

Ngẩn ngẩn trong nháy mắt, tựa hồ phát sinh rất nhiều chuyện, tựa hồ lại cái gì cũng không có phát sinh.

Dư Đào không hiểu cảm giác có chút bất an, phảng phất có cái gì đồ vật áp lực tại trong lòng. Lắc đầu, hấn âm thầm buồn cười, nghĩ đến rất nhiều, một kiếm này hạ xuống, Sở Thần hấn phải chết không thể nghi ngờ, còn có thể có cái gì biến cố hay sao?

Đáy lòng cười thầm chưa tản đi, đột nhiên, hấn phát hiện Sở Thần cư nhiên mở hai mắt ra, mà kia hai mắt, cư nhiên là tử sắc, nhìn qua không hề có nhân tính!

Sở Thần mắt tuy đã mở ra, tâm thần nhưng như cũ rong chơi ở kia mảnh tử sắc trúc hải. Tuần hoàn theo trong trí nhớ nữ tử động tác, hấn chậm rãi xuất kiếm, rất đơn giản một kiếm, thường thường đâm ra.

Chỉ một thoáng, phong ngừng, mưa, hết thảy đều an tĩnh lại. Toàn bộ thế giới, chỉ có kia rực rỡ tử sắc con mắt quang, cùng với kia thường thường chân thực một kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kia một vòng rực rỡ tử

Đỉnh bằng trên núi, mọi người thấy phía dưới Sinh Từ Đài trên tình hình, trong nội tâm buồn bực không thôi.

"Đến cùng thế nào chuyện quan trọng? Người nào thắng a, thế nào hai người cũng không động sao?"

"Đúng vậy a đúng vậy a, gấp rút chết ta rồi, chết cũng cho thống khoái được không nào? Làm treo tính cái gì sự tình!"

Mọi người nghị luận thời điểm, một mặt khác, Bích Ngưng mục quang chớp động, "Thật là lợi hại một kiếm, bất quá tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào, thế nào chính là hết lần này tới lần khác nghĩ không ra đâu này?"

Đúng lúc này, có người kinh hô, "Nhìn, có động tĩnh!"

Mọi người nhao nhao ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy Sinh Từ Đài, Trên người Sở Thần đột nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ, thân hình hấn lao đảo sau lui, đột nhiên một kiếm xử trên mặt đất, quỳ một chân trên đất.

"Đây là. . . Chẳng lẽ bại. . . Thất bại?" Đỉnh núi tĩnh mịch không tiếng động.

Sinh Từ Đài, Sở Thần quỳ một chân trên đất, sắc mặt trắng xám, như không phải nhờ vào trường kiếm cheo chống, hấn ước chừng đã té trên mặt đất.

Tại hấn đối diện, Dư Đào trước mắt kinh khủng, ngơ ngác nhìn ngực, chỗ đó có cái lỗ máu, huyết tinh đang cuộn cuộn dẫn ra ngoài.

"Thế nào khả năng? Ngươi thế nào khả năng bị thương ta?" Dư Đào lẩm bẩm nói, tràn đầy không thể tin.

"Thế nào sẽ không có khả năng? Chiêu kiếm của ngươi chỉ thường thôi, ta muốn giết ngươi, như chém dưa thái rau!" Sở Thần suy yếu cười nói, nói xong khục khục phun ra hai cục máu.

Tuy cái kia gần như hoàn mỹ một kiếm đã đâm trúng Dư Đào chỗ hiểm, nhưng cuối cùng Dư Đào kia như mưa to một kiếm cũng làm hấn bị thương

nặng. Vài đạo kiếm khí tại thân thể các nơi bạo phát, Trực tiếp nỗ huyết nhục mơ hồ.

Thương thể của hắn, so với Dư Đào không chút nào nhẹ. Duy nhất chỗ tốt là, thương thể của hắn không tại chỗ hiểm, cũng không trí mạng. Mà Dư Đào liền chẳng nhiều sao may mắn, bị đâm trúng ngực, tử vong chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Sinh Tử Đài trên lầu nữa yên tĩnh, ai cũng không nói gì, phảng phất tại chờ đợi thời gian tới tuyên bố kết cục.

Đột nhiên, Một hồi tiếng chuông tiêu vang lên, cười đến bệnh tâm thần, lại mang theo kiếp sau quăng đời còn lại cuồng hỉ.

Sở Thần nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Dư Đào ngửa đầu cười to, cũng không để ý ngực chảy ra huyết. Đang lúc hắn cho rằng Dư Đào chịu không được kích thích mà nổi điên, Dư Đào đột nhiên đem trên thân quần áo toàn bộ kéo.

Lúc này, Sở Thần mới phát hiện, trên người Dư Đào có một kiện phẩm chất rậm rạp, hiện ra kim loại sáng bóng áo giáp.

Thấy thế, trên đỉnh núi tiếng trống nổi lên bốn phía.

"Hèn hạ, vô sỉ, cư nhiên xuyên giáp trụ phòng thân!"

"Trách không được trước kia kia Dư Đào như thế cuồng vọng. Xem ra chúng ta lần này nhất định phải thua!"

Nghe xung quanh nghị luận, Bích Ngưng sắc mặt biến ảo bất định, hồi lâu, nàng chán nản thở dài, buông lỏng ra nắm tay, trong nội tâm im lặng đạo :
"Thật xin lỗi, cuối cùng không thể đến giúp ngươi!"

Sinh Tử Đài, Dư Đào cuồng tiêu rốt cục ngừng lại. Nhìn nhìn mục quang lạnh lùng Sở Thần, hắn lờ suy nghĩ cuồng tiêu, "Nhìn thấy không? Ta chết không được, không chết được, ha ha!"

Sở Thần không nói, cúi đầu xuống, Dư Đào chạy qua tới chính là một cước, vô cùng tiếc hận nói : "Đáng tiếc nha, còn kém như vậy một chút, ngươi liền giết chết ta, thật sự còn kém như vậy một chút.

Đáng tiếc nha, ta hết lần này tới lần khác mặc hộ thân áo giáp, là không có chết! Ha ha, ngươi nói buồn cười không thể cười?"

Thấy Sở Thần không nói, Dư Đào cũng không tức giận, một bả nắm Sở Thần cái cảm đạo : "Ngươi biết không? Đồ máu thời điểm, lòng ta đau quá, thật sự đau quá, ta đã cho ta sẽ chết, lúc đó, ta thật sự thật là sợ.

Thế nhưng là, ta cuối cùng không có chết, phải chết chính là ngươi, là ngươi Sở Thần! Ngươi thiên phú mạnh hơn ta như thế nào? Giá trị lớn hơn ta thì như thế nào? Hôm nay, ngươi cuối cùng muốn trở thành ta dưới thân kiếm vong hồn!"

Dư Đào trên mặt bệnh trạng nụ cười, lời nhanh hơn muốn điều tra tới trông mắt, không khỏi hiển lộ hắn lúc này hưng phấn cực độ.

Đón Dư Đào thô bạo mục quang, Sở Thần cười nhạo một tiếng, "Kẻ yếu mới cần dùng ngôn ngữ để đề thăng dũng khí của mình, ngươi lời lao!"

"Ngươi. . . Sắp chết đến nơi cái lại cứng rắn, xem ta không đồng nhất kiếm kết quả ngươi!" Dư Đào giận dữ, trực tiếp đem kiếm giơ lên, tùy thời có thể đâm xuống.

Sở Thần hai mắt híp lại, khoanh tay chịu chết không phải của hắn tác phong, hắn còn có được cuối cùng nhất một kích lực lượng.

Đang lúc Sở Thần tập trung tinh thần chuẩn bị phản kích, đột nhiên Dư Đào lại tổ chức thần kinh nở nụ cười.

"Ngươi biết không? Tuyệt đỉnh núi Điều lần kia, ngươi không có giết đi ta, là ngươi sai lầm lớn nhất. Mà ta cuộc đời đặc ý nhất sự tình, chính là nắm tiêu cô nương kia dán tại trên vách đá, nếu không phải như thế, thiên tài như thế ngươi, thế nào khả năng đi đến dưới kiếm của ta, ngẩng cổ chờ chém? A!"

Long có nghịch lân, động tới tất phần nộ!

Không hề nghi ngờ, sống nương tựa lẫn nhau Sở Linh Nhi, chính là Sở Thần nghịch lân.

Hắn vĩnh viễn Vô Pháp Vong Ký, trong sơn động tĩnh lại thì nàng uống nước mà đem củ sắn lưu cho bộ dáng của hắn; hắn đồng dạng Vô Pháp Vong Ký, tuyệt đỉnh núi Điều trên nàng sắp Tĩnh mạch đốt thể mà chết, như trước cười an ủi hắn để cho hắn hào hào sống sót thì bộ dáng. .

Có một số việc đi qua chính là đi qua, nhưng có một số việc, phát sinh liền vĩnh viễn gây khó dễ.

Linh Nhi bị thương, là Sở Thần trong nội tâm vĩnh viễn đau nhức, mặc dù bị kích cũng không phát sinh, nhưng chôn sâu đáy lòng hận ý, cũng không hề bởi vì thời gian mà phai mờ.

Ngày nay, Dư Đào rõ ràng còn dám nhắc tới ngày đó sự tình, còn vẫn lấy làm ngạo, không thể nghi ngờ thật lớn chọc giận tới Sở Thần.

Vừa nghĩ tới nhu thuận hiểu chuyện Linh Nhi thiếu chút nữa chết Dư Đào này tạp chủng chi thủ, Sở Thần trong nội tâm rồi đột nhiên nổi giận, mãnh liệt lửa giận trong chớp mắt liền phá hủy lòng của hắn phòng.

Cái gì lãnh tinh, cái gì tìm kiếm sơ hở, cái gì cuối cùng nhất một kích, toàn bộ đều là chó má!

Lúc này Sở Thần trong đầu, chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đó chính là Sát!

Sát!

Tựa hồ cũng không cảm giác được Sở Thần dị thường, Dư Đào như cũ dương dương tự đắc, cho rằng nắm chắc thắng lợi hẳn tự nhiên không ngại tiến thêm một bước đau đớn Sở Thần.

"Người tựa hồ rất phần nộ? Bất quá này tựa hồ vô dụng, người xem, ngày đó ta khi dễ muội muội của người, người không thể cảm ta thế nào dạng, hôm nay ta lại khi dễ người, người hay là. . ."

Dư Đào đang đắc ý, đột nhiên, một cái lạnh lùng như sắt thanh âm truyền đến, "Nói xong sao?"

Dư Đào ngạc nhiên, ngẩng đầu chỉ thấy được một đôi tử nhãn, kia không hề có tâm tình con người, để cho lòng của hắn đều đã quên nhảy lên.

Hồi tưởng lại Sở Thần kia tử nhãn một kiếm lợi hại, Dư Đào trong chớp mắt một cái giật mình, không kịp nói chuyện, lần nữa một chiêu một kiếm Vạn Điểm Hàn xuất thủ.

Đồng dạng một kiếm, nhanh như mưa to, hàn quang vạn điểm, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng lúc này Sở Thần, phản ứng lại đã hoàn toàn khác nhau. Chẳng biết lúc nào, hắn đã ném trường kiếm trong tay, lúc này, hắn cứ như vậy tay không có đeo găng tay đối mặt với bao phủ mà đến hàn quang.

Dư Đào khóe miệng hơi vênh, châm chọc nói: "Còn tưởng rằng người có cái gì biện pháp hay đâu, nguyên lai đúng là đầu óc vờ ngớ ngẩn!"

"Phải không?" Thanh âm giống như đến từ chân trời, lạnh được ứa ra hàn khí.

Nói xong, Sở Thần hai chân vi phân, song quyền nắm chặt, trên thân đột nhiên sau lưng.

"Rống!"

Một tiếng rít gào, dẫn tới phong vân té hội, Lôi Động trời cao.

Tiếng gầm gừ giống như đến từ cổ xưa Hồng Hoang đại địa, vô tận hoang vu khí tức hóa thành mắt thường có thể thấy gọn sóng trong không khí truyền ra. Chỉ là một cái đối mặt, Dư Đào liền cả người mang kiếm bị đánh bay ra ngoài.

Trên núi mọi người kinh hô, liền ngay cả Bích Ngưng cũng âm thầm kích động lên, mặc kệ trên người Sở Thần phát sinh cái gì, có thể thay đổi chiến cuộc, mới là trọng yếu nhất.

Sinh Từ Đài, Sở Thần cả người giống như hóa thân giống như dã thú, ngoại trừ tinh mạch lạnh, không có bất kỳ khác tâm tình.

Đờ đờ ngọn lửa tím trần lan hai con người, hắn dờ dẫn bước tới. Từng bước một, trầm trọng vô cùng, giống như cự thú chà đạp núi cao, không tiếng động, kinh lôi từng trận.

Thật là khủng khiếp khí thế, chỉ là một cái bóng lưng để cho người chịu không được! Đang xem cuộc chiến người kinh hô, Bọn họ cái gì đều nghe không được, chỉ nhìn lấy Sở Thần bộ dáng Long Hành Hổ Bộ, bọn họ liền phảng phất thấy được một tôn khủng bố Hồng Hoang cự thú, tìm đập nhanh không thời.

"Người. . . Người muốn làm cái gì? Người. . . Người đừng qua! Không, ta không phục. . ." Dư Đào núp ở góc hẻo lánh, mục quang sợ hãi không thôi, hẳn thủy chung không rõ, rõ ràng Sở Thần sẽ bị chính mình chém giết, vì sao thoáng cái thế cục liền cuốn qua? Chẳng lẽ liền lão thiên gia cũng đứng ở cái kia biên?

Sở Thần chậm rãi đến gần, mỗi một bước đều đạp tại Dư Đào trong tâm khảm, trầm trọng đến làm cho người hít thở không thông. Đột nhiên, khóe miệng của hắn xé ra, đúng là nở nụ cười.

"Người không phục? Người bằng cái gì không phục?" Lôi nói, Sở Thần một tay duỗi ra, Trực tiếp hướng Dư Đào cái cổ mà đi.

Dư Đào trong nội tâm vui vẻ, huy kiếm trực tiếp hướng kia một tay chém tới. Hắn tin tưởng một kích này nhất định sẽ không thất thủ, mà đắc thủ thành quả chiến đấu, chính là Sở Thần một mảnh cánh tay.

"Thiếu đi cánh tay này, nhìn người còn thế nào theo ta đấu!" Dư Đào trong nội tâm cười thầm Sở Thần ngu xuẩn.

Lại không nghĩ Sở Thần lạnh lùng cười cười, "Ngu xuẩn!"

Lôi nói, cánh tay của hắn như trước đi phía trước mà đi, chỉ là tiến lên, một cổ không hiểu khí tức nhập vào cơ thể, phảng phất có Hồng Hoang mãnh thú muốn từ trong cơ thể hắn thức tỉnh.

Mọi người chỉ nhìn thấy Sở Thần vươn tay cánh tay, theo sau Dư Đào thừa cơ xuất kiếm, đón lấy Sở Thần ống tay áo ầm ầm nổ bung.

Mảnh vỡ bông bành nhiều, giống như tuế nguyệt khắc đá trên cát sỏi, Cuồng phong vận chuyển qua, lộ ra chôn sâu mỹ lệ cùng cảm động, làm cho người động dung!

Đó là một mảnh từ sắc cánh tay, tôn quý, mỹ lệ, lại tràn ngập cuồng bạo mà đã tính lực lượng. Cầu ghim cơ, chắc chắn lân phiến, phảng phất thể gian không có bất kỳ ngôn ngữ có thể hình dung sự cường đại của nó.

Chính là như vậy một mảnh cánh tay, xuyên việt thời không, phong hoá tuế nguyệt, xuất hiện ở mọi người trước mắt, đến Vô Biên rung động.

Trên đỉnh núi người đã triệt để choáng váng, hoàn toàn không biết nên nói chút cái gì mới tốt.

Bích Ngưng trước sau như một trên mặt của phong khinh vân đậm lại hơi có ửng hồng, hô hấp cũng hiển lộ có chút dồn dập. Chẳng quản nàng cũng không biết này từ sắc cánh tay thế nào cùng một loại, nhưng rất nhiều thời điểm, rung động cùng nhiệt huyết tựa hồ không cần lý do.

Dư Đào kia tự cho là đúng một kiếm đã không người chú ý, trên thực tế, một kiếm kia cũng đích xác không có đưa đến hiệu quả.

Sở Thần liền như vậy trực tiếp, tự nhiên mà vậy nhéo ở cổ của hắn, đưa hắn nhấc lên.

"Thả. . . Buông tha ta!" Hai tay cầm lấy kia cứng như sắt thép từ sắc cánh tay, Dư Đào mặt đỏ bừng cầu xin. Nếu như không phải hai chân cách mặt đất, hẳn nhớ hẳn nhất định sẽ quỳ xuống, chỉ cần có thể mạng sống, dập đầu cũng được.

Nhưng rất tiếc, Sở Thần đã không có khả năng cho hắn cơ hội.

"Buông tha người? Người đó tới buông tha Linh Nhi?"

Băng lãnh trong lời nói, "" một tiếng, Dư Đào trực tiếp bạo thành một đoàn huyết vụ. Huyết vụ tan hết, Sở Thần toàn thân huyết nhuộm, trong mắt từ sắc thối lui, cánh tay cũng khôi phục bình thường.

Lảo đảo hai bước, "Đồng" một tiếng, Sở Thần té trên mặt đất.

Rốt cục, Sinh Tử Đài đánh một trận thắng bại đã phân, Dư Đào đã chết, Sở Thần, sống chết không rõ!

Kết cục chi thảm thiết, chuyện xấu nhiều, trong lúc nhất thời, trên núi dưới núi một mảnh im lặng.

Phía trên Sinh Tử Đài, bình tĩnh màn sáng cấp tốc chớp động, giống như gọn sóng, cuối cùng hóa thành mảnh vỡ tan biến tại vô hình., một cái huyết sắc quang cầu bay lên, trong đó đúng là không rõ sinh tử Sở Thần.

Đột nhiên, một đạo bóng roi hoành không, trực tiếp hướng Sở Thần bay tới. Sắp quần lấy chỉ kịp, một đạo Ngân Nguyệt phá không mà đến, Trực tiếp đem trường tiên chặt đứt, theo sau thế đi không giảm, trực tiếp hướng roi chủ nhân quét tới.

"Bích Ngưng sư tỷ cử động lần này không chê lấy lớn hiếp nhỏ sao?" Vách đá, một hắc y Thanh Niên bùm mặt, huyết dịch từ khe hở chảy ra.

Bích Ngưng đưa tay đem Sở Thần tiếp được, ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng nói : "Có người móng vuốt không sạch sẽ, chặt lại có làm sao? Không phục? Để cho Lôi Ngạo tự mình tới tìm ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giấu công lao các

"Vô tận trong bóng tối, ta nỗ lực muốn mở mắt ra, lại luôn là vẫn chưa tỉnh lại.

Ta có thể nghe được tiếng gió, nghe thấy được trúc hương, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được bên ngoài dưới nổi lên mưa, tích tí tách, tựa hồ rất đẹp.

Không biết từ cái gì thời điểm bắt đầu, ta dần dần thói quen kia gián đoạn vang lên tiếng bước chân, giống như nước chảy. Chỉ là, nàng kia tựa hồ luôn là không nói lời nào, xoay người một cái, liền chỉ để lại nhàn nhạt mùi thơm, Vô Biên tịch liêu. . ."

...

Chỉ chuyển mắt, nửa tháng đi qua.

Sinh Từ Đài đánh một trận đũa tới oanh động sớm đã bị lãng quên, hưng phấn người hưng phấn qua, tức giận người cũng lắng lại lửa giận, chỉ có ngẫu nhiên trà dư cơm sau, mới có người nhớ tới kia cái sinh từ chưa biết người trẻ tuổi.

Sáng sớm, Thanh Trúc phong Thỉnh Vũ các.

Sở Thần lẳng lẳng nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích. Hắn đã mê man nửa tháng, tự Sinh Từ Đài trên ngất đi, hắn liền chưa từng tỉnh lại.

Hôm nay, ý thức của hắn lần nữa từ trong bóng tối tỉnh lại, thói quen muốn trợn mắt, rồi lại nhện không được muốn thả vứt bỏ, đột nhiên, hắn kinh hi phát hiện trước mắt cứ nhiên xuất hiện một mờ ánh sáng.

"Ta đã tỉnh lại, ha ha, ta đã tỉnh lại!" Giống như một đứa bé, Sở Thần trong nội tâm vô cùng tung tăng như chim sẻ. Không phải trong bóng đêm lang thang người, tuyệt đối sẽ không biết Quang Minh đáng quý.

Hai mắt từ từ thích ứng ánh sáng, Sở Thần khó khăn ngồi dậy. Cũng không biết đến cùng chịu tổn thương nặng thế nào đi nữa, hắn toàn thân như cũ không ngừng có cảm giác đau đớn truyền đến.

Không muốn lại phế vật đồng dạng nằm ở trên giường, hắn vùng vẫy đứng dậy, đẩy ra cửa sổ.

A, hảo một hồi Đông Vũ!

Nhìn nhìn liên tục cảnh mưa, hô hấp lấy hơi lạnh không khí, trong lúc nhất thời, Sở Thần chỉ cảm thấy toàn thân đều thư sướng, tựa hồ rốt cuộc không cảm giác được bất kỳ đau đớn.

Mưa phùn như tơ, Viễn Sơn mặt mờ, hết thấy tốt đẹp như vậy, làm cho người ta tâm cũng không khỏi trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên, bên tai vang lên quen thuộc tiếng bước chân, tiếng bước chân rất nhẹ, rồi đi có chút xa, chỉ là hết lần này tới lần khác liền phủ lên tí tách tiếng mưa rơi.

Sở Thần hoảng hồn nhưng quay đầu, phương xa sạn đạo, mộng lung Yên Vũ, một bộ thanh sam, một bả giấy dầu cái dù, chậm rãi mà đến.

Yên tĩnh, thanh nhã, trong lúc lơ đãng dịu dàng phong tình, phảng phất cô đọng tuế nguyệt, bất tri bất giác, đúng là cảm giác thời gian đều chậm lại.

Đột nhiên Sở Thần khước miệng hơi vênh, trở lại trong phòng ôm ra giấy bút, liền trận này Đông Vũ rơi lên.

"Thế nào không nhiều lắm nghỉ ngơi?" Bích Ngưng cất kỹ dù che mưa, tiến nhập trong phòng.

Sở Thần Tiểu Tiểu, "Đã nghỉ ngơi thật lâu rồi, không còn động động nên nát mắt. Tới đây nhìn xem ta họa được thế nào dạng?"

Bích Ngưng mỉm cười, cười nói đã đi tới, "Ngươi cũng sẽ vẽ tranh? Ta xem một chút!"

Sở Thần tránh ra, Bích Ngưng mục quang rơi vào bức họa cuộn tròn, hơi hơi kinh ngạc sau khi, là không che dấu được tiểu ý.

Hồi lâu, Bích Ngưng trực tiếp đem bức họa cuộn tròn xoay lên, "Nhà ai nữ tử? Không sai nhé. Với tư cách là ta chiếu cố ngươi như thế nhiều ngày báo đáp, tranh này thuộc về ta, không cho phép phản đối!"

Sở Thần sờ lên cái mũi, lại là không nghĩ tới tiếng tăm lừng lẫy Thanh Tiêu Các thủ tọa, nguyên lai cũng có như thế hài tử khí đích một mặt.

Nói chuyện phiếm vài câu, Bích Ngưng đưa ra cáo từ, có thể nói tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Sở Thần há to miệng, "Cái này muốn đi a?"

Bích Ngưng đôi mắt - đẹp dừng lại ở trên mặt hắn, hồi lâu cười nói: "Không nỡ bỏ a? Lòng tham hài tử không tốt nhé. Nếu như ta thật sự dừng lại quá lâu, ngươi sẽ có nguy hiểm được!"

Sở Thần sừng sờ, chợt bừng tỉnh, "Cũng đúng, ngươi thỉnh thoảng qua một lần, không biết bao nhiêu Nhãn chủ nhìn chăm chăm đầu, e rằng hiện tại thật nhiều người đều hận chết ta. Thật muốn dừng lại quá lâu, nói không chừng có người liền động sát cơ."

Bích Ngưng Tiểu Tiểu, "Biết là tốt rồi. Đúng rồi, kế tiếp có cái gì ý định?"

"Ý định? Hắn sẽ xác nhận nhiệm vụ ra ngoài rèn luyện một đoạn thời gian a, ngươi cũng biết, hai mai tinh thạch lương tháng, nhét không đủ để nhét kẻ rãng. Nói lại, ngươi lần trước dường như buôn bán lời không ít, là không phải trợ giúp một chút a?" Sở Thần cười nói.

Bích Ngưng lắc đầu, "Trợ giúp ngươi cũng đừng nghĩ, lớn như vậy Thanh Tiêu Các chi tiêu cũng không nhỏ. Biết không? Thua thiệt là phúc, nóng vội luôn là không tốt."

Sở Thần gật gù đầu, Bích Ngưng lại nói : "Xuống núi lúc trước, đi giấu công lao các một chuyến a, chọn một cửa phù hợp vũ kỹ trước luyện lấy. Còn có, cuối năm thi đấu lúc trước nhớ gấp trở về, tranh thủ ngoại môn Top 3!"

Nói xong, cũng không đợi Sở Thần hỏi nhiều, Bích Ngưng khởi động giấy dầu cái dù, đi vào trong mưa.

Đội Bích Ngưng thân ảnh tiêu thất, Sở Thần mới bừng tỉnh hoàn hồn. Nói ra kiếm, liền bung dù hướng truyền Đạo Phong mà đi.

Dư Đào đã chết, cuối cùng hiểu rõ một cột tâm sự. Hiện giờ, là nên hào hào cân nhắc võ đạo sự tình.

Tuy Hoàng cấp trung phẩm Thương Viêm Quyền uy lực không sai, bản thân cơ sở kiếm thuật cũng tiến rất xa, nhưng chân chính chống lại đối thủ cường đại, vẫn còn có chút rách rưới.

Trong nội tâm suy nghĩ, gần một canh giờ sau, Sở Thần đi đến truyền Đạo Phong.

Đỉnh núi lầu các, lần lượt có đệ tử ra ra vào vào, thân là ngoại môn giấu công lao các, ra vào cũng tự nhiên đều là Ngoại Môn đệ tử.

"Trường lão, đệ tử Sở Thần, hi vọng mượn đọc vũ kỹ tu luyện." Giấu công lao các chỗ ghi danh, Sở Thần cung kính đưa lên đệ tử Yêu Bài.

Lão già tiếp nhận, lại nhìn hắn một cái, chột trả Yêu Bài đạo : "Lần đầu tiên qua a? Vào đi thôi, lần đầu tiên miễn phí, chọn lựa thời gian nửa canh giờ."

Sở Thần tạ ơn, trực tiếp hướng trong các đi đến.

Ngoại môn giấu công lao các tổng cộng tầng ba, tầng thứ nhất cất chứa phần lớn là không vào phẩm vũ kỹ, Sở Thần cũng không có cái gì hứng thú, trực tiếp hướng hai tầng thang lầu miệng đi đến.

Phảng phất xuyên qua một tầng cái gì chướng ngại, Sở Thần nhẹ nhõm xuất hiện ở tầng thứ hai.

Tầng thứ hai đệ tử hơi nhiều, nơi này cất chứa chính là Hoàng cấp vũ kỹ, hạ phẩm chiếm đa số, trung phẩm thượng phẩm cực nhỏ.

Lấy tính cách của Sở Thần, mục quang tự nhiên nhắm ngay cao cấp nhất Hoàng cấp thượng phẩm vũ kỹ. Rất nhanh, hắn nhìn thấy một quyển "cô vân mười ba thức".

Cô vân mười ba thức, Hoàng cấp thượng phẩm kiếm pháp, tổng cộng mười ba thức, mỗi nhất thức lại từ một số kiếm chiêu cấu thành. Xuất kiếm thời điểm, kiếm như cô vân, mờ ảo bất định, làm cho người khó lòng phòng bị.

"Chính là nó!" Xem hết giới thiệu văn bản, Sở Thần đã quyết định hạ xuống, trực tiếp đưa tay đi lấy "cô vân mười ba thức". Chỉ là chưa đụng phải cạnh góc, một tầng nhân nhật màn sáng xuất hiện, trực tiếp đem tay của hắn bắn ra.

"Cái gì tình huống?" Sở Thần hơi hơi kinh ngạc, không ai nói với hắn còn có chuyện như vậy a.

Lúc này bên cạnh một người đạo : "Sư đệ mới tới? Người có chỗ không biết, phẩm là Hoàng cấp trung phẩm và trở lên vũ kỹ, cũng phải cần tông môn công hiến tài năng đổi lấy. Cái gọi là miễn phí, chỉ là nhằm vào Hoàng cấp trung phẩm trở xuống vũ kỹ."

Vừa nói như vậy, Sở Thần nhất thời đã minh bạch. Cảm tình hắn căn bản bạch kích động một hồi, thiên hạ không có miễn phí cơm trưa, có thể miễn phí đều là kém nhất.

Kỳ thật điều này cũng không có cái gì đâu có, như vậy đại tông môn muốn duy trì, còn muốn phát triển tăng cường, tất nhiên cần vô số người nỗ lực. Là có tại một thứ gì đó trên thiết lập cánh cửa cũng không gì đáng trách.

Chỉ là minh bạch về minh bạch, Sở Thần như trước mười phần phiền muộn. Bởi vì hắn trên người căn bản không có đủ cho một chút tông môn công hiến.

"Xem ra là trắng tay rồi, những cái kia trung phẩm trở xuống đồ vật còn không bằng không muốn. Việc cấp bách là muốn biện pháp đạt được tông môn công hiến." Nghĩ nghĩ, Sở Thần quyết định rời đi.

Quay người lại, đột nhiên hắn phát hiện đi thông tầng thứ ba đầu bậc thang ngay tại cách đó không xa. Nghĩ thầm mượn không được đồ vật nhìn xem cũng tốt, kết quả là, hắn liền hướng tầng thứ ba đi đến.

"Ai, tầng ba là không thể đi lên. . ." Lúc trước người kia hảo ý nhắc nhở, chỉ là lời còn chưa dứt liền há to miệng mong.

"Lên rồi, cứ nhiên lên rồi! Không phải nói không tứ phẩm Tinh mạch võ giả vô pháp thông qua tầng ba che chắn sao? Chẳng lẽ. . ."

Không nói đến kia nhắc nhở người trong nội tâm như thế nào đặc sắc, Sở Thần chỉ cảm thấy dường như bị cái gì đồ vật ngăn cản một chút, đón lấy hắn liền xuất hiện ở tầng thứ ba.

Tầng thứ ba không có một bóng người, tựa hồ đã thật lâu không ai đã tới, trên mặt đất đã bắt mắt dày đặc tích Trần.

"Phi phi, thật đúng không chịu trách nhiệm, quét dọn một chút sẽ chết a?" Tùy tiện đi vài bước, bụi đất tung bay, Sở Thần không khỏi mắng.

Này tầng thứ ba cùng phía dưới hai tầng hoàn toàn khác nhau. Trong tầm mắt một quyển sách cũng không có, cũng không có giá sách. Có chỉ là từng khối âm đạm tầng đá.

"Một quyển sách cũng không có, chẳng lẽ lại những cái này tầng đá là bảo bối?" Sở Thần trong nội tâm hồ nghi, lúc này nhện không được hưởng một tầng đá đi đến.

Tầng đá trước, Sở Thần cảm lấy một khối bài tử, phù nhẹ tích Trần mới phát hiện phía trên có chữ viết.

"Hạo Nhiên Chính Khí, Thiên cấp kiểm pháp, tàn cuốn, Bích Tiêu Tông đòi thứ chín Tông chủ được từ nào đó cường giả mộ, truyền thuyết tông cộng Cửu Trọng, này cuốn tứ trọng, sau ngũ trọng lưu lạc. . ."

Xem hết trên bài tử giới thiệu, Sở Thần nhất thời có chút ngây dại.

Rất lâu, hần mới hít sâu một hơi, "Không có nghĩ tới đây lại có Thiên cấp vũ kỹ, dù cho chỉ là tàn cuốn, nhưng cũng là thường nhân nghĩ cũng không dám nghĩ."

Buông xuống bài tử, Sở Thần gần như đã có thể xác định, Chu Hạo nhưng tu luyện chính là Hạo Nhiên Chính Khí, bằng không, trên người hần khí tức sẽ không theo này nói ở trên giống như đức.

Chân chính đề cho Sở Thần hưng phấn chính là, có lẽ bởi vì nơi này đều là tàn cuốn, có lẽ bởi vì tông môn đối với thực Chính Thiên mới vô cùng ưu đãi, những thứ kia không cần bất kỳ tông môn công hiến.

Đơn giản mà nói, chỉ cần người đủ vốn sự tình, liền có thể đem nơi này tất cả đồ vật miễn phí học đi.

Sở Thần tự nhiên sẽ không bỏ qua như thế cơ hội tốt, Thiên cấp vũ kỹ, dù cho chỉ là tàn cuốn, vậy cũng không phải người bình thường có thể tiếp xúc lấy được. Chân chính muốn dùng công để đổi, e rằng biến đi.

Tầng đá không nhiều lắm, tông cộng chỉ có năm khối, thời gian còn lại còn đầy đủ, Sở Thần ý định nhìn kỹ hần nói.

Đi đến khối thứ hai tầng đá trước mặt, cảm lấy bài tử vừa nhìn, "Mặc Ngọc Băng Thanh, Thiên cấp chương pháp, tàn cuốn, đệ thập tứ thay Tông chủ du lịch mang về, truyền thuyết tông cộng Cửu Trọng, này cuốn tứ trọng, sau ngũ trọng lưu lạc. . ."

Đệ tam tầng đá, "Khát nước ba ngày, Thiên cấp kiểm pháp, phân ra Nhược Thủy, bích viêm hai cuốn, vốn cuốn Nhược Thủy cuốn. . ."

Đệ tứ tầng đá, "Cửu Thiên Lôi Động, Thiên cấp quyền pháp, tàn cuốn, đệ tam mươi Ngũ Đại Đệ Tử Lôi Ngạo mang về, cụ thể không rõ, vốn cuốn tứ trọng!"

Liếc một cái xem hết, Sở Thần chấn kinh đương trường, bài trong tay từ "Rời " một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Lôi Ngạo, cư nhiên là Khai Cương Vương thế tử, Lôi Tiêu Điện thủ tọa Lôi Ngạo, hần cư nhiên mang về Thiên cấp quyền pháp tàn cuốn!

"Hần lấy được thật sự là tàn cuốn sao?" Hồi lâu, Sở Thần yên lặng đem bài tử nhặt lên thả trở về, tâm tình trầm trọng hướng đi cuối cùng nhất một tầng đá.

"Đệ tam mươi Ngũ Đại Đệ Tử quân lã được từ nào đó Bí cảnh, cụ thể không rõ!" Xem hết, Sở Thần trong lòng kịch chấn, lần nữa ngây người đương trường.

"Không rõ? Cái gì ý tứ? Liền Thiên cấp vũ kỹ cũng có thể phân biệt, chẳng lẽ tầng đá kia trên ghi chép đồ vật so với Thiên cấp vũ kỹ còn mạnh hơn? Còn có, quân lã là ai? Tương đồng ba mươi Ngũ Đại Đệ Tử, nàng cùng Lôi Ngạo. . ."

!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chu Thiên Ngọc Viêm Kiếm

Ngắn ngủi nghỉ hoặc sau khi, Sở Thần nhanh chóng đem tạp niệm dứt bỏ, việc cấp bách, hần cần mau chóng từ năm loại Thiên cấp vũ kỹ trung tuyển chọn chính mình ý định tu luyện.

"Hạo Nhiên Chính Khí, tốt thì tốt, bắt quá ta dường như cũng không phải loại kia đang khí đích người a?" đệ một tầng đá trước mặt, Sở Thần trầm tư một lát, cuối cùng nhất vẫn cảm thấy không thích hợp, lập tức bỏ đi.

"Mặc Ngọc Băng Thanh, ồ, luyện ra lạnh như băng, làm không tốt Ngọc Hàn khối lửa kia đóng băng từ chính là luyện luyện được tậ xấu, hay là không muốn!" Khối thứ hai tầng đá trước, Sở Thần rung mình một cái, nhanh chóng rời đi.

"Khát nước ba ngày, nhìn qua không sai, chính là mềm một chút, đôi Bích Ngưng tới luyện hần là rất tốt." Đệ tam tầng đá trước, Sở Thần hơi hơi trầm ngâm, ý định thả vừa để xuống trước, nếu như không có tốt hơn, vậy cái này.

Đệ tứ tầng đá, Sở Thần trực tiếp đi qua, đùa cợt, hần cùng Lôi Ngạo là sớm muộn sẽ đối với trên, nếu Lôi Ngạo trong tay thật sự có hoàn chỉnh Lôi Động Cửu Thiên quyền pháp, kia đến lúc sau hần khóc cũng không có địa phương khóc.

Đệ ngũ tầng đá. . . Sở Thần định trụ, thật lâu không có di động ý tứ.

"Liều, cùng lắm thì coi như chưa từng tới!" Suy nghĩ thật lâu, Sở Thần quyết định chắc chắn, trực tiếp đưa tay hướng tầng đá sờ soạng.

Trong lòng bàn tay tiếp xúc mặt đá, hơi lạnh, kia nhàn nhạt thô ráp, phảng phất trải qua vô số tuế nguyệt, không khỏi, hần cảm giác được một cỗ tang thương cùng trầm trọng.

Muốn từ trên một tầng đá lĩnh ra đến vũ kỹ tu luyện phương pháp, nhất định phải có cực cao ngộ tính mới được. Bằng không, những cái này tầng đá đại khái cũng không lại ở chỗ này bị long đông, mà Thiên cấp vũ kỹ cũng không đến mức như vậy quý hiếm.

Sở Thần luôn luôn tự nhận là thiên phú tuyệt hảo, ngộ tính siêu quần. Chỉ là lần này hần còn là kinh ngạc, hơn nửa canh giờ đi qua, hần như trước chẳng được gì.

Mất thấy một canh giờ kỳ hạn càng ngày càng gần, hần cũng không khỏi cấp tảo. Mà càng là vội vàng xao động, hần lại càng là không thể tĩnh tâm cảm ngộ.

"Chẳng lẽ thật sự muốn tay không mà về?" Sở Thần ngừng tay, trong nội tâm ảo não không thôi, chỉ cảm thấy tầng đá kia càng xem càng làm cho người ta phiền chán.

Kết quả là, trong lòng của hần một phát hung ác, gờ tay liền một quyền, "Ta cũng không tin ta không làm gì được người một khối phá tầng đá!"

"Phanh" một tiếng, nắm tay đánh vào trên tầng đá, tầng đá không chút sứt mẻ, ngược lại Sở Thần nắm tay đau nhức, hỏa thiêu hỏa liệu.

Này vẫn chưa xong, hòn đá kia phảng phất bị đánh tức giận đồng dạng, một đạo màu đỏ thẩm hỏa điểm xông ra, khí tức kinh khủng mang theo làm người tuyệt vọng sống nhiệt, nhanh chóng bạo rap.

Gặp tình hình này, Sở Thần kinh hãi, không nghĩ tới chỉ là một cái phát tiết cử động cư nhiên dẫn phát như thế hậu quả. Nói, lửa này sóng lan tràn hạ xuống, giấu công lao các có thể hay không bị tiêu hủy a?

"Nếu giấu công lao các bị đốt đi, ta đã có thể thảm rồi!" Sở Thần trong nội tâm kêu rên, muốn chạy lại không thể chạy.

Hần chỉ có thể bất đắc dĩ ngốc tại chỗ, hi vọng hỏa điểm chính mình tiêu diệt. Lúc này hần đột nhiên phát hiện, mặt khác bốn tầng đá ơng.ơng rung động lên.

Phảng phất là vì chống cự kia hỏa điểm nóng rực, bốn đạo màu sắc bất đồng màn sáng từ bốn tầng đá tăng lên lên, có mệnh mông đại khí, có bích như U Thủy, loáng thoáng. Còn có phong tuyết kinh lôi thanh âm truyền ra.

Theo giằng co tình hình xuất hiện, đệ ngũ tầng đá bị tiến thêm một bước chọc giận, trong hỏa điểm một cỗ tru thiên sắc bén nghịch thế, lần đầu tiên đối mặt, Sở Thần trong vô chi kiếm liền gào thét không thôi.

Tự nhiên mà vậy, mặt khác bốn tầng đá cũng không cam chịu yếu thế, một khối không phải là đối thủ, bốn khối đồng thời đề lên.

Chi chuyển mắt, thế cục càng ngày càng hồng бет.

"Lão tử sao mà vô tội! Gọi người tay ti tiện, gọi người tay ti tiện. . ." Sở Thần khóc không ra nước mắt, lúc này cũng không có ý định xen vào nữa, chuẩn bị chuẩn đi.

Chỉ là hần đến cùng vẫn là đem tình huống nghĩ đến quá lạc quan, hần bất động khá tốt, khê động liền đưa tới hỏa điểm kiếm khí đích công kích.

"Lúc này thật sự muốn chết rồi!" Sở Thần hoảng hốt, không nghĩ tới nâng lấy bốn tầng đá áp lực, này đệ ngũ tầng đá còn có dư lực, nó rốt cuộc là cái cái gì đồ vật a?

Tơ mắt nhìn hỏa điểm kiếm khí đánh úp lại, Sở Thần vừa sợ vừa giận, hết lần này tới lần khác thân thể như bị trúng Định Thân Thuật một nửa, nhất động

bất năng động.

"chẳng lẽ thật sự muốn chết rồi?" Một cái ý niệm trong đầu nhanh chóng xuất hiện ở trong đầu, Rồi lại bị tốc độ ánh sáng trục xuất, "Ta không thể chết được, Linh Nhi vẫn còn ở cổ Hoàng thế gia loại ta!"

Từ vong nguy cơ kích phát Sở Thần mãnh liệt muốn sống dục vọng, tại này cố dục vọng thúc đẩy, thân thể của hắn tự nhiên mà vậy căng thẳng, tất cả lực lượng nhanh chóng hướng nắm tay tụ tập.

"Thương Viêm Phá!" Cũng không biết thế nào liền có thể động, Sở Thần một quyền đánh ra cuộc đời cường lực nhất một kích,

Đồng dạng nóng bỏng một quyền, tại hỏa diễm kiếm khí trước mặt, giòn như giấy mỏng, không hề có lực chống cự. Sở Thần bị đánh bay, trực tiếp đụng vào tường, đau xót muốn chết.

Hết lần này tới lần khác lúc này, mấy đạo hỏa diễm kiếm khí lần nữa tập kết, Hung mãnh mà đến.

"Móa nó, thật sự là lúc ta dễ khi dễ!" Sở Thần nổi giận, hai mắt bắt kỳ nhưng đang lúc che kín ngọn lửa tím.

Giống như đài chuẩn xác máy móc, từng đạo hỏa diễm kiếm khí bị Sở Thần tránh thoát. Đuổi tại tâm một sóng kiếm khí chưa thành hình lúc trước, hắn nhanh chóng tới gần tầng đá, một phát bắt được.

"Tư. . ."

Tay không che tại sỏi thạch phía trên, Nhất thời một cỗ thịt nướng tiêu hương chi khí tràn ngập ra. Sở Thần lại phảng phất không cảm giác được thống khổ đồng dạng, mặt mũi tràn đầy dữ tợn.

"Ngươi phục phải không phục?"

Sở Thần gào thét, tảng đá chấn động không thôi, hiển nhiên là tại giấy dựa kháng cự.

"Rống!"

Sở Thần lần nữa rút gào, cũng không nói chuyện, chỉ là hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm tảng đá. Phảng phất lực lượng nào đó tại thúc đẩy, kia trong mắt ngọn lửa tím bắt đầu xoay tròn, dần dần, hai đợt tử sắc lốc xoáy xuất hiện ở trong đôi mắt.

Lúc này Sở Thần, hai mắt tử tuyền, vẻ mặt bá đạo dữ tợn, nhìn qua vô cùng quý dị.

Theo tử sắc lốc xoáy xoay tròn tốc độ không ngừng tăng nhanh, phảng phất đang lúc có cụ Phong Cuồng rút gào, hai đạo khổng lồ hư không Long Quyền từ lốc xoáy trung tâm xuất hiện, chậm rãi tăng cường sau hội tụ một chỗ.

Cuối cùng, khổng lồ Long Quyền tất cả lực hấp dẫn đều rơi vào kia giấy dựa không thôi trên tầng đá.

Theo lực hấp dẫn càng ngày càng mạnh, tảng đá giấy dựa cũng càng ngày càng kịch liệt. Đột nhiên, một tiếng dồn dập vù vù vang lên, một đạo tin tức xông thẳng Sở Thần trong đầu.

"Ngu xuẩn phạm nhân, Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, chỉ có thất phẩm trở lên kiếm Tinh mạch võ giả lại vừa tu luyện, còn không mau mau buông ra!"

Sở Thần thoáng thanh minh tâm trí theo câu kia "Ngu xuẩn phạm nhân" lần nữa trở nên luống cuống lên.

"Ngu xuẩn tảng đá, ngươi liền trọn to Nhãn chủ nhìn xem ta phạm nhân thế nào chinh phục ngươi! Kỳ Lân Tử Mâu, thu!"

Một tiếng rống giận vang lên, tử nhãn xoay tròn tốc độ bạo tăng, tùy theo mà đến kia hư không Long Quyền dần dần gần như thực chất, toàn bộ giấu công lao các tầng ba cuồng phong gào thét, bụi bặm vật lẫn lộn đều bị hấp dẫn đến lốc xoáy trung tâm -- trên người Sở Thần.

Sở Thần mục quang boong boong, xung quanh hết thấy hắn cũng không có rảnh chú ý, hắn chỉ là nhìn chăm chăm trên tay tảng đá, không chinh phục nó tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Theo thời gian trôi qua, trên tảng đá hồng quang càng ngày càng âm đậm, phản kháng cũng càng ngày càng vô lực, loáng thoáng, tựa hồ có gào thét nứt vỡ thanh âm truyền ra.

Đột nhiên, âm đậm tảng đá mặt ngoài xuất hiện nhất điểm hồng mang. Kỳ thế sắc bén, nó sắc xích Chu, chói mắt dị thường.

Theo hồng mang dần dần bị kéo ra mặt đá, cuối cùng hiện ra tại trước mắt chính là một chuôi màu đỏ thẫm hình kiếm hư ảnh, sắc bén bức người, ngục viêm hừng hực.

Sở Thần trong mắt tử sắc lốc xoáy rốt cục bình tĩnh trở lại, bốn phía trong chớp mắt khôi phục an tĩnh. Đột nhiên, Hắn tự tay trực tiếp bắt lấy hình kiếm hư ảnh, há mồm liền nuốt xuống.

Một cái ợ một cái sau khi, trong mắt của hắn tử sắc tàn đi, người cũng triệt để uể oải hạ xuống.

Ước chừng nghỉ ngơi nửa nén hương thời gian, Sở Thần đứng dậy, đi thẳng tới một tầng tiện tay cầm một quyển vũ kỹ, tại chỗ ghi danh đăng ký sau liền rời đi giấu công lao các.

Ban đêm, Sở Thần hoành kiếm trên gối, trắng đêm chưa ngủ. Lần ngồi xuống này, chính là ba ngày đi qua.

Ngày thứ tư sớm, Sở Thần trợn mắt, một tiếng than nhẹ.

"Không hổ là có thể dùng lực bốn Đại Thiên Cấp vũ kỹ tồn tại, vẹn vẹn nhất thức kiếm pháp, cư nhiên khủng bố như thế, tinh diệu như thế. Mặc dù như thế, nó lại chỉ là cửu Thiên Kiếm Điển trong đó một cuốn, lại không biết kia hoàn chỉnh cửu Thiên Kiếm Điển nên là hạng gì mệnh mông tồn tại!"

Thờ dài sau khi, Sở Thần rất nhanh cao hứng trở lại. Đoạt được Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, chính là cửu Thiên Kiếm Điển quyền thứ năm, cả cuốn vẹn vẹn nhất thức, đồng dạng mệnh danh Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm.

Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm tu luyện có thể nói khó khăn đến cực điểm, mặc dù đi qua ba ngày không ngủ không nghỉ linh hội, mặc dù có kinh người ngộ tính cộng thêm Kỳ Lân Tử Mâu tương trợ, Sở Thần như cũ vô pháp Nhập môn.

Muốn biết rõ, Nhập môn chỉ là vũ kỹ tu luyện đệ một tầng thứ, ở trên còn có tinh thông, tỉ mỉ, quy chân cùng siêu thoát bốn cái cao cấp hơn tầng thứ.

Vũ kỹ Nhập môn, chính là yêu cầu có thể đem vũ kỹ nguyên bộ chiêu thức động tác hoàn mỹ hoàn thành. đợi thuần thực mượt mà sau khi, mới có thể tiến nhập tinh thông tầng thứ, dùng cho đối địch.

Hiện giờ Sở Thần liền chiêu thức động tác cũng không thể hoàn mỹ hoàn thành, tự nhiên chưa Nhập môn. Cự ly tinh thông đối địch lại càng xa.

Chỉ là thật vất vả đạt được như thế một môn cường hãn vũ kỹ, nếu không thể dùng tại đối địch, há không phải cùng không có được đồng dạng?

Nghĩ nghĩ, Sở Thần đứng dậy, Nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nhiều thực tiễn mới thật sự là. tại hần nghĩ đến, chiêu thức loại vật này, chỉ cần cam lòng tốn thời gian, còn sợ nắm giữ không được?

Kết quả để cho hần phiền muộn chính là, Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm này chiêu thức thật sự là không phải tốn thời gian liền có thể nắm giữ. Hần bắt đầu luyện chung quy cảm giác điều này cũng không đúng vậy cũng không đúng, phảng phất chính giữa bớt chút cái gì đồng dạng, không được tự nhiên đến không còn.

Roi vào đường cùng, hần đành phải tự hành đối với Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm tiến hành giải phẫu. Giải phẫu nội dung là, cộng thêm một ít để cho hần cảm thấy thoải mái đồ vật.

Chỉ chuyển mắt, lại mười ngày đi qua, tại Sở Thần dưới sự nỗ lực, nguyên bản không có mấy chiêu Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, ngày nay chiêu thức số lượng tăng nhiều, có thể nói mập không chỉ gấp mười lần.

Sáng sớm, Sở Thần liền tại Thính Vũ các ngoại trên đất trống luyện tập bản mới Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm.

Không bao lâu, một bộ kiếm pháp luyện qua, hần hài lòng ngừng lại.

"Như vậy mới đúng chứ, tuy uy lực hạ thấp, nhưng tu luyện cánh cửa cũng thấp. Đại đạo đến giản, đó là cao thủ nên nghĩ sự tình, ta loại này đồ gà bấp, hay là kiếm chút đơn giản thượng thủ, tiến hành theo chất lượng mới tốt."

Vũ kỹ tu luyện tạm thời cáo một giai đoạn, một đoạn, kế tiếp, Sở Thần bắt đầu cân nhắc xuống núi rèn luyện sự tình.

Bất quá trước đó, hần còn có một việc muốn làm, đó chính là cho Mặc Vũ Hàm hồi âm.

Trên thực tế, đón đến phong thư này đã một tháng, hần còn không có mở ra xem qua. Lúc ban đầu là ý định Sinh Tử Đài sau khi lại hồi âm, sau tới một hôn mê chính là nửa tháng, đón lấy tu luyện vũ kỹ lại nửa tháng, vì vậy thư này cứ như vậy gác lại hạ xuống.

Triển khai thư tín, Mặc Hương xông vào mũi, nhìn nhìn kia từng cái một xinh đẹp chữ viết, phảng phất, hần nhìn thấy tuyết trắng trắng ngần cửa ải hiềm yếu, tuyết sắc trong doanh trưởng nói bút ngưng lỏng mây, cũng vui mừng cũng giãn bộ dáng. Bất tri bất giác, một cổ nhàn nhạt tình cảm ấm áp cùng ấm áp xông lên đầu.

hôm nay nhất định là bận rộn một ngày, đi trước tín tìm hiểu gửi thư, theo sau lại đi ngoại môn nhiệm vụ đại sảnh nhận nhiệm vụ.

Thăng đến mặt trời lặn mười phần, Sở Thần mới một mình cây kiếm xuất hiện ở Tử Trúc Phong trên đường núi.

Gió núi như trước, vài lần tĩnh mộng, phong cảnh như xưa, cổ nhân nơi nào?

Sở Thần đang do dự không tiến, đột nhiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng sáo từ đỉnh núi truyền đến. . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trở lên Tử Trúc Phong

"Bẩm tôi cảm giác, thật tốt!" Tử Trúc Phong đỉnh, Sở Thần trong nội tâm than nhẹ.

Xung quanh hết thảy như vậy quen thuộc, trúc lư hay là này tòa trúc lư, màn tơ hay là những cái kia màn tơ, tựa hồ hết thảy cũng không có cái biến, mà hắn, cũng chưa bao giờ từng rời đi.

Tựa như một giấc mộng, đi vào giấc mộng lúc trước, hắn tại Tử Trúc Phong, mà mộng tỉnh thời điểm, hắn như cũ đứng ở chỗ này.

Chỉ là, lần này thật sự là muốn rời đi!

"Tiền bối, Sở Thần chuẩn bị xuống núi, khá bảo trọng!" Tiếng sáo rơi xuống, Sở Thần trầm giọng nói.

Nói xong, liền lẳng lặng nhìn kia màn tơ phía sau bạch sắc nhân ảnh. Cũng không biết có hay không ảo giác, hắn bưng tỉnh cảm thấy, tựa hồ bóng người kia so với ngày đó không lý do tịch liêu hơn nhiều!

Dài dằng đặc chờ đợi, dài dằng đặc trầm mặc, hồi lâu, bên trong cũng không có thanh âm truyền tới.

Sở Thần ngẫm cười khổ, kỳ thật cũng đứng, hắn đặc biệt qua chào từ biệt, đối phương chưa hẳn nguyện ý nghe. Nói trắng ra là, kỳ thật hai người giao tình thật không có trong tưởng tượng như vậy sâu.

Yên lặng quay người, Sở Thần chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm truyền đến, "Gánh nước!"

Sở Thần quay đầu lại, chỉ thấy một mảnh Thủy Long từ trong ao bay ra, trực tiếp rơi vào Tử Trúc Lâm bên trong, khóc như mưa một hồi loạn hưởng.

Nhìn trước mắt giống như đã từng quen biết hình ảnh, hắn đột nhiên nở nụ cười. Cũng không nói chuyện, trực tiếp đem kiếm đặt tại trên bàn, chọn thùng nước nhanh chóng hướng đường núi chạy tới.

Chưa tới một canh giờ, nước đã chọn đầy. Sở Thần còn chưa kịp thở một ngụm, nữ tử đột nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Ta đói bụng!"

Sở Thần sững sờ, chột trên mặt tiểu ý càng đậm. Rất nhanh, một bàn tỉ mĩ chuẩn bị đồ ăn lên bàn.

Nữ tử yên lặng ăn, một câu không nói, hiển lộ đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, Sở Thần hướng nàng trong chén đĩa rau, nàng cũng không có phản ứng, chỉ là yên lặng ăn tươi.

Một bữa cơm hạ xuống, nữ tử có cao hay không hưng Sở Thần không biết, nhưng hắn biết, bản thân hắn thật là cao hứng. Ít nhất, nàng nhìn đi lên chẳng nhiều sao như một đám vị.

Cơm sau đơn giản thu thập một chút, hai người cũng không có thể nào nói chuyện, Sở Thần đang muốn chào từ biệt, lại không nghĩ nữ tử đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Không bao lâu, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm lần nữa truyền đến, "Qua!"

Sở Thần theo lời đi đến trúc lư ngoại trên đất trống, trong nội tâm nghi hoặc không thôi.

"Đón lấy, đem kiếm pháp của ngươi luyện một lần!" Nữ tử lại nói, nói xong theo tay vung lên, một tiếng giòn vang sau một đạo tử quang phá không mà đến.

Sở Thần bắt lấy trúc tía, cũng không chậm trễ, đương trường từng chiêu từng thức diễn luyện.

Một bộ kiếm thuật cơ bản động tác, một lần lại một lần, nữ tử lại không có chút nào kêu ngừng ý tứ, Sở Thần cũng không dám lãnh đạm, không có gọi hắn dừng lại, hắn liền một mực luyện hạ xuống.

Bất tri bất giác, hoàng hôn đã bầu trời tối đen, đầy sao treo đầy màn trời.

Rất cục, nàng kia tựa hồ nhớ tới Sở Thần vẫn còn ở luyện kiếm, thân nhiên nói : "Có thể." Nói xong liền không có ngôn ngữ.

Sở Thần theo lời dừng lại, lại cũng không có hỏi nhiều, tuy giữa đường không có được bất kỳ chỉ điểm, nhưng như thế thời gian dài tập trung tinh thần diễn luyện, hẳn như cũ thu hoạch không nhỏ.

Một lát sau khi, nữ tử lại nói : "Người tu luyện qua cái khác kiếm pháp!" Nhìn như hỏi lại, lại hết sức ung dung, phảng phất nàng tận mắt nhìn thấy Sở Thần tu luyện khác kiếm pháp.

Nghe vậy, Sở Thần cũng sờ, "Vừa tu luyện một tháng, người thế nào nhìn ra được?"

Nữ tử không đáp, chỉ là đạo : "Cái gì kiếm pháp?"

"Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, mò mắt luyện, người khả năng chưa nghe nói qua." Sở Thần gãi gãi đầu.

"Cái gì? Người lặp lại lần nữa?" Phảng phất đã nghe được cái gì chuyện bất khả tư nghị, nữ tử đột nhiên kích động lên, một phát bắt được tay của Sở Thần cổ tay.

"Này này, người buông ra, đau. . ." Nếu là đặt ở bình thường, Sở Thần ước chừng sẽ thích như vậy tiếp xúc, chỉ là hiện tại, nữ nhân này thật sự rất dùng sức, hẳn thật sự rất đau.

Nữ tử quật cường trong lúc biểu lộ, Sở Thần bất đắc dĩ lần nữa trả lời một lần.

Đạt được xác định đáp án, nữ tử trong chớp mắt trầm mặc xuống, hồi lâu mới nói : "Người có thể luyện cho ta nhìn một chút không? Ta nghĩ nhìn xem trong truyền thuyết Chu Thiên Vực xếp hàng thứ nhất kiếm pháp đến cùng hạng gì uy lực!"

Sở Thần hơi kinh ngạc, phảng phất có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Hẳn không nghĩ tới hướng này nói chuyện cứng rắn nữ nhân cũng sẽ có mềm xuống thời điểm.

Thấy Sở Thần không có trả lời, nữ tử tâm tình không hiểu thấp xuống, "Lúc ta chưa nói, người đi đi!" Nói xong liền trực tiếp hướng trúc lư đi đến.

Phản ứng kịp, Sở Thần vội hỏi : "Đợi một chút, ta cũng không nói không cho người xem a, nếu như người nghĩ học, ta có thể nghĩ biện pháp giao cho người!"

Nữ tử quay người, "Không học, ta chỉ là muốn nhìn xem mà thôi."

"A!" Sở Thần gãi gãi đầu, lại nói : "Vậy ta luyện là được, bất quá trước đó nói rõ, này có thể không phải chính tông Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, mà là ta sửa chữa qua, nguyên bản kiếm pháp ta không có cách nào khác Nhập môn."

"Người sửa chữa qua?" Nữ tử kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn trương tròn, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên sinh, bộ dáng khả ái hoàn toàn phá vỡ Sở Thần dĩ vãng nhận thức.

Đề nén trong lòng tiểu ý, Sở Thần bắt đầu diễn luyện. Nữ tử đứng ở một bên, tuy xem không Kiến Đông tây, lại luôn là thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng lắc đầu.

Bộ này gia công qua Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, Sở Thần tổng cộng luyện ba lượt, nữ tử mới kêu ngừng.

"Đúng vậy, hóa giản vì phồn, không phải cái gì người cũng có thể lĩnh hội." Nữ tử nói, trên mặt hiếm thấy có tán dương thần sắc.

Sở Thần trong nội tâm đắc ý, đang muốn khiêm tốn, lại nghe nữ tử lại nói : "Chỉ bất quá, người đây cũng quá rườm rà chút, mập mạp không chịu nổi. Nhiều lắm thì Huyền cấp hạ phẩm vũ kỹ tiêu chuẩn, khó chịu nổi trọng dụng."

Sở Thần nhất thời liền không vui, bĩu môi nói : "Huyền cấp hạ phẩm vũ kỹ đã rất khá, trên người ta một chút tông môn cống hiến cũng không có, liền Hoàng cấp trung phẩm vũ kỹ cũng làm không được."

Nữ tử một tiếng hừ lạnh, "Nói người còn không vui lòng, xem trọng!"

Nói xong, nữ tử cổ tay trắng khê nhếch, lúc này Sở Thần trong tay trúc tía không bị khống chế bị lôi kéo mà đi.

Giống như trận tuyết thế Kiếm Vũ, dưới ánh sao, nữ tử cầm trong tay trúc tía, là kiếm không kiếm, là trúc không trúc, vũ động Hồng Trần trăm ngàn trọng, gây xích mích tuế nguyệt (kỳ) ức năm xưa.

Nhìn một chút, Sở Thần dần dần ngốc trệ, duy nguyện thời gian lúc này dừng lại, lưu lại thế gian này tuyệt mỹ tiên tư.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, "Lại ngăn người cút cho ta!"

Sở Thần hách nhưng, trong lòng biết nữ tử cố ý chỉ điểm, bèn vội nghiêm mặt quan sát.

Bởi vì lần đầu tiên Sở Thần thất thần, nữ tử lại diễn luyện một lần, đón lấy liền không quan tâm đi.

Sở Thần một mình tập luyện, chỉ cảm thấy kiếm pháp này so với chính mình gia công bộ kia muốn tinh diệu không ít, tu luyện độ khó cũng trên phạm vi lớn dễ thắng. Nhưng hết lần này tới lần khác lại đang hấn lĩnh ngộ trong phạm vi. Trong lúc nhất thời, liền rồi hưởng thân phận của cô gái càng thêm hiếu kỳ.

Hoàn toàn mới Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm tổng cộng ba thức, uy lực lớn biên độ dễ thắng, theo nữ tử nói, có thể so với Huyền cấp thượng phẩm vũ kỹ. Toàn bộ ban đêm, Sở Thần liền ở vào không ngừng tu luyện bên trong.

Một đêm đi qua, tia nắng ban mai hàng lâm.

Sở Thần ngừng lại, đi qua một đêm khổ luyện, Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm đã Nhập môn, chỉ là muốn muốn luyện đến tinh thông dùng cho đối địch, e rằng còn cần một đoạn thời gian.

Sở Thần cũng không tính tiếp tục ở trong đây luyện hạ xuống, bởi vì hắn đã xác nhận tông môn nhiệm vụ, nhiệm vụ địa điểm rất xa, còn có hoàn thành thời hạn, cho nên hắn phải rời đi.

"Ta đi, ngươi bảo trọng!" Vách đá, nữ tử như cũ ngồi ở chỗ kia, đối mặt với vô tận hư không Vân Hải, Sở Thần tiến lên chào từ biệt, trong ngôn ngữ đã không có loại kia khách sáo.

"Cút, bà bà ma ma!" Nữ tử thản nhiên nói.

Sở Thần sờ lên cái mũi, quay người bỏ đi. Đi ra không xa, thanh âm từ phía sau truyền đến, "Cuối năm thi đấu trước gấp trở về!"

Sở Thần gật đầu, đang muốn trả lời, đột nhiên, một hồi trong sáng tiếng cười từ đường núi truyền đến.

"Cư nhiên có thể khiến người như thế khác mắt đối đãi, không đơn giản a!" Trong khi nói chuyện, một cảm bảo Thanh Niên bước trên đỉnh núi, nhìn qua bất quá hai mươi, trời sinh một cổ đứng đầu khí chất, tùy tiện vừa đứng liền không giản tự uy.

"Người này ai nha?" Sở Thần trong nội tâm hàm hồ, đang muốn đặt câu hỏi, lại thấy kia Thanh Niên đi lên phía trước nói : "Ngươi gọi Sở Thần?"

Sở Thần gật gù đầu, "Sur huynh là?"

"Lôi Ngạo, chắc hẳn cái tên này ngươi sẽ không lạ lắm." Lôi Ngạo cười cười, mặt mũi tràn đầy trêu tức nhìn nhìn Sở Thần, hiển lộ rất là tùy ý.

Sở Thần nhú mày, chợt rất nhanh buông ra, "Khai Cuồng Vương thế tử, Lôi Tiêu Điện thủ tọa, đại danh như sấm bên tai, tự nhiên sẽ không lạ lắm. Nói, ta còn muốn hảo hảo tạ ơn sư huynh mới đúng, đa tạ sư huynh ngày thường chiếu cố."

Lôi Ngạo nhìn thật sâu liếc một cái Sở Thần, cũng không phát hiện hắn có chút sợ hãi, chợt cười nói : "Không cần cảm ơn ta, đều là thuộc hạ không người nào trò chuyện, mới làm ra như vậy nhiều chuyện."

Dừng một chút, Lôi Ngạo lại nói : "Nghe nói ngươi thiên phú không tồi, chẳng lẽ thật sự không cần nhắc gia nhập ta Lôi Tiêu Điện? Bỏ tọa cầu hiền nhược khát, chỉ cần ngươi gia nhập Lôi Tiêu Điện, tinh thạch vũ kỹ Đan Dược các loại tài nguyên rộng mở cung ứng, chính là nghĩ lúc Lôi Tiêu Điện thủ tọa cũng không phải là không thể được!"

Sở Thần Tiểu Tiểu, thản nhiên nói : "Điều kiện đâu này?"

"Vì ta sử dụng!" Lôi Ngạo giống như cười mà không phải cười.

Sở Thần lắc đầu, "Vây hay là được rồi, con người của ta trời sinh chịu không được ước thúc, càng không thích cùng một ít dã tâm bùng bùng người quấy cùng một chỗ. Cho nên, sư huynh đề nghị, Sở Thần thứ cho khó tòng mệnh."

Lôi Ngạo ha ha cười cười, tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa Sở Thần đáp án, "Bỏ tọa cũng không miễn cưỡng ngươi, bất quá, ngươi mất mặt Khai Cuồng Vương Phủ một chuyện, là không phải nên giải thích một chút?"

Sở Thần khẽ nhú mày, tuy lúc trước mục đích chỉ là muốn trả thù Lâm Gia, nhưng đánh Khai Cuồng Vương Phủ mặt cũng là sự thật. Vì vậy nhân tiện nói : "Nếu như không nên giải thích, ta chỉ có thể nói kia không phải mục đích của ta. Chỉ bất quá sự tình đã phát sinh, ta không có cái gì hảo giải thích."

"Hảo, rất tốt. Không nguyện ý gia nhập bỏ tọa dưới trướng, lại không có ý định liền từng là sai lầm cho ra nói rõ. Bỏ tọa thường thức loại người như ngươi!" Lôi Ngạo cười to, vỗ vỗ bờ vai Sở Thần, đang muốn tiến trúc lư, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại quay người chân thành nói : "Trên người ngươi y phục không sai, rất vừa người, hảo hảo quý trọng, thật sự!"

Sở Thần cười cười, "Phải không? Kỳ thật ta cũng hiểu được rất vừa người. Không cần ngươi nói, ta sẽ quý trọng."

Nói xong, cũng không để ý tới Lôi Ngạo dần dần âm trầm ánh mắt, cao giọng nói : "Ta đi, hoàn thành nhiệm vụ trở về nữa nhìn ngươi."

Sở Thần đi, Từ Trúc Phong trên lại khôi phục yên tĩnh.

Hồi lâu, Lôi Ngao đạo : "Ngươi chẳng lẽ không nghĩ giải thích một chút?"

"Giải thích cái gì? Ngươi cho rằng ngươi là ai?" Nữ tử âm thanh băng lãnh truyền đến.

"Ngươi tức giận sao? Còn thật là khó khăn được. Liền vì tiểu tử kia?" Lôi Ngao nhủ mảy.

Nữ tử không đáp, Lôi Ngao lại nói : "Ngươi không biết là kia bộ y phục hắc là ta sao của ta?"

"Buồn cười, hắc mặc vào so với ngươi đẹp mắt!"

Lôi Ngao gật gật đầu, "Ta nghĩ ta là không phải hắc là để cho hắc vô pháp hoàn thành nhiệm vụ!"

Nữ tử khẽ nhủ mảy, rốt cục đứng dậy.

"Hai năm, hai năm thời gian, nếu như hắc vô pháp vượt qua ngươi, ta đáp ứng ngươi yêu cầu. Trái lại, sau này đừng đến đây đưa ta!" Nữ tử lạnh lùng nói.

Lôi Ngao cười nhạt, hỏi một đằng, trả lời một nẻo đạo : "Ngươi thích hắc? Hắc so với ngươi tiểu vài tuổi!"

"Ta thích cái gì người không thích cái gì người không nhọc ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần biết rằng ta sẽ không thích ngươi là được rồi!" Nữ tử lần nữa ngồi xuống, tình cảnh lần nữa an tĩnh lại.

Hồi lâu, Lôi Ngao cười nói : "Được rồi, ta đáp ứng ngươi, trong vòng hai năm ta sẽ không tự mình động thủ với hắc. Chẳng qua nếu như chết ở phía dưới trong tay ngươi, kia nhưng không trách được ta."

Nói xong thay mặt rời đi, đi không có vài bước lại quay đầu lại nói : "Kỳ thật ta cảm thấy được ước định ngươi hắc là ngay trước mặt hắc nói, ít nhất nói như vậy, hắc sẽ ở hai năm Nenou lực một chút, như vậy ngươi cũng nhiều một tia hi vọng. Ha ha. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Vô danh hương mộ

Sắc trời âm trầm, gió lạnh từng trận.

Cổ Đạo, mọi người thân thái trước khi xuất phát vội vàng, nhao nhao che kín quần áo trong đầu buồn bực bước tới.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một hồi " tiếng vó ngựa, người qua đường nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy phương xa một con từ từ mà đến.

Đi đến phụ cận, mọi người mới nhìn rõ, đó là một thớt gầy như que củi con ngựa, nhìn qua có chút lung lay sắp đổ. Trên lưng ngựa, người thiếu niên áo mỏng trường kiếm, nhìn dạng như vậy, tựa hồ có chút thất thần.

"A..., cái thời tiết mắc toi này, xa hơn trước há không phải muốn tuyết rơi? Sớm biết liền không tiếp này phá nhiệm vụ. . ." Trên lưng ngựa, Sở Thần vắn về cái cảm, buồn bực không thôi.

Gần hai năm, Lôi Ứng quốc Bắc Bộ biên thủy nhiều lần xuất hiện sơn tặc bạo loạn, khê động liền giết người đầy đồng. Vương quốc nhiều lần xuất binh tiêu diệt, hao phí đại lượng nhân lực vật lực, lại luôn là bởi vì các loại nguyên nhân không công mà lui. Mặc dù có chỗ kiên thủ, lại cũng được không bù mất.

Bất đắc dĩ, vương quốc chỉ phải liên hợp tông môn học phủ tuyên bố nhiệm vụ, ý đồ nhờ vào dân gian vũ lực giải quyết nạn trộm cướp.

Sở Thần lần này nhiệm vụ chính là bình phỉ, nhiệm vụ yêu cầu giải quyết ít nhất một cái thôn xóm nạn trộm cướp vấn đề, nhiệm vụ hoàn thành sau ban thưởng tông môn cống hiến mười điểm, vương quốc quan ngân ngàn lượng. Lúc này trên cơ sở, mỗi lần nhiều nhất giải quyết một cái thôn xóm nạn trộm cướp vấn đề, ban thưởng gia tăng gấp đôi.

Đối với Sở Thần mà nói, nhiệm vụ ban thưởng ngàn lượng ngược lại là thứ yếu, hắc đề ý chính là tông môn cống hiến.

Mười điểm tông môn cống hiến nhìn như không nhiều lắm, nhưng ở Bích Tiêu Tông đã có thể đổi đến mười miếng hạ phẩm tinh thạch, hoặc là một quyền Hoàng cấp trung phẩm vũ kỹ. Đây sức nặng, trọn vẹn tương đương với hắc năm tháng lương tháng.

Huống hồ, nhiệm vụ này cuối cùng ban thường cũng không phải cố định, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành được đầy đủ hảo, đừng nói mười điểm cống hiến, chính là trăm điểm ngàn điểm cũng không phải là không có khả năng.

Có thể nói, trước khi lên đường, đối với nhiệm vụ này Sở Thần là mười vạn phân ra hài lòng.

Chỉ là hành tại trên đường hẳn mới hiểu được, đường này đồ thật sự quá xa vời, hơn nữa khí hậu cũng càng ngày càng không cho người bớt lo. Mấu chốt nhất chính là, hẳn còn không có tìm được nhiệm vụ địa điểm, đã trên lưng 2100 trăm lượng bạc nợ nần.

Cười Bích Tiêu Tông tín phưởng an toàn đường biển rồi đi thâm sơn, hao tổn của cải 2000 hai, tốn thời gian ba ngày, rồi xuống đất sau tín phưởng cung cấp một thớt tuần mã, một trăm lượng. Vậy sau, rồi mới lại bảy ngày, hẳn mới đi đến bảy giờ địa phương.

"Bây giờ trở về cũng đã chậm, hay là hi vọng sớm một chút nhiều gặp gỡ mấy cái sơn tặc a! 2100 trăm lượng, gấp đôi hoàn thành nhiệm vụ cũng còn chênh lệch một trăm lượng. . ."

Một đường buồn bực, đột nhiên "Vù vù" một hồi gió lạnh thổi qua, Sở Thần không tự chủ đánh cái rùng mình. Hẳn chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên trầm xuống, vội vàng một cái nhảy rồi đi lập tức lưng (vác).

Roi xuống đất thời điểm, lúc này mới phát hiện con ngựa té trên mặt đất thờ gấp to và dài bạch khí, nhìn kia mí mắt cúi bộ dáng, tựa hồ là không được.

"Đáng tiếc, một trăm lượng bạc a!" Thờ dài, con ngựa chết đi.

Sở Thần ngay tại chỗ đào hầm chôn cất, lập tức lên đường hướng trước phương hướng mà đi.

Sắc trời dần dần muộn, rốt cục, trước khi trời tối, hẳn nhìn thấy một tòa đền thờ, lên lớp giảng bài "Thanh Bình trấn".

Đi ở Thanh Bình trấn đường cái, trên đường phố người đi đường lác đác, bốn phía môn hộ đóng chặt, ngẫu nhiên có con quạ bay qua, "Oa oa" tiếng kêu, chính là này thiên địa đang lúc duy nhất thanh âm.

Sở Thần cảm giác có chút kỳ quái, rõ ràng là cơm tối thời gian, nhưng hết lần này tới lần khác bốn phía nhìn không đến một chỗ khói bếp dâng lên, điều này làm cho hẳn không khỏi hoài nghi này trong trấn đến cùng có người hay không.

Nghĩ đến còn có chút bạc vụn, Sở Thần ý định trước tìm chỗ nghỉ ngơi lại nói.

Đúng lúc này, một hồi nhẹ răng cười âm thanh từ đằng xa góc rẽ truyền đến, ở giữa mơ hồ xen lẫn suy yếu kêu rên cùng thỉnh cầu.

"Có ác bá đang khi dễ người?" Sở Thần dừng lại bước chân, nghĩ đến vừa vặn muốn tìm người hiểu rõ tình huống, vì vậy cất bước hướng chỗ rẽ đi đến.

...

"Sớm gà cho lão gia nhà ta làm thiếp thật tốt? Không nói bữa bữa sơn trân hải vị, tối thiểu thịt cá là không thiếu được. . ."

"Hiện tại hối hận a? Ha ha, hối hận cũng đã chậm, nhìn xem người bây giờ cái dạng này, đâu còn có ngày xưa Thanh Bình trấn đệ nhất mỹ nhân bộ dáng? Đừng nói lão gia, ta đều chướng mắt người a!"

"Hắc hắc, Ca mấy cái không muốn, tặng cho tiểu đệ a! Tiểu đệ vừa vặn thiếu cái ấm giường, tuy bây giờ nhìn lấy kém một chút, trở về đường đường lại một tắt đèn cũng kém không nhiều lắm!"

"Cút con bê, tiểu tử người Quý Tâm mất nhiều a, muốn biết cái hoa tử muội trở về là không phải sao? Nghe nói muội muội nàng thế nhưng là cái đáng đập mỹ nhân, chính là tuổi còn nhỏ một chút, mới mười tuổi. Bất quá nha, mười tuổi cô bé, ha ha, các người hiểu. . ."

Đường đi góc, một đám người vây tại một chỗ, ô ngôn uest ngữ cùng với từng trận ác cười không ngừng truyền đến.

Trong đám người, một cô thiếu nữ hơn nửa người nằm rạp xuống trên mặt đất, rồi bụ, xiêm y đơn bạc, thân thể mềm mại lạnh run, năm ngón tay sưng đỏ thô to như củ cải trắng, một đôi đôi mắt sáng tức giận cất dấu thật sâu đau thương, tựa hồ tại lên án này vạn ác thế đạo.

"Các người. . . Súc sinh, đem màn thầu trả lại cho ta!" Thiếu nữ quật cường mang đầu, nghe càng ngày càng không chịu nổi ngôn ngữ, trong nội tâm tràn ngập phẫn nộ cùng vô lực.

"Màn thầu? Ha ha, nàng muốn màn thầu! Ca mấy cái nói một chút, ta muốn không muốn cho hẳn?" Một người nắm bắt nguội lạnh màn thầu cười ha ha.

Lập tức lập tức có người xoa ngực cười quái dị, "Cho, thế nào không cho? Một cái lạnh màn thầu đổi nàng nơi này hai cái bánh bao thịt lớn, lợi nhuận quá a!"

"Đúng đúng, tay đông lạnh chân đông lạnh, những cái kia nơi tốt cũng sẽ không đông lạnh. . ."

"Ai nha, các người này vừa nói, nha đầu kia càng xem càng nhện người, không được, lão tử nhện không được, đều bỏ đi, đây là lúc trước lão gia đều thêm thường mặt hàng, hiện nay hay là vừa ráp xong. . ."

Một đám người ác cười, đương trường có người nhìn không được trong nội tâm sắc dục, cũng mặc kệ này trời đông giá rét, trực tiếp bắt đầu cởi quần áo. Có người dẫn đầu, tự nhiên lại có người bị câu dẫn ra dục niệm.

"A, các người muốn làm cái gì? Cút ngay. . . Đứng tới đây. . ." Nhìn nhìn những cái kia ghê tởm đồ vật tới gần, thiếu nữ rất cực sợ, cũng bất chấp cảm lại màn thầu, lạnh run co lại đến góc tường.

"Ha ha, đừng sợ, đầu một lần liền hảo, bảo vệ người muốn còn muốn. . ."

"Thiếu lũng vĩ lan khuôn phụ ác rãnh nương nhưng đập ngực Br >

Thiếu nữ nhu nhược sợ hãi bộ dáng, tiến thêm một bước đã kích thích mấy người trong nội tâm thú tính. Ô ngôn uế ngữ, một người gấp khó dần nổi nhào tới, điên cuồng xé rách lấy thiếu nữ y phục.

Nhìn người này hầu nhanh chóng bộ dáng, phía sau một đám người cười quái dị không chỉ.

Đột nhiên "A" một tiếng, kêu thảm đầy thể lương âm thanh truyền đến, trong lòng mọi người run lên, thiếu chút nữa mềm. Trần định lại vừa nhìn, kia hầu gấp người bùm lấy chỗ kia kêu rên không thôi.

"Thế nào cùng một loại vậy?" Trong lòng mọi người hồ nghi, còn không có biết rõ phát sinh cái gì sự tình, liền trông thấy người kia vẻ mặt bắt đầu vặn vẹo, nắm tay tựa như phát điên hướng thiếu nữ trên người gọi đi qua.

Nam nhân gào thét, thiếu nữ cười thảm, đang dần dần âm đạm sắc trời bên trong vô cùng sấm rền.

Không bao lâu, nam kia người đột nhiên ngừng lại, "Đông" một tiếng té trên mặt đất.

Mọi người lúc này mới trông thấy cái kia giữa hai chân nhìn mà giật mình vết máu, tựa hồ vật kia thiếu đi một đoạn.

Lại nhìn hướng thiếu nữ, thiếu nữ miệng đầy đồ tươi, giống như bôi lên trên đôi môi tươi đẹp đan khẩu, cười thảm lấy phun ra một đoạn đồ vật, mọi người cứng tại đương trường, toàn thân lạnh cả người.

Hồi lâu, không biết cái gì người hô một tiếng, "Chiếm hữu nàng, vì Đình lão tử báo thù. . ."

Chợt một đám người phản nộ mà đâm tà ép lên tiến đến.

Thiếu nữ tựa hồ bỏ qua chống cự, vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, nhớ rõ đã từng, thiên là như vậy lam, ngày nay, lại là màu xám.

"Là trời tối, hay là mắt của ta tro. . ."

Trống rỗng ánh mắt, giống như không tiếng động cật vấn, chỉ là cuối cùng, nàng không có được đáp án. Xung quanh nghe răng cười càng ngày càng gần, nàng biết ước chừng nàng không có khả năng đào thoát kế tiếp vận rủi.

Nàng nghĩ tới chết, nàng theo bản năng cắn đầu lưỡi, chỉ là lơ đãng vừa nhìn, nàng nhìn thấy roi trên mặt đất màn thầu, vậy sau, rồi mới. . . Vậy sau, rồi mới nàng rốt cuộc không có đứng khí tự sát.

"Nếu như ta chết đi, mọi người thế nào xử lý? Nàng còn chỉ có mười tuổi!"

"Mà thôi, mà thôi. . ."

Thiếu nữ hai mắt nhắm nghiền, cùng chờ đợi vận rủi hàng lâm.

. . .

Sở Thần hai ba bước đi đến góc, trước mắt một màn để cho hấn lửa giận bùng cháy mạnh.

"Súc sinh!"

Một tiếng hét giận dữ, Sở Thần xông tới. Liên kích thay đánh, bất quá thời gian một cái nháy mắt, một đám "Ác lang" liền nằm trên đất.

Khi Sở Thần thấy thiếu nữ trên người đó rậm rạp ứ Thanh Huyết ngắn, nhất thời ngập trời Nộ Diễm xông lên đầu, bất tri bất giác, hai con người đứng là nổi lên từ quang.

"Đình!"

Bích Thủy Kiếm ra khỏi vỏ, phảng phất đang lúc thiên địa đều yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại kia ông.ông kiếm kêu.

"Sát!"

Không mang theo mây may tâm tình thanh âm, giống như thiên địa phán quyết, một tiếng xuất, bích thủy hàn. Từng đạo kiếm quang bay vọt, bích thủy sâu kín, sâu hàn thấu xương. Bích thủy rơi vào, thiên hạ đều tĩnh!

Tỉ tách!

Tỉ tách!

Máu tươi từ mũi kiếm nhỏ xuống, đó là tội ác, đồng dạng, cũng là Sở Thần rạn nứt tâm huyết.

Từ nhân thối lui, Sở Thần đi đến thiếu nữ bên người, ngồi xổm người xuống. Thiếu nữ mở to mắt nhìn nhìn hắn, không có kinh sợ, không có phẫn nộ, chỉ có nhàn nhạt vui sướng.

"Thật xin lỗi, ta. . ."

Thiếu nữ lắc đầu, đem lời của Sở Thần cắt đứt, "Ta có thể biết tên của ngươi sao?"

"Ta là Sở Thần!" Sở Thần trầm giọng nói, nói xong trong ánh mắt hiện lên một tia giãy dụa, cuối cùng vẫn còn đưa tay ý định giúp đỡ thiếu nữ che đậy quần áo.

"Cảm ơn!" Thiếu nữ bắt lấy tay của Sở Thần, ngăn trở động tác của hắn, đảm nhiệm da thịt của mình bại lộ, sắc mặt ửng hồng đạo : "Ngươi có thể sờ sờ ta sao?"

Sở Thần hơi sững sờ, chợt mục quang nhu hòa hạ xuống, cẩn thận hướng kia núi non vị trí phù nhẹ, vậy sau, rồi mới chậm rãi hướng phía dưới. . . Rất nhẹ, rất nhu, phảng phất tại vuốt ve một kiện tuyệt thế trân bảo.

Nửa ngày, Sở Thần ngẩng đầu, mỉm cười nói : "Ta sờ qua, rất sạch sẽ, thật sự."

Thiếu nữ Tiểu Tiểu, "Phải không? Cảm ơn, cảm ơn ngươi nói cho ta biết, ta vẫn sạch sẽ. Kỳ thật ta biết, thân thể của ta rất lạnh, rất xấu. . ."

Thanh âm của thiếu nữ càng ngày càng yếu ớt, lại như cũ không ngừng nói qua, phảng phất sợ sau này không có cơ hội lại nói.

Đột nhiên, nàng vùng vẫy ngồi dậy, sau một khắc liền đi phía trước bò đi, Sở Thần thấy rõ ràng, nàng dài khắp nứt da tay rất nỗ lực muốn đủ đến cái bánh bao kia.

Chỉ là một hồi kinh phong thổi qua, màn thầu cuối cùng bị chó dữ ngậm trong mồm đi, còn dư lại, chỉ có xa xa chó sủa.

"Đời này cùng người giành mạng sống thì cũng thôi, không nghĩ tới phút cuối cùng còn muốn cùng chó giành mạng sống, ha ha!"

Nghe được thiếu nữ, Sở Thần xoay đầu lại. Chỉ thấy thiếu nữ đứng lên, da thịt bại lộ tại trong gió lạnh, đúng là nở nụ cười, hai mắt bình tĩnh, mặt như Xuân Hoa.

Hồi lâu, thiếu nữ cẩn thận từng li từng tí lấy ra một cái chong chóng tre, cười nói : "Thấy được ngươi, ta biết không phải trời tối, mà là ta mất tro. Có thể giúp ta đem này chong chóng tre mang cho muối muối ta sao? Nói cho nàng biết, tỷ tỷ đi rất xa chỗ rất xa, đợi nàng trưởng thành sẽ trở lại gặp nàng. . . Nếu như có thể, ta nghĩ thỉnh ngươi. . ."

Thiếu nữ mang trên mặt cười, thanh âm lại dần dần trầm thấp, thẳng đến cuối cùng nhất, triệt để rơi mất trong gió.

Sở Thần yên lặng giúp nàng hai mắt nhắm lại, bế lên, gió lạnh gào thét, thật sự lạnh quá!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nữ hài nho nhỏ

Thanh Bình bên ngoài trấn, sông nhỏ róc rách.

Một cây khô liêu, Sở Thần lẳng lặng đứng ở cô trước mộ phần. Mặc hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, giữa trưa mới chôn cất một con ngựa, buổi tối,

liền muốn tự tay an táng một người bèo nước gặp nhau thiếu nữ.

Tâm tình tại trong đêm tối vô cùng trầm trọng, giống như Vĩnh Dạ vĩnh viễn vô pháp nghênh đón Quang Minh. Hồi lâu, Sở Thần sâu kín thờ dài.

Sinh mệnh sao mà yếu ớt, thể đạo sao mà gian nguy? Lực lượng vì tôn thể giới, không có lực lượng phạm nhân, đến cùng phải có một khóa như thế nào cường đại trái tim, tài năng tin tưởng vững chắc vĩnh viễn Lam Thiên?

"Người so với ta mạnh hơn, thật sự! Đồi lại là ta, ta nhất định sẽ không tin tưởng thiên là lam, ta chỉ biết tin tưởng mình thấy hết thấy.

Lúc trước thời gian thật dài, ta đều một mực ở nghĩ, nếu như ta không có xuất hiện, cứu được không người rồi, người có thể hay không còn cho rằng thiên là lam. Hiện tại, ta hiểu được, người trông xem lam sắc, cũng không phải đỉnh đầu thiên không, mà là lòng của người.

Chỉ có nội tâm tinh khiết trong suốt người, sẽ không vì ngoại giới ghê tởm chỗ giấu kín, sẽ không tại vô tận trong bóng tối mất phương hướng phương hướng.

Cám ơn người, người để cho ta hiểu được rất nhiều đã từng không hiểu đạo lý. . ."

Trong gió lạnh, Sở Thần đứng nghiêm, hần lẳng lặng thuật nói qua, nói cho một cái liền tính danh cũng không biết, hơn nữa đã chết đi thiếu nữ.

Hồi lâu, Sở Thần rút ra Bích Thủy Kiếm, cắt tới một khối tám bia đá.

Cổ tay hăng hái lay động, bích quang rơi, mảnh đá bay tán loạn, từng cái một cứng cáp kiểu chữ rơi vào bia trên mặt.

"Thiếu nữ vô danh chi mộ, Sở Thần lập!"

Nhìn nhìn vô cùng đơn giản mấy chữ, nghĩ nghĩ, Sở Thần đi đến tám bia đá mặt sau, lần nữa huy kiếm.

"Mệnh mong kiếp, mệnh mong buồn. Đoán ca cuối cùng, trắng sáng thiếu. Buồn bức nghĩa trang, trong có Bích Huyết. Bích cũng có khi quá, huyết cũng có khi diệt, một luồng khói lửa ngăn không đoạn tuyệt. Là a không a? Hóa thành hồ điệp."

Thu kiếm trở vào bao, đứng yên thật lâu, Sở Thần khẽ vuốt bia mặt cười nói: "Hi vọng người cũng có thể hóa thân hồ điệp, tự do tự tại phi tại trăm hoa đua nở Lam Thiên."

Nói qua, Sở Thần lấy ra chong chóng tre, "Rất đẹp chong chóng tre, ta sẽ dẫn cho người muối muối. Ta đáp ứng người, ta sẽ hảo hảo chiếu cố nàng, thẳng đến người trở về, tuy, người lại cũng không về được!"

Khẽ lắc đầu, đem trong nội tâm sa sút tâm tình trực xuất, Sở Thần quay người bỏ đi. Đột nhiên, hần ngẩng đầu, chỉ thấy thiên không điểm một chút sáng bạch, đúng là dưới nổi lên tuyết.

"Không nghĩ tới năm nay trận thứ hai tuyết, sẽ là ở chỗ này đoán được."

Xòe bàn tay ra, Nhâm Tuyết hoa rơi vào lòng bàn tay, không tiếng động hóa đi. Giống nhớ rõ mấy tháng trước, Thanh Mộc Thành ngoại trong tuyết, hần đã từng động tác như thế, chỉ bất quá một lần đó, lòng của hần là lạnh. Hôm nay. . .

Sở Thần theo bản năng quay đầu lại, cô phản mộ như trước, mộ phần cũng đã rơi đầy tuyết trắng. Hần không khỏi nghĩ lên chạm đến thiếu nữ thân thể mềm mại thì thiếu nữ kia mặt mũi tràn đầy ửng hồng bộ dáng, loáng thoáng, thật là đẹp!

...

Trong bóng đêm Thanh Bình trấn, so với ban ngày càng thêm tĩnh mịch.

Sở Thần một mình hành tẩu tại trên đường phố, cùng với xuyên qua đôi bụng mèo hoang, thỉnh thoảng bay qua đỉnh đầu con quạ, giống như cái hành tẩu tại Quỷ Vực u hồn.

"Như thế đại thôn trấn, cư nhiên không có mấy người, buổi tối liền đèn cũng không có. Tiếp tục như vậy, ta nên thế nào tìm đến muối muối của người đâu này?" Tiện tay đánh bay một cái bụng đối ăn quầng mèo hoang, Sở Thần nhú mày.

Đêm dần khuya, lại dưới nổi lên tuyết, một cái mười tuổi tiểu cô nương một mình ở nhà, khẳng định vừa lạnh vừa đói. Huống hồ, tỷ tỷ như vậy lâu không có trở về, nàng cũng nhất định rất lo lắng.

Đang nghĩ ngợi là không phải tùy tiện gõ cửa tìm gia đình hỏi một chút, đột nhiên, Sở Thần ngừng lại, vãn tai, hần dường như nghe được xa xa có tiếng âm.

"Nghe vào như là mèo hoang, có vẻ như số lượng còn không thiếu, xem ra là phát hiện con mèo." Tỉ mỉ nghe xong một hồi, Sở Thần lắc đầu, ý định tiếp tục đi phụ cận người ta gõ cửa.

Đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai vang vọng bầu trời đêm, Sở Thần nghe được "Bỏ đi" "Cút khai mở" các loại lời nói, trong đó còn kèm theo nhàn nhạt khóc âm.

Sở Thần trong nội tâm rừng mình, nhanh chóng hướng thanh âm truyền đến địa phương chạy tới.

Lúc hắn đi đến thời điểm, chỉ thấy một đám mèo hoang nhẹ nhàng thềm thường, nhìn chăm chăm vây quanh một cái tiểu cô nương, xì xào thanh âm không ngừng từ trong cổ họng truyền ra.

Trong bóng đêm, tiểu cô nương cúi đầu, thấy không rõ dung mạo. Nhưng nàng hai tay nắm chặt không hề đứt đoạn đong đưa chủy thủ, lại là như vậy lóe sáng chói mắt.

Sở Thần trong lòng cười thầm, tiểu cô nương này cũng có ý tứ, như nàng như vậy đong đưa chủy thủ hữu dụng không?

Trong khi đang suy nghĩ, cũng không đợi mèo hoang phát động công kích, Sở Thần trực tiếp xuất kiếm, một mảnh sâu kín bí quang sau khi, bốn phía quy về bình tĩnh, chỉ còn lại kia lạnh run tiểu cô nương trong miệng như trước đang không ngừng ngón ngừ uy hiếp.

Sở Thần lắc đầu, chậm rãi đến gần ngồi xổm xuống, vỗ vỗ tiểu cô nương bờ vai.

"Được rồi, không sao!"

Lời còn chưa dứt, tiểu cô nương phảng phất chịu thật lớn kích thích đồng dạng, một tiếng thét lên, hai tay nắm ở chủy thủ đột nhiên đâm ra.

Sở Thần mục quang hơi rét, theo bản năng muốn ra quyền, rốt cục vẫn phải tại cuối cùng nhất bước ngoặt cảm ứng qua, chỉ là tay không bắt lấy chủy thủ.

"Không sợ, không sao!" Đem tiểu cô nương ôm vào lòng, Sở Thần nhẹ giọng an ủi.

Trên thực tế, một sát na kia công phu, hắn đã thấy rõ tiểu cô nương dung mạo, ngoại trừ nhân nhạ trẻ trung, nàng gương mặt đó, cùng an nghị tại khô liễu ở dưới thiếu nữ vô danh sao mà tương tự?

Được phép Sở Thần an ủi tác dụng, dần dần, tiểu cô nương tâm tình ổn định lại.

"Có lỗi với đại ca ca, ta. . . Ta. . ." Tiểu cô nương nhút nhát e lệ mà nói.

Sở Thần cười cười, biểu thị không có gì đáng ngại, vẫn đạo : "Ngươi gọi cái gì danh tự? Như thế đã chậm thế nào không trở về nhà?"

"Ta. . ." Tiểu cô nương cúi đầu xuống, một hồi lâu mới lấy hết dũng khí đạo : "Tỷ tỷ còn chưa có trở lại, ta sợ nàng gặp gỡ nguy hiểm, cho nên. . ."

"Cho nên ngươi muốn tìm đến nàng đúng không?" Vuốt tiểu cô nương đầu, nhìn nhìn nàng sợ hãi ánh mắt, Sở Thần nhin không được mang nàng bế lên, cười nói : "Thế nhưng là tỷ tỷ là người lớn rồi, nàng hội bảo vệ tốt chính mình. Ngược lại là ngươi, như thế muốn xuất ra nếu gặp gỡ nguy hiểm thế nào xử lý? Không sợ tỷ tỷ thương tâm a?"

"Thế nhưng là. . ." Tiểu cô nương thần sắc xoắn xuýt, tựa hồ muốn phản bác, cuối cùng vẫn còn áp ứng đạo : "Nho nhỏ biết sai rồi, nho nhỏ cái này về nhà!"

"Ha ha! Thật là một cái hảo hài tử. Báo cho ca ca nhà của ngươi ở đâu, ca ca đưa ngươi trở về được không?"

. . .

Ngọn đèn thấp sáng, đây là một gian đơn sơ được chỉ còn lại vách tường phòng nhỏ.

Chuẩn xác mà nói, này đều không coi là gian phòng, bởi vì trong phòng đã rơi xuống một tầng bông tuyết. Mà đỉnh đầu, như trước không ngừng có bông tuyết rơi xuống.

Đánh giá xung quanh hết thấy, đột nhiên Sở Thần có chút minh bạch, vì cái gì cô gái kia như vậy không bỏ nổi kia cái nguội lạnh màn thầu.

"Thật xin lỗi a, đại ca ca, nhà của ta. . ." Nho nhỏ có chút xấu hổ, không biết nên thế nào nói tiếp. Hiển nhiên nàng cũng biết, trong nhà cái dạng này khó coi.

Sở Thần lắc đầu cười nói : "Không có việc gì, ca ca cũng không thấy qua tuyết bộ đáng, hôm nay xem như đạt được ước muốn."

Nói xong, bầu không khí trầm mặc xuống.

Nho nhỏ là nhất gan không biết phải nói chút cái gì, Sở Thần thì là không biết nên thế nào mở miệng nói nàng chuyện tỷ tỷ.

Hồi lâu, hay là nho nhỏ cả gan đạo : "Cái kia. . . Đại ca ca, ngươi tại trên đường có thấy hay không ta tỷ tỷ?"

"Ngươi tỷ tỷ?" Sở Thần trong lòng căng thẳng, chợt giả bộ trấn định đạo : "Ca ca không biết ngươi bộ đáng tỷ tỷ a, thế nào biết thấy chưa thấy qua đâu này?"

Nói qua, Sở Thần chuyển giọng, "Bất quá ca ca thấy được một cái cùng nho nhỏ lớn lên đồng dạng xinh đẹp nữ hài tử, nàng nha, cho ta một cái chong

chống tre, nói là để ta giúp nàng giao cho muội muội nàng. Nàng còn nói nàng muốn đi một cái rất xa chỗ rất xa, lợi nhuận thiệt nhiều thật nhiều tiền, cho nàng muội muội lấy lòng thật tốt hơn chong chống tre. Nghe được ca ca đều hăm mộ đến chết!"

Nói xong, Sở Thần đem chong chống tre đem ra. Nho nhỏ tiếp nhận, nhất thời mắt liền đỏ lên, roi lệ không chỉ.

Hồi lâu, nho nhỏ nằm ở Sở Thần trong lòng thiếp đi, cẩn thận mang nàng phóng tới trên giường, Sở Thần đi đến ngoài phòng, liền đơn giản tài liệu đem nóc nhà che đầy một chút.

Trở lại gian phòng, Sở Thần một đêm không ngủ. Trời tờ mờ sáng, liền một mình hướng bên ngoài trần chạy một chuyến, sẵn hai cái thỏ rừng trở về.

Nho nhỏ vừa mở mắt liền nghe đến nồng đậm thịt nướng mùi thơm, đi đến ngoài phòng, Sở Thần đã tại trên mặt tuyết luyện kiếm.

Không biết nhớ tới cái gì, nho nhỏ lại nhin không được nước mắt ào ào, kia bàn tay nhỏ bé soạn lấy chong chống tre, hận không thể đem ấn vào trái tim

Sở Thần luyện qua, quay người liền thấy được nho nhỏ ngồi ở cổng môn bờ vai liên tục co rút, thấp thoáng có cực độ áp lực tiếng ngen ngào truyền ra. Nghĩ nghĩ, trong nội tâm có chút không đành lòng đi đến bên người nàng ngồi xuống.

"Nho nhỏ nghĩ tỷ tỷ?" Một bả ôm lấy nho nhỏ bờ vai, Sở Thần cười nói.

"Ừ!" Nho nhỏ ngẩng đầu lên, hốc mắt hồng hồng.

Sở Thần thở dài, vỗ vỗ bờ vai của nàng, trong lúc nhất thời không biết nên nói chút cái gì mới tốt. Người chính là như vậy, có chút thời điểm, biết rất rõ ràng nói dối không đúng, biết rất rõ ràng nói dối không có khả năng cả đời không bị chọc thủng, lại hết lần này tới lần khác buộc chính mình đi nói dối.

Hồi lâu, thấy nho nhỏ tâm tình thoáng bình định, Sở Thần mới chậm rãi đạo : "Nho nhỏ, ngươi biết không? Ca ca cũng có muội muội, nàng với ngươi đồng dạng đại, gọi Linh Nhi, bắt quá nàng đi rất xa chỗ rất xa, cho nên a, ca ca một mực ở nỗ lực. . ."

Rốt cuộc là mới mười tuổi, rất nhanh nho nhỏ liền bị Sở Thần chuyện xưa hấp dẫn, nín khóc mỉm cười.

Nhìn nhìn nàng tâm tình biến tốt, Sở Thần trong nội tâm nhất thời mù mịt quá tán, kéo xuống một mảnh dài thỏ đạo : "Tới, nếm thử Ca tay của Ca nghệ!"

Nho nhỏ cười tủm tỉm tiếp nhận, "Cảm ơn đại ca ca, Linh Nhi tỷ tỷ thật sự thật hạnh phúc."

"Phải không? Nho nhỏ cũng có thể a, có muốn hay không đi theo ca ca họ Sở?" Sở Thần cười cười.

"Tốt, nho nhỏ cũng có họ, sau này ta là Sở Tiểu Tiểu, tỷ tỷ đầu chính là sở sâu kín, khanh khách. . ."

Nhìn nhìn tiểu Tiểu Hoan nhanh đến chạy đi, trong lúc nhất thời, Sở Thần trong nội tâm không biết là gì tư vị. Ước chừng tuổi nhỏ nàng sẽ không nghĩ tới, nàng tỷ tỷ trên bia mộ, liền cái danh tự cũng không có a!

Dứt bỏ trong nội tâm phức tạp suy nghĩ, Sở Thần lấy ra nhiệm vụ địa đồ, bắt đầu trừ tính kế tiếp hành trình.

Đột nhiên, một hồi tiếng bước chân từ xa đến gần, Sở Thần vừa ngẩng đầu, liền thấy được nho nhỏ vẻ mặt sợ hãi chạy trở về, trốn ở hán phía sau lạnh run.

, một cái heo mập đồng dạng Quan Lão Gia dẫn một đám ác nô tiến vào sân nhỏ.

"Nho nhỏ đừng sợ, báo cho ca ca thể nào chuyện quan trọng?" Một tay vuốt ve nho nhỏ đầu, Sở Thần mục quang lại lạnh lùng nhìn chăm chú vào trước mắt một đám người.

Nho nhỏ run rẩy, gắt gao nhắm Nhãn chữ không dám nói lời nào. Ngược lại là kia Quan Lão Gia vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo, phát tay nhân tiện nói : "Vốn lão gia hoài nghi các ngươi giết đi bản phủ gia nô, người đầu, cho ta mang đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đêm dò xét phủ

Mấy tên ngang ngược ác nô vùng tay vùng chân, nhe răng cười lấy đi phía trước tới gần.

Sở Thần mục quang hơi rét, tiện tay một quyền đánh vào trên mặt đất, bạo liệt quyền kinh dẫn tới đại địa chấn động, tuyết đọng đầy trời.

"Có gan liền xa hơn trước một bước!" Sở Thần lạnh lùng nói.

Ác nô nhóm sắc mặt đại biến, nhao nhao dừng bước không tiến.

Kia Quan Lão Gia lại càng là không chịu nổi, trực tiếp đặt móng ngồi ngay đó, một thân thịt mỡ liên tục lay động.

Một hồi lâu, kia Quan Lão Gia mới kịp phản ứng, như thể chuyện mất mặt tự nhiên để cho hắn trong cơn giận dữ, là lấy khởi thân liền mắng to : "Một đám phế vật, như thế nhiều người còn bị một tên mao đầu tiểu tử dọa sợ! Lão gia lương thực cho ăn... Heo a?"

Tại Quan Lão Gia này quá lớn, chúng ác nô không thể không kiên trì cửa hàng đi lên.

Sở Thần nhàn nhạt nhìn lướt qua, lập tức nghiêng người đem Tiểu Tiểu ngăn tại phía sau, đón lấy Bích Thủy Kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

"Bá, bá, bá. . ."

Liên tục mấy đạo bích quang thoáng hiện, theo sau "Đinh" một tiếng, trường kiếm trở vào bao.

Tình cảnh trong chớp mắt an tĩnh lại, kia Quan Lão Gia chỉ vào Sở Thần nửa ngày nói không nên lời một câu, hai chân run rẩy tựa như run rẩy. Hắn ngược lại là nghĩ nhanh chóng rời đi cái chỗ này, nhưng hết lần này tới lần khác lòng bàn chân mọc rễ.

Ngắn ngủi yên tĩnh sau khi, là một hồi cực hạn thâm thiết kêu rên. Những tên ác nô trên mặt đất liên tục lăn lộn, một tay bị lấy lỗ tai địa phương toàn bộ đều huyết.

"Sớm nói để cho các ngươi đừng tới đây, không nên nghe không hiểu tiếng người." Sở Thần thản nhiên nói, một cước nhắc tới Mạn Thiên Phi Tuyết, đem kia từng con một lỗ tai vùi lấp.

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Quan Lão Gia như trước nói không ra lời, cũng không biết là sợ tới mức hay là khí tức.

Sở Thần cũng không để ý tới, chỉ là ôn nhu nói : "Tiểu Tiểu, ngươi đi trước trong phòng ở lại sẽ được không? Ca ca có chút việc xử lý."

"Ừ." Tiểu Tiểu gật đầu, sắc mặt tái nhợt vào phòng.

Nhìn nhìn khe cửa đóng lại, Sở Thần xoay người, mục quang trong chớp mắt âm trầm xuống.

"Ngươi hoài nghi chúng ta giết ngươi gia nô? Ngã đảo là muốn hỏi một chút, chỗ ở của ngươi gia nô là không phải chết ở góc đường?" Sở Thần chậm rãi đi đến trước mặt Quan Lão Gia, bức ánh mắt của người, sợ tới mức này heo mập thiếu chút nữa gục xuống.

Thấy vậy người không chịu được như thế, Sở Thần nhất thời không có kiên nhẫn, một kiếm liền chống đỡ tại trên cổ hắn, "Bầm đáp vấn đề của ta!"

"Ngươi. . . Ngươi thế nào biết bọn họ chết ở góc đường?" Quan Lão Gia nom nớp lo sợ, tuyết rơi thiên mò hôi rơi như mưa, sợ Sở Thần tay run lên liền đem hân yết hầu cho đâm xuyên qua.

"Ha ha, ha ha. . . Ta thế nào biết? Người chính là lão tử sát, ngươi cứ nhiên hỏi ta thế nào biết!" Sở Thần ngửa mặt cuồng tiếu, trong nội tâm lắng lại cả đêm thô bạo lần nữa mãnh liệt lên.

Nếu không phải những cái kia cảm thụ, sở sâu kín thế nào sẽ chết? Thế nào sẽ chết?

Vốn tưởng rằng hết thảy đều đã đi qua, chỉ là tâm linh từng lần một tiếp nhận tra hỏi, Sở Thần mới phát hiện, hắn xa xa làm không được trong tương tượng như vậy lạnh nhạt.

Hắn không phải sở sâu kín, hắn sẽ không tin tưởng vững chắc thiên là lam, hắn chỉ kém tin hắn thấy. Mà bây giờ, hắn nhìn thấy lại có người dám can đảm vì đám kia súc sinh hướng hắn hưng sư vấn tội (*), điều này làm cho hắn như thế nào không giận?

"Ngươi. . . Ngươi đừng xằng bậy? Vốn lão gia thế nhưng là Thanh Bình trấn Trấn Trưởng, vương quốc chính thức sắc phong quan viên." Thấy Sở Thần có nỗi giận bệnh trạng, Quan Lão Gia không thể không mở miệng uy hiếp nói.

Sở Thần nghe xong, lại càng là nổi giận. Người bình thường tung Dung gia nô phạm phải tội nghiệt còn đáng chết, huống chi là đường đường Thanh Bình trấn lớn nhất quan viên?

Dưới sự tức giận, Sở Thần một kiếm hạ xuống, trực tiếp gọt sạch một lỗ tai.

Quan Lão Gia vừa đau lại sợ, đương trường liền quỳ xuống, hắn bất quá là cái nhỏ nhỏ Trấn Trưởng, ngày bình thường tại đây một mẫu ba phần địa làm mưa làm gió đã quen, chưa từng gặp qua như thế trận chiến?

Sở Thần khuôn mặt băng lãnh, vừa nhìn người này bộ dáng, hẳn liền biết không phải cái gì thứ tốt, lòng trước đã chết cũng không oan uổng.

Đang lúc hấn ý định ra tay thời điểm, một cái yếu ớt thanh âm bên người sau vang lên.

"Ca ca, không muốn giết người được không? Tiểu Tiểu sợ hãi!" Tiểu Tiểu ôm Sở Thần chân, năn nỉ nói.

Sở Thần trì trệ, tâm tư trong chớp mắt mềm nhũn ra, nửa ngày mới nói : "Cút, đều cút cho ta!"

Một đám người sợ chết khiếp rồi đi, Sở Thần hít sâu một hơi, đem Tiểu Tiểu ôm đến trong phòng, ôn nhu an ủi : "Tiểu Tiểu không sợ, người xấu đều đi."

Tiểu Tiểu gật gật đầu, vui tại Sở Thần trong lòng, "Tiểu Tiểu không sợ, Tiểu Tiểu lo lắng ca ca giết người sẽ bị bắt đi."

Sở Thần trong lòng run lên, thì ra là thế này sao? Tiểu nha đầu này, khó trách là hai tỷ muội.

Sở Thần đang không biết nên nói như thế nào lời, Tiểu Tiểu đột nhiên ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn Sở Thần, hồi lâu mới lấy hết dũng khí đạo : "Ca ca, Tiểu Tiểu không muốn lừa dối người rồi!"

Sở Thần sững sờ, có chút không rõ tiểu nha đầu này cái gì ý tứ. Lại nghe Tiểu Tiểu đỏ mắt nói : "Tiểu Tiểu mười tuổi, đi rất xa chỗ rất xa đều là lừa gạt tiểu hài tử!"

Một câu nói xong, Tiểu Tiểu đã hao hết toàn thân khí lực, cũng nhìn không được nữa khóc lớn lên. Sở Thần im lặng, xem ra chính mình thật sự là không có nói sai thiên phú, liền một đứa bé đều không lừa được.

Sở Thần thở dài, Tiểu Tiểu lại nức nở nói : "Ca ca ngại biết không? Tỷ tỷ đi Tiểu Tiểu thật sự hảo khổ sở, thế nhưng có ca ca chiếu cố Tiểu Tiểu lại thật vui vẻ. Nếu các người có thể một chỗ cùng tại bên người Tiểu Tiểu thật tốt, thế nhưng là. . . Thế nhưng là tỷ tỷ đã đi rồi. Tiểu Tiểu không muốn ca ca cũng gặp chuyện không may, Tiểu Tiểu nghe nói. . . Nghe nói Trần Trường lão gia cùng son tặc có lui tới. . ."

Sở Thần trong nội tâm một rồi, trong chớp mắt bắt lấy Tiểu Tiểu trong lúc vô tình lộ ra tin tức. Vốn tưởng rằng nhiệm vụ địa điểm cự ly nơi đây còn cách một đoạn, không nghĩ tới bây giờ đã đang ở những kẻ trộm.

Vừa nghĩ tới nhiệm vụ của mình, Sở Thần hận không thể lập tức đi thăm dò đến cùng, chỉ nhìn Tiểu Tiểu bộ dạng như vậy, hẳn nhất thời lại đem trong nội tâm xúc động đè lại.

Một ngày cứ như thế trôi qua, ngoại trừ cùng Tiểu Tiểu, luyện một chút kiếm, Sở Thần cái gì cũng không có làm.

Thẳng đến đêm khuya, loại Tiểu Tiểu ngủ say, Sở Thần mới lặng lẽ cầm kiếm lên vào trong bóng đêm.

Thanh Bình trong trấn, một chỗ trong phủ đệ ngọn đèn dầu sáng rõ. Có thể tại này giống như Quý Vực địa phương như thế Trương Dương, tự nhiên chính là phủ.

Phủ đệ hậu viện một chỗ trong tĩnh thất, Chu Dịch nôn nóng trong phòng đi tới đi lui.

Với tư cách là Thanh Bình trấn Trần Trường, hẳn tại trong trấn từ trước đến nay nói một không hai, không ai dám tại phản kháng mệnh lệnh của hắn. Lại không nghĩ tới hôm nay chẳng những bị người uy hiếp, còn bị người gọt sạch một lỗ tai. Điều này làm cho hắn như thế nào nuốt xuống được khẩu khí này?

"Chờ, đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có người một cái vô gia, loại bên kia đại nhân đến rồi, ta sẽ cho người biết cắt mất lỗ tai đau như thế. Còn có cô bé kia, người cũng đừng nghĩ chạy, không ăn người rồi tỷ tỷ, ăn người cũng đồng dạng. . ."

Chu Dịch hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa mắng, vừa thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài cửa, tựa hồ đang chờ cái gì người.

Sở Thần nằm ở nóc nhà, tuyết trắng cùng y phục của hắn nhan sắc tương hợp, chỉ cần hắn không ra chỗ sơ suất, liền căn bản không lo lắng bị người phát hiện. Hắn đi tới đây đã được một khoảng thời gian rồi, phía dưới Chu Dịch ngôn ngữ hắn cũng nghe được rõ ràng ràng.

Tuy loại này phát tiết thức trong lời nói thô lỗ tin tức cũng không nhiều, nhưng Sở Thần đã có thể khẳng định, Chu Dịch này có vấn đề, về phần là không phải cùng son tặc có cấu kết, còn cần tiến thêm một bước quan sát.

Cũng không biết đi qua bao lâu, rốt cục Sở Thần nghe được một hồi dồn dập tiếng vó ngựa.

"Hắn có hai ba mươi tuổi, nghiêm chỉnh huấn luyện. . . . , nghiêm chỉnh huấn luyện? Son tặc thế nào khả năng nghiêm chỉnh huấn luyện? Chẳng lẽ Tiểu Tiểu nói sai rồi, này đầu heo căn bản không có cấu kết tặc phi?" Ti mi phân biệt, Sở Thần đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Lúc này, đồng dạng nghe được tiếng vó ngựa Chu Dịch phảng phất nhẹ nhàng thở ra, tâm tình cũng ổn định không ít, trực tiếp đi đến ngoài phòng nghênh tiếp tới người.

Rất nhanh, hai cái hắc y người bị mặt bị nghênh tiếp gian phòng. Đón lấy Chu Dịch cẩn thận xem nhìn một cái, mới đóng cửa.

"Nhị vị đại nhân đường xa mà đến, Chu Dịch không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội!" Lần đầu tiên ngồi xuống, Chu Dịch liền bồi tội nói.

Đối diện hai người gật gật đầu, cũng không khách sáo, một người đạo : "Đồ vật đầu này?"

"Tại đây tại đây, tiểu nhân sớm đã chuẩn bị tốt, chờ đợi đã lâu." Chu Dịch cười làm lành nói, nói qua từ trong tay áo lấy ra một phong mật cuộn.

Hắc Y Nhân tiếp nhận, hai người lần lượt xem qua, xác nhận không sai sau đem mật cuộn trả trở về.

Nói vài câu không quan trọng, đột nhiên, Chu Dịch cắn răng nói : "Nhị vị đại nhân, tiểu nhân có cái yêu cầu quá đáng, không biết đại nhân có thể tương trợ một ít?"

Nói xong, Chu Dịch mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn nhìn hai cái Hắc Y Nhân, lại thấy Hắc Y Nhân cũng không thèm nhìn hắn một cái, hờ hững đứng đây.

Lâm mở cửa, mới có một người đạo : "Nếu như biết là yêu cầu quá đáng, còn nói cái gì? Nếu hư mất đại sự, tí mĩ đầu của ngươi."

Nghe nói như thế, nóc nhà Sở Thần nhất thời nhin không được thân thể run lên, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Chu Dịch này, giả bộ nửa ngày tôn tử, cho rằng có thể thỉnh động Hắc Y Nhân giúp hắn bảo cất tai chi cừu, lại không nghĩ rằng người ta căn bản liền cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn.

Đang lúc Sở Thần trong lòng buồn cười không chỉ, phía dưới hai tiếng quát lớn vang lên.

"Ai?"

Sở Thần trong lòng xiết chặt, thầm nghĩ không xong, khả năng muốn bại lộ. Tốc độ ánh sáng trong đó, hắn nhẹ nhàng giật giật chân, nhất thời một mảnh lớn tuyết động từ nóc nhà trượt xuống.

"Nguyên lai là tuyết!" Hai cái Hắc Y Nhân nhìn nhau, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chu Dịch tuy bởi vì bị cự tuyệt nhin nhin một bụng khí, lại cũng không dám ở thời điểm này phát tiết, vội vàng tiến lên cùng cười nói : "Nhị vị đại nhân yên tâm, tiểu nhân nơi này an toàn rất, có lẽ không có xuất hiện sai lầm."

Hai người gật gật đầu, kiên cố hơn tin là mình đa nghi, rốt cuộc cho tới nay cũng không có xuất hiện vấn đề.

Rất nhanh, tiếng vó ngựa lần nữa vang lên, bốn phía lần nữa hãm vào yên lặng.

Sở Thần cũng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng hữu kinh vô hiểm, không có bại lộ. Tuy hắn không sợ chiến đấu, chỉ là như vậy hắn điều tra mục đích liền rơi vào khoảng không.

Trong phòng, Chu Dịch sắc mặt âm trầm, "Rất đáng hận, nghĩ tới ta Chu Dịch bốc lên mất đầu nguy hiểm giúp đỡ bọn họ, bọn họ lại liền một cái chuyện nhỏ cũng không chịu giúp đỡ. Không được, thù này không thể tại đây sao được rồi, ta nhất định phải báo!"

"Xin hỏi đại nhân phải báo cái gì thù? Không biết ta có thể không thể giúp vượt được bận rộn?" Sở Thần cười đi đến.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt kinh hãi, há miệng liền nghĩ hô người, chỉ là chưa mở miệng, một chuỗi lợi kiếm đã chống đỡ tại trên cổ của hắn.

"Chu đại nhân, an tâm một chút chờ vội. Lá gan của ta thể nhưng là rất nhỏ, nếu như bị người hù đến, bàn tay nhỏ bé như vậy run lên, e rằng 'Rầm Ào Ào' một chút, đại nhân đầu cùng thân thể muốn ở riêng." Sở Thần cười dịu dàng đem Chu Dịch bức đến góc tường, chính mình chậm rì rì ngồi xuống.

"Ngươi. . . Ngươi nghĩ làm cái gì?" Chu Dịch sắc mặt trắng bệch, một cử động nhỏ cũng không dám, trước mắt tiểu tử này, thuần túy cảm thấy Khi hầu đùa nghịch, còn nhất gan, nhất gan dám đem khuya lên vào phủ sử dụng kiếm chống đỡ lấy cổ của hắn?

Sở Thần mỉm cười, tay không chỉ chỉ Chu Dịch tay áo, "Ngươi trong tay áo dường như có cái gì, lấy ra nhìn xem. Nếu ta xem cao hứng, nói không chừng ngươi cũng không cần chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bầu trời đốt viêm

Trắng đêm tuyết phiêu, sớm, trong thiên địa đã một mảnh trắng thuần.

Lửa đốt sáng mắt tuyết sắc, Tiểu Tiểu ung dung tĩnh lại, "Hào âm a, không muốn lên đó!" Đang muốn lại lại một hồi, đột nhiên, trong nội tâm nàng cả kinh, bên ngoài quá an tĩnh, một chút thanh âm cũng không có.

"Ca ca, ca ca. . ." Tiểu Tiểu không kịp mặc quần áo liền chạy ra, đại khóa đại khóa nước mắt là tả.

Cũng không biết đi qua bao lâu, nàng nghe được tuyết động bị giẫm thanh âm, tuy rất nhẹ, lại giống như trong bóng tối một đóa hoa diễm, để cho nàng lần nữa có được hi vọng.

Ngẩng đầu nhìn lại, mấy ngày liền trắng thuần, một người khiêng một đầu con mồi chậm rãi đi tới, Tiểu Tiểu lúc này rốt cuộc vô pháp ức chế, nhanh chóng chạy lên tiến đến.

Sở Thần hơi có chút bất đắc dĩ, hần thế nhưng là khiêng một đầu Dã Trư đầu, tiểu nha đầu này ôm hần có thể thế nào đi đường a?

Bất đắc dĩ, hần đành phải xa xa đem Dã Trư ném vào sân nhỏ, đem Tiểu Tiểu ôm lấy, "Tiểu nha đầu, thế nào vừa khóc sao? Muốn xuất ra cũng mặc thêm mấy bộ quần áo a!"

Tiểu Tiểu dùng sức cọ, cũng không nói chuyện, chỉ là cười khanh khách không ngừng, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, "Còn tưởng rằng ca ca cũng không cần Tiểu Tiểu nữa, hừ chết Tiểu Tiểu."

Nói qua, Tiểu Tiểu lại duỗi thân xuất bàn tay nhỏ bé, lướt mắt Sở Thần bờ vai cùng trên tóc tuyết động, "Tuyết rơi thiên liền không sắp đi ra ngoài, nhìn, cũng giống như cái đại Tuyết Nhân!"

Sở Thần Tiểu Tiểu, cầm chặt tay của Tiểu Tiểu.

Đón giã đã ăn, chuẩn bị một ít thịt khô. Sở Thần đi đến Tiểu Tiểu trước người, do dự mà đạo : "Tiểu Tiểu, ca ca muốn đi sát người xấu, ngươi có sợ không?"

"Sát người xấu? Tốt tốt, người xấu ghét nhất. Ca ca cũng không biết, trước kia Thanh Bình trấn cũng là rất tốt, sau. . . Sau đến Chu đại nhân, từ từ tất cả mọi người dọn đi rồi, không có chuyện đi cũng không dám ra, liền nhóm lửa đều cẩn thận từng li từng tí, sợ bị người tìm tới cửa. . ."

Tiểu Tiểu cười, nỗ lực biểu hiện ra một bộ rất dũng cảm bộ dáng. Chỉ là Sở Thần rõ ràng thấy được, sắc mặt của nàng có chút trắng bệch, nhỏ nhắn xinh xắn thân hình cũng không tự chủ được run rẩy một chút.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần vuốt đầu của nàng cười nói : "Tiểu Tiểu là dũng cảm nhất, ca ca loại có rãnh rồi, dạy ngươi luyện kiếm được không?"

"Tốt tốt, loại Tiểu Tiểu luyện kiếm, cũng không cần sợ người xấu!" Tiểu Tiểu tước được.

Nói qua, hai người chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, chỉ là triệt để trước khi đi, Thanh Bình bên ngoài trấn khô liễu, lại thêm nhiều nước mắt cùng phiền muộn.

...

Mênh mông trong gió tuyết, một người áo mỏng trường kiếm, ngực ngồn ngang lộn xộn cột vải, phía sau, tiểu cô nương bao bọc cực kỳ chặt chẽ bị trôi trôi ở, rất giống cái đại bánh chưng.

"Ca ca, Tiểu Tiểu hạ xuống chính mình đi được không? Không nhúc nhích được thật là khó chịu đó!" Sở Thần trên lưng, Tiểu Tiểu bĩu môi nói.

Tại đây trong đồng tuyết đã đi rồi hơn nửa ngày, Thanh Bình trấn sớm đã không biết tại phương hướng nào. Như thế dài thời gian không thể hoạt động, chắc là mười phần khó chịu.

Sở Thần cười nói : "Chờ một chút, rất nhanh liền đến chỗ rồi, loại tiêu diệt người xấu, Tiểu Tiểu xuống lần nữa tới được không?"

"A!" Tiểu Tiểu nhu thuận gật đầu, đón lấy lại nhắm lại Nhãn chữ, nàng cũng không quên ca ca nói, thời gian dài nhìn tuyết, hội sản sinh quang tuyết, Nhãn chữ sẽ chịu không nổi.

Sở Thần dời mắt trông về phía xa, rất nhanh liền kiên định hướng về phía trước đi.

Đêm qua, hần nhìn thấy Chu Định trong tay áo kia phong mật cuốn, nghĩ đến hần sự tình sau cũng là muốn tiêu hủy, dứt khoát liền đoạt lại.

Mật cuốn bên trong là một trương bố phòng đồ, phía trên ghi chép khắp Bắc Bộ khu binh lực phân bố.

Bởi vì tặc phi hoạt động ngày càng hung hăng ngang ngược, nhiều lần cấm không chỉ. Bất đắc dĩ, Bắc Bộ khu mấy cái đóng quân vị trí không thể không tách ra đến các nơi bố phòng, tận lực giảm xuống tặc phi mang đến nguy hại. Như thế mới có này bố phòng đồ dân sinh.

Chỉ là chẳng quân quân đội nỗ lực phòng bị, nhưng làm gì được binh lực có hạn, cộng thêm tặc phi giáo hoạt, tính cơ động mạnh mẽ, là lấy rất nhiều địa phương phòng ngự không được, còn thường xuyên tại thay quân thời điểm bị bắt chỗ trống. Thường thường bố phòng quân đội chân trước rút lui khỏi, chân sau liền có tặc phi tiến nhập thôn trấn thiếu sát đánh cướp.

Sở Thần cũng không cho rằng chỉ bằng Chu Định một cái nho nhỏ Trấn Trường, liền có thể cảm đến như thế tinh vi bố phòng đồ. Còn có những cái kia thần thần bí bí nhìn qua nghiêm chỉnh huấn luyện Hắc Y Nhân, trong đó cổ quái lại càng nhiều.

Chỉ là mặc kệ trong đó có cái gì mờ ám, có cái gì âm mưu, Sở Thần cũng không ý định quản, hần nhiệm vụ chủ yếu, là tận lực nhiều giải quyết một ít nạn trộm cướp, đề thăng nhiệm vụ của mình độ hoàn thành.

Lại một canh giờ đi qua, phương xa xuất hiện một cái thôn trang nhỏ.

Run sợ thời tiết mùa đông, lá cây sớm đã khô héo rơi vào, gió lạnh thổi qua chạc cây, vù vù rung động. Đi đến cầu đá, dưới cầu sông ngòi đã đông cứng, thỉnh thoảng có thôn dân đi đến bờ sông, từ đục khai mở Băng Động bên trong lấy nước.

Có lẽ là bởi vì cảm lấy kiếm, Sở Thần đến đưa tới các thôn dân thật lớn hoan nghênh, không có chút nào trở ngại, hần liền bị dẫn tới nhà trưởng thôn.

"Thiếu hiệp một đường vất vả, hàn xá cũng không có cái gì thứ tốt, mấy chén rượu nhạt, nhìn qua thiếu hiệp không muốn ghét bỏ." Trước bàn cơm, tuổi gần sáu mươi thôn trưởng ân cần nói.

Sở Thần cười cười, "Thôn trưởng khách khí, như thế thịnh tình, Sở Thần vô cùng cảm kích."

Một bữa cơm, khách và chủ quá vui mừng. Cơm sau, Sở Thần đuổi Tiểu Tiểu ra ngoài chơi, đón lấy liền cùng Lão Thôn Trưởng nói chuyện với nhau.

"Thực không dám đầu điểm, tại hạ lần này cũng không phải là ngẫu nhiên đi qua nơi này, mà là nhận được tin tức, gần nhất khả năng có tặc phi qua vào xem. Người xem . . ." Sở Thần lấy ra nhiệm vụ của mình lệnh bài, suy nghĩ nói.

Thôn trưởng xem qua, đối với Sở Thần vừa cao nhìn thoáng qua, chỉ bắt quá ngoài miệng cũng không quá chấp nhận, "Không đối gạt thiếu hiệp, trước quân Nhật đội mới từ vốn thôn rút lui khỏi, chắc hẳn một hai tháng thôn trưởng hẳn là bình yên vô sự. Cũng không thể những cái kia tặc phi chỉ nhìn chăm chăm chúng ta thôn nhỏ a?"

Sở Thần há to miệng, lại không biết nên thế nào nói, chẳng lẽ hẳn nói nhất định sẽ có tặc phi qua? Rốt cuộc hẳn cũng không có mười phần chứng cứ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần chỉ có thể định đi một bước là từng bước. Thời gian cấp bách, nếu trong vòng hai ngày nơi này không có việc gì, hẳn liền nên chạy tới địa phương khác.

Kế tiếp, tạm thời vô sự Sở Thần bắt đầu giáo Tiểu Tiểu luyện kiếm. Hần cũng không cho rằng Tiểu Tiểu thật có thể luyện được cái gì trò, hẳn muốn chỉ là để cho lá gan của nàng nổi lên.

Sắp tới chạng vạng tối, hai người chấm dứt luyện kiếm. Sở Thần mang theo Tiểu Tiểu mọi nơi đi đi lại lại, bắt tri bắt giác, liền đi tới thôn ngoại trên cầu đá.

"Ca ca, người nói phía dưới có thể hay không có rất nhiều cá?"

"Đương nhiên rất nhiều cá, loại có rãnh rồi, ca ca cùng người câu cá được không?"

Hai người cười nói, đột nhiên, Sở Thần ngẩng đầu nhìn hướng phương xa, khóe miệng lơ đãng nhếch lên vẻ mỉm cười.

"Tiểu Tiểu, đi nhà trưởng thôn nhìn xem cơm tối xong chưa? Ca ca thế nhưng là có chút đói bụng." Sở Thần cúi đầu cười nói.

"A..., được rồi, ca ca thật sự hảo lười!" Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, làm cái mặt quý chạy ra.

Tiểu cô nương thân ảnh rất nhanh tiêu thất, Sở Thần quay người hướng một phương hướng khác đi đến. Không lâu sau, nặng nề tiếng chà đạp truyền đến, gót sắt phía sau, là bay múa băng tuyết, giống như mảnh hàng dài.

"Ha ha, đám kia ngu ngốc, còn tưởng rằng có thể ngồi xổm đạt được chúng ta, cũng không nghĩ, bọn họ như vậy nhiều người, chúng ta thế nào khả năng đi lên chịu chết!"

"Hắc hắc, bọn họ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, lúc này mới chân trước vừa đi, chúng ta chân sau liền cùng lên đây a! Nói, cái thôn này dường như nửa năm không ai đã tới, hẳn có không ít chất béo có thể kiếm"

"Chất béo không chất béo còn không phải kia chuyện quan trọng, chỉ cần có như nước trong veo cô nương là tốt rồi, ha ha. . ."

Xa xa, một đám hung thần ác sát người liền cười như điên, phảng phất hồi lâu không có đã ăn thịt sói đói, nhìn cách đó không xa thôn, bọn họ Nhân chủ thiếu chút nữa không có toát ra lực quang.

Đột nhiên, đội kỵ mã bên trong một người đạo : "Lão đại, phía trước có tên tiểu tử chặn đường!"

"Hả?" Kia vẫn cười to mặt thọc hán từ mục quang lạnh lẽo, chột mãnh liệt quát ngựa cây roi, ", giết chết hẳn!"

Một đám tặc phi cười to, điên cuồng thúc dục ngựa, phong tuyết Cuồng Long xông về phía trước.

Sở Thần lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, tựa hồ không có phát giác nguy cơ tới gần, chỉ là khoan thai quan sát lấy mệnh mông cảnh tuyết. Đột nhiên, hấn lo đang đá một cước, nhát thời liền Thiên Phong tuyết vạch trần đi lên, hợp với kia bùn đen như hàng dài đi phía trước bay tới.

"Tự tìm chết!" Tặc phi cùng kêu lên gầm lên, chiến mã tê mình bên trong nhao nhao né tránh.

Một hồi móng ngựa bồi rồi sau, đồng tuyết lần nữa quy về bình tĩnh.

"Tiểu tử, thật to gan, dám ngăn cản bọn ông này đây đường, chán sống lệch ra a!" Mặt thẹo nam tử huy vũ lấy mã tấu, xúi giục mã thí tăng bóc vây quanh Sở Thần không ngừng chuyển.

Sở Thần mặc không chuyển chữ, giống như không nghe được đồng dạng, hồi lâu mới nhàn nhạt mở miệng, "Các ngươi là tặc phi? Tới cướp bóc?"

"Ha ha. . ."

Một hồi cuồng tiếu, kéo dài không nghỉ. Hồi lâu, mới có nhân đại cười nói : "Ngươi thật thông minh, chúng ta chính là tới cướp bóc, tiểu tử, có muốn hay không một chỗ?"

Sở Thần khước miệng hơi vênh, "Một chỗ? Thịt tại đây sao nhiều, mọi người cùng nhau ăn nào có tự mình một người ăn đến thật tốt? Các ngươi nói sao?"

Nói xong, Sở Thần giương cánh tay, liền vô (kiếm, đao) trường kiếm tại trong gió tuyết vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Mặt thẹo nam tử trước mắt âm trầm, "Xem ra ngươi là muốn tự tìm đường chết sao?"

Sở Thần lắc đầu, thân nhiên nói : "Tự tìm đường chết chính là các ngươi!" Nói xong, hấn chậm rãi ngừng đầu, từng chữ một đạo : "Bởi vì, ta ở chỗ này!"

"Nói khoác mà không biết ngượng, lên cho ta, đừng giết chết, lão tử muốn cho hấn trọn to Nhân chữ, thấy rõ ràng lão tử thế nào cướp sạch cái thôn này được!" Mặt thẹo nam tử giận dữ, vung tay vung lên, trùng điệp đao quang một loạt mà lên.

Phong hô!

Tuyết GR...À..OOOO!!!

Đao quang!

Nhe răng cười!

Gót sắt trung ương, Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, dài y bông bênh.

Đột nhiên, một tiếng kiếm kêu đột khởi, trong chớp mắt, phong Đình Tuyết ở, thiên địa biến sắc, hết thảy trần thế tiếng động lớn rầm rĩ phù hoa tùy theo diệt hết, yên tĩnh trong thiên địa, chỉ có kia Vĩnh hằng bất diệt bích sắc.

Một kiếm đến từ thiên thượng, sáng xanh như nước, đốt viêm hùng hực.

Kiếm quang cái bóng, phảng phất thời gian lúc này dừng lại. Tặc phi nghe răng cười, bông bênh tuyết rơi, nâng cao móng ngựa, sáng như tuyết đao quang, hết thảy, kẻ hết định dạng đương trường.

Chỉ có kia Vĩnh Hằng Bích Viêm, tung hoành thiên hạ!

Đây là vô cùng bá đạo một kiếm, đây là bề ngỗ thiên hạ một kiếm. Đây là Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm thức thứ nhất, bầu trời đốt viêm!

Phảng phất trong nháy mắt, lại phảng phất vô số năm, rốt cục, bông tuyết lần nữa bay xuống đại địa, gió lạnh lần nữa đập vào mặt.

Sở Thần quay người, trên mặt hiển hiện một tia cười ôn hòa ý. Hấn nhìn thấy đầu cầu, Tiểu Tiểu tung tăng như chim sẻ lấy huy vũ bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, các thôn dân kích động hoan hô, ôm nhau mà khóc.

Rốt cục, thiên địa lần nữa an tĩnh lại, dày đặc tuyết đọng đem hết thảy che dấu, tô son trát phấn được thiên hạ một mảnh thái bình.

Bác Phong thổi qua, tuyết rơi bay tán loạn, trên mặt tuyết, vài thanh tàn đao thấp thoáng ngoi đầu lên, lẳng lặng, tựa hồ tại chứng minh cái gì.

Nơi này, đã từng phát sinh qua một hồi huyết tinh!

Chương 55: Đánh lén ban đêm

Vô tận đồng tuyết, tựa hồ vĩnh viễn cũng đi không được phần cuối.

Chỉ chuyển mắt, chính là nửa tháng đi qua. Trong hơn mười ngày, Sở Thần đã đến địa phương không dưới trăm, mà thu hoạch chính là trên người hẳn nhiều tầm mười khối tiêu chí nhiệm vụ này hoàn thành bài tử.

Mà đại bộ phận địa điểm không có thu hoạch nguyên nhân rất nhiều, có rất nhiều vừa mới bị cướp sạch qua, có thì là vừa mới có người hoàn thành qua nhiệm vụ, thậm chí còn có nhiều địa phương có quân đội bố phòng.

Những cái này nguyên nhân, để cho Sở Thần cảm thấy hứng thú chính là, rõ ràng có chút mật cuốn lên biểu thị không có bố phòng thôn xóm hoặc thôn trấn, hết lần này tới lần khác có đóng quân. Như thế kỳ quái, đích xác ý vị sâu xa.

Theo địa hình xâm nhập, thôn trấn phân bố càng ngày càng hiếm, rất nhiều thời điểm, nửa ngày thậm chí nghiêm chỉnh Thiên Đô nhìn không đến người ở.

Trong tuyết, Sở Thần vừa đi vừa nghĩ đến, này mệnh mỏng thiên địa, hẳn nhất thời cũng có chút làm cho không rõ phương hướng.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một hồi kinh hô, hẳn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Tiểu vẻ mặt như đưa đám, đen kịt liếng mắt to hạt châu hiển lộ vô cùng vô tội.

"Người nha, ca ca lưng mang thật tốt? Không nên chính mình hạ xuống đi, cái này biết lợi hại chưa?" Một tay đem Tiểu Tiểu từ đủ eo sâu tuyết động bên trong nói ra, Sở Thần cười nói.

"A, thế nhưng là Tiểu Tiểu hay là nghĩ chính mình đi a, tại ca ca trên lưng nhất động bất năng động, khó chịu đã chết!" Tiểu Tiểu bĩu môi, chợt lại chỉ vào dần dần cũng bị vùi lấp tuyết đường hầm: "Ca ca nhanh lên, nho nhỏ kiểm soát tại bên trong!"

Sở Thần bắt đầu đi lặc đầu, chỉ phải xoay người nhặt lên một chuỗi mộc kiếm, Nho nhỏ mộc kiếm xứng Tiểu Tiểu, ngược lại là rất hợp thích.

Cầm lấy mộc kiếm Tiểu Tiểu lại hoạt bát, Huy vũ lấy cười không ngừng.

Sở Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời, không còn sớm, nếu còn tìm không được người ta, ước chừng chỉ có thể ở Băng Thiên Tuyết Địa này trú qua mùa đông rồi, hẳn ngược lại là không sao cả, chỉ là Tiểu Tiểu một cái mười tuổi tiểu cô nương, không khỏi quá mức bị tội.

"Xem ra lại muốn mau chóng tìm đến chỗ đặt chân mới được!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần mọi nơi quan sát, vừa vặn cách đó không xa có một khóa cây khô, cỡ khoảng cái chén ăn cơm bộ dáng, tại bằng phẳng đồng tuyết bên trong vô cùng dễ làm người khác chú ý.

"Tiểu Tiểu, đừng chạy xa!" Kêu một tiếng, Sở Thần hướng cây khô đi đến.

Phất tay một kiếm, trực tiếp đem thụ gọt đoạn, đón lấy bích quang rơi, mảnh gỗ vụn bay tán loạn. Chỉ chớp lát, hai bộ giản dị trượt tuyết chế tác thành công. Đón lấy, Sở Thần lại làm hai bộ mộc trượt.

Đối phó hết thảy sau, Sở Thần đem Tiểu Tiểu gọi trở về.

"Ca ca, đây là cái gì đồ vật a?" Nhìn nhìn Sở Thần trong tay trượt tuyết, Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói.

"Hảo đồ chơi, người có muốn thử một chút hay không? Bộ dạng này loại nhỏ là của người, không được, ca ca lưng mang người đồng dạng được!" Sở Thần cười nói, lập tức tay bắt tay bắt đầu giáo Tiểu Tiểu trượt tuyết.

Có lẽ là tiểu hài tử trời sinh học được nhanh, không có một hồi, Tiểu Tiểu đã có thể thoát ly Sở Thần tương trợ, tự hành trượt tuyết.

Có trượt tuyết tương trợ, chạy đi tốc độ nhanh không chỉ mấy lần, không bao lâu, Sở Thần liền thấy được phương xa dãy núi.

"Tiểu Tiểu, người chậm một chút, chớ đi ném đi!" Thấy Tiểu Tiểu có chút quên hết tất cả, chạy trốn có chút xa, Sở Thần không khỏi hô.

Chỉ là lời còn chưa dứt, liền nghe được một tiếng thét kinh hãi, nho nhỏ thân ảnh cấp tốc biến mất trong tầm mắt.

Sở Thần trong lòng xiết chặt, vội vàng đuổi tới, chỉ thấy một cái sâu sắc sườn dốc phủ tuyết để ngang trước mắt, sườn dốc phủ tuyết dưới là một cái lối nhỏ, trên đường vết bánh xe cho thấy vừa mới có đoàn xe đi qua.

Đúng lúc này, sườn dốc phủ tuyết trên nho nhỏ hoan hô truyền đến, "Ca ca, thú vị rồi, người mau lại đây truy đuổi Tiểu Tiểu. . ."

Nghe được Tiểu Tiểu vui mừng tiếng cười, Sở Thần cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, dùng sức khê chống, phi đồng dạng đuổi theo.

Đối với mắt phương hướng phương hướng người đến nói, có con đường là không thể tốt hơn sự tình. hai người theo con đường nhỏ một đường chạy như bay, rốt cục, phương xa truyền đến thấp thoáng tiếng cười.

Hai người gia tốc bước tới, con đường nhỏ góc một chỗ tránh gió chỗ, Sở Thần thấy được mấy chiếc xe ngựa, xe ngựa phụ cận, một đám người ngồi vây quanh tại bên cạnh đồng lửa.

"Tiểu huynh đệ, bầu trời tối đen tuyệt đại, dừng lại nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại chạy đi như thế nào?" Sở Thần vừa mới dừng lại, liền có hào sáng hán tử cách không ném tới một người túi rượu.

Sở Thần tiếp nhận, nhàn nhạt âm áp, hiển nhiên, bên trong tửu là ôn qua.

"Tốt, chư vị không chê quấy rầy, tiểu đệ liền quấy rầy, vị này chính là em ta Tiểu Tiểu." Sở Thần đem Tiểu Tiểu từ phía sau kéo ra ngoài, cười nói.

Tiểu Tiểu quay tròn chuyển tròn mắt, một hồi lâu mới nói : "Các vị chào đại thúc!"

nghe vậy kia bên cạnh đồng lửa người sững sờ, trong chớp mắt cười ha hả, "Tiểu muội muội, chúng ta thoát nhìn liền như vậy như là đại thúc sao?"

"Là có điểm không giống, bất quá cùng ca ca ta so với, các người liền quá già á!" Tiểu Tiểu làm như có thật nói, nói xong lại núp vào.

Sở Thần dở khóc dở cười, đi đến bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, cảm thấy xin lỗi nói : "Em ta bất hảo, chư vị đại ca chớ trách!"

"Ha ha, không có việc gì không có việc gì, ta nhìn tiểu nha đầu khá ái cực kỳ. Đúng rồi, tiểu huynh đệ tại sao huynh muội hai người một mình ra đi, Đoạn này đường có thể không phải như vậy tạm biệt." Một người nói.

"Tuyệt quá lớn, hai người chúng ta cùng đội ngũ đi rồi ra." Sở Thần ngẫm nghĩ người nói chuyện ý tứ, chỉ là nửa thật nửa giả đáp.

Người kia bừng tỉnh, chợt lại nói : "Không chê, nhị vị trước hết cùng chúng ta đi một đoạn a, chờ thêm một đoạn này lại phân đạo không muộn."

"đúng vậy đúng vậy, nhà của ta thống lĩnh thế nhưng là. . ." Lại một người khuyên nhủ, lời còn chưa dứt, một cái thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên, "Câm miệng Tiểu Tử, chớ nói lung tung."

Một cô gái đi ra, tướng mạo Phổ thông, mang theo bức người lãnh ý.

Sở Thần thoáng nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, tuy nữ tử mở miệng ngăn cản, nhưng cũng không tính kịp thời.

Hắn rõ ràng nghe được "Thống lĩnh" hai chữ, kết hợp mấy người cử chỉ khí độ, rất hiển nhiên những người này trên người thường phục chỉ là che dấu, bọn họ trên thực tế hẳn là quân sĩ.

Tuy đoán được, Sở Thần lại cũng không nói phá, chỉ là gật đầu thăm hỏi sau ngạc nhiên nói : "chư vị như thế thịnh tình, hẳn là đoạn này đường gặp nguy hiểm?"

"Này. . ." Mọi người ngậm miệng, nhao nhao nhìn về phía kia mặt lạnh nữ tử.

Mặt lạnh nữ tử vẫn uống rượu, hồi lâu mới nói : "Không muốn chết liền theo chúng ta qua một cửa lại nói." Nói xong liền để cho tiếp theo đoàn người một mình đi tới.

Một hồi lâu, mới có một người lặng lẽ chen lấn lách vào lòng mi, "Dừng để ý tới nàng, nữ nhân nha, mỗi tháng chung quy có như vậy vài ngày, người hiểu được!"

Sở Thần một ngụm rượu sặc tại yết hầu, thiếu chút nữa không có nghẹn chết, cái gì bảo ta hiểu? Ta hiểu cái rắm a, ta lại không phải nữ nhân!

Tuy mười phần không lời, Sở Thần hay là nhịn không được vấn đạo : "Chư vị đại ca này là muốn đi đâu trong? Đường này trên có cái gì nguy hiểm để cho các người thận trọng như thế?"

"Này, cũng không có cái gì, chính là lão có một đám thổ phi cản đường cướp bóc, tâm tình háo kiếp điểm tài kiếp điểm sắc, tâm tình không tốt liền giết cả biệt mấy chục người. Về phần chúng ta, chúng ta đi Tuyệt Nhận quan, con đường này đi đến đâu là được."

Sở Thần lại lần nữa không lời, thế nào từ nơi này người trong miệng nói ra, những cái kia thổ phi còn giống như là tốt người đồng dạng. Bất quá, hẳn ngược lại là có chút tò mò, thế nào liền chuyển tới đi đến Tuyệt Nhận quan phương hướng, hẳn là đây là vội vàng hắn đi thấy Mặc Vũ Hàm kia cái ma nữ?

Dùng sức lắc đầu, Sở Thần trong nội tâm ác hàn, hẳn cũng không muốn như thế đi sớm thấy nữ nhân kia, vì vậy đạo : "Nơi đây cự ly Tuyệt Nhận quan có còn xa lắm không a?"

"Ba năm Bách lý a, không thể nhiều hơn nữa."

Sở Thần tức cười, nguyên lai bất tri bất giác đã như thế tới gần. Nói, chỉ sợ hắn gửi hướng Tuyệt Nhận quan tín cũng còn trên đường a, không nghĩ tới

người ngược lại là đuổi ở phía trước.

Đêm bất tri bất giác thắm, liền Thiên Phong trong tuyết, này bị gió góc hẻo lánh tựa hồ vô cùng ảm áp.

Bên cạnh đồng lửa, Tiểu Tiểu đã không chịu nổi mỗi một, nằm ở Sở Thần trong lòng ngủ thật say. Ngược lại là Sở Thần chính mình, không có chút nào buồn ngủ, nghe một đám hán tử bàn luận viên vông hơi cảm thấy thú vị.

Rốt cục, tất cả mọi người mệt mỏi, thanh âm dần dần nhỏ hơn hạ xuống. đa số người đều nghỉ ngơi, đơn độc còn lưu lại hai người gác đêm.

Sở Thần nhắm mắt, âm thầm suy đoán kiếm thuật, trong lòng Tiểu Tiểu đều đều tiếng hít thở không ngừng truyền đến.

Đột nhiên, hần mở mắt ra, lỗ tai gần sát mặt đất nghe. Thấy thế, người gác đêm cả kinh, bận rộn áp tai sản xuất tại chỗ tỉ mỉ lắng nghe lên.

Một hồi lâu, đang lúc người gác đêm cho rằng Sở Thần ngạc nhiên chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên sắc mặt hần đại biến, "Bá" rút ra trường đao, cao giọng la lên : "Địch tập kích, nhanh lên một chút!"

Chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, một đám người đã làm tốt chuẩn bị, quả nhiên là nghiêm chỉnh huấn luyện quân nhân.

Sở Thần lẳng lặng ngồi ở một bên, không có chút nào đứng dậy ý tứ. Hần đã làm hần chuyện nên làm, kế tiếp liền nhìn những người này, rốt cuộc, Tiểu Tiểu còn đang ngủ, hơn nữa, nàng cũng cần bảo hộ.

"Đáng chết, thế nào như thế khéo léo có địch nhân tập kích?"

"Hi vọng chỉ là đi ngang qua a, bằng không nói không tốt muốn huyết chiến một hồi!"

mọi người cầm trong tay binh qua, mặt trầm như nước, đột nhiên, Sở Thần thân nhiên nói : "Chuẩn bị chiến đấu a, chur vị hành tung hần là bị bị để lộ."

"Thế nào khả năng, rõ ràng. . ."

Một người kinh hãi, vừa muốn phản bác, đột nhiên "Suru suru" âm thanh vang lên, chỉ thấy trong bầu trời đêm vô số Tinh Hỏa phá không mà đến.

"Không xong, mọi người cẩn thận, đây là tận lực chặn giết!" Nữ tử âm thanh lạnh lùng nói.

Dứt lời, từng nhánh hỏa diễm tiến mũi tên nhanh như trời mưa, toàn phương vị bao trùm hạ xuống "Đinh đinh đinh" giòn vang âm thanh không ngừng, tình cảnh nhất thời náo nhiệt lên.

Đối mặt loại này không góc chết công kích, Sở Thần cũng không cách nào không đếm xỉa đến, đông đưa vô kiếm huy vũ liên tục. Chỉ là hần tuy không có việc gì, những người khác tình cảnh lại là không ổn.

"Cẩn thận, thật sự không được liền nhờ vào xe ngựa phòng ngự." Nữ tử cao giọng nói.

Nhờ vào xe ngựa ngăn trở, rốt cục mũi tên đuôi lông vũ yên tĩnh lại, mặc dù có người trong chiến đấu bị thương, may mà chỉ là vết thương nhẹ, cũng không đáng lo.

Lúc này, Tiểu Tiểu cũng đã tỉnh lại, bị Sở Thần một mực hộ bên người sau.

Không bao lâu, trầm trọng tiếng vó ngựa vang lên, rất nhanh, hơn trăm cưỡi tội phạm giết tới đây.

Hai bên đều không có bất kỳ ngôn ngữ, vừa thấy mặt liền chém giết. Bởi vì nhân số trên chênh lệch, cộng thêm lúc trước hao phí quá nhiều lực lượng, Sở Thần phương này người bị gắt gao ngăn chặn.

Dù vậy, những cái kia tội phạm như trước không nhanh không chậm, từ từ qua đi lấy mục tiêu lực lượng của địch nhân. Nhìn qua, bọn họ tựa hồ muốn lẻ thương vong giải quyết chiến đấu.

Thấy đối phương tình cảnh khó khăn, cực kỳ nguy hiểm, Sở Thần không khỏi nhíu nhíu mày, thấp giọng nói : "Tiểu Tiểu, có thể bảo vệ mình sao?"

"Có thể!" Tiểu Tiểu gật đầu, từ Sở Thần phía sau đi ra, một bả mộc kiếm cầm trên tay giống như khuôn giống như dạng.

"Vậy người cẩn thận." Sở Thần Tiểu Tiểu, chợt gia nhập chiến trường.

Tội phạm tuy người đông thế mạnh, nhưng cá nhân thực lực, lại lớn nhiều chỉ là Thối Thế Cảnh ba năm trọng Phổ thông võ giả, cùng Sở Thần loại thiên phú này kinh người Tinh mạch võ giả hoàn toàn không thể so sánh.

Có Sở Thần gia nhập, vốn nhất định chiến cuộc trong chớp mắt hoàn thành nghịch chuyển. Từng đạo bích quang lướt qua, một nhóm đi huyết vẩy trời cao.

Không bao lâu, tội địch diệt hết.

Sở Thần thu kiếm, lơ đãng dẫm nát tội phạm đầu lĩnh trên tay, Phảng phất cảm thấy cái gì, khóe miệng của hắn hơi vểnh, hữu ý vô ý tại hần não sau đá một cước.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Âm mưu sơ hiện

Đi đường suốt đêm, Chí Thiên rõ ràng, Ngụy nga son mạch rõ ràng đang nhìn.

Sở Thần một đoàn người trực tiếp đi đến hạp cốc miệng, này hạp cốc chiều dài hơn hai ba Bách lý, phần cuối cửa ra vào chính là Tuyết Nhạn quan.

Tuy hạp cốc rất dài, nhưng trên thực tế, chỉ cần đến nơi này, tiện ý vị lấy đã an toàn. Bởi vì tuyệt đối không có bất kỳ tặc phi đoàn đội có can đảm tiến nhập hạp cốc phạm án.

Tuyết Nhạn quan chính là Vương Quốc Quân thần Thác Thổ Hầu tọa trấn, dưới trướng mãnh tướng tinh binh như mây, lấy Tuyết Nhạn thiết kỵ tốc độ, này hạp cốc, mỗi ngày nếu không định kỳ tuần tra không dưới mười lần.

Tuyết Nhạn hạp cốc nhập khẩu, một đoàn người ngừng lại.

Sở Thần đi đến Tiểu Tiểu bên người, ngồi xổm người xuống đạo : "Tiểu Tiểu, nhớ rõ phải ngoan, ca ca loại làm xong việc cứ tới đây tiếp ngươi được không?"

Tiểu Tiểu cúi đầu, một hồi lâu mới ngẩng đầu miễn cưỡng cười nói : "A, ca ca đó Phải nhanh lên một chút tới đón Tiểu Tiểu a!"

Sở Thần gật đầu, "Nhất định sẽ, chúng ta ngoéo tay."

"Ngoéo tay." Tiểu Tiểu duỗi ra ngón tay, nín khóc mỉm cười.

Đón lấy, Sở Thần đi đến vài người quân sĩ bên người, cười nói : "Chư vị đại ca, em ta liền tạm thời nhờ cậy các ngươi." Nói xong liền trở mình lên ngựa chạy nhanh xuất cốc miệng.

Xa xa, hần nghe được Tiểu Tiểu cao giọng la lên, "Ca ca, phải cẩn thận a!"

Sở Thần lập tức quay đầu lại vẫy vẫy tay, cao giọng nói : "Biết. Còn có chư vị, nhớ rõ giúp ta chuyển lời cho Mặc Vũ Hàm, đã nói hần phu quân muốn tới nhìn nàng, để cho nàng tắm rửa sạch sẽ chờ."

Nói xong, Sở Thần không hề dừng lại, Một con tuyết trần, đồ lưu lại cốc khẩu một đám người trợn mắt há hốc mồm.

...

Tuyết trắng trắng ngần, trên mặt tuyết không có chút nào tạp sắc.

Đột nhiên, một chỗ vây quanh, tuyết động trượt xuống, một cái Hắc Y Nhân trở mình ngồi dậy.

"Nguy hiểm thật, muốn không phải lão tử linh cơ khẽ động té trên mặt đất già chết, chỉ sợ cũng thật sự nói rõ ở chỗ này." Một bả kéo cái khăn đen trên mặt, Hắc Y Nhân vẽ mặt sau sọ.

Đội thấy được xung quanh không có nguy hiểm sau, lá gan của hắn lại lớn lên.

"Cũng không biết ở đâu ra tiểu tử, cư nhiên như thế cường đại, nói không tốt là hiếm thấy Tinh mạch võ giả. Bất quá, hừ, tốt nhất đừng làm cho lão tử đang nhìn đến ngươi, bằng không. . ." Hắc Y Nhân sắc mặt âm tàn đứng lên, ý định rời đi.

Đột nhiên, một cái nhàn nhạt thanh âm tại cách đó không xa vang lên, "Bằng không như thế nào? Ngươi ngược lại là đem lời nói xong a!"

"Ai?" Hắc Y Nhân cả kinh, bận rộn nhắc tới mã tấu cảnh giới. Đạo qua một vòng, mới phát hiện cách đó không xa có người, chuẩn xác mà nói, đó là một Tuyết Nhân, muốn không phải thấy được màu đen kia Nhân chữ, đoán chừng không ai có thể đem nó phân biệt xuất ra.

Sở Thần cười run mất một thân tuyết đọng, hẳn đã ở chỗ này chờ một hồi lâu, không nghĩ tới người này hiện tại mới tỉnh lại. Xem ra đêm qua một cuộc kia hay là bị đá có chút nặng.

Vừa nhìn là Sở Thần, Đây Hắc Y Nhân đương trường liền lạnh mình, theo bản năng muốn chạy. Chỉ là một cái quay người, lại phát hiện Sở Thần đã ngăn cản ở trước mặt hắn.

"Người. . . người nghĩ làm cái gì?" Hắc Y Nhân run giọng nói.

Sở Thần cũng không nói nhảm, nói ngay vào điểm chính : "Nói một chút, các người ở đâu ra tin tức?"

"Cái gì tin tức? Ta nghe không hiểu." Hắc Y Nhân trong nội tâm cả kinh, trong ánh mắt hiện lên một vẻ bối rối.

Sở Thần Tiểu Tiểu, "Thật không hiểu hay là giả không hiểu? Nếu như ta cho rằng người không có giá trị, như vậy đêm qua người đáng chết."

Hắc Y Nhân sắc mặt đại biến, lời này mặc dù không có nói rõ, nhưng che dấu ý tứ rất rõ ràng, đó chính là một khi hắn thể hiện không ra xứng đáng giá trị, như vậy đối diện tiêu tử này lập tức sẽ giết hắn.

Với tư cách là một cái thời khắc mấu chốt có thể nghĩ ra giả chết để chạy trốn chết người, Đây Hắc Y Nhân đem sinh mệnh đem so với cái gì đều trọng yếu. Nghĩ nghĩ, liền trầm giọng nói : "Ta thể nào tin tưởng người sẽ bỏ qua ta?"

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, ta đều không tin ta có thể buông tha người. Cho nên, có thể sống bao lâu liền nhìn chính người!" Sở Thần nhún nhún vai.

"Người. . ." Hắc Y Nhân kinh hãi, chợt lại uể oải hạ xuống, "Được rồi, ta nói. Tin tức thật là có người nói cho ta biết, bất quá ta cũng không biết thân phận của đối phương. Duy nhất có thể để xác định chính là, trong tay bọn họ nắm giữ lấy rất nhiều tin tức!"

Sở Thần nhắm mắt lại, khóe miệng hơi vênh, hồi lâu cười nói : "Nói thí dụ như đầu này?"

Hắc Y Nhân hít sâu một hơi, "Nói thí dụ như các nơi bố phòng, lính lưu động, vắng lai thương đội!"

"Không đủ, còn gì nữa không?"

"Còn có. . ." Hắc Y Nhân trong ánh mắt hiện lên một tia giãy dụa, hồi lâu mới cắn răng nói : "Bọn họ nắm giữ lấy tất cả tặc phi đoàn đội tin tức."

Nói đến đây, Hắc Y Nhân đã hoàn toàn không có đường lui, vì có thể sống hạ xuống, hắn không thể không đem chính mình đã biết hết thấy toàn bộ nói hết ra.

"Vây đoàn người thể lực rất lớn, Tin tức vô cùng linh thông, trong tay bọn họ mỗi mảnh tin tức đều công khai ghi giá. Chỉ cần mua sắm tin tức của bọn hắn, Tặc phi đoàn an toàn đem đặt được thật lớn đề thăng."

Dừng một chút, Hắc Y Nhân lại nói : "Trên thực tế, chỉ có mua sắm tin tức của bọn hắn, Mới có thể đào thoát quân đội vây quét. Những cái kia không nghe lời, sớm đều chết hết. Còn có, bọn họ chỉ sợ cùng trăm người trở lên tặc phi đoàn giao tiếp, những cái kia quy mô không đủ, cũng chỉ có thể từ nơi này chút trăm người đoàn mua sắm tin tức. . ."

Nói chuyện nói chuyện, Hắc Y Nhân cả người đều mềm nhũn ra, cũng không biết là chờ đợi Thẩm Phán vô lực, Hay là tâm tư nói hết ra sau khi nhẹ nhõm.

Sở Thần thật lâu không nói gì, hẳn đã sớm đoán được này phía sau có cổ quái, Lại không nghĩ rằng lại có như vậy sâu nội tình. nếu này theo như lời Hắc Y Nhân thật sự là, như vậy này vô pháp tuyệt cây nạn trộm cướp, căn bản chính là một hồi kinh thiên âm mưu.

"Chỉ là này âm mưu mục đích đến tột cùng là cái gì đầu này?" Rất lâu, Sở Thần cũng nghĩ không ra cái nguyên do.

"Chu Dịch trong tay bố phòng đồ kháng định không phải đang lúc con đường có được, như thế, kia bố phòng đồ tám chín phần mười đến từ quân đội nội bộ, cũng chính là, quân đội nội bộ có mặt thám."

"Vậy sau, rồi mới là theo Chu Dịch bàn bạc Hắc Y Nhân, thần thần bí bí nghĩ đến cũng đúng không thể lộ ra ngoài ánh sáng người, Nói không tốt Chu Dịch đem hảo hảo Thanh Bình trấn khiến cho như Quý Vực, chính là vì thuận tiện cùng bọn họ tiếp xúc."

"Vậy sao giả thiết Những cái kia Hắc Y Nhân chính là thu thập tin tức cũng cung cấp cho tặc phi sau lưng người, như vậy mục đích của bọn hắn hẳn phải là duy trì thế cục hỗn loạn, mượn cơ hội vơ vét của cải."

"Nếu như vèn vèn chỉ là như vậy, kia tựa hồ cũng không có cái gì âm mưu, chỉ là như vậy tựa hồ có chút không thể nói nổi."

Chân chính chỉ là muốn vơ vét của cải, cướp bóc giàu có thương đội là được rồi, những cái kia thâm sơn cùng cốc thôn trang căn bản không cần phải, hưởng hồ, Chỗ đó tin tức cũng bán không ra mấy cái tiền. Mà động thì giết người kia lại càng là chỉ có bỏ mạng đồ mới việc làm, căn bản bất lợi với trường kỳ vơ vét của cải."

"Không tiếc gia tăng bại lộ mạo hiểm, bảo trì cường đại như thế tặc phi đội ngũ, tất cả có người địa phương cũng không buông tha, không nghe lời tặc phi đoàn toàn bộ đều phải chết, chỉ để lại nghe lời. . ."

Nghĩ tới đây, Sở Thần đột nhiên trong lòng sáng ngời, "Chỉ để lại nghe lời? Nghe cái gì lời? Để cho đoạt đầu đoạt đầu, để cho sát đầu sát đầu. . . Chẳng lẽ, bản thân mục đích chỉ là bảo trì này một mảnh hỗn loạn? Vơ vết của cái chỉ là nhân tiện?"

"Thế nhưng, vì cái gì muốn bảo trì trận này hỗn loạn đầu này? Ngoại trừ tiền tài, còn có cái khác chỗ tốt?"

Nghĩ tới đây, Sở Thần bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn về phía phương xa dãy núi.

Này thế tục, tiền tài bên ngoài đại khái cũng chỉ có thể là quyền thế a! Nếu quả thật chính là quyền thế đấu tranh kéo dài, cái này mảnh thổ địa trên dân chúng cũng quá đáng thương.

Trên thực tế, Sở Thần gần như đã vững tin phán đoán của mình. Bởi vì tại những chuyện này ra, còn có một kiện kỳ quặc, đó chính là chân thực bỏ phòng tình huống cùng bỏ phòng đồ bất đồng, đây là hần tự mình nghiệm chứng qua.

Chân thực bỏ phòng tình huống cùng bỏ phòng đồ bất đồng, giải thích duy nhất là, có người biết nội gian tiết lộ quân tình, cho nên làm ra điều chỉnh.

Mà biết rất rõ ràng có gian tế, vẫn còn có thể khoan dung tin tức lần nữa tiết ra ngoài, như vậy giải thích duy nhất là, bởi vì không có chứng cứ hoặc là nội gian thân phận nguyên nhân, căn bản không làm gì được.

"Thiên nhân đánh cờ, lấy phạm phu vì tử. Từ xưa triều đình chi tranh, nhiều di họa giang hồ. Chỉ là không nghĩ muốn mối họa như thế sâu!" Sở Thần lắc đầu, thật không nguyện ý tin tưởng phán đoán của mình thật sự là, chỉ là, hần tựa hồ nghĩ không ra tốt hơn giải thích.

Hồi lâu, Sở Thần mới nói : "Người có thể liên hệ với những người kia sao?"

Nhìn nhìn Sở Thần ánh mắt lạnh như băng, Hắc Y Nhân trong nội tâm phát lạnh, theo bản năng gật gật đầu, "Chúng ta hẹn gặp tại một chỗ thôn hoang vắng gấp mặt, Bọn họ cần vững tin chúng ta đã đắc thủ tin tức."

Đơn giản một câu, Sở Thần trong nội tâm lại nói thầm lên.

Hắn gặp gỡ những cái kia thường phục quân sĩ, căn bản không có tài vật, bởi vì xe ngựa cũng đã hủy ở kia hỏa tiễn phía dưới. Như thế, lần này cướp giết cùng tiền tài không quan hệ, đơn thuần chỉ là vì giết người.

Mà kia chấp đầu người cần xác nhận tin tức, tất nhiên chính là mục tiêu đã bị tru tin tức về sát.

Chỉ bất quá, Ngoại trừ một ít tâm trí không bình thường hoặc là mất tâm điên người, ước chừng không ai hội vô duyên vô cớ giết người. Phạm là kẻ giết người, tất nhiên có động cơ.

"Tài sát? Tình sát? Báo thù? Hoặc là đả kích đối thủ? Có vẻ như bọn họ muốn giết chính là Tuyệt Nhận quan người. . ."

Sở Thần trong nội tâm suy nghĩ, mạch suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, đột nhiên hắn nở nụ cười, "Xem ra lần này vũng nước đục là chuyển định rồi, vừa mới gọi người truyền lời để cho kia yêu nữ tắm rửa sạch sẽ chờ, thật muốn cùng nàng bên kia có liên quan, mặc kệ tựa hồ có chút không thể nói nổi!"

Hắc Y Nhân thế nào cũng không nghĩ ra, chính là này theo bản năng một câu, liền để cho Sở Thần nghĩ vậy sao nhiều.

"Đi, mang ta đi các người chấp đầu địa phương." Sở Thần thần nhiên nói.

Hai người hướng phía một chỗ thâm sơn đi đến, bầu trời tối đen không lâu sau, liền thấy được một chỗ thôn xóm, thôn xóm hoang bị bại không còn hình dáng, chỉ có trung ương một chỗ hơi hoàn hảo trong phòng đèn sáng hỏa.

"Chấp đầu người ngay tại chính giữa trong phòng." Cách thật xa, Hắc Y Nhân liền nói nhỏ.

Sở Thần cười cười, một kiếm chống đỡ tại hần sau cái cổ, "Đi, không có mệnh lệnh của ta không cho phép quay đầu lại!"

Hắc Y Nhân thân thể cứng đờ, chỉ phải cẩn thận từng li từng tí hướng ngọn đèn dầu vị trí đi đến, vừa đi còn biên đạo : "Cẩn thận một chút a, cũng đừng đâm đến ta. . ."

Rốt cục, Hắc Y Nhân đi đến gian phòng trước, mà kia trong phòng một cái Hắc Y Nhân cũng ra đón.

Vừa nhìn bên ngoài người nom nớp lo sợ bộ dáng, trong phòng xuất ra người đạo : "Người phát cái gì điên? Sự tình trở thành không có?"

Bên ngoài Hắc Y Nhân mồ hôi lạnh say sưa, cương lấy cái cổ một cử động nhỏ cũng không dám, ngóng trông Sở Thần sớm một chút đem kiếm dời.

Thấy thế, kia hỏi người nhất thời nổi giận, một chương vỗ qua, "Lão tử hỏi người, cầm?"

Bên ngoài Hắc Y Nhân khăn trương, trước có chương, sau có kiếm, đây là thỏa thỏa phải chết tiết tấu a, nghĩ giả chết cũng khó có khả năng! Chỉ là một hồi trời đất quay cuồng sau hắn mới phát hiện, hần cư nhiên không chết.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thay mặt đối đào

"Ta cứ nhiên không chết? Ha ha, chẳng lẽ tiểu tử kia hảo tâm buông tha ta?" Hắc Y Nhân đại hi, nhưng rất nhanh có ý thức được không đúng, "Móa nó, tiểu tử kia thực giao hoạt, cứ nhiên nửa đường chạy, hại lão tử chờ đợi lo lắng cả buổi!"

Hiểu được, này Hắc Y Nhân cũng bất chấp trên người đau xót, chặn lại nói: "Đại nhân, nhiệm vụ đã thất bại, trong những người này tôi rất lợi hại người trẻ tuổi, ta những huynh đệ kia tất cả đều chết rồi."

"Phải không? Không hoàn thành nhiệm vụ người trở về làm cái gì?"

"Ta. . ." Hắc Y Nhân vừa muốn giải thích, một đạo hàn quang đâm thẳng mà đến, trực tiếp đưa hắc chung kết đương trường.

Xa xa, Sở Thần lặn đầu, một tên đáng thương, thật vất vả giả chết thoát được một mạng, không nghĩ tới cuối cùng vẫn còn chết ở chính mình trong tay người, tuy tự mình này người cũng còn chưa xong toàn bộ trên ý nghĩa chính mình người.

Ước chừng cảm giác này núi hoang dã thôn không sẽ có người tới, người kia giết người sau khi, cũng không có cố kỵ, trực tiếp đem một thân hắc y cởi.

Sở Thần lặng lẽ nhích tới gần chút, người này dung mạo rất Phổ thông, tự nhiên không phải hắc gấp qua. Chỉ là kia bất kỳ nhưng liếc một cái, hắc nhìn thấy hắc trên lưng Yêu Bài.

"Chẳng lẽ gặp gỡ đồng môn sao? Đây coi là chưa tính là tha hương ngộ cô tri?" Nhìn nhìn Yêu Bài của mình, Sở Thần trong lòng một hồi cổ quái, thật vất vả mới đề xuống tìm này "Bạn cô tri" uống rượu ý niệm trong đầu, xa xa đi theo hắc phía sau tiến vào thâm sơn.

Cũng không biết đi qua bao lâu, rốt cục, hôn ám tầm mắt nghênh đón một tia Quang Minh.

Đó là bốn chồng chất Liệt Hỏa, thiêu đốt tại nơi sát bên trong. Tại chúng phụ cận, hai người Hắc Y Nhân vẫn không nhúc nhích, cảm thương mà đứng, giống như điêu khắc.

Mà hai người này tại thủ vệ, là một cái sâu thăm cửa động, nhìn qua tối như mực, giống như đi thông U Minh địa ngục thông đạo.

"Vậy hắc phải là hang ổ, cứ nhiên xây dựng tại trong lòng núi, xem ra mưu đồ không nhỏ!" Lặng lẽ đi theo, Sở Thần trong nội tâm suy nghĩ.

Nghĩ nghĩ, hắc quyết định không đợi, này sơn động là duy nhất nhập khẩu, nếu phía trước loại người tiến vào, hắc nếu muốn tiến vào liền khó khăn. Rốt cuộc, tại không có biết rõ ràng tình huống lúc trước, hắc không muốn đánh rắn động cỏ.

Thừa dịp còn cách một đoạn, cửa động đóng giữ người còn chú ý không được bên này động tĩnh, Sở Thần nhặt lên một khóa cục đá, đột nhiên bắn về phía không trung.

Đá vụn phá không bén nhọn tiếng kêu gào, tại yên tĩnh trong núi rừng vô cùng chói tai.

"Ai?" Phía trước người trong lòng xiết chặt, không chút nghĩ ngợi liền nhanh chóng hướng phát ra tiếng vị trí mà đến.

Một cây đại thụ sau, Sở Thần tĩnh như U Linh, giống như cay độc thợ săn, cùng chờ đợi con mồi chui đầu vô lưới.

Tới người kinh nghiệm hiển nhiên cũng mười phần lão đạo, cũng không một mặt gia tốc tới gần, mà là tại giữa đường liền thả chậm bước chân, có ý thức đề phòng.

Chỉ là đáng tiếc, Sở Thần vị trí so với hắc trong tưởng tượng muốn gần gũi nhiều, người này vừa mới giảm tốc độ không lâu sau, một tia lạnh buốt cũng đã gác ở trên cổ.

Hắc theo bản năng muốn phản kháng, lại không nghĩ cái cổ đột nhiên một hồi đau đớn, đón lấy tựa là u linh thanh âm truyền đến.

"Nếu như ta là người, sẽ ngoan ngoãn xuống núi!" Sở Thần hơi hơi dùng sức, buộc dưới thân kiểm người xuống sơn phương hướng đi.

"Người là cái gì người?" Dưới thân kiểm người thanh âm trầm thấp, hiển lộ cũng không thể nào sợ hãi. Chỉ bất quá kiểm tại trên cổ, hắc còn là không thể không theo ý tứ của Sở Thần.

Đi hảo một đoạn, rốt cục Sở Thần ngừng lại.

"Nói, trong sơn động có cái gì?" Kiếm vẫn không có triệt hạ, Sở Thần thần nhiên nói.

Đối phương trầm mặc một lát, chợt âm trầm nói : "Ngươi theo dõi ta?"

Sở Thần không đáp, một tay bóp tại cổ đối phương, đem kiếm rút về, lạnh lùng nói : "Dường như là ta đang hỏi ngươi vấn đề a?"

"Hừ, ngươi bây giờ thu tay lại còn kịp, có nhiều thứ không phải ngươi nên biết. Biết được càng nhiều, bị chết càng nhanh!" Đối phương như cũ không chút nào nhả ra, không có sợ hãi, phảng phất căn bản không lo lắng Sở Thần hội giết chết hắn.

Sở Thần nhíu mày, nói thực ra, không có biết rõ tình huống lúc trước, hắn không muốn giết người, nhất là người này hay là Bích Tiêu Tông đồng môn. Chỉ là người này quá kín miệng, muốn cho hắn mở miệng tựa hồ khó khăn.

Sở Thần thoáng một chút do dự, lập tức liền bị hắn trào dưới người cảm giác được, người này cũng không phải cái dễ đối phó, nhân cơ hội này đột nhiên một cước đá tới.

tướng tượng của hắn, một cước này vừa nhanh vừa hận, đối phương tuyệt đối sẽ trúng chiêu. Mà chỉ cần trúng chiêu, liền nhất định không chết cũng tàn phế.

Chỉ là hắn nghĩ tới mở đầu, lại không nghĩ rằng kết quả.

Sở Thần tuy do dự, lại không có chút nào buông lỏng, vừa nhìn người này rõ ràng còn dám phản kích, hay là Liễu Âm Thối loại này âm độc tuyệt hậu mà tính, lúc này cũng nổi giận.

"Nếu không phải nhìn tại đồng môn phân thượng, trên người ngươi đã sớm mở mười cái tám cái lỗ máu. Ngươi đã như thế không biết cái gọi là, vậy cũng trách không được ta!"

Trong đầu ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, chưa trở vào bao Bích Thủy Kiếm đột nhiên cắt ngang, ngăn tại kia một chân tiến lên lộ tuyến. Một tiếng vang nhỏ, giống như đậu hũ mở ra, không có chút nào gọn sóng.

Xuất chân người toàn thân cứng đờ, chưa tới kịp kêu đau, một cái đại thủ liền đặt ở hắn trên miệng, để cho hắn một chút thanh âm đều không phát ra được.

"Không muốn chết liền thành thành thật thật trả lời vấn đề của ta!" Sở Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi. . . Ngươi đừng hòng. . . Ngươi sẽ hối hận. . . Sẽ có người báo thù cho!"

Vô cùng dứt khoát, vô cùng ngoan lệ, mặc dù gặp uy hiếp tánh mạng, lại không có nửa phần e ngại. Sở Thần nghe xong, bản năng cảm giác có chút không đúng, chỉ là hắn đúng là vẫn còn chậm một bước, người này đã nuốt khí.

Sở Thần lắc đầu cười khổ, hắn căn bản không nghĩ lấy giết người, chỉ là đối phương như trước chết rồi. Cụ thể nguyên nhân cái chết, này đêm hôm khuya khoắt hắn phân ra không rõ lắm, chỉ là vô luận căn cứ tự vẫn, hay là uống thuốc độc, cuối cùng mà nói, người này là chết rồi.

"Kiếp sau làm người tốt a!" Đến cùng đào cái sa hố đem người này chôn, che thổ trước, Sở Thần đem Yêu Bài của hắn lấy hạ xuống, không ngoài sở liệu, chính là Bích Tiêu Tông Ngoại Môn đệ tử Yêu Bài.

Xử lý hảo hết thảy, Sở Thần trực tiếp hướng nguyên bản thôn hoang vắng địa phương tiến đến, không thể từ kia chết đi đồng môn trong miệng nhận được tin tức, hắn phải nghĩ biện pháp vào sơn động tìm tòi đến cùng.

Thôn hoang vắng tĩnh mịch, ngọn đèn dầu sớm đã dập tắt, mẻo hoang chó hoang ghé qua ở giữa.

Trung ương trong phòng, Sở Thần thấp sáng ngọn đèn dầu, tìm đến kia đồng môn còi hắc y cái khăn đen, xoay người một cái, liền thay đổi cá nhân.

Rất nhanh, ngọn đèn dầu lần nữa tắt đi, thôn hoang vắng lại trở thành mẻo hoang chó hoang thiên đường. Trong bóng đêm, một người Hắc Y Nhân cấp tốc bắn ra, hướng thâm sơn chạy vội mà đi.

Thâm sơn sơn động nhập khẩu, đóng lửa trong cách cách vang lên.

Đột nhiên, hai người thủ vệ giật giật, giống như điêu khắc sống lại đồng dạng, song kích giao nhau, ngăn trở vào động chi lộ.

"Xin lấy ra thông hành lệnh bài!" Một người trong đó nói.

Hắc Y Nhân nhíu mày, nửa ngày lấy ra một mai lệnh bài, thủ vệ kia tiếp nhận, nhìn thoáng qua liền lập tức trả trở về, cung kính nói : "Nguyên lai là đại nhân, tiểu nhân chỗ chức trách, có nhiều đắc tội!"

Nói xong, hai người thủ kích đứng quay về tại chỗ.

Hắc Y Nhân từ chối cho ý kiến, trực tiếp đi vào trong động. Trong bóng tối được rồi một đoạn, liền tới đến một chỗ chỗ đường rẽ trước, mỗi một chỗ đường rẽ bên trong đều có bó đuốc, lại không biết thông hướng phương nào.

"Trò thật sự là không ít!" Sở Thần trong lòng suy nghĩ, đang có chút cảm không cho phép nên thế nào đi, đột nhiên trước Phương Nghênh mặt qua một người, xa xa nhân tiện nói: "Đại nhân quay về tới đúng lúc, thủ lĩnh đang chờ tin tức về ngài đây, xin mời đi theo ta."

Nói xong, tới người trực tiếp quay người, không có đi bất kỳ một cái nào đường rẽ, mà là tại một chỗ ẩn xuống một cái, một hồi "Àm ầm" âm thanh qua sau, một đạo cửa đá mở ra, phía sau rõ ràng lại là một mảnh thông đạo.

"Hảo tình diệu thiết kế, nghĩ đến những cái kia đường rẽ đều là che dấu tai mắt người khác a!"

Trong nội tâm thầm than, Sở Thần đi theo tiến nhập lối đi bí mật. Để cho hắn càng thêm kinh ngạc là, mặc dù này trong mật đạo cũng có số lượng rất nhiều đường rẽ, hư hư thật thật, thỉnh thoảng muốn mở ra cửa ngầm, lộ tuyến chỉ phức tạp, làm cho người xem đủ rồi.

May mà Sở Thần trí nhớ bất phàm, chỉ là một lần, liền đem ven đường lộ tuyến nhớ rõ ràng. Cũng không biết đi qua bao lâu, hai người rốt cục đi đến cuối thông đạo.

Phần cuối trước cửa đá, người dẫn đường quay người, lấy ra một cây hắc sắc dây lưng đưa cho Sở Thần, "Thủ lĩnh đang ở bên trong, kính xin đại nhân trối vào đai đen."

Sở Thần bịt kín đai đen, trong chớp mắt vô tận Hắc Ám đánh úp lại. Hắn nghe được ầm ầm thanh âm, đó là cửa đá mở ra thanh âm. Đón lấy tiếng bước chân vang lên, người dẫn đường lần nữa bước tới.

Sở Thần yên lặng đuổi kịp, đồng thời yên lặng hồi tưởng về đường đi qua tuyến. Rất nhanh, hắn phát hiện người dẫn đường tại có ý đường vòng, nhiễu loạn phương hướng của hắn cảm giác.

"Chẳng lẽ bên trong cất dấu cái gì nhận không ra người bí mật?" Sở Thần trong nội tâm suy nghĩ, đột nhiên hắn nghe thấy được nhân nhạ mùi máu tươi, càng đi tới, mùi máu tươi càng là nồng đậm.

Đón lấy hắn phảng phất nghe được vô số kêu thảm thiết kêu rên, thanh âm nữ có nam có, còn có tiểu hài tử. Mà những âm thanh này, ngẫu nhiên xen lẫn thô bạo rít gào, giống như dã thú, còn bất chợt có điên cuồng tiếng cười truyền đến, hung phấn sắp bệnh trạng.

"Cuối cùng cái gì cái gì địa phương? Thế nào như là tiến vào Tu La Địa Ngục?" Càng chạy, Sở Thần trong nội tâm càng là kinh hãi.

Nguyên bản hắn cho là mình lúc trước suy đoán đã đủ đáng sợ, lại không nghĩ rằng chân tướng so với trong tưởng tượng càng thêm đáng sợ. Nếu không phải lúc này đang ở địch doanh, không nên bại lộ, chỉ sợ hắn sớm đã nhịn không được vạch trần đai đen, đi đến tìm tòi đến cùng.

May mà lộ tuyến quanh co, không bao lâu, những cái kia thảm thiết thanh âm dần dần đi xa. Cuối cùng dẫn đường người dừng lại, xung quanh đã một mảnh tươi mát, gió núi thổi qua cảm giác, giống như đi đến bên ngoài.

"Đại nhân thỉnh, thủ lĩnh ở phía trước loại ngài!" Dẫn đường người nói, nói xong cúi xuống Sở Thần che mắt đai đen, một mình rời đi.

Tầm mắt lần nữa khôi phục, đón lấy hơi yếu ánh sáng, Sở Thần trông thấy, đây là một phương lộ thiên bình đài, từ thân núi ngang duỗi ra lộ thiên bình đài. Bình đài không lớn, cách đó không xa chính là hư không Vân Hải, lồng lộng đại sơn.

Sở Thần đi lên phía trước đi, trong nội tâm rất có mới lạ cảm giác, không nghĩ tới phía trước kia không thoải mái kinh lịch sau khi, cuối cùng nhất cư nhiên có thể được như vậy một chỗ không u chỗ.

Cảm giác này tựa như cùng đi tại trong địa ngục người, đột nhiên phát hiện mình cuối cùng nhất cư nhiên đi đến một mảnh mỹ lệ Đào Nguyên.

Bình đài tới ngoại duyên mũi nhọn, một người chấp hai tay sau lưng, vươn người mà đứng, một mình đối mặt với vô tận hư không. Chẳng biết tại sao, Sở Thần chung quy cảm giác bóng lưng của người này có chút quen thuộc, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào.

Đang lúc Sở Thần khắp nơi tìm ký ức thời điểm, giống như đã từng quen biết thanh âm vang lên.

"Sự đệ tựa hồ có chút cảm khái? Cũng khó trách, rất nhiều thời điểm chính ta đều cảm thấy kỳ quái, này tràn ngập huyết tinh Huyết Ảnh động, cư nhiên cũng có như thế mỹ diệu tồn tại!"

Nói qua, người kia lắc lắc xoay người lại. Vừa thấy mặt, Sở Thần mục quang đột nhiên co lại, chỉ cảm thấy kia âm đạm trong bóng đêm, phía trước người mặt sáng được lửa đốt sáng mắt.

Trương Lượng, cư nhiên là Trương Lượng, Bích Tiêu Tông Nội Môn đệ tử Trương Lượng, nguyệt theo trong rừng trúc thiếu chút nữa đánh chết chính mình Trương Lượng, hắn thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này? Cái gọi là Huyết Ảnh động, đến tột cùng là cái gì. . .

Chương 58: Bại lộ gặp nạn

Sở Thần trong nội tâm điên cuồng, lại nghe Trương Lượng đạo : "Sư đệ tựa hồ rất kinh ngạc? Kỳ thật cũng đúng, ta cũng không nghĩ tới như thế nhanh vừa muốn qua. "

Trương Lượng cười cười, lại nói : "Được rồi, lời ông tiếng ve không nói nhiều, người tìm người xử lý sự tình làm được như thế nào? Mặc Vũ Hàm nữ nhân kia hư mất Vương Phủ thông gia đại sự, nên đạt được giáo huấn."

Sở Thần trong lòng giật mình, không nghĩ tới tròng kia đánh lên ban đêm thật đúng là hướng về phía Mặc Vũ Hàm đi, Trương Lượng nói nàng hư mất Vương Phủ chuyện đám hỏi, hẳn là chính là Thanh Mộc Thành lần kia? Như thế nói đến, chuyện này cùng hẳn Sở Thần cũng kiếp trước liên quan.

Càng trọng yếu hơn là, Trương Lượng với tư cách là Lôi Ngạo thủ hạ chính là người, xuất hiện ở quý đệ này Huyết Ảnh trong động, còn đứng ở Khai Cường Vương Phủ lập trường nói chuyện, đây là không phải có nghĩa là này Huyết Ảnh động phía sau chính là Khai Cường Vương Phủ?

Như thế, như vậy hết thảy tất cả đều hợp tình hợp lý.

Thử nghĩ, có thể lấy được tuyệt mật bố phòng đồ, có thể tại Thác Thổ Hủ Hủ mí mắt phía dưới truyền ra Tuyệt Nhận quan nội bộ tin tức mà giữa đường giúp cho chặn giết, ngoại trừ Khai Cường Vương Phủ loại này quái vật khổng lồ, còn có thể là ai?

Ngoại trừ năng lực ra, động cơ phương diện, Khai Cường Vương hoàn toàn có đối với Thác Thổ Hủ Hủ cùng Tuyệt Nhận quan động thủ lý do.

Nếu như nói Lôi Ưng quốc thị một ngọn núi, như vậy Khai Cường Vương cùng Thác Thổ Hủ Hủ không thể nghĩ ngờ là trong núi hổ. Mà một núi không thể chứa hai cọp, đây là tiêu hải tử đều minh bạch đạo lý.

Nghĩ tới đây, Sở Thần trong đầu không khỏi lóe hiện lên bốn chữ, "Dẫn hỏa thiêu sơn" .

Cân thất phu chi tranh, thường thường cầm đao đối với hướng, máu tươi ba thước. Mà triều đình chi tranh, liên quan đến quốc gia xã tắc, hoàng quyền tôn nghiêm, thường thường mạch nước ngầm mãnh liệt, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không tùy tiện vạch mặt.

Lôi Ưng quốc Bắc Bộ rộng lớn, cũng không phải là đều tại Tuyệt Nhận quan địa vực. Chỉ bất quá bởi vì cự ly Tuyệt Nhận quan gần nhất, một khi lửa cháy, cuối cùng tất nhiên thiêu hướng Tuyệt Nhận quan.

Bắc Bộ không dứt nạn trộm cướp, tựa như đồng nhất trận diệt không được đại hòa, trận này hòa không có thiếu tại con thỏ, lại thiếu tại con thỏ ổ biên. Sớm muộn, lửa này sẽ bị dẫn tới con thỏ trên người.

Về phần trận này hóa thế nào dẫn tới Tuyệt Nhận quan này đại mập thỏ trên người, tựa hồ có rất nhiều biện pháp. Ước chừng Thác Thổ Hủ Hủ cũng là thấy rõ điểm này, cho nên mới một mực không dám hành động thiếu suy nghĩ, tùy ý nội bộ gian tế tồn tại.

Chỉ là trong nháy mắt, Sở Thần trong đầu liền đem hết thảy nghĩ đến rõ ràng. Chỉ là như vậy thứ nhất, tân nghi hoặc lại sinh ra. Lúc trước nghe được những cái kia tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gầm gừ thế nào chuyện quan trọng?

Sở Thần suy nghĩ, Trương Lượng đi tới trước mặt, thấy hẳn không đáp lời, không khỏi cau mày nói : "Người đây là xảy ra chuyện gì? Mất hồn mất vía được!"

Nói qua, không đợi Sở Thần trả lời, lại nói : "Nơi này cũng không có người ngoài, không cần mê đầu che mặt khiến cho thần thần bí bí."

Sở Thần gật gật đầu, cúi đầu gỡ xuống che mặt cái khăn đen, theo sau chậm rãi ngẩng đầu. Ngay tại Trương Lượng kinh ngạc trong nháy mắt, Bích Thủy Kiếm xuất khiếu, diệt sạch chợt lóe lên rồi biến mất, trực tiếp đem Trương Lượng đâm cái đối với mặt.

Tí tách . . . Tí tách . . .

Huyết tinh nhỏ xuống thanh âm rõ ràng như thế, liễu mạng trong yên lặng, nửa ngày, Sở Thần khẽ lắc đầu, "Đáng tiếc!"

Đích xác đáng tiếc, một kiếm này vô luận xuất thủ thời cơ hay là xuất thủ tốc độ, đều nắm chắc được giây đến đỉnh phong. Thẳng đến đâm trúng Trương Lượng, Sở Thần cũng không có biểu lộ bất kỳ sát ý, nhất là cái kia bình tĩnh mặt, còn cấp Trương Lượng thật lớn kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng một kiếm này tất nhiên tuyệt sát Trương Lượng, chỉ là không nghĩ tới, Trương Lượng rốt cuộc là Nội Môn đệ tử, thực lực không tầm thường, mặc dù mất tiên cơ, như trước tại kia ngân cân treo sợi tóc tránh khỏi chỗ hiểm, lấy vết thương nhẹ giá lớn thoát được một mạng.

"Đích xác đáng tiếc. Nói thực ra, cho tới bây giờ, ta như cũ không thể tin được thật sự là ngươi!" Trương Lượng bùm lấy miệng vết thương, mục quang âm trầm.

Sở Thần nhàn nhạt cười nói : "Có muốn hay không ta giải thích một chút ta thế nào đi tìm tới? Đây là một cái rất dài chuyện xưa."

Trương Lượng cười lạnh, buông tay ra, đứng thẳng thân thể, "Nếu như quá dài, cũng không cần nói. Ngươi một kiếm kia không có giết đi ta, tự nhiên, phải chết chính là ngươi rồi!"

Sở Thần mục quang hơi rét, trước mắt tình huống đối với hắn mười phần bất lợi, gần như thập tử vô sinh.

Phía trước là Trương Lượng, với tư cách là nội môn bên trong người nổi bật, mặc dù bị thương, nó cường đại trình độ như trước không thể nghi ngờ.

Rồi sau đó mặt, chẳng biết lúc nào, cửa đá đã đóng, cũng là không có đường lui. Trên thực tế, mặc dù không có đóng, Sở Thần cũng không có khả năng sau lui, bởi vì một khi tiến nhập loại kia hẹp hòi hoàn cảnh, trước có chặn đường sau có truy binh, đó mới là hoàn toàn không có hy vọng còn sống.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần phát hiện, tựa hồ này bình đài mới là tốt nhất chiến trường, ít nhất, hắn chỉ cần đối mặt một cái địch nhân.

Thấy Sở Thần cũng không bối rối, mà là rất nhanh trấn định lại, Trương Lượng không khỏi hước cười nói : "Trừ ra thiên phú không nói, ta phát hiện ta đều có điểm thưởng thức ngươi rồi. Như thế nào? Quyết định chiến đấu rút cuộc sao?"

Sở Thần cười cười, nhìn chung quanh đạo : "Như thế địa phương tốt, chém chém giết giết nhiều mất hứng? Ngươi không biết là ngồi xuống tâm sự uống chút trà tốt hơn?"

Trương Lượng chỉ là cười, hồi lâu mới nói : "Ngươi xác định ngươi muốn theo ta nói chuyện phiếm? Nếu thật là biết được nhiều, vậy ngươi bắt từ cũng không được!"

Sở Thần nhún nhún vai nói : "Ngươi có thể lúc ta là tại kéo dài thời gian, tìm kiếm chạy trốn biện pháp."

Trương Lượng cười to, "Đi, còn có một đoạn thời gian mới hừng đông, ngươi có thể từ từ suy nghĩ. Nói đi, ngươi nghĩ biết chút ít cái gì? Nhìn nhìn ngươi đem chết trên mặt mũi, ta tận lực trả lời ngươi ba cái vấn đề."

"Như vậy? Vậy được, vấn đề thứ nhất, này Huyết Ảnh động là Khai Cuồng Vương Phủ tại chủ đạo sao?" Sở Thần ôm kiếm trước ngực, ngữ khí nhẹ nhõm nói.

"Ngươi không phải cũng đã đoán được?" Trương Lượng giống như cười mà không phải cười.

Sở Thần gật gù đầu, lại nói : "Vậy vấn đề thứ hai, Bắc Bộ nạn trộm cướp không dứt căn do, chính là Khai Cuồng Vương Phủ muốn đối phó Tuyết Nhạn quan Thác Thổ Hài phải không?"

Trương Lượng rốt cục biến sắc, Sở Thần khoe miệng hơi vênh, phối hợp cười nói : "Xem ra ta đoán đúng rồi, Vương Phủ thực là đại thù bút, như vậy nhiều nhân mạng, như vậy nhiều người vô tội huyết tính, chỉ là vì cho Tuyết Nhạn quan gây áp lực. Ta được hay không được ác ý phỏng đoán một chút, tất nhiên có người ở trên triều đình đại lực vạch tội Thác Thổ Hài a? Có lẽ, này trời đông giá rét lương hướng quân bị, cũng có lý do cự tuyệt vận chuyển. . ."

Thấy Sở Thần còn muốn nói nữa hạ xuống, Trương Lượng rốt cục nổi giận, "Câm miệng, ngươi biết được rất nhiều!"

"Phải không? Nhìn sư huynh bộ dạng như vậy, nghĩ đến ta là đã đoán đúng. Thịnh thế bị thương nặng, thường thường họa từ trong nhà a!" Sở Thần cười cười, lại nói : "Vấn đề thứ ba, sư huynh có thể hay không nói cho ta biết, này trong lòng núi Huyết Tinh Khí cùng kêu rên tiếng gầm gừ thế nào chuyện quan trọng?"

Trương Lượng gắt gao nhìn chăm chăm Sở Thần, hơn nửa ngày không nói gì, hồi lâu, hắn cắn răng nói : "Vậy là người chết tài năng biết bí mật. Sở Thần, rút kiếm a!"

"Sư huynh đây là có chủ tâm để cho sư đệ chết không nhắm mắt a!" Sở Thần thờ dài, một tay phía sau, chậm rãi đem Bích Thủy Kiếm bình đầu lên.

Trương Lượng ánh mắt lạnh lùng, đột nhiên năm ngón tay mở ra, ngón giữa u quang vây quanh, một cổ âm hàn tùy ý lan tràn.

Sở Thần không nói một lời, đâm thẳng tới, hiện giờ sống chết trước mắt, có thể không phải nói chuyện phong độ thời điểm.

Trương Lượng lạnh lùng cười cười, hơi nghiêng người để cho qua, một tay thành quyền, một quyền hàn khí bức người hướng Sở Thần ngực đánh tới. Sở Thần không chút nào yếu thế, mặt khác một tay thành quyền, một cái Thương Viêm Phá nghênh tiếp.

Một bên hàn như băng cứng, một bên Xích Viêm Liệt Hỏa, song quyền tương giao trong chớp mắt, cường đại băng hỏa khí lưu Như Trần bạo khuếch tán.

Ngay tại băng hỏa lưỡng trọng thiên này vây quanh, Sở Thần khoe miệng tràn huyết, mục quang lại vô cùng thanh minh, quay người một kiếm làm ăn xuất, nhắm Trương Lượng cổ vuốt qua.

Một kiếm hành không, giống như bầu trời trời giáng, thân kiếm nhọn nhọn như nước, sóng xanh lưu chuyển, bích viêm huy hoàng, đốt gang nấu hải.

Trương Lượng trong lòng giật mình, thật bá đạo một kiếm, lại có loại không tránh thoát cảm giác. Phảng phất nguyệt theo rừng trúc một lần đó, hắn vẫn chỉ là một cái lật tay liền có thể giết chết kiến hôi à? Lúc này mới đi qua bao lâu thời gian, thế nào tiến bộ như thế thần tốc?

Tuy kinh hãi, nhưng Trương Lượng cũng không hoảng hốt, một kiếm này tuy mạnh, nhưng thực lực rãnh trời là không thể vượt qua. Chỉ thấy hắn đột nhiên biến quyền vì trào, một trào u quang lập loè hướng phía mũi kiếm chớp tới.

Trào kiếm tương giao, lại một lần nữa bộc phát ra mãnh liệt băng hỏa khí lưu. Hai bên ai cũng không có sau lui, gậy gao chống đỡ, đợi khí lưu tan hết, chỉ thấy Trương Lượng tay không cầm lấy Sở Thần mũi kiếm, trong tay không ngừng chảy máu.

"Hảo, rất tốt, quả nhiên chia tay ba ngày, Khi thay đổi cách nhìn triệt để đôi đũa. Chẳng qua nếu như không có càn nhiều, như vậy ngày này sang năm, chính là ngày gỗ của ngươi!" Phảng phất không cảm giác được đau đớn, Trương Lượng âm trầm cười nói.

Sở Thần bĩu môi, đem kiếm rút về, thối hậu vài bước đứng ở vách đá, "Còn có lợi hại hơn, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Nói xong, cũng không đợi Trương Lượng nói tiếp, Sở Thần lần nữa rất kiếm, đồng dạng một chiêu bầu trời đốt viêm lập lại chiêu cũ.

Thấy thế, Trương Lượng giãn dữ, "Tự tìm chết!" Một tiếng quát lớn sau, một chưởng phá không mà ra.

Âm thanh Uy Hách hách, hàn khí cuộn cuộn, U Lan hàn khí, Trương Lượng thủ chưởng trong suốt như ngọc, giống như tuyết mỹ tác phẩm nghệ thuật.

Hoàng cấp thượng phẩm vũ kỹ, băng ngọc chưởng!

Sở Thần mục quang hơi cong, tiến lên bên trong thân thể đột nhiên cải tiến vì lui, đồng thời thi triển đến một nửa bầu trời đốt viêm không tật mà chết, đối công làm thủ, trực tiếp mũi kiếm hướng phía trên để ngang trước ngực.

Đối với Sở Thần động tác, Trương Lượng cũng không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cho là Sở Thần là sợ, cho nên sau lui phòng thủ. Là lấy bất tri bất giác, khoe miệng của hắn đã hiện ra thắng lợi mỉm cười.

Sở Thần yên lặng tính kế, ngay tại băng ngọc chưởng đánh lên ngực nháy mắt, hắn hoành kiếm ngăn cản đi lên, đồng thời, trông không lòng bàn tay trái gậy gao chống đỡ ở trong bên cạnh thân kiếm.

Liên như vậy một trong nháy mắt, nương theo Sở Thần hồi lâu Bích Thủy Kiếm cắt thành hai đoạn, cơ hồ là cùng thời khắc đó, Sở Thần như như đạn pháo bay ra vách núi, đầm máu trời cao.

Theo Sở Thần Truy nhai, bạo liệt cảnh tượng trong chớp mắt bình tĩnh trở lại.

Trong bóng đêm, Trương Lượng yên lặng nhìn nhìn Sở Thần biến mất phương hướng, lại nhìn một chút bàn tay của mình, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Hắn cảm giác thắng được cũng quá nhẹ nhõm một chút, cuối cùng nhất bước ngoặt tuy Sở Thần có trở ngại ngăn cản, lại không có trong tương tượng như vậy mạnh mẽ, thật giống như hắn hoàn toàn vô dụng lực, cố ý bị đánh bay ra ngoài.

"Chẳng lẽ là muốn mượn lực chạy trốn?" Đột nhiên, Trương Lượng trong lòng giật mình, bất quá rất nhanh liền yên tâm lại.

Đích xác, sau lui là chết, từ chiến cũng nhất định sẽ chết, duy nhất một đường sinh cơ ở nơi này bên ngoài Tuyệt bích. Chỉ bất quá Tuyệt bích này cao như thế, không chỗ leo lên, Sở Thần lại là trọng thương, như thế nào có thể xảy ra còn?

...

Bên tai kinh phong vù vù, Sở Thần gậy gao cán đầu lưỡi, nỗ lực trọn to hai mắt. Hắn hiện tại duy nhất ý niệm trong đầu, chính là không thể ngất đi.

Vì đạt được một cái đầy đủ nhanh đến mới bắt đầu tốc độ, hắn không tiếc bạch ai một chưởng, thiếu chút nữa ngoạn hoàn, nếu hiện tại ngất đi, liền thật sự xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Liên tiếp gặp nạn

Trong bóng đêm, Sở Thần lấy một mảnh đường vòng cung quỹ tích hướng trong bóng tối rơi đi.

Đây là một lần có dự mưu chạy trốn hành động.

Đầu tiên là thông qua động tác giả dụ khiến cho Trương Lượng sử dụng cường đại vũ kỹ, vậy sau, rồi mới để cho Bích Thủy kiếm ngăn tại tuyến đầu, gánh chịu trực tiếp nhất tối cường bạo lần đầu tiên công kích.

Lại tiếp tục, thông qua sống kiếm sau cánh tay co rút lại tiến hành trình độ nhất định hoà hoãn, để mình không đến mức bị đánh chết, còn có thể đồng thời đạt được cực cao trình độ tốc độ.

Cuối cùng nhất, Sở Thần bị đánh bay, bay ra trong quá trình nhanh chóng điều chỉnh tốt tư thế, đồng thời không để cho mình ngất đi.

Có thể nói, hết thảy đều tại theo kế hoạch tiến hành, duy nhất chuyện xấu là, Trương Lượng một chương kia quá mạnh mẽ, tuy không có bị đánh chết, nhưng bảo trì thanh tỉnh cũng rất khó khăn.

Sở Thần gắt gao kiên trì, khỏe miệng máu chảy không ngừng. Bên tai tiếng gió vu vu không chỉ, hẳn biết, hẳn đang nhanh chóng hạ xuống, đồng thời, hẳn cũng ở nhanh chóng hướng đối diện vách núi tới gần.

Đặt ở dĩ vãng, vài trăm mét cự ly bất quá mấy cái nhảy lên mà thôi. Mà đặt ở này không chỗ mượn lực hư không, chính là một Đoạn Thiên hồ vô pháp vượt qua cự ly.

Thương thế nghiêm trọng, mất trọng lượng mê muội, không ngừng đánh thẳng vào Sở Thần ý thức, phảng phất chỉ cần hắn ngất xỉu là tốt rồi. Nhưng hắn biết, một khi ngất đi nhất định phải chết.

Hạ xuống tốc độ càng lúc càng nhanh, mê muội cảm giác càng ngày càng mạnh, Sở Thần ý thức giống như trong gió nhỏ yếu ngọn đèn, tùy thời có thể dập tắt. Đơn thuần thống khổ đã không cách nào làm cho hắn bảo trì thanh tỉnh, thậm chí hắn cũng dần dần không cảm giác được thống khổ.

Chỉ là mảnh liệt sinh tồn dục vọng tại chèo chống, để cho cặp mắt của hắn mờ lão đại, để cho ý thức của hắn tuy mơ hồ, cũng không về phần hoàn toàn hôn mê.

Sống hay chết ven, mỗi một giây đều sống một ngày bằng một năm.

Không dám nhắm mắt, sợ hãi khép lại trên liền rút cuộc không mở ra được; không dám hô hấp, sợ hãi không khí đích tơi mát để cho tâm thần mình buông lỏng, do đó mất đi kiên trì dũng khí. . .

Đột nhiên, cái nào đó thời gian Sở Thần tinh thần chấn động mạnh một cái, hai con ngươi rồi đột nhiên bạo khởi hừng hực Tử Viêm, trong tay kiếm gãy đột nhiên đâm ra.

Kiếm gãy mang theo cự lực đâm vào trên thạch bích, chạm vào nhau trong nháy mắt, kịch liệt Hóa Tinh bắn ra bốn phía, một hồi giong vang sau, kiếm gãy triệt để vỡ vụn thành mảnh, dọc theo vách núi rơi xuống.

Đồng thời, Sở Thần vừa mới hơi có giảm bớt hạ xuống xu thế lần nữa bạo phát, cả người dọc theo thạch bích xuống rơi xuống.

"Không. . ."

Ngẩn ngui thanh tỉnh để cho Sở Thần phát ra một tiếng rống giận vang lên, kiếm gãy vỡ vụn hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn, hắn tồn thất không phải một thanh kiếm, mà là một cái sinh mệnh điểm chống đỡ.

Nguyên bản chỉ cần kiếm gãy đâm vào vách đá, hẳn liền có thể chậm rãi ngừng lại hạ xuống xu thế, chạy ra tìm đường sống. Hiện tại kiếm gãy hủy diệt rồi, hắn đã không có bất kỳ biện pháp nào ngăn cản chính mình Trụy nhai.

"Một khi như vậy té xuống, tất nhiên là chết. . . Không, ta không thể chết được, ta còn có rất nhiều chuyện không có làm. . . Kiếm cắt đứt, ta còn có tay!"

Cuối cùng nhất thanh tỉnh, Sở Thần đột nhiên bạo phát toàn thân tiềm lực, bốn chi khép lại hung hăng hướng vách đá cắm tới.

Phảng phất cảm nhận được nguy cơ rất trí mạng, giờ khắc này, toàn thân hắn huyết dịch đều bạo động, trong cơ thể tất cả ẩn núp tinh lực không ngừng tuôn ra, như thủy triều hướng cánh tay quán chú.

Một cỗ không hiểu lực lượng thúc đẩy, cánh tay bắt đầu phát sinh huyền diệu biến hóa.

Trong bóng đêm, Sở Thần ý thức đã hãm vào hôn mê, tiếp quản thân thể của hắn chính là bản năng. Hắn bốn chi như đao, gắt gao cùng cùng một chỗ, tuân theo lấy đại não hôn mê lúc trước chỉ lệnh đâm vào vách đá.

Trong lúc bất chợt, một đạo rực rỡ từ quang hiện ở ngón giữa, nhanh chóng hướng thủ chương trên cánh tay lan tràn.

Từ sắc cánh tay, giống như tới Từ Hồng Hoang cự thủ bàn tay, cơ cầu ghim, Từ Lân rậm rạp, tràn ngập mệnh môn lực lượng.

Giống như đã từng quen biết hình ảnh, xuất hiện ở hoàn toàn bất đồng cảnh tượng, lại đồng dạng như vậy rung động nhân tâm.

Giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào đậu hũ, cả mảnh từ sắc cánh tay dễ như trở bàn tay cắt vào nham thạch, dài mấy chục thước cắt ngắn sau khi, thân thể của Sở Thần rốt cục bất động, mà cái kia từ sắc cánh tay cũng nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

Lúc này Sở Thần hơi thở mong manh, quần áo tả tơi, chặt vật được không còn hình dáng. Vèn vèn dựa vào một cánh tay dán tại cánh tay treo.

...

Lông ngỗng tuyết rơi bay tán loạn hạ xuống, trong thiên địa một mảnh trắng thuần.

Vách núi trong đó một chỗ, một khóa thương tòng ngang hư không, đầy trời căng ra cảnh lá, giống như đang khiêu chiến lấy mệnh môn phong tuyết. Cảnh lá nhìn không được trọng lượng, thỉnh thoảng có mảnh lớn tuyết động trượt xuống Thâm Uyên, thật lâu nghe không được hồi âm.

Đột nhiên, một hồi "Xì... Xì..." Âm thanh truyền đến, chẳng biết lúc nào, đúng là có một mảnh màu đỏ thẫm đại xà từ lá thông bên trong lá đầu ra. Nhìn Na Xà Đầu chưa quyết định bộ dáng, tựa hồ đang tìm kiếm lấy khả năng xuất hiện con mồi.

Không bao lâu, đại xà từ chỗ ẩn thân bò lên xuất ra, giãy dụa gần dài mười mét thân thể hướng thương cây từng cây chỗ Tuyết Bích bò đi.

Tuyết Bích một chỗ, đột nhiên lay động một hồi, tuyết động rơi xuống sau, lộ ra một đầu hắc sắc tóc vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Sở Thần từ trong hôn mê tỉnh lại, hít sâu một hơi, nhất thời ngực nóng rất đau. Nhẹ nhàng động một chút, toàn thân khung xương lại càng là giống như muốn tan rã, thống khổ không chịu nổi.

"Đây rốt cuộc là đã chết vẫn còn không có chết? Nếu không chết, thế nào so với đã chết còn khó chịu hơn?" Cảm giác một chút thân thể thương thế, Sở Thần trong nội tâm sinh ra một cái cổ quái ý niệm trong đầu.

Trên thực tế, hắn vẫn là rất cao hứng. Tại kề cận cái chết chạy một vòng, cuối cùng nhất còn có thể trở về thấy được này tuyết trắng trong vắt thế giới, ước chừng không có so với đây càng làm cho người ta cảm động sự tình.

Bình tĩnh trở lại, Sở Thần bắt đầu quan sát tình huống chung quanh. Chỉ là liếc một cái, hắn liền thấy được phía dưới có khóa vượt qua ra đại thụ, bất quá cự ly nhìn qua có chút xa.

"Đi trước trên cây lại nói, chung quy so với giắt ở nơi này bị gió làm hao!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần chịu đựng đau đớn xuống leo.

Vách đá mười phần dốc đứng, gần như thẳng tắp, phía trên có thể cung cấp leo lên chỗ đặt chân cũng không nhiều, cộng thêm băng tuyết trơn ướt nguyên nhân, mỗi một bước hắn đều phải cực kỳ thận trọng. Để tránh phát sinh ngoài ý muốn, hắn tận lực không hướng nhìn xuống.

"Nhanh đến a!" Cũng không biết đi qua bao lâu, rốt cục, Sở Thần cảm giác không sai biệt lắm, vì vậy cúi đầu nhìn thoáng qua. Chỉ là cái nhìn này lại làm cho hắn thiếu chút nữa tay chân như nhũn ra té xuống.

Chỉ thấy một mảnh màu đỏ thẫm đại xà Triền Nhiêu tại tráng kiện trên cành cây, đầu rắn đối diện lấy phương hướng của hắn, mục quang Lãnh U U sắc nhân vô cùng.

Hồi tưởng đến Vạn Thú phổ bên trong ghi lại, Sở Thần rất nhanh xác định, đây là Tuyết Sơn Xích Luyện Xà, một loại hoạt động tại băng tuyết khu vực loài rắn yêu thú, mười phần hung tàn.

Tầm thường Tuyết Sơn Xích Luyện Xà, thực lực liền có thể cao hơn Thối Thể Cảnh giai Tinh mạch võ giả, mà một ít lớn tuổi chính là cùng tổ tiên thực lực càng mạnh.

Nhìn phía dưới trông mong lấy trông mong Tuyết Sơn Xích Luyện Xà, Sở Thần hai mắt choáng váng, "Lão thiên gia, có muốn hay không như thế độc ác? Ngươi đây là muốn bức ta nhảy núi a!"

Sở Thần mặt mũi tràn đầy đáng chất, nếu đặt ở bình thường, này Tuyết Sơn Xích Luyện Xà tuy cường đại, hắn còn có thể thử đấu một trận, mặc dù đánh không lại, cũng có thể nghĩ biện pháp chạy trốn.

Chỉ là hiện tại bản thân bị trọng thương, đều không có mấy may chiến lực, lại thân ở trên Tuyết Bích, hoàn toàn không có tránh né chạy trốn không gian, thử hỏi ngoại trừ nhảy núi tự sát, còn có những biện pháp khác sao?

Mặc kệ thế nào nói, nhảy núi ngã chết chung quy so với biến thành một bãi xà phân đến thật tốt a?

Trong nội tâm nghĩ đến, Sở Thần nhất thời quyết định hạ xuống, tuyệt đối không thể xuống bò lên. Cùng lắm thì. .

"Cùng lắm thì ta trở lên leo!" Đối mặt tử vong, Sở Thần lần nữa có lực lượng, chấp choạng chuồn trở lên bò đi.

Dưới Phương Tuyết son rấn nước vừa nhìn, nhất thời nổi giận, đọi như thế lâu, mắt thấy con mồi muốn đến trong miệng, sao có thể để cho hấn chạy?

Dưới con thịnh nộ, Tuyết Sơn Xích Luyện Xà thô bạo tính tình trong chớp mắt phát tác, chỉ thấy nó đột nhiên một cái bắn ra, đầu rấn phóng lên trời, nháy mắt, dài hơn mười thước thân thể liền chỉ còn lại hơn phân nửa đuôi rấn còn vòng tại trên cành cây.

Nghe được bén nhọn âm thanh xé gió, Sở Thần theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua, nhất thời lại càng hoảng sợ.

Chỉ thấy dưới thân một mảnh to và dài chỉ đỏ xông thẳng mà đến, kia dữ tợn đầu rấn, 180° mở ra miệng lớn, chưa tiến đến liền một cổ tanh tươi huân được hấn bị giày vò.

Trong lúc nguy cấp, Sở Thần cũng bất chấp, trên tay mãnh liệt dùng sức, đứng là ngoài dự đoán mọi người nhảy dựng lên, thoáng cái liền nhảy lên gần cao một thước độ.

Chỉ là còn không có đứng vững, liền cảm giác một hồi cuồng phong từ phía dưới thổi qua, một cổ cảm giác mát từ bờ móng lan tràn đến từng quai.

Sở Thần khóc không ra nước mắt, cái này gọi là cái gì sự tình a? Cự nhiên bị một con rấn bức đến tình trạng như thế, liền bờ móng đều lộ ra đến rồi!

Không kịp nghĩ quá nhiều, Sở Thần tiếp tục đi lên leo lên. Lại không nghĩ kia Tuyết Sơn Xích Luyện Xà không cam lòng thất bại, lần nữa ngóc đầu trở lại. Lần này, thân thể của nó đã hoàn toàn thoát ly thương từng, đã trở thành chân chính Phi Xà.

Sở Thần vong hồn đại mạo, còn không có leo ra hai bước xa, kia nòng đậm tanh hôi cũng đã từ dưới Phương Thăng đằng mà đến.

"Lúc này thật sự muốn chết rồi, hi vọng phía dưới có con sông a!" Trong nội tâm cười khổ, Sở Thần bắt đầu làm cuối cùng nhất ý định, nhảy núi!

Đang tại chính là, "Thu" một tiếng tại cách đó không xa vang lên, cắt sắt phá thạch, chấn nhiếp nhân tâm. Một đầu uy phong lẫm lẫm Thanh Vũ điều như thiểm điện phá không mà đến, to lớn hai cánh giương, cuồng phong gào thét.

Sở Thần nghe được Tuyết Sơn Xích Luyện Xà kinh hoàng khàn giọng, tựa hồ cực kỳ sợ hãi. Theo bản năng, hấn rời đi vách đá tay lần nữa thả trở về.

Không được cuối cùng nhất một khắc, quyết không buông tha cho hi vọng!

So sánh thô bạo Tuyết Sơn Xích Luyện Xà, Thanh Vũ này điều càng giống cái hợp cách thợ săn. Nó tựa hồ đã trốn ở một bên thật lâu, chỉ còn chờ Tuyết Sơn Xích Luyện Xà hoàn toàn Đẳng không mất đi phòng bị một khắc.

Gần như chỉ ở trong chớp mắt, Thanh Vũ điều bén nhọn móng vuốt liền bắt bỏ vào Tuyết Sơn Xích Luyện Xà phần cổ trong thịt, đảm nhiệm con mồi như thế nào giãy dụa, kia thiết trào đều không chút sút mẻ.

Vách núi một cái trần trọc, một hồi cuồng phong sau Thanh Vũ điều lần nữa bay lên trời.

Nhìn nhìn Tuyết Sơn Xích Luyện Xà thật dài thân thể từ bên người bay qua, Sở Thần cắn răng một cái, đột nhiên đập ra ôm lấy đuôi rấn, giống như cái quả cân, chết không buông tay.

Thanh Vũ điều hăng hái bay vút, Tuyết Sơn Xích Luyện Xà dần dần không có động tĩnh, hiển nhiên chết đi.

Sở Thần dán tại đuôi rấn, cực hạn tốc độ xuống, hấn cảm giác có chút lơ mơ, nhưng trên cao tầm mắt mang đến rung động lại làm cho trong lòng của hấn mười phần vui vẻ.

Nguyên bản những cái kia cao vút chỉ có thể nhìn lên dãy núi, hiện giờ nhỏ bé như con giun, từng tòa bị vượt qua.

Dần dần, một cổ hào hùng từ Sở Thần trong lòng dâng lên, chỉ cảm thấy nhân sinh Khi quan sát Lục Hợp, tung hoành bát hoang, đang ở đám mây, bề nghệ thiên hạ!

Nghĩ đi nghĩ lại, liền tục mấy lần kiếp sau quãng đời còn lại vui sướng đồng thời xông lên đầu, Sở Thần nhin không được duỗi ra một cánh tay, trên không thét dài.

Thanh rít gào vang vọng thiên địa, Sở Thần đắc chí vừa lòng, lại không nghĩ rằng, rất nhanh hấn liền vui quá hóa buồn.

Thanh Vũ điều giảm xuống phi hành cao độ, trực tiếp hướng một chỗ hẹp hòi thung lũng hàm lao xuống mà đi, kết quả nó ngược lại là dễ dàng đi xuyên qua, dán tại đuôi rấn Sở Thần lại trái một chút phải một chút đâm vào trên vách núi đá, bị đâm cho bảy chóng mặt tám tối, đầu óc một mảnh bột nhào.

Sở Thần vừa mới hoàn hồn, phát hiện Thanh Vũ điều đã đáp xuống treo vách tường sào huyết, phía dưới không xa chính là chảy xiết sông ngòi.

Đang lúc hấn nghĩ đến có muốn hay không nhảy sông tự vận lúc rồi đi, Thanh Vũ điều đột nhiên cuồng tính đuôi, đột nhiên hất đầu, cả mảnh xà trực tiếp phát tại vách đá. Đang ở đuôi rấn Sở Thần nhất thời tao ngộ trọng kích, một búng máu phun ra, tổn thương càng thêm tổn thương, trực tiếp hôn mê rơi Lạc Hà.

!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sông ngòi xác chết trôi

Liên Thiên Phong tuyết ban đầu nghĩ, dương quang lần nữa hàng lâm đại địa. Tuyết đọng ban đầu dung mặt đất, từng cái một ngấm đen vùng bùn, cùng với cỏ rừng chạy vội dấu chân, vô hạn hướng phía chân trời kéo dài.

Xa xa, một đội thiết kỵ chậm rãi đi, dưới ánh mặt trời, sáng như bạc áo giáp sáng được chói mắt.

"Hắc, có hay không cảm thấy chúng ta thống lĩnh mấy ngày nay là lạ?"

"Là có, mặc danh kỳ diệu cười ngây ngô, còn mặc danh kỳ diệu tức giận, liền ngay cả lúc huấn luyện cũng lão thất thần. Vừa ý Khử Bệnh được không nhẹ a!"

"Hai người các ngươi thiếu nói hươu nói vượn, lấy đại ca ta tung hoành vui mừng trận kinh nghiệm nhiều năm đến xem, chúng ta thống lĩnh tuyệt đối là suy nghĩ về tình yêu nghĩ nam nhân. Ha ha, tốt nhất đến nam nhân nhanh chóng lấy đi, vậy chúng ta đau khổ thời gian liền kết thúc! Bất quá nói lại, ai như vậy trọng khẩu vị, thống lĩnh nữ nhân như vậy cũng Bất Kỵ miệng?"

Đội ngũ tối phần đuôi, mấy người nhỏ giọng nghị luận. Nói qua lại mấy người lặng lẽ thả chậm tốc độ nhích lại gần.

"Biết không, mấy ngày hôm trước trở về mấy cái huynh đệ mang về một cái tiểu cô nương, nghe nói là thống lĩnh lấy người ở bên ngoài sinh nữ nhi "

"A? Thật sự? Không phải nói là có người nắm vì chăm sóc tiểu cô nương sao? Thế nào liền biến thành tư sinh nữ sao?"

"Xuyt, nhỏ giọng một chút, bị thống lĩnh nghe được nhất định phải chết. Các ngươi còn đừng không tin, ngày đó ta không cẩn thận chính tai nghe được, nói là thống lĩnh phu quân muốn tới, để cho thống lĩnh tắm rửa sạch sẽ chờ. Các ngươi nói một chút, này phu quân đều muốn tới, còn muốn tắm rửa sạch sẽ, tiểu cô nương này có thể là ngoại nhân sao?"

"Có đạo lý!"

Mọi người gật đầu trầm ngâm, nhao nhao thăm nghĩ hữu lễ.

Đại đa số trong lòng người đều có bất quáai chỉ hòa, chỉ cần có người ngẩng đầu lên, ngọn lửa kia tuyệt đối hùng hực thiêu đốt, nhào đều nhào bắt diệt. Mấy người như thế nói chuyện luận, nhất thời rốt cuộc áp chế không nổi, từ từ cùng đại đội trưởng tách rời.

Xung quanh một số người trước kia còn cố hết sức khắc chế, không nói chuyện luận những thứ này là không, chỉ bất quá càng nghe tâm viết ngứa, tựa như con mèo nhỏ gãi. Đến cuối cùng nhất, cũng từng cái một gia nhập thảo luận trận doanh.

Dần dần, này đại đội trưởng ngũ liền chia làm hai đoạn. Một đoạn phía trước, chỉ có một người, mặt khác một đoạn bất tri bất giác lạc hậu mấy trăm mét, tụ họp cùng một chỗ, một chút đội hình cũng không có.

Ngân giáp tuyết khoác trên vai, tóc đen như mộng, đội ngũ phía trước nhất, Mặc Vũ Hàm giống như trong thần thoại Nữ Chiến Thần, tư thế oai hùng bùng bùng, trần ngực phụ nữ hồng nhan hiện ngang chỉ khí.

Chỉ bất quá Nữ Chiến Thần này lúc này nhìn qua có chút thất thần, chẳng những trệch hướng trước lộ tuyến, liền ngay cả phía sau đội ngũ bất tri bất giác tách rời cũng không biết, cũng không biết nàng đến cùng đang suy nghĩ chút cái gì.

"Đáng giận tiểu tử, lại dám đùa giỡn tỷ tỷ, muốn tắm rửa sạch sẽ cũng là ngươi tắm rửa sạch sẽ mới đối với!"

"Hắn thật sự là đặc biệt đến xem ta sao của ta? Nếu hắn thật muốn kia cái nên thế nào xử lý, ta là không phải hắn là nghe lời đi tắm rửa sạch sẽ a? Nghe nói nữ nhân bị kia cái gì thời điểm rất đau được!"

"Ai nha, phiền chết rồi, Kiện cái gì làm cho kia cái hôn thư, hiện tại được rồi, liền cha cũng biết. Cha cũng thật sự là, cũ kỹ muốn chết, cũng còn chưa có xem tiểu tử kia đâu, tựa muốn đem ta đuổi ra ngoài. . ."

Mặc Vũ Hàm sắc mặt biến ảo bất định, khi thì thẹn thùng đỏ tươi như lửa, khi thì phiền não lông mày kẻ đen ngưng son.

Trên thực tế, nàng đã như vậy mất hồn mất vía vài ngày, vốn chính là cái ma nữ tính cách, như thế trạng thái dưới hoàn toàn chính là cái Ma Vương.

Mấy ngày nay, nàng cũng không thiếu tại trong quân doanh đầu làm ra nhiều loạn, thao lúc luyện thất thần quên thời gian đó là việc nhỏ, chân chính khủng bố chính là, nàng cứ nhiên bắt tay phía dưới người đi đến trong sông, nghiêm chỉnh Thiên Đô quên để cho bọn họ đi lên.

Để tránh phát sinh càng thêm điên cuồng sự tình, bắt đắc dĩ, Mặc Vân phong chỉ phải tìm cái mượn cớ, lấy ngoài thành tuần tra nhân thủ khẩn trương làm lí do, mang nàng đuổi ra tuyệt nhận quan.

Không biết đi qua bao lâu, rốt cục Mặc Vũ Hàm phục hồi tinh thần lại.

"Ồ? Đây là đến đâu sao?" Nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, Mặc Vũ Hàm trong lòng sững sờ, lập tức kêu : "Lâm phó quan, không biết đi lệch sao?"

Bực bội sai khiến, tiêu chuẩn Mặc Vũ Hàm tác phong, nàng cũng không nhận ra là mình đi ngõ khác đường, hoàn toàn là sĩ quan phụ tá không có nhắc nhở, không có hết sức chức trách đi!

Thường ngày thời điểm, nàng chỉ cần nhường mảy, kia Lâm phó quan tất nhiên hấp tấp chạy tới thăm hỏi. Chỉ là hôm nay quái, nàng đều lên tiếng một hồi lâu, tên kia cứ nhiên còn chưa đến.

"Hỗn đản, Mặc Vân phong đem ta đuổi ra tới ta nhìn, bởi vì đó là ta cha. Các người đều không nghe lời tính cái gì sự tình? Nước đá tắm không có tẩy đủ sao?" Trong lòng giận dữ, Mặc Vũ Hàm lúc này quay đầu lại chuẩn bị nổi bão.

Chỉ bất quá vừa quay đầu, nàng liền ngẩng ngăn cả người, thế nào dám hỗn đản kia liền lạc hậu như vậy xa? Xem ra còn trò chuyện được rất cao hưng, chẳng lẽ không biết bây giờ là đang thi hành quân vụ sao? Nhiệm vụ thời kỳ, cười hi hi, còn thể thống gì?

Nghĩ đến đây, Mặc Vũ Hàm trong nội tâm bực bội nhất thời bạo phát đi ra, "Bổn Thống Lĩnh đang lo không có địa phương trú giận, các người còn dưng vào đang tức giận, đã có thể đừng trách Bổn Thống Lĩnh lòng dạ ác độc!"

Nghĩ đến, Mặc Vũ Hàm trên mặt tiêu chuẩn ma nữ nụ cười xuất hiện. Mọi nơi nhìn thoáng qua, nàng liền thấy được một mảnh sông ngòi để ngang xa xa, tỉ mỉ nghe xong, lại có tiếng nước chảy truyền đến, nghĩ đến là đóng băng nước sông đã tuyết tan.

"Chuẩn bị tẩy nước lạnh tắm a, các người dám hỗn đản này!" Trong nội tâm ác cười không chỉ, Mặc Vũ Hàm đang định hạ lệnh, đột nhiên, thỉnh thoảng nói nhỏ âm thanh truyền đến.

"Thực không nhìn ra, Thống lĩnh đại nhân cứ nhiên như vậy trưởng thành sớm, lúc này mới vừa mới hai mươi xuất đầu, nữ nhi đều mười tuổi!"

"Hắc hắc, nếu tiểu cô nương kia là tới nhận thức mẫu thân, đến lúc sau có thể hay không rất náo nhiệt? Ta nghĩ đến lúc đó chúng ta thống lĩnh biểu tình nhất định rất đặc sắc. . ."

"Ai nha, thật sự chờ mong a, nếu là có người có thể đem thống lĩnh mang đi là tốt rồi!"

". . ."

Chợt một nghe đến mấy cái này, Mặc Vũ Hàm nhất thời đầu óc một mòng, phục hồi tinh thần lại, lại càng là suýt nữa phổi đều muốn tức điên.

Này đều cái gì cùng cái gì? Bổn Thống Lĩnh đâu trưởng thành sớm sao? Thanh bạch lại ở đâu ra tư sinh nữ? Còn có kia trọng khẩu vị nam nhân lại là thế nào cùng một loại?

Từng cái một đầu đại đầu chấm hỏi (???) tại Mặc Vũ Hàm trong đầu chồng chất, trực tiếp đem lửa giận của nàng đẩy tới đỉnh phong.

"Các người bọn này Thiên Sát hỗn đản, xem ra Bổn Thống Lĩnh ngày bình thường đối với các người hay là thật tốt quá!" Trong nội tâm hung dữ mắng, Mặc Vũ Hàm cười híp mắt nói : "Đều qua!"

Chúng tướng sĩ cả kinh, phát hiện Mặc Vũ Hàm ngay tại cách đó không xa, nhất thời đồng thời im tiếng, trong nội tâm lo sợ, "Hắn là không có bị nghe được a? thống lĩnh gần nhất phản ứng đến xem, hắn là không có. . ."

Mặc Vũ Hàm Tiểu Tiểu, lông mi cong Như Nguyệt, răng ngọc trắng nõn, thần nhiên đạo : "Bổn Thống Lĩnh cái gì cũng không có nghe được, cái gì trưởng thành sớm á..., cái gì tư sinh nữ á..., còn có cái gì. . . Ai nha, đã quên đã quên.

Được rồi, không nói cái này, bên kia có con sông, gần nhất mấy Thiên Đô không có thể nào huấn luyện các người, nên thế nào xử lý các người hẳn là hiểu. Đương nhiên, không hề hiểu có thể bí mật hướng Bổn Thống Lĩnh thỉnh giáo, bất quá nha, nói không chừng Bổn Thống Lĩnh sẽ nhớ lên một ít không đồ tốt!"

Lời còn chưa dứt, chúng tướng sĩ mặt đã sụp xuống, mỗi cái đau khổ hề hề. Xem ra bát quái luôn là không được, lần này tịch thu ở, xui xẻo a?

Có câu là nghe thấy dây cung ca biết nhĩ ý, tại Mặc Vũ Hàm vùng xuống như thế lâu, nàng nói gần nói xa ý tứ, dưới tướng tướng sĩ sớm đã có thể đoán được cái bày tám phần.

Không cần nhiều lời, thấy được Mặc Vũ Hàm kia tươi đẹp khuôn mặt tươi cười, chúng tướng sĩ trong nội tâm phát lạnh, đồng thời giờ roi giục ngựa,

hướng kia sông ngòi vị trí chạy đi.

"Nhìn các người còn nói hưu nói vượn." Mặc Vũ Hàm trong nội tâm đắc ý, chỉ là nghĩ tới dẫn phát những lời đồn đãi này đầu sò gây nên, nhất thời lại nhin không được tức giận lên.

"Đâm chết người, đâm chết người, đều do người là tên khốn kiếp, qua cứ tới đây nha, còn làm cho người ta nói những cái kia mặc danh kỳ diệu. . ." Bờ sông, Mặc Vũ Hàm cầm trong tay ngân thương mảnh liệt đâm mặt đất, hảo hảo tuyệt địa bị đâm nhào nhọt.

Trong nước sông, chúng tướng sĩ nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm sát khí đằng đằng bộ dáng, nhất thời trong lòng căng thẳng, chỉ nói là Ma Vương đại nhân này không hài lòng, vội vàng hướng nước sâu vị trí tiến lên không ít.

Không có một hồi, bốn phía đều an tĩnh lại, Mặc Vũ Hàm lại phát ngậy người, trong sông chúng tướng sĩ cũng không dám ngôn ngữ, sợ lại chọc tới nàng, lại sinh ra điên cuồng hơn sự tĩnh.

Sông Thủy Tĩnh tĩnh chảy xuôi, đột nhiên, thượng du một quân sĩ giật giật, nhỏ giọng nói : "Chớ đẩy chớ đẩy."

Kết quả nói xong phát hiện còn có người tại đây hấn sau não muối, vì vậy lại nói : "Nói chớ đẩy, lại không thể không địa phương, này sông ngòi mọc ra đó!"

Nói đến đây, này quân sĩ nhất thời ngậy ngấn cả người, này sông ngòi là dài, bất quá có vẻ như hấn chính là trên cùng bơi một cái a? Thế nào phía sau còn có. . .

Sòn tóc gáy vừa quay đầu lại, này quân sĩ nhất thời lại càng hoảng sợ, này một mực đẩy hấn không phải cái gì người? Căn bản chính là xác chết trôi đi!

"Báo cáo thống lĩnh, trong sông có người chết." Rốt cuộc là trải qua chiến trường, ngấn người kinh ngạc sau, này quân sĩ rất nhanh trấn định lại, cao giọng nói.

Chúng tướng sĩ nhao nhao ghé mắt, Mặc Vũ Hàm mắt hứm ngừng đầu, "Không phải là người chết sao? Có cái gì ngạc nhiên? Chính các người đào hố chôn chính là. Bôn Thống Lĩnh phiền lắm, không có việc gì đừng cãi ta!"

"A!" Kia quân sĩ yếu ớt lên tiếng, chợt mấy người qua một đạo đem xác chết trôi đặt lên bờ.

Mấy người hợp lực, rất nhanh sa hố liền đào được rồi, chỉ chờ vùi người.

Mấy người đem xác chết trôi nâng lên, bởi vì ngâm thời gian quá dài, người này đã nhìn không ra tướng mạo sẵn có, ngược lại là bên hông hấn kia khối bài tử đưa tới một người quân sĩ chú ý.

"Trước không vội, ta xem một chút Yêu Bài này thế nào chuyện quan trọng!" Kia quân sĩ nói, nói xong liền đem Yêu Bài lấy hạ xuống.

Thấy hấn chỉ nhìn lấy Yêu Bài không nói lời nào, một người ngạc nhiên nói : "Thế nào, có vấn đề?"

"Yêu Bài này dường như đã gặp nhau ở nơi nào, bất quá lại nghĩ không ra!" Nói xong, đem Yêu Bài cho mặt khác mấy người nhìn nhìn.

Cuối cùng cũng không ai nhớ tới đến cùng đã gặp nhau ở nơi nào, vì vậy bọn họ chuẩn bị đem người này chôn.

Đúng lúc này, Mặc Vũ Hàm đột nhiên ngừng đầu nhìn qua, cau mày nói : "Mấy người các người, vui cá nhân muốn như vậy lâu a? Chẳng lẽ muốn dựng thẳng bia lập truyền hay sao?"

"Bẩm thống lĩnh, thuộc hạ nhìn người nọ trên người một mai lệnh bài, nhớ tới dường như đã gặp nhau ở nơi nào, cho nên nhiều chậm trễ một hồi!" Một người đáp, có đang lúc lý do, hấn cũng không phải thế nào lo lắng Mặc Vũ Hàm làm khó hấn.

Mặc Vũ Hàm gật gật đầu, phát phát tay, ý bảo bọn họ tiếp tục. Chỉ là rất nhanh, nàng lại ngừng đầu, "Đợi một chút, lệnh bài lấy ra ta xem một chút!"

Cầm đến lệnh bài, Mặc Vũ Hàm trong nội tâm nhất thời rồi nhảy dựng, không phải này Bích Tiêu Tông đệ tử Yêu Bài sao? Nàng đã từng cũng có qua một mai.

"Chẳng lẽ chết chính là người của Bích Tiêu Tông?" Nghĩ đến, Mặc Vũ Hàm lập tức tới đến sa hố bên. Vừa nhìn, nhất thời ngậy người đương trường.

Tuy vẻ mặt đã sưng vù, tuy trên người tràn đầy vết thương, thế nhưng hình dáng. . . Rõ ràng chính là Sở Thần kia cái mang đến cho nàng một đồng phiến não hỗn đản!

Chỉ là, hỗn đản này thế nào biến thành cái dạng này? Liền chết như vậy sao? Đã chết cũng không buông tha nàng, muốn cho nàng tự tay hạ táng?

Thấy Mặc Vũ Hàm ngậy đại, vài người quân sĩ bất đắc dĩ nói : "Xin hỏi Thống lĩnh đại nhân, người này là vui hay là không vui a?"

Mặc Vũ Hàm cả kinh, phục hồi tinh thần lại, nhất thời không có hảo khí đích mắt : "Chính mình nhảy xuống đem mình chôn!"

Nói xong, thấy mấy người kinh ngạc, nhất thời vừa giận đạo : "Còn không đem người thả, nhìn xem có hay không cứu!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tuyệt nhận quan nội

Tuyệt nhận quan nội thành, thác đất Hầu phủ.

Một gian trong sương phòng, nho nhỏ nằm ở bên giường, mấy ngày liền mệt mỏi để cho nàng nhất thời nhịn không được, lặng lẽ ngủ đi.

Trên giường, Sở Thần sắc mặt trắng xám, vẫn không nhúc nhích nằm. Được cứu trở về đã vài ngày, hần đều một mực không có tỉnh lại. Duy nhất làm cho người ta an tâm chính là, tình huống của hần đang dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Đột nhiên, phảng phất đến thời gian, Sở Thần chậm rãi mở hai mắt ra. Cảm ứng được ánh sáng trước tiên, hần nở nụ cười.

"Lại sống đến giờ, thật tốt!"

Nụ cười này không quan trọng, nhất thời tác động miệng vết thương, đau đến hần không chịu được ho xuất ra.

Còn không nghĩ mình bạch đến cùng người ở chỗ nào, đột nhiên một kinh hi thanh âm vang lên.

"Ca ca, người đã tỉnh lại, thật tốt quá!" Nho nhỏ về mặt kinh hi, đỡ đòn mắt đen thật to vòng, nha đầu kia, vài ngày không có nghỉ ngơi, không nghĩ tới còn ngủ được như thế nhẹ.

"Nho nhỏ a. . ." Sở Thần kiệt lực cười nói, muốn đưa tay sờ đầu của nàng, lại không nghĩ rằng liên thủ đều nâng không nổi.

"Thế nào liền bị thương thành cái dạng này sao?" Toàn thân không bị khống chế cảm giác để cho Sở Thần không chịu được cười khổ.

Thấy Sở Thần suy yếu thành cái dạng này, nhất thời nho nhỏ cũng nhịn không được nữa, nằm sấp ở trên người hần gào thét gào thét khóc lớn lên.

"Ca ca, người đều hù chết nho nhỏ, nho nhỏ thật là sợ người vẫn chưa tỉnh lại. . ."

"Ca ca gạt người, đã nói tìm đến nho nhỏ, kết quả tiểu Tiểu Thiên thiên trông mong cũng không có chờ đến, loại thấy thời điểm, ô ô. . ."

Nghe nho nhỏ khóc lóc kể lể, Sở Thần tâm không hiểu mềm mại, hoặc Hứa Chính là có này rất nhiều không bỏ xuống được người cùng sự, hần có thể kiên trì đến bây giờ a?

Có lẽ thật sự là quá mệt mỏi, khóc khóc, nho nhỏ liền ngủ mất, chỉ là mặc dù ngủ rồi, tiểu cô nương thân thể như trước thỉnh thoảng run run, phảng phất đang sợ cái gì.

Sở Thần có tâm muốn trấn an nàng, cuối cùng nhất có thể làm, cũng chỉ có vài tiếng suy yếu "Đừng sợ, ca ca ở chỗ này. . ."

Hồi lâu, nho nhỏ rốt cục bình tĩnh trở lại. Sở Thần vừa khổ giận, như vậy ngủ tổng không phải chuyện này a? Trời rất lạnh, bị cảm cũng không hay!

Đúng lúc này, Mặc Vũ Hàm đẩy cửa ra đi đến.

"Tỉnh?" Mặc Vũ Hàm thân nhiên nói, nhìn cũng không nhìn Sở Thần, trực tiếp đem một chén cháo đặt lên bàn.

Sở Thần miễn cưỡng cười cười, "Ừ, người cứu ta trở về?"

Mặc Vũ Hàm phạm một cái xem thường, không để ý tới hần. Sở Thần khóe miệng vênh lên, lại nói : "Người tựa hồ rất không chào đón ta?"

Nói chưa dứt lời, vừa nói Mặc Vũ Hàm sẽ tới khi. Gia hỏa này kia mặc danh kỳ diệu lời cho nàng đưa tới một đồng tiền toái không nói, liền ngay cả muốn chết rồi cũng không cho hần sống yên ổn, trở nên phương pháp muốn tìm trên nàng.

Này vẫn chưa xong, thật vất vả cứu về rồi a, trở lại này Hầu phủ, Mặc Vân phong còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói cái gì "Nam nhân của người không an bài tại người gian phòng an bài tại nơi khác tính cái gì sự tình" cái này, quả thật tức giận đến nàng bị giày vò.

Này thì cũng thôi, cùng lắm thì đem gian phòng nhường lại, chính mình ở phòng trọ hoặc là trực tiếp ngủ quân doanh. Lại không nghĩ rằng, cũng không

biết kia cái miệng rộng nói, hiện tại gần như toàn bộ trong quân doanh người cũng biết nàng nam nhân đến tìm nàng, còn dẫn theo cái khả ái tiểu cô nương.

Cái này gọi là cái gì? Đây là ngàn dặm tìm vợ hay là ngàn dặm tìm mẫu a?

Nói ngắn lại, Mặc Vũ Hàm mấy ngày nay ra ngoài, nếu không chính là bị người đi lên mặc danh kỳ diệu "Chúc mừng" vài câu, nếu không liền một đám hỗn đản ở sau lưng cười đến bờ vai quắt thẳng tới.

Nàng cũng không phải thế nào dám ra cửa, mà này không khí trầm lắng tuyệt nhận quan lại phảng phất muốn bước sang năm mới rồi đồng dạng, mỗi ngày náo nhiệt đến không còn. Liền ngay cả thuộc hạ đám khốn kiếp kia, huấn luyện lên đều vô cùng có lực.

Không phải này thuần túy cho nàng ngọt ngào sao? Để cho nàng cảm giác không lời chính là, Mặc Văn này phong cũng không biết kia gân không đứng, lần nữa nhắc nhở nàng loại Sở Thần tỉnh lại, nhất định mang đến thấy hân.

Ông t...r...ờ...i..., cái này muốn gặp cha mẹ sao? Nàng lúc ấy căn bản không nghĩ như vậy thật tốt không tốt, lúc ấy bắt quá là không muốn Sở Thần hỗn đản này đảo hướng Khai Cường Vương Phủ trận doanh mà thôi!

Trùng mắt Sở Thần hơn nửa ngày, kết quả nhìn hân cũng không có chút nào xin lỗi bộ dáng, Mặc Vũ Hàm không khỏi khí đạo : "Người cảm thấy ta hân là chào đón người sao? Bởi vì sự xuất hiện của người, khiến cho ta hiện tại rối loạn, liền cửa cũng không dám ra ngoài!"

Sở Thần sững sờ, chợt nhin không được cười lên, hân cũng lười cùng nữ nhân này chi khí, để cho nàng ghen lấy chính là, ngược lại lời nói : "Nho nhỏ ngủ rồi, người thả hân đến trên giường đi, thuận tiện giúp nàng đắp kín mền."

Mặc Vũ Hàm một hồi khó thở, "Ta bằng cái gì phải nghe người? Người bằng cái gì như thế sai sử ta à?"

Nói xong, thấy Sở Thần không để ý tới chính mình, Mặc Vũ Hàm lại có vẻ đem nho nhỏ báo, vừa ra đến trước cửa, còn trùng mắt Sở Thần đạo : "Người đừng có hiểu lầm, ta là đau lòng nho nhỏ. Thật không biết người hỗn đản này kia điểm hảo, đánh người trở về, nàng lại không có trải qua giường."

Sở Thần như trước không để ý tới, chỉ là cười. Mặc Vũ Hàm tức giận đi, chỉ chốc lát có đi trở về.

"Chuẩn bị xong sao? Chăn, mền che lên chưa?" Thấy Mặc Vũ Hàm trở về, Sở Thần kết thúc chính mình suy nghĩ, giãn mày nói.

Mặc Vũ Hàm ngực một hồi phập phồng, một hồi lâu mới hung dữ đạo : "Xây." Nhưng trong lòng nghĩ đến, muốn không phải nhìn tại người bây giờ là cái thương binh, tỷ tỷ lập tức đem người ném đến trong sông đi, ba ngày ba đêm không cho người lên.

"A!" Sở Thần gạt đầu, phảng phất không cảm giác được Mặc Vũ Hàm nộ khí, cười híp mắt nói : "Ta đói bụng."

Mặc Vũ Hàm xoay người sang chỗ khác, không rảnh mà để ý hội.

"Ta đói bụng!" Sở Thần lại nói.

Mặc Vũ Hàm : ". . ."

"Thân ái phu nhân, phu quân nhà người đói bụng." Sở Thần nháy mắt mấy cái, chuyện trọng yếu nói ba lượt.

"Người. . . Xem như người lợi hại!" Mặc Vũ Hàm không thắng nó nhiều, nhao nhao quay đầu lại, bưng cháo đi đến bên cạnh bàn.

"Há mồm" Mặc Vũ Hàm trừng lớn hai mắt.

Sở Thần nháy mắt mấy cái, "Bị phỏng không bị phỏng?"

Bị phỏng, bỏng chết người là tên khốn kiếp! Mặc Vũ Hàm hận không thể cả chén cháo ngã vào hỗn đản này trên đầu, nghĩ nàng dài như thế đại, từ trước đến nay đều là người khác hầu hạ nàng nhường cho nàng, cái gì thời điểm đã làm loại này sự tình chịu qua loại này tức giận?

"Không ăn xéo đi!" Mặc Vũ Hàm tức giận nói.

"Ah." Sở Thần yếu ớt gạt đầu, uống một ngụm, lại nói : "Nữ nhân quá dữ tợn không tốt, dễ dàng nội tiết mất cân đối, quá sớm già yếu, còn có, trong cháo là không phải bỏ đường sao? Ta không ăn đồ ngọt. . ."

Hòa, hòa, trên trời dưới đất toàn bộ đều hòa, Mặc Vũ Hàm cả người thiếu chút nữa sẽ không thiêu đốt lên. Hỗn đản, quả thật quá khốn kiếp, người mới nội tiết mất cân đối, người mới quá độ già yếu. . .

Vô tận dày vò, Sở Thần rốt cục đem cháo ăn xong. Mặc Vũ Hàm như gặp đại xá, không thể chờ đợi được liền quay người rời đi. Chỉ là còn không có phóng ra cửa phòng, liền nghe Sở Thần đạo : "Thật nhiều ngày không có tắm rửa, phu nhân, là không phải hân là chuẩn bị hương súp hầu hạ phu quân đại nhân tắm rửa?"

Mặc Vũ Hàm toàn thân chấn động, thiếu chút nữa té ngã, quay đầu lại liền đổ ập xuống đạo : "Hỗn đản, tỷ tỷ hương súp hàm cách thủy heo người tin hay không?"

Chẳng quản không tình nguyện, Mặc Vũ Hàm hay là làm ra nước ấm. Phục thị cái gì, nàng tự nhiên mặc kệ, Sở Thần cũng sẽ không thực như vậy được một tác lại muốn tiến một thước.

Chịu đựng toàn thân đau đớn, Sở Thần khó khăn tiến nhập thùng tắm, toàn thân thấm tạt trong nước nóng cảm giác để cho hần nhện không được thăng hử hử.

Cứ nằm như thế trong nước, Sở Thần đầu óc bắt đầu chuyển, thiếu chút nữa bị Trương Lượng hại chết, thù này không báo tự nhiên là không được. Chỉ là chỉ bằng hần hiện tại, có vẻ như rất không có khả năng.

Đừng nói Trương Lượng, chính là kia Huyết Ảnh động, đoán chừng cũng không phải như vậy dễ đối phó. Bởi vậy, liền phải nhờ vào ngoại giới sức mạnh.

Mà muốn mượn lực, không thể nghi ngờ tuyệt nhận quan lực lượng là chọn lựa đầu tiên, rốt cuộc Huyết Ảnh động phương diện nhằm vào chính là tuyệt nhận quan.

Chỉ bất quá, những vật này mặc dù là chân tướng, trong tay hần lại không có bất kỳ chứng cứ nào. Nếu tùy tiện nói ra, kia thác đất hầu có tin hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần không khỏi xoa xoa đầu, "Hay là trước đường thương a, nhìn xem có cơ hội hay không nhìn thấy trong truyền thuyết thác đất hầu."

Đúng lúc này, cửa "Két.." Một tiếng bị đẩy ra, Sở Thần cả kinh, lại nghe đến tiêu tiêu Thanh giòn thanh âm truyền vào, "Ca ca, nhiệm vụ của ngươi bây giờ là dưỡng thương, không phải suy nghĩ vấn đề biết không?"

Nói qua, nho nhỏ đi đến Sở Thần phía sau, giúp hần mát xa lên huyết thái dương.

"Tiểu nha đầu, ai bảo ngươi tiến vào, mười tuổi chính là đại cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu hay không?" Sở Thần cười nói, hần bắt quá ngoài miệng nói một chút, này sẽ thoải mái lắm.

"Thế nhưng là ca ca hiện tại bị thương chính mình chà xát không được lưng (vác) a, nho nhỏ để cho Vũ Hàm tỷ tỷ đi vào nàng lại chết sống không chịu. Cho nên nho nhỏ đành phải chính mình tới." Nho nhỏ cười nói, một bên xoa một bên lại nói : "Ca ca cũng đừng thẹn thùng, nho nhỏ cũng không phải ngoại nhân đâu, nho nhỏ trước kia thường xuyên giúp đỡ tỷ tỷ tắm rửa."

Sở Thần mặt tối sầm, chuyện này thế nào giải thích? Chẳng lẽ lại muốn hần nói hần cùng nàng tỷ tỷ không đồng nhất? Vạn nhất nho nhỏ lòng hiếu kỳ đuổi, muốn biết đâu không đồng nhất đâu này?

Thật vất vả mới đưa nho nhỏ hồ lộng qua, đồ dành nàng rời đi sau Sở Thần đứng dậy ý định thay quần áo. Kết quả một chút không có chuẩn bị cho tốt, trực tiếp từ bên thùng tắm xuôi theo ngã xuống.

Nhất thời một tiếng kêu đau nương theo thùng tắm quật ngã bọt nước văng khắp nơi thanh âm truyền ra, vậy sau,rồi mới "lang" một cước, Mặc Vũ Hàm mang theo nho nhỏ phá cửa mà vào.

Sở Thần choáng váng, nửa ngày mới che chỗ kia, xấu hổ và giận dữ muốn chết đạo : "Mặc Vũ Hàm, ngươi nghĩ làm gì vậy?"

Mặc Vũ Hàm cũng choáng váng, ngây người nửa ngày mới đỏ mặt đạo : "Cất, còn tưởng rằng bao nhiêu tiền vốn đâu, nguyên lai bất quá chỉ như vậy. Mao Mao Trùng một cái!"

Sở Thần giận dữ, "Ngươi mới Mao Mao Trùng một cái, ngươi có muốn thử một chút hay không, không thay đổi đại mạng xà ta cất xuống tới đứt chớ!"

Mặc Vũ Hàm giả bộ trấn định, quay mặt qua chỗ khác khinh thường để ý tới.

Sở Thần còn muốn nổi giận, thành linh nho nhỏ thanh âm tại vang lên bên tai, "Ca ca, bắt đầu tới đây chính là nam nhân cùng nữ nhân khác biệt sao? Tỷ tỷ chỗ đó dường như không có Mao Mao Trùng!"

Sở Thần đại giới phiền mạn giáo huấn siết tỷ thoan gõ thông xái viện sắc sáy [nướng] lui khang mà lại màu khiến trúc phanh cây dẫu

...

Cãi nhau âm ỉ, lại là bảy tám ngày đi qua.

Thương thế của Sở Thần đã hảo được không sai biệt lắm, mà tuyệt nhận quan lần nữa nghênh đón liên thiên phong tuyết.

Căn cứ quan sát của hần, nơi này thời gian tựa hồ không tốt lắm qua, tựa hồ các hạng quân bị vật tư đều cực kỳ thiếu thốn, liền ngay cả lương thực những vật này cung ứng cũng có giảm bớt xu thế.

Mặc Vũ Hàm như trước như vậy, không có tim không có phổi, vô luận tại hần nơi này chịu khí vẫn phải là ý, cuối cùng đều khổ năng dưới trường đám người kia.

Sở Thần đã từng xem qua nàng huấn luyện binh sĩ thì bộ dáng, tràng kia mặt, thật sự là vô cùng thâm trầm. Lúc ấy hần liền suy nghĩ, những người này hần là

thụ ngược đãi thành cuồng? Nữ nhân như vậy bọn họ cũng chịu được?

Mà tin tức tốt là, Mặc Vũ Hàm rốt cục truyền đạt Mặc Vân phong yêu cầu gấp mặt ý tứ, chẳng quản nàng nhìn đi lên không tình nguyện.

"Trong truyền thuyết thác đất hầu, đến cùng sẽ là cái như thế nào người đâu?" Vào đêm, Sở Thần đứng ở cửa sổ suy nghĩ không ngừng.

Ngoài cửa sổ, tuyết lại lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Quân trưởng nhà tiệc

Ngày hôm sau nghiêm chỉnh cái ban ngày, Sở Thần chân không bước ra khỏi nhà, ngoại trừ luyện kiếm cùng nho nhỏ chơi đùa ra, hẳn đều tại suy nghĩ buổi tối gặp mặt sự tình.

Thác Thổ Hầu nói chút cái gì, hẳn nên nói với Thác Thổ Hầu chút cái gì, bọn họ hội dưới tình huống như thế gặp mặt, đây đều là hẳn đang tự hỏi vấn đề.

Kết quả thẳng đến lúc chàng vạng tối, hẳn mới đạt được tin tức xác thực, buổi tối gặp mặt định tại quân doanh trong đại trưởng, điều này làm cho hẳn không khỏi có chút kinh ngạc.

Thác Thổ Hầu cự ly quân doanh còn cách một đoạn, là lấy thiên không minh, đi đến quân doanh xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Thần một thân thường phục, dẫn đầu leo lên xe ngựa, nguyên lai tưởng rằng xe ngựa hội lập tức lên đường, lại không nghĩ rằng, đợi một hồi lâu, lại có người tiến nhập thùng xe.

"Người. . . Người phát sốt a?" Nhìn nhìn nữ nhân trước mắt, hảo nửa Thiên Sở thần mới kịp phản ứng, không phải này Mặc Vũ Hàm kia yêu nữ là ai?

Chỉ là nàng hiện tại gương mặt này, thế nào nhìn thế nào có chút -- vô cùng thâm trầm.

Lông mi ngược lại là đen, bất quá một bên thô một bên mảnh, miệng cũng đỏ, chính là hơi bị lớn, trên mặt cũng chưa ký phần thom, bất quá khẽ động liền nhào nhào thẳng.

Có bộ dạng này mặt mày trước đây, đối với nàng kia hoa quả và các món nguội trang phục phối hợp, Sở Thần cũng không thể nào cảm thấy ly kỳ.

Vừa nhìn Sở Thần bộ dạng này đã gặp quý bộ dáng, Mặc Vũ Hàm nhất thời khí sụp đổ, một bả nắm chặt lỗ tai của hẳn, "Còn không phải trách người, muốn không phải bởi vì người tỷ tỷ ta về phần như vậy phải không?"

"Ai ôi!!!, Mặc Vũ Hàm người buông tay, buông tay a! Này quan ta cái gì sự tình? Người đêm hôm khuya khoắt như vậy ra ngoài, cũng không sợ hù chết người đây nè?" Sở Thần liên tục hô đau.

"Còn quan người cái gì sự tình, buổi tối hôm nay đây là nhà tiệc, nhà tiệc người hiểu không? Đây là Mặc Vân Phong kia lão hỗn đản bắt đầu lời! Hẳn đề ta hảo hảo cách ăn mặc, bằng không thì sau này cũng đừng nghĩ rời phòng nữa bước!" Mặc Vũ Hàm tức giận bất bình.

Sở Thần hơn nửa ngày không lời.

Hảo hảo một cái gặp mặt, thế nào liền biến thành nhà tiệc sao? Kia hôn thư căn bản chính là Mặc Vũ Hàm dùng để ngăn cản hẳn đảo hướng Khai Cường Vương Phủ trận doanh, căn bản làm không được mấy, việc này ngay từ đầu khiến hẳn biết. Hẳn cũng không tin tưởng thanh danh hiển hách Thác Thổ Hầu hội không rõ.

Lui một vạn bước nói, coi như là nhà tiệc, cái này nhà tiệc an bài tại quân doanh lầu lớn tính thế nào cùng một loại a? Quân trưởng không phải là thương thảo việc quân cơ đại sự địa phương sao?

Trên đường đi, đa số thời điểm đều là Mặc Vũ Hàm đang phát tiết bất mãn trong lòng, Sở Thần cơ bản không nhúng vào. Bầu trời tối đen sau khi không lâu sau, xe ngựa rốt cục tiến nhập quân doanh.

loại Sở Thần xuống xe, đã đang ở quân doanh trung ương nhất vị trí, ở phía trước trước, chính là treo Cao đại soái cờ trung ương quân trưởng.

"Khục khục, kia cái . . . Ngươi xác định ngươi không cần đi đổi lại trang phục?" Lâm tiến vào lúc trước, Sở Thần vội ho một tiếng nói.

Mặc Vũ Hàm bất mãn trừng mắt liếc hán một cái, "Ngươi cái gì ý tứ? Có chuyện nói thẳng?"

"A..., được rồi, kỳ thật ta là lo lắng, vạn nhất cha ngươi bị sợ xuất cái gì tốt xấu, hoặc là khí xuất cái gì bệnh, kia. . ." Sở Thần chung cực không dám nói chuyện nói xong.

Mặc Vũ Hàm giận dữ, đương trường tóm nổi lên Sở Thần lỗ tai, "Gọi ngươi nói hươu nói vượn, gọi ngươi nói hươu nói vượn, tỷ tỷ còn không tin trị không được ngươi rồi!"

Sở Thần đang định cầu xin tha thứ, không đề phòng một cái cùng khí đích thanh âm truyền đến, "Nữ hài tử nhà, như vậy động thủ động cước còn thể thống gì? Còn có ngươi lỗi ăn mặc này, quả thật. . . Quả thật tức chết ta. Còn không nhanh chóng đi đổi đi, đồ được làm cho người ta chê cười!"

Sở Thần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy kia lều lớn cổng môn chẳng biết lúc nào đứng một người. Mà từ hán nói chuyện ngữ khí đến xem, người này nhất định là tuyệt nhận quan chi chủ, Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong không thể nghi ngờ.

Gặp mặt lúc trước, Sở Thần từng ở trong lòng chưa tính toán gì lần tượng tượng Mặc Vân Phong hình tượng, chỉ là chân chính thấy, hán mới phát hiện, hán tất cả tượng tượng đều là sai lầm.

Một trung niên nhân, trên mặt nhưng lại có thật sâu nếp nhăn, tóc hơi bạc như tuổi gần sáu mươi. Một thân hòa khí, cử chỉ khí độ không chút nào như là kia tung hoành sa trường, chỉ trích phương từ Tương Quân, ngược lại như là cái ru rú trong nhà nghiên cứu học vấn thư sinh.

Sở Thần thật sự có chút khó mà tin được, người trước mắt chính là danh trấn Lôi Ưng quốc, liền Khai Cường vương đô muốn kiêng kỵ Thác Thổ Hầu.

Mặc Vân Phong đột nhiên hiện thân quát lớn, Mặc Vũ Hàm rốt cục buông lỏng ra ma trảo. Nhưng nếu như bởi vì nàng hội ngoan ngoãn nghe lời vậy mười phần sai.

"Hiện tại chê ta không ra thể thống gì không có gia giáo sao? Là ai từ nhỏ coi ta là nam hài tử nuôi dưỡng? Ta ra trận giết địch thời điểm ngươi thể nào không nói ta không ra thể thống gì? Còn có, ta lỗi ăn mặc này xảy ra chuyện gì? Khó coi sao? Khó coi đó cũng là ngươi để ta làm cho, biết rất rõ ràng ta sẽ không, còn liều mạng để ta cách ăn mặc. . ." Mặc Vũ Hàm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, một chút không sợ hãi Mặc Vân Phong quở trách.

"Ngươi. . . Mặc Vũ Hàm, hiện tại ta lấy một quân thống soái thân phận mệnh lệnh ngươi, trở về đổi đi này một thân người không ra người quý không ra quý đồ vật, vậy sau, rồi mới lại đến nơi này thấy ta." Mặc Vân Phong giận dữ.

Mặc Vũ Hàm ngực một hồi phập phồng, đột nhiên hốc mắt liền đỏ lên, cắn răng âm thanh lạnh lùng nói: "Mặt tướng tuân mệnh." Nói xong, oán hận trừng Sở Thần liếc một cái, quay người rồi đi.

Sở Thần sờ lên cái mũi, có vẻ như này yêu Nữ Chân đích sinh khí, vừa rồi kia mắt đỏ trừng, để cho hán toàn thân lông tơ đều dựng lên.

"Đây quả thật là hai phụ nữ sao? Đây nói chuyện phương thức không khỏi. . ." Sở Thần đang kỳ quái, lại nghe Mặc Vũ Hàm thở dài: "Sở Thần a, để cho ngươi chê giễu, ta quả bận rộn quân vụ, đối với Vũ Hàm sơ tại quân giáo, cho nên mới dưỡng thành nàng hiện giờ tính cách. Lại nói tiếp, cũng là lỗi của ta. Được rồi, không nói những cái này, đi vào nói chuyện!"

Nói xong, Mặc Vân Phong quay người tiến nhập lều lớn.

Sở Thần lơ mơ trông thấy hán quay người một khắc này, trong mắt lơ đãng chảy ra cô đơn cùng mệt mỏi, có lẽ, người nam nhân này cũng không nguyện ý lấy phương thức như vậy cùng nữ nhi của mình giao lưu, chỉ là, ngoại trừ loại này giao lưu phương thức, hán sẽ không những thứ khác giao lưu phương thức.

Giờ khắc này, Sở Thần mới có hơi tin tưởng, trước mắt nhìn như thư sinh học cứu nam tử, chính là uy danh hiển hách tuyệt nhận quan -- Thác Thổ Hầu.

Gian nan vất vả nét mặt, tóc bạc sinh ra sớm, hán đối với dưới chân này mảnh thổ địa trút xuống tất cả sinh mệnh cùng nhiệt tình, hán có ân với toàn bộ vương quốc thần dân, lại đơn độc có thẹn cho nữ nhi ruột thịt của mình.

Trước đây Sở Thần nội tâm, Mặc Vân Phong là một đáng tôn kính anh hùng, là chí cao vô thượng quân thần, lúc đó, hán thái độ đối với Mặc Vân Phong là đứng xa mà trông.

Trên thực tế, đây là rất nhiều người đối với những cái kia quang huy nhân vật thái độ. Bởi vì vị trí đẳng cấp kém nhau quá lớn, tuyệt đại đa số chỉ có thể nhìn lên đám mây cự nhân, cái này chính là cái gọi là kính, mà xa chi.

Sùng kính là phát ra từ nội tâm. Mà xa chi, có ít người là bởi vì vô pháp tiếp cận, mà có ít người thì là lý tính không muốn tới gần.

Sở Thần chính là loại người thứ hai, hán không muốn tới gần những cái kia cao cao tại thượng hình tượng quang huy người, bởi vì hán cảm thấy những cái kia căn bản đều không phải người, mà hán chỉ là phàm nhân.

Chỉ nhìn cho tới bây giờ Mặc Vân Phong lơ đãng toát ra tới cô đơn cùng mệt mỏi, Sở Thần cảm giác trong ấn tượng đám mây cự nhân nhất thời rơi xuống phạm trần, trở nên tươi sống chân thật lên.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần trên mặt lộ ra mỉm cười, đi theo tiến vào quân trường, hẳn nhớ hẳn mình bạch nhà này tiệc an bài ở chính giữa quân trường ý tứ.

"Văn bối Sở Thần, gặp qua Mặc thúc thúc!" Tiến nhập quân trường đứng lại, Sở Thần khom người nói, hẳn tin tưởng những lời này Mặc Vân Phong có thể nghe rõ.

Quả nhiên, Mặc Vân Phong khuôn mặt có chút động, chợt vẫy tay đạo : "Tòa!"

Sở Thần liếc một cái ngồi xuống, không chút khách khí. Mặc Vân Phong cũng không nói chuyện, chỉ là mục quang không ngừng đánh giá Sở Thần.

Hồi lâu, Mặc Vân Phong mới cười nói : "Sở Thần, ta biết ngươi. Lúc trước, ta chỉ biết ngươi thiên phú xuất chúng, nào từ linh sống. Hôm nay, đối với ngươi lại có càng thêm khắc sâu nhận thức."

Nói đến đây, Mặc Vân Phong im miệng không nói, cười nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần trong lòng cười thầm, đối với lời của Mặc Vân Phong, hẳn cũng không kinh ngạc, nếu như hẳn cảm thấy Mặc Vân Phong đối với hẳn hoàn toàn không rõ ràng, vậy không khỏi quá ngu xuẩn.

Thân là phụ thân của Mặc Vũ Hàm, lại là tuyệt nhận quan thống soái, chuyện Thanh Mộc Thành chắc hẳn dấu điểm không ngừng Mặc Vân Phong. Mà thôi Mặc Vân Phong trí tuệ, từ lần kia sự kiện bên trong phân tích ra một ít về tin tức của hẳn cũng không khó.

Đây cũng chính là Mặc Vân Phong cái gọi là thiên phú xuất chúng, nào từ linh sống vừa nói khởi nguồn.

Về phần Mặc Vân Phong phía sau nửa câu, chắc là đối với Sở Thần tiến vào câu nói đầu tiên có chút suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định, cho nên cố ý không nói xong, tính toán đợi Sở Thần mình nói ra. Trong chuyện này, không khỏi không có khảo thi trường học ý tứ.

Sở Thần đã thăm dò mạch đập, tự nhiên cũng không sợ trả lời, cười nói : "Tuy đang ở quân trường, nhưng văn bối biết lần này phó chính là nhà tiệc. Nếu là nhà tiệc, văn bối quả quyết không có khả năng đối với Mặc thúc thúc có khác xưng hô, mà văn bối chính mình, cũng không có khả năng tự xưng Bích Tiêu Tông đệ tử hoặc là thảo dân các loại."

Mặc Vân Phong cười to, liền hô ba cái hảo chữ, lại nói : "Kỳ thật ta cũng là nhiều lần cân nhắc, mới đưa gặp mặt địa điểm tuyển ở chỗ này. Có lẽ tuổi trẻ vài chục năm, ta sẽ ưa ngươi xưng hô ta Hầu Gia hoặc là Trương Quân."

Bất quá bây giờ gần đất xa trời mới phát hiện, cái gì công danh lợi lộc, cái gì quốc gia xã tắc, đều chẳng qua như vậy chuyện quan trọng. Đầu tiên, ta là một cái phụ thân. Sớm mấy năm đối với Vũ Hàm sơ sót, hiện giờ muốn nhặt lên, có chút lực bất tòng tâm a!"

Sở Thần im lặng, không biết nên nói chút cái gì mới tốt.

Mặc Vân Phong lời này đã rất rõ ràng, lại là nhà tiệc, lại là khảo thi trường học, rõ ràng muốn Mặc Vũ Hàm hảo, còn nói cái gì lực bất tòng tâm, này không lay động rõ là muốn đích thân trấn, cho Mặc Vũ Hàm tìm nam nhân sao?

Nhắc tới hai phụ nữ, cũng thật là cũng được, rõ ràng hai người đều muốn lấy đồng dạng sự tình, hết lần này tới lần khác ai cũng không chịu cúi đầu. Liên Liên gia tiệc công môn, đều muốn dưới quân lệnh mới có thể có hiệu quả câu thông, bình thường giữa hai người câu thông có thể nghĩ!

Vốn Sở Thần là ý định cùng Mặc Vân Phong nói chuyện Bắc Bộ nạn trộm cướp sự tình, chỉ là hiện tại xem ra, nếu này "Gia sự" không giải quyết, thật sự là không có cách nào khác mở miệng.

Bất quá nói lại, Mặc Vũ Hàm có nguyện ý hay không tìm hẳn Khi nam nhân hẳn không biết, tối thiểu nhất bản thân hẳn sẽ không nghĩ tới muốn như thế sớm cho mình tìm nữ nhân.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần chỉ phải uẩn chuyển nói : "Mặc thúc thúc chính trực thịnh niên, Vũ Hàm tỷ cũng không phải bất thông tình lý người, còn sợ có cái gì kết không giải được? Theo văn bối nhìn, Mặc thúc thúc cùng Vũ Hàm tỷ phụ nữ tình cảm, còn nhiều thời gian đó!"

Mặc Vân Phong sững sờ, chợt cười ha ha, "Xem ra ngươi là đoán được thúc thúc tâm tư. Ngươi cũng đừng vội từ chối, việc này cũng không phải lập tức muốn xử lý, nghĩ đến thúc thúc bộ xương già này còn có thể vì nàng chống đỡ trên hai năm, về phần hai năm sau khi, nếu như các ngươi hay là không thành, vậy Khi thúc thúc cái gì cũng không nói."

Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, sắc mặt chấn kinh nhìn nhìn Mặc Vân Phong.

Hai năm, đây là đường đường Thác Thổ Hầu đối với tương lai thái độ sao? Như thế bi quan, như thế tuyệt vọng! Tuy đã sớm suy đoán hẳn hiểu rõ nạn trộm cướp phía sau mạch nước ngầm, nhưng chỉ chỉ có thể chống đỡ hai năm, đây cũng quá ngắn a?

Phảng phất đã nghe được tiếng lòng của Sở Thần, Mặc Vân Phong cười nói : "Hai năm không ngắn, đầy đủ này vạn trọng cửa ải hiểm yếu biến thành phế tích. Cũng thế, dù sao đã khảo thi ngươi một lần nữa, ta không ngại lại khảo thi ngươi!"

Nói xong, Mặc Vân Phong trực tiếp đứng dậy, liền mực đậm bắt đầu viết lên.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cùng nguyệt cộng âm

Từ Mặc Vân Phong động tác đến xem, hiển nhiên hẳn không hề chỉ là một người có thể chinh thiện chiến thống soái, đồng thời tại thư pháp một đạo còn công lực rất sâu. (

Nhấc tới bút, kia toàn thân nội liễm khí thể liền bạo phát đi ra, thoăn thoắt, khí thể như cầu vòng, gần như chỉ là nháy mắt, một cái đầu đại "Nghĩa" chữ hạ xuống trên giấy.

Một chữ rơi vào, Mặc Vân Phong thu bút cười nói : "Nhìn xem cái chữ này như thế nào?"

Sở Thần là nhìn nhìn cái chữ này rơi xuống, chữ này rất tốt không thể nghi ngờ, chỉ là hẳn lại nói không ra tốt chỗ nào trong.

Nghĩ nghĩ liền thân nhiên nói : "Văn bối không tinh thông thư pháp, cổ chỉ cảm thấy chữ này vô cùng tốt, lại nói không ra tốt chỗ nào trong. Bất quá so với việc chữ rất xấu, văn bối càng hiểu kỳ Mặc thúc thúc ghi cái chữ này nguyên nhân. Chẳng lẽ Mặc thúc thúc nghĩ nói cho ta biết, nghĩa chữ dẫn đầu?"

Mặc Vân Phong cũng sờ, nhìn thật sâu Sở Thần liếc một cái, chợt cười to, "Hào, hảo một cái nghĩa chữ dẫn đầu. Kia người nhìn ta chữ thứ hai."

Nói xong Mặc Vân Phong lần nữa viết, Sở Thần không khỏi nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật hẳn cũng đoán không cho phép, bất quá may mà hay là đã đoán đúng.

Chữ thứ hai, "Trung" !

Đối mặt vấn đề giống như trước, Sở Thần cau mày nói : "Cái này chữ tuy cũng tốt, nhưng viết thì không có lúc trước 'Nghĩa' chữ như vậy nước chảy mây trôi, tựa hồ mới lạ một chút. Văn bối cả gan, hẳn là đối với cái này 'Trung' chữ, Mặc thúc thúc trong nội tâm còn nghi vấn?"

Mặc Vân Phong thật lâu không nói, hồi lâu mới thở dài, "Kẻ làm tướng. Khi thuần chất trung thành đền nợ nước. Mà Vân Phong trong nội tâm, này trung nhất chữ, lại chỉ có thể xếp tại vị thứ hai.

Dù vậy, này trung lại không kia trung, Mặc Vân Phong bất trung quân, không thương quốc, Mặc Vân Phong trung thành, chính là dưới chân này mảnh thổ địa, chính là sinh tồn tại đây mảnh thổ địa trên lễ dân bách tính.

Cho nên người nghĩ là rất đúng, đối với cái này cái chữ, trong nội tâm của ta còn nghi vấn, nói đúng ra, là lòng mang áy náy, bởi vì ta thân là một quân thống soái, chịu chính là vương quốc bổng lộc tước vị, lại không thể hiển dâng kẻ làm tướng cơ bản nhất trung thành!"

Sở Thần im lặng, lời này hẳn không biết nên thế nào tiếp. Dưới cái nhìn của hẳn, Mặc Vân Phong loại cảnh giới này đã vượt xa cái gọi là trung quân ái quốc, chỉ là thân ở thời đại này, người trong cuộc thường thường khó có thể thấy rõ.

Kết lại, Mặc Vân Phong đã viết chữ thứ ba, không ngoài sở liệu, chính là "Nhân" chữ.

Cái chữ này nổi lên nửa ngày, thật vất vả viết ra, lại xiêu xiêu vẹo vẹo, không còn hình dáng.

Mặc Vân Phong không hỏi, Sở Thần lại lớn chống đỡ có thể hiểu, không phải này ghi cho bất luận kẻ nào, mà là ghi cho Mặc Vũ Hàm

Là cha người, không thể cho trai gái một tia yêu mến, phụ nữ đang lúc chỉ có thượng hạ cấp quan hệ, này bất nhân, ngược lại nói đi qua.

Nguyên bản Sở Thần cho rằng, còn có cuối cùng nhất một cái "Hiếu" chữ, chỉ là Mặc Vân Phong lại đem bút đặt, không có tiếp tục ý tứ.

Tựa hồ nhìn ra Sở Thần nghi hoặc, Mặc Vân Phong cứ nói đạo : "Ta là cô nhi, Bách gia com lớn lên, không chỗ quá hiếu, cho nên sẽ không ghi hiếu chữ."

Sở Thần im lặng, hồi lâu mới nói : "Vi bá tánh tận trung, chính là lớn nhất hiếu đạo."

Mặc Vân Phong ngạc nhiên, hồi lâu khoan khoái cười to, hưng hăng vỗ bờ vai Sở Thần đạo : "Nói hay lắm, nói hay lắm a! Buồn cười ta Mặc Vân Phong nói xằng Thác Thổ Hủ, rõ ràng còn đối với người một đứa bé thấy rõ!"

Tiếng cười tại trong quân trường quanh quẩn, tại trong bóng đêm truyền ra thật xa, Sở Thần nhìn nhìn lúc này giống như tiểu hài tử hưng phấn Mặc Vân Phong, lúc này hẳn nhìn thấy, không phải một cái uy chấn thiên hạ quân thần, mà là một người nam nhân lòng dạ.

Mặc Vũ Hàm lần đầu tiên đỏ mặt, không có hảo khí đích trùng mặt mũi tràn đầy nén cười Sở Thần liếc một cái, "Có như vậy buồn cười sao? Cười nữa bóp chết ngươi!"

Cứ như vậy lơ đãng, bầu không khí dần dần hòa hợp, phảng phất thật sự có như vậy một tia nhà tiệc hương vị. Sở Thần thân ở trong đó, bưng tỉnh có dừng khí nhàn nhạt âm áp, chỉ là muốn nghĩ chính mình, rồi lại đồ sinh một cỗ phiền muộn.

Linh Nhi đang ở xa xôi cổ Hoàng thế gia, cũng không biết thế nào dạng sao? Phụ thân một mình rời đi tìm kiếm mẫu thân nhiều năm, lại cũng không biết đang ở phương nào, cũng không biết tìm đã tới chưa. . .

Tại này nhàn nhạt âm áp, vò rượu bên trong tửu nhanh chóng giảm bớt.

Có câu là tửu không say mỗi người tự say, đêm nay bữa cơm này, liền rất có điểm ý tứ này. Dần dần ba người đều đã có men say, cũng không biết là say rượu, hay là tình say.

Nói ngắn lại, Mặc Vũ Hàm rốt cục kêu một tiếng "Cha", Mặc Vân Phong cũng mất hồ rung rung ứng. Đón lấy Mặc Vũ Hàm này bình thường không đến điều nữ nhân, còn nhu thuận tại án thư ba chữ sau, viết xuống một cái sâu sắc "Hiếu" chữ.

Trung ương quân trưởng, tiếng cười truyền ra thật xa, liền ngay cả nơi trú quân tuần tra gác đêm quân sĩ, cũng suýt nữa tại phiêu đảng men say bên trong mất phương hướng.

Sở Thần lặng lẽ rời đi, đem không gian để lại cho vậy đối với phụ nữ. Chính mình thì lặng yên nhảy lên một chỗ nóc nhà, nhìn nhìn chẳng biết lúc nào phủ lên thiên không Ngân Nguyệt.

Vào đông ánh trăng, trong trời nhưng lạnh lùng như nước, cùng với phi tuyết uyển chuyển hạ xuống, phảng phất, Sở Thần có dừng khí đang ở trong mộng cảm giác. Đột nhiên, một bóng người nhảy đến bên người, cọt tới hán ngồi xuống.

"Thế nào như thế nhanh liền ra?" Sở Thần thản nhiên nói, lại cũng không quay đầu lại, mũi thờ nhàn nhạt mùi thơm vây quanh, hán biết rõ người đến là ai.

"Hán ngủ rồi. Có lẽ, hán thật sự quá mệt mỏi, nhớ rõ trước kia hán có thể uống tốt nhất vài hũ, nhưng là hôm nay hán một vò cũng không có uống xong. . ." Mặc Vũ Hàm thản nhiên nói, giọng nói kia nghe vào làm cho người ta có dừng khí nhàn không được muốn rơi lệ.

Sở Thần quay đầu lại, nhìn nhìn dưới ánh trăng nữ tử, thấy nàng trông mong nhìn nhìn Ngân Nguyệt, đưa tay chạm đến phi tuyết, trên mặt không màng danh lợi cùng yên tĩnh, giống như đêm nữ thần, làm cho người ta lòng say.

Hồi lâu, Sở Thần mới quay đầu đi, cười nói : "Biết không? Quê nhà ta có câu cách ngôn, gọi cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục vọng nuôi dưỡng mà thân không đợi."

Mặc Vũ Hàm bưng tỉnh sững sờ, nhớ kỹ nhớ kỹ cư nhiên nở nụ cười, "Đúng vậy a, tử dục vọng nuôi dưỡng mà thân không đợi, ta trở mắt nhìn hán cái trán nếp nhăn càng ngày càng nhiều, tóc trắng từng đám cây nhuộm lờm hán thái dương, hán thật sự chậm rãi già rồi!"

Nói qua, Mặc Vũ Hàm đột nhiên vỗ vỗ bờ vai Sở Thần, "Tới, theo giúp ta uống rượu, đêm nay chúng ta không say Bất Quy."

Nói xong, Mặc Vũ Hàm chính mình ngửa đầu tưới một ngụm, thanh tịnh tửu dịch theo khóe miệng chảy xuống, Sở Thần trở mắt nhìn chúng chảy qua cái cổ, lại tiến nhập một mảnh kiều diễm tuyết trắng chỗ.

Nhìn một chút, hán cũng không khỏi có chút miệng đắng lưỡi khô lên. Lại không nghĩ Mặc Vũ Hàm quẹo rừ trùng mắt liếc hán một cái, "Hỗn đản, không cho phép chiếm tỷ tỷ tiện nghi, nên ngươi uống!"

Sở Thần khiêu khích lại đi kia tuyết trắng vị trí nhìn thoáng qua, chợt tiếp nhận vò rượu, chế nhạo nói : "Dùng chung một cái vò rượu, ngươi nói, có tính không gián tiếp hôn môi?"

"Lấy đánh. . ."

Bóng đêm lẳng lặng chảy xuôi, hai người uống rượu nói chuyện, tuy như trước cãi nhau, nhưng trong lúc lơ đãng, hai người đã rất nhanh quen thuộc lên.

Không biết đi qua bao lâu, Sở Thần cảm giác có cái gì đồ vật tựa ở hán đầu vai, không khỏi toàn thân cứng một chút.

Đón lấy Mặc Vũ Hàm oán trách thanh âm truyền đến, "Chán ghét, ngươi buông lỏng điểm sẽ chết a? Người ta dù gì cũng là Đại mỹ nữ, mượn bờ vai của ngươi dựa vào một chút xảy ra chuyện gì?"

Sở Thần Tiểu Tiểu, xộp hạ xuống. Mặc Vũ Hàm tựa hồ thật sự say, nói mê thanh âm không ngừng truyền ra.

"Biết không? Mặc Vân Phong thật sự rất hỗn đản, mẹ ta kể ta lúc ba tuổi hán liền ra ngoài mang binh đánh giặc, kết quả loại ta mười tuổi mẹ ta cũng đã bệnh chết hai năm, hán mới trở về. Trong đó trọn bảy năm, xa ngủt ngàn dặm không tin tức, Liên gia sách cũng không có một phong."

Hán trở về chỉ là hỏi ta có nguyện ý hay không cùng hán đi, lại liền mẹ ôi mộ phần cũng không có nhìn qua liếc một cái. Mà ta, cư nhiên ngu ngốc không sững sờ trào lên liền cùng hán đi, bởi vì khi còn bé ta nguyện vọng lớn nhất, cùng những đứa trẻ khác từ đồng dạng, đó chính là có cha yêu thương. . .

Rất buồn cười, thật sự! Ta cùng ở bên cạnh hắn mười năm, hắn không có đau qua ta. Hắn nói cho ta biết, hắn là một quân thống soái, mà ta, là hắn thuộc hạ Bình, ta cùng một nam hài tử đồng dạng liều mạng huấn luyện, chỉ hy vọng đạt được hắn tán thành, mà này một trông mong, chính là mười năm. . .

Biết không? Ta nhìn thấy hắn ghi kia cái 'Nhân' chữ, thật sự thật là khó nhìn. Thế nhưng là hắn không biết, cái chữ này hắn không nên cho ta, mà là cho ta kia mộ phần dài khắp cỏ hoang mẹ. . ."

Nói đến cuối cùng nhất, Mặc Vũ Hàm đột nhiên ngồi dậy, phảng phất hoàn toàn thanh tỉnh đồng dạng, đối với Sở Thần thần nhiên cười cười. Tuyệt mỹ trong tươi cười, nước mắt nhỏ xuống, Sở Thần nghe được nàng say lúc trước cuối cùng nhất một câu, đó là một câu đơn giản đến cực điểm, lại chăm chú đến cực điểm

"Ta, không hận hắn. Mẹ, cũng chưa bao giờ từng oán hắn. Mẹ nói, hắn là bách chiến bách thắng Trương Quân, là trên đời này vĩ đại nhất nam nhân, đồng dạng cũng là tốt nhất phụ thân. Vậy sau, rồi mới ta tin, thẳng đến hôm nay, ta như cũ tin tưởng."

Mặc Vũ Hàm cuối cùng say, Sở Thần lại càng ngày càng thanh tỉnh. Từ còn thừa lại hơn phân nửa, hắn một mình đối với nguyệt không uống, phảng phất muốn say đi, chỉ là, thẳng đến cuối cùng nhất một giọt rượu dịch uống cạn, hắn như trước tại dưới ánh trăng, chờ ở lấy sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nguy cơ giải trừ

Cửa ải cuối năm tiệm cận, Tuyệt Nhạn Quan Tuyệt thế càng lúc càng lớn, tươi sáng thiếu có thể nhìn thấy dương quang.

Tuyệt Nhạn quan nội thành, bởi vì quân bị lương hướng những vật này chất chậm chạp còn chưa đạt tới, tình huống càng ngày càng không ổn.

Mà quan ngoại, Khổ Hàn Chi Địa cổ từng quốc cũng dần dần thiếu kiên nhẫn, ngày đêm hoả lực tập trung, trống trận rền vang. Tuy đại quy mô chiến đấu không có khai hỏa, nhưng quy mô nhỏ xung đột lại là ba ngày hai đầu thỉnh thoảng không chỉ.

Trong lúc nhất thời, Tuyệt Nhạn quan loạn trong giặc ngoài, phảng phất tình trạng vô vọng.

Nội thành Thác Thổ Hầu phủ, hậu viện.

"Hắc!"

"Haaa...!"

Nhiều tiếng nũng nịu không ngừng, trong tuyết, nho nhỏ một thân áo đỏ, xê dịch trần trọc, trong tay mộc Kiếm Vũ được Hồ Hồ Sinh Phong, giống như trong tuyết tĩnh linh.

Không xa hành lang, Sở Thần cong chân ngồi ở trên lan can, phía sau dựa vào Đại Trụ, trong tay cầm một cái vò rượu nhỏ, thỉnh thoảng ngửa đầu rót trên một ngụm. Từ dịch nhập khẩu lạnh, trong bụng lại như lửa bên trong thiêu, tựa như trước mắt Tuyệt Nhạn quan.

Tại hắn đối diện, Mặc Vũ Hàm đồng dạng một cái vò rượu, Trên người y giáp không cởi, còn còn sót lại lấy ngưng kết vết máu, cả người nhìn qua cũng có chút mệt mỏi, một đầu tóc đen hơi hiện lộn xộn.

Sở Thần lặng lẽ nhìn vừa đánh giấc xong trở về nữ nhân, bộ mặt của nàng Vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng, sát ý chưa tiêu.

Đây là một cái trần ngập màu thuần nữ nhân, ngày bình thường chính là một cách tình quái yêu thích trêu chọc người yêu nữ ma nữ, mà một khi lên chiến trường, sẽ hóa thân thành làm cho người nghe tin đã sợ mất mật lạnh Huyết Tu La.

Đương nhiên, lúc này Sở Thần chú ý cũng không phải là Mặc Vũ Hàm biểu tình, cũng không phải trong tuyết khổ luyện kiếm pháp nho nhỏ. Ánh mắt của hắn tựa hồ có như vậy một tia mê say, lại có như vậy một tia hèn mọn bỉ ổi, liền như vậy quang minh chính đại rơi vào Mặc Vũ Hàm hai chân. . . Trong đó.

Váy giáp, hai cái thon dài cặp đùi đẹp, duỗi ra một khúc, đem chân hoàn mỹ đường cong triển lộ không bỏ sót. Không bị giày chiến bao trùm chỗ đùi, trắng nõn như ngọc, tuyết nhon nhót, nhìn qua nếu như đông lạnh co dãn kinh người.

Sở Thần có chút hăng hái quét mắt, cuối cùng mục quang đương nhiên dừng lại tại kia tuyết chán bấp chân thâm xử, phảng phất đang suy tư chỗ đó đến

tốt cùng là như thế nào một bộ Đào Nguyên Bí cảnh.

Mặc Vũ Hàm uống một ngụm rượu, quay đầu, không lời nhìn nhìn Sở Thần, "Nhìn đủ rồi chưa? Gọi người tới là cùng tỷ tỷ uống rượu, không phải xem qua nghiên."

Sở Thần nhún nhún vai, mục quang không e dè, miễn cưỡng cười nói : "Sớm muộn đều là người của ta, liếc mắt nhìn xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, cũng liền nhìn nửa canh giờ a, huống hồ người cũng không có cho ta xem đến cái gì!"

Mặc Vũ Hàm chọc giận gần chết, gặp qua vô lại, sẽ không gặp qua như thế vô lại, cái gì thời điểm nàng liền biến thành người của hắn? Nàng đáp ứng cái gì sao?

Còn có, mới vừa từ chiến trường trở về cũng mới nửa canh giờ, hắn cũng không nói hỏi một chút nàng có bị thương hay không, liền nhìn chăm chăm vào chỗ đó nhìn, nói có như vậy xem được không? Còn không thấy được cái gì, nàng ngược lại là muốn hỏi một chút hắn đến cùng muốn nhìn đến cái gì, là không phải không nên nàng đều thoát khỏi mới thoả mãn?

Thấy Sở Thần hay là kia phó làm giận bộ dáng, Mặc Vũ Hàm đột nhiên bấp chân một trương, lại lấy nhanh như chớp xu thế khép lại, trợn mắt nói : "Hỗn đản, lại nhìn tin hay không tỷ tỷ kẹp chết người!"

"Khục khục. . ."

Sở Thần một ngụm rượu sặc tại yết hầu, liền nước mắt đều ho xuất ra, nữ nhân này thật đúng là lời nói không sợ hãi người chết không ngớt, loại lời này cũng nói được!

Như thế một ồn ào, vây quanh tại Mặc Vũ Hàm quanh thân sát ý rất cực tàn đi, hai người lời nói cũng dần dần nhiều hơn.

Từ khi đêm hôm đó thông thạo chèn chén, hai người quan hệ trong đó đã thân cận rất nhiều, có dũng khí nói không ra cảm giác.

Có được hôm nay thiên tình cảnh như vậy, thường xuyên phát sinh ở hai người trong đó. Giống như loại bệnh, phát tác tần suất càng ngày càng cao. Đối với Sở Thần mà nói, đó là kim lòng không được, mà đối với Mặc Vũ Hàm mà nói, là căn bản không nghĩ qua cự tuyệt.

Như vậy cảm tình, đã vượt qua tầm thường hữu nghị giới hạn, nhưng cự ly thê non hẹn biển tình yêu, tựa hồ lại như vậy một ít.

Vượt quá hữu nghị, người yêu không, hết thảy đều tại như có như không tình cảm bên trong công tác chuẩn bị lên men, giống như tuế nguyệt rượu đỏ, tán phát lấy nhân nhật tinh khiết và thơm cùng ái muội, làm cho người muốn ngừng mà không được, dư vị vô cùng.

"Đúng rồi, Mặc thúc thúc bên kia có cái gì truyền đến cái gì tin tức?" Trò chuyện một chút, Sở Thần hỏi một câu.

Mặc Vũ Hàm lắc đầu, tò mò nhìn Sở Thần, "Người đến cùng cùng cha nói chút cái gì? Nhắm trúng cái kia sao cao hứng?" Nàng nói tự nhiên không phải nhà tiệc chuyện đêm đó, mà là sau khi sự tình.

"Muốn biết?" Sở Thần thần bí Tiểu Tiểu, ngồi thẳng người, ngoắc ngoắc ngón tay, "Qua, ta lẳng lẽ báo cho người!"

Mặc Vũ Hàm trợn mắt nhìn Sở Thần liếc một cái, không nói ra được quyền rũ, nàng ước chừng cũng minh bạch Sở Thần không phải là muốn nói cho hắn biết, chỉ là nàng như trước hoàn toàn không bị khống chế, tìm dịp thành thích đem lỗ tai đưa tới.

Tinh xảo vành tai, nghịch ngợm tóc đen, nhân nhật mùi thơm, Sở Thần hít sâu một hơi, cười nói : "Ta nói muốn giờ lên người làm ta làm vợ kếp, thứ mười phòng tiểu thiếp. Vậy sau, rồi mới Mặc thúc thúc thật cao hứng!"

Mặc Vũ Hàm trừng lớn hai mắt, đây là muốn nhiều vô sỉ, tài năng nói ra như thế không biết xấu hổ lời? Thứ mười phòng? Cha nàng còn thật cao hứng? Đây là lừa gạt quỷ a?

Mặc Vũ Hàm trong nội tâm bực mình, đang muốn tức giận, lại không nghĩ Sở Thần đột nhiên tập kích, một ngụm cắn kia như hồng ngọc vành tai, lại ma xui quỷ khiến đầu lưỡi khẽ liếm một chút.

Chỉ là như thế bất kỳ nhưng vừa chạm vào, nhất thời nàng "Um" một tiếng, tất cả lửa giận quên đến lên chín từng mây, thân thể triệt để mềm nhũn ra, để cho Sở Thần vui tươi hơn hờ báo cái ôn hương tràn đầy.

"Hỗn đản, thả ta, thiên tài gọi bằng cụ muốn làm người thứ mười phòng tiểu thiếp. . ." Mặc Vũ Hàm sắc mặt đỏ hồng, vùng vẫy muốn đứng lên, làm gì được căn bản toàn thân vô lực.

"Không làm thứ mười a? Kia thứ chín có thể a, kỳ thật điều kiện của người vẫn là có thể." Sở Thần hắc hắc cười không ngừng.

"Hỗn đản, cắn chết người. . ."

"A, người là cậu đó a. . . Cùng lắm thì Đệ bát. . . Đệ ngũ. . ."

Hào một hồi cười đùa sau, hai người rốt cực ngừng lại. Lúc này tình trạng là, Sở Thần đắc chí vừa lòng nắm cả bờ vai Mặc Vũ Hàm, Mặc Vũ Hàm tựa ở hắn đầu vai, phảng phất muốn thiếp đi.

"Hỗn đản, hiện tại có thể nói a?" Nhắm mắt dưỡng thần, Mặc Vũ Hàm nói.

Sở Thần nghĩ nghĩ, chợt cười nói : "Đi, nghĩ đến thời gian cũng không còn nhiều lắm. Ta đây liền ta cho ngươi biết hảo!"

Kế tiếp, Sở Thần đem từ Thanh Bình trấn bắt đầu kinh lịch tất cả mọi chuyện đều nói ra, vậy sau,rồi mới lại nói hán cùng Mặc Vân Phong ở giữa nói chuyện.

"Ý của ngươi là nói, chỉ cần chuyện này thao tác thật tốt, Tuyệt Nhạn quan đối mặt lương hướng quân bị vấn đề đem giải quyết dễ dàng?" Mặc Vũ Hàm mở mắt ra, chăm chú nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần cười cười, "Đúng vậy, ngươi không phải cũng đoán được sao?"

Một hồi lâu, Mặc Vũ Hàm mới cười mắng : "Trách không được cha nói ta chỉ là tiểu thông minh, nguyên lai tỷ tỷ cũng không cho là mình so với nam nhân chênh lệch, bất quá so với các ngươi những cái này đầy mình âm mưu quỷ kế gia hỏa, hay là kém rất nhiều."

Sở Thần cười khỏ, "Ta có thể lúc ngươi là đang khen ta sao?"

"Ngươi đoán!"

Sở Thần : ". . ."

Trên thực tế Mặc Vũ Hàm nói không sai, đại đa số thời điểm, quyền mưu phương diện nữ nhân đều so với nam nhân muốn chậm chạp một ít.

Tựa như Sở Thần chính mình, chỉ bằng lấy một chút dấu vết để lại, liền có thể đem sự tình đại khái thời diễn xuất ra. Mà không thể không nói, Mặc Vân Phong Thác Thổ Hào này xử sự thủ đoạn muốn càng cao hơn rõ ràng một ít.

Nguyên bản Sở Thần ý định tự mình đi theo tuần tra binh sĩ xuất phát, tiến quân Huyết Ảnh động. Lại bị Mặc Vân Phong một câu bỏ đi ý niệm trong đầu.

"Nhấn nhất thời sống yên biển lặng, lui một bước trời cao biển rộng!"

Rất đơn giản một câu, căn bản không phù hợp Sở Thần cách đối nhân xử thế chuẩn tắc một câu. Nhưng chính là những lời này, cắt đứt Sở Thần theo quân xuất chinh ý niệm trong đầu.

Không có thực lực thời điểm, muốn tận lực ẩn nhẫn; rất nhiều thời điểm, tạm thời nhượng bộ chưa hẳn không phải là vì sau này tốt hơn tiến lên.

Làm soái người không so đo một thành một trì chi được mất, kẻ làm tướng không câu nệ đánh một trận nhất địch chi thắng bại. Bị cừu hận giấu kín lý trí, khoe cái dũng của thất phu, khinh địch liều lĩnh, chính là binh gia tối kỵ, đồng dạng cũng là nhân sinh tối kỵ.

Sở Thần thực lực hôm nay, tịnh không đủ để chèo chống hán hoàn thành đối với Trương Lương báo thù, quan trọng nhất là, Khai Cường Vương Phủ cùng Tuyệt Nhạn quan ở giữa dòng nước xoáy ngầm, tuyệt đối không phải hán hiện tại có thể cuốn vào.

Hán tối lựa chọn chính xác là không đếm xỉa đến, giống như căn bản không biết có Huyết Ảnh động chuyện này đồng dạng. Chỉ có như vậy, hán mới có đầy đủ thời gian trở nên cường đại lên.

. . .

Một hồi Phong Hoa Tuyết Nguyệt, một hồi ái muội kiều diễm. Trong mê say, bảy ngày thoáng một cái đã qua.

"Mở cửa thành!" Cửa thành, Mặc Vũ Hàm tư thế hiên ngang, ra lệnh một tiếng, trầm trọng cửa thành ầm ầm mở ra.

Đón lấy một con phi đề mà vào, ngay lập tức đem lĩnh trở mình xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, "Bẩm Trương Quân, lương hướng quân bị đã đến quan khẩu, thỉnh Trương Quân kiểm tra thực hư!"

"Chư vị vất vả, tới người, thiết yến khoản đãi!" Mặc Vũ Hàm chấp tay, khí độ phi phàm, nói xong lại sai người đem xe xe đồ quân nhu vào thành.

Nhìn nhìn xe xe lương hướng quân bị, Tuyệt Nhạn quan tướng sĩ hoan hô, liền ngay cả Mặc Vũ Hàm nụ cười trên mặt, cũng tựa hồ dày đặc vài phần.

"Cảm ơn!" Hồi lâu, Mặc Vũ Hàm mới đỏ mặt ở bên tai Sở Thần nói.

"A? Ta không có nghe rõ, ngươi Đại Thanh Điểm được không?" Sở Thần sững sờ, chợt lớn tiếng nói. Nhất thời một đám quân sĩ mục quang bị hán hấp dẫn qua, tiếp theo là ồn ào cười to.

Mặc Vũ Hàm sắc mặt sung huyết, oán hận một cước dẫm nát Sở Thần mu bàn chân, cúi giận nói : "Hỗn đản, là không phải nhìn tỷ tỷ dễ khi dễ? Đừng tưởng rằng hôn một cái liền xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ Khi bị chó cắn một cái."

Sở Thần miệng há hốc, cạc cạc cười quái dị, "Lương hướng quân bị đến, Tuyệt Nhạn quan nguy cơ đã rõ ràng, xem ra người nào đó lại thua rồi, còn muốn bị chó cắn một ngụm!"

"Phun, trong mồm chó nhà không ra ngà voi!" Mặc Vũ Hàm gắt một cái, mặt như Yên Hà, đương trường liền bỏ chạy.

Sở Thần cũng không vội, chậm rãi theo đi qua.

Mặc Vân Phong tốc độ rất nhanh, chỉ là chỉ là bảy ngày thời gian, đã đem tất cả các đốt ngón tay đã thông. Trong đó khúc mục, Sở Thần hoặc nhiều hoặc ít là biết một chút.

Bí mật đội ngũ lấy tuần tra danh nghĩa xuất phát, không có khiến cho bất kỳ hoài nghi.

Ngày đầu tiên đêm đó, tuần tra đội truyền đến tin chiến thắng.

Tin chiến thắng vẫn : Gặp trên đường đi cỡ lớn tặc phi đoàn, giết hết, biết sau lưng có người làm chủ, tra chi. Đêm nhập thâm sơn, phát hiện có sơn động, danh Huyết Ảnh, trong đó thông đạo phiền phức, huyết khí ngút trời. Giao hòa, lẫn nhau có thương tích vong, thấy tình thế không ổn, kẻ trộm đề xuống cơ quan, thân núi chấn động, tự hủy chi. . .

Một mảnh rất kỳ diệu tin chiến thắng, nhìn qua hợp tình hợp lý, hoàn toàn chính là ngoài ý muốn phát hiện cũng tiêu diệt Huyết Ảnh động, cũng không có nhắc đến cụ thể tra xét đến cái gì bí mật.

Huyết Ảnh động có hay không tự hủy Sở Thần không biết, cũng không cần biết, hắn chỉ biết, chuyện này, hắn bị phui xuất ra, chắc hắn một đoạn thời gian rất dài bên trong, Huyết Ảnh động bị diệt sự tình sẽ không tra được trên đầu của hắn.

Đây là Mặc Vân Phong chỗ cao minh, cũng là hắn đối với Sở Thần bảo hộ.

Mà ở Huyết Ảnh động bị diệt sau khi, vền vẹn sáu ngày, Bắc Bộ nạn trộm cướp triệt để lắng lại, lương hướng quân bị điều tới. Mặt ngoài nhìn qua đây là một chuyện đại hi sự, không có cái gì không bình thường.

Nhưng trên thực tế, nếu không phải Thác Thổ Hầu cùng Khai Cường Vương tạm thời hoà giải, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống như vậy. Có lẽ, Huyết Ảnh động nhất dịch, Mặc Vân Phong nắm giữ trong tay một chút nhược điểm cũng chưa biết chừng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trở lại Bích Tiêu

Thâm sơn, quần phong đứng vững, như một chuỗi chuỗi lợi kiếm xen vào Vân Tiêu. núi non trong đó, một đầu Thanh Dực cơ quan chym vũ cánh bay lượn, linh hoạt ở trong Vân Hải xuyên qua.

"Ca ca, muốn đến Bích Tiêu Tông phải không?" Thanh Dực cơ quan trên lưng chim, Tiểu Tiểu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút hưng phấn, cũng có chút khấn trương.

Sở Thần cười cười, lớn tiếng nói : "Lập tức tới ngay, sau này nơi này chính là nhà của ngươi."

"Nhà sao? Có ca ca địa phương mới là nhà đó!" Tiểu Tiểu sưng sờ, rất nhanh mỉm cười ngọt ngào, cao giọng trên không trung hoan hô lên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cục, mặt trời lặn lúc trước, cơ quan chym tại Bích Tiêu Tông phùng thị đáp xuống.

Bởi vì sắc trời đã tối, cộng thêm Tiểu Tiểu cũng không phải là Bích Tiêu Tông đệ tử không thể tiến nhập sơn môn, cho nên hai người ở trong phùng thị một gian khách sạn dần xếp xuống.

Chuyển thiên sớm, Sở Thần chạy đến tín phùng bên trong bỏ ra một bút bạc, lấy người đem một phong thư giao cho Bích Ngưng. Kết quả không được bầu trời tối đen, Bích Ngưng giống như ước tới.

Dưới sự giúp đỡ của Bích Ngưng, Tiểu Tiểu có thể thuận lợi đi theo Sở Thần trở lại Thính Vũ các.

...

Đêm hơi lan, Thính Vũ trong các đèn sáng hỏa, Bích Ngưng ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay chống cằm, lẳng lặng nhìn Sở Thần, nghe hắn hát yên tĩnh yên

giấc khúc.

"Đen sẫm thiên không thấp,

Rủ xuống sáng sáng đầy sao đối với theo,

Côn trùng phi, côn trùng phi, người tại tưởng niệm ai,

Thiên thượng ánh sao sáng rơi lệ,

Trên mặt đất hoa hồng héo rũ,

..."

Một bên hát một bên dao động, cũng không biết đi qua bao lâu, rốt cục, Tiểu Tiểu đều đều tiếng hít thở truyền đến. Sở Thần nhẹ nhàng thở ra, này bà cô nhỏ, cuối cùng ngủ rồi.

Cẩn thận đem Tiểu Tiểu đặt ở trên giường, đắp kín mền, Sở Thần đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, xin lỗi nói : "Thật xin lỗi a, đem người ném một bên như thế lâu. Tiểu nha đầu này ngày thường cũng không như vậy, có lẽ là hôm nay quá mức hưng phấn a!"

Bích Ngưng mỉm cười, cũng không tiếp lời này, chỉ là cười nói : "Hát được không sai, thiếu chút nữa đem ta cho đồ ngủ gấp. Đúng rồi, người ý định thế nào xử lý? Cứ như vậy đem nàng mang theo trên người?"

"Ừ, ta đáp ứng qua nàng tỷ tỷ, nhất định sẽ tốt hảo chiếu cố nàng. Cho nên, ta sẽ cầm nàng đích thân muội muội đối đãi giống nhau." Sở Thần gật gật đầu, mười phần rất nghiêm túc bộ dáng.

"Nàng tỷ tỷ? Nhất định rất đẹp a, xem ra người lần này ra ngoài gặp gỡ không ít chuyện a!" Bích Ngưng sắc mặt cổ quái, bát quái chi gấu lửa gấu thiêu đốt lên.

Sở Thần mồ hôi đầy đầu, hần thể nào cũng không nghĩ tới đường đường Thanh Tiêu Các thủ tọa, trong mắt của hắn tình như mặt nước phẳng lặng Bích Ngưng, cư nhiên cũng có như thế bát quái thời điểm.

Chỉ nhìn Bích Ngưng bộ dạng như vậy, hiển nhiên có truy vấn ngọn nguồn ý tứ, nghĩ đến dù sao cũng không phải nhận không ra người, nhân tiện nói : "Tu sắc xinh đẹp còn tại tiếp theo, lòng của nàng rất đẹp, thật sự, liền giống như người!"

"Đi, thế nào lại nhắc lên ta? A, ý của người là, ta chính là tâm linh đẹp, bề ngoài không chịu nổi rồi?" Trong bóng đêm, bộ dáng Bích Ngưng bỗng nhiên cũng trở nên giáo hoạt, ngược lại là so với ngày thường loại kia ôn nhu nhiều một loại không nói ra được tư vị.

Sở Thần lắc đầu liên tục, muốn giải thích, chỉ là Bích Ngưng kia ranh mãnh mục quang nhìn chăm chăm, hắn lại không có không biết xấu hổ mở miệng, dứt khoát liền cũng không nói.

"Được rồi, trêu chọc người chơi đó! Nói thật, có muốn ta giúp người một tay hay không nhìn nhìn Tiểu Tiểu, rốt cuộc ta là nữ nhân, cái gì đều muốn thuận tiện một ít. Hơn nữa, nàng đi theo ta muốn an toàn rất nhiều." Bích Ngưng nghiêm mặt nói.

Sở Thần hơi có chút ý động, cuối cùng nhất hay là lắc đầu cự tuyệt Bích Ngưng hảo ý, "Đích xác, đích nhân của ta quá nhiều, nàng ở bên cạnh ta không an toàn, hơn nữa ta chiếu cố nàng có đôi khi cũng không quá thuận tiện, chỉ là, người cảm thấy có thể nói ra 'Ca ca tại địa phương mới là nhà' tiểu nha đầu sẽ cùng người đi sao?"

Thấy Bích Ngưng gật đầu, Sở Thần lại nói : "Yên tâm đi, thật sự không được ta sẽ tìm người cầu trợ, Bích Tiêu Tông này, ta cũng liền nhận thức người này đại phú bà."

"Chết khai mở, cảm tình người liền lấy ta địa phương chúa ới? Được rồi, đi theo bên cạnh người liền cùng tại bên cạnh người a, nhìn dáng vẻ của người, là ý định giáo nàng tu luyện, có muốn hay không ta luyện chế một ít Đan Dược, cũng tốt để cho nàng sớm ngày ngưng tụ thành Tinh mạch?"

Sở Thần nghĩ nghĩ, chợt đồng ý, "Luyện chế một ít Hộ Mạch Đan còn có cường tráng thân thể các loại Đan Dược a, những thứ khác cũng không cần, về Tinh mạch của nàng, ta sẽ an bài."

Bích Ngưng hơi sững sờ, chăm chú nhìn Sở Thần, "Người xác định người không có nói đùa? Người tới an bài Tinh mạch của nàng?"

"Đúng vậy a? Không tin được ta?" Sở Thần cười cười, thân hình chấn động, đỉnh đầu một đoàn khảm hoàng biên Tử Vân hiện ra, kia Hồng Hoàng mệnh mạng cổ Lão Uy nghiêm, liền ngay cả Bích Ngưng nhất thời cũng theo đó biến sắc.

Hồi lâu, Bích Ngưng mới hồi phục tinh thần lại, nếu có thâm ý đạo : "Tầm thường Ngũ phẩm Tinh mạch có thể cho không được ta cảm giác như vậy, người nào đó có bí mật nhé!"

Sở Thần bật cười, cũng không phủ nhận, chỉ là đạo : "Người liền theo ta nói xử lý a, chuyện Tinh mạch ta có biện pháp." Đùa cợt, nếu hần loại này siêu cấp Tinh đồ sư cũng không có biện pháp, ai còn có thể có biện pháp?

Bích Ngưng đáp ứng, hai người lại hàn huyên một hồi lâu, lúc này mới tản đi.

Chuyển thiên sớm, Sở Thần cùng Tiểu Tiểu luyện một hồi kiếm, theo sau một mình đi ngoại môn nhiệm vụ nhà.

"Bình phi nhiệm vụ!" Trao nhiệm vụ của sở, Sở Thần đưa lên ba miếng nhiệm vụ hoàn thành lệnh bài cùng với đệ tử của mình Yêu Bài. Không phải hắn không muốn cho nhiều, mà là kia liên tục kiếp sau quãng đời còn lại trần trọc, trên người hắn lệnh bài thất lạc không ít.

"Sở Thần, gấp ba nhiệm vụ độ hoàn thành, ban thưởng tông môn công hiến ba mươi, ngân lượng ba ngàn. Mặt khác, khát nợ tín phùng 2100 trăm lượng giúp cho khấu trừ." Nói xong, bên trong người kia đem Yêu Bài cái tấm vé tiểu mệnh giá ngân phiếu lần lượt trở về.

Sở Thần tiếp nhận ngân phiếu, lại không có tiếp Yêu Bài, mà chỉ nói: "Thỉnh đem tông môn của ta công hiến toàn bộ hồi đoái vì tinh thạch."

Rất nhanh, Sở Thần cầm đến một cái túi nhỏ, bên trong chứa từng miếng tinh thạch, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi khối.

Đang lúc Sở Thần ý định rời đi, đột nhiên một cái âm thanh chói tai vang lên.

"Hừm, không phải này Sở Thần sư đệ sao? Thế nào? Hai tháng không thấy, nguyên lai là đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ rồi?"

"Xem ra sư đệ thu hoạch xa xỉ a, không ngại lời sư huynh nhìn xem, đến cùng đã kiếm được ít nhiều!"

Sở Thần ngẩng đầu, người nói chuyện lại là người quen biết cũ, một cái bài danh thứ mười Phó Tân, một cái bài danh đệ ngũ trang lâm. Mà hai người này phía sau, hẳn rõ ràng còn thấy được là Bình này hồi lâu không thấy chỗ sấn.

Thấy Sở Thần không nói lời nào, mấy người nhất thời cười ha hả, là Bình đi lên trước, một bả hương Sở Thần trong tay cái túi bất tới, trong miệng cười nói: "Tiểu tử ngươi tốt nhất thành thật một chút, có lẽ chúng ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng Trang sư huynh cùng Phó Sư huynh lại không phải ngươi có thể cùng chỉ là địch."

Sở Thần mắt nhú lại, không nói một lời chen chân vào chính là một cước, nhất thời một tiếng rú thảm, là Bình bị đập phải đã hôn mê.

"Lại nhiều lần đối với đồ đạc của ta đưa tay, là ta quá nhân từ không có cắt đứt cánh tay của ngươi sao?" Khinh miệt cười cười, Sở Thần đảo mắt chống lại Phó Tân, "Ta rất muốn biết, ngươi đến tốt cùng là lấy một loại như thế nào tâm tính mới có thể như vậy ngữ khí nói chuyện với ta? Ta nhớ được mấy tháng trước ngươi liền đã không phải ta hợp lại chỉ địch a?"

"Phải không? Cũng nói chia tay ba ngày, Khi thay đổi cách nhìn triệt để đối đãi, hiện giờ đã hơn mấy tháng đi qua, ta thua ở ngươi đó là Trần Niên lão hoàng lịch. Nói không chừng ngươi bây giờ, không phải ta hợp lại chỉ địch đó!" Phó Tân nghiền ngẫm cười nói.

Trang lâm cũng đứng dậy, giống như cười mà không phải cười nhìn nhìn Sở Thần, "Nếu như sư đệ không nên nói phó sư đệ không đủ tư cách, như vậy sư huynh ta đâu này? Hẳn là ngươi đã quên, lúc trước ta bại ngươi, cũng vẹn vẹn cần một quyền mà thôi."

Sở Thần mục quang hơi rét, từng cái một câu nói có hàm ý khác a. Phó Tân biết rất rõ ràng không phải là đối thủ của mình, còn dám như thế trắng trợn khiêu chiến, chẳng lẽ thực lực của hắn thực tại đây mấy tháng đột nhiên tăng mạnh?

Còn có trang lâm, nhìn qua căn bản cũng không như là trong lúc vô tình xuất hiện ở nơi này, mà là đặc biệt chạy đến trước mặt mình điều võ dương oai.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần nhân tiện nói: "Nhị vị có chuyện nói thẳng, muốn đánh nhau cũng kéo ra nói tới, Sở Thần cùng nhau tận lực bồi tiếp."

"Hảo khí phách!" Trang lâm khen ngợi, nói xong một trương hồng sắc sách cái đĩa ném tới.

Sở Thần tiện tay bắt lấy, mục quang chạm đến cái đĩa mặt, một cái huyết hồng "Chiến" chữ nhìn mà giật mình.

Còn chưa kịp mở ra nhìn trong đó nội dung, Phó Tân nhân tiện nói: "Đây là nội môn uy lực còn lại sư huynh để cho chúng ta chuyển giao, ba tháng sau, nội môn Sinh Tử Đài, không chết không thôi!"

Sở Thần nhú nhú mày, uy lực còn lại, người này ai a, ta biết hắn sao?

Thấy Sở Thần không tiếp, trang lâm cười nói: "Uy lực còn lại sư huynh, chính là Dư Đào đồng tộc huynh trưởng, nói như vậy, sư đệ hiểu chưa?"

Sở Thần sững sờ, lập tức cười nói: "Như thế ngược lại là đã minh bạch. Nhị vị nếu là không có khác chi giáo, Sở Thần liền đi trước một bước."

Nói xong, Sở Thần lướt qua hai người, nghênh ngang rời đi. Còn lại phía sau hai người sắc mặt âm tình bất định.

Quay về Thánh Vũ các lộ liễu cái mặt, Sở Thần lần nữa rời đi, đi vòng Tử Trúc Phong.

Gió mát, trúc ảnh, trúc lưu, màn tơ, Bạch Y nữ tử. Vẫn là kia phó hình ảnh quen thuộc, phảng phất thời gian chưa bao giờ lúc này chảy qua.

Chỉ là kia giống như đã từng quen biết tiếng sáo, Sở Thần lại hoảng hốt cảm nhận được một cỗ áp lực lạnh lẽ, phảng phất sông băng bên trong thai nghén núi lửa, tùy thời có thể bạo phát.

Lặng lặng nghe xong một khúc, Sở Thần đang định mở miệng, mồm to sau nữ tử đã đứng dậy đi ra trúc lư.

Giờ tay vung lên, bá một tiếng, một đạo tử quang kích xạ mà đến.

"Xuất kiếm!"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang theo hiềm thấy lạnh lẽ, nữ tử cầm trong tay trúc tía, giống như thay đổi cá nhân đồng dạng, phảng phất một bá sắp lợi kiếm ra khỏi vỏ.

Sở Thần cúi đầu đem trúc tía nhấc lên, nhắc nhở : "Vậy tiền bối cẩn thận rồi." Nói xong, một chiều bầu trời đột viêm nhanh đâm mà đi.

Trúc tía làm kiếm, tự nhiên là thuần túy kiếm thuật so đấu. Sở Thần một kiếm này, đã luyện được mười phần thuần thực, tùy thời tùy chỗ bất kỳ phương vị cũng có thể xuất kiếm.

Một kiếm xuất, kiếm như lưu quang, âm kêu bạo vang.

Nhanh, chuẩn, hung ác!

Nữ tử vẫn không nhúc nhích, phảng phất không biết Sở Thần đã xuất kiếm đồng dạng, như trước như vậy tùy ý đứng.

Đang lúc Sở Thần sợ đã thương nàng muốn thu kiếm thôi đi. Nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên, "Quá chậm, xuất kiếm thứ hai!"

Sở Thần sững sờ, nhất thời toàn thân lạnh buốt, hần căn bản cũng không phát hiện nữ tử đã từng xuất kiếm, nhưng hết lần này tới lần khác kia trúc tía một mặt hiện tại chống đỡ tại trên cổ của hắn. Nếu như là đao thật thực kiếm chém giết, chỉ sợ hần sớm đã bị mất mạng.

"Thất thần làm cái gì? Xuất kiếm thứ hai!" Nữ tử lần nữa thanh uổng.

Sở Thần trong nội tâm rùng mình, cắn răng lần nữa xuất kiếm, Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm thức thứ hai, Thanh Minh thương viêm. Một kiếm này hần mới vừa vận luyện đến tinh thông, miễn cưỡng có thể thực chiến.

Nhưng kết quả như cũ làm cho người uể oải, Sở Thần cũng không phát hiện nữ tử như thế nào xuất kiếm. Còn lần này, nữ tử cũng không có lại lưu thủ, trực tiếp một chiêu đánh cho hần nửa ngày không đứng dậy được.

Lúc hần ngẩng đầu, liền thấy kia trong tay nữ nhân trúc tía điểm tại trước mắt hắn, vô cùng hồ hững nói : "Hai năm ở trong, đánh thắng ta, bằng không, chết!"

Trong tích tắc thờ dài, trong chớp mắt yên tĩnh lại, Sở Thần chưa trở lại vị, nữ tử đã đi đến vách đá ngồi xuống, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bích Ngưng lời nói trong đêm

Một bữa cơm có chút ăn không biết vị, thẳng đến rồi đi Từ Trúc Phong, Sở Thần cũng không có hiểu được câu nói kia cái gì ý tứ.

Hai năm ở trong đánh không thắng nàng sẽ chết, này cái gì đạo lý? Chẳng lẽ nữ nhân kia cùng hắn có cừ oán? Điều này hiển nhiên không có khả năng, thật sự có thù oán nàng sẽ không cho mình hai năm thời gian, càng sẽ không lại nhiều lần chỉ điểm.

"Nghĩ đến có chút ta không biết chuyện phát sinh. Bất quá không có việc gì, hai năm, hai năm ta nhất định có thể vượt qua người!" Trong nội tâm nghĩ đến, Sở Thần rất nhanh phản hồi Thánh Vũ các.

Xa xa, Tiểu Tiểu liền hoan hô này nhào đầu về phía trước ôm cái tràn đầy.

"Lúc này mới bao lâu không thấy, tại đây sao nghĩ ca ca a?" Nhéo nhéo nhỏ nhỏ cái mũi, Sở Thần cười nói.

Nói qua liền đem tinh thạch đem ra, cho Tiểu Tiểu mấy khối, hai người bắt đầu ngồi xuống tu luyện.

Sắc trời nhập minh, Sở Thần đứng lên, trên tay hắn hơn hai mươi mai tinh thạch đã trở thành tám thường phế thạch, ngược lại là Tiểu Tiểu bên kia còn

một mai cũng vô dụng xong.

"Hiện giờ hẳn là Thối Thế Cảnh đình phong, một khi đột phá, chính là Tinh Nguyên cảnh." Lặng lẽ đi đến bên ngoài, Sở Thần cảm thụ một chút trong cơ thể lưu động lực lượng, trong nội tâm có chút thoải mái.

Đúng lúc này, một tiếng thanh nhã mùi thơm xa xa bay tới, Sở Thần ngẩng đầu nhìn lại, một cái nhàn nhạt thân ảnh như chậm thực nhanh, nhanh chóng hướng bên này tới.

"Người đây là muốn làm tặc à? Đêm hôm khuya khoắt chạy qua tới!" Nhìn nhìn kia trương dần dần rõ ràng mặt, Sở Thần cười nói.

"Yên tâm đi, ta trộm cái gì cũng sẽ không trộm người." Bích Ngưng mỉm cười, trực tiếp vào phòng, nhìn một lần liền thấy được vẫn còn ở ngồi xuống Tiểu Tiểu.

"Tiểu nha đầu rất nỗ lực đâu, ta đều có điểm hỏ thẹn." Bích Ngưng cười, lấy ra một cái bình nhỏ đặt lên bàn, "Đây là nhuận mạch đan, có thể tăng cường kinh mạch tính bền dẻo, mười ngày dùng một khóa, sử dụng hết ta lại đổi cái khác."

Sở Thần bĩu môi, đối với Bích Ngưng cái gọi là hỏ thẹn mười phần không cho là đúng. Nghĩ đến lại đem trang bị nhuận mạch đan cái chai cầm lên, "Tăng cường kinh mạch tính bền dẻo, thứ này ta có thể ăn được hay không à?"

"Người cam lòng người liền ăn rồi, dù sao ta không ngại. Bất quá nói rõ trước, thứ này người ăn không có hiệu quả." Bích Ngưng mềm cười cười.

Sở Thần Tiểu Tiểu, cũng không nhiều lời, trực tiếp đem ban ngày chịu chiến thư ném cho Bích Ngưng, "Có cái gì ý nghĩ?"

"Chiến thư?" Bích Ngưng mở ra vừa nhìn, rất nhanh liền khép lại, "Đến từ nội môn chiến thư, người một cái Ngoại Môn đệ tử có thể không tiếp."

"Người nói để ta lui về?" Sở Thần lắc đầu, lại nói : "Ta cảm thấy được nguy hiểm ở ngoài sáng chung quy so với từ một nơi bí mật gần đó đến thật tốt, rốt cuộc mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng."

Bích Ngưng cười cười, "Liền biết người có thể nói như vậy, được rồi, người cũng đừng mơ hồ ta, là không phải cảm thấy có vấn đề?"

Sở Thần vui lên, cùng này nữ nhân nói chuyện ngược lại là nhẹ nhõm, người nói nàng mình bạch, người thật tốt nàng đồng dạng mình bạch.

Chuyện cho tới bây giờ, Sở Thần sẽ không để ý đem lời mờ ra nói, "Này chiến thư tới thời gian có chút trùng hợp à, ngày mai sẽ là tông môn thi đấu, kết quả hôm nay cho ta đưa cái cái gì chiến thư, hay là nội môn, chỉ có ba tháng."

Bích Ngưng chỉ là cười, cũng không tiếp mảnh vụn , "Vậy người thế nào nghĩ?"

"Không thể nào nghĩ, rốt cuộc ta không rõ ràng những người kia, nói không chừng đây quả thật là uy lực còn lại muốn vì Dư Đào báo thù mới làm ra. Hay hoặc là, cố ý dọa dọa ta." Sở Thần không sao cả nhún nhún vai.

"Được, lời này chính người tin tưởng sao? Hẳn muốn báo thù dưới khiêu chiến thư phải dùng tới đội đến hôm nay à? Người muốn là tiếp được phần này chiến thư, liền nhất định phải trong ba tháng đột phá Tinh Nguyên cảnh, tấn chức nội môn, bằng không Sinh Tử Đài đánh một trận hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Bích Ngưng đem chiến thư ném tới trên bàn.

Sở Thần cười cười, mục quang sáng ngời nhìn nhìn Bích Ngưng, "Ba tháng tấn chức nội môn không là vấn đề, vấn đề là, ta có nên hay không tấn chức?"

Hỏi ra vấn đề này nguyên nhân rất đơn giản, Bích Ngưng cùng Tử Trúc Phong nàng kia cũng nói qua, muốn tranh thủ ngoại môn Top 3. Mà Bích Ngưng lại càng là nói rõ, Top 3 có vượt quá tường tượng chỗ tốt.

Sự thật cũng đúng là như thế, Ngọc Hàn Yên cùng Chu Hạo nhưng hai người, chính là vì những cái kia chỗ tốt một mực áp chế không chịu đột phá, rất hiển nhiên, loại kia chỗ tốt không phải một lần liền có thể cầm đến.

Cùng Sở Thần mục quang đối mặt, Bích Ngưng không có chút nào quần bách cảm giác, một hồi lâu mới cười nói : "Nếu như người có thể tiến nhập Top 3, tự nhiên là tại vị trí này dừng lại một năm tốt nhất. Bất quá người quyết định ứng chiến, đột phá cũng không phải là không thể được."

Rốt cuộc, tiến nhập cái địa phương kia chỉ có lần đầu tiên tài năng đạt được lớn nhất chỗ tốt, đi được số lần càng nhiều, hiệu quả càng yếu. Theo ta được biết, lần này bất kể như thế nào, Ngọc Hàn Yên cùng Chu Hạo nhưng hai người này đều lựa chọn tấn chức, bởi vì bọn họ tiến vào có thể đạt được chỗ tốt đã rất nhỏ."

Nghe Bích Ngưng nói như vậy, Sở Thần trong nội tâm càng thêm hiếu kỳ, đến cùng cái gì địa phương, lại có như vậy đại lực hấp dẫn.

Tựa hồ nhìn ra Sở Thần nghi hoặc, Bích Ngưng cười nói : "Kỳ thật nói ra cũng không có cái gì, người sớm muộn sẽ biết những cái này. Nói ngắn gọn, Ngoại Môn đệ tử Top 3 có được tiến nhập tinh không Huyền Cảnh cơ hội."

Tinh không Huyền Cảnh hàng năm chỉ có thể mở ra một lần, mỗi lần mở ra đều cần hao phí số lượng cực lớn tài nguyên. Huyền Cảnh đem căn cứ người tiến nhập Tinh mạch, diễn hóa xuất cùng Tinh mạch đối ứng Tinh vực.

Lần trước truyền khóa thời điểm ta cũng đã nói, mỗi một chủng Tinh mạch, kỳ thật đều là một mai kim đồng hồ, chỉ hướng cố định Tinh thần tổ hợp kim

đồng hồ. Nhưng trên thực tế, bởi vì thiên thượng đầy sao đông đảo, lúc chúng ta trong cơ thể Tinh mạch không đủ mạnh đại, căn bản vô pháp chỉ dẫn chúng ta tìm đến đối ứng Tinh thần tổ hợp.

Nếu như Tinh mạch tìm không được đối ứng Tinh thần tổ hợp, trên thực tế chính là ở vào nửa hôn mê trạng thái, có thể phát huy năng lực có hạn. Mà một khi tìm đến, tiện ý vị lấy Tinh mạch tìm đến bốn nguyên, khi đó Tinh mạch đem phát huy ra khó có thể tưởng tượng lực lượng."

Nói đến đây, Sở Thần ước chừng hiểu được, nghĩ đến này tình không Huyền Cảnh, chính là một chỗ có thể trợ lực Tinh mạch tìm được bốn nguyên chỗ. Rốt cuộc, trực tiếp diễn biến Tinh mạch đối ứng Tinh thần tổ hợp, tình tế cảm ngộ, nếu so với từ bầu trời đầy sao bên trong phân biệt muốn nhẹ nhõm nhiều lắm.

"Nguyên lai như thế, Bích Ngưng sư tỷ có thể nói hay không nói cụ thể một chút, ví dụ như có những ai bốn nguyên? Còn có, trước top 3 tiến nhập có cái gì bắt đồng sao?" Hiểu được, Sở Thần lần nữa vấn đề, bất tri bất giác đứng là dùng tới kính ngữ.

Bích Ngưng cũng không có để ý, chỉ là duỗi ra thon dài trắng nõn tay phải, mở ra lòng bàn tay đạo : "Xem ta trong tay có cái gì?"

Sở Thần tường tận xem xét một hồi, cười khan nói : "Người sẽ không muốn để ta khoa trương tay của người đẹp mắt a? Tuy nhìn qua đích xác có dừng khí muốn sờ xúc động."

Bích Ngưng dở khóc dở cười, tròn mắt nhìn Sở Thần một cái nói : "Ta là muốn cho người biết trên tay của ta là trống không. Như vậy kế tiếp. . . Người lại nhìn!"

Sở Thần định nhãn nhìn lại, chỉ thấy kia trắng thuần trên tay đốt một đóa xanh biếc hóa điểm, hóa điểm nhúc nhích, giống như sinh mệnh tổ khúc nhạc, hết sức tốt nhìn.

"Trông thấy chưa, đây là của ta Tinh mạch bốn nguyên nhất, bích viêm, đặc biệt thích hợp Luyện Đan, năng lực công kích cũng không yếu." Nói xong, Bích Ngưng tay vừa lộn, bích viêm tản đi, một giọt U Thủy phù ở lòng bàn tay, "Nhìn, đây là Nhược Thủy, ta mặt khác một loại bốn nguyên, bắt quá trước mắt lĩnh ngộ trình độ còn rất thấp."

Nhìn nhìn Bích Ngưng lòng bàn tay U Thủy tản đi, Sở Thần trầm mặc một lát, đột nhiên vấn đạo : "Người cái gì Tinh mạch a? Cự nhiên hai loại bốn nguyên. Còn có, người là không phải tu luyện qua Thiên cấp vũ kỹ Nhược Thủy bích viêm kiếm pháp?"

Bích Ngưng cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, kinh ngạc nhìn nhìn Sở Thần, "Người thế nào biết? Chẳng lẽ người đi qua giấu công lao các tầng thứ ba?"

"Đúng vậy, nhầm chán đi lên nhìn một chút. Đừng nói cái này, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đó!" Sở Thần cười nói.

Bích Ngưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, Sở Thần Ngũ phẩm Tinh mạch nàng là xem qua, như thế hần có thể đi. . . đó trong rất bình thường, nghĩ nghĩ đáp : "Ta chính là Nhược Thủy bích Viêm Tinh mạch, rất ít thấy một loại Tinh mạch, người khả năng chưa nghe nói qua. Ta cũng tu luyện qua Nhược Thủy bích viêm kiếm pháp, chỉ tiếc kiếm pháp không trọn vẹn quá nhiều. Nói đến đây, chúng ta là không phải hần là công bình một chút đầu này?"

Sở Thần sờ lên cái mũi, hiển nhiên Bích Ngưng là tại Tương Quân, để cho hần đồng dạng nói rõ vấn đề của mình. Không có ngần ngại, nhân tiện nói : "Ta là Kỳ Lân Tinh Mạch, không biết người có từng nghe chưa? Tầng ba vũ kỹ ta cũng tu luyện một loại, bắt quá không thành công, gọi Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm."

"Kỳ Lân Tinh Mạch? Cảm giác thích cô lão bộ đáng, bắt quá chưa nghe nói qua. Về phần Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, tầng ba có kia cái vũ kỹ sao?" Bích Ngưng ngạc nhiên nói.

Sở Thần chân thành nói : "Thế nào không có, đệ ngũ tầng đá chính là a, phía trên còn viết đệ tam mười Ngũ Đại Đệ Cửu Quân Lăng mang về cái gì."

"Cái gì? Người lặp lại lần nữa?" Bích Ngưng cực kỳ hoảng sợ, đột nhiên đứng dậy, gấp quỳ rồi đồng dạng nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần toàn thân hàn khí ứa ra, trong lòng tự nhủ ta cũng không nói cái gì a, người như thế kích động làm cái gì?

Rất nhanh, Bích Ngưng cũng ý thức được chính mình thất thố, chậm rãi ngồi xuống, hồi lâu, mới trầm giọng nói : "Vĩnh viễn không cần nói người thấy được qua Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, không có đoán sai, đây là một đoạn cấm kỵ. Còn có, người biết Quân Lăng là cái gì người sao?"

Sở Thần đầu óc một mòng, này không nói tình không Huyền Cảnh sao? Thế nào thoáng cái kéo đến trên người Quân Lăng sao?

"Trên thực tế, Quân Lăng người này cũng là một đoạn cấm kỵ. Mới tới không biết, biết cũng không ai dám nói. Biết không? Đã từng Bích Tiêu Tông có bốn tiêu, ngoại trừ bây giờ Lôi Tiêu, ngọc tiêu cùng thanh tiêu, còn có một cái Từ Tiêu."

Nói đến đây, sắc mặt của Bích Ngưng khác thường xuất hiện một tia hoảng hốt, "Lúc ấy Lôi Tiêu mới vừa vận cất bước, thực lực chính là bốn tiêu bên trong yếu nhất. Mà bốn tiêu bên trong tối cường, không phải ngọc tiêu, cũng không phải thanh tiêu, mà là Từ Tiêu. Tất cả mọi người cho rằng Từ Tiêu người rất nhiều, nhưng trên thực tế, Từ Hà từ đầu đến cuối chỉ có một người, đó chính là Quân Lăng."

"Những người khác trong mắt Từ Tiêu mọi người, bắt quá là một đám tự phát tổ chức thành viên vòng ngoài, Quân Lăng căn bản cũng không thừa nhận. Đó là một rất đặc biệt những nữ nhân khác, cùng nàng sư phó đồng dạng. Nàng Từ Tiêu tồn tại mục đích chỉ có một, đó là có thể để cho nàng an tâm luyện kiếm, không cuốn vào bất kỳ thị phi."

Thấy Bích Ngưng lại ngừng, Sở Thần không khỏi thúc giục nói : "Vậy sau tới đâu này? Từ Tiêu không thấy, Quân Lăng đi nơi nào?"

"Sau. . . Cũng không biết phát sinh cái gì, Quân Lăng mang theo một tảng đá trở về, đồng thời còn mang theo sư phó của nàng tro cốt. Đã từng ta cũng không hiểu hòn đá kia là cái gì, bất quá nghe người vừa nói, nghĩ đến chính là Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm. Quân Lăng lúc trở lại mất đã mù. Sau tới nàng rời đi Từ Tiêu phong, cho nên bốn tiêu bên trong cường đại nhất Từ Tiêu cứ như vậy tan thành mây khói, người nói buồn cười không thể cười?"

Sở Thần lúc này đã triệt để mơ hồ mất, lời cũng nói đến nước này, nếu là hắn còn không biết Quân Lăng là ai, kia đầu óc không phải là bị cửa kẹp chính là dài lự.

Kiểm thuật tinh xảo, Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm kiểm thạch, mù lòa. . . Hết thấy tất cả, cuối cùng đều chỉ hướng Từ Trúc Phong trên nữ nhân kia, nàng chính là Bích Tiêu Tông một đoạn cảm ký -- Quân Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tông môn thi đấu

Trong bóng đêm, Bích Ngưng thân ảnh dần dần biến mất. Sở Thần đứng ở cổng môn, nhìn nhìn đỉnh đầu bầu trời đầy sao, chỉ cảm thấy trong lòng có loại không hiểu trầm trọng.

Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể tưởng tượng Từ Trúc Phong trên kia cái nữ nhân lạnh như băng, chính là Bích Tiêu Tông có thể nói một đời truyền kỳ Quân Lăng. Quay đầu cố sự, hắn bừng tỉnh phát giác, mỗi một lần gặp nhau trong đầu đều như vậy rõ ràng.

Lần đầu tiên nghe được tiếng địch của nàng; lần đầu tiên thấy được bóng lưng của nàng; lần đầu tiên đã gặp nàng mặt; lần đầu tiên mang nàng ôm lấy quở trách; lần đầu tiên cùng nàng ăn cơm cho nàng đĩa rau; lần đầu tiên bị nàng đá thương. . .

Hết thấy bình bình đạm đạm, phảng phất đã qua thật lâu, lại hết lần này tới lần khác ấn tượng như vậy sâu. Mà chính là đây hết thấy nói cho hắn biết, kia cái lẽ loi trợ trợ nữ nhân, chính là Quân Lăng.

Bích Ngưng ước chừng là biết Quân Lăng đang ở Từ Trúc Phong một chuyện, rốt cuộc Lôi Ngạo cũng biết, nàng không có lý do không biết. Chỉ là Bích Ngưng không có báo cho Sở Thần, có lẽ trong chuyện này có chính nàng lý do.

Sở Thần cũng không có báo cho Bích Ngưng mình cùng Quân Lăng sớm đã quen biết, hắn tựa hồ càng muốn trở thành là mình một cái bí mật nhỏ.

Trong lòng của hắn càng lớn nghi hoặc là, năm đó đến cùng phát sinh cái gì? Vì Hà Quân lăng sư phó đã chết? Các nàng từ nơi nào làm ra kia khối Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm kiểm thạch?

Còn có, Quân Lăng hai mắt vì cái gì mù? Nàng vì cái gì rời đi Từ Tiêu phong, để cho bốn tiêu bên trong tối cường Từ Tiêu hủy hoại chỉ trong chốc lát? Lôi Ngạo vì cái gì sẽ đi Từ Trúc Phong? Hắn cùng Quân Lăng có quan hệ, còn là cùng chuyện năm đó có quan hệ?

Càng muốn, Sở Thần trong đầu viết loạn, từng cái một bí ẩn đan chéo từ đáy lòng, giống như đoàn dây rối, thế nào cũng lý không như ý. Thẳng đến nửa đêm, hắn mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Chuyển thiên sớm, một hồi nhàn nhạt mùi gạo bên trong hân tinh lại, đứng dậy vừa nhìn, lại là Tiểu Tiểu nha đầu kia đã tại làm điểm tâm. Ăn mặc một thân màu lửa đỏ xiêm y, thỉnh thoảng chạy vào chạy ra, như một đoàn sinh động hỏa diễm, nhiệt lực bắn ra bốn phía.

"Ta là không phải nói là câu tuổi trẻ thật tốt?" Sở Thần sờ sờ cái mũi cười không ra tiếng, hắn này sẽ mới nhớ tới, có vẻ như bản thân hắn cũng mới mười sáu mười bảy, chỉ là có lẽ kinh lịch không đồng nhất, để cho hắn giống như không có cái tuổi này nên có sinh động cùng khiêu thoát : nhanh nhẹn.

Tiểu Tiểu lúc này cũng phát hiện đứng ở một bên Sở Thần, bận rộn thả ra trong tay đồ vật, bùng tới một chậu nước ấm bỏ lên trên bàn : "Ca ca mau tới rửa cái mặt a, nước là nóng đây này!"

Nói qua bắt đầu vận khăn mặt, thấy Sở Thần vẫn còn ở sững sờ, liền cười để cho hắn ngồi xuống, rửa giúp hắn sát lên mặt.

Sở Thần lấy lại tinh thần, nhất thời bất đắc dĩ khóc cười, nha đầu kia, hắn là cho là hắn liền rửa mặt cũng sẽ không sao? Bất quá ngẫm lại hắn vẫn cảm thấy thật cao hứng, ít nhất nhìn Tiểu Tiểu bộ dạng như vậy, là từ nàng tỷ tỷ mất đi trong bóng râm chạy ra.

"Đừng động nha, tóc lộn xộn, Tiểu Tiểu cho chải vuốt một chút, bằng không thì ra ngoài cũng không có Đại Tỷ Tỷ thích a!" Vừa rửa mặt xong, Sở Thần

liền muốn đứng dậy, rồi lại bị Tiểu Tiểu đè xuống bờ vai.

Nghe Tiểu Tiểu nghiêm trang lời nói, Sở Thần có chút dờ khóc dờ cười. Trước hai mươi năm nay hai mươi năm, hẳn căn bản sẽ không minh bạch vì cái gì lên giá thời gian chính lý chính mình. Ngược lại là trước kia Linh Nhi có nói qua, chỉ là cuối cùng nhất cũng không giải quyết được gì.

"Tóc đầu muốn như ý, vậy sau, rồi mới muốn đóng tốt, loại ngày nào đó đi phường thị, Tiểu Tiểu mua cái đai lưng. . ." Tiểu Tiểu một bên chải vuốt, trong miệng thỉnh thoảng nhắc tới.

Sở Thần không lời, chỉ phải ừ a a đáp lời, thật sự không chịu nổi mới có thể tới một câu "Xong chưa a".

Rốt cục, Tiểu Tiểu hài lòng thu tay lại, Sở Thần gian khổ cuối cùng kết thúc. Nhìn nhìn Tiểu Tiểu hưng phấn bộ dáng, hẳn hiện tại duy nhất ý nghĩ lại là sớm muộn muốn đem tóc cho cạo.

Một hồi tràn ngập ấm áp điểm tâm sau, hai người rời đi Thính Vũ các nhắm Huyền Hoa Đình mà đi.

Hôm nay là niên độ tông môn thi đấu, là Bích Tiêu Tông trong một năm lớn nhất việc trọng đại. Ngày hôm nay, tông môn đem tạm dừng hết thầy hoạt động, tất cả mọi chuyện đều muốn vì tông môn thi đấu nhường đường.

Tông môn điểm số lớn vì ba cái tầng thứ, phân biệt tại tinh anh đệ tử, Nội Môn đệ tử cùng Ngoại Môn đệ tử.

Vì xúc tiến tông môn đệ tử đang lúc giao lưu, cũng vì khích lệ tất cả tông môn đệ tử, ba cái tầng thứ thi đấu đem ở một chỗ tổ chức, mà cái chỗ này, chính là Huyền Hoa Đình.

Huyền Hoa Đình, đồn đại vốn là Bích Tiêu Tông ngoại môn đệ nhất phong, sau tới có tiền bối cao nhân một Kiếm Tướng sơn phong gọt đoạn, lại lấy thần thông chi thuật tốt nhất phương thân núi dời đi, lúc này mới có hiện giờ Huyền Hoa Đình.

Huyền Hoa Đình chính là chuyên vì tông môn thi đấu mà mở ra, thân núi cô lập, thế núi thẳng, chân núi bích thủy vây quanh, tầm thường thời điểm căn bản vô pháp đồ bộ.

Chỉ có tại tông môn thi đấu một ngày này, từ phía dãy núi mới có thể mở ra cầu treo, mắc khung lâm không sạn đạo, công chúng đệ tử dẫn vào Huyền Hoa Đình.

Sở Thần mang theo mặt mũi tràn đầy hưng phấn Tiểu Tiểu gần đây lên núi, lên tới đỉnh núi thì sương mù đã tản ra.

Không bao lâu, chân trời nổi lên một tia chỉ đỏ, đón lấy mảnh lớn ánh bình minh dâng lên, kim hồng sắc hào quang lướt qua trời cao, vẩy vào vạn trượng dãy núi trong đó, trong lúc nhất thời, mọi người trên mặt cười Carl ngoại sáng lạn.

"Mau nhìn, Huyền Hoa Đình trên sương mù tản ra!" Đột nhiên, bên vách núi một người hô to.

Sở Thần quay người nhìn lại, trong đó dãy núi vây quanh trong sơn cốc, một tòa tóc húi cua Cô Phong lỗi lạc mà đứng. Lên tại bích thủy vây quanh trong đó, thân núi không cao, lại dị thường hùng hồn, giống như cái sâu ngồi xổm cự nhân, mặc dù trời sập đất sụt cũng sẽ không dao động mảy may.

"Khí phái quá Huyền Hoa Đình, không hổ là chuyên vì tông môn thi đấu mà mở ra, so với Thanh Mộc Thành trung tâm kia sao thiên đại lời muốn rộng lớn nhiều."

Sở Thần âm thầm tán thưởng, lúc này xa xa truyền đến một hồi mệnh mông cuộn cuộn chi âm.

"Huyền Hoa Đình khai mở, chúng đệ tử tiến vào trường."

Lời còn chưa dứt, mấy mảnh xích sắt phá không mà đến. Mọi người dỗi mắt nhìn lại, chỉ thấy kia Huyền Hoa Đình trên không biết khi nào đã đứng mấy người, kia thô to xích sắt chính là do bọn họ bắn ra.

Xích sắt tự Huyền Hoa Đình phát ra, bay về phía tứ phía dãy núi chi đỉnh. Gần như trong khoảnh khắc, chắc chắn xích sắt cũng đã quan Xuyên Sơn thạch, xây dựng lên lăng không đường cáp treo.

Đường cáp treo sơ thành, từng mảnh từng mảnh hàng dài lần nữa từ Huyền Hoa Đình hướng tứ phía dãy núi tuyết thác nước mà đến. Kia hàng dài từ một khối khối chính tề tám ván gỗ cấu thành, tám ván gỗ trải tại xích sắt, nhất thời từng mảnh từng mảnh ổn định hư không sạn đạo trải hoàn tất.

Hoàn toàn mới hành động vĩ đại để cho Sở Thần tầm mắt mở rộng ra, mọi người cũng đồng thời chuyển đi tâm tư đi đến sạn đạo.

Sở Thần trực tiếp đem Tiểu Tiểu ôm lấy, gần như cuối cùng nhất mới đi trên sạn đạo.

"Ca ca, thả Tiểu Tiểu hạ xuống được không? Tiểu Tiểu cam đoan không loạn chạy đi!" Nhìn nhìn người phía trước đều đi xa, Sở Thần còn chậm rì rì, Tiểu Tiểu nóng nảy.

Sở Thần mặt nghiêm, một chương vỗ vào Tiểu Tiểu trên mông đít, trợn mắt nói: "Ca ca cũng không có gấp gấp ngươi tiểu nha đầu gấp cái gì?"

"A!" Tiểu Tiểu sờ lên bờ mông, yếu ớt gật đầu, vẻ mặt ủy khuất đem cái cảm đặt tại Sở Thần đầu vai, lại là vụng trộm nở nụ cười.

Sạn đạo phần cuối, Sở Thần một cước bước trên Huyền Hoa Đỉnh, nhất thời một cổ đại khí mệnh mông mà đến, giống như khúc không tiếng động hành khúc, làm cho người ta không tự chủ được chiến ý bùng bùng, mong muốn ngửa mặt thét dài.

Đây là Huyền Hoa Đỉnh, tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, trải qua vô số sương tuyết. Pha tạp thạch ngắn, quanh năm rêu xanh, không khỏi tại tổ nói qua năm đó cao chót vót.

Chịu Huyền Hoa Đỉnh khí thể ảnh hưởng, trên trận bầu không khí mười phần nhiệt liệt. Sở Thần rất nhanh bình tĩnh trở lại, tìm một cái an tĩnh góc hẻo lánh ngồi xuống, lắng lắng chờ đợi thi đấu chính thức bắt đầu.

Rốt cục, ánh sáng mặt trời bò qua đại sơn, đem từng bó một kim sắc ánh rạng đông rải tại Huyền Hoa trên điện. Kim sắc áo ngoài bao bọc, lúc này Huyền Hoa Đỉnh giống như thức tỉnh cự nhân, một cổ hùng hồn cùng nhiệt huyết, giống như vô hình ngọn lửa, bắt đầu nhen nhóm kích tình thiêu đốt tuế nguyệt.

Cùng với ánh rạng đông, tất cả loài chim bay tự chân trời mà đến, kia hung lệ tiếng kêu to, trực tiếp đem trên trận nhiệt tình một chút bạo.

"Tới tới, thiết nhiều đều là Thanh Vân bằng các sư huynh sư tỷ!"

"Nhìn phía sau Lôi Dực thú, phía trên dường như là Lôi Tiêu Điện thủ tọa Lôi Ngạo sư huynh, hẳn cũng tới đang xem cuộc chiến sao?" Đột nhiên một người kinh hô.

"Đâu có đâu có? Oa, thật sự là Lôi Ngạo sư huynh, rất đẹp trai a!" Một nữ đệ tử hoa si, làm tây tử nâng tâm hình dáng.

"A! Lôi Ngạo sư huynh đối với ta nợ nụ cười, thật sự thật mê người đâu, a, không được, ta muốn ngắt đi thôi!" Một nữ đệ tử đột nhiên một tiếng thét lên, kích động được thần hồn điên đảo lên.

Thậm chí, trực tiếp giờ khăn lụa quơ múa, "Lôi Ngạo sư huynh, ta muốn với người sinh con. . ." "Lôi Ngạo sư huynh, ta yêu người. . ."

Lôi Ngạo đưa tới oanh động chưa biến mất, có một người kinh hô, "Nhìn đầu kia đập trên Phù Vân phi con lừa, người trước mặt cười, dường như chỉ có ngọc tiêu cung sét tiêu sư huynh mới như thể đặc lập độc hành!"

Mọi người nhao nhao trông mong, chỉ là còn không có hoan hô, mục quang liền đồng loạt rơi vào cuối cùng nhất một người trên người.

"A, mau nhìn, Bích Ngưng sư tỷ xuất hiện, Bích Ngưng sư tỷ ta yêu người. . ."

"Em cũng yêu anh. . ."

"Chúng ta đều yêu người. . ."

Bích Ngưng xuất hiện, để cho tiếng động lớn ồn ào tình cảnh nhất thời sạch sẽ lên. Đồng loạt toàn bộ đều "Ta yêu người", có hạn một ít nữ nhân oán hận ghen ghét ngữ điệu, căn bản cũng bị ép tới không mở miệng được.

"Không nghĩ tới Bích Ngưng hay là đại chúng tình nhân đó!" An tĩnh ngồi ở một bên, Sở Thần có chút dở khóc dở cười.

Này vạn chúng đủ hô "Ta yêu người" tình cảnh, quả thực cũng quá mức rung động một ít. Hào hảo một tòa khí thế to lớn Huyền Hoa Đỉnh, nghiễm nhiên cũng đã trở thành thân cận đại hội hiện trường.

Chỉ là muốn nghĩ, hẳn lại cảm thấy không có cái gì thật ly kỳ, liền Bích Ngưng kia ôn nhu như nước tính cách, đối đãi người thân cùng thái độ, nếu không thể khiến cho mọi người ái mộ mới là lạ.

Chỉ là liền Sở Thần mà nói, vô luận là Bích Ngưng hay là Lôi Ngạo, đều xa không bằng kia ngọc tiêu cung thủ tọa sét tiêu làm hẳn cảm thấy hứng thú.

Nguyên nhân chủ yếu là sét tiêu xuất hiện phương thức quá làm hẳn chấn kinh rồi. Hẳn thế nào cũng không cách nào đem một cái hoàng tử, ngọc tiêu cung thủ tọa cùng lúc này thể thi cười con lừa trên liền tục uống rượu nam tử liên hệ tới.

Dưới cái nhìn của hẳn, cho dù muốn học cũng là học phong lưu phóng khoáng Lữ Động Tân a, thế nào hết lần này tới lần khác học được cái Trương Quả lão?

Bích Ngưng ba người này sau khi, đón lấy tất cả xích trào bích chữ thú xuất hiện.

Xích trào bích chữ thú, chính là Bích Tiêu Tông tông môn tiêu chí tính tọa kỵ, phạm là cỡ lớn tông môn hoạt động, cao tầng đều là cười xích trào bích chữ thú hiện thân.

Sở Thần rất nhớ rõ, Thanh Mộc Thành lần kia, Ngô Trường Lão đám người chính là cười xích trào bích chữ thú xuất hiện. Chỉ nhìn đi lên, hiện tại xuất hiện những cái này, muốn xa xa so với lúc trước hẳn gấp qua kia một đầu uy vũ hùng tráng.

Cao tầng xuất hiện, để cho phía dưới bầu không khí lại một lần nữa nhiệt liệt lên.

Lúc này chút thừa lúc cười yêu thú mà đến người kẻ hết đáp xuống, rốt cục, một cái vẻ mặt thanh quốc Tài phán trường lão xuất hiện ở trung ương lời đài.

"Tông môn thi đấu, hiện tại bắt đầu! Thi đấu quy tắc như sau. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khiêu khích

Rất nhanh, thi đấu quy tắc giới thiệu xong xong, niên độ thi đấu chính thức bắt đầu.

Thi đấu hạng thứ nhất, chính là ngoại môn Top 10 đệ tử đang lúc tiến hành chiến đấu, sơ bộ bài xuất tân thứ tự.

"Trên giới ngoại môn bài danh thứ mười đệ tử Phó Tân, lên đài." Tài phán trường lão cao giọng thì thầm.

Phía dưới trong đám người, Phó Tân lên tiếng lên, nét mặt nụ cười đi đến lời đài.

"Phó Tân, cần phải hướng bài danh tại người lúc trước đệ tử khiêu chiến?" Trên lời đài, Tài phán trường lão hỏi.

Phó Tân thì lễ một cái, cao giọng nói : "Đệ tử thỉnh cầu khiêu chiến bài danh đệ tử Lưu Cầm Sư Tà."

Lời vừa nói ra, dưới trận lập tức mọi người oanh động lên.

"Lại muốn trực tiếp khiêu chiến đệ tử, sẽ không sợ khiêu chiến thất bại sao? Muốn biết rõ khiêu chiến cơ hội tổng cộng chỉ có ba lần, mỗi tiến lên một cái bài danh cuối cùng nhất ban thưởng Đồ Thiên chênh lệch địa đưng a!"

"Lưu Cầm Sư Tà thế nhưng là Thối Thế Cảnh Cừ Trọng đỉnh phong cao thủ, Tam phẩm đỡ phong liễu Tinh mạch, còn tu luyện có Hoàng cấp thượng phẩm vũ kỹ rủ xuống vân cây roi, kỳ thật thực lực so với bài danh đệ tam Phi Vân Sư Huynh cũng không kém là bao nhiêu. Phó Tân sư huynh tùy tiện khiêu chiến là không phải có chút vô lễ a?"

Nghĩ vẫn âm thanh không ngừng vang lên, nhưng rất nhanh, liền có người xuất ra phản bác.

"Các người e rằng không biết a? Phó Sư Huynh lần này được Lôi Tiêu Điện một vị sư huynh ưu ái, đạt được một cây Tam Diệp Hóa Lan, luyện thành Đan Dược phục dụng sau thực lực tăng mạnh a. Muốn ta nói, đừng nói đệ tử, chính là đệ tam đệ nhị đệ nhất đều không phải là không có khả năng!"

"Chính là chính là, Lưu Cầm Sư Tà tuy cường đại, nhưng Phó Tân sư huynh hiện tại thế nhưng không kém. Tam phẩm Lưu Vân chôn Tinh mạch, Hoàng cấp thượng phẩm mưa to kiểm pháp, chống lại Lưu Cầm Sư Tà có thể không rơi vào thế hạ phong."

Một đám người thảo luận được lửa nóng chỉ là, trên đài Tài phán trường lão hô to : "Ngoại môn đệ tử Lưu Cầm, có bằng lòng hay không tiếp nhận khiêu chiến?"

"Đệ tử tiếp nhận!" Trong đám người, một cái nữ tử đi ra, khuôn mặt thanh tú, dáng người yếu điệu, tuy không tính là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng phối hợp nàng kia yếu liễu đỡ phong dáng dấp, ngược lại là rất có ý vị.

Sở Thần âm thầm gật đầu, xem ra Tinh mạch đối với người ảnh hưởng vẫn rất lớn, Lưu Cầm này chính là Tam phẩm đỡ phong liễu Tinh mạch, người này nhìn qua thật là có điểm nhu liễu ý tứ.

Rất nhanh, trên trận hai người tương đối đứng lại, Tài phán trường lão một tiếng hô to : "Ngoại môn thứ mười Phó Tân, khiêu chiến ngoại môn đệ tử Lưu Cầm, đao kiếm không có mất, kính xin tận lực có một chút liên ngưng lại."

Nói xong, Tài phán trường lão thối lui đến một bên.

Phó Tân "Cổ họng" một tiếng rút ra trường kiếm, thân kiếm trong trẻo, như một Uông Hàn tuyến.

Đối diện Lưu Cầm sắc mặt bình thản, chậm rãi cời xuống bên hông màu đỏ trường tiên, tiện tay run lên, nhất thời "Bá" một tiếng, phảng phất một bộ Xích Long sống lại, thanh thế kinh người.

"Lưu sư tỷ, xin chỉ giáo!" Phó Tân cầm kiếm chuôi, vô cùng có phong độ chấp tay thì lễ một cái, tốt đẹp chính là giáo đường nhất thời khiến cho một

mãnh hoan hô.

"Thinh!" Luru Cầm sáng lên cây roi, sắc mặt bình tĩnh, sóng lớn không sợ, hoàn toàn nhìn không ra mảy may tâm tình.

Chiến đấu đã bắt đầu, với tư cách là người khiêu chiến, Phó Tân không chút khách khí, toàn thân tinh lực cổ động, Tật Phong chồn hù ảnh lên đỉnh đầu lóe lên rồi biến mất. Mọi người ở đây trong nháy mắt trong chớp mắt, hấn đã hóa thành một hồi cuồng phong, Khi ngực một kiếm hướng Luru Cầm đâm tới.

Kia tàn nhẫn khí thế, Tật Phong tốc độ, cùng với trên thân kiếm lạnh thấu xương hàn quang, làm cho người ta đồng thời hít sâu một hơi. Nếu như một kiếm này nếu đâm trúng, chắc hẳn không ai hoài nghi Luru Cầm sẽ trực tiếp thân vong.

"Quả nhiên đao kiếm không có mắt!" Nhìn nhìn Phó Tân này tàn nhẫn một kiếm, Sở Thần đột nhiên nhớ tới kia trọng tài lời của Trường lão. Hấn rút cục mình bạch vì cái gì "Có một chút liền ngừng lại" bốn chữ phía trước muốn cộng thêm một cái "Tận lực". Bởi vì liền ngay cả Tài phán trường lão cũng không cách nào quyết định cuối cùng sẽ phát sinh cái gì.

Đối mặt Phó Tân giết người một kiếm, Luru Cầm cũng không xuất hiện trong tưởng tượng kinh hoàng.

Giống như Phó Tân, đầu nàng đỉnh hiện lên đỡ phong liễu hù ảnh, liền trong khoảnh khắc đó, phảng phất một hồi gió nhẹ thổi qua, thân thể của nàng tự nhiên mà vậy dôi, không nhiều không ít, vừa vặn để cho Phó Tân một kiếm kia cấm bờ vai mà qua.

"Hảo!"

"Sư tỷ lần mất xinh đẹp!"

Hiếm cảnh bên trong bình tĩnh thông dong ứng đối, chẳng những để cho Luru Cầm biến nguy thành an, đồng dạng cũng vì nàng thắng được rất nhiều ca ngợi.

Cái gọi là tới mà không hướng không lễ, thừa dịp Phó Tân một chiêu đã hết chiêu mới còn tại công tác chuẩn bị thời điểm, Luru Cầm quyết đoán phát động phản kích.

"Tiếp ta trước hết!"

Một tiếng thanh xích, màu đỏ trường tiên lay động như linh xà, mang theo vù vù tiếng gió nhắm Phó Tân quét tới. Trong nháy mắt công thủ chuyển đổi, để cho dưới trận rất nhiều Ngoại Môn đệ tử như si mê như say sưa, hưng phấn không thôi.

Ngươi tới ta đi, chỉ chuyển mắt, hơn trăm chiêu đi qua. Phó Tân phảng phất tìm được tiết tấu, một bả Kiếm Vũ được như cuồng phong mưa rào, khí thế càng ngày càng thịnh.

Ngược lại đệ tử Luru Cầm, từ năm mươi chiêu sau này liền dần dần thủ nhiều công ít, bị đặt ở hạ phong. Đến bây giờ, đã trên cơ bản ở vào phòng thủ trạng thái, rất khó phát động phản kích.

Chợt nhìn đi, phảng phất Phó Tân tùy thời hội thắng được. Nhưng trên thực tế, Phó Tân muốn bắt lại Luru Cầm, cũng không phải nhất thời bán hội sự tình.

Rốt cuộc Luru Cầm năng khiếu còn ở đó, thân pháp của nàng linh động, trường tiên cũng lợi cho phòng thủ, nếu như vậy một mực đông dài, nói không chừng bại là Phó Tân.

"Đáng chết, thế nào như thế khó chơi?" Cừu công không dưới, Phó Tân dần dần có chút vội vàng xao động, muốn biết rõ hấn thế nhưng là muốn trùng kích Top 3, nếu như nơi này cũng không thể bắt lại, vậy còn nói cái gì tiếp tục đi lên trùng kích?

Trong lòng biết giằng co cục diện gây bất lợi cho tự mình, rất nhanh, Phó Tân liền quyết định. Một kiếm thất bại trực bánh xe biến tốc, hấn đột nhiên sau lùi lại mấy bước, trường kiếm xoay người một cái, nếu như phi điện đâm ra.

"Tiếp ta một kiếm, một kiếm -- Vạn Điểm Hấn!"

Một kiếm hành không, giống như sấm sét mưa to, phảng phất đang lúc mọi người đã nghe được kinh lôi bên trong mưa to thanh âm. Lại vừa nhìn đi, mọi người đột nhiên phát hiện Phó Tân kiếm trong tay dường như không thấy, trong tầm mắt chỉ có nhanh như hạt mưa Vạn Điểm Hấn quang.

"Hoàng cấp thượng phẩm mưa to kiếm pháp sát chiêu, ông t...r...ồ...i..., Phó Tân sư huynh đối với cái này một chiêu chương không, e rằng đã tiếp cận Nhập vi chí cảnh, một kiếm này phân hoá ra kiếm quang không dưới trăm đạo!"

"Thật mạnh một kiếm, một kiếm này Luru Cầm Sư Tả hội thế nào ứng đối đâu này? Nếu ngăn không được đã có thể thất bại, đệ tử thua ở thứ mười, có chút mất mặt a!"

Mọi người nghị luận thời điểm, Luru Cầm mục quang sâu lãnh, nàng biết Phó Tân đây là muốn tốc chiến tốc thắng, chỉ cần nàng khiêng qua một chiêu này, trận chiến đấu này, nàng nhất định thắng lợi.

"Để cho ta nhìn ngươi một kiếm này rất mạnh, rú xuống thiên chi vân!"

Đổi mặt kia Vạn Điểm Hàn quang, Lưu Cẩm thân nhiên không sợ. Chỉ thấy nàng mãnh liệt run lên trường tiên, thân hình lồi kéo trường tiên cấp tốc xoay tròn, chỉ là nháy mắt, kia màu đỏ trường tiên liền từng vòng từ đầu đến chân mang nàng bảo vệ, cả người nhìn qua, thật sự là như là chân trời vân thái.

"Thật xinh đẹp vũ kỹ, thật sự như là rủ xuống thiên chi vân, cũng không biết có thể hay không ngăn trở một kiếm này!"

"Hắn là không có vấn đề a, đồng cấp cái khác vũ kỹ, phòng ngự chung quy sẽ so với công kích chiếm ưu."

Mọi người nghị luận thời điểm, một cái góc nhỏ, một mực không nói gì Tiểu Tiểu đột nhiên nói: "Ca ca, người nói ai sẽ thắng a?"

Sở Thần Tiểu Tiểu, "Vậy người hi vọng ai thắng a?"

"Đương nhiên là Đại Tỷ Tỷ đó, ca ca người xem kia mảnh Hồng Vân, nhiều xinh đẹp a!" Tiểu Tiểu hí mắt, phảng phất đã nằm thẳng kia đoàn Hồng Vân trong.

Sở Thần lắc đầu, Tiểu Tiểu mới mở miệng khiến hắn biết sẽ là như vậy.

Chỉ là, hắn lại có khuynh hướng một trận chiến này Phó Tân hội thắng được, tuy kia rủ xuống thiên chi vân rất đẹp, phòng ngự cũng rất mạnh, chỉ là chủ nhân của nó lúc trước đã tiêu hao quá nhiều khí lực, hiện giờ có chút lực bất tòng tâm.

Thấy Sở Thần không nói tiếng nào, Tiểu Tiểu cũng không có tiếp tục truy vấn, yên lặng nhìn nhìn trên trận chiến đấu.

Trên lôi đài, như mưa to kiếm quang trong chớp mắt sát nhập rủ xuống Thiên Hồng vân, tiếp xúc nháy mắt, liên tục thanh thúy kim loại tiếng va đập nhỏ tới, loáng thoáng, mọi người dưới đài còn có thể thấy được bắn ra bốn phía tia lửa.

Thuần túy công kích chống lại thuần túy phòng ngự, như sắc bén nhất ngược lại mâu đâm trên dày nhất thực thuẫn. Không được cuối cùng nhất một khắc, không ai dám lời nói nhẹ nhàng thắng bại.

Rốt cục, như mưa to kiếm quang một tiết mà không, thiên không lần nữa khôi phục nắng ráo sáng sủa. Mà kia rủ xuống Thiên Hồng vân cũng chậm chậm tản ra, dần dần lộ ra màu đỏ trường tiên rõ ràng cây roi thân, nhọn nhọn như gọn sóng.

Theo hai người chiêu thức chấm dứt, trên lôi đài triệt để an tĩnh lại. Nhìn hai người bộ dáng, đều may may không tổn hao gì, chỉ là thờ hờ hờ.

Hắn là một chiêu này. . . Đánh ngang sao? Trong lòng mọi người nghi hoặc, dưới đài đồng dạng an tĩnh.

Ở nơi này "Bang bang" tiếng tim đập, đột nhiên, một đạo huyết hoa từ Lưu Cẩm đầu vai bay lên, chói mắt, sáng rõ, làm cho người ta không tự chủ nhắm lại Nhãn châu.

Đón lấy hai đạo. . . Ba đạo. . . Trộn vụn sáu đạo huyết hoa từ nàng toàn thân bất đồng bộ vị bắn ra, chỉ là như thế trong nháy mắt, nàng liền hình cùng huyết nhân.

"Ta thua!" Miễn cưỡng ổn định thân hình, Lưu Cẩm chậm rãi nói.

Phó Tân chấp chấp tay, đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng: "Đa tạ."

Đánh một trận chấm dứt, dưới đài có người hoan hô có người tiếc hận. Ở nơi này dạng trong không khí, Tài phán trường lão tuyên bố Phó Tân chiến thắng, mà có Đan Dược tương trợ cộng thêm ngăn ngừa điều tức, Phó Tân rất nhanh đứng lên, tiến hành lần thứ hai khiêu chiến.

Không ra Sở Thần sở liệu, Phó Tân đứng là vẫn còn về phía trước ba phát khởi trùng kích, lần này đối thủ của hắn, chính là bài danh đệ tam Phi Vân.

"Phi Vân, Thối Thế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, Tam phẩm Đại Lực Viên Tinh mạch, thần lực vô cùng, tu luyện Huyền cấp hạ phẩm vũ kỹ Kinh Đào Quyền, từng mấy lần vượt cấp chém giết Tinh Nguyên cảnh nhất trọng yêu thú, thực lực mạnh mẽ. . ." Phi Vân mới vừa lên đài, liền có người đem đệ tử của hắn báo xuất ra.

Phi Vân thực lực không thể nghi ngờ, nhưng Phó Tân lúc trước bày ra thực lực cũng không thể khinh thường. Đây là một hồi Long Tranh Hổ Đấu, ai thắng xuất cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Rốt cục gần nửa canh giờ sau, hai người ở giữa chiến đấu chấm dứt, giao chiến mấy trăm chiêu, bài danh đệ tam Phi Vân một chiêu chi chênh lệch tiếc bại, rơi xuống đệ tứ.

Như thế, Phó Tân đạt được ước muốn, thành công tiến nhập Top 3. Không hề nghi ngờ, hắn là một thót hắc mã, hắc mã xuất hiện, tự nhiên mang cho mọi người vô hạn hi vọng cùng kinh hi, là lấy trong lúc nhất thời, dưới trận tiếng hoan hô không dứt.

"Phó Tân, chúc mừng người tiến nhập Top 3, còn muốn tiếp tục hướng trước sao?" Công bố kết quả sau khi, Tài phán trường lão hỏi một câu.

Phó Tân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn còn lắc đầu bỏ qua. Chiến thắng Phi Vân khó khăn vượt qua tường tượng của hắn, mà kia đệ nhị Chu Hạo nhưng cùng đệ nhất Ngọc Hàn Yên, hùng cứ nhiều năm không người rung chuyển, há lại như vậy dễ đối phó?

Tuy buông tha cho khiêu chiến, nhưng Phó Tân cũng không như vậy xuống đài, mà là tại xuống đài lúc trước làm ra một cái làm cho không người nào so với kinh ngạc cử động.

"Ta ở chỗ này chờ ngươi, ngươi, dám đến sao?" Phó Tân kiếm Bất Quy vô (kiếm, đao), mục quang cùng mũi kiếm một đạo chỉ vào dưới trận cái nào đó góc hẻo lánh, lời nói thần thái đang lúc tràn ngập khiêu khích.

Mọi người kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, kia góc hẻo lánh ngồi lên, đương nhiên đó là Sở Thần. Ở bên cạnh hắn, một cái phản hồng điều ngọc mài tiểu cô nương cười đến vô cùng sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Một cái bình đàm

"Phó Sur Huynh đây là xảy ra chuyện gì? Thế nào lúc này hướng Sở Thần phát ra khiêu chiến? Đây rõ ràng không phù hợp thi đấu quy tắc a!"

"Xem ra hai người đang lúc đứng trạm có chút sâu, nghe nói trước kia Phó Sur Huynh tại nguyệt theo rừng trúc phát hiện một cây Tam Diệp Hòa Lan, kết quả bị Sở Thần thi triển âm mưu quỷ kế cướp đi, như không phải Lôi Tiêu Điện sư huynh tương trợ, Phó Sur Huynh e rằng khó có thể có thành tựu hiện tại. Hơn nữa không ít người cũng biết, Sở Thần vẫn còn ở một đám tạp dịch đệ tử trước mặt nhục nhã Phó Sur Huynh."

"Xem ra Phó Sur Huynh là muốn rửa sạch trước hồ thẹn, cũng không biết Tài phán trường lão có thể hay không đồng ý. Nếu không ngăn trở, Sở Thần hôm nay thảm rồi, Phó Sur Huynh nhất định sẽ không lưu thủ. . ."

Đám người lú lú nghị luận, một mặt là hiếu kỳ Phó Tân cử động, một phương diện thì là hiếu kỳ Tài phán trường lão thái độ.

Dựa theo thi đấu quy tắc, hiện tại tiến hành hắn là Top 10 nội bộ khiêu chiến, vậy sau, rồi mới xác định xuất một cái sơ bộ bài danh. Tại cái bài danh này sau khi, mới là Ngoại Môn đệ tử công khai khiêu chiến, do không có bài danh đệ tử đối với có bài danh đệ tử tiến hành khiêu chiến.

Ngày nay Phó Tân lời này, rõ ràng liền vi phạm với thi đấu quy tắc. Ngoài ra, hắn hiện tại tạm thời bài danh thứ ba, lại đối với Sở Thần một cái không có bài danh đệ tử đưa ra tỷ thí yêu cầu, rõ ràng cũng không hợp quy tắc.

Chỉ bất quá quy tắc cũng không phải cứng nhắc, Phó Tân yêu cầu có thể hay không bị thông qua, còn phải nhìn Tài phán trường lão thái độ.

Sở Thần ngồi ở chỗ cũ, nhìn cũng không nhìn Phó Tân, mục quang lảng lạng rơi vào trọng tài trên người trường lão. Hiển nhiên, hắn cũng ở chờ đợi Tài phán trường lão thái độ.

Tài phán trường lão tựa hồ không có dự chút nào, đương trường tuyên bố đồng ý.

Trong lúc nhất thời toàn trường xôn xao, hiển nhiên tất cả mọi người không nghĩ tới quy tắc như thế đơn giản đã bị sửa lại. Nhưng rất nhanh, mọi người bình tĩnh trở lại, mục quang đồng loạt rơi xuống trên người Sở Thần.

Hắn có thể hay không ứng chiến đấu này?

Mọi người chờ mong trong ánh mắt, Phó Tân lần nữa lên tiếng: "Đã từng có gan lán ta, nhục ta, chẳng lẽ hôm nay liền đứng ra dũng khí cũng không còn sao?"

Lúc này Phó Tân, nghiêm nhiên một cái người bị hại, hắn hiện tại đưa ra khiêu chiến, chỉ là vì rửa sạch qua lại khuất nhục. Mọi người dưới đài không ai cảm thấy hắn không đúng, ngược lại bởi vì tâm tình trên cộng minh, nhao nhao vì hắn quang minh nói như vậy ủng hộ.

Nhân sinh trên đời, ai không có chịu qua khuất nhục? Chỉ là chịu nhục không sao, tìm trở về chính là. Một câu, không ai mãi mãi hèn!

"Phó Sur Huynh, vậy mới tốt chứ, ta duy trì ngươi!"

"Thực nam nhân, thuần túy đàn ông, có ân báo ân, có cừ oán báo thù, nên như vậy!"

"Phó Sur Huynh rất đẹp trai, người ta nhìn không được động tâm rồi thế nào xử lý?"

Đối với Phó Tân biểu thị tán thưởng ngôn ngữ rất nhiều, đương nhiên cũng không thiếu hạ thấp Sở Thần ác ngôn ác lời nói.

"Sở Thần, liền hỏi ngươi, có gan sao?"

"Rùa đen rút đầu, cũng liền biết khi dễ nhỏ yếu, có bản lĩnh ngươi lấy ra ngày đó khi dễ uy phong của chúng ta a!"

"Mọi người cũng chớ ép hấn, nghĩ đến hấn cũng không dám ứng chiến, một cái người nhu nhược mà thôi, không đáng tổn nhiều miệng lưỡi. . ."

Sở Thần nghe khá tốt, mặt không đỏ tím không nhảy, Tiểu Tiểu lại nóng nảy, nằng nhưng không cho có người như thế nói ca ca của nàng.

Tiểu cô nương một mạch, lúc này lửa giận thượng cấp, đứng người lên muốn khai mở mắng, lại không nghĩ một tay sống sờ sờ mang nàng được ngồi xuống.

"Chuyện của người lớn tình, tiểu hài tử đừng nhúng tay." Sở Thần nhàn nhạt thanh âm vang ở bên tai, Tiểu Tiểu cảm giác mười phần ủy khuất, người ta đầu nhỏ hơn sao?

Chỉ là cúi đầu hướng bộ ngực nhìn nhìn, không khỏi lại như đưa đám, có vẻ như cùng Vũ Hàm tỷ tỷ khác biệt rất lớn, chính là Bích Ngưng đó tỷ tỷ bất hiện son bất lộ thủy (*không đụng ta thì không biết hàng) đều không phải nàng có thể nhìn qua nó bóng lưng.

Sở Thần tự nhiên không biết tiểu nha đầu nội tâm cổ quái ý niệm trong đầu, hấn chỉ là dặn dò một câu "Đừng có chạy lung tung", đón lấy liền tại trước mắt bao người đứng người lên.

"Đây là ý định ứng chiến sao?" Mọi người bùng tình, đồng thời chớ có lên tiếng.

Sở Thần không nói một lời, trực tiếp hướng lui dài đi đến, từng bước một, không nhanh không chậm, không giống như là tại đi chiến trường, ngược lại có dừng khí tín đình rảnh rồi bước thanh thản.

"Đừng có dùng ngươi thấp kém ngôn ngữ tới vũ nhục lỗ tai của ta, ta liền đứng ở chỗ này, ngươi muốn chiến, ta liền chiến!" Chữ chữ âm vang, roi xuống đất có tiếng. Không có giải thích, không có giải thích.

Một câu, ngươi muốn chiến, ta liền chiến!

Toàn trường xôn xao, thì cách mấy tháng, mọi người cuối cùng lại một lần nữa lãnh hội đến Sở Thần cuồng vọng. Liền ngay cả một ít nội môn thậm chí tinh anh đệ tử, đều đem ánh mắt từ khác lui dài dời, ném đến trên người Sở Thần.

Ngắn ngủi yên lặng, tiếp theo là phô thiên cái địa chửi bới.

"Không biết xấu hổ, cướp người đồ vật, còn một lời giải thích cũng không có."

"Phó Sư huynh, hảo hảo giáo huấn một chút này cuồng vọng đồ, chúng ta cũng không muốn ngày nào đó bị hấn cướp đi đồ vật, còn muốn bị hấn vũ nhục. . ."

Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, ngàn vạn ác ngôn căn bản không vào tai. Phó Tân mặt mỉm cười, rất có phong độ đạo : "Ngươi là không phải hấn là cho sư huynh ta, hoặc là cho mọi người một cái giải thích hợp lý? Nếu như ngươi có thể trước mặt mọi người xin lỗi, ta có lẽ có thể cân nhắc một hồi hạ thủ nhẹ một chút."

Sở Thần hơi hơi con mắt, mục quang giọng mỉa mai đạo : "Ngươi ta ở giữa thù hận đến cùng như thế nào, ngươi trong nội tâm của ta từng người ít ỏi. Ngươi thích giả vờ giả vịt lừa bịp phía dưới những người này chuyện của ngươi, thế nhưng ngươi cho rằng như vậy liền có thể bức ta cúi đầu, không khỏi quá mức buồn cười."

Nói qua, Sở Thần mục quang dời, hướng dưới đài quét mắt một vòng, mỉm cười, thản nhiên nói : "Chỉ có kẻ yếu mới cần giải thích!"

Không có chút nào thu liễm, càng không có chút nào cấm kỵ, một câu thoải mái, thanh âm vang dội, truyền ra thật xa.

Tại đây một câu nghe phổ Phổ thông thông, ngắn ngủi yên lặng sau, trong đám người giống như nổ nôi.

Nếu như nói lúc trước mọi người chỉ là bởi vì Phó Tân mà đối với Sở Thần sinh lòng thành kiến, như vậy hiện tại, phần nộ của bọn hấn hoàn toàn là bởi vì chính mình. Sở Thần một câu "Chỉ có kẻ yếu mới cần giải thích", đau nhói vô số người tâm.

Thế giới này, thực lực vi tôn, ai không có bị ức hiếp qua? Bị ức hiếp, không tìm về được, liền tìm kiếm nghĩ cách muốn một lời giải thích. Bởi vì chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận thất bại qua lại.

Rất nhiều người sờ dĩ bị Phó Tân đơn giản gây xích mích tâm tình, hướng Sở Thần nã pháo, chính là bởi vì như vậy trốn tránh tâm lý, kẻ yếu tâm tính.

Bọn họ tự cho là nhiệt tình vì lợi ích chung áo ngoài, loại tâm tính này che dấu rất khá, lại không nghĩ rằng Sở Thần câu nói đầu tiên trực tiếp đâm trúng chỗ hiểm, đem bọn họ không nguyện ý nhất bại lộ tâm tư thẳng thắn thành khăn dưới ánh mặt trời.

Bị đau đớn người bình thường hội thẹn quá hoá giận, tựa như hiện tại, dưới đài đối với Sở Thần tiếng mắng từng mảnh từng mảnh.

"Thật sự là không cho người bót lo a, cái này thế nhưng là phạm nhiều người tức giận." Một chỗ, Bích Ngưng lắc đầu Tiểu Tiểu, đột nhiên đứng dậy hướng Tiểu Tiểu địa phương đi đến, năng cũng không yên tâm lúc này để cho Tiểu Tiểu một người đợi.

"Bồn tọa có chút lý giải năng vì cái gì đưa ra hai năm đồ ước, chỉ bằng những lời này, người có tư cách trở thành bồn tọa tương lai đối thủ!" Lôi Ngạo trong mắt hiện lên một tia tinh quang, giống như thợ săn thấy được động tâm con mồi.

Hai người chỗ không xa, say khướt sét tiêu đột nhiên ngồi dậy, ở một hội đột nhiên ngửa mặt cuồng tiếu, "Cường giả chân chính, không cần giải thích!"

Cường giả chân chính, không cần giải thích!

Câu này nhìn như điên cuồng lời nói, trên thực tế là đối với Sở Thần câu nói kia tốt nhất giải thích, đồng dạng, cũng là đối với võ đạo chỉ lộ tốt nhất thuyết minh.

Có ít người ngừng sau khi như có điều suy nghĩ, dần dần an tĩnh lại. Chỉ là, đa số người cũng không có nhìn thẳng vào dũng khí của mình, như cũ đem nước bắn không ngừng hướng Sở Thần gọi.

Nhìn nhìn Sở Thần phong khinh vân đạm, không nhúc nhích chút nào bộ dáng, Phó Tân mình bạch, muốn đánh bại Sở Thần tâm phòng là không thể nào, người này tâm trí chi kiên định, hoàn toàn không giống cái tuổi này người.

"Người đã không biết hồi cái, vậy chiến a!" Phó Tân hít sâu một hơi, trong mắt vẻ hưng phấn lóe lên rồi biến mất, quay đầu liền đối với Tài phán trường lão đạo: "Xin hỏi Trường lão, ta hai người có thể bắt đầu rồi sao?"

Tài phán trường lão gật gù đầu, cái gì lời cũng không có nói, yên lặng đẩy tới một bên.

Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, nhìn kia Tài phán trường lão liếc một cái, lại nhanh chóng vòng vo trở về.

Chiến đấu sắp bắt đầu, dưới đài lại là tân một sóng cao trào, Sở Thần toàn bộ địa đồ bắn phá hình thức ở dưới trào phúng, để cho gần như tất cả mọi người đứng ở Phó Tân một bên, hi vọng Phó Tân hảo hảo giáo huấn Sở Thần.

"Đã nghe chưa? Đây là quần chúng tiếng hô." Phó Tân cũng không động kiếm, mà là nhắm mắt làm ra một bộ mười phần say mê bộ dáng.

Sở Thần cười nhạt, nhàn nhạt trả lời một câu, "Kẻ yếu tiếng hô mà thôi, nếu như như vậy cũng có thể để cho người cảm thấy hưng phấn, ta đây sẽ không để ý để cho người nhiều nghe một hồi."

Phó Tân sắc mặt trì trệ, trong chớp mắt nội tâm chấn động không muốn không muốn, một hồi lâu mới âm thanh lạnh lùng nói: "Hi vọng chiến đấu chấm dứt sau người còn có nói vậy lời đừng khí. Xuất kiếm a, ta cũng không chiếm người tiện nghi, để cho người ba chiêu!"

Sở Thần sưng sờ, tò mò nhìn Phó Tân liếc một cái, người này đến cùng có nhiều tự phụ, cư nhiên cuồng ngôn muốn cho hắn ba chiêu?

Cùng Sở Thần kinh ngạc tương phản, dưới đài tự nhiên trầm trồ khen ngợi âm thanh một mảnh.

Một hồi lâu, Sở Thần mới lắc đầu cười cười, "Nếu như sư huynh có ý tốt, sư đệ ta tự nhiên không tốt chối từ. Vậy ba chiêu, sư huynh cần thận rồi."

Nói xong, Sở Thần rút ra Vân Phong kiếm, không có đi qua mây may sức thế, cũng không có bất kỳ hoa lệ kiếm thức, liền như vậy bình bình đạm đạm một kiếm đâm ra.

"Xùy~~, như vậy một kiếm cũng tốt ý tứ xuất thủ, chẳng lẽ là sợ? Không muốn mất mặt mới dùng như thế vô năng bình đâm?"

"Nguyên lai cũng bất quá chỉ như vậy, còn tưởng rằng Sở Thần thật lợi hại nha. Bất quá nói lại, thật sự là không có nghe nói vậy tiểu tử tu luyện qua cái gì kiếm pháp loại vũ kỹ."

Một đám Ngoại Môn đệ tử nhao nhao hạ thấp thời điểm, tinh anh đệ tử bên kia có ít người lại thần sắc ngưng trọng lên.

"Một kiếm này cảm giác thật kỳ quái, rõ ràng chính là lại đơn giản bất quá bình đâm, lại có loại không nói ra được hương vị. . ."

"Giống như kiếm nhập bình hồ, giống như thời gian qua nhanh, cực hạn chương không, cực độ tự nhiên, đây là -- Nhập Vi Chi Kiếm!"

Trong khi nói chuyện, Sở Thần một cái kia bình đâm đã xuất phát, kiếm đầu phong mang nhắm Phó Tân lòng ngực mà đi.

Phó Tân lạnh lùng cười cười, thầm nghĩ Sở Thần không biết tốt xấu, chỉ ven ven có ba lần xuất kiếm cơ hội cứ như vậy lãng phí hết một lần. Thật muốn loại ba kiếm qua sau hắn xuất thủ, Sở Thần nhất định không chết cũng tàn phế.

Trong khi đang suy nghĩ, Phó Tân bắt đầu chuẩn bị trốn tránh, đã nói rồi để cho ba kiếm, hắn tự nhiên không thể hiện tại liền xuất kiếm chính diện ngăn cản. Chỉ là chân chính bắt đầu tránh né thời điểm hắn mới phát hiện, Sở Thần một kiếm này xa xa không có nhìn qua như vậy đơn giản.

Bởi vì vô luận hắn thế nào trốn tránh, tựa hồ cũng không có biện pháp thoát ly kia một chút kiếm mang uy hiếp. Kia hàm mà dấu điểm phong mang, giống như giòi trong xương, để cho hắn cảm giác mình tùy thời sẽ bị đâm thủng.

Bất quá trong chớp mắt, Vân Phong kiểm cự ly Phó Tân đã rất gần.

Mà lúc này đây Phó Tân như trước không có né tránh biện pháp, nguy cấp thời khắc, hắn cũng bắt chấp cái gì ba kiếm ước hẹn, vào đầu một kiếm nghênh tiếp. Lại không nghĩ trường kiếm vừa mới ra khỏi vỏ, lại một kiếm ngăn tại không trung.

Kinh ngạc phía dưới ngẩng đầu, chỉ thấy mấy bước có hơn Sở Thần nghiêng kiếm chỉ đầy, cười nhạt nói : "Phó Sư Huỳnh thật can đảm sắc, lâm nguy không sợ, Sở Thần bội phục."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Kiếm lên Hoàng Tuyền

Lời nói bình thân, lại không nói ra được trào phúng.

Thật can đảm sắc? Lâm nguy không sợ?

Thật là một cái thiên đại chê cười, bây giờ là cá nhân đều nhìn ra Sở Thần cũng không có ý muốn thương tổn Phó Tân, hết lần này tới lần khác Phó Tân chính mình nhìn không được xuất kiếm, đây là đâu người sai vật sự can đảm? Lại là cái gì lâm nguy không sợ?

Mặc dù bỏ qua đoạn này không nói chuyện, chỉ cần nói Phó Tân xuất kiếm sự tình. Hắn trên một câu mới chỉ cao khí ngang nói muốn cho Sở Thần ba kiếm, hiện giờ mới đệ nhất kiếm, hay là một cái đơn giản được không thể lại đơn giản bình đẳng, hắn liền xuất kiếm ngăn cản. Nói đúng là lời như đánh rắm cũng không có đi như vậy, đây quả thực so với trở mặt lật sách mau hơn.

Dưới đài một mảnh an tĩnh, cho dù lại hận Sở Thần, lúc này cũng không ai không biết xấu hổ mở miệng nói chuyện, rốt cuộc, Phó Tân lần này cử động quả mức mất mặt, làm cho người ta nghĩ bỏ qua đều làm không được.

Huống hồ, Sở Thần lời kia tuy đơn giản, lại độ mạnh yếu mười phần, cho dù nghe được lại bực bội, lại hoàn toàn tìm không được phản bác điểm.

Tối làm cho người ta không nói được lời nào chính là, gia hỏa này dường như sớm đoán chắc hết thảy, một kiếm kia sớm không thu muộn không thu, hết lần này tới lần khác tại Phó Tân xuất kiếm sau khi mới thu, tại đây tiến vừa lui trong đó, Phó Tân đã bị đẩy vào tuyệt cảnh.

"Bích Ngưng tỷ tỷ, ca ca một kiếm kia rất lợi hại sao? Nho nhỏ thế nào nhìn không ra, nho nhỏ cũng sẽ đây này!" Dưới đài một chỗ, nho nhỏ ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy khó hiểu.

Bích Ngưng đầu ngón tay sửa sang cái trán tóc đen, mỉm cười đạo : "Vậy một kiếm bản thân không lợi hại, kiếm ngoại công phu mới chân chính lợi hại."

Lời giống vậy lời nói tại bất đồng địa phương vang lên, liền ngay cả tối cao trên khán đài tông môn cao tăng, cũng tốt những người này gật đầu không thôi.

Quả thật, Sở Thần một kiếm kia tại những cao thủ này trong mắt xem ra bất quá chỉ như vậy, nhưng mà kia tiến thoái ở giữa đoán, cũng tuyệt đối có thể so với tuyệt thế kiếm thuật.

Công khai, hội họp trong đó, không chiến mà khuất người chi Binh. Không phải này cái gì người đều có thể làm được.

Phó Tân lúc này mặt đỏ bừng, khổ sở quả muốn thổ huyết. Vốn đắc chí vừa lòng muốn rửa sạch trước hồ thẹn, vì thế hắn không tiếc gây xích mích mọi người, trắng trợn chần ìm, lại không nghĩ rằng chần ìm đến cuối cùng nhất, mặt mặt không phải Sở Thần, lại là chính bản thân hắn.

Ngày nay, dù sao hắn đã công khai vi phạm ba kiếm lời hứa, lại giải thích hay là câu nệ cũng không có ý nghĩa. Dứt khoát hắn cũng thả, chỉ cần đem Sở Thần đánh ngã, cuối cùng nhất cười vẫn là hắn. Trước mắt ngăn trở, bất quá là tạm thời.

Hiểu được, Phó Tân nhanh chóng điều chỉnh tâm tính, cười lớn một tiếng, "Sư đệ hảo kiếm thuật, lúc trước là sư huynh vô lễ, như thế, kia ba kiếm ước hẹn liền đem là một vui đùa lời a, kế tiếp, sư đệ cẩn thận rồi!"

Sở Thần trong nội tâm cười lạnh, Âm đạo Phó Tân này đầu óc ngược lại không ngu ngốc, lại không thấy thẹn quá hoá giận, cũng không có tìm kiếm nghĩ cách giải thích. Hắn vừa nói như vậy, rất nhẹ nhàng liền đem không thù tấn ân trách nhiệm quy kết tại trên người mình, do đó để cho hắn gặp chỉ trích vui đi rất nhiều.

Đích xác, bởi vì đoạn văn này, người phía dưới lại có chỗ ngừng đầu, dần dần có người vì Phó Tân giải thích lên.

"Vậy là sao, Sở Thần cũng không yếu, Phó Sur Huỳnh phát hiện gặp nguy hiểm ngăn cản cũng không sai a!"

"Biết sai có thể thay đổi, còn có thể thẳng thắn thành khẩn chính mình sai lầm, thật là tốt dạng. . ."

Nghe nói như vậy lời nói, Phó Tân trong nội tâm rốt cục triệt để bình tĩnh trở lại, cười đối với Sở Thần đạo : "Sur đệ còn có nói? Nếu như không nên kiên trì ba kiếm ước hẹn, sur huỳnh hay là nguyện ý thực hiện."

Sở Thần nhất thời liền buồn nôn đến không còn, đều phân thượng, nếu là hấn kiên trì mất không ba kiếm, há không phải khi dễ người? Huống hồ, hấn cũng không cho rằng Phó Tân hội thật sự không hoàn thủ.

Đề sớm chấm dứt này vô ý nghĩa miệng pháo, Sở Thần dứt khoát đem Vân Phong kiếm nâng lên, thần nhiên nói : "Người vô sỉ ta đã lĩnh giáo, xuất kiếm a!"

"Hào!"

Phó Tân hô lớn một tiếng, lúc này cũng không hề từ chối, ngược lại đem chính mình vô sỉ phát huy đến tận cùng, công khai trước xuất kiếm.

"Tiếp ta một kiếm, gió táp mưa rào!"

Gầm lên, Phó Tân một kiếm đâm ra, Tất Phong chôn hư ảnh hiện lên, phong trợ mưa roi, chỉ một thoáng, kiếm quang như mưa, hàn mang ngàn vạn, có cuồng phong gào thét mưa to mưa như trút nước xu thế.

Kiếm quang gào thét mà đến, mang theo phá hủy hết thảy uy thế, đem Sở Thần quanh thân bao quanh bao phủ, hoàn toàn không có tránh né không gian.

Mọi người dưới đài kinh hô, Phó Sur Huỳnh đây là muốn hạ sát thủ sao? Như thế phanh thây xé xác gần như Lăng Trì một kiếm, nếu Sở Thần ngăn không được, e rằng không chết cũng tàn phế.

"Bích Ngưng tỷ tỷ, ca ca không có sao chứ?" Cái nào đó góc hẻo lánh, nho nhỏ sắc mặt trắng bệch, cầm lấy tay của Bích Ngưng không tự chủ lúc dùng lực.

Bích Ngưng mặt giãn ra, vỗ vỗ nho nhỏ đầu, "Yên tâm đi, tin tưởng ca ca người, hấn không có việc gì."

Hai người trong khi nói chuyện, trên đài Phó Tân bóng kiếm đã đem Sở Thần bao phủ.

Một đoàn thanh sắc trong kiếm quang, mọi người thấy không rõ người ở bên trong ảnh, chỉ nghe kim thạch chi âm không ngừng truyền ra. Ngẫu nhiên cũng sẽ có một tia âm thanh lạ truyền ra, giống như cái gì đồ vật bị tan vỡ.

Không biết đi qua bao lâu, kiếm mang tàn đi, trên đài hai người thân ảnh lần nữa rõ ràng.

"A!" Nho nhỏ một tiếng kêu sợ hãi, nàng nhìn thấy Sở Thần quần áo tả tơi, toàn thân che kín tất cả lớn nhỏ miệng vết thương, miệng vết thương chảy ra huyết dịch, đưa hấn nhuộm được đỏ bừng.

Đám người cũng bạo động, đến cùng hay là Phó Tân càng mạnh, Sở Thần cuồng đồ đáng đời bị giáo dục.

"Người rất muốn giết ta?" Trên đài, Sở Thần sắc mặt bình thản, phảng phất bị thương căn bản không phải mình.

Phó Tân cười lạnh, nói chuyện cũng không tự chủ được thả ra, "Là có như thế nào? Chẳng lẽ ta không nên giết người?"

"Liền bởi vì kia Tam Diệp Hỏa Lan?" Sở Thần hơi ngạc, thấy Phó Tân gạt đầu sau lại lắc đầu, tuy không hiểu hấn còn là thần nhiên nói : "Có thể người cuối cùng giết không được ta!"

"Phải không? Vì sao ta đã trông thấy người nằm ở dưới kiếm của ta?" Phó Tân nhẹ răng cười, báo thù người dữ tợn gương mặt hiển lộ không thể nghi ngờ.

Sở Thần không nói, chỉ là duỗi ra ngón trỏ lắc, từng chữ một thần nhiên nói : "Người, không được!"

"Cuồng vọng!"

Phó Tân giận dữ, trán nổi gân xanh lên, lần nữa xuất kiếm, kiếm như hàn tinh, hàn mang ngàn vạn.

"Nhìn, lại là một kiếm vạn điểm hàn, Phó Sur Huỳnh tối cường chiêu thức, so với lúc trước tìm gió táp mưa rào càng mạnh!"

"Sở Thần đã bị thương, một kiếm này lại mạnh hơn trên một kiếm, xem ra là nhất định khiêng không qua, cũng không biết Tài phán trường lão hội sẽ không xuất thủ ngăn cản. Bất quá xem ra, Tài phán trường lão dường như không có ý định ngăn trở!"

Mọi người vừa mới bắt đầu nghị luận, Phó Tân một kiếm này đã thể hiện ra toàn bộ dữ tợn. Đồng dạng một chiêu, lần này xuất thủ uy thế, lại xa xa mạnh hơn cùng Lưu cảm cùng Phi Vân giao đầu thời điểm.

Vô tận phần nộ, vô tận sát ý, trong một kiếm này bày ra được phát huy tác dụng vô cùng .

Sở Thần cũng không cho rằng Phó Tân giống như này oán hận lý do của mình, rốt cuộc, từ đầu đến cuối cùng, hấn tựa hồ không có làm sai cái gì.

"Có lẽ có những người này chính là như vậy, tổng cho là mình là sinh hoạt vai chính, hết thấy tất cả đều hấn là lấy hấn làm trung tâm, một khi tao ngộ không như ý hoặc là phản kháng, liền lửa giận bùng cháy mạnh, dục vọng đem ngộ nghịch người giết tới rồi sau đó nhanh."

Trong nội tâm nghĩ đến, Sở Thần mục quang bỗng nhiên lạnh xuống.

Nếu như đối phương vô pháp buông xuống cừu hận, cố ý nhất quyết sinh tử, vậy hấn cũng không có lý do tránh lui, duy nhất lựa chọn, lấy sát dừng lại Sát!

Phó Tân mang theo vạn điểm hàn tinh lấy thao Thiên Hải sóng xu thế cuốn tới, đến mức, hết thấy cuối cùng đem chôn vùi.

Lúc này Sở Thần, đôi mắt mãnh liệt hàn quang, giống như bão tố bên trong một lá liễu thuyền, tùy thời có thể lật úp, chết không có chỗ chôn.

Chỉ là như thế hiểm cảnh, hấn như trước mặt không đổi sắc, vẫn không nhúc nhích.

Là đã tính trước?

Hay là đã sợ choáng váng?

Mọi người kinh hãi, đột nhiên một người hô : "Mau nhìn, hấn động."

Đích xác, Sở Thần động, hàn mang gần người trong chớp mắt, hấn động. Nhìn qua động tác vô cùng chậm chạp, lại luôn là tại hàn mang gần người trong nháy mắt ở trong.

Rút kiếm, bình sóng dậy sóng, sóng biển nhiều tiếng, Triều Sinh triều phát triển.

Xuất kiếm, sóng xanh liếm diễm, đốt viêm hiện ra, Thiên Lô tức giận.

Bình đâm, nhanh chóng như lưu quang, đốt viêm ba thước, Hoàng Tuyền rung động.

Trong nháy mắt, rút kiếm, xuất kiếm, bình đâm, một bộ động tác nước chảy mây trôi, phảng phất đã thuần thục ngàn vạn lần bản năng, kiếm lên hoàng tuyền bích lạc, đốt viêm kiếm chỉ chực thiên.

Chỉ một thoáng toàn trường tĩnh mịch, lặng ngắt như tờ. Xem cuộc chiến tông môn cao tăng thậm chí Bích Ngưng đám người tất cả đều không bị không chế đứng lên.

Đến cùng như thế nào một kiếm, mới có thể sản sinh lớn như thế rung động?

Một kiếm này thật sự đến từ Cửu U Hoàng Tuyền sao?

Ta Bích Tiêu Tông cái gì thời điểm có cường đại như thế kiếm pháp sao?

Tĩnh mịch, hai kiếm chạm nhau, bầu trời đốt viêm chống lại một kiếm vạn điểm hàn. Huyền cấp thượng phẩm vũ kỹ dữ tợn, giống như trận cuồng phong, đem kia vạn điểm hàn tinh quét ngang, dễ như trở bàn tay.

Phó Tân sắc mặt trắng xám, trơ mắt nhìn kia bích sắc đốt Viêm Thứ qua, phảng phất thời gian đều đã ngưng trệ, xung quanh hết thấy đều đã thành hắc bạch họa ảnh, ngoại trừ tim đập của mình, hấn cái gì đều nghe không được, cái gì đều nhìn không thấy.

Phanh!

Phanh!

Trái tim phảng phất muốn bạo liệt, lại phát không ra dù cho một chút thanh âm, ý thức tại tới trước, con đường phía trước lại là vô tận Hắc Ám Thâm Uyên.

"Không, ta không muốn chết, ngươi không thể giết ta. . ." Trong đầu tràn ngập sinh tồn nhớ nhung, đột nhiên, một tiếng rống giận vang lên tại lời đài vang lên.

"Dừng tay, không được đả thương người!"

Mọi người bị bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản không đếm xỉa tới Tài phán trường lão râu tóc đều dựng, đột nhiên một chương hướng Sở Thần đánh tới.

Mọi người kinh hô, "Tài phán trường lão rốt cục xuất thủ, Phó Sư Huỳnh không có việc gì."

Một góc, Bích Ngưng đột nhiên đứng dậy, lời kéo nho nhỏ nhanh chóng đi đến trước sân khấu.

Trên đài, Sở Thần một tiếng hừ lạnh, Vân Phong kiếm không chút do dự, mang theo bầu trời đỏt viêm xu thế, cường thế tiến dần lên, trong chớp mắt máu tươi ba thước.

Phó Tân một tiếng rống giận vang lên, còn không có phản ứng kịp, thân thể đã bị Sở Thần vòng vo phương hướng, đón lấy một đạo cường đại cuồng lực quán chú sau tâm, để cho hắn đương trường thổ huyết ba lít.

Sở Thần hồ hững thu kiếm, Phó Tân hét lên rồi ngã gục, cuối cùng nhất một hơi treo, hơi có chút chết không nhắm mắt ý tứ. Sở Thần đối diện, Tài phán trường mặt mọ sắc lúc trắng lúc xanh, duỗi ra thủ chương chậm chạp không có thu hồi.

"Ta vốn vô ý giết ngươi, cũng chưa bao giờ đem ngươi trở thành đối thủ của ta.

Ngày đó ngươi bị cuồng bạo Xích Sắc Dã Trư gây thương tích đào tẩu, là ta đánh chết nó đoạt được Tam Diệp Hòa Lan, căn bản không tồn tại đoạt ngươi đồ vật thuyết pháp.

Sự tình sau ngươi dường tốt tổn thương dẫn người trở về yêu cầu, thực lực không đủ bại vào tay ta, cũng không phải là ta tận lực nhục nhã, mà là ngươi tự rước lấy nhục.

Ta không biết ngươi không nên hận lý do của ta, lại không nên sát dừng khí của ta cùng quyết tâm. Thế nhưng ta cho ngươi biết, ngươi không cần chết không nhắm mắt, bởi vì hết thấy, đều là ngươi tự tìm."

Bình thân lời nói vang vọng yên tĩnh Huyền Hoa đình, trong lúc nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy lấy kia nhuộm máu trên người thiếu niên tựa hồ mang theo không hiểu quang sáng, làm cho người ta đồ sinh kính sợ, không dám xâm phạm vật nhỏ.

!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Bút họa giang sơn

Hồi lâu, kia Tài phán trường lão mới lạnh mặt nói : "Gọi ngươi dừng tay ngươi không nghe thấy? Lúc này thi đấu phía trên một chút đến liền ngừng lại thuyết pháp là giả sao? Ngươi cũng đã biết, uống sát đồng môn, tội khác Khi trư?"

Sở Thần ngẩng đầu, sắc mặt băng lãnh nhìn nhìn Tài phán trường lão, "Thứ nhất, lời của Trường lão đệ tử không nghe thấy, cho dù đã nghe được cũng không nghe thấy; thứ hai, Trường lão có từng đã nói với đệ tử yêu điểm đến liền ngừng lại?

Thứ ba, Trường lão có thể báo cho biết đệ tử, hắn Phó Tân đối với đệ tử hạ sát thủ thời điểm, ngài ở nơi nào? Thân là trọng tài, một chén nước đầu bát bình là cái gì ý tứ?

Đệ tử, người này đích xác chết rồi, nhưng không phải đệ tử gây nên, hắn vết thương trí mệnh, là phía sau một chương kia!"

Từng mảnh từng mảnh nói xong, Sở Thần mặt không đổi sắc.

Mọi người nhao nhao ghé mắt, đứng dậy hướng trên đài nhìn lại, quả nhiên, Phó Tân trúng kiếm bộ vị cũng không phải là trái tim chỗ hiểm, Sở Thần một kiếm kia cũng không trí mạng. Như thế, Phó Tân này cuối cùng vẫn còn đã chết tại Tài phán trường lão chi thủ.

Đương nhiên, kỳ thật đại mọi người đều minh bạch, Phó Tân chỉ từ đầu sỏ gây nên hay là Sở Thần. Như không phải hắn bức hiếp thân thể của Phó Tân [tẩu vị], Tài phán trường lão một chương kia cũng sẽ không rơi ở trên người Phó Tân, mà là rơi vào hắn trên người mình.

Nhưng đây cũng như thế nào? Sự thật trước mắt rất rõ ràng, Phó Tân chính là đã chết tại Tài phán trường lão chi thủ, không thể phản bác.

Trừ ra Phó Tân chết, mọi người lại nghĩ tới, Sở Thần bác bỏ đệ nhị điều thứ ba tựa hồ cũng có lý có cứ, chữ chữ châu ngọc, hoàn toàn đem Tài phán trường lão chất vấn bác bỏ được cái gì cũng sai.

Đích xác, trước đây Phó Tân hai trận khiêu chiến, Trường lão này cũng nói qua "Đao kiếm không có mắt, tận lực có một chút liền ngừng lại" các loại, hết

lần này tới lần khác Sở Thần cùng Phó Tân đối chiến, hần không có bất kỳ một câu lời nói lưu lại.

Có tâm cũng tốt, Vô Tâm cũng thế, nói ngắn lại, hần không có lý do dùng cái này chất vấn Sở Thần.

Mà Sở Thần nói điều thứ ba cũng là sự thật, lúc trước hần bị Phó Tân một chiêu gió tấp mưa rào giết đến toàn thân là huyết, khi đó Tài phán trường lão không có bất kỳ động tác; lúc Phó Tân thi triển càng mạnh sát chiêu, Tài phán trường lão vẫn không có nhúng tay.

Như thế, cuối cùng nhất Tài phán trường lão bằng cái gì hướng Sở Thần xuất thủ? Thân là trọng tài, một chén nước đầu bát bình sao? Như thế, muốn người này trọng tài làm gì dùng?

Sở Thần chỗ liệt chi lý, duy nhất không thành lập, đại khái cũng chỉ có điều thứ nhất. Nghe được chính là nghe được, không nghe thấy chính là không nghe thấy. Hần hết lần này tới lần khác tới một câu cho dù nghe được cũng không nghe thấy, này đã không phải cuồng vọng vấn đề, này hoàn toàn là tại mắt mặt.

Chỉ là tuy biết rõ bị đánh mặt, mọi người như cũ không còn lời để nói.

Kia bị đánh mặt Tài phán trường lão đồng dạng không còn lời để nói, bởi vì vốn là hần từng có trước đây. Chẳng lẽ lại hần kéo thiên khung, cũng phải không được người phản nân hay sao?

Phó Tân chi tử đã thành kết cục đã định, ngược lại Sở Thần cùng Tài phán trường lão đang lúc mâu thuẫn giờ mới bắt đầu. Theo tầm mắt chuyển di, mọi người thấy hướng Tài phán trường lão mục quang cũng cổ quái.

Sở Thần nói không sai, này trọng tài nếu không công bình, kế tiếp nếu như bọn họ khiêu chiến, có thể hay không tạo ngộ tình huống tương tự? Không có phát sinh khá tốt, một khi phát sinh, há không phải có lo lắng tính mạng?

"Xin hỏi Trường lão, có thể tuyên bố kết quả sao?" Thấy Tài phán trường lão mục quang âm đức, Sở Thần mặt như bình sóng, không cho là đúng.

Trước kia lúc mới bắt đầu, hần đã cảm giác được lão gia hòa này không đúng, chẳng những nhanh chóng đã đáp ứng Phó Tân phá hư quy tắc yêu cầu, hơn nữa khai chiến thời điểm còn không có bất kỳ nhắc nhở, phảng phất có ý dung túng Phó Tân hành hung.

Sau tới chuyện đã xảy ra, lại càng thêm xác nhận phán đoán của hần, Tài phán trường này lão đối với hần rất có địch ý, vì thế không tiếc phá hư thi đấu quy củ, tổn hại sinh tử.

Trong lòng Sở Thần, chỗ tối địch nhân xa xa so với chỗ sáng địch nhân đáng sợ.

Đang bởi vì như thế, hần mới một chút không cho Tài phán trường này người quá quen, trước mặt mọi người để cho hần rơi vào tình huống khó xử. Mà chuyện này run đến chỗ sáng, chắc hần Tài phán trường này lão sau này có ý xấu mắt cũng sẽ có điều kiêng kị, không dám tùy ý làm bậy.

"Hào, hảo! Nhớ kỹ, vốn Trường lão Hoàng Viễn." Chẳng quản hận không thể đem Sở Thần bầm thây vạn đoạn, Hoàng Viễn như cũ gắt gao khắc chế, hần biết rõ, hần hiện tại đã bản thân khó bảo toàn, còn dám xuất thủ lỗ mãng, e rằng không ai có thể cứu được hần.

Quả nhiên, lời này vừa mới rơi xuống đất, khán đài chỗ cao một cái thanh âm uy nghiêm truyền đến.

"Nội môn Trường lão Hoàng Viễn, thân là trọng tài, có sai sót công bằng, tận lực dung túng, không tuân theo quy định xuất thủ, tạo thành đệ tử thương vong, tông môn hình tượng tổn hao nhiều. Hiện hủy bỏ thi đấu trọng tài chức, cách đi nội môn dài ¼, phạt hướng Thiên Phong Nhai suy nghĩ qua một tháng, nhìn qua cái khác môn nhân lấy đó mà làm gương!"

Lời còn chưa dứt, một người toàn thân tràn ngập sát khí đích lão già từ trên trời giáng xuống, đón lấy một đội nghiêm túc Cháp Pháp Đệ Tử xuất hiện ở trên đài.

"Bắt lại, lập tức áp hướng Thiên Phong Nhai!" Sát khí lão già ra lệnh một tiếng, Cháp Pháp Đệ Tử lúc này tiến lên áp người.

Hoàng Viễn không có chống cự, thậm chí cũng không có nói một câu, hần ngoan độc âm trầm mục quang một mực ở trên người Sở Thần, chưa bao giờ chuyển di.

Thăng đến Hoàng Viễn bị áp đi, mọi người dưới đài mới kịp phản ứng.

"Thiên Phong Nhai, kia không phải trong truyền thuyết cấm địa sao? Nghe nói đó là một tòa Cô Phong, chỉ có một cây xích sắt vượt qua ở trong Vân Hải, chỉ có phạm vào tử tội đệ tử mới có thể bị phạt hướng chỗ đó!"

"Nghe nói Thiên Phong Nhai cách mỗi một canh giờ, liền có Cửu Thiên Cương Phong đột kích, Cương Phong thực thịt gọt cốt, liền ngay cả Tinh Nguyên cảnh Tinh mạch võ giả, ở phía trên cũng sống không qua một ngày, sẽ bị thổi thành một câu xương trắng. Hiện giờ Hoàng Viễn Trường lão muốn đợi một tháng, há không phải. . ."

Chỉ có biết Thiên Phong Nhai người đáng sợ mới có thể minh bạch lần này trừng phạt có nhiều trọng. Hoàng Viễn lần đi, không khác một hồi sinh tử đại kiếp nạn.

Đúng là như thế, mọi người mới minh bạch một cái đạo lý, tông môn uy nghiêm, không để cho xúc phạm!

Hoàng Viễn bị phạt, ngoại môn thi đấu trọng tài vị trí liền trống đi. Đi qua một đoạn thời gian thương nghị, rất nhanh kia mặt mũi tràn đầy sát khí đích lão già tự mình lên sân khấu đảm nhiệm trọng tài.

Từ bốn phía nghị luận, Sở Thần đã biết thân phận của lão già này, người này là là Bích Tiêu Tông Chấp Pháp Trưởng Lão Nhậm Thiên đi, làm người Thiết Diện Vô Tư, quản lý tông môn hình phạt sự tình, quyền hành quá nhiều, chính là Bích Tiêu Tông chân chính tầng cao nhất mấy người nhất.

"Bốn tràng tỷ thí, Sở Thần chiến thắng, tạm liệt đệ tam. Sở Thần, còn muốn tiếp tục khiêu chiến?" Nhậm Thiên ngôn ngữ trong nghề không nhiều lắm, vừa lên tới liền trực tiếp tuyên bố kết quả, lại hỏi Sở Thần kế tiếp ý định.

Sở Thần vừa mới ý bảo Bích Ngưng, để cho nàng mang nho nhỏ trở về, này sẽ nghe được hỏi, nghĩ nghĩ đáp : "Đệ từ thỉnh cầu khiêu chiến đệ nhị Chu Hạo nhưng sư huynh."

Vừa dứt lời, không đợi Nhậm Thiên đi hỏi, Chu Hạo nhưng cười dài một tiếng nhảy lên lời dài, chấp tay nói : "Sư đệ lúc trước một kiếm thật là uy phong, ta đều có chút không thể chờ đợi được."

Sở Thần đáp lễ lại, liền nghe Nhậm Thiên hành đạo : "Có một chút liền ngừng lại, tự giải quyết cho tốt." Nói xong phối hợp đứng ở một bên.

"Sư huynh, thỉnh!"

"Thỉnh!"

Hai người trước lễ sau Bình, không có chút nào nói nhảm, trực tiếp khai chiến.

Hai người này vền vẹn đã gặp mặt hai lần, nhưng đối với đối phương ấn tượng cũng không tệ.

Này thi đấu, thật đúng chính là chân tâm thật ý luận bàn, nửa điểm không thấy sát phạt chi khí. Phảng phất kia bài danh căn bản cũng không trọng yếu.

Sở Thần cầm trong tay Vân Phong, thân kiếm trầm trọng, ở trên khắc dấu lấy Đóa Đóa vân văn. Bản thân tu luyện qua quân lã truyền thụ cho cơ sở kiếm chiêu, cùng với có thể so với Huyền cấp thượng phẩm vũ kỹ Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm.

Chu Hạo nhưng cầm trong tay mực lông mày, toàn thân ngăm đen, có nhận Vô Phong, càng giống là một chuỗi thước. Quanh năm tinh nghiên Hạo Nhiên Chính Khí kiếm pháp, người cùng kiếm hợp, rất có nho hiệp lẫn gió.

Thuần túy chỉ vì xác minh bản thân sở học luận bàn, không trộn lẫn mấy may tranh danh đoạt lợi nhân tố, đánh nhau mặc dù không có loại kia hóa bạo tình cảnh, lại là để cho rất nhiều Ngoại Môn đệ tử như si mê như say sưa, thu hoạch tương đối khá.

Hai người này một đánh, hơn nửa canh giờ đi qua, thái dương đã lên tới đỉnh đầu.

Đột nhiên, hai người một cái giao phong sau không hẹn mà cùng sau lui, xa xa tương đối, một cái kiếm chỉ Thương Thiên, một cái chỉ xéo mặt đất. Mực quang tương đối, dài y bóng bệ, nhanh nhẹn phong thái dẫn tới một đồng nữ đệ tử liền tiếp khẩu đầu, làn thu thủy không chỉ.

"Sư huynh hảo kiếm pháp, Hạo Nhiên Chính Khí quả thật danh bất hư truyền." Sở Thần cười nói.

Hạo Nhiên Chính Khí này vốn là đường đường chính chính, trời sinh một cỗ không để cho xâm phạm quân tử phong thái, có thể khiến người không chiến trước e sợ, bại địch ở vô hình. Lại phối hợp Chu Hạo nhưng tứ phẩm đồ xanh bút Tinh mạch, uy lực lại càng là kinh người.

Chu Hạo nhưng cười lớn một tiếng, đồng dạng khen : "Sư đệ kiếm pháp cũng khá tốt, mặc dù chỉ là cơ sở kiếm chiêu, lại sâu được kiếm đạo tinh yếu, chắc hẳn nổi danh nhà chỉ điểm."

Sở Thần là từ không đánh giá thấp qua Chu Hạo nhưng, cho nên đối với Chu Hạo nhưng biểu hiện ra ngoài hết thấy, hẳn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhưng Chu Hạo nhưng bất đồng, tự mình lãnh hội Sở Thần kiếm pháp, hẳn mới hiểu được Sở Thần chân chính đáng sợ. Tuy lật qua lật lại chỉ là cơ sở kiếm chiêu, nhưng những chiêu thức này tại Sở Thần trong tay lại giống như có linh hồn đồng dạng, tràn ngập không hiểu áp bách.

Có thể đem cơ sở kiếm chiêu luyện đến trình độ như vậy người, há có thể khinh thường? Chu Hạo nhưng thậm chí cảm thấy được, nếu không phải có Hạo Nhiên Chính Khí trời sinh áp chế, đơn thuần kiếm đạo, hẳn khả năng không phải là đối thủ của Sở Thần.

Quân Tử Phong độ, tinh táo tương tích, hai người luận bàn bên trong bày ra kiếm đạo, làm người chỉ đạo, cùng với phía sau đối thoại, đều làm người khen ngợi không thôi.

Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy kia cái cuồng vọng làm cho người chán ghét Sở Thần, lúc này không những nhìn qua chẳng nhiều sao đáng ghét, ngược lại có như vậy một tia khả ái.

"Thời gian cũng không sớm, luận bàn được cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta không bằng đến một chiêu định thắng bại, như thế nào?" Sở Thần cười nói, chỉ Thiên Vân Phong dõng xuống, cải thành bình đầu.

"Hảo, vậy chúng ta liền một chiêu định thắng bại!" Chu Hạo nhưng cười sang sảng, chỉ địa mực mai giờ lên, đồng dạng cải thành bình đầu.

Xa xa tương đối, mũi kiếm chỗ hướng, hai người chậm chạp không động, một cổ không hiểu khí thế tại hai người quanh người vây quanh, không ngừng kéo lên.

Mọi người nín thở ngưng thần, không dám có chút buông lỏng. Bọn họ tin tưởng, hai người này bất động thì thôi, khẽ động, tất nhiên long trời lở đất.

Chu Hạo nhưng một tay phía sau, toàn thân bao phủ tại một cổ mệnh môn đại khí bên trong, đỉnh đầu đỏ xanh bút lóe lên rồi biến mất, đang ở đó trong chớp mắt, một luồng nhân nhật chói lọi như sợi tơ khuếch tán, Triển Nhiễm tại mực lông mày phía trên.

Choi liễu tiến nhập mực lông mày thân kiếm, nhất thời một cổ Thư Hương Hàn Mặc chi khí cuốn tới, nồng đậm hắc sắc quang sáng từ kiếm thể khuếch tán, như chân thật mực đậm, nhạt nhuộm năm xưa.

Sở Thần sắc mặt ngưng trọng, thấy được đỏ xanh bút Tinh mạch bay ra chói lọi thời điểm, hần liền đã biết, một trận chiến này hần thua.

Trước mắt Chu Hạo nhưng, bất động như núi, mệnh môn như biển, trong tay một chuỗi mực lông mày, thay vì nói là kiếm, không bằng nói là một bả roi Nhân đạo văn minh Thương Thiên tuyệt bút.

Mặc dù biết rõ tất bại, Sở Thần cũng không ý định buông tha cho xuất kiếm, võ giả chi đạo, có thể dễ dàng tha thứ thất bại, cũng tuyệt đối không thể mất đi dũng khí chiến đấu.

Ôm không chết không lui quyết tâm, Sở Thần khí thế bắt đầu liên tiếp kéo lên, bất kỳ nhưng, Từ Sắc Hóa Diễm nhiễm lên hai con ngươi, đỉnh đầu Từ Văn Tinh mạch hư ảnh lóe lên tức chưa, loáng thoáng, màu xanh nhạt hóa diễm hiện ở Văn Phong phía trên.

Không tiếng động tinh mạch, đột nhiên Sở Thần động, kiếm lên Hoàng Tuyền, long trời lở đất.

"Bầu trời đốt viêm!"

Chu Hạo nhưng bất động như núi, rút kiếm như bút, Mặc Long vạn trọng.

"Mực nhuộm Hồng Trần!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tinh không Huyền Cảnh

Không son mưa sau, bình hồ trong như gương, con cá vọt trời lên mặt nước thông khí, đột nhiên một vũ chim bay lướt qua, chuồn chuồn lướt nước vừa chạm vào tức cách sau nhanh chóng đi xa, chỉ để lại mặt hồ nhộn nhạo từng vòng rung động.

Xuôi theo hồ trên đường nhỏ, một nhóm bốn người chậm rãi bước tới.

Đi tại vị trí thứ nhất là Ngọc Hàn khói lửa, một bộ bạch y, trong trời nhưng lạnh lùng dị thường, mỗi một bước đều tản ra sinh ra chói gắt khí tức.

Vị thứ hai đồng dạng là một cô gái, trong trời nhưng lạnh lùng bên trong mang theo nhân nhật cao ngạo, chỉ là thỉnh thoảng, nàng hội bởi vì phía sau hai người đối thoại mà nhíu mày. Cô gái này chính là hồi lâu không thấy Lâm Khê Nhược.

Vị thứ ba vị thứ tư sóng vai mà đi, thỉnh thoảng giao lưu vài câu, phát ra trong sáng tiếng cười. Hai người này đương nhiên đó là Chu Hạo nhưng cùng Sở Thần.

Ba ngày trước, tông môn thi đấu đã chấm dứt. Với tư cách là Ngoại Môn đệ tử Top 3, Ngọc Hàn khói lửa, Chu Hạo nhưng cùng Sở Thần ba người, đạt được tiến nhập tinh không Huyền Cảnh cơ hội.

Ngoài ra, Lâm Khê Nhược với tư cách là khó gặp thiên tài thiếu nữ, tuy đặc biệt đề bạt tiến nhập nội môn, trên thực tế tu vi vẫn còn áp chế tại Thái Cực Cảnh Cửu Trọng, cố bị phá lệ cho phép tiến nhập tinh không Huyền Cảnh.

"Nói một chút, ngươi cùng Bích Ngưng sư tỷ là không phải có chút kia cái gì?" Đội ngũ cuối cùng nhất, Chu Hạo nhưng phảng phất đối người đồng dạng hai cái ngón tay cái đụng tới đụng đi, nháy mắt ra hiệu, đã bắt quái lại hèn mọn bí ối.

Sở Thần không khỏi có chút im lặng, quai dị nhìn hấn một cái đạo : "Ngươi cho là ta có thể cùng nàng có cái gì?"

Chu Hạo nhưng sững sờ, chột bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, "Cũng đúng ha ha, Bích Ngưng sư tỷ thế nhưng là Thanh Tiêu Các thủ tọa, nhiều ra sắc người đều chúm mắt, không có lý do vừa ý ngươi một cái đồ gà bấp."

Sở Thần mặt tối sầm, thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun ra, gia hỏa này, có nói như vậy sao? Cái kia điểm hướng là bữa sáng chym sao? Coi như là, đó cũng là một cái đang định cất cánh đồ gà bấp.

Bất quá nói lên Bích Ngưng, hấn ngược lại là nghĩ tới một chuyện. Trước khi đi đêm, Bích Ngưng nói cho hấn biết, thi đấu phía trên Phó Tần sở dĩ muốn giết hấn, không hề chỉ bởi vì hai bên thù hận, còn có người ở sau lưng thúc đẩy.

Ngươi này danh cánh rừng biển, nội môn bên trong bài danh Top 10 cao thủ, còn có cái ca ca, lại càng là tại tinh anh đẳng cấp Thanh Vân bảng đứng hàng trước mao.

Dẫn đến Phó Tần thực lực đột nhiên tăng mạnh Tam Diệp Hòa Lan, chính là người này cung cấp. Ngoài ra, người kia vì Hoàng Viễn Tài phán trường lão, cũng là người này khơi thông qua.

Lấy thân phận Bích Ngưng, đạt được những tin tức này cũng không kỳ quái, Sở Thần cũng không có cái gì hảo hoài nghi.

Đang nghĩ ngợi sau này khả năng phải đối mặt khiêu chiến, lại không nghĩ Chu Hạo nhưng yên tĩnh không có một hồi, lại bắt đầu.

"Bích Ngưng sư tỷ bên kia hấn là là không thể nào, vậy chúng ta đối lại chủ đề, nghe nói ngươi trước mặt kia cái ai có chút cái gì, lộ ra một chút quá?" Chu Hạo nhưng lặng lẽ chỉ chỉ phía trước Lâm Khê Nhược, nhìn như rất nhỏ âm thanh lời nói, trên thực tế bị Lâm Khê Nhược nghe được rõ ràng.

Sở Thần lắc đầu, nhìn Chu Hạo nhưng liếc một cái không nói gì, có một số việc hấn không muốn nhắc lại, cảm một ít có sự để khi phụ một nữ nhân không phải là phong cách của hấn.

Chỉ là Sở Thần mặc dù không có mở miệng, kia Lâm Khê Nhược lại vẽ mặt băng lãnh xoay người lại, "Đã từng chúng ta có hôn ước, sau tới hấn bỏ ta!"

Nói qua, Lâm Khê Nhược ngược lại nhìn về phía Sở Thần, thần nhiên nói : "Có một số việc, làm chính là làm, có cái gì không dám nói?"

Sở Thần khẽ nhú mày, Lâm Khê Nhược quay người.

"Ngươi được đẩy tiểu tử, nói nhanh lên đến cùng thế nào cùng một loại?" Chu Hạo nhưng lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Sở Thần nhún nhún vai, "Ngươi không đều thấy được?" Nói xong tăng thêm tốc độ đem Chu Hạo nhưng ném ở cuối cùng nhất.

Sáng sớm xuất phát, chỉ nhật Lạc Tinh thăng thời điểm, bốn người mới vừa tới một chỗ chân núi.

Tinh thần phong, chỗ Bích Tiêu Tông tối thâm xử, chính là Bích Tiêu Tông Đệ Nhất Cao Phong.

Ngon núi này hình thể thẳng tắp, như Kinh Thiên đại kiếm, thân núi chí cao, đồn đại nói thẳng Thiên Vực Tinh thần, Tinh thần phong vì vậy mà được gọi là.

"Bốn vị bên này thỉnh, Tông chủ các trưởng lão tại thượng xin đợi đã lâu."

Bốn người ban đầu đứng lại, dưới ánh sao một người tuổi còn trẻ đi ra, tùy theo bốn đầu xích trảo bích chữ thú từ trên trời giáng xuống, mục quang tán ra sâu kín bích quang, lợi trảo quán quanh lấy sắc bén hồng mang.

Bốn người một người một con, đón lấy xích trảo bích chữ thú thẳng không, tại Tinh Huy bên trong cấp tốc hướng Tinh thần phong đỉnh núi mà đi.

Hơn nửa canh giờ sau, xích trảo bích chữ thú đáp xuống, bốn người trở mình bỏ vào đỉnh núi. Trên đỉnh núi, Bích Tiêu Tông Tông chủ Minh Hoa mang theo một đám Trưởng lão chờ đợi đã lâu, bốn người không dám lãnh đạm, nhất nhất tiến lên hành lễ.

"Thời gian không sai biệt lắm, làm phiền các vị Trưởng lão phân ra phó tất cả phong, tất cả đi chuyện lạ!" Ngắn ngủi giao lưu sau, Minh Hoa Tông chủ hạ lệnh.

Tám gã Trưởng lão lúc này cười xích trảo bích chữ thú bay vào bầu trời đêm, lúc này Sở Thần mới có cơ hội dò xét vị trí hoàn cảnh.

Kỳ thật cũng không có cái gì đẹp mắt, bởi vì trong tầm mắt ngoại trừ thiên thượng Tinh thần, cái gì cũng không có, cũng khó trách nói Tinh thần này phong được xưng nổi thẳng Thiên Vực Tinh thần.

"Như thế nào? Nơi này cũng không tệ lắm phải không? Chỉ có ở chỗ này, mới có thể minh bạch mệnh mông ở giữa thiên địa, người có nhiều nhỏ bé!" Dưới ánh sao, Chu Hạo nhưng khó được chăm chú một hồi.

Sở Thần nhìn lên Tinh thần, hồi lâu cười nói : "Đúng là như thế, thiên địa trước mặt, người bất quá muối bỏ biển, nhỏ bé như cát sỏi. Chỉ là ta cảm thấy được, người chỉ làm người, không hề chỉ tại thân thể, ở chỗ tâm"

"Người đây là trong lời nói có chuyện a?" Chu Hạo nhưng hai mắt tỏa sáng, giống như cười mà không phải cười nói.

Ngọc Hàn khỏi lửa cùng Lâm Khê Nhược lần lượt quay người, trong ánh mắt mang theo hơi hơi suy tư. Liền ngay cả kia nhìn lên tinh không Minh Hoa Tông chủ, trong mắt đồng dạng như có điều suy nghĩ.

"Người thân thể đích xác nhỏ bé, nhưng ở nơi này thân thể nhỏ nhỏ trong, lại có thể sắp xếp một khóa bao la tâm. Phàm trần ta thấy người, kể hết trong lòng, sông núi thương hải, Nhật Nguyệt Tinh thần; phàm trần ta không thấy người, như cũ trong lòng, bầu trời Hoàng Tuyền, trời cao thiên ngoại."

Hít sâu một hơi, tâm tình của Sở Thần nhất thời ngẩng cao:đất đỏ, "Ta rất vui mừng, ta là một cái nhỏ bé người, mà không phải một khối băng lãnh tảng đá, cũng không phải một khóa vĩnh viễn treo cao Tinh thần.

Ta có thể tắm rửa tất cả Tinh quang, ta có thể đi khắp sông núi biển rộng, thử đi ôm chúng, chinh phục chúng. Hay là câu nói kia, thấy người, không thấy người, đều ở lòng ta."

Gió đêm thổi qua, Tinh thần trên đỉnh một mảnh an tĩnh. Mấy người nhìn nhìn kia rộng mở ôm ấp ôm tinh không thiếu niên, phảng phất, tâm thần tựa hồ có dũng khí không hiểu xúc động.

Thấy người, không thấy người, đều ở lòng ta. . . Thử ôm, thử chinh phục. . .

Hồi lâu, Chu Hạo nhưng lắc đầu, tiểu tử này, thật đúng cùng những người khác không đồng nhất, thiên địa trong lòng, muốn chinh phục thiên địa sao? Trên đời này, cuồng nhân sao mà nhiều? Rồi lại có ai dám can đảm như thế cuồng ngôn?

Ngọc Hàn khỏi lửa hờ hững quay đầu đi, trong gió đêm tóc đen tung bay, này mằm lấy ngân sắc Tinh Huy, một bộ bạch sắc sa y theo gió dãn tại trước ngực bụng dưới thậm chí thon dài vượt mà hai chân phía trên, lại đang phía sau phiêu khởi, bay phất phới, trong lúc giặt mình, giống như kia trong thiên cung Quảng Hàn Tiên Tử.

Lâm Khê Nhược nhìn thật sâu Sở Thần liếc một cái, trong đôi mắt phức tạp thần sắc chợt lóe lên, chẳng biết tại sao, nàng tìm đập được đặc biệt lợi hại, trong trí nhớ rất nhiều sớm đã quên đi hình ảnh lần nữa tái hiện, đó là nàng từng cho rằng trân quý nhất, sau lại bị vô tình vứt bỏ đồ vật.

Minh Hoa Tông chủ không biết đang suy nghĩ chút cái gì, cuối cùng than nhẹ một tiếng đem ánh mắt từ trên người Sở Thần dời.

Cứ như vậy yên tĩnh, từng đạo hoa quang tại trong bầu trời đêm sáng lên.

"Nhìn, chính bắc phương vị sáng lên, chính nam phương cũng sáng lên. . ." Chu Hạo nhưng chỉ điểm lấy, Sở Thần theo lời nhìn lại, từng tòa tháp một mảng lớn trên ngọn núi sáng lên óng ánh vàng sáng, phảng phất biển rộng mênh mông bên trong cột mốc, mười phần dễ làm người khác chú ý.

Từng tòa sơn phong sáng lên, khổng lồ khí thế, mặc dù cách mấy trăm trượng hư không như cũ làm cho người ta cảm giác mười phần áp lực, bất đồng sơn phong tách ra vàng sáng nhan sắc bất đồng, khí thế cũng không giống nhau dạng.

Phảng phất tuần hoàn theo loại nào đó quy luật, chính bắc phương vị U Lan như nước, chính nam phương lấy đỏ thắm như lửa, phương đông thanh khí bùng bùng, Tây Phương kim mang ngút trời.

Mà ở bốn phương chủ vị ra, còn có tây bắc, Tây Nam, Đông Bắc, đông nam Tứ đại phương vị, đồng dạng lóe ra màu sắc bất đồng vàng sáng.

"Tinh thần tám phong đứng hàng bát phương, mỗi một ngọn núi đỉnh núi đều có đời thứ nhất Tông chủ bố trí xuống trận pháp. Tám trận đồng thời mở ra, hợp ở một chỗ, lại vừa mở ra tinh không Huyền Cảnh chi môn." Thấy Sở Thần thấy nhập thần, Chu Hạo nhưng giải thích nói.

Theo Tinh thần tám trên đỉnh trận pháp mở ra, phảng phất Đầu Đỉnh Thiên Vực trong chớp mắt có định xuống, kia Tinh thần tựa hồ trở nên vô cùng sáng ngời, thấp thoáng có mảnh lớn Tinh quang hội tụ, cùng tám phong đại trận lẫn nhau hô ứng.

Cũng không biết đi qua bao lâu, rốt cục, tám đạo thô to Tinh quang thành bó vượt qua phía chân trời mà đến, giống như như lời đỉnh đánh vào tám phong đại trận. Đánh trúng trong chớp mắt, nhất thời đất rung núi chuyển, phảng phất sơn phong tùy thời muốn ló.

Đúng lúc này, Chu Hạo nhưng nhắc nhở : "Chuẩn bị, nhập khẩu lập tức muốn xuất hiện, tổng cộng chỉ có ba hơi thở thời gian."

Vừa dứt lời, tám đạo khổng lồ chùm sáng từ tám phong đại trận bắn ra, nhắm Tinh thần đỉnh núi hội tụ mà đến.

Đỉnh núi tầm hơn mười trượng trở lên, chùm sáng đụng vào nhau, một cỗ vô hình không gian sóng chấn động ra điên cuồng cuốn, trong lúc nhất thời phảng phất toàn bộ thế giới đều bắt đầu vận vẹo, không có nhan sắc, không âm thanh âm.

Sở Thần gất gao trùng lớn hai mắt, ba hơi thở trôi qua tức thì, không được phép nửa điểm sơ sẩy.

Tám phong phóng tới chùm sáng cũng không đoạn tuyệt, đỉnh đầu tụ tập vị trí đã hiện ra vòng xoáy hình dáng, chậm rãi xoay tròn. Phảng phất không chịu nổi khổng lồ lốc xoáy trọng lượng, lốc xoáy bắt đầu chậm rãi dời xuống.

"Ngay tại lúc này, nhảy!" Đột nhiên, Minh Hoa Tông chủ trầm giọng hạ lệnh.

Bốn người không chút do dự, đồng thời nhảy lên, rơi vào kia vận vẹo lốc xoáy, trong chớp mắt biến mất thân ảnh. Gần như đồng thời, lốc xoáy đó cũng

tiêu thất, phảng phát từ không xuất hiện qua.

...

"Đỉnh đầu sao thiên, khắp Bộ Hư không, đây là tinh không Huyền Cảnh sao? Cảm giác Giác Chân vô cùng kỳ diệu!" Trời đất quay cuồng bên trong tinh tảo lại, Sở Thần đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Đầu Đỉnh Thiên Vực rộng lớn, Tinh thần việt chẳng nhiều sao nhiều, phảng phát bị người vì dùng bút bôi đen. Dưới chân không phải mặt đất, không có bùn đất, không có cỏ cây, có chỉ là vô tận Hắc Ám.

Cứ như vậy hành tẩu ở hư không, không biết thời gian trôi qua, không biết nhân tình ấm lạnh, không âm thanh âm, không có nhan sắc, duy nhất có thể trông thấy, chính là đỉnh đầu phảng phát có thể chạm vào Tinh thần.

"Đây là Kỳ Lân Tinh Mạch đối ứng Tinh thần tổ hợp sao? Thoạt nhìn thật sự rất bá khí, tràn ngập lực lượng cảm giác. Cũng không biết trong đó bốn nguyên là cái gì!"

Nghĩ đến thi đấu lúc trước Bích Ngưng giảng giải, Sở Thần bắt đầu suy nghĩ. Nếu như nói Bích Ngưng chỉ là phô bày bốn nguyên bên ngoài thể hiện, như vậy Chu Hạo trong trường hợp đó hướng hẳn đã chứng minh bốn nguyên cường đại.

Thi đấu trận chiến ấy, Chu Hạo nhưng một cái mực nhuộm Hồng Trần, đưa hấn bầu trời đốt viêm dễ như trở bàn tay thức quét ngang, hết thấy bởi vì Chu Hạo nhưng Tinh mạch thoáng hiện thì xuất hiện kia sợi chơi liễu, đó chính là đỏ xanh bút Tinh mạch đối ứng bốn nguyên chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Kỳ Lân chi lộ

Thường thấy Tinh mạch bốn nguyên có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong loại nguyên tố loại bốn nguyên, còn có một ít như là vân, độc, triệu hoán các loại bốn nguyên tương đối hi hữu. trong truyền thuyết, còn có một ít có thể nói thần tích bốn nguyên, có thể suy nghĩ đoạn sinh tử, liếc một cái biết vãng sinh.

Nhưng vô luận loại nào bốn nguyên, thường thấy hay là hi hữu, trên thực tế lại không có cao thấp chi phân. Bởi vì cho dù là cùng một cái loại lớn bốn nguyên, tinh tế phân chia hạ xuống cũng không biết có bao nhiêu loại.

Tựa như hỏa loại bốn nguyên, tuy thường thấy, nhưng cũng không có nghĩa là nhỏ yếu. Trong truyền thuyết Thiên Hóa, Phượng Hoàng niết chi hóa, đều là tuyệt đỉnh tồn tại.

Tinh mạch chính là như vậy một loại kỳ lạ tồn tại, trời sanh nó liền đối ứng lấy loại nào đó hoặc là nhiều loại bốn nguyên. Tinh mạch phẩm cấp càng cao, đối ứng bốn nguyên dĩ nhiên là càng cường đại.

Linh ngộ bốn nguyên chỗ tốt, không chỉ là tăng cường chiến lực, đề thăng tiềm lực, còn tại ở có thể vì Tinh mạch phẩm chất đề thăng cung cấp cơ sở.

Liền Sở Thần biết, vô luận Ngọc Hàn khỏi lửa hay là Chu Hạo nhưng, thậm chí Bích Ngưng, bọn họ Tinh mạch nguyên bản cũng không có hiện giờ phẩm cấp. Sở dĩ có thể đề thăng, vẫn là tại linh ngộ bốn nguyên sau phục dụng một ít quý hiếm thiên tài địa bảo kết quả.

Cùng Sở Thần không đồng nhất, ba người khác vừa tiến vào tinh không Huyền Cảnh, liền không thể chờ đợi được bắt đầu linh ngộ lên.

Ngọc Hàn khỏi lửa chỗ, cũng không phải là thiên ngoại hư không, mà là một mảnh mệnh mông cánh đồng tuyết.

Cánh đồng tuyết trên gió lạnh hết giận dữ, lông ngỗng bay tán loạn, một chỗ cao vút Tuyết Phong phía trên, nàng lẳng lẳng ngóng nhìn phi tuyết, di thể độc lập.

Đột nhiên, nàng động, chậm rãi duỗi ra cổ tay trắng, khiết Bạch Oánh nhuận như ngọc, khi sương tái tuyết. Chỉ là nháy mắt, cả người liền cùng phong tuyết hòa làm một thể, thân theo gió động, tâm theo tuyết phiêu.

Thiên cấp chưởng pháp Mặc Ngọc Băng Tâm thi triển đến tận cùng, trong lúc giật mình, trong thiên địa đã nhìn không thấy bóng dáng. Theo thời gian trôi qua, phong tuyết bắt đầu đường vòng, tuyết mỹ thân hình lần nữa hiện ra.

Giống như đại mạc chỗ sâu ốc đảo, tuyết son chỉ đỉnh một tắc vuông chi địa, nghiêng nhiên đã là mặt khác một bức cảnh tượng.

Tùng đoá từng đoá băng tinh Liên Hoa cứ thế hiển hiện, băng tinh màu sắc hơi đen, lại hết sức sáng, giống như sáng long lanh hắc ngọc, mười phần mỹ lệ.

Hoa tàn hoa nở, tuyết Đình Tuyết rơi, mực sắc tuyết liên bên trong, yếu diệu bóng trắng tung hoành phiêu phi, phảng phất một bức tuyết mỹ tranh sơn thủy cuộn. Ở nơi này bức hoạ cuộn tròn lơ đãng bên, một đoá Mặc Ngọc Băng Liên thủy chung không thay đổi không toái, lên phía trên cao.

...

Phó xá sầm uất thư phòng, tiếng động lớn rầm rĩ nhiều tiếng không ngừng, Chu Hạo nhưng ngồi trên trong phòng, tay nâng quyển sách, tâm bình khí hòa, nhiều tiếng đọc chậm, không chút nào vì ngoại giới chỗ nhiễu.

Hắn giờ phút này, giống như cái bình thường người đọc sách, một lòng chỉ nghĩ đắm chìm tại sách thánh hiền. Hắn dùng lòng của mình, nhờ vào hai mắt đi hiểu rõ thánh hiền nhóm trong mắt thế giới, không quan tâm hơn thua, vô hi vô bi (*).

Hết thầy danh lợi, hết thầy quyền thế, cái gọi là Hoàng Kim Ốc, cái gọi là Nhan Như Ngọc, cái gọi là ngàn chuông túc (hạt kê), hết thầy cũng không lại hấn ý muốn ở trong. Hắn mong muốn người, chỉ có hảo hảo đọc sách, đọc sách hay.

Ngày phục ngày, nguyệt phục nguyệt, năm phục năm, Xuân Hoa Thu Nguyệt, Hạ Vũ đông tuyết, huyền não có khi quá, duy chỉ có kia sáng sửa sách âm thanh không đoạn tuyết.

Một ngày nào đó, đột nhiên hắn buông xuống quyển sách, nhìn nhìn bên ngoài mênh mông tuyết sắc, nói bút trên giấy họa tiếp theo bó mai vàng. Mực chưa khô, nhẹ ngửi, hình như có Mai Hương.

Hưng chỗ đến, hắn nói bút viết xuống "Lòng có chính khí như Mãnh Hổ, lại cảm miệng hổ ngửi Mai Hương" .

...

Tỉnh mộng Thanh Mộc Thành, một hồi tuyết rơi, bao trùm được đây khắp núi đồi một mảnh trắng muốt.

Lâm Khê Nhược đi đến vô cùng quen thuộc phố, nhìn nhìn xung quanh người tới người đi, phảng phất đang ở một thế giới khác, mọi người phảng phất nhìn không thấy nàng, càng nghe không được thanh âm của nàng.

Đột nhiên, ba cái tiểu hài trước mặt chạy tới. Nhìn qua, dường như rất quen thuộc, nhưng bọn họ là ai đâu này? Thật sự có điểm nghĩ không ra.

"Ca ca, Khê Nhược tỷ tỷ, . . . Linh Nhi . . ." Đột nhiên, ba cái tiểu hài bên trong cuối cùng nhất tiểu cô nương kia một cước bị đứng vững, ngã vào trên mặt tuyết. Ba bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chảy nước mũi, lại quật cường được không chịu chảy một giọt nước mắt.

Lâm Khê Nhược đột nhiên trong nội tâm đau xót, không phải này Sở Linh Nhi sao? Khi đó nàng, tinh xảo khả ái, như một búp bê, nào có sau tới nửa mặt vết sẹo xấu xí bộ dáng?

Nhìn nhìn ba cái tiểu hài đi xa, nàng đột nhiên nhớ tới, đây chính là nàng cùng Sở Thần huynh muội vô lo vô nghĩ cuối cùng nhất một ngày.

Hình ảnh vừa chuyển, Lâm Khê Nhược đột nhiên đi đến tuyết địa trong rừng. Nàng nhìn thấy ba cái tiểu hài bắt lấy một đầu Tuyết Hồ, nhỏ nhắn xinh xắn thân hình, mềm mại trắng nõn da lông, mười phần khả ái.

"Thần ca ca, thật đáng yêu nha, đưa cho Khê Nhược được không?" Tuổi nhỏ Lâm Khê Nhược vẻ mặt khát vọng.

Sở Linh Nhi cắn ngón tay : "Ca ca, Linh Nhi cũng muốn đi!"

"Linh Nhi nghe lời, ca ca ngày mai cho ngươi thêm bát, này đầu cho Khê Nhược tỷ tỷ được không?" Tuổi nhỏ Sở Thần một bên an ủi muội muội, một bên đem Tuyết Hồ đưa cho Lâm Khê Nhược.

Kết quả kế tiếp ba ngày, ba người cũng không có có thể bắt đến Tuyết Hồ. Mà Lâm Khê Nhược đầu kia Tuyết Hồ, bị Lâm Giang Hải tàn nhẫn giết chết. Sự tình sau Sở Thần an ủi nàng, "Đừng thương tâm, chờ ngươi trưởng thành, ta giúp ngươi biến thành đẹp nhất Cửu Vĩ Hồ."

Cổ sự như mộng, nhớ rõ, quên đi, từng màn bày ra, cuối cùng nhất, tại Thanh Mộc Thành sao thiên đại lỗi, lấy một tờ thư bỏ vợ chung kết.

"Đây chính là ta không nguyện ý nhất đối mặt cổ sự sao? Mặc dù tận lực đi quên đi, như cũ sâu tận xương tủy, vô pháp trừ tận gốc. Có lẽ hắn nói thật sự là, hắn thật có thể đem ta biến thành tối mỹ lệ tôn quý nhất Cửu Vĩ Hồ, chỉ là, ta không tin, cha, cũng không tin.

Linh Nhi trên mặt vết sẹo có lẽ không phải ngoài ý muốn, mà ta, cuối cùng cũng không thể trở thành tôn quý nhất mỹ lệ Cửu Vĩ Hồ. . . "

Tỉnh không Huyền Cảnh, tất cả tâm tư không chỗ nào che giấu, không thể khám phá bản tính, như thế nào thấy được bản nguyên?

Phân loạn tâm trạng đan chéo, Lâm Khê Nhược đột nhiên phun ra một ngụm huyết tinh, té trên mặt đất.

...

Dưới trời sao, Sở Thần ngồi xuống.

Đi qua quan sát, hần phát hiện Đầu Đinh Thiên Vực tổng cộng có Tinh thần năm trăm bốn mươi khóa, trong đó đông tây nam bắc bốn phương tất cả một trăm lẻ tám, Tinh quang âm đạm. Trung ương một trăm lẻ tám Tinh quang sáng ngời không ít, lại như cũ giống như lung lay một tầng sa.

Loại hiện tượng này rõ ràng không bình thường.

Bích Ngưng nói qua, Tinh mạch đối ứng Tinh thần tổ hợp là cố định, loại tổ hợp này tại tinh không Huyền Cảnh bên trong hiện ra, tất nhiên là từng khóa cực kỳ sáng ngời Tinh thần.

Nhưng trước mắt Sở Thần đỉnh đầu Tinh thần đen tối không rõ, hơi hơi sáng ngời cũng như Vụ Lý Khán Hoa, mười phần không đúng cốt.

Ngoài ra, Tinh thần này số lượng cũng không đúng.

Tinh không Huyền Cảnh, xuất hiện Tinh thần số lượng cùng Tinh mạch có quan hệ trực tiếp.

Bình thường mà nói, nhất phẩm Tinh mạch đối ứng Tinh thần mười hai khóa, nhị phẩm đối ứng 24 khóa, dùng cái này suy ra, mặc dù cao cấp nhất cửu phẩm Tinh mạch, đối ứng Tinh thần hần cũng chỉ có một trăm lẻ tám khóa.

Nhưng hết lần này tới lần khác Sở Thần đỉnh đầu xuất hiện năm trăm bốn mươi khóa, vượt xa cửu phẩm một trăm lẻ tám khóa.

Rất nhanh, Sở Thần liền nghĩ mình bạch xuất hiện loại tình huống này nguyên nhân. Cuối cùng hay là sử dụng Ngũ thánh định thiên đồ ngưng tụ Tinh mạch nguyên nhân.

Ngũ thánh định thiên đồ vốn là Sở Thần về Hồng Hoang Tổ Long đồ bán thành phẩm, ngưng tụ Tinh mạch trong quá trình lại xuất hiện ngoài ý muốn, chín đạo sắc trời bốn đạo dùng cho trấn thủ phá toái sao phủ, năm đạo dùng cho ngưng tụ thành Kỳ Lân Tinh Mạch.

Kỳ Lân Tinh Mạch vốn là cửu phẩm Tinh mạch, nhưng đạt được năm đạo sắc trời nó trên thực tế chỉ có Ngũ phẩm.

Tựa như một trăm ngôi bóng đèn, điện áp chưa đủ, căn bản phát không ra xứng đáng độ sáng, cho nên Kỳ Lân Tinh Mạch đối ứng trung ương một trăm lẻ tám khóa Tinh thần nhìn qua mới giống như lung lay sa.

Về phần đông tây nam bắc bốn phương âm đạm Tinh thần, nghĩ đến là bởi vì lúc trước tất cả được một đạo sắc trời nguyên nhân, tuy không thể ngưng tụ thành Tinh mạch, cửu phẩm Tinh mạch tiềm chất như cũ bảo lưu lấy. Hiện giờ tại tinh không Huyền Cảnh hiện ra, không thể nghi ngờ là cái thật lớn kinh hi.

Hiểu được, Sở Thần hai mắt nhắm lại, rất nhanh tiến nhập trạng thái nhập định.

Cùng bình thường lúc tu luyện đồng dạng, hần đem tâm thần chìm vào sao phủ, thông qua sao trong phủ Tinh mạch hư ảnh đi câu thông Thiên Vực Tinh thần, hấp dẫn tinh lực.

Sở Thần sao phủ rộng lớn Vô Biên, tựa như dưới chân vô tận hư không. Đây là lúc trước sao phủ phá toái tạo thành hậu quả xấu, cuối cùng bởi vì bốn phương thánh thú tồn tại mà nhân họa đặc phúc.

Sao trong phủ chính là một đầu Kỳ Lân hư ảnh, hình thái có chút khô khan, nhìn qua có chút dinh dưỡng không đầy đủ. Tâm thần của Sở Thần tới gần, câu thông Kỳ Lân hư ảnh bắt đầu liên tiếp đỉnh đầu Tinh thần.

Rất nhanh, Sở Thần cùng kia một trăm lẻ tám khóa Tinh thần bắt được liên lạc, thế nhưng rất kỳ quái, những Tinh thần này cũng không thể cho hần bất kỳ tinh lực, phảng phất chúng đều là giả.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, Sở Thần liền nở nụ cười, này đỉnh đầu Tinh thần đương nhiên là giả, bằng không thì thế nào gọi Huyền Cảnh? Cũng không thể thật sự bị truyền tống muốn cự ly Tinh thần rất gần trong hư không a? Nói như vậy kia trận pháp cũng quá nghịch thiên.

Cứ như vậy lẳng lặng giữ liên lạc, không có ngăn ra. Dần dần, Sở Thần trong đầu một mảnh không rõ ràng, hãm vào một loại giống như ngủ không ngủ, giống như tỉnh không tỉnh trạng thái.

Trong lúc bất chợt, một tiếng ầm vang sấm vang, hần giật thót một cái mở mắt ra.

"Ta đây là ở đâu trong?" Nhìn nhìn phá vỡ Thiên Khung màu trắng bạch tia chớp, Sở Thần tâm Trung Hoàng hoảng sợ, hần không rõ thế nào thoảng cái thiên địa cũng thay đổi.

Đây là một mảnh vô hạn Nguyên thủy thiên địa, thiên vô hạn cao, địa vô hạn quảng, lại hoang tàn vắng vẻ. Gió lớn thổi qua, một hồi Hoang Cổ khí tức đập vào mặt, Sở Thần kinh ngạc phát hiện, tùy tùy tiện tiện một cọng cỏ, đều muốn so với hần lớn lên càng cao càng trắng kiện.

Sấm sét tức giận, đột nhiên hần cảm thấy đại địa một hồi rung chuyển, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái cự đề tựa như là núi gấm qua. Lấy con mắt của hần lực, cư nhiên chỉ có thể nhìn xuất đó là một đầu dài đầy mao đại thô chân, về phần này chân chủ nhân cái gì diện mạo, hần căn bản nhìn không đến.

"Móa nó, sẽ không thực đến Hồng Hoang đại địa a? Cái gì này quái thú a, như thế đại, đều liếc một cái nhìn không thấy bờ!" Sở Thần khóc không ra nước mắt, vừa bận rộn trở mình né tránh.

Đáng được ăn mừng chính là, hần như vậy một con kiến nhỏ, quái thú kia đoán chừng cũng chường mắt, tựa như bản thân hần ngày bình thường đi đường sẽ không chú ý trên mặt đất giống như con kiến.

Khó khăn tránh thoát một đề, Sở Thần âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hết thấy trước mắt thái chân thực, hoàn toàn phân ra không rõ thật giả.

Đang nghĩ ngợi kế tiếp nên thế nào xử lý, đột nhiên hần cảm giác trời càng ngày càng tối, một cỗ không lồ áp lực từ trên trời giáng xuống. Ngẩng đầu nhìn lên, mẹ, dám nói kia không phải một đồng cút sao?

Cho dù này đồng thi chủ nhân là một đầu Dục Hỏa Phượng Hoàng, vậy nó hay là một đồng cút!

Chuyện cho tới bây giờ, Sở Thần rốt cục quyết định hạ xuống, hần đi tới trong truyền thuyết Hồng Hoang đại địa. Đây là tối Nguyên thủy xưa nhất thiên địa, nơi này không có nhân loại, nơi này là Hồng Hoang cự thú thiên đường.

Hần tựa như một con kiến, cẩn thận từng li từng tí hành tẩu tại đây mảnh tràn ngập nguy cơ thổ địa. Hần không dám có bất kỳ lười biếng, bởi vì nơi này thật sự hội bị thương, sẽ chết.

Thật giả đã không sao cả, bởi vì nội tâm tin tưởng, cho nên hết thấy đều thật sự là!

Hồng thủy, mưa to, tia chớp, vòi rồng, đủ loại thiên tai quát roi lấy hần; đằng xà, Quỷ Ngưu, Tất Phụng, Thanh Loan, ngàn vạn Hồng Hoang hung thú cạnh đối với truy đuổi, trong lúc vô tình một ngưng hòa một ngưng nước liền để cho hần một môi.

Dài dằng dặc thời gian, ngàn vạn lần tại sinh tử biên giới quanh quẩn một chỗ, vô số lần hần có cảm giác chính mình sắp kiên trì không hạ xuống, chỉ là trong nội tâm một cỗ tín niệm chèo chống, thúc đẩy lấy hần không ngừng tiến lên, đến này mảnh đại địa trung ương nhất địa phương.

Sở Thần đã hoàn toàn đã quên nơi này là Huyền Cảnh, hần hoàn toàn tin tưởng hết thấy trước mắt, hần cố chấp nhận định khắp mặt đất ương có một ngọn núi, mà sứ mạng của hần, chính là leo lên ngọn núi này, quan sát đại địa.

Thời gian bình tĩnh, không biết thời đại, rốt cục có một ngày, hần nhìn thấy một tòa thông thiên cự phong, kia cao vút trạng thái, phảng phất đem Thiên Đồ chọc ra lỗ thủng.

Cự phong dưới chân, Sở Thần lần đầu tiên dừng bước lại. Một mảnh bờ suối chảy, hần chậm rãi cúi đầu, muốn uống no bụng nước, vậy sau, rồi mới lên.

Mà đứng tại dòng suối trước một khắc này, hần mới rốt cục thấy rõ bộ dáng của mình, Tử Lân rậm rạp, long đầu sừng hươu.

Đây là. . . Kỳ Lân!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bốn nguyên hình thức ban đầu

"Ta. . ." Sở Thần theo bản năng muốn nói chuyện, chỉ là thanh âm phát ra, lại là một tiếng rống to.

"Ngao ~ "

Kỳ Lân chi âm, âm thanh chấn Hồng Hoang!

Chỉ một thoáng, phong khởi vân dừng, Thiên Lôi tức giận. Vô tận trong mưa gió, thân thể của hần hay là cấp tốc bành trướng, bao quanh Tử Vân từ dưới bàn chân dâng lên, nâng thân thể của hần trôi nổi lên.

Bốn vó chà đạp, điện quang hướng cự phong chi đỉnh chạy đi, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần, thân ảnh của hần tiêu thất, thay vào đó là một đoàn ưu nhĩ cao quý chính là tử.

Đồng thời, bốn cực rít gào chấn thiên, Đông Phương Thanh Long bay tới, một đường dạt dào sinh cơ; tây Phương Bạch hổ bay nhanh, một đường vết tàn khắp nơi; phía nam Chu Tước Tường Không, một đường Thiên Hỏa tàn sát bừa bãi; phương bắc Huyền Vũ lướt sóng, một đường sóng lớn ngập trời.

Cự phong chi đỉnh, bốn Cự quang đoàn oanh kích ở trên người Kỳ Lân, Kỳ Lân một tiếng rống giận vang lên, từ quang ầm ầm bạo phát.

Ngũ sắc đan chéo, Thất thái tràn ngập, thời không không ngừng tan vỡ, lại không ngừng trọng sinh, trong một chớp mắt, lại thành Vinh hằng.

...

Vào đêm, trăng sáng trên không. Chi chuyển mắt, cự ly tinh không Huyền Cảnh mở ra ngày đã qua nửa tháng.

Tinh thần tám trên đỉnh, phụ trách chăm sóc trận pháp các trường lão có chút buồn ngủ. Sở dĩ lưu ở chỗ này, bất quá là tông môn yêu cầu, tinh không Huyền Cảnh mở ra trong một tháng, trận pháp phải tùy thời có người chăm sóc, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng trên thực tế, mỗi lần tinh không Huyền Cảnh mở ra sau, đến một tháng đóng thời điểm chưa bao giờ phát sinh qua ngoài ý muốn.

"Chương Trường lão, đừng như thế khản trương, sẽ không ra sự tình. Tới, uống chút rượu rồi giải lao, lại chống đỡ nửa tháng liền kết thúc!" Chính bắc phương vị, hai người hộ trận Trường lão bên trong một người lớn tuổi trường lão nói.

"Cái này. . . Lưu Trường Lão, hay là ngài uống đi, ta vẫn có chút lo lắng." Chương trường lão nói, hẳn là tân nhiệm Trường lão, lần đầu tiên chủ trì tinh không Huyền Cảnh trận pháp, không khỏi có chút lo lắng.

Lưu Trường Lão cười to, vỗ bờ vai của hắn đạo: "Yên tâm, sẽ không ra chuyện, ta xong rồi cái này hay nhiều năm, kia một lần cũng không có xuất hiện sự tình."

Thấy Lưu Trường Lão thịnh tình có lời mời, chương Trường lão cũng không nên chối từ, hướng hồ như thế khô cằn nhìn chăm chăm giúp đỡ tháng, tinh thần cũng đích xác cần buông lỏng.

"Được rồi, vậy uống ít một chút!" Chương Trường lão tiếp nhận vò rượu, đang muốn uống rượu, đột nhiên một hồi đất rung núi chuyển, bên người một mực ổn định trận pháp đột nhiên ánh sáng màu lam bạo phát, xanh thẳm chum sáng hồng thủy hướng trung ương Tinh thần phong phóng đi.

Chương Trường lão đại ngạc, ngẩng đầu, phát hiện không chỉ là hắn bên này, mặt khác Thất cá phương vị đồng dạng nổ bắn ra mãnh liệt Tinh quang, đồng thời bắn về phía Tinh thần phong.

Như thế trận pháp tự phát cử động, phảng phất muốn lúc này mở ra tinh không Huyền Cảnh đồng dạng, chỉ là tinh không Huyền Cảnh một mực ở vào mở ra trạng thái a, không có đạo lý cần lập lại mở ra.

Chỉ là như vậy một hồi, chương Trường lão nhất thời biết trong truyền thuyết ngoài ý muốn phát sinh. Kia một mực mạnh miệng không có việc gì Lưu Trường Lão vẫn còn ở trong kinh ngạc, bất đắc dĩ, chương Trường lão chỉ phải run tay đánh ra Bích Tiêu Kiếm Lệnh.

Kiểm Lệnh thẳng không, phát ra bén nhọn gào thét, thanh âm truyền ra không biết rất xa,, trên bầu trời Kiểm Lệnh ầm ầm nổ bung, to lớn ánh sáng giống như trong bóng tối đèn sáng.

Có mai này Kiểm Lệnh nhắc nhở, nhất thời tám phong trận pháp chăm sóc người đều tỉnh ngộ lại, nhao nhao đánh ra Kiểm Lệnh. Trong lúc nhất thời, rền vang chấn thiên, toàn bộ không vực sáng như ban ngày.

Đón đến báo động tin tức, phương xa rất nhanh có Kiểm Lệnh đáp lại.

Hộ trận các trường lão thoáng an tâm, chỉ cần Tông chủ đón đến tin tức chạy đến, chắc hẳn sẽ không ra cái gì vấn đề lớn.

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện mình sai rồi, tình hình dưới mắt thật sự quý dị, này bát phương trận pháp đột nhiên bạo phát sau khi, không có chút nào đình chỉ dấu hiệu, ngược lại làm tăng thêm phát ra tinh lực.

Này tinh lực chuyển vận đến Tinh thần đỉnh núi, phảng phất bùn nhập biển rộng, mua có khiến cho chút nào động tĩnh, phảng phất trong bóng tối có Thôn Thiên cự thú tại thôn phệ những Tinh quang này.

Để tránh quá độ thôi phát để cho trận pháp gặp tổn hại, chúng Trường lão không thể không chăm chú nhìn chăm chăm, chuẩn bị tùy thời đem hao hết năng lượng trận pháp tài liệu thay thế.

Đồng thời thời gian, tinh không Huyền Cảnh bên trong Tinh thần mãnh liệt lóe lên, kia hư ảo Tinh thần phảng phất tựa hồ có sắp thực chất hóa xu thế.

"Vẫn chưa được sao?" Cánh đồng tuyết, Ngọc Hàn khói lửa chẳng biết lúc nào đã dừng lại, tại trong tay nàng, là một đoá tinh mỹ Mặc Ngọc Băng Tâm liên, chỉ là Liên Hoa này nhìn như tinh mỹ, trên thực tế lá mặt có không ít tiểu vết rạn.

Mặc Ngọc này Băng Tâm liên chính là Ngọc Hàn khói lửa linh ngộ bốn nguyên, Liên Hoa lá trên có vết rạn, tự nhiên nói rõ bốn nguyên linh ngộ không đủ thấu triệt, không đủ hoàn chỉnh, có không ít chỗ thiếu hụt.

Phát tay đem Băng Liên tàn đi, Ngọc Hàn khói lửa trong lòng có chút sốt ruột, thời gian đã qua một nửa, nàng tiến triển cũng không lớn. Đây là nàng cuối cùng nhất một cơ hội, nếu như lần này còn không được, như vậy như thế nhiều năm nỗ lực chẳng phải uổng phí?

Đúng lúc này, trong lúc bất chợt một hồi thiên địa biến ảo, chỗ cánh đồng tuyết cư nhiên hoàn toàn biến mất, nàng lại xuất hiện ở kia Tinh vực ở dưới trong hư không.

Đình đầu bốn mươi tám khóa Tinh thần, tượng trưng cho nàng tứ phẩm Tinh mạch. Còn không nghĩ mình bạch đến cùng thể nào chuyện quan trọng, nàng lại phát hiện Tinh thần này tựa hồ sáng ngời hơn nhiều, vẫn còn ở liên tục lấp lánh, tựa hồ tại truyền đạt lấy một ít cái gì.

Tĩnh tâm quan sát một lát, Mặc Vũ Hàm vui mừng như đơm may, lần nữa câu thông sao phủ Tinh mạch hư ảnh, trong chớp mắt tuyết thể giai nhân lần nữa nhảy múa tại mênh mông cánh đồng tuyết. . .

Phổ xá sầm uất thư phòng, Chu Hạo nhưng đồng dạng ở vào hoang mang, đón lấy hắn đã trải qua Ngọc Hàn khói lửa đồng dạng tình hình, ngược lại mặt mày hơn hờ lần nữa tại trong thư phòng đọc diễn cảm lên tiếng. . .

Phanh!

Phanh!

Vô tận trong bóng tối, Lâm Khê Nhược sâu kín tĩnh lại, ngực rất đau, phảng phất bị cái gì chọc chọc đồng dạng, cũng rất nặng, trầm trọng có lẽ không có cách nào hô hấp.

Nàng cứ như vậy nằm ở trong hư không, ngơ ngác nhìn kia bốn mươi tám khóa Tinh thần, vẫn không nhúc nhích, không muốn lĩnh ngộ, thậm chí cứ như vậy lẳng lặng.

Đột nhiên, nàng phát hiện Tinh thần đang lóe lên, phảng phất sống lại. Tựa như tiểu hài tử hồn nhiên ánh mắt, tại hướng nàng thuật nói qua cái gì.

"Các ngươi nghĩ nói cho ta biết cái gì?" Lâm Khê Nhược trong nội tâm cười khổ.

Cứ như vậy yên lặng không nói gì đối mặt, không bao lâu, tinh thần của nàng lần nữa bị lôi kéo, thiên địa trong chớp mắt biến hóa.

Hay là Thanh Mộc Thành, hay là tràng kia tuyết rơi, đi ở trên đường phố, Lâm Khê Nhược cảm giác người qua đường đám người nọ cười phảng phất chân thật hơn nhiều.

"Ca ca, Khê Nhược tỷ tỷ, . . . Linh Nhi!" Hay là kia cái hình ảnh, ba cái tiểu hài trước mặt mà đến, tuổi nhỏ Sở Linh Nhi ngã sắp xuống.

Lâm Khê Nhược theo bản năng muốn đi đỡ, lại trực tiếp mặc đi qua.

"Quả nhiên nước đổ khó hốt sao?" Lâm Khê Nhược trong nội tâm cười khổ, đúng lúc này, một cái thanh linh thiếu nữ thanh âm vang lên, "Thần ca ca, người đi chậm một chút, Linh Nhi đều ngã sắp xuống."

Lâm Khê Nhược quay người nhìn lại, nhất thời há to miệng mong, kia cái nói chuyện thiếu nữ là năm đó nàng sao? Nàng cư nhiên đỡ dậy Linh Nhi, còn nói ra nói như vậy.

Chấn kinh, cười khổ, tiếp theo là thật tâm mỉm cười. Lâm Khê Nhược cảm giác đặt ở trong lòng trầm trọng nhất thời nhẹ không ít, đang muốn rời đi, đột nhiên phát hiện tuổi nhỏ Sở Thần cư nhiên nhìn nhìn phương hướng của hắn, trên mặt của hắn có kinh ngạc, cuối cùng nhất lại là nở nụ cười.

"Thần ca ca, người phát cái gì gốc đầu này?" Tuổi nhỏ Lâm Khê Nhược.

"Ca ca ca Ca, đi mau, chúng ta đi bắt Tuyết Hồ!" Tuổi nhỏ Sở Linh Nhi.

Lâm Khê Nhược không tự chủ lộ ra một cái nụ cười, nhìn nhìn ba cái tiểu hài đi xa.

Đón lấy hình ảnh vừa chuyển, nàng nhìn thấy ba cái tiểu hài bắt lấy Tuyết Hồ.

"Thật xinh đẹp Tuyết Hồ đâu, Linh Nhi, tặng cho người!" Tuổi nhỏ Lâm Khê Nhược mặt mũi tràn đầy cười ngọt ngào, nói xong rồi hướng Sở Thần đạo : "Thần ca ca, ta làm chủ a!"

Thiếu nữ trong vắt nụ cười, hồn nhiên ngôn ngữ, như thể mê người. Linh Nhi cắn ngón tay, muốn lại muốn để cho bộ dáng, thật làm cho người thương yêu. Sở Thần hay là như vậy, khó đầu khó não, sẽ không nói nửa chữ không.

Nhìn nhìn hết thảy trước mắt, Lâm Khê Nhược đột nhiên mắt liền đỏ lên, nước mắt lặng yên rơi xuống.

"Cuối cùng là ta vi phạm với chính mình bản tâm, nếu như lúc trước ta có thể minh bạch những cái này, có lẽ cũng sẽ không biến thành hôm nay bộ dáng, Linh Nhi sẽ không rời đi, Sở Thần. . . Hắn cũng sẽ không như vậy hận ta. . ."

Hồng Hoang đại địa, Thiên Khung tức giận, tia chớp phá không.

Trung ương Thông Thiên Phong đình, ngũ sắc quang đoàn đan chéo cùng một chỗ, huyền lệ rực rỡ, thật lâu không tiêu tan. Bốn cực chỉ quang vĩnh viễn không cuối cùng, không ngừng từ xa phương phóng tới.

Dần dần, ngũ sắc quang đoàn đạt thành cân đối, bắt đầu tự động lưu chuyển. Giống như bác kiểm tra ty, chuyển động tốc độ càng ngày càng chậm, màu sắc cũng càng ngày càng rõ ràng.

Không biết đi qua bao lâu, bốn cái sáng loáng quang đoàn tách ra, chỉ còn lại trung ương một cái tử sắc quang đoàn tản ra bất định.

Một đoạn thời khắc, một tiếng thét dài từ từ quang bên trong truyền ra, một cái ngòi xếp bằng thân ảnh rơi trên mặt đất. Tùy theo tử quang nhanh chóng co rút lại, trở thành cái thứ năm quang đoàn.

Từ quang đi đến thân ảnh đỉnh đầu, bất động bất động, bốn màu quang đoàn quay quanh tử sắc quang đoàn chậm rãi chuyển động, rất nhanh cũng hãm vào bất động trạng thái. Không lâu sau sau, bốn phương quang đoàn tiêu thất, trong đó thai nghén trên bảo hiện ra rõ ràng.

Phương đông một khóa mạ non, sinh cơ bùng bùng, thúy như Phi Thúy; Tây Phương một đạo thiểm điện, rền vang từng trận, thần uy huy hoàng; phía nam một đoá hỏa diễm, vui sướng khiêu thoát : nhanh nhẹn, Phần Thiên diệt địa; phương bắc một giọt U Thủy, thì như Hân Hải băng cứng, hàn thấu xương tủy, thì như Quyên Quyên dòng nhỏ, ôn nhuận trái tim.

Bốn phương bốn nguyên hiện hành sau khi, ngòi xếp bằng người đột nhiên trọn mắt, đồng thời, đỉnh đầu tử quang tản đi, một phương thổ địa hiển lộ ra, tử sắc, tôn quý cao nhã, giống như vạn vật chi mẫu.

Từ đất xuất hiện trong nháy mắt, nhất thời bốn mảnh tử tuyến hướng bốn phương vọt tới, đem bốn phương bốn nguyên liên tiếp cùng một chỗ. Tiếp theo không gian nhộn nhạo lên vô hình gọn sóng, thời không bắt đầu băng diệt, Hồng Hoang đại địa bắt đầu tan rã.

. . .

Nhoáng một cái lại là nửa tháng đi qua, nửa tháng này, một đám hộ trận Trường lão chờ đợi lo lắng, sợ xảy ra vấn đề. Có thể nói, đi qua như thế chút năm, không có bất kỳ một lần giống như bây giờ mệt mỏi qua.

"Cuối cùng kết thúc rồi!" Nhìn nhìn trận pháp bắt đầu lắng lại, không hề bắn ra chùm sáng, hộ trận các trường lão đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là khẩu khí này còn không có rồi đi yết hầu, liền nghe một hồi "sát" âm thanh truyền đến, từng người hướng phía sở chăm giữ trận pháp nhìn lại, nhất thời từng cái một mặt như màu đất, trước mắt kinh hãi.

Nguyên lai tưởng rằng là gian khổ chấm dứt, lại không nghĩ rằng là trận pháp xong đời.

Cho dù ai cũng sẽ không nghĩ tới, lần này mở ra tinh không Huyền Cảnh chẳng những hao phí đại lượng tài nguyên, liền ngay cả Bích Tiêu Tông xây dựng tông đến nay một mực truyền thừa tinh không đại trận đều hủy diệt rồi.

"Chư vị Trường lão không nên tự trách, trận pháp hủy hoại cũng không phải lỗi của các ngươi. Có lẽ là đầu năm quá dài chống đỡ không nổi a, chỉ là đáng tiếc, sau này Bích Tiêu Tông môn nhân không còn phúc hưởng thụ này thần kỳ đại trận. Muốn bằng vào bản thân lĩnh ngộ bốn nguyên, sao mà khó khăn?"

Vừa mới dứt lời, bốn người từng cái một giống như dưới sùi cảo rót xuống trên mặt đất.

Chu Hạo nhưng cái thứ nhất, theo sau là Sở Thần, ép tới hần một tiếng kêu rên.

Tiếp theo là Ngọc Hân khỏi lửa, đặt móng ngòi vào Sở Thần giữa hai chân chỗ hiểm, đau đến hần xanh nhạt mặt xung phù. Kết quả nữ nhân này thân nhiên đứng dậy, nhìn cũng không có nhìn một cái rồi đi.

Sở Thần vừa muốn, Lâm Khê Nhược lại rót xuống, lúc này không phải ngòi, mà là nằm sấp, kia mặt đối diện vị trí, Sở Thần bụm lấy hai tay vừa mới buông ra.

Tại đây sao một chút, nhất thời hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đều ngớ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tim đập thành thịch

Tinh thần trên đỉnh, Tông chủ Minh Hoa theo thường lệ động viên vài câu, lập tức bốn người lần nữa cười xịch trào bích chữ thú xuống núi.

Đến chân núi, đã là Tĩnh quang đầy trời. Gió đêm thổi qua, trên mặt hồ sóng quang lẫn tẩn, từng khỏa Tĩnh thần lạc ẩn ở giữa, phảng phất một mảnh chân thật màn trời.

Ngọc Hàn Yên hay là kia phó bộ dáng, lạnh như băng, không nói một lời liền một mình tan biến tại trong bóng đêm.

Đón lấy Chu Hạo nhưng đạo : "Thời gian không còn sớm, cuộn cuộn đi trước từ biệt." Nói xong, đồng dạng nhanh chóng tan biến tại trong bóng đêm.

Sở Thần gật gật đầu, đang định rời đi. Đột nhiên một thanh âm từ phía sau truyền đến.

"Sở Thần. . ." Lâm Khê Nhược muốn nói lại thôi, thật vất vả đã mở miệng, lại không biết nên, phải hỏi chút cái gì.

Sở Thần có chút dừng lại, cuối cùng không quay đầu lại, nửa ngày, hần dứt khoát rời đi.

Rất nhiều chuyện, phát sinh chính là phát sinh, không có khả năng lúc nó không có phát sinh qua. Cái gọi là nước đổ khó hốt, tát nước ra ngoài không có thu hồi đạo lý, đã làm sự tình, cũng quả quyết không có khả năng không trả giá lớn.

Một đường chạy vội, quy tâm giống như tiễn. Sở Thần cũng không chọn tuyến đường đi Thanh Trúc phong Thính Vũ các, mà là trực tiếp hướng Thanh Tiêu Phong mà đi.

Thanh Tiêu Phong, Tam Tiêu nhất Thanh Tiêu Các chỗ, đỉnh núi Thanh Tiêu Uyển, chính là Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng vòng chỗ, đồng dạng, cũng là Thanh Tiêu Các trọng yếu nhất địa điểm.

Mặc dù đến ban đêm, Thanh Tiêu Phong dưới như cũ có luân cương vị thủ vệ, từ chân núi trở lên nhìn, kia sạn đạo trên lại càng là một ngọn đèn đường hóa, thường cách một đoạn liền có người đóng giữ, còn có tuần tra đệ tử tới lui.

"Cũng đủ làm khó nòng, cư nhiên ở ở loại địa phương này, bao vây được thùng sắt đồng dạng."

Ngẩng đầu trở lên nhìn nhìn, Sở Thần nhìn không được cười lên, hần ước chừng mình bạch vì cái gì Bích Ngưng luôn là thích vụng trộm chạy ra ngoài. Phải thay đổi làm là hần, đừng nói quanh năm suốt tháng ở chỗ này, e rằng không dùng được hai ba ngày sẽ bị buồn chết.

Cửa vào Thanh Tiêu Phong, Sở Thần trình một mai lệnh bài. Lệnh bài chính là thi đấu sau khi Bích Ngưng tặng cho, có mai này lệnh bài, hần có thể tại Thanh Tiêu Các thông hành không trở ngại.

Dọc theo sạn đạo trên đường đi đi, Sở Thần không có gặp gỡ chút nào ngăn trở. Duy nhất cảm giác kỳ quái là, những cái này đóng giữ đệ tử tựa hồ đặc biệt miễn cảm, còn kém tiếng gió Hạc Minh, trông gà hoá cuốc.

"Cái gì tình huống? Chẳng lẽ gần nhất phía trên phát sinh cái gì sự tình?" Sở Thần trong nội tâm hồ nghi, không bao lâu, hần liền tới đến đỉnh núi.

Ở trước mặt hần là một tòa rất khác biệt đình viện, cạnh cửa lên lớp giảng bài "Thanh Tiêu Uyển" ba chữ, kiểu chữ xinh đẹp, như róc rách nước chảy, mênh mông ánh trắng. Ngay tiếp theo cả tòa viện lạc đều có loại rời xa huyền ảo, nhìn nhạ Phong Nguyệt khí tức.

"Xem ra này chữ còn có đình viện đều từ Bích Ngưng chỉ thủ, cũng chỉ có nòng, mới có thể đem êm đẹp một cái Thanh Tiêu Các chỗ hạch tâm xây dựng thành công bộ dạng này bộ dáng." Sở Thần nghĩ thầm, tiến lên vài bước đem thông hành lệnh bài đưa lên.

"Làm phiền sư huynh thông báo một tiếng, Ngoại Môn đệ tử Sở Thần tới chơi."

"Người chính là Sở Thần?" Công môn thủ vệ đệ tử nhìn nhìn lệnh bài, lại nhìn một chút Sở Thần, không đợi Sở Thần trả lời lại nói : "Chờ một chốc!"

Nói xong, người kia đem lệnh bài trả trở về, một mình tiến nhập Thanh Tiêu Uyển.

Sở Thần đợi ở chỗ cũ, rõ ràng là yên tĩnh an bình đêm, nhưng chẳng biết tại sao, hần chung quy cảm giác nơi này bầu không khí có chút không đúng. Tựa hồ tất cả mọi người rất khẩn trương.

Đến cùng phát sinh cái gì? Còn nghĩ không ra đầu mối, kia tiến đến thông báo người đã trở về.

"Bích Ngưng sư tỷ cho mời, sư đệ đi theo ta!"

Sở Thần gật đầu đuôi kịp, quả nhiên, tiến uyển bên trong, kia không khí khẩn trương lại vô cùng nồng đậm thêm vài phần.

Đình đài nhà trên mặt nước, nước chảy cầu đá, đi qua một mảnh vãn dật đào hồ sen, Sở Thần đi đến một chỗ đèn đuốc sáng trưng đường lớn ngoại.

"Sư đệ bên trong mời, sư tỷ tại trong các xin đợi." Nói xong kia dẫn đường đệ tử tự mình ly khai.

Sở Thần ngẩng đầu, cửa trên đầu "Thanh Tiêu Các" ba chữ bao phủ Tĩnh Huy, có dũng khí mờ mịt mông lung cảm giác, nghĩ đến, nơi này chính là Thanh Tiêu Các nghị sự đại sảnh.

Sửa sang vật áo, Sở Thần tiến nhập Thanh Tiêu Các.

Lần đầu tiên Nhập môn, liền cảm giác được một cỗ ngưng trệ bầu không khí, phảng phất cự thạch đặt ở trong lòng, làm cho người ta hô hấp không thoải.

"Cái gì tình huống?" Trên đường đi nghỉ hoặc, vào lúc này đạt đến đỉnh.

Lại vừa nhìn, Sở Thần nhất thời lại là sửng sốt, vốn cho là chỉ có Bích Ngưng một người, không nghĩ tới bên trong còn ngồi lên nhiều cái người. Đã từng có truyền Đạo Phong trải qua gặp mặt một lần Nam Nhục Phong cùng với bích hoa rõ ràng đứng hàng trong đó.

Một mực không ai nói chuyện, ánh mắt mọi người cũng bị Sở Thần này khách không mời mà đến hấp dẫn, Sở Thần chung quy cảm giác những người này xem ra mực quang có chút nói không rõ đạo không rõ hương vị, rồi lại không thể nói vì cái gì.

Nghĩ nghĩ, liền chấp tay nói : "Không biết chư vị sư huynh sư tỷ đang nghị sự, Sở Thần mạo muội xâm nhập, có nhiều quấy rầy, thỉnh chư vị rộng lòng tha thứ."

Nói xong, Sở Thần thay mặt ly khai trước. Đúng lúc này, Bích Ngưng thanh âm vang lên.

"Được rồi, chuyện hôm nay dừng ở đây, tất cả giải tán đi!" Thanh âm không còn nữa ngày xưa dịu dàng, hiển lộ có chút lạnh, nói xong cũng không để ý tới sắc mặt của mọi người, gọi lại đang muốn rời khỏi Sở Thần.

"Theo giúp ta đi một chút." Rất nhanh, mọi người tản đi, Bích Ngưng đầu ngón tay đem một luồng tóc mai vây quanh tai sau, thần sắc hiển lộ có chút mệt mỏi.

Sở Thần im lặng, không biết phát sinh cái gì, hẳn cũng không nên mạo muội mở miệng, chỉ phải yên lặng đuổi kịp.

Trên cầu đá, hai người lẳng lặng đứng, ai cũng không nói chuyện.

Dưới cầu mặt nước lẳng lặng, ngũ Liên Hoa mở vừa vặn, thỉnh thoảng có đốm bọt cá chép nhảy ra mặt nước, lưu lại đình đồng tiếng nước, nhàn nhạt rung động.

"Người thật giống như rất tức giận?" Hồi lâu, Sở Thần đầu tiên đánh vỡ yên lặng.

Bích Ngưng há mồm tựa hồ muốn phủ nhận, chỉ là đối mặt Sở Thần kia song nhìn thấu nhân tâm con người, cuối cùng chỉ là lẳng lặng gật đầu.

Sở Thần cũng không biết nên phải hỏi chút cái gì, hẳn cũng không phải là Thanh Tiêu Các người, cho dù là, hẳn hiện giờ vẫn là không đủ tư cách nói và Thanh Tiêu Các hạch tâm công việc.

Hồi lâu, Bích Ngưng buồn bã nói : "Có thể đáp ứng ta một việc sao? Xem như thỉnh cầu ta!"

Nhìn nhìn Bích Ngưng rất nghiêm túc ánh mắt, Sở Thần hơi hơi kinh ngạc, bật cười nói : "Nói quá lời, ta cũng không từng khách khí với người, cho nên người đại cũng không tất khách khí như thế. Hơn nữa, ta cũng không nhận ra bây giờ ta có thể giúp đỡ đạt được người cái gì."

Bích Ngưng cũng không nói chuyện, chỉ là cố chấp nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần ngưng thần, cô gái trước mắt con mắt như Thu Thủy, óng ánh ngọc nhuận, chỉ có thể tính thanh tú dung nhan mặt che nhàn nhạt Tinh quang, tóc đen nghịch ngợm lướt đến trên mặt hán, bưng tình có dừng khí làm cho người ta say mê bất tỉnh hương vị.

Thật lâu, Sở Thần hít sâu một hơi cười nói : "Được rồi, người đã như thế để mất ta, ta đây nên đáp ứng người. Nói đi, cái gì sự tình?"

Thấy Sở Thần gật đầu, Bích Ngưng rốt cục nhẹ nhàng thở ra, đón lấy mặt mạc danh kỳ diệu đỏ lên.

Trong lúc lơ đãng phong tình, có dừng khí khác thường Mị Hoặc, thấy Sở Thần tâm bang bang nhảy lên, hô hấp dần dần dồn dập lên.

"Người đánh ta một chưởng, hoặc là đánh ta một quyền, không còn hành thích ta một kiếm!" Bích Ngưng bàn tay như ngọc trắng đặt tại ngực, màu hồng cánh sen sắc Thanh Y, nhất thời núi non thay nhau nổi lên, rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy.

Sở Thần âm thầm lưu luyến, yết hầu hơi khô khát, chỉ là trong nháy mắt ngưng trệ sau, sắc mặt hán nhanh chóng ngưng trọng lên.

"Nói đi, là không phải Tiểu Tiêu đã xảy ra chuyện?" Thanh âm vô cùng lạnh lùng, gần như đem không khí đông kết.

Bích Ngưng ngạc nhiên, nhìn Sở Thần nửa ngày, mới đưa đặt ở ngực để tay, chán nản cười nói : "Cũng đúng, thế nào khả năng dấu điểm được người? Bất quá người yên tâm, Tiểu Tiêu chỉ bị tổn thương, tánh mạng không ngại."

Sở Thần chau mày, nhìn chăm chăm Bích Ngưng không nói gì, hẳn biết, nếu như chỉ là như vậy, kia lấy hán và Bích Ngưng quan hệ trong đó, còn dùng không đến như thế.

Tiểu Tiêu bị người đã thương, oan có đầu nợ có chủ, có oan báo oan, có cừ oán báo thù chính là, tội gì lấy bản thân tới thừa nhận giả lớn?

Thấy Sở Thần không nói lời nào, Bích Ngưng cười khổ quay đầu, "Được rồi, ngươi đoán đúng rồi, Tiểu Tiểu bị thương sự tình cùng Bích Hoa có quan hệ, tuy cũng không phải là nàng tự tay gây nên, nhưng là xem như đồng lõa."

Nói qua, Bích Ngưng mục quang lần nữa quay tới, tha thiết đạo : "Bích Ngưng là muội muội ta, ngươi là ta duy nhất bằng hữu chân chính, cho nên. . ."

"Cho nên ngươi hi vọng thay ngươi muội muội chịu qua phải không? Ngươi hi vọng ta một quyền hay là một chưởng đánh tới ngươi thổ huyết, hay là một Kiếm Tướng ngươi đâm thủng?" Sở Thần trực tiếp cắt đứt lời của Bích Ngưng, hiển lộ có chút táo bạo.

Bích Ngưng trầm mặc, một hồi lâu mới nói : "Chỉ cần ngươi nguyện ý, cũng có thể, Bích Ngưng sẽ không phản kháng. Chỉ là. . ."

"Chỉ là cái gì?" Sở Thần giãn mày.

"sau khi ngươi sẽ bỏ qua Bích Hoa sao? Còn có. . . Ngươi còn có thể sẽ không chân tâm lúc ta là bằng hữu?"

Trong thanh âm lộ ra nhàn nhạt chờ đợi, ngày bình thường thịnh hành toàn tông Thanh Tiêu Các thủ tọa, chân chính nội tâm cũng không phải là như vậy kiên cường, chính như nàng nói, nàng cũng không nghĩ lúc cái gì thủ tọa, nàng suy nghĩ, chỉ là không muốn đổ máu quá nhiều.

Sở Thần nhìn nhìn Bích Ngưng, trước đó chưa từng có chăm chú, đột nhiên hẩn nộ nụ cười, ngón trở ngả ngón khơi gợi lên Bích Ngưng cái cằm, "Ngươi là Thanh Tiêu Các thủ tọa, vốn là thực lực rất mạnh đệ tử đích truyền, thủ hạ còn có vô số cao thủ, muốn dọn dẹp ta rất đơn giản a, làm gì vậy làm ra bộ dạng này bộ dáng?"

Biết không? ngươi như vậy sẽ để cho ta lòng tự tin cực độ bành trướng, cho là mình còn mạnh hơn ngươi. Ngươi nói xem, Nếu đến lúc đó ta là gan một cường tráng chạy tới cùng Lôi Ngạo quyết đấu vậy sau, rồi mới bị giết, chẳng phải đều là lỗi của ngươi?"

Bích Ngưng mặt đỏ lên, không dám nhìn Sở Thần kia giống như cười mà không phải cười ánh mắt, cuống quýt quay đầu hơi sảo giọng : "Ta chân tâm bắt ngươi làm bằng hữu, ngươi cũng không thể đối với ta như thế ngả ngón, bằng không thì ta tức giận, phía dưới sẽ có một đồng người với ngươi gây khó dễ."

Sở Thần ngược ngừng thu tay lại chỉ, Trong nội tâm lại cổ quái có dừng khí lưu luyến cảm giác, tựa hồ rất thích xem đến Bích Ngưng kia e lệ bộ dáng.

Như có như không trong mập mờ, sắc mặt của Bích Ngưng càng thêm hồng nhuận, thấy Sở Thần vẫn còn ở trầm mặc, lại ưỡn ngực đạo : "Đến đây đi, ta sẽ không trách ngươi."

Sở Thần hoàn hồn, mục quang cổ quái rơi vào Bích Ngưng ngực, lại xòe bàn tay ra khua một chút, còn làm cái hư bất động tác, chính là nửa ngày không động thủ, khiến cho Bích Ngưng tâm một mực nói cổ họng, Nóng mặt hồng nhuận như ánh bình minh, thật lâu không tiêu tan.

Hồi lâu, tay của Sở Thần Chưởng duỗi ra, nhắm kia giữa hai vú đôi núi ả. Bích Ngưng hai mắt hàm sóng, thủy quang dịu dàng, đầu nàng một lần phát giác lòng này trong mắt duy nhất bằng hữu cư nhiên như vậy hỗn đản, chọc cho nàng đầu quả tim nhi run lên một cái.

Sở Thần thủ chưởng chậm rãi tới gần, Bích Ngưng tim đập rồi đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ, nàng phảng phất cảm thấy kia lòng bàn tay nhiệt lực, cầm lấy lòng của nàng, gần như mang nàng hoá táng.

Càng là nghĩ, Bích Ngưng càng là khó có thể nhẫn nại, Một cổ khó tả cảm giác từ trong lòng dâng lên, phảng phất toàn thân thoáng cái tê dại, mỗi một tấc da thịt đều tại run rẩy.

Rốt cục, nàng không chịu nổi, lặng lẽ hai mắt nhắm nghiền, cùng chờ đợi đại thủ hàng lâm, nàng muốn đợi tay kia chưởng chạm đến thân thể của mình thời điểm, nàng nhất định sẽ toàn thân vô lực mềm khi đến.

Chỉ là hồi lâu, Bích Ngưng cũng không có ngênh đón loại kia làm lòng người kinh hãi cảm giác, ngược lại nhàn nhạt gió đêm để cho trong lòng khẩn trương chậm rãi hóa đi.

Lúc nàng mở mắt ra, lại thấy Sở Thần hai tay ôm ngực, trước mắt trừ chọc nhìn nhìn nàng, hai mắt đối mặt trong nháy mắt, chỉ nghe hắn đạo : "Thật lớn, cách thật xa có cảm giác nó đang nhảy, run rẩy, thật muốn đè lên. Bất quá, ngươi xác định ta thực như vậy làm ngươi sẽ không đánh chết ta?"

"Hỗn đản!" Bích Ngưng trong chớp mắt mặt phi hà vân, hận tim không được một cái lỗ để chui vào, trước mắt gia hỏa này, quả thật quá ghê tởm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sóng ngầm mãnh liệt

Như thế một ồn ào, Bích Ngưng nội tâm tựa hồ cũng chẳng nhiều sao tự trách, lúc này mới chậm rãi đem sự tình đầu đuôi nói ra.

Sở Thần một bên nghe, khi thì gật đầu, khi thì nhún mày.

Sự tình nghe rất đơn giản, bất quá là Hoàng Viễn chi tử Hoàng Sơn muốn là cha rửa nhục, và tìm không được Sở Thần bản thân, lúc này mới ra tay với Tiểu Tiêu, đồng thời còn đưa lên cuộc chiến sinh tử sách.

Nhưng sự tình kỳ quái địa phương ở chỗ, Tiểu Tiêu đang ở thủ vệ chặt chẽ Thanh Tiêu Uyển, này Hoàng Sơn là như thế nào xông vào? Chẳng lẽ lại kia ven đường rất nhiều thủ vệ đệ tử đều là mù lòa?

Còn nữa, thông qua Bích Ngưng thuyết pháp, Hoàng Sơn cùng Hoàng Viễn phụ tử quan hệ cũng không hòa hợp. Hoàng Viễn bị phạt hướng Thiên Phong Nhai, Hoàng Sơn phần nộ còn nói qua được đi, nhưng trực tiếp yêu cầu cùng Sở Thần cuộc chiến sinh tử không khỏi có chút gượng ép.

Huống hồ thi đấu chuyện ngày đó, là một người cũng biết Hoàng Viễn bị phạt là tự gây nghiệt, căn bản trách không được Sở Thần.

...

Nghe Bích Hoa nói xong, Sở Thần rốt cục hiểu được.

Tiểu Tiêu bị thương chỉ là chịu hấn liên quan đến, hơn nữa đây coi như là một cái nho nhỏ cảnh cáo, một khi hấn không chấp nhận cuộc chiến sinh tử sách, kế tiếp sắp chuyện đã xảy ra rất khó dự liệu, nói không tốt tiếp theo hội yếu nho nhỏ mệnh.

Ngoài ra, Sở Thần cũng đoán được, Hoàng Sơn quá kích cử động trên thực tế là phía sau có người có ý định châm ngòi, về phần hấn có thể tiến nhập Thanh Tiêu Uyển đã thương Tiểu Tiêu, e rằng còn nhiều hơn thua lỗ Bích Hoa một đường vì hấn mở rộng ra đèn xanh. Đây cũng là trước kia Bích Ngưng áy náy nguyên nhân chỗ.

Nếu như chân tướng rõ ràng, Sở Thần cũng không có lùi bước lý do, bất luận là vì mình, hay là vì nho nhỏ an toàn, một trận chiến này hấn đều phải tiếp được.

Phát giác được tâm tình của Sở Thần ba động, Bích Ngưng đôi mi thanh tú cau lại, "Nghĩ được chưa?"

Sở Thần gật gù đầu, thần nhiên nói : "Có đôi khi một mặt nhường nhịn là vô dụng, ta tin tưởng là ăn miếng trả miếng, lấy huyết còn huyết, đã có người nghĩ mượn đao giết người, ta đây sẽ không để ý giết gà dọa khỉ!"

Nói xong, lại nhìn một chút như có điều suy nghĩ Bích Ngưng, kia Thu Thủy ngưng mắt bên trong thật sâu một mội không khỏi làm cho người ta cảm giác một hồi đau lòng.

Chẳng quản không nguyện ý kích thích nàng, Sở Thần hay là nhẫn tâm đạo : "Thịnh thế bị thương nặng, thường thường hoạ từ trong nhà, người nên sớm làm quyết định."

Bích Ngưng sững sờ, chợt cười khẽ, lông mày như loan nguyệt, "Nói như vậy hàm súc làm gì vậy? Ta cũng sẽ không trách người."

Sở Thần không có nói tiếp, Bích Ngưng lại nói : "Kỳ thật ta đã sớm biết, cân đối chỉ là tạm thời, ta có thể kiên định niềm tin của tự mình, cũng không đại biểu những người khác đều có thể. Ta nghĩ người cũng nhìn ra, Bích Hoa cùng Lôi Tiêu Điện người bên kia đi lại rất thân."

Sở Thần gật gù đầu, "Hấn là không chỉ là nàng a? Nếu như như vậy, người chắc có lẽ không như vậy buồn rầu, như vậy mệt mỏi!"

"Người không thể giả bộ như không biết sao? Cũng bị người thấy được ta thật mất mặt được không?" Bích Ngưng vượt qua Sở Thần liếc một cái, lập tức thở dài, "Thanh Tiêu Các bên trong hiện tại không yên ổn, có chênh lệch chút ít hướng tại Lôi Tiêu Điện, có chênh lệch chút ít hướng tại ngọc tiêu cung, tuy trung lập như trước chiếm giữ đa số, nhưng loại này thế có chút không ổn."

Sở Thần gật đầu, hấn hiểu được Bích Ngưng bắn khoả. Một khi trung lập người nhao nhao đứng thành hàng, như vậy Thanh Tiêu Các bên trong thế cục tất thành thủy hỏa, như thế, Thanh Tiêu Các liền danh nghĩa.

Thật muốn đến cái loại tình trạng này, Lôi Tiêu Điện cùng ngọc tiêu cung tranh đấu, hội trước một bước từ Thanh Tiêu Các nội bộ bắt đầu, Thanh Tiêu Các phương này Tịnh Thổ nhất định hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Chuyện cho tới bây giờ, Sở Thần cuối cùng minh bạch vì cái gì Thanh Tiêu Phong trên dưới đều tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương. Nghĩ đến lúc trước kia trong đại sảnh ngưng trệ bầu không khí cũng là bởi vì như thế.

"Vậy người ý định thế nào xử lý?" Nhìn Bích Ngưng vẻ mặt mệt mỏi, Sở Thần cười nói.

Bích Ngưng lắc đầu, có chút mờ mịt : "Người cũng biết, ta là không tranh giành người, không đủ mạnh thế, chưa từng có chế bá dã tâm, ta cũng không thích đem ý nguyện của mình áp đặt đến người khác trên đầu."

Nói qua, ánh mắt của nàng chuyển hướng Sở Thần, "Nếu như thay đổi người, người hội thể nào làm?"

"Ta? Phải thay đổi ta, các người yêu thể nào đánh thể nào đánh, yêu thể nào đấu thể nào đấu, toàn bộ đã chết cũng không quan hệ với ta." Sở Thần nhún vai, lại nói : "Nhưng ta biết, người chắc chắn sẽ không như vậy. Nói đi, ta không tin người không có tính toán!"

"Được rồi, ta xem như đã minh bạch, với người làm bằng hữu, thật đúng một chút bí mật cũng không có." Bích Ngưng giả bộ bất đắc dĩ, nói xong dài thở phào một cái, cười nói : "Ta ý định đi bế quan, không đột phá sao Ngưng cảnh, tuyệt không xuất quan!"

Sở Thần khuôn mặt có chút động, kinh ngạc nhìn nhìn Bích Ngưng, hẳn không tin đây là từ trong miệng nàng nói ra, bởi vì nàng từ trước đến nay đều không phải một cái thích tu luyện người, cũng chưa bao giờ tôn trọng lực lượng.

Chỉ là từ Bích Ngưng thâm thúy trong con người, hẳn chỉ thấy hai chữ -- chăm chú. Bích Ngưng là rất nghiêm túc, nàng thật sự ý định nỗ lực tu luyện, đề thăng thực lực của mình.

Chỉ là rõ ràng là kiện đáng cao hứng sự tình, nhưng chẳng biết tại sao, Sở Thần thủy chung có chút cao hứng không nổi. Có lẽ, thể đạo này chính là như vậy a, không ai có thể chân chính dựa theo ý nguyện của mình sống sót.

"Được rồi, đừng cái dạng này, kỳ thật người cũng hi vọng ta hảo hảo tu luyện, đúng hay không?" Thấy Sở Thần lông mày không giương, Bích Ngưng cười nói.

"Đúng, ta hi vọng người hảo hảo tu luyện, đề thăng thực lực của mình, không là cái gì Thanh Tiêu Các, cũng không phải là cái gì Bích Tiêu Tông đại cục, bởi vì hi vọng người có thể an toàn một chút, như vậy ta liền có thể nhìn nhiều nhìn người này trương hại nước hại dân mặt." Sở Thần hít sâu một hơi, vô cùng chân thành nói.

Bích Ngưng chỉ ngây ngốc nhìn nhìn Sở Thần, nhất thời có chút ngây dại. Tuy một mực rất được hoan nghênh, nhưng chưa từng có người như vậy ở trước mặt khen ngợi quá đáng nàng, để cho nàng khó có thể tin chính là, nàng tựa hồ một chút cũng không ghét loại này ca ngợi.

Hồi lâu, Bích Ngưng mới kịp phản ứng, cuống quýt dời mục quang, bàn tay trắng nõn che mặt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay một hồi nóng, "Nói vậy, người ta. . . Ta đâu hại nước hại dân. . ."

Yên tĩnh trong bóng đêm, thấp lẩm bẩm nói mớ hết sức rõ ràng, giống như âm áp Xuân Phong thổi qua, chỉ một thoáng, trong không khí đều tràn ngập làm cho người mê say hương vị.

Sở Thần cũng có chút ngây ngẩn cả người, trước mắt từ từ lẳng lặng đứng vững, tại này cầu nhỏ nước chảy phía trên, giống như trích tiên có dừng khi bông bành xuất trần cảm giác.

Lông mày như Viễn Sơn, mục như mắt long lanh, hai bên tóc mây tóc đen nhạt vũ, một thân màu xanh nhạt sa y cùng gió đêm cùng Tinh quang, phảng phất thời gian đều chậm lại, thật đúng người so với hoa kiều!

Tựa hồ có một cổ khó tả ấn ý, hồi lâu hai người đều không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhận thức lấy phần này khó được tĩnh đẹp cùng thanh thần.

Này vừa đứng, bất tri bất giác đã là nửa đêm, Sở Thần rốt cục đem suy nghĩ thu trở về, trong ánh mắt lần nữa tràn ngập lãnh ý, "Đi thôi, mang ta đi nhìn xem Tiểu Tiểu."

Bích Ngưng gật gật đầu, mang theo Sở Thần đi đến một gian sương phòng cổng môn, nói nhỏ : "Tiểu Tiểu hẳn là đã buồn ngủ, nếu không ngày mai lại đến a?"

"Yên tâm đi, ta xem một chút là tốt rồi, sẽ không đánh thức nàng." Sở Thần lắc đầu.

Bích Ngưng bất đắc dĩ, chỉ phải mở cửa để cho hắn tiến vào, mình cũng lẳng lặng đi theo phía sau.

Trong phòng sạch sẽ sạch sẽ, có cổ tươí mát thoải mái hương vị. Tiểu Tiểu nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, liền ngay cả trong lúc ngủ mơ, cũng cau mày.

"Tiểu Tiểu, ca ca trở về!" Sở Thần cuối cùng không thể nhịn xuống, áy náy tâm tình bạo phát đi ra. Phảng phất nghe nói như thế, Tiểu Tiểu nhẩn lại lông mày dần dần giãn ra, hô hấp cũng đều đều không ít.

Bích Ngưng thở dài, đem Sở Thần kéo ra ngoài. Nàng đã cảm nhận được Sở Thần sát cơ, nếu lại để cho hắn đứng ở gian phòng, không chừng hội làm ra cái gì sự tình.

Quả nhiên, nàng mới vừa vận đóng cửa phòng, Sở Thần đã thu liễm không ngừng bản thân sát ý, chỉ một thoáng, ngay cả Dạ Phong đều trở nên dịu hui, trong không khí bằng thêm một cổ khắc nghiệt ý tứ.

. . .

Hai ngày sau buổi sáng, Bích Tiêu Tông phường thị một gian quán rượu.

"Nghe nói chưa? Ngày mai lại có người muốn trên Sinh Tử Đài!"

"Sớm truyền ra, dường như lại là Sở Thần a? Gia hỏa này thật đúng là một chút rảnh rỗi không xuống, đi tới chỗ nào ồn ào ở đâu, đầu tiên là Sinh Tử Đài trên giết đi Dư Đào, đón lấy thi đấu ngày đầu tiên liền đem bài danh đệ tam Phó Tân giết đi, vậy sau, rồi mới lại làm hại Hoàng Viễn Trường lão bị phạt đi Thiên Phong Nhai, thật vất vả đi tỉnh không Huyền Cảnh yên tĩnh một tháng, như thế rất tốt, mới xuất ra không có hai ngày, vừa muốn lấy người trên Sinh Tử Đài. Các ngươi nói một chút, hẳn là không phải rảnh rỗi e rằng trò chuyện?"

"Đi, không biết chó nói lung tung, người ta hiện tại tốt xấu là ngoại môn đệ tam, nào có công phu đi nhàn chán? Các ngươi chính là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nhắc tới bên trong lắm trò lắm!"

"Há? Xem ra vị sư huynh này là biết chút ít cái gì nội tình, nói nhanh lên nói nhanh lên, bữa này từ sư đệ xin!"

"Đúng đúng, sư huynh nói nhanh lên, sư đệ mời người uống rượu. . ."

"Được rồi, nếu như chư vị thịnh tình, kia sư huynh ta liền từ chối thì bất kính.

Lại nói tiếp ngày mai Sinh Tử Đài cuộc chiến thật sự là không thể trách Sở Thần, bởi vì Sinh Tử Đài căn bản không phải hẳn muốn trên, mà là có người cho hẳn hạ chiến thư, vì ép buộc hẳn ứng chiến, người kia còn đã thương muối muối của hẳn.

Nếu như hẳn không ứng chiến, sau này muối muối của hẳn há không phải rất nguy hiểm? Chẳng lẽ hẳn có thể từng giây từng phút thủ bên người nàg?"

Người nói chuyện chính là một cái mặt dài nam tử, mọc ra chòm râu nhỏ, mục quang khôn khéo, hiển nhiên một bộ giang hồ Bách Hiểu Sanh bộ dáng. Nghe hẳn nói lên trong đó nội tình, nhất thời thật lớn một đám người xúm lại qua.

"Các ngươi e rằng còn không biết a? Tiểu cô nương kia bị tập kích địa phương không phải nơi khác, chính là Thanh Tiêu Phong trên Thanh Tiêu Uyển." Mặt dài nam tử thanh âm đột nhiên thấp xuống.

"A?" Mọi người đồng thời lên tiếng, cảm thấy bất khả tư nghị. Thanh Tiêu Uyển này là cái gì địa phương? Nếu liền Thanh Tiêu Uyển cũng không an toàn, kia Bích Tiêu Tông này còn có cái gì địa phương là an toàn?

Mọi người trong kinh ngạc, mặt dài nam tử rất nhanh cấp ra giải thích, "Bởi vì có người thông qua Bích Ngưng sư tỷ muối muối Bích Hoa quan hệ, lặng lẽ lên vào Thanh Tiêu Uyển, đã thương tiểu cô nương kia. Nghe nói bởi vì chuyện này, Bích Ngưng sư tỷ sầm sét tức giận, thiếu chút nữa mang nàg muối muối trực xuất Thanh Tiêu Các!"

"Này vẫn chưa xong, biết kia tập kích tiểu cô nương người là cái gì người sao?" Mặt dài nam tử có chút đắc ý, không đợi mọi người đặt câu hỏi lại nói : "Kẻ tập kích là Hoàng Sơn, người này bản thân không thể nào thu hút, cũng liền ngoại môn trước hai mươi tiêu chuẩn, nhưng các ngươi biết cha hẳn là cái gì người sao?"

"Là ai?" Mọi người cùng kêu lên hỏi.

"chính là ngày ấy thi đấu trên bị trừng phạt Tái phán trường lão, Hoàng Viễn. Nói kia Thiên Phong Nhai có thể không phải người gốc địa phương, hiện giờ một tháng đã qua, cũng không biết kia Hoàng Viễn Trường lão còn sống hay không. . ."

Một đám người hào hứng bưng bưng nghị luận, có người khó hiểu, không rõ Hoàng Sơn thế nào nắm chắc khí ước Sở Thần quyết chiến Sinh Tử Đài. Cũng có người trầm trồ khen ngợi, bởi vì lại có náo nhiệt có thể nhìn.

Đúng lúc này, một cái âm thanh trong trẻo truyền ra, "Tiểu nhị, tính tiền!" Tiếp theo là một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Mọi người lấy lòng, kia mặt dài nam tử lơ đãng ngẩng đầu, nhìn nhìn kia một lớn một nhỏ hai cái bóng lưng, trong nội tâm một hồi kinh ngạc, "Rất quen thuộc bóng lưng, dường như đã gặp nhau ở nơi nào, thế nhưng ở nơi nào đâu này?"

Đúng lúc này, một đám mời rượu thanh âm truyền đến, cũng bất chấp suy nghĩ nhiều, mặt dài nam tử quay đầu lại đi, "Uống rượu!"

"Uống rượu!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Lâm Tử Hải

Mặt trời rực rỡ cao chiếu, thiên không trong vắt như tẩy. rét đậm chưa đi xa, Bích Tiêu Tông các nơi, gốc cây già đầu cành cũng đã lặng yên rút ra tàn mầm mồi.

"Ca ca, vừa rồi những người kia nói đều có thật không vậy?" Từ quán rượu xuất ra, Tiểu Tiểu liền về mặt mắt húng.

"Cái gì thiệt hay giả? Ca ca đều không nhớ rồi!" Sở Thần cố ý mơ hồ nói.

"Ca ca muốn lấy người sinh tử quyết đấu, hay là bởi vì Tiểu Tiểu, đúng hay không?" Tiểu Tiểu cố chấp ngăn cản trước mặt Sở Thần, không cho hắn đi lên phía trước.

Sở Thần chỉ phải bất đắc dĩ dừng lại, ngồi xổm người xuống nhìn nhìn Tiểu Tiểu đạo : "Ca ca đáp ứng ngươi tỷ tỷ, muốn chiều cô tốt người, đương nhiên không thể để cho ngươi chịu khi dễ. Hơn nữa ngươi nói cũng không đúng, ca ca không phải muốn lấy người quyết đấu, mà là có người muốn tìm ca ca phiền toái. Nếu ca ca không đánh bọn họ, bọn họ hội một mực khi dễ ca ca cùng nhỏ nhỏ."

"Phải không?" Tiểu Tiểu mặt mũi tràn đầy hoài nghi nhìn nhìn Sở Thần, chậm rì rì bộ dáng mười phần khả ái.

Sở Thần đang muốn gạt đầu, Tiểu Tiểu lại nói : "Ca ca liền biết lừa gạt Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không phải tiểu hài tử. Tiểu Tiểu biết vô pháp ca ca quyết định, thế nhưng Tiểu Tiểu hi vọng ca ca nhớ kỹ, vô luận phát sinh cái gì sự tình, đều tốt hơn hảo còn sống trở về, Tiểu Tiểu đã không có tỷ tỷ, nếu cũng không có ca ca. . ."

"Được rồi, nha đầu ngốc, ca ca nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, nhỏ nhỏ chong chóng tre ca ca một mực mang theo đâu, nó hội phù hộ ca ca bình an vô sự." Sở Thần một tay đem Tiểu Tiểu ôm lấy, không có để cho nàng nói thêm gì nữa.

Một hồi lâu, tâm tình của Tiểu Tiểu mới bình tĩnh trở lại, tránh thoát Sở Thần ôm ấp hoài bão thì thuận tay đưa hán ngực thư tín sở dĩ.

"Thần ái phu quân, ngài thứ mười phòng tiểu thiếp cho ngài thỉnh an, xin ngài tha thứ thiếp thân vô pháp hầu hạ ở bên, không có thể vì ngài ấm giường rửa chân. . ."

Tiểu Tiểu vừa mới mở miệng, Sở Thần liền bị sét được bảy chóng mặt tám tở, toàn thân vô lực.

"Này yêu nữ, hảo hảo ghi sẽ chết a? Khiến cho như thế bữa bãi lộn xộn, dạy hư tiểu hài tử thế nào xử lý? Tốt nhất đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi, bằng không đập nát cái mông của ngươi!"

Sở Thần này đầu vẫn còn ở chữ bối, bên kia Tiểu Tiểu đã mặt đỏ bừng đem tín trả trở về, cuối cùng còn hỏi một câu, "Ca ca buổi tối ngủ lạnh sao? Vũ Hàm tỷ tỷ không ở, Tiểu Tiểu cũng có thể giúp đỡ ấm giường được!"

Sở Thần nhất thời muốn chết tâm đều đã có, nếu Mặc Vũ Hàm kia yêu nữ ở bên người, hắn nhất định để cho nàng biết cái gì gọi là nam nhân.

Thật vất vả để cho Tiểu Tiểu buông tha cho những cái kia ý nghĩ cổ quái, này đầu Sở Thần lại bắt đầu suy nghĩ.

Mặc Vũ Hàm trong thư này lời tuy nhưng không đến điều, nhưng hắn vẫn phải là đến không ít tin tức.

Từ nội dung trong thư tới phân tích, Tuyết Nhạn quan tình thế trước mắt có lẽ đúng, quân bị lương hướng phong phú, binh hùng tướng mạnh.

Càng trọng yếu hơn là, Huyết Ảnh động sự kiện sau khi đánh cờ, Mặc Vân Phong bởi vì có nhược điểm trên tay, thành công đem Tuyết Nhạn quan nội vài người nội gian bắt lại, quân tâm đại chấn.

Tương phản, Khai Cường Vương Phủ phương diện gần nhất hành quân lặng lẽ, vô luận tại triều quan tòa vẫn là tại trong quân đội, đều hiển lộ cực kỳ điệu thấp.

Ngoài ra, ngay tại Sở Thần rời đi sau không lâu sau, quan ngoại từng quốc gia cổ rốt cục kiềm nén không được phát động công kích.

Từng quốc gia cổ hoàng đế, nắm gần hai mươi ra mặt hoàng đế Cổ Uyên ngự giá thân chinh, tình thế hết sức nguy ngập, mưu toan đột phá Tuyết Nhạn quan, xâm lấn Lôi Ưng quốc dồi dào Bắc Bộ kho lúa.

Chỉ là tuy từng quốc gia cổ thiết kỵ hùng hãn, Cổ Uyên trị quân có phương pháp, kiêm có hùng tài đại lược, nhưng đối mặt Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong trấn giữ Tuyết Nhạn quan, như cũ khó có thể đẩy mạnh mấy may.

Tuyết Nhạn quan tựa như cùng một tòa rãnh trời, gát gao áp chế từng quốc gia cổ xâm nhập phía nam dã tâm. Mà ở trận này giằng co chiến đấu, Mặc Vũ Hàm với tư cách là tuyết trắng cười thống lĩnh, nhiều lần thần kỳ Bình, chiến công hiển hách.

Bởi vì trận này chiến sự, trước mắt trên triều đình dưới đối với Thác Thổ Hầu cùng Tuyết Nhạn quan quân coi giữ khen ngợi một mảnh, không còn chút nào nữa chữ bối vạch tội nói như vậy, phảng phất thoáng cái cục diện liền đảo ngược.

"Nếu có thể một mực tiếp tục như vậy là tốt rồi, sợ chi sợ cây muốn lặng, mà gió chẳng muốn ngừng a!" Sở Thần trong nội tâm cảm thán, lý tưởng mặc dù hảo, nhưng sự thật rất tàn khốc, đã tâm bưng bưng Khai Cường Vương thế nào khả năng buông tha cho dã tâm của hắn? Nói không tốt lại trong bóng tối mưu tìm cái gì.

...

Một ngày qua rất nhanh đi, sáng sớm ngày hôm sau, Sở Thần mang theo Tiểu Tiểu đi đến Sinh Từ Đài trên đỉnh băng sơn.

Mặt trời mới mọc trên không, bốn phía đỉnh núi đã đứng rất nhiều người, những người này tốp năm tốp ba nghị luận, hiển nhiên đều là nhận được tin tức chạy đến xem náo nhiệt.

Sở Thần với tư cách là hôm nay đánh một trận vai chính, hẳn đến tự nhiên đưa tới mọi người chú ý đàm phán hoà bình luận. Nhưng chính hắn lại không cái gì cảm giác, chỉ là lôi kéo Tiểu Tiểu lẳng lặng đứng ở một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Cũng không biết đi qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm giác xung quanh an tĩnh lại, theo bản năng trợn mắt vừa nhìn, chỉ thấy một đoàn người không nhanh không chậm hướng bên mình đi tới.

Người cầm đầu một thân hắc y, môi hồng răng trắng, mặt mày ẩn tình, nhìn qua có chút tuấn tú. Nếu không phải ngực không đồi núi, cộng thêm có thể thấy được yết hầu, e rằng sẽ bị trở thành một cái xinh đẹp cô nương.

Tuấn tú nam tử phía sau, một nhân hình như sắt thép, mục như chuông đồng, nhìn qua mục quang tràn ngập lửa giận, kia trầm trọng hô hấp, phảng phất trong lỗ mũi muốn phun ra lửa.

Ngoài ra, này trong người đi đường Sở Thần còn chứng kiến hai tờ khuôn mặt cũ, một cái Phi Vân, một cái trang lâm. Hai người cùng hắn đụng trạm không nhỏ, hơn nữa vừa phản hồi Bích Tiêu Tông thời điểm, hay là hai người này cùng Phó Tân cho hắn đưa tới uy lực còn lại chiến thư, chỉ bất quá Phó Tân đã chết.

Sở Thần trong nội tâm lạnh lùng, theo bản năng đem Tiểu Tiểu kéo đến phía sau. Tuy không biết những người này ý đồ đến, cũng không nhận ra trong đó rất nhiều người, nhưng những người này nếu như cùng Phi Vân, trang Lâm Nhị người cùng nhau xuất hiện, chắc hẳn không có cái gì thiện ý.

"Người chính là Sở Thần?" Kia người cầm đầu không riêng đáng đáp tuấn tú, tự liên thanh âm cũng thần kỳ dịu dàng, làm cho người ta phân biệt không ra nam nữ.

Sở Thần nhàn nhạt gật đầu, không có nói tiếp.

Kia tuấn tú nam tử cũng không để ý, vẫn cười nói: "Tổ nghe thấy ngoại môn ra cái nhân vật thiên tài, nguyên bản còn không quá tin tưởng, lại không nghĩ hôm nay vừa thấy, mới phát hiện sự đệ quả nhiên nhân trung long phượng, danh bất hư truyền."

Sở Thần nhú mày, trước mắt này đến từ nội môn nam tử mặc dù tại cười, trong lời nói cũng không có chút nào mạo phạm, nhưng hắn không hiểu có đúng khi âm hàn cảm giác, phảng phất bị độc xà để mất tới. Nghĩ đến tay không đánh người đang cười, nhân tiện nói: "Xin hỏi sự huynh cao tính đại danh?"

Tuấn tú nam tử khẽ gật đầu, giống như cười mà không phải cười đạo: "Họ Lâm cái tên hải, vô danh tiểu tốt một cái, không đáng tưởng nhớ."

"Lâm Từ Hải?" Sở Thần sững sờ, cái tên này hắn tựa hồ ở nơi nào nghe qua, nhưng nhất thời nửa khắc lại nghĩ không ra.

Đúng lúc này, xung quanh có người nói nhỏ: "Nguyên lai là nội môn bài danh thứ mười Lâm Từ Hải sư huynh, tin đồn Lâm Sư Huynh tuấn tú có thể so với tuyệt thế mỹ nữ, nguyên bản còn chưa tin, hôm nay vừa thấy, này dịu dàng liếc một cái phong tình, quả thật. . ."

"Quả thật tự tim chết!" Thanh âm tuy nhỏ, lại bị Lâm Từ Hải nghe được rõ ràng, đương trường liền cắt đứt lời của người kia, một chương đánh ra, nói lao người lên tiếng bay ra, đẫm máu đương trường.

"Quả thật. . . Hộc máu!" Nhìn nhìn ngã xuống đất người kia, Sở Thần trong nội tâm mặc niệm, đột nhiên trong đầu hắn một hồi điện quang hiện lên, hắn nhớ tới Lâm Từ Hải này là cái gì người.

Từ Bích Ngưng chỗ đó lấy được tin tức, này Lâm Từ Hải xuống tay với hắn đã không phải lần đầu tiên.

Lần đầu tiên chính là cùng Dư Đào Sinh Từ Đài cuộc chiến, trận chiến ấy hắn thắng lợi sau khi hôn mê xuất hiện, thiếu chút nữa bị người này đánh chết, may mắn được Bích Ngưng xuất thủ ngăn trở, mới may mắn thoát khỏi tại khó.

Lần thứ hai thì là tông môn thi đấu trước sau, Phó Tân đạt được Tam Diệp Hóa Lan luyện chế thành đan, thực lực đột nhiên tăng mạnh, tại thi đấu phía trên điên cuồng muốn giết hắn. Không chỉ là Phó Tân, liền ngay cả thân là Tài phán trưởng lão Hoàng Viễn cũng bị bôi trơn, tỷ thí thời điểm mở một con mắt nhắm một con mắt.

Trừ ra lúc trước hai lần, hôm nay Sinh Từ Đài này đánh một trận phía sau, chỉ sợ cũng có Lâm Từ Hải này bóng dáng.

Nhưng để cho Sở Thần không hiểu là, hắn cái gì thời điểm đắc tội Lâm Từ Hải như thế nhân vật số má sao? Nếu không phải hôm nay Lâm Từ Hải tự báo môn hộ, hẳn e rằng đều nhận ra người này.

"Xem ra sự đệ là nghe qua tên của ta." Lâm Từ Hải tựa hồ cũng không thêm để ý Sở Thần ý nghĩ, chỉ là vẫn cầm lấy một khối khăn lụa sát tay.

Một đại nam nhân cầm lấy nữ tử khăn lụa sát tay, thấp thoáng còn có nhàn nhạt son phấn mùi thơm phiêu tán xuất ra, tràng diện này thế nào nhìn thế nào

quỷ dị. Chỉ là rõ ràng cách nên được khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác không ai dám nói chuyện, bởi vì có vết xe đổ còn nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Cố nén vị toan cuộn cuộn cảm giác, Sở Thần âm thanh lạnh lùng nói : "Chúng ta từng có quan hệ?" Tại hán nghĩ đến, Lâm Tử Hải này đối với hán mãnh liệt như thế sát tâm, không có khả năng không có nguyên nhân.

"Đừng trợn? Nếu như không nên như thế nói, vậy cho dù đúng không! Thứ nhất, ngươi không nên trêu chọc Ngọc Hàn Yên, nàng không phải của ngươi; thứ hai, ngươi không nên còn sống từ Sinh Tử Đài xuất ra, ngươi biết ngươi hại ta thường ít nhiều tình thạch sao?" Lâm Tử Hải cẩn thận cắt kỹ khăn lụa, mục quang bỗng nhiên lạnh lùng lên.

Sở Thần cười nhạo, có ít người suy luận thật là làm cho người không thể tưởng tượng.

Bất quá nói đến Ngọc Hàn Yên, hán ngược lại là nhớ tới, có vẻ như tấn chức khảo hạch lần kia có một đám người tìm hán phiền toái, bị giáo huấn sau khi chuyển ra tới chính là Lâm Sư Huỳnh.

Chỉ là cho tới nay hán cũng không có cảm giác được đến từ vị Lâm Sư Huỳnh kia áp lực, điều này làm cho hán đều thiếu chút nữa đã quên rồi kia chuyện quan trọng. Hán tuyệt đối không nghĩ tới kia Lâm Sư Huỳnh chính là Lâm Tử Hải.

Càng không có nghĩ tới Lâm Tử Hải đối với hành động của hán sớm lại bắt đầu, mà còn không chỉ một lần.

"Khó trách thấy nhìn một lần cũng cảm giác bị một mảnh độc xà để mất tới, cảm tình thật đúng là một mảnh âm độc xà."

Sở Thần trong nội tâm cười lạnh, lúc này không chút khách khí châm chọc đạo : "Ngươi nói Ngọc Hàn Yên không phải ta, chẳng lẽ lại là của ngươi? Không phải ta xem không nổi ngươi, từ trong tới ngoài từ trên xuống dưới, ta cũng không có cảm thấy ngươi là nam nhân. Cho dù Ngọc Hàn Yên coi hết bày trước mặt ngươi, ngoại trừ ngón tay ngươi chẳng lẽ còn có những biện pháp khác có thể làm được nàng?"

Về phần ngươi nói đệ nhị mãnh, vậy càng buồn cười.

Ta không nên còn sống xuất ra, chẳng lẽ ta hán là chết ở bên trong? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Không nói này sao vô đại lực, đã nói Bích Tiêu Tông này, mạnh hơn ngươi liền có khối người, ngươi bằng cái gì tới kết luận sinh tử của ta?

Không phải ta xem không nổi ngươi, một năm, chỉ cần một năm thời gian, ta là được xem ngươi như kiến hôi, tiện tay liền có thể bóp chết. Về phần ngươi thường ít nhiều tình thạch, kia cùng ta có quan hệ sao? Kia đều là ngươi tự tìm.

Cuối cùng nhất, đưa ngươi một câu, nhiều biết không nghĩa -- tất tự đánh chết!"

Người thiếu niên tâm huyết cùng chí khí, tại thời khắc này bày ra được phát huy tác dụng vô cùng .

Nhìn nhìn Sở Thần bình thần ung dung bộ dáng, xung quanh một đám người trong nội tâm sớm đã sóng biển ngập trời, mỗi cái ngây ra như phỗng, nghiêm nhiên một bộ bị chấn choáng váng bộ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đối với Chiến Tinh nguyên

Người nào không biết Lâm Tử Hải này tính tình quái dị, rõ ràng thích học nữ nhân cử chỉ, lại hết lần này tới lần khác không được phép người khác nói hán không giống nam nhân? Hết lần này tới lần khác Sở Thần trực tiếp nói hán căn bản không phải nam nhân. Không chỉ như thế, rõ ràng còn dám cười nhạo hán chỉ có thể dùng ngón tay đầu để đối phó Ngọc Hàn Yên.

Càng làm cho người kinh hãi chính là, Sở Thần cư nhiên nói một năm thời gian là được xem Lâm Tử Hải vì kiến hôi, tiện tay có thể bóp chết, không phải này cuồng vọng là cái gì?

Muốn biết rõ Lâm Tử Hải tuy cử chỉ quái dị, nhưng thật là thật nội môn thứ mười, một thân tu vị đã đi vào sao xoáy cảnh thất trọng. Mạnh như thế người há lại một năm thời gian có thể vượt qua?

Lâm Tử Hải lòng tràn đầy lửa giận, mục quang lại vô cùng âm trầm, phảng phất tùy thời muốn nhắm người mà cắn. Nhưng vượt quá tất cả mọi người dự liệu chính là, hán đột nhiên nở nụ cười, cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Hào, hào! Thật lâu không ai dám như thế nói chuyện với ta, không hổ là thi đấu phía trên giết đi Phó Tân thượng vị loại người hung ác. Ngươi đã nói chỉ cần một năm, ta đây liền cho ngươi cơ hội này, một năm sau khi, nhất quyết sinh tử, có dám tiếp bằng không?"

Sở Thần một tiếng hừ lạnh, muốn đáp ứng, hết lần này tới lần khác một hồi mùi thơm đánh úp lại, "Người của Lôi Tiêu Điện tại đây chút tiền đồ sao? Như thế, một năm sau khi, bổn tọa cùng ngươi nhất quyết sinh tử, có dám tiếp bằng không?"

Thanh âm nhạt như nước chảy, trong lúc lơ đãng đem tất cả táo bạo đè xuống.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người Thanh Y nữ tử chậm rãi đi, kia ưu nhã lạnh nhạt đáng đáp, làm cho người ta bất tri bất giác liền trầm mê trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

"Bích Ngưng tỷ tỷ. . ." Nhấn nhẹn nửa ngày Tiểu Tiểu rốt cục nhìn không được cười chạy tới.

Đón lấy Ngọc Hàn Yên mặt mũi tràn đầy băng sương đi lên trước, ánh mắt lạnh lùng tại Sở Thần giữa hai chân ngưng mắt nhìn nửa ngày, cuối cùng nhất khinh thường nói: "Ngoại trừ ngón tay, ngươi chẳng lẽ còn có những biện pháp khác đối phó ta?"

Sở Thần ngẩn ngơ, lập tức giận dữ, hần thế nào khả năng dùng ngón tay? Lúc hần Long thương là giả sao? Đừng nói chỉ là một cái Ngọc Hàn Yên, chính là mười cái tám cái hần thu thập được để bảo. . .

Đương nhiên, Sở Thần cũng chỉ là ngừng lại, thật muốn nói hần là tuyệt đối không dám, bằng không hần gần như có thể xác định này đóng băng từ đồng dạng nữ tử nhất định sẽ nổi điên.

Bích Ngưng đến để cho Lâm Tử Hải không dám lần nữa lỗ mãng, ngược lại lại lần nữa nở nụ cười, chẳng quản nụ cười kia thế nào nhìn thế nào giả.

Tượng trưng lấy lòng vài câu, Lâm Tử Hải chỉ chỉ phía sau kia cột điện bằng sắt Tráng hán đối với Sở Thần đạo: "Vị này chính là Hoàng Sơn sư đệ, cũng chính là ngươi hôm nay đối thủ, chờ mong các ngươi hôm nay biểu hiện."

Nói xong, Lâm Tử Hải xin lỗi một tiếng rồi đi, chưa có chạy hai bước lại đột nhiên quay đầu, vẻ mặt cười quý nói: "Đã quên báo cho ngươi, Hoàng Sơn sư đệ đã đột phá Tinh Nguyên cảnh, chỉ chờ hai tháng sau khảo hạch thông qua liền có thể tấn chức nội môn."

"Đa tạ Lâm Sư huynh báo cho biết, loại Sở Thần đắc thắng trở về nhất định hảo hảo tạ ơn." Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, thần thái lạnh nhạt, phảng phất hết thấy sớm có dự liệu.

Lâm Tử Hải thật sâu dừng ở Sở Thần, chỉ là tại Sở Thần trong ánh mắt, hần không nhìn thấy chút nào kinh hoàng, chỉ thấy như uyên thâm thúy. Điều này làm cho hần không khỏi có chút nghi hoặc, hần là tiểu tử này có chỗ dựa vào hay sao? Chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, hần đều nhìn không ra Sở Thần phần thắng ở đâu. Một cái Tinh Nguyên cảnh, một cái Thối Thể Cảnh, không hề nghi ngờ, Hoàng Sơn là tất thắng, hần nghĩ không ra thất bại lý do.

"Chỉ hy vọng như thế a!" Không hề suy nghĩ nhiều, Lâm Tử Hải từ chối cho ý kiến đích bỏ đi.

Hoàng Sơn cất bước tiến lên, mắt to như chuông đồng trùng mắt Sở Thần, mặt mũi tràn đầy bất thiện, "Cho ngươi thời gian một nén nhang, nói rõ sau sự tình a!" Nói xong liền cũng không quay đầu lại hướng nhỏ máu lên trên bực.

Sở Thần mục quang lạnh lùng, đang muốn đuổi kịp, không đề phòng Bích Ngưng gọi hần lại, "Thật sự muốn đi sao? Không có nắm chắc không muốn miễn cưỡng, trận chiến đầu này vốn không công bình, ta có thể giúp ngươi thoái thác."

Sở Thần quay đầu lại, mục quang rơi vào trước mắt chuông nấn Dục Tú trên người cô gái, bất tri bất giác, phảng phất nội tâm cái nào đó địa phương bị thật sâu xúc động.

Bích Ngưng bên người, Tiểu Tiểu lời kéo Sở Thần vạt áo, gắt gao không chịu buông tay, quật cường con ngươi, cắn được trắng bệch bờ môi, kia khăn trương bộ đáng làm cho người ta không khỏi sinh lòng trù ẻo.

Mục quang tại trên người của hai người lưu chuyển, gần như trong nháy mắt, Sở Thần chiến ý chưa từng có tăng vọt lên. Một trận chiến này, hần phải thắng, không vì cái gì khác, chỉ vì này hai cặp chú ý Nhấn chữ.

"Yên tâm đi, chờ ta trở lại." Đơn giản lời nói, trong bình tĩnh lộ ra làm cho người ta an tâm lực lượng. Nói xong, Sở Thần từng bước một hướng nhỏ máu lên trên bực.

Nhìn nhìn bóng lưng của hần, Bích Ngưng nở nụ cười, nụ cười như lưu thủy bàn khiến người tâm động; Tiểu Tiểu cũng cười, nắm tay nhỏ nắm quá chặt chẽ, phảng phất kích động nhanh hơn muốn nhảy dựng lên; Ngọc Hàn Yên tựa hồ. . . Cũng cười, mặc dù chỉ là khoe miệng hơi vênh, nhìn qua mười phần cứng ngắc.

"Hi vọng ngươi một hồi còn có thể cười được!" Thấy Sở Thần như thế nhanh liền theo tới, còn một bộ vô cùng nhẹ nhõm đáng đáp, Hoàng Sơn sắc mặt nhất thời lạnh xuống. Không nói lời gì, dẫn đầu tan vỡ ngón tay, huyết tinh hướng nhỏ máu dài nhỏ xuống.

"Tiếp ngươi cát ngôn, ta sẽ cười đáp cuối cùng nhất." Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, nhìn cũng không nhìn Hoàng Sơn, trực tiếp nhỏ xuống chính mình huyết tinh.

Hoàng Sơn một tiếng hừ lạnh, hai bên huyết tinh rơi xuống, Sinh Tử Đài xung quanh trận pháp khởi động, huyết sắc màn sáng lần nữa nhộn nhạo ra.

Hai người chẳng phân biệt được trước sau lâm hù giẫm chân tại chỗ, mỗi một bước rơi vào màn sáng, tất nhiên rung động thay nhau nổi lên, huyết quang lâm li. Theo bước chân bước chân tăng nhanh, huyết sắc gọn sóng càng thêm xao động, loáng thoáng, phảng phất một mảnh ngập trời Huyết Hải xuất hiện ở mọi người trước mắt.

Mỗi một bước, huyết hoa văng khắp nơi, mỗi một bước, chiến ý tăng vọt. Dần dần, trên người của hai người đều bọc lấy một tầng huyết sắc, kia huyết sắc giống như hòa điểm nhúc nhích, có loại làm người ta tim đập nhanh rung động cùng khắc nghiệt.

Rất nhanh, hai người tại màn sáng trung ương vị trí đứng lại. Ổn định trong chớp mắt, màn sáng trên Huyết Hải cuộn cuộn, vô tận huyết điểm hướng chính giữa tụ tập, đem hai người bao quanh bao bọc.

Phảng phất bị rút lấy hết lực lượng, màn sáng trên huyết sắc càng lúc càng mờ nhạt, trở nên gần như trong suốt, chỉ ven ven có ngẫu nhiên tơ máu thỉnh thoảng lướt qua, cho thấy tầng kia gần cách màn sáng như cũ tồn tại.

Mọi người mục không chuyển chữ nhìn nhìn kia hai cái huyết sắc quang cầu trầm xuống, chỉ chớp lát, huyết cầu liền rơi vào là Sinh Tử Đài, huyết quang tàn đi, hai vị vai chính hiện ra thân hình.

"Sở Thần, Nhập môn ven ven bảy tháng, liền từ một cái không tâm thường tạp dịch đệ tử, nhảy lên cho tới bây giờ ngoại môn thứ ba, thật là một cái rất giỏi người. Ta Hoàng Sơn tự nhận không có người loại kia thiên phú, thế nhưng, ha ha, hôm nay người muốn chết trong tay ta!"

Tiến vào Sinh Tử Đài, lại nắm chắc thắng lợi trong tay, Hoàng Sơn tựa hồ một chút cũng không nóng nảy, thỏa thích cuồng tiếu.

Sở Thần cười nhạo, cũng không đi phản bác, chỉ là thần nhiên nói: "Nhìn ra được, người rất muốn giết đi ta. Thế nhưng ta không rõ, người đối với cừu hận của ta đến cùng từ đâu tới đây? Đừng nói bởi vì người cha Hoàng Viễn, tất cả mọi người không phải tiểu hài tử, loại kia có tổn hại chỉ số thông minh liền đừng bảo là."

Hoàng Sơn sững sờ, lập tức cười đến càng thêm lớn tiếng. Hồi lâu mới chỉ vào Sở Thần đạo: "Người ngược lại là thông minh, đã như vậy, kia không ngại nói cho người biết rõ. Cái gọi là là cha báo thù bất quá là cái mượn cớ, nguyên nhân chân chính là, chỉ cần giết người, ta liền có thể đạt được một khóa Tam phẩm Tinh Mạch Quả."

"Tam phẩm Tinh Mạch Quả?" Sở Thần hơi hơi kinh ngạc, Tinh Mạch Quả cái danh từ này vô cùng lạ lẫm, hẳn chưa từng nghe qua.

"Hừ, tin rằng người cũng không hiểu Tinh Mạch Quả thần kỳ. Tuy ta chỉ là nhị phẩm Tinh mạch, nhưng chỉ cần đạt được một khóa Tam phẩm Tinh Mạch Quả, ta liền có năm thành cơ hội đem Tinh mạch phẩm chất tăng lên tới Tam phẩm. Người nói, ta là không phải hẳn là cảm ơn người? Nếu như không có người, nếu như không phải người cho ta một cái đường hoàng lý do, loại chuyện tốt này thế nào có thể luân vượt được ta?"

Sở Thần gật gật đầu, theo Hoàng Sơn lời này, Hoàng Sơn đích xác hẳn là hảo hảo cảm tạ hẳn mới phải. Không có vị phụ rửa nhục này khỏi bài tử, Hoàng Sơn thật sự là không có lý do buộc hẳn trên Sinh Tử Đài. Nói như vậy, Lâm Tử Hải đại khái cũng sẽ không tìm tới hẳn Hoàng Sơn.

"Tuy người nói không sai, nhưng cảm tạ hay là miễn đi. Bởi vì người cuối cùng không chiếm được Tinh Mạch Quả, có thể sống lấy từ nơi này người đi ra, là ta." Giống như trần thuật một sự thật, Sở Thần biểu hiện được cực kỳ bình tĩnh, căn bản không cho là mình lời có cái gì không đúng.

Hoàng Sơn cười to, "Lâm Sư huynh nói không sai, người quả nhiên đủ cuồng, cuồng được có chút không biết cái gọi là. Người tuy là ngoại môn thứ ba, nhưng cuối cùng bất quá Thối Thê Cảnh Cửu Trọng, làm sao có thể cùng ta Tinh Nguyên này cảnh so sánh? Trên thực lực chênh lệch không phải thiên phú có thể triệt tiêu, ta không phủ nhận chỉ cần người còn sống, vượt qua ta là chuyện sớm hay muộn, nhưng điều kiện tiên quyết là người muốn có thể còn sống mới được."

Nói đến đây, Hoàng Sơn ngừng lại, mặt mũi tràn đầy trêu tức nhìn nhìn Sở Thần, "Người cho rằng ta sẽ cho người còn sống đi ra ngoài sao? Người bằng cái gì có thể thắng ta? Đừng nói người lần đầu tiên tiến nhập tinh không Huyền Cảnh liền có thể lĩnh ngộ bốn nguyên, này vui đùa một chút cũng không tốt cười, chính là Ngọc Hàn Yên, Chu Hạo nhưng kia đám nhân vật cũng trọn vẹn tại tinh không Huyền Cảnh hao tổn mấy năm mà khó có thể quá toàn bộ công lao."

Sở Thần không phản bác được, Hoàng Sơn gần như đem có thể nói tất cả đều nói, hẳn còn có thể nói cái gì?

"Người đã không tin, như vậy ta cũng không còn gì để nói a!"

Cùng với tiếng nói, tay của Sở Thần đặt ở trên chuỗi kiếm, kiếm không ra khỏi vỏ, một cổ khắc nghiệt cùng phong mang đã tràn ngập toàn bộ Sinh Tử Đài.

Chính như Hoàng Sơn cần giết hẳn tới thắng được Tinh Mạch Quả đồng dạng, hẳn cũng đồng dạng cần Hoàng Sơn huyết tới thanh tẩy Tiểu Tiểu đã chịu tổn thương, càng cần nữa Hoàng Sơn mệnh vói tới những cái kia lòng mang ý xấu người, lợi dụng vụng huân tâm người một cái cảnh cáo.

Hoàng Sơn cũng không cần phải nhiều lời nữa, từ nhỏ máu ký kết giấy sinh tử bắt đầu, hẳn liền kiên định cho rằng Sở Thần chết chắc rồi, hẳn chắc chắn tái dục mà về, đem thiên địa kỳ trân Tinh Mạch Quả bỏ vào trong túi.

Đối mặt Sở Thần liền tiếp kéo lên khí thế, Hoàng Sơn không cam lòng yếu thế, trở tay gỡ xuống một đôi đại chùy. Chùy thể ngăm đen, tại ánh mặt trời chiếu xuống, mặt ngoài hình mũi khoan gai sắt chiếu ra từng sợi ô quang, hiển lộ vô cùng lợi hại.

Tựa hồ vì biểu hiện sự cường đại của mình, Hoàng Sơn đột nhiên đem hai tay thiết chùy đụng vào nhau, chỉ một thoáng nổ bắn ra chói mắt tia lửa, kia ầm ầm nổ mạnh lại càng là giống như thiên địa kinh lôi, chấn động người hai lỗ tai mất thông.

Sinh Từ Đài trên giương cung bạt kiếm, một hồi ác chiến suýt xảy ra tai nạn. Hai bên mạnh mẽ khí thế đụng vào nhau, đột nhiên một hồi cuồng phong cuốn đại địa, Sinh Từ Đài trên cát bay đá chạy.

Bốn Chu Bình đỉnh trên núi, bầu không khí vô cùng ngưng trọng. Tuy không ai biết phía dưới hai người nói chút cái gì, nhưng mọi người đều biết, chiến đấu sắp bắt đầu.

Đang lúc mọi người trông mong lấy trông mong thời điểm, đột nhiên sắc trời tối xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thiên không phong khởi vân dừng, bao quanh mây đen cấp tốc tụ tập, bất quá trong chớp mắt, mực đậm đám mây hội tụ thành hình, trong lúc nhất thời mây đen áp thành, che khuất bầu trời.

Mắt thấy mưa gió sắp đến, trong giây lát một đạo thiểm điện vạch phá không trung, lay thế kinh lôi bất ngờ tới. Ở nơi này tốc độ ánh sáng trong tích tắc, Sinh Từ Đài trên hai người đột nhiên bạo phát, cấp tốc hướng đối phương đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bốn nguyên sơ hiện

Một cái bình đàm, sóng lớn không sợ, Vân Phong kiếm gió rít mà đi, rất nhỏ kiếm kêu rung động nhân tâm. Sở Thần mục quang bình tĩnh, Nhân Kiếm Hợp Nhất, Kiếm Phong thẳng đến Hoàng Sơn cổ họng, không tiếng động tàn nhẫn làm lòng người nhảy đột nhiên ngừng.

Hoàng Sơn sắc mặt điên cuồng, trên mặt nhe răng cười thật lâu không tiêu tan, hần phảng phát đã trông thấy Tinh Mạch Quả tại hướng hần vẫy tay, hần nghiêm nhiên đã thấy được Sở Thần đã ngã vào dưới chân.

Một búa phía trước, ngăn tại kia Lâm Phong một kiếm tiến lên trên đường, một cái khác chùy bên cạnh vượt qua làm ăn, trực tiếp quét về phía Sở Thần đầu lâu, nhìn kia cương mãnh khí thế, rất có giải quyết dứt khoát, một lần là xong cảm giác.

Thiết chùy chưa đến, chùy phong tới trước, nhất là kia chùy mặt gai sắt phong mang, lại càng là cách thật xa liền có thể cảm nhận được.

Trên không trung ô Vân Y nhưng đang không ngừng hội tụ, phảng phát cũng ở súc thế đồng dạng, mưa to chậm chạp không có rơi xuống. Thịnh thoảng có tia chớp phá không, Lôi Âm lay thế, quấy được trong thiên địa lúc sáng lúc tối, nhân tâm một mảnh chết lặng.

Sở Thần phảng phát không có cảm giác được kia chùy sát tới gần, khuôn mặt tại kia không ngừng lấp lánh điện quang bên trong hiển lộ vô cùng bình tĩnh.

Tay của hần không có run rẩy, tâm, lại càng là giống như mặt bình hồ. Tuân theo tâm chỉ dẫn, kiếm của hần phong như cũ về phía trước, không có chút nào tránh lui ý tứ.

Mọi người khẩn trương trong cái nhìn chăm chú, Kiếm Phong ở giữa chùy tâm, tia lửa tại u ám sắc trời bên trong vô cùng chói mắt, vô hình sóng chấn động ra cuốn ra, tuy nghe không được bất kỳ thanh âm gì, mọi người lại phảng phát bị Lôi Âm quan tai, mất đi thính giác.

Ngay tại kiếm chùy tương giao nháy mắt, Hoàng Sơn mặt khác một búa nhanh chóng tới gần, kia chùy mặt gai sắt cự ly đầu của Sở Thần bất quá một thước xa.

Nếu như Sở Thần không né, như vậy không hề nghi ngờ hần hội óc vỡ toang, đã chết đương trường. Chỉ là nếu như muốn trốn, hần bây giờ còn trốn được đi không? Này quá gần.

Ngàn cân treo sợi tóc, chẳng những Bích Ngưng cùng Tiểu Tiểu mấy người, liền ngay cả một ít không quan hệ người tâm cũng treo đến cổ họng.

Sở Thần có thể hay không tránh được một kiếp này? Đây là tất cả mọi người đang tự hỏi vấn đề.

Có người lòng mang ước mơ, vèn vèn cho rằng không hy vọng chiến đấu quá sớm chấm dứt; có người thì lắc đầu thờ dài, tiếc hận một đời anh tài sắp mất mạng Hoàng Tuyền; có người thì vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Sở Thần gia hỏa này rốt cục muốn chết rồi. . .

Các loại bất đồng tâm tính thúc đẩy, ánh mắt của mọi người đều rơi trên Sinh Tử Đài, trong lúc nhất thời, phảng phất liền sắp đến nơi mưa to đều đã quên.

Bởi vì quá chú ý, liền ngay cả Bích Ngưng cũng không có chú ý tới, một cái tại toàn bộ Bích Tiêu Tông đều hết sức quan trọng nhân vật lặng lẽ đến nơi, này ánh mắt của người, đồng dạng rơi vào phía dưới Sinh Tử Đài.

Sinh Tử Đài, Hoàng Sơn trên mặt sắc mặt kinh hi càng thêm nồng đậm.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới hội như thế thuận lợi, vốn tưởng rằng mặc dù có thể chiến thắng Sở Thần, cũng tất nhiên hao phí một phen tay chân. Lại không nghĩ rằng Sở Thần này cư nhiên trốn cũng không trốn, trực tiếp cầm đầu cùng hắn thiết chùy chống lại, không phải này tự tìm chết là cái gì?

"Nếu như tự tìm đường chết, ta đây liền tiễn ngươi một đoạn đường." Khắc nhưng cười cười, Hoàng Sơn quát lớn: "Chết cho ta tới!"

Sở Thần hai mắt híp lại, trong mắt tinh quang lóe lên, người sống ai nguyện ý đi tìm chết? Hắn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tốc độ ánh sáng trong đó, hắn một tiếng hừ lạnh, Vân Phong kiếm đột nhiên đẩy ra, mượn cùng thiết chùy va chạm lực phản chấn, nhanh chóng một đạo bên cạnh cung ló ra. Đồng thời liền cánh tay dẫn người nhanh chóng xoay người.

Kiếm Phong từ bên cạnh đột kích chùy thể cắt qua, phát ra chói tai tiếng vang, lại càng là mang theo liên tục Hóa Tinh. Gần như chỉ là tại qua trong giây lát, Hoàng Sơn tự nhận là tất trúng một kích thất bại.

Kinh hi đến mức như thế cực nhanh, đi được lại cũng làm cho người ta trở tay không kịp. Hoàng Sơn còn chưa hiểu phát sinh cái gì, Sở Thần đã hóa thành một trận gió từ hắn bên cạnh thân vượt qua.

Mọi người ánh mắt kinh nghi, trên đài hai người đối với lưng (vác) mà đứng. Hoàng Sơn còn bảo trì tư thế cũ, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Sở Thần một bộ thanh sam, Vân Phong chỉ đẩy, mặt như giếng cổ, bình tĩnh không có sóng.

Phảng phất chỉ là trong nháy mắt, lại phảng phất đi qua mười triệu năm. Rốt cục, Sở Thần bỗng nhiên quay người, huyết tinh theo thân kiếm trượt xuống, mờ mịt vân vân bị nhiễm lên huyết sắc, giống như từng đóa từng đóa Huyết Vân.

"Đây là Tinh Nguyên Cảnh sao? Bất quá chi như vậy!" Sở Thần thản nhiên nói, phảng phất làm một kiện không có ý nghĩa sự tình.

Hoàng Sơn này mới cảm giác được bên hông không ngừng truyền đến cảm nhận sâu sắc, nguyên lai chỉ là kia tốc độ ánh sáng xoay người một cái, hắn đã tổn thương tại Sở Thần dưới thân kiếm.

Đau xót mang đến không chỉ là đau nhức, mà là lửa giận, là si nhục. Đường đường một cái Tinh Nguyên Cảnh Tinh mạch võ giả, chiếm giữ trên tu vi ưu thế tuyệt đối, lại tổn thương tại một cái người của Thối Thể Cảnh trong tay, đây là thiên hạ chi trò cười, lại càng là hắn bản thân vô cùng nhục nhã.

"Hào, rất tốt. Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là muốn chết không xong, muốn sống không được!"

Hoàng Sơn quay người, lòng tràn đầy lửa giận chùng chắt. Thân hình chấn động, trên thân quần áo ầm ầm nổ bung, lộ ra một thân cường tráng cơ cốt cách, buru hần mà thô bạo khí tức tràn ngập toàn trường.

Sở Thần sắc mặt bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng đã đề phòng. Hắn biết rõ, lúc trước thượng phong cũng không phải chân chính thượng phong, bất quá là Hoàng Sơn khinh địch, cộng thêm thân pháp tốc độ trên ưu thế mang đến kết quả.

Chân chính so đấu khoẻ mạnh lực, Thối Thể Cảnh muốn chọn Chiến Tinh nguyên cảnh, không phải như vậy hào khiêu chiến.

Thối Thể Cảnh lấy rèn luyện thân thể làm chủ, dùng cho chiến đấu đại bộ phận là thân thể bản thân lực lượng, có thể điều động tinh lực cực kỳ có hạn. Nhưng Tinh Nguyên Cảnh không đồng nhất, Tinh Nguyên Cảnh Tinh mạch võ giả đã tại sao phủ ngưng tụ thành cố định Tinh Nguyên.

Tinh Nguyên giống như sao trong phủ một đoàn ngọn lửa, hội không giây phút nào đem ngoại giới tinh lực hấp thu chuyển hóa tồn trữ, một khi bắt đầu chiến đấu, không lộ tinh lực sẽ trực tiếp từ thua hướng toàn thân các nơi, trên phạm vi lớn đề thăng năng lực chiến đấu.

Có thể nói, vô luận từ chiến đấu bên bị năng lực, hay là bạo phát năng lực, Thối Thể Cảnh cùng Tinh Nguyên Cảnh đều hoàn toàn không cách nào so sánh được. Tinh Nguyên Cảnh mới là võ đạo chi lộ trên chân chính khởi điểm.

Trong khi đang suy nghĩ, Hoàng Sơn hai tay thiết chùy trên đã bịt kín một tầng u quang, nhìn qua càng thêm trầm trọng, phong mang tất lộ, mà cả người hắn nhìn qua cũng khỏi ngò hung hãn không ít.

Cùng với tinh lực bạo phát, một cỗ dữ dằn khí thế kịch liệt kéo lên, để cho hoàng Yamamoto liền khỏi ngò thân hình càng hiển buru hần. Lúc này cỗ khí thế đạt đến đỉnh phong, một đạo hư ảnh xuất hiện ở đỉnh đầu hắn.

Đó là một đầu đấm ngực rít gào Khi Đột Không Lồ, trước mắt màu đỏ tươi, toàn thân cơ cầu ghim, vừa nhìn chính là thân lực Vô Biên, có được làm cho người ta tuyệt vọng lực lượng. Cùng Thối Thể Cảnh Tinh mạch võ giả không đồng nhất, Tinh mạch này hư ảnh cũng không tiêu tán, mà là một mực duy trì lấy, tàn ra nhàn nhạt Tinh Huy.

"Rống!"

Hoàng Sơn ngửa mặt gào thét, "Đồng" một tiếng, một đôi đại chùy lần nữa đụng vào nhau, tia lửa cùng Lôi Âm, Sở Thần rõ ràng trông thấy kia gai sắt cứ nhiên cũng bị bị đâm cho uốn lượn biến hình.

"Hào bạo lực, Cương mãnh không đức!" Sở Thần âm thầm chấn kinh, lúc này không chần chờ nữa, Vân Phong lập tức, trong cơ thể tinh lực bắt đầu bạo động, khí thể liên tiếp kéo lên.

Cảnh giới chênh lệch tại thời khắc này thể hiện được phát huy tác dụng vô cùng, vô luận Sở Thần như thế nào bạo phát, khí thể mà nói, hẳn đều gất gao rơi vào hạ phong.

"Đừng uống phí khí lực, đây là người ta ở giữa chênh lệch. Thối Thệ Cảnh không có khả năng chiến thắng Tinh Nguyên Cảnh, vừa rồi một kiếm kia, bất quá là người mưu lợi mà thôi. Chiến đấu chân chính, cần nhờ thực lực mà nói lời!"

Hoàng Sơn hừ lạnh, từng bước một đi phía trước, giống như đầu thô bạo hung thú, mỗi một bước đều phát ra nặng nề tiếng vang, phảng phất đại địa đều tại rung động.

Sở Thần vẫn không có buông tha cho, cũng chưa từng lui bước mấy may, hẳn như cũ tại kiệt lực điều động lực lượng trong cơ thể.

"Vây khốn thú chi đâu, đừng uống phí khí lực!" Hoàng Sơn lần nữa nhẹ răng cười.

"Phải không?" Sở Thần khẽ ngẩng đầu, thanh âm đậm đặc giống như đến từ thiên ngoại, không mang theo mấy may tâm tình.

Lời nói, từng sợi tử sắc nổi lên hai con người, dần dần, ngấm đen đồng tử hoàn toàn bị tử sắc bao trùm, đồng thời một cỗ hoang vu bá đạo khí tức lan ra.

Đang lúc mọi người kinh dị tại Sở Thần biến hóa thời điểm, Sở Thần khí thể đạt tới đỉnh phong, một đoàn Tử Vân tại đỉnh đầu hẳn hiển hiện. Đang ở đó lóe lên tức thì nháy mắt, một đoàn tử sắc u hỏa từ thời không bên ngoài hàng lâm, chậm rãi bay xuống.

Trong lúc nhất thời, đỉnh bằng trên núi toàn trường tĩnh mịch, ánh mắt mọi người đều tập trung ở kia đoàn tử sắc u hỏa phía trên, bất tri bất giác đã quên hô hấp.

"Bốn nguyên, thành hình bốn nguyên, thế nào khả năng. . ." Ngọc Hàn Yên trợn mắt há hốc mồm, vạn năm không thay đổi băng sơn hình tượng ảm ảm sụp đổ.

vì hoàn chỉnh bốn nguyên hình thái, nàng trọn vẹn tại Thối Thệ Cảnh dừng lại bốn năm, chỉ vì hàng năm có thể tiến nhập tinh không Huyền Cảnh một lần. Mặc dù như thế, nàng cũng là phía trước không lâu sau mới ngưng tụ ra hoàn chỉnh Mặc Ngọc Băng Liên.

Thế nhưng Sở Thần, hẳn rõ ràng là lần đầu tiên tiến nhập tinh không Huyền Cảnh, thế nào khả năng đem bốn nguyên linh ngộ được như thế hoàn chỉnh? chẳng lẽ giữa chúng ta chênh lệch thật sự như thế đại?

Hốt hoảng, Ngọc Hàn Yên nhìn về phía Bích Ngưng, thầm nghĩ: "Người coi trọng như thế hẳn, hẳn là đã sớm biết đây hết thầy?"

Chỉ nhìn đến Bích Ngưng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, Ngọc Hàn Yên mới phát hiện, không chỉ là nàng, liền ngay cả thân là Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng đồng dạng không nghĩ tới Sở Thần kinh người như thế tiềm lực.

Không người chú ý một góc, cuồng phong thổi lên khăn che mặt, dưới mũ rộng vành một đôi lợi hại con người bày ra, người này đương nhiên đó là Lôi Ngao. Hắn lần này lặng yên đến đây, cũng không kinh động bất luận kẻ nào, chỉ là muốn nhìn xem Sở Thần tiềm lực.

Chỉ là trước mắt một màn này lại làm cho hắn sát niệm tăng vọt, lần đầu tiên liền có thể lĩnh ngộ bốn nguyên, loại thiên phú này, hẳn Lôi Ngao không có, toàn bộ Lôi Ưng quốc đồng dạng không có.

Như thế kỳ tài ngút trời người, căn bản không có khả năng thu phục, không thể thu phục, liền chỉ có hủy diệt.

"Quân Lãng, người quả nhiên giỏi tính toán, hẳn là người sớm biết đây hết thầy? Cho nên mới theo ta định ra hai năm ước hẹn?" Thật vất vả đem sát ý dần xuống, Lôi Ngao suy nghĩ trở lại mấy tháng trước Từ Trúc Phong.

Vô số người chấn kinh thời điểm, Sinh Tử Đài, Sở Thần đã duỗi ra tay trái, lòng bàn tay mở ra. Tử sắc u hỏa rơi vào lòng bàn tay, thần kỳ an như ý, thần kỳ ảo mộng.

Sở Thần sắc mặt bình tĩnh, lẳng lặng nhìn Hoàng Sơn, tại đối phương kinh hãi trong ánh mắt, trên tay hắn Từ Hòa chậm rãi biến hóa hình thái, một đoá tử sắc hỏa liên khoan thai tách ra.

, tử liên phiêu khởi, như chậm thực nhanh, trực tiếp hướng Vân Phong kiếm rơi đi. Chui vào trong nháy mắt, kiếm kêu ngút trời, Vô Biên Từ Hòa từ thân kiếm tuôn ra, hỏa diễm vây quanh, từng đạo vân văn giống như sống lại, tản ra bất định.

cùng với Từ Hòa xuất hiện, Sở Thần khí thể tăng vọt, gần như qua trong giây lát liền đã cùng Hoàng Sơn sánh vai, hơn nữa thì tăng lên thế cũng không hết hạn.

Ngồi đại bốn nguyên nhất hỏa diễm bốn nguyên lần đầu tiên xuất hiện, liền thể hiện ra nó cái thế hung uy, vô cùng rùng rợn, phảng phất muốn đốt diệt chư

thiên vạn giới, duy hóa độc tôn.

Hoàng Son sắc mặt đột biến, cảm ứng đến Sở Thần không ngừng bốc lên khí thế, lại cũng không dám chậm trễ, lúc này chợt quát một tiếng, búa tạ tựa như là núi đánh ra.

"Lay nhạc một kích!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cường thế thắng được

Hám Nhạc Nhất Kích, một kích hám nhạc. Vô cùng âm trầm sắc trời, một đôi cự chùy núi lở mà đến, kia bạo liệt khí thế, để cho Thiên Khung trên tia chớp đều hơi bị trắng xám.

Lúc này Hoàng Son giống như đầu thô bạo hung ác Khi Đột Khổng Lồ, trong hai tròng mắt tràn ngập huyết sắc, toàn thân tản mát ra một cỗ cực độ điên cuồng khí tức hủy diệt, duy nhất suy nghĩ chính là hủy diệt hết thảy trước mắt.

Sở Thần lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, phảng phất không có cảm giác được nguy hiểm hàng lâm, không thích không đau buồn, không kinh không giận. Hắn chỉ là lẳng lặng bùng Vân Phong kiếm, mặc cho trên thân kiếm ngọn lửa tím phun ra nuốt vào, tựa như đang ở một thế giới khác.

Sinh Từ Đài, lẫn nhau làm đối thủ hai người thể hiện ra hoàn toàn bất đồng thái độ. Một cái cực tĩnh, phảng phất hồn du thiên ngoại, không tại nhân gian; một cái cực động, giống như ngập trời sóng dữ, mong muốn phá hủy hết thảy.

Động cùng tĩnh ở giữa cực độ tương phản mang đến chính là một cỗ mãnh liệt thị giác rung động, phảng phất, mọi người tâm cũng bị bắt lấy, trong mắt đã nhìn không thấy khác, chỉ thấy kia bạo liệt song chùy, đốt hỏa trường kiếm.

Trên núi không ai nói chuyện, chỉ là một cái cái trường lớn hai mắt, thỉnh thoảng nuốt nghẹn nước bọt động tác cho thấy bọn họ đồng dạng ở vào khẩn trương cực độ.

Sở Thần bốn nguyên chi hỏa tuy kinh diễm, nhưng Hoàng Son thực lực đồng dạng không kém, lần này giao phong đến cùng ai hội chiến thắng, đại đa số người đều trong nội tâm không tin tưởng.

Mọi người chỉ có thể nhìn kia càng ngày càng gần hai người, lo lắng cùng chờ đợi cuối cùng nhất kết quả.

Tối gần. . . Càng gần. . . Muốn phân ra thắng bại, vô số người tâm rồi đột nhiên nhắc tới, Nhân chữ nháy mắt không dám nháy, sợ bỏ qua mấu chốt nhất một kích.

Đúng lúc này, nổi lên nửa ngày mưa to rớt cực nhìn không được, thiên không như vạch tìm tòi lỗ hổng, mấy ngày liền màn mưa giống như thác nước từ chín mảnh bên ngoài đảo ngược hạ xuống, trong lúc nhất thời, trong thiên địa một mảnh đen kịt.

Mọi người mắt không thể thấy, tất cả giác quan đều ở đây đột nhiên biến hóa bên trong dừng lại. Duy chỉ có có thể nghe được thiên địa kinh lôi rít gào, cùng với khuynh thiên mưa to xao động.

Vô Biên trong bóng tối, một đạo rực rỡ vàng sáng đột khởi, mang theo không gì sánh kịp nóng bỏng, thật sâu tổn thương mọi người Nhân chữ.

Đây là trong thiên địa duy nhất ánh sáng, tại đây tựa như thời gian đình trệ một khắc, nó chính là Vĩnh hằng!

Quang Hoa nhá chợt hiện tức thì, mọi người lại thật lâu không muốn nhắm lại Nhân chữ, mọi ánh mắt đều tập trung trên Sinh Từ Đài, chẳng quản chỗ đó đã một mảnh đen kịt, cái gì đều nhìn không thấy.

Giờ khắc này, phòng chế Foley âm cùng mưa to rít gào đều đã đi xa, toàn bộ thiên địa ở vào cực độ Hắc Ám cùng cô tịch bên trong, mọi người duy nhất có thể nghe được, chỉ có bịch bịch tim đập.

Này tiếng tim đập có bản thân, cũng có người khác, tuy từ bất đồng người, nhưng biểu hiện tâm tình lại không không phải khẩn trương cùng nghi hoặc.

"Sinh Từ Đài trên đến cùng như thế nào? Đến cùng ai thắng. . ."

Mưa to tới cũng nhanh, đi được cũng kịp thời. Không bao lâu, màn mưa thưa dần, tiếng sấm dần dần tri hoãn. Tầm màn đen dần dần tan ra, thời gian lần nữa lưu động.

Mọi người mục quang rơi trên Sinh Tử Đài.

Sinh Tử Đài, một người vượn người mà đứng, như tuế nguyệt Trường Thanh từng bách, thẳng tắp anh tuấn.

Không hề nghi ngờ, đứng chính là Sở Thần. Mu tay trái sau, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm xéo xuống chỉ đây, mưa rơi ở trên người hắn, từ đầu phát đến bờ vai, tới tay cánh tay, lại theo chuôi kiếm chảy về phía mũi kiếm, thẳng đến mũi kiếm, một mảnh liên miên thủy tuyến hướng mặt đất nhỏ xuống.

Tí tách!

Tí tách!

Nhìn nhìn chỗ lõm đầy nước bên trong đây ra thật nhỏ gọn sóng, mọi người phảng phất nghe được nước tổ khúc nhạc. Nhưng chẳng biết tại sao, này nghe nhầm tổ khúc nhạc cảm giác cũng không đẹp, ngược lại tràn ngập một cỗ nói không rõ đạo không rõ cảm giác, làm cho người ta trong nội tâm phát chấn.

"Hoàng Sơn. . . Hoàng Sơn. . ." Đúng lúc này, không biết nơi nào truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Mặc dù không có đầy đủ lời nói, nhưng ánh mắt của mọi người như cũ bị lôi kéo đến bên ngoài Sở Thần một người khác trên người.

Hoàng Sơn, với tư cách là lần này Sinh Tử Đài đánh một trận một người khác vai chính, rốt cục lấy được mọi người coi trọng. Chẳng qua là khi mọi người mục quang rơi ở trên người hắn một khắc, liền đồng thời sắc mặt đại biến.

"Huyết. . . Thật là nhiều máu. . ."

Vô cùng trong lúc khiếp sợ, mọi người rốt cục minh bạch trong nội tâm cỗ này phát chấn cảm giác là cái gì. Đồng dạng tí tách thanh âm, thủy tổ khúc nhạc cùng huyết chi tổ khúc nhạc tuyệt đối có thể cho người hoàn toàn bất đồng cảm thụ.

Thủy tổ khúc nhạc, thanh yên tĩnh, du dương, là một loại cực hạn nhu hòa đẹp; huyết chi tổ khúc nhạc, lại là huyết tính, sợ hãi, đến từ linh hồn chỗ sâu run rẩy cùng bi thương.

Một đôi thiết chùy nắm chặt, trên cánh tay gân xanh nhô lên, cuộn cuộn tơ máu giống như tia nước nhỏ hướng trong lòng bàn tay hội tụ, từ chùy đầu nhỏ xuống hạ xuống. Tích tấp, hình dạng cùng Sở Thần bên kia không có sai biệt. Chỉ bất quá một phương là nước, một phương là huyết.

Lúc này Hoàng Sơn tóc tai bù xù, điên cuồng chi khí không tán, lại là hai mắt vô thần. Đột nhiên, hắn ngừng đầu nhìn về phía thiên không.

Mây đen tan hết, trời xanh không mây, hết thấy hiển lộ như vậy an bình tường hòa. Chỉ là. . .

"Đồng!"

Cường lực cánh tay cuối cùng không chịu nổi, liên tục hai tiếng, song chùy rơi xuống đất. Khi mọi người mục quang còn dừng lại tại chùy chuôi trên ngưng huyết, Hoàng Sơn đã thẳng tắp hướng sau ngã xuống, tóe lên một mảnh đỏ tươi bọt nước.

"Cư nhiên thật sự thắng!"

"Thối Thế Cảnh Chiến Tinh nguyên cảnh, xuất ra hai kiếm, một kiếm đả thương địch thủ, một kiếm diệt địch, Sở Thần này, hảo yêu nghiệt gia hỏa!"

Không tiếng động rung động tại mọi người trong nội tâm lan tràn, mới đầu không ai xem trọng Sở Thần, mặc dù hắn thể hiện ra bốn nguyên Tử Hóa, mọi người như cũ không xác định hắn có thể thắng. Mặc dù thắng, cũng không phải như thế nhẹ nhõm.

Nhưng sự thật chính là, đối mặt Hoàng Sơn suốt đời cường lực nhất một kích, Sở Thần chỉ ra rồi một kiếm.

Một kiếm xuất, Hoàng Sơn diệt! Đây là hạng gì kinh người một kiếm?

Chi tiếc, kia mưa to tới quá mức đột nhiên, căn bản cũng không có người lãnh hội đến một kiếm kia phong thái.

"Bích Ngưng tỷ tỷ, ca ca thể nào còn chưa lên, hắn không có sao chứ?" Hoàng Sơn ngã xuống, Tiểu Tiểu ngay từ đầu cao hứng phi thường, nhưng rất nhanh nàng lại lo lắng, bởi vì Sở Thần một mực không hề động, không có đi lên. Nàng thực sợ hắn cũng sẽ như Hoàng Sơn như vậy ngã xuống.

"Yên tâm đi, hắn không có việc gì." Bích Ngưng thần sắc thư thả, không có giải thích quá nhiều. Nghĩ tới lúc trước loại kia khăn trương cùng lo lắng, nàng liền không hiểu cảm giác gương mặt nóng lên.

Mặt khác một chỗ, Lâm Tử Hải vẽ mặt vận vẹo, sắc mặt tràn ngập oán độc. Một đôi cực độ âm tàn con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm Sở Thần, mãnh liệt hận ý để cho hắn hận không thể lập tức nhảy xuống ăn Sở Thần thịt, uống Sở Thần huyết.

Lúc này Lâm Tử Hải, hoàn toàn đã không còn kia thông dong bình tĩnh tuấn tú bộ dáng, mà là một đầu chân chính trong bóng tối độc xà, tùy thời chuẩn

bị nhầm người mà cần.

Đó là một đêm mất ngủ rất là xem trọng người, đồng dạng còn là một cực kỳ tự phụ người. Tại thực lực cùng đầu óc trong đó, hần càng lấy đầu óc của mình vì ngạo.

Phàm là muốn đạt tới mục đích nào đó, Lâm Tử Hải trong nội tâm đệ nhất nghĩ đến không phải mình tự tay giải quyết, mà là đi tính kế mưu đồ, thông qua người khác lực lượng để đạt tới mục đích.

Những năm gần đây, hần tất cả tính kế cũng không có vừa rơi xuống không, dần dần, liền bản thân hần đều sản sinh một loại ảo giác. Hần cho là hần chính là thân, vật hần muốn tất nhiên có thể có được, hần muốn giết người nhất định có thể giết chết.

Nhưng mà ở trên người Sở Thần, hần lại liên tiếp nhầm nháp bại quá.

Đầu tiên là Dư Đào cùng Sở Thần Sinh Tử Đài đánh một trận, Dư Đào đã chết, hần ván bài tan vỡ, bồi thường được táng gia bại sản; sau khi là Ngọc Hân Yên xuất ra bảo vệ Sở Thần, thật lớn đau nhói hần; lại tiếp tục Phó Tân tại thi đấu trên bị đánh chết, Hoàng Viễn bị phạt Thiên Phong Nhai, lại một lần để cho hần bản tính thất bại; đến hôm nay, hần cho rằng Sở Thần hần phải chết mới từ sau lưng đi ra, Sở Thần lại lấy Thối Thế Cảnh thực lực, cường thế đánh chết Tinh Nguyên Cảnh Hoàng Sơn, để cho hần tính kế lần nữa thất bại.

Liên tiếp mấy lần, mỗi một lần đều nhất định phải có được, cho rằng tính toán không bỏ sót, nhưng mỗi một lần đều đã thất bại.

Tuy những chuyện này người biết không nhiều lắm, nhưng đối với cực độ tự phụ Lâm Tử Hải mà nói, đây là vô pháp dễ dàng tha thứ sỉ nhục. Loại này sỉ nhục, chỉ có Sở Thần chảy hết huyết tính tài năng rửa rảy sạch sẽ.

Hiện giờ trong lòng Lâm Tử Hải, Sở Thần lý do đáng chết đã không phải lấy trước kia mấy cái, mà là chỉ có một mảnh, đó chính là ngỗ nghịch ý chí của hần. Hần muốn cho hần chết, hần bằng cái gì bắt từ?

Loại bệnh này thái tâm lý điều khiển, Lâm Tử Hải trong nội tâm Nộ Diễm càng ngày càng cao, trong đôi mắt dần dần bỏ đầy tơ máu. Đúng lúc này, một tay đè xuống bờ vai của hần.

Còn chưa kịp bạo phát, một cái thanh âm quen thuộc truyền đến, "Không muốn hành động thiếu suy nghĩ, để tránh để người mượn cơ."

Nói xong, giọng nói của người này thấp xuống, vài câu thì thâm sau Lâm Tử Hải triệt để bình tĩnh trở lại, trên mặt lần nữa khôi phục nụ cười tự tin.

Phía trên người loại tâm tính nào, Sở Thần căn bản không rảnh chú ý, hần lúc này như trước bảo trì xuất kiếm hoàn tất đáng đáp, cả người ở vào một loại huyền diệu trong trạng thái.

Phảng phất linh hồn xuất khiếu, hần cảm ứng được vô số Tinh điểm, đủ mọi màu sắc, không ngừng chui vào thân thể của hần. Nhờ vào những cái này Tinh điểm hào quang, hần nhìn thấy trong cơ thể từng đám cây mạch máu, từng mảnh từng mảnh kinh mạch.

Tinh điểm càng ngày càng nhiều, hối tụ ở trong kinh mạch, hình thành một tia Tinh quang lưu. Tinh quang lưu tại trong kinh mạch lưu động, tất cả đến địa phương, đen kịt kinh mạch bị chiếu lên sáng trung.

Không biết đi qua bao lâu, ý thức của hần theo Tinh quang chảy tới đạt một chỗ rộng lớn không gian. Không gian này chính là sao phủ, sao trong phủ, là một đầu từ sắc Kỳ Lân hư ảnh, toàn bộ hư ảnh che dấu ở trong Vân Vụ như ẩn như hiện.

Tinh quang lưu vừa đến sao phủ, liền chủ động dung nhập vào màu tím kia Yên Vân. Mỗi một tia Tinh quang lưu rót vào, đều khiến cho Từ Vân sôi trào, theo sôi trào không ngừng kịch liệt, từng tiếng rung động linh hồn tiếng gầm gừ truyền đến.

Ngay từ đầu, mọi người cũng không nhận thấy được Sở Thần dị thường, nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện không đúng. Rõ ràng cũng đã thắng lợi, nhưng Sở Thần lại không có lập tức bị tổng xuất Sinh Tử Đài, mà là ngơ ngác đứng ở nơi đó.

"Ta là không phải mất mớ sao? Ta thế nào trông thấy trên người hần có Tinh quang? Rõ ràng này là ban ngày a!" Một người dùng sức dụi dụi mắt, lại nhìn một chút hần, tràn đầy không thể tin.

"Người không nói còn không có phát hiện, gia hỏa này đích xác bảo hộ một tảng Tinh quang, dường như càng lúc càng nồng nặc." Có một người ngạc nhiên nói.

Từ từ, càng ngày càng nhiều người phản ứng kịp, một sự thật rõ ràng trôi lên mặt nước.

Sở Thần, chẳng những chiến thắng Tinh Nguyên Cảnh Hoàng Sơn, thông qua một trận chiến này, hần còn lấy được đột phá cơ hội. Hiện tại bao phủ tại trên người hần Tinh quang, chính là đột phá dấu hiệu.

Đối mặt sự thật này, có người tràn đầy hâm mộ, có người trầm mồi cảm xúc ngổn ngang.

Vạn chúng trầm mặc thời điểm, Lâm Tử Hải khoe miệng nổi lên một tia âm hiểm cười, lạnh lẽo hướng nhỏ máu lên trên bực. Đi đến phụ cận, rồi đột nhiên một chương hướng nhỏ máu đài chụp được.

"Hèn hạ!" Phát giác được Lâm Tử Hải động tác, Bích Ngưng giật dử, gờ tay một ngã rẽ Nguyệt Nhận tạt điện lượn vòng mà đi.

Mắt thấy Lâm Từ Hải muốn trúng chiêu, trong giây lát một cổ vô thượng bá đạo khí thể dâng lên. Một cái lòi quang lập loè nắm tay nghênh tiếp loan nguyệt nhận, đón lấy một tiếng kinh thiên bạo vang, vô cùng quang mang chói mắt, ngân sắc loan nguyệt phá thành mảnh nhỏ, tàn mất bốn phương.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Thân bất do kỷ

Bình khí phá toái, Bích Ngưng trên mặt nổi lên một tia không bình thường ửng hồng, lại sống sờ sờ bị nàng dưới áp chế.

Nhỏ máu đài gặp công kích, Sinh Từ Đài xung quanh trận pháp trong chớp mắt khởi động, Sinh Từ Đài trên huyết quang hội tụ, trực tiếp đem Sở Thần bao bọc thành một cái huyết cầu lơ lửng đi lên.

Huyết cầu, Sở Thần đột nhiên mở hai mắt ra, một ngụm nghịch huyết phun ra, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nguyên bản ngay tại đột phá tình trạng nguy cấp, lại sống sờ sờ bị cắt đứt, huyết cầu xuất hiện trực tiếp đã đoạn tình lực khởi nguồn, tốt tình thế hủy hoại chỉ trong chớp lát. Bết bát hơn chính là, loại này đột nhiên xuất hiện phản phệ để cho hắn chịu trọng thương.

Đỉnh bằng trên núi, Bích Ngưng mục quang boong boong nhìn chăm chăm về mặt lạnh nhạt Lôi Ngạo, trong nội tâm ảo não không thôi. Chỉ tự trách mình quá mức đầu nhập, cư nhiên không có phát giác được Lôi Ngạo đến.

"Sư đệ cứu người sốt ruột, vô ý làm hỏng sư tỷ bình khí, kính xin sư tỷ thứ lỗi. Hơi sau, Lôi Tiêu Điện hội gấp đôi bồi thường sư tỷ tổn thất." Lôi Ngạo khề khom người, nụ cười chân thành.

Bích Ngưng chau mày, còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Tiểu đã nhịn không được đứng ra mắng: "Đại phôi đàn, người rõ ràng chính là cố ý, còn giả mù sa mưa, thật không biết xấu hổ!"

Một đầu đen nhánh bím tóc nhỏ, vẻ mặt hồn nhiên, xinh đẹp bộ dáng để cho lời kia lời nói đang lúc lực sát thương gần như tại không, ngược lại hiển lộ cực kỳ khả ái sung sướng.

Chỉ là người chung quanh không có một cái dám cười, nguyên nhân rất đơn giản, Tiểu Tiểu mắng chính là Lôi Ngạo, Bích Tiêu Tam Tiêu nhất Lôi Ngạo, một cái ở đây không ai có thể được tội được lên người.

"Người là Tiểu Tiểu? Sở Thần tại Thanh Bình trấn nhận thức muội muội?" Lôi Ngạo tựa hồ cũng không tức giận, chỉ là giống như cười mà không phải cười nói.

Tiểu Tiểu cái cổ cái cổ một ngạnh liền muốn gạt đầu, không đề phòng Bích Ngưng mang nàng kéo đến phía sau giấu đi, "Đường đường Lôi Tiêu Điện thủ tọa không đến mức đối với một cái tiểu cô nương bất kính cũng không thể dễ dàng tha thứ a?"

Lôi Ngạo kinh ngạc, chợt nếu có thâm ý cười nói: "Sư tỷ quá lo lắng, chỉ nhìn tiểu cô nương này ngây thơ đáng yêu, thuận tiện hỏi một chút mà thôi. Hẳn là sư tỷ cảm giác điều này cũng có vấn đề?"

"Nếu như chỉ là như vậy, đương nhiên không có vấn đề." Bích Ngưng từ chối cho ý kiến, ngụ ý đơn giản là cảnh cáo Lôi Ngạo không muốn xằng bậy, bằng không nàng sẽ không khách khí.

"Đương nhiên chỉ là như vậy, như thế khả ái tiểu cô nương, ta cũng không cam lòng ra tay." Lôi Ngạo Tiểu Tiểu, ánh mắt kia để cho Bích Ngưng trong lòng xiết chặt, đón lấy lại nghe Lôi Ngạo đạo: "Đứng rồi, nghe nói Bích Hoa sư muội bị giam giam cầm, hay là sư tỷ người tự mình hạ lệnh. Không biết sư đệ có hay không có mặt mũi này hướng sư tỷ cầu cái tình?"

"Bích Hoa là muội muội ta, lại càng là người của Thanh Tiêu Các, xử trí như thế nào nàng là ta cùng chuyện của Thanh Tiêu Các, không nhọc sư đệ hao tâm tổn trí." Bích Ngưng không chút nào khách khí đích cự tuyệt nói.

Lôi Ngạo lắc đầu bật cười, cũng không kiên trì, ngược lại cười nói: "Sư tỷ như thế kiên trì, hẳn là đúng như đồn đại theo như lời, là yêu trên Sở Thần sư đệ? Nếu thật là nói như vậy, e rằng không riêng gì Thanh Tiêu Các bên trong sư huynh đệ, liền ngay cả toàn bộ Bích Tiêu Tông các sư huynh đệ đều muốn ruột gan đứt từng khúc."

Lời này vừa nói ra, ở đây nam đệ tử đồng thời biến sắc. Lời của Lôi Ngạo tuy có chứa rõ ràng ước đoán khuynh hướng, nhưng tình lý trên lại là nói

thông.

Nếu như Bích Ngưng không phải yêu mến Sở Thần, kia nàng vì cái gì sẽ đối với Tiểu Tiểu một cái tổ không bình sinh tiểu cô nương như thế bảo vệ? Vì nàng thậm chí không tiếc đem thân muội muội bẻ quan?

Ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn về phía Bích Ngưng, bọn họ đều hi vọng Bích Ngưng có thể kiên quyết phủ nhận. Với tư cách là trong suy nghĩ chí cao vô thượng nữ thần, bọn họ có thể các loại dễ dàng tha thứ, nhưng tuyệt đối không thể nhận được nữ thần đầu nhập một người nam nhân ôm ấp hoài bão.

Chỉ tiếc, tất cả mọi người thất vọng rồi. Đối mặt Lôi Ngạo châm ngòi ngôn ngữ, Bích Ngưng lại không có chút nào muốn giải thích ý tứ, phảng phất nàng từ trước đến nay cũng không quan tâm ý nghĩ của mọi người.

Đây là một loại không tiếng động tổn thương, vô số người đau lòng muốn nứt, ứ đọng lửa giận phát tiết không được, rồi lại không thể đối với trong nội tâm nữ thần phát tiết, cuối cùng, chỉ có thể thiêu hướng kia cái để cho nữ thần ái mộ nam nhân -- Sở Thần.

Sở Thần sắc mặt trắng xám, kéo lấy trầm trọng thân hình từ trong đám người đi qua. Những nơi đi qua, kia tràn ngập oán giận mục quang như đao Lâm Kiếm mưa, hận không thể đưa hấn bầm thây vạn đoạn.

Rốt cục, Sở Thần đi đến Bích Ngưng trước người, cảm thụ được kia giương cung bạt kiếm bầu không khí, cũng không biết ở đâu ra lực lượng, thân thể của hấn lần nữa đứng nghiêm, một cổ chiến ý xông lên trời lên.

"Đúng vậy, khó trách là nàng nhìn bên trong người." Lôi Ngạo không nhúc nhích chút nào, chỉ là vỗ tay khen.

Sở Thần ngăn cản ở trước người Bích Ngưng, Bích Ngưng không hiểu tâm hoảng hốt, thối lui đến hấn phía sau, âm thầm xấu hổ.

"Người nói Quân Lăng?" Sở Thần thân nhiên nói, mục quang cùng Lôi Ngạo giao phong, không nhượng bộ chút nào.

Dần dần, Lôi Ngạo sắc mặt âm trầm xuống, "Người biết Quân Lăng?"

"Bích Tiêu bốn tiêu bên trong đệ nhất Quân Lăng, biết thật kỳ quái sao?" Sở Thần khinh thường nói.

Lôi Ngạo ánh mắt híp lại, giống như cười mà không phải cười đạo : "Xem ra người so với trong tưởng tượng biết được càng nhiều, là nàng chính miệng nói cho người?"

Sở Thần từ chối cho ý kiến, "Là thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Nói ngắn lại, ta đối với nàng lý giải, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người."

bởi vì những lời này, bầu không khí rồi đột nhiên trở nên ngưng trọng lên, một cổ lạnh lạnh sát cơ từ trên người Lôi Ngạo dâng lên, giống như trên chín tầng trời Lôi Thần, chỉ một thoáng liền có phích lịch lôi quang ở trên hư không vang lên.

Bích Ngưng thần sắc xiết chặt, tay phải duỗi ra, một chuỗi bích ngọc trường kiếm giữ lòng bàn tay, bích quang lưu chuyển.

Trương đồng Tam Tiêu thủ tọa, nàng rất thanh Sở Lôi ngạo thực lực, một khi Lôi Ngạo thật sự muốn giết người, ở đây tất cả mọi người, ngoại trừ nàng, không ai có thể cứu Sở Thần.

Có lẽ, liền ngay cả nàng xuất thủ, cũng không nhất định có thể, bởi vì Lôi Ngạo so với trước kia mạnh hơn, nàng loan nguyệt nhận cư nhiên bị một quyền phá hủy.

Mọi người ở đây cho rằng một hồi ác chiến không thể tránh được, Lôi Ngạo lại đột nhiên nở nụ cười, "Không biết nàng có không có nói cho người biết ta cùng nàng ở giữa ước định?"

"Ước định? Người cùng nàng?" Sở Thần nhún mày, nghe nói như thế, hấn theo bản năng trong lòng không khoái.

Lôi Ngạo như có điều suy nghĩ nhìn Sở Thần liếc một cái, giống như cười mà không phải cười đạo : "Nàng theo ta ước định, trong vòng hai năm, nếu như người chiến không thắng được ta, nàng liền làm ta Lôi Ngạo nữ nhân. Hấn là nàng không có nói cho người biết?"

Sở Thần đầu óc một mòng, giống như bị kinh lôi bổ trúng. Ký ức tại cất đi, hấn rốt cục minh bạch ngày ấy Từ Trúc Phong trên Quân Lăng trong lời nói hàm nghĩa.

"Hai năm ở trong, đánh thắng ta, bằng không, chết!" Thi cách hơn tháng, kia trong treo nhưng lạnh lùng lời nói giống tại bên tai, chỉ là lúc này nhớ tới, Sở Thần lại là có hoàn toàn bất đồng cảm giác.

"Hai năm ước hẹn, hai năm ước hẹn, nguyên lai như thế. . . Cái này chính là người đối với ta báo đáp sao? Dùng cuộc đời của mình, hồi báo ta đối với người chiếu cố, để cho hấn trong vòng hai năm không ra tay. . ."

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, trong lúc giật mình, thân thể tất cả lực lượng đều tại trời qua, gặp phản phệ hư không rốt cuộc áp chế không nổi, đại khẩu huyết vụ phun ra, mềm từ nay về sau.

"Sở Thần!"

"Ca ca!"

Hai tiếng kinh hô, Bích Ngưng một tay đem Sở Thần đỡ lấy, Tiểu Tiểu lo lắng không thôi.

"Còn có hai năm thời gian, hảo hảo quý trọng a!" Mắt thấy Sở Thần hôn mê, Lôi Ngao trong đôi mắt âm trầm rốt cục tản đi, nói xong, rồi hướng Bích Ngưng thi cái lễ, nếu có thâm ý đạo : "Sur ty, tự giải quyết cho tốt."

Một câu tự giải quyết cho tốt, cũng tại Bích Ngưng trong nội tâm quấy lên thao Thiên Phong sóng.

Lôi Ngao lần nữa cảnh bày ra, nàng không thể không suy nghĩ thật kỹ, hiện giờ Lôi Tiêu Điện thế lớn, khắp nơi hùng hổ dọa người, mà Thanh Tiêu Các nội bộ lại không quá bình, có thể nổi loạn trong giấc ngoài. Như thế tình thế, một cái không cẩn thận, Thanh Tiêu Các sẽ vạn kiếp bất phục.

...

Ngày Lạc Nguyệt trăng, một vòng trăng tàn, cuối kỳ, cuối tháng giắt ở chân trời. Thanh Trúc phong Trúc Phong từng trận, Bích Ngưng ngồi ở Thính Vũ Các cửa trên bậc thang, hai tay ôm đầu gối phát ra ngốc.

Thình thoảng, nàng hội phát ra một tiếng than nhẹ, thờ dài bên trong mang theo thật sâu mỗi một cùng giấy dựa, tuần hoàn đền đáp lại, vòng đi vòng lại.

Tại nàng phía sau gian phòng đèn sáng, trên mặt bàn để đó một cái chong chóng tre, Tiểu Tiểu canh giữ ở trước giường, dóc lòng chờ đợi lấy Sở Thần, chờ hắn tỉnh lại.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, cũng không biết đi qua bao lâu, Bích Ngưng rốt cục đứng dậy, đem Tiểu Tiểu đặt tại một bên nằm ngủ, sau khi liền một mình ghé vào cửa sổ lĩnh trên tiếp tục ngắm người.

Đêm dài bên trong một đoạn thời khắc, đột nhiên một thanh âm tại yên tĩnh bên trong vang lên, "Vị này tiểu nương tử là xảy ra chuyện gì? Thờ ngắn than dài, cũng không giống như là người!"

Bích Ngưng sửng sò, bất đắc dĩ cười quay người, "Thương thế của người còn không có toàn bộ hảo đâu, thế nào liền đứng lên?"

Sở Thần cười cười, không có trả lời, chỉ là đưa tay đặt ở Bích Ngưng giữa lông mày, dừng ở hai tròng mắt của nàng đạo : "Biết không? Nhân chủ của người rất biết nói chuyện, nó nói cho ta biết, người tại do dự, tại giấy dựa."

Hôn ám, Sở Thần mục quang lại giống như hỏa diễm như vậy lửa đốt sáng mắt đã thương người, làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Bích Ngưng miễn cưỡng giữ vững được mấy hơi thở, đúng là vẫn còn đỏ mặt quay đầu đi. Nửa ngày mới lùi ngủ đạo : "Hắn so với trước kia mạnh hơn!"

Sở Thần đồng dạng tựa ở cửa sổ lĩnh, cùng Bích Ngưng lách vào tại một chỗ, xuyên thấu qua hơi mỏng sa y, hẳn thậm chí có thể cảm nhận được kia rất tròn cây cỏ mềm mại kinh người xúc cảm.

"Người nói Lôi Ngao?"

"Người cứ nói đi? Biết rõ còn có hỏi!" Bích Ngưng không có hảo khí đích trọn mắt liếc một cái.

Sở Thần giống như cười mà không phải cười, "Người xác định là hắn trở nên mạnh mẽ, mà không phải người dậm chân tại chỗ?"

"Hỗn đản, người chán ghét chết rồi. . ." Bích Ngưng thẹn quá hoá giận, Sở Thần trong chớp mắt tao ngộ hành hung.

Náo loạn một hồi, tâm tình của Bích Ngưng đã khá nhiều, Sở Thần đạo : "Người ý định thế nào xử lý?"

Bích Ngưng lắc đầu, không có trả lời, chỉ là hỏi ngược lại : "Người cùng Quân Lăng thế nào chuyện quan trọng? Uống ta lấy người Khi bằng hữu tốt nhất, người cư nhiên cũng không nói cho ta biết những sự tình này."

"Ta cùng nàng không có cái gì a, thanh bạch, không giống với người. . ."

"Theo ta liền không trong trắng sao? Người hôm nay thế nào như thế lâu không bị ăn đòn a, ta hận không thể đánh chết người. Đừng đánh xóa, nói mau các người thế nào nhận thức, còn có Lôi Ngao nói hai năm ước hẹn thế nào chuyện quan trọng?"

"Trong sạch, chúng ta hảo trong sạch đi! Ta cùng Quân Lăng chính là. . . Chính là giúp nàng chọn qua nước, nấu qua cơm. . . Vậy sau, rồi mới ôm qua một lần, vậy sau, rồi mới nàng đã dạy ta kiếm thuật, thế nhưng đâu, nàng luôn là mạc danh kỳ diệu phát giận, có một lần thiếu chút nữa đánh chết ta. . ."

Sở Thần như như thao thao lại nói tiếp, liền bản thân hắn cũng không phát hiện, một ít vô cùng đơn giản sự tình hắn đều nhớ rõ rõ ràng, mà nói lên những điều này thời điểm, cả người đều nét mặt toả sáng, căn bản không giống có thương tích bên người.

Thấy được Sở Thần lúc này trạng thái, Bích Ngưng không hiểu trong nội tâm phát lấp, lại như cũ miễn cưỡng cười vui nói : "Ôm qua một lần? Hay là ảm ướt thân? Nói nhanh lên, cảm giác được không?"

Sở Thần hít sâu một hơi, cũng không trả lời Bích Ngưng vấn đề, chỉ là yên lặng nắm cả bờ vai Bích Ngưng, hưởng thụ lấy khó được yên tĩnh.

Cứ như vậy bất tri bất giác, nửa đêm đi qua, sáng sớm sắp đến nơi, ngoài cửa sổ liễu phong từng trận, trăng tàn, cuối kỳ, cuối tháng buông xuống.

Sở Thần rốt cục cam lòng buông tay ra, đi đến bên cạnh bàn, liền hôn ám ánh trăng, tại tổ khiết trên tờ giấy trắng vẩy mực múa bút.

Bích Ngưng yên lặng đứng ở hần phía sau, ánh mắt khác thường, trong lúc giật mình, nàng cảm giác thời gian lại nhớ tới Yên Vũ đó mộng lung sáng sớm.

Kia cái sáng sớm, nàng đập vào một bả giấy dầu cái dù, tóc dài tới eo, chậm rãi hành tẩu ở Yên Vũ mộng lung sạn đạo, hết thấy hiển lộ thanh yên tĩnh mà tốt đẹp.

Kia cái sáng sớm, hần từ trong ngủ say tỉnh lại, lẳng lặng đứng ở cửa sổ linh bên trong, thường thức nàng trong mưa bước chậm cảnh đẹp, vụng trộm đem họa hạ xuống, như si mê như say sưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Không bằng buông tay

Nhìn nhau cười cười, lại quay đầu, chính là người qua đường!

Sắc trời tăng sáng, chân trời nổi lên một tia ngân bạch sắc. dần dần, ửng đỏ hào quang dâng lên, tràn ngập phía chân trời, chỉ một thoáng, phảng phất toàn bộ thế giới đều tươi sống lên.

Sở Thần đứng ở cổng môn, mục quang rơi vào giao thoa sạn đạo, vẫn không nhúc nhích. Phảng phất kia người trong bức họa cũng không rời đi, chỉ là, trong tầm mắt của hắn rốt cuộc nhìn không thấy kia cái ôn Uyển Như xuân thủy nữ tử, một cổ nhân nhạt phèn muộn cùng thất lạc tràn ngập trong lòng, thật lâu không tiêu tan.

Nhân đạo hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình. Sở Thần cũng không biết mình có tính không cố ý, nhưng cuối cùng, kia như lưu thủy bàn đến nơi Bích Ngưng, từ hần nơi này mang đi một thứ gì đó.

"Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, ha ha!" Hồi lâu, Sở Thần thu hồi ánh mắt, chát nhưng cười cười.

Rất nhiều thời điểm, không phải nguyện ý buông tay, không phải nguyện ý ly biệt. Chỉ là, người cuối cùng đều có chính mình muốn kiên trì đồ vật, vì những cái này kiên trì, bọn họ không làm không được xuất lấy hay bỏ, làm ra lựa chọn.

Bích Ngưng là dịu dàng, nhưng không thể nghi ngờ lại là cực kỳ kiên định. Nàng không thích đi tranh giành cái gì, nhưng lại có một khóa lòng thủ hộ, giống như ngày ấy đường núi đồng hành thì nàng nói, nàng lúc Thanh Tiêu Các thủ tọa, chỉ là vì để tránh cho vô vị huyết tính.

Nàng đem Thanh Tiêu Các định nghĩa vì Bích Tiêu Tông tương lai đỉnh chỉ ba chân nhất, không cùng khác hai chân tranh chấp, không thiên hướng bất kỳ bên nào, chỉ vì bảo trì một loại uy hiếp, để cho Bích Tiêu Tông tương lai không đến mức lật úp, tông môn đệ tử không cần hy sinh vô vị.

Lấy Bích Ngưng trí tuệ, nàng chưa hẳn không rõ trung lập thường thường là nguy hiểm nhất, nhưng nàng như cũ làm việc nghĩa không được chùn bước, vì mình trong nội tâm kiên trì cùng tín niệm.

Bích Tiêu Tông đệ tử ngàn vạn, người theo đuổi cũng vô số kẻ, này vô số người, Bích Ngưng hết lần này tới lần khác đối với Sở Thần vài phần kính trọng. Có lẽ ngay từ đầu đích xác mang theo mục đích nào đó, nhưng sau, là chân chính tình tảo tương tích, lẫn nhau dần là tri kỷ.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, có lẽ loại này biến hóa vi diệu hai người cũng không có rõ ràng ý thức được, nhưng ngày trước Lôi Ngạo xuất hiện ở Sinh Tử Đài một phen, rốt cục để cho hai người tỉnh táo lại.

"Sự hiện hữu của ta, đã ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi, ảnh hưởng đến ngươi đối với thế cục chương không. Từ trong mắt của ngươi, ta thấy được giả dựa cùng bàng hoàng, ta biết ngươi không muốn buông tha cho ta, đồng dạng, ngươi cũng không bỏ xuống được chính mình cho tới nay kiên trì tín niệm.

Như vậy, ta lựa chọn buông tay, để cho ngươi rời đi, cho ngươi đi kiên trì niềm tin của tự mình, để cho ngươi dựa theo ý nghĩ của mình sống sót, dù cho như vậy sẽ rất mệt mỏi, nhưng ngươi sẽ rất vui vẻ. Như thế, ngươi ta trong đó, coi như chưa bao giờ gặp nhau. . ."

Đây là Sở Thần chôn sâu nội tâm độc thoại, hẳn không có nói với Bích Ngưng lên một chữ, nhưng hẳn vững tin, Bích Ngưng là hiểu.

Chẳng biết lúc nào, Tiểu Tiểu đã tỉnh lại, lại không có làm ra bất kỳ động tĩnh, chỉ là mở to một đôi sáng lóng lánh con ngươi nhìn nhìn mặt trời mới mọc Kim Huy bên trong Sở Thần, tại Sở Thần quay đầu lại trong tích tắc, lại gất gao nhắm lại Nhãn chữ giả bộ ngủ, trái tim nhỏ bạch bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ một mảnh.

"Ngươi xác định còn muốn giả bộ ngủ?" Sở Thần cười đi vào gian phòng, Tiểu Tiểu bịt tai mà đi trộm chuông cử động tự nhiên không thể gạt được hẳn.

Tiểu Tiểu không tình nguyện mở mắt ra, bĩu môi đứng dậy, cũng không kiêng kị, vén chăn lên liền bắt đầu mặc quần áo.

Sở Thần lẳng lặng nhìn, chỉ cảm thấy nhàn nhạt làn gió thơm quất vào mặt, thiếu nữ mùi thơm để cho trong lòng của hắn phiền muộn thiếu cũng không thiếu.

Chỉ là rất nhanh, hẳn lại lúng túng. Lúc ban đầu nhìn thấy Tiểu Tiểu thời điểm, nàng vẫn chỉ là cái khô khốc tiểu tiểu nha đầu, gầy đến không còn hình dáng.

Ngày nay bất quá mấy tháng, tiểu nha đầu nghiêm nhiên đã không phải lúc trước xanh xao vàng vọt bộ dáng. Nàng đã lẳng lẽ bắt đầu phát dục, giống như cái nụ hoa chớm nở tiểu hoa bao, toàn thân tràn đầy thanh xuân động lòng người khí tức.

Nhìn nhìn Tiểu Tiểu trước ngực hơi hơi hờ ra, Sở Thần rốt cục nhìn không được mặt giả đỏ lên, quay đầu đi. Hết lần này tới lần khác Tiểu Tiểu không hề có cảm thấy, không hài lòng tí là hết: "Hảo phiền đầu, lại lớn lên, cái yếm đều nhanh phải mặc không hơn. Bất quá đến cùng cái gì thời điểm tài năng trưởng thành Vũ Hâm tỷ tỷ cùng Bích Ngưng tỷ tỷ loại kia bộ dáng đầu này?"

Sở Thần trong chớp mắt đầu lớn như cái đầu, có dũng khí muốn thổ huyết xúc động, lại căn bản không có phát hiện Tiểu Tiểu trong mắt giáo hoạt tiểu ý, nhìn dạng như vậy, rõ ràng chính là cố ý.

Vô tận dày vò rốt cục đi qua, Tiểu Tiểu chuẩn bị cho tốt nước ấm, đi đến Sở Thần phía sau chuẩn bị giúp hắn chỉnh lý tóc. Lại phát hiện Sở Thần đang cầm lấy một bả dù che mưa ngăn người.

"Là Bích Ngưng tỷ tỷ cái dù sao? Nàng quên mang đi sao?" Một bên chải vuốt, Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói.

Sở Thần lắc đầu, khoe miệng hiện lên mỉm cười, "Cố ý cũng tốt, vô ý cũng thế, trên dù hương thật sự là, nàng đã từng đã tới. . . Được rồi, ngươi một tiểu nha đầu phiền tử, nói ngươi cũng không hiểu."

Tiểu Tiểu Trọng trọng hừ một tiếng, cũng không nói chuyện, chỉ là tức giận đem Sở Thần sau náo muỗi tựa ở bộ ngực mình, phảng phất nghĩ chứng minh chính mình không phải tiểu nha đầu, lại không nghĩ rằng cử động như vậy đưa tới chỉ là Sở Thần chợt cười cùng trào phúng.

Trong lúc nhất thời, Thỉnh Vũ Các bên trong cười đùa không ngừng, thời gian tại cái này sáng sớm, hiển lộ vô cùng động lòng người.

. . .

Tuyệt phong chi đình, lâm uyên mà đứng. Phấn phật gió núi gọi lên tóc đen, lướt động làn váy, Bích Ngưng tâm thần không yên, hai đầu lông mày mỗi một cùng mê mang tranh chấp không ngớt, ngẫu nhiên còn có một tia đau lòng cùng không muốn bỏ nổi lên trong lòng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng giống như này khó có thể lựa chọn một ngày, nàng một mực tin tưởng vững chắc, bất cứ lúc nào, nàng cũng có thể nhà mình hết thấy kiên trì niềm tin của tự mình.

Nhưng sự thật là, lần này nếu như không phải Sở Thần chủ động đưa ra, nàng căn bản vô pháp làm ra quyết định này. Tại Sở Thần cùng tín niệm trong đó, nàng do dự, rút lui, nàng xa xa không có tự mình nghĩ giống như bên trong như vậy kiên định.

Từ khi rời đi Thỉnh Vũ Các, nàng liền một mực ở nghĩ, nàng cùng Sở Thần đến tốt cùng là như thế nào một loại quan hệ. Thế nhưng cho tới bây giờ, nàng như cũ không thể suy nghĩ cần thận.

Đây là đơn thuần tình bạn sao? Đường như không phải, đây là một loại vượt qua hữu nghị tình cảm.

Đây là yêu sao? Tựa hồ cũng không phải, không có phải chết muốn sống, không có thể non hẹn biển, thậm chí ai cũng không có không có ly khai ai.

Kia cuối cùng là cái gì? Một cái so với chính mình hiểu rõ hơn người của mình, một đoạn rõ ràng không muốn bỏ, lại có thể cười buông tha cho, để cho lẫn nhau rời xa tình cảm.

"Vì cái gì có thể như vậy? Chúng ta gặp nhau chỉ là trùng hợp, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới cùng hắn có cái gì, ta chỉ là đơn thuần muốn kéo lưng hắn, không nguyện ý thấy được Lôi Tiêu Điện lần nữa cường viện mà thôi. . ."

Bích Ngưng trong đầu phân loạn dị thường, nàng liều mạng muốn thuyết phục chính mình, nàng liều mạng muốn quên. Chỉ là càng giả dựa, một màn kia vẫn cố sự lại càng tới viết rõ ràng, Sở Thần bộ dáng tại trong đầu thâm căn cố đế, căn bản xua không tan.

Có lẽ là biết vô dụng không giả dựa nữa, có lẽ là không muốn quên mất, cuối cùng, nàng lần nữa khuất phục. Trong đầu thời gian tại đảo lưu, nàng cần

thận hồi tưởng đến quen biết hiểu nhau từng màn, phẳng phất, cả người nhẹ nhõm khoái hoạt hơn nhiều.

Nguyệt theo rùng rúc vô tình gặp được, nàng bắt quá là thiện tâm tiện tay cứu hấn mà thôi, lúc ấy hai người vốn không quen biết, cho nên căn cứ đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay ý nghĩ trò chuyện rất vui vẻ.

lại sau, nghe nói hấn bên ngoài cửa quấy đến gà bay chó chạy, cuồng vọng Vô Biên, khi đó nàng mới biết được hấn là Lôi Tiêu Điện muốn chinh phục đối tượng. Vì thế, nàng phái người điều tra trong đó đúng sai, cuối cùng nghị quyết ôm lấy hấn, lôi kéo hấn.

Từ rày về sau xác thực như nàng suy nghĩ, hấn trêu chọc phải vô pháp chống lại địch nhân, như thế, liền có Lôi Viêm Phong trên Ngọc Hàn Yên xuất thủ cứu chuyện của hấn.

Sau khi Truyện Đạo Phong đường núi đồng hành, là nàng cố ý tại tiếp cận hấn. Mà cũng ở lúc đó nàng mới phát hiện, hấn so với nàng trong tưởng tượng càng thêm ưu tú, nàng đắm chìm suy nghĩ, hấn đều thấy rõ rõ ràng ràng. Có lẽ, hấn chưa hấn không rõ ràng lắm nàng tiếp cận ý đồ của hấn.

nếu như nói hết thầy cũng có dự mưu, như vậy từ cái gì thời điểm bắt đầu, Kế hoạch của nàng bắt đầu xuất hiện độ lệch đâu này? Chuẩn xác mà nói, là lòng của nàng phát sinh chệch đi đâu này?

"Có lẽ hết thầy đều tại Yên Vũ đó Mật mờ sáng sớm a, thấy được cái kia phó họa, lòng ta biến thành. Không nguyện ý lại tính kế, theo bản năng buông tha hiệu quả và lợi ích, ta lúc hấn là bằng hữu, là tri kỷ. . ."

Nghĩ đi nghĩ lại, Bích Ngưng bưng tỉnh tỉnh táo lại, nàng rốt cục minh bạch vì cái gì Sở Thần cuối cùng nhất đưa cho hấn họa, trên tấm hình không phải nguyệt theo trong rừng trúc mới gặp gỡ cảnh tượng, mà hết lần này tới lần khác là Yên Vũ đó mờ lung sáng sớm.

"Thương hải tang điền, tâm như lúc mới gặp!" Triển khai bức họa cuộn tròn, nhìn nhìn lạc khoản vị trí một hàng chữ, Bích Ngưng chỉ cảm thấy trong lòng áp chế một tảng đá lớn, vô cùng trầm trọng.

Thương hải tang điền, tâm như lúc mới gặp.

"Nguyên lai, đây mới là người trong suy nghĩ chân chính mới gặp gỡ, cũng là chúng ta chân chính buông xuống cảnh giới cùng tâm cơ lần đầu tiên gặp nhau."

"Người nghĩ nói cho ta biết, vô luận tương lai như thế nào, Mặc dù chúng ta hình cùng người lạ, trong lòng người, ta vẫn là ngày đó người trong suy nghĩ đẹp nhất hình tượng đúng không?"

"Người nghe hiểu lời của Lôi Ngạo, Người biết người đã ảnh hưởng đến phán đoán của ta, người biết người đưa tới Thanh Tiêu Các bên trong phân tranh, cho nên người buông tay, người muốn cho ta dựa theo ý nguyện của mình sống sót. . ."

Trầm thấp nói mờ theo gió phiêu trôi qua, dần dần, Bích Ngưng mục quang tươi đẹp, cẩn thận cất kỹ bức họa cuộn tròn, ôm ở ngực. Chẳng biết tại sao, nàng mặc dù tại cười, lại cảm giác một loại không hiểu đau nhức từ trong lòng dâng lên.

"Cảm ơn người, giúp ta hoàn thành một lần lựa chọn thống khổ. Đối với ta mà nói, đối với tín niệm kiên trì đã là một chủng tập quán." Nói nhỏ qua sau, Yêu Cẩm bay lên, Bích Ngưng nhảy lên, nhanh chóng đi xa.

Một giọt thanh nước mát từ trên cao rơi xuống, đánh vào trên mặt đá, rơi tan tành.

Lúc này Bích Ngưng ước chừng còn chưa hiểu, vì kiên trì mà kiên trì tín niệm, đã không phải chân chính tín niệm. Nàng lại càng là không rõ, rồi đi Thánh Vũ Các, nàng vì cái gì hội theo bản năng lưu lại cái thanh kia giấy dầu cái dù.

...

Chỉ chuyển mắt lại là nửa tháng trôi qua.

Thương thế của Sở Thần Rốt cục khỏi hấn, đang lúc hấn chuẩn bị lần nữa trùng kích Tinh Nguyên Cảnh thời điểm, hồi lâu không thấy Chu Hạo nhưng đột nhiên đi đến Thánh Vũ Các.

Chu Hạo nhưng ý đồ đến rất đơn giản, chính là muốn mời Sở Thần cùng đi ra chấp hành một cái nhiệm vụ, đồng hành còn có Ngọc Hàn Yên cùng Lâm Khê Nhược. Có thể nói bốn người này tiểu đội hoàn toàn chính là tinh không Huyền Cảnh tổ bốn người.

Nói thật, Sở Thần không quá muốn gia nhập, không phải bởi vì nhiệm vụ bản thân, vẹn vẹn bởi vì Ngọc Hàn Yên cùng Lâm Khê Nhược hai nữ nhân.

vừa nghĩ tới Ngọc Hàn Yên, Hấn liền toàn thân lạnh cả người, là mỗi ngày sống chung một chỗ khẳng định rất khó chịu. Còn nữa, Ngọc Hàn Yên là người của Thanh Tiêu Các, hấn không muốn lại làm cho người ta cho là hấn cùng Thanh Tiêu Các rất gần, do đó liên quan đến đến Bích Ngưng.

Về phần cùng Lâm Khê Nhược sống chung một chỗ, vậy càng không được tự nhiên. Nhớ không lầm, hai bên ở giữa thù hận còn chưa hoàn tất đâu, một ngày nào đó hấn sẽ đi đã diệt Lâm Gia, đây là hấn lúc trước lời thề. Như thế dưới tình huống cùng Lâm Khê Nhược đồng hành tính thế nào chuyện quan trọng?

Chẳng quản đủ loại không tình nguyện, nhưng cuối cùng Sở Thần hay là đã đáp ứng Chu Hạo nhưng muốn mời.

Dựa theo Chu Hạo nhưng thuyết pháp, lần này chấp hành nhiệm vụ địa điểm có chút đặc thù, tại nơi này ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một ít quý hiếm Yêu Cầm, chỉ cần có thể bắt lấy, vô luận bản của cái lấy tiền mặt hay là tự dùng, đều là tuyệt hảo lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Xuất phát chuẩn bị

"Ngày mốt sớm xuất phát, người sớm chuẩn bị." thật vất vả thuyết phục Sở Thần, Chu Hạo nhưng rốt cục nhẹ nhàng thờ ra.

Sở Thần gật đầu, tại Chu Hạo nhưng trước khi đi dạo: "Sur huynh có thể giúp ta một chuyện?"

"Hỗ trợ? Người nói."

Sở Thần yên lặng lấy ra một cái bao, đẩy tới Chu Hạo nhưng trước mặt, "Những vật này, Giúp ta đưa đến tạp dịch đệ tử khu, giao cho một cái gọi người của Triệu Hạo trong tay."

Dừng một chút, Sở Thần lại nói: "Nếu như có thể, sư huynh giúp ta trông nom một chút người này, tính ta thiếu nợ người một cái nhân tình. Ngàn vạn nhớ rõ, không muốn cho hắn biết đồ vật là ta đưa."

Chu Hạo nhưng cười cười, nhìn cũng không nhìn liền đem bao bọc thu vào trữ vật đại của mình, "Chỉ là việc nhỏ, nhân tình coi như xong. Ngã đảo là tốt kìa, vì cái gì người không tự mình đưa cho hắn, mà còn không thể cho hắn biết là người đưa?"

Sở Thần lắc đầu, không có giải thích. Trên thực tế, trong bao đồ vật hắn sớm đã chuẩn bị xong, lại chậm chạp không có đưa ra ngoài.

Chu Hạo đứng vậy không ngốc, vừa nghĩ lại liền hiểu được, lấy Sở Thần tình cảnh, đích xác không thích hợp tự mình đem đồ vật đưa ra ngoài, bằng không kia Triệu Hạo tất nhiên chịu liên quan đến, tánh mạng có thể xấu.

Chu Hạo nhưng rồi đi sau không lâu sau, Sở Thần liền dẫn Tiểu Tiểu đi ngoại môn nhiệm vụ nhà. Đầu tiên là nhận lấy Chu Hạo nhưng theo như lời nhiệm vụ, đón lấy bắt đầu dùng tông môn cống hiến chuẩn bị một ít đồ vật.

Sở Thần đạt được thi đấu ngoại môn thứ ba, ngoại trừ đạt được tiến nhập tinh không Huyền Cảnh cơ hội, Còn được đến năm ngàn tông môn cống hiến, cùng với bạch ngân một vạn lượng.

Đối với hắn mà nói, bạch ngân cái gì đều là thứ yếu, hắn chân chính coi trọng chính là kia năm ngàn tông môn cống hiến.

Năm ngàn tông môn cống hiến có thể hối đoái hạ phẩm tinh thạch năm ngàn mai, dựa theo Sở Thần trước mắt mỗi tháng hai mai tinh thạch lương tháng mà tính, năm ngàn tinh thạch cần hắn bên ngoài cửa ngày ngốc hai trăm linh tám năm.

Mặc dù tán chức nội môn, dựa vào tiền lương hắn như cũ cần gần bốn mươi hai năm tài năng thu hoạch này năm ngàn tinh thạch. Có này có thể thấy tông môn cống hiến trân quý.

Mà ở hối đoái tinh thạch ra, tông môn cống hiến còn có khác rất nhiều công dụng.

Tông môn cống hiến có thể hối đoái trân quý Đan Dược, binh khí, còn có cao cấp vũ kỹ các loại. Thậm chí trong tán chức cửa sau khi, thông qua tiêu hao tông môn cống hiến có thể mở ra đặc thù tu luyện tràng cảnh, để thăng tốc độ tu luyện.

Năm ngàn tông môn cống hiến nhìn như rất nhiều, nhưng chỉ là mấy câu công phu, liền bị Sở Thần tiêu hao được không còn một mảnh.

Một cái trữ vật đại, trong đó ước chừng có một cái lập phương tồn trữ không gian, chỉ lần này hạng nhất, Liền hao phí ba ngàn điểm cống hiến. Lại hao phí một ngàn điểm cống hiến đổi vì Tiểu Tiểu bảo dưỡng thân thể gân mạch một bộ Đan Dược.

Còn lại một ngàn, Sở Thần đổi một ít chữa thương dùng Đan Dược, còn lại tất cả đều đổi thành tinh thạch.

Đem trữ vật đại nhỏ máu nhận chủ, trang hảo tất cả đồ vật sau, hai người rồi đi nhiệm vụ nhà đi thẳng tới ngoại môn phường thị.

Phường thị trên như trước náo nhiệt, tiếng rao hàng nổi lên không dứt.

Một nhà binh khí điểm, Sở Thần trực tiếp năm ngàn lượng mua xuống một chuỗi kiếm, thân kiếm uyển chuyển, mỏng như cánh ve, vừa vặn thích hợp Tiểu Tiếu sử dụng. Lôi kéo hưng phấn được khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng Tiểu Tiếu, hai người nhiều lần trần trọc đi đến một chỗ bán y phục địa phương.

"Khục khục. . . Tiểu nha đầu, chính mình tiến vào chọn đi!" Nhìn nhìn rực rỡ muôn màu các loại quần áo và trang sức, Sở Thần đỏ mặt đem ngân phiếu kín đáo đưa cho Tiểu Tiếu.

"Ta không, ca ca ngươi giúp ta chọn." Tiểu Tiếu cái cổ nhéo một cái, cũng mặc kệ Sở Thần có đồng ý hay không, lôi kéo hắn liền tiến vào điểm.

Vô luận cái nào thế giới, nữ nhân đối với quần áo xinh đẹp yêu thích đều là giới không hết.

nơi này cũng đồng dạng, trong cửa hàng oanh oanh yến yến, một đám tuổi trẻ nữ tử chọn thật tốt không vui. Hơi khô gòn ngay tại trong tiệm vui đùa âm ỉ, cao vút núi non, thon dài hiện ra huỳnh quang đùi ngọc, lớn mật sexy trên chóc, cùng với từng trận làn gió thơm son phấn khí tức, làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai.

Sở Thần tiến nhập cửa hàng. Tựa như cùng trong muôn hoa một mảnh lục sắc, rất nhanh khiến cho một đám nữ nhân chú ý.

Khiến người ngoài ý chính là, những cô gái này đối với hắn đến cũng không biểu hiện ra cái gì kinh hoàng, ngược lại từng cái một cười nhạo lấy xông tới, xoi mói, có chút lớn gan vậy mà đương trường dán lên mờ ra mới sỗ sàng.

Như thế Sơn Phấn phấn hồng trần chiến để cho Sở Thần cảm thấy không chịu đựng nổi, Cả người chóng mặt chóng mặt thiếu chút nữa say đi qua. Liền ngay cả Tiểu Tiếu cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh như thế hiếm thấy tình hình.

Một hồi lâu, Tiểu Tiếu mới dứt cuồng hống cả giận nói : "Không biết xấu hổ, cách ca ca ta xa một chút."

"Ồ, hảo hung tiểu cô nương, đây là ngươi ca ca nha, hắn cho ngươi tìm chị dâu nhiều người thương ngươi không tốt sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, vị tiểu đệ này đệ khí vũ hiên ngang, thấy tỷ tỷ chảy nước miếng đó!"

Sở Thần : ". . ." Hắn quả thật vô lực độc miệng, hắn tự nhiên có thể nhìn ra những nữ nhân này chỉ là trên chóc, cũng không phải là thật sự có loại kia ý tứ. Chỉ bất quá như vậy thật sự hảo sao? Dù gì cũng là tông môn đệ tử, có thể hay không có chút rụt rè?

"Các ngươi. . . Các ngươi vô sỉ, ca ca là nhỏ nhỏ, các ngươi nghĩ cùng đừng nghĩ." Tiểu Tiếu tức giận không thôi, chẳng biết tại sao, năng tiềm thức liền không muốn những nữ nhân này cách Sở Thần thân cận quá.

"Khanh khách, Tiểu cô nương chớ nói nhảm a, các tỷ tỷ hàm răng bạch lắm!"

"Ca ca là nhỏ nhỏ, ai ôi!!!, không được, ta cười đến đau bụng. Như thế loại nhỏ tiểu cô nương, tâm tư không thuần túy nhé. . ."

So với trên chóc người, Tiểu Tiếu như thế nào là đám nữ nhân này đối thủ, không có hai câu liền bị ép buộc được hai mắt uông uông, thiếu chút nữa muốn khóc.

Sở Thần bất đắc dĩ, chỉ phải ôn nhu nói : "Nếu không chúng ta đổi một nhà?"

"Ta không, ta liền muốn ở chỗ này." Tiểu Tiếu cũng không biết ở đâu ra tính tình, đơn giản chỉ cần muốn cùng những người này gạch lên.

Không để ý tới bất luận kẻ nào, nàng gắt gao đem Sở Thần kéo dài tới bày đặt thiếp thân quần áo địa phương, kia hồng hồng lục lục một mảnh lớn, thiếu chút nữa sáng mờ mắt Sở Thần hai mắt.

Sở Thần mặt đỏ bừng, đang nghĩ ngại muốn không được rời khỏi, Tiểu Tiếu đã lôi kéo hắn đi lên chọn lựa.

"Ca ca, xem được không?" Tiểu Tiếu cầm lấy một cái yếm so đo.

Sở Thần sờ đầu, "Không. . . Không tốt lắm đâu, có chút trong suốt."

"A, cái này kiện đâu này?" Tiểu Tiếu thất vọng buông xuống, lại cầm lấy một kiện.

Sở Thần hai mắt tối sầm, đầu đầy hắc tuyến, "Cái này quá tỉnh vải vóc, hay là toàn bộ trong suốt, cũng không có mặc đồng dạng. . ."

"Thế nhưng là Tiểu Tiếu cảm thấy đẹp mắt a, nếu không Tiểu Tiếu mặc vào ca ca nhìn nhìn lại?" Tiểu Tiếu về mặt ngây thơ, tràn đầy khát vọng nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần ghen hống nhìn trần trụi, đang không biết nên thế nào nói, Một bên có nữ tử cười duyên nói : "Ngươi quá nhỏ, ca ca ngươi sẽ không thích, chờ ngươi có thể dài đến các tỷ tỷ như thế đại, hắn sẽ thích."

"Đúng vậy đúng vậy, nhìn tỷ tỷ nơi này, lại đạn lại nhảy, hắn một tay đều bắt không được đâu, xuy xuy!"

"Tiểu đệ đệ, có muốn hay không tỷ tỷ mặc cho ngươi xem? Toàn bộ trong suốt cũng được ah. . ."

Một đám nữ lưu manh trắng trợn trêu chọc, phảng phất cảm giác rất có thú đồng dạng, có cái hào nhũ mông bự nữ tử cư nhiên trực tiếp từ cổ áo rút khỏi một khối trong suốt sa mỏng che ở Sở Thần trên đầu, cuối cùng vẫn không quên trêu đùa : "Tặng cho ngươi, bắt đầu vị a!"

Sở Thần rốt cuộc nhịn không được, vội vàng hấp tấp thu một đồng thiếp thân quần áo tiến trừ vật đại, một bả bỏ ra năm ngàn lượng ngân phiếu, lời kéo không rõ ràng cho lắm Tiểu Tiểu chạy trốn chết.

Chạy ra thật xa, hẳn còn có thể nghe được kia trong tiệm truyền ra chột cười, đúng lúc này, Tiểu Tiểu buồn khổ thanh âm vang lên.

"Ca ca, thật muốn loại Tiểu Tiểu vừa được tỷ tỷ như vậy đại người mới có thể thích sao?"

"Cái gì?" Sở Thần sững sờ, ngừng lại, ngạc nhiên nói : "Cái gì tỷ tỷ như vậy đại? Cái nào tỷ tỷ?"

"Chính là. . . Chính là. . . Tiểu Tiểu nơi này vừa được tỷ tỷ như vậy đại. . ."

Tiểu Tiểu mặt đỏ bừng, Sở Thần ghen hờn nhìn trần trời. Thế đạo này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, mới mười tuổi tiểu cô nương, ý nghĩ thế nào hội như vậy kỳ quái? Chẳng lẽ là hẳn già rồi sao?

Thấy Sở Thần không đáp lời, Tiểu Tiểu đột nhiên khóc lên, "Ca ca không được rời khỏi Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhất định sẽ mau mau lớn lên, đến lúc sau sẽ cùng các tỷ tỷ đồng dạng khoa lên, thật xinh đẹp, ca ca nhất định sẽ thích. Không muốn ném Tiểu Tiểu được không. . ."

Sở Thần hít sâu một hơi, có chút không biết nên khóc hay cười.

"Ai nói nhất định phải phình? Tiểu Tiểu cũng rất đẹp a, ca ca thế nào hội ném Tiểu Tiểu?"

"Thế nhưng là. . . Thế nhưng là. . . Ngươi rõ ràng muốn chính là đi xa nhà, còn không mang Tiểu Tiểu." Ghé vào Sở Thần trong lòng, Tiểu Tiểu vô cùng ủy khuất.

Sở Thần bừng tỉnh, Nguyên lai là cái này sao cùng một loại, Khó trách tiểu nha đầu này nói chuyện kỳ quái.

"Tiểu Tiểu, ca ca không phải không mang theo ngươi đi, mà là ca ca muốn đi địa phương quá nguy hiểm, ca ca sợ không bảo vệ được ngươi, biết không?"

"Ca ca cần ra ngoài rèn luyện, không ngừng trở nên cường đại lên, tương lai mới có thể bảo hộ Tiểu Tiểu, không cho Tiểu Tiểu chịu khi dễ. Tiểu Tiểu phải đáp ứng ca ca, ca ca không tại trong cuộc sống. Muốn ăn cơm thật ngon, hảo hảo ngủ, không cho phép mặt mày ủ rũ. Bằng không thì biến dạng, ca ca liền thật sự không thích!"

Đem Tiểu Tiểu đặt ở trên một tảng đá nằm xuống, Sở Thần đồng dạng trở mình nằm đi lên, nhìn nhìn đỉnh đầu trời xanh mây trắng, một cổ nhàn nhạt ôn nhu tại lời nói đang lúc chảy xuôi.

"Lừa đảo, rõ ràng chính là cảm thấy Tiểu Tiểu không xinh đẹp đi!" Tiểu Tiểu bĩu môi, không có một hồi lại cao hứng trở lại, nghiêng người áp đến Trên người Sở Thần, bung mặt hẳn cổ chấp đạo : "Bất quá ca ca yên tâm, Tiểu Tiểu sẽ rất nhanh trở nên xinh đẹp lên."

Sở Thần bộ mặt cứng ngắc gật đầu, chẳng biết tại sao, hẳn cảm giác nội tâm có chút sợ, phảng phất có loại tội ác cảm giác, lại phảng phất lừa gạt người đồng dạng có chút áy náy.

. . .

"Từ Trúc Phong, ta tới." Dưới trời chiều, một lớn một nhỏ hai người hành tẩu tại khắp núi trúc tía đường núi, không hiểu, Sở Thần hào hùng phóng đại.

"Ca ca, đây là Tiểu Tiểu sau này muốn chỗ ở sao? Đỉnh núi tỷ tỷ có thể hay không không thích Tiểu Tiểu?" Cùng Sở Thần tương phản, lúc này Tiểu Tiểu hiển lộ lo lắng.

Sở Thần hòa nhã nói : "Sau này nơi này liền là nhà của chúng ta, Tiểu Tiểu ở nơi này, ca ca cũng phải ở nơi này. Đỉnh núi tỷ tỷ người rất tốt, cũng rất đẹp, nhất định cùng ca ca thích nhỏ nhỏ, chỉ là nàng không quá thích nói chuyện, thói quen là tốt rồi."

"A!" Tiểu Tiểu nhìn nhìn Sở Thần, như có điều suy nghĩ gật đầu : "Tiểu Tiểu đã minh bạch, ca ca là cái đại Sắc Lang."

Sở Thần bước chân tri tri, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, thế nào mặc danh kỳ diệu hẳn liền biến thành đại Sắc Lang sao?

Phảng phất minh bạch Sở Thần trong nội tâm suy nghĩ, Tiểu Tiểu làm như có thật đạo : "Ca ca có Vũ Hàm tỷ tỷ, Bích Ngưng tỷ tỷ, còn có Hàn Yên tỷ tỷ, này như tỷ tỷ, hiện tại trên đỉnh núi còn có Quân Lăng tỷ tỷ, sau này còn có Tiểu Tiểu. . . Một hai ba. . . Ngươi xem, này đều sáu cái, thế nhưng là ca ca mới mười bảy tuổi đầu, nếu sống đến mấy trăm tuổi, kia được bao nhiêu nữ nhân a?"

Sở Thần đương trường liền bị đánh bại, hẳn cái gì thời điểm đều có sáu cái nữ nhân? Cho dù phải kẻ tới, đếm được thời điểm có thể hay không không phải mang theo chính mình? Tiểu Tiểu, ngươi mới mười tuổi, mới mười tuổi a. . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tập kết

Hoàng hôn Tây Sơn, trời chiều ánh chiều tà vì khắp núi trúc tia mặc vào một tầng kim sắc sa mỏng.

Khảm viền vàng thanh sắc màn tơ sau, Bạch Y nữ tử đứng ở nơi đó, linh hoạt kỳ ảo tiếng sáo từng trận truyền đến.

Sở Thần bản năng dừng bước lại, không muốn quấy rầy này mảnh yên tĩnh. Tiểu Tiểu nhu thuận ý ở bên cạnh hắn, một đôi con ngươi tò mò nhìn về phía kia bạch sắc thân ảnh.

Hồi lâu, tiếng sáo ngừng, Sở Thần cả gan đi phía trước rào bước tiến lên một bước. Chỉ là bước chân chưa rơi xuống đất, một hồi dồi dào đại lực trực tiếp đưa hắn đánh ra, thiếu chút nữa lăn xuống vách núi.

"Ca ca! Xấu nữ nhân, ngươi tại sao đánh ca ca ta?" Tiểu Tiểu một tiếng hét kinh hãi, bản rộn chạy đến Sở Thần bên người, một trương khuôn mặt nhỏ nhắn là phần nộ, lại là đau lòng.

Sở Thần vẫy vẫy tay, ý bảo Tiểu Tiểu không cần nói, theo sau vùng vẫy đứng dậy. Lặng lặng nhìn gió mát thổi lên màn tơ, kia tiên nữ bộ dáng từ trúc lư xuất ra.

"Lần thứ tư a? Ngươi hay là như vậy lạnh!" Sở Thần trong nội tâm cười khò, lại cũng không thể nào cảm thấy bất ngờ. Lấy này tính tình của nữ nhân, có thể dễ dàng tha thứ hắn bước trên Từ Trúc Phong đã cực kỳ khó được, ngày nay hắn không lịch sự cho phép, liền dẫn Tiểu Tiểu lên núi, khó trách nàng sẽ ra tay đá thương người.

"Là không phải ta quá dung túng ngươi rồi?" Nữ tử đi đến trước mặt Sở Thần, mặt mũi tràn đầy sát khí. Mặc dù như thế, lại như cũ khó có thể che dấu kia Thiên Tiên đồng dạng dung mạo.

Sở Thần hít sâu một hơi, vỗ vỗ nho nhỏ đầu, "Sở Thần cả gan, khăn cầu tiên bói dạy bảo Tiểu Tiểu."

"Ngươi nói lại lần nữa xem!" Bàn tay như ngọc trắng từ nước trong tay áo duỗi ra, một tiết từ quang phá không mà đến, đậm đặc trong giọng nói, kiếm khí dày đặc, phảng phất tùy thời sẽ ra tay giết người.

Tiểu Tiểu bắt đầu run run, nội tâm có chút sợ hãi, chỉ nhìn đến Sở Thần chịu uy hiếp, như cũ gắt gao ngăn cản Trước mặt Sở Thần, ôm theo cái cổ đạo : "Tiểu Tiểu mới không cần theo ngươi học kiếm."

Nói xong, rồi hướng Sở Thần đạo : "Ca ca ngươi gạt người, ngươi nói Quân Lăng tỷ tỷ là một người rất tốt, có thể nàng căn bản không phải. Nàng đã thương ca ca, nàng là xấu nữ nhân. Tiểu Tiểu không muốn đi theo nàng."

"Tiểu Tiểu nghe lời, Quân Lăng tỷ tỷ rất tốt, Chỉ là tính tình có chút lạnh, nhanh lên xin lỗi." Sở Thần bắt đắc dĩ trấn an nói.

"Thế nhưng là. . ."

"Không có thế nhưng là, lập tức nói xin lỗi, bằng không thì ca ca tức giận." Sở Thần xụ mặt, Tiểu Tiểu sợ hãi, chỉ phải không tình nguyện nói tiếng xin lỗi.

Quân Lăng đôi mi thanh tú cau lại, không vui nói : "Ngươi thế nào biết tên của ta?"

"nghe qua một ít tin đồn, so sánh một lần liền biết ngươi là cái gì người." Sở Thần cười cười, không có nhiều lời.

Quân Lăng từ chối cho ý kiến, sắc mặt lại khôi phục vạn năm không thay đổi lạnh lùng. Sở Thần lại nói : "Cảm ơn, ta chỉ chính là cùng Lôi Ngao hai năm ước hẹn."

"Không cần cảm ơn ta. Hay là câu nói kia, hai năm sau khi, đánh thắng ta, bằng không, không cần Lôi Ngao xuất thủ, ta sẽ tự tay giết ngươi!" Nói xong, cũng không thấy bất kỳ động tác, Quân Lăng trong tay trúc tia đột nhiên bạo thành một đoàn tro bụi, Gió núi thổi, không dấu vết.

Sở Thần Tiểu Tiểu, không có chút nào bị Chấn Nhức ờ, "Hắn còn mạnh hơn ngươi sao? Được rồi, ngươi không cần trả lời, hai năm sau khi, ta sẽ không chết."

trong lời nói mang theo cường đại tự tin, ngụ ý, hai năm thậm chí không cần hai năm, hắn hội mạnh hơn nàng, cũng sẽ mạnh hơn Lôi Ngao. Bởi vì chỉ có như vậy, hắn sẽ không chết.

Quân Lăng tựa hồ sùng sốt như vậy một ít, hồi lâu mới lạnh lùng nói : "Chỉ hy vọng như thế, cút đi! Không có việc gì đừng đến phiền ta."

Sở Thần khẽ thở dài một cái, sự tình quả nhiên không nghĩ giống như bên trong như vậy dễ dàng, lúc này lôi kéo Tiểu Tiểu chuẩn bị rời đi. Đột nhiên Quân Lăng thanh âm bên người sau vang lên.

"Ta nói chính là ngươi lẩn, nằng lư lại!"

Sở Thần động dung, lập tức đại hi, bận rộn xoay người nói : "Đa tạ Quân Lăng sư tỷ." Nói xong lại lôi kéo Tiểu Tiểu đạo : "Tiểu Tiểu, còn không cảm ơn Quân Lăng tỷ tỷ?"

"A!" Tiểu Tiểu rầu rĩ không vui, có vẻ đạo : "Cảm ơn Quân Lăng tỷ tỷ."

Quân Lăng gật gật đầu, xem như đáp lại, đón lấy liền một mình đi trở về bên vách núi.

"Ca ca, Tiểu Tiểu có thể hay không không muốn ngây ngốc ở chỗ này a?" Quân Lăng bỏ đi, Tiểu Tiểu lập Mã Ngưu kẹo cao su dính đi lên, không ngừng cọ nha cọ, liền nghĩ để cho Sở Thần mềm lòng mang nằng đi.

"Không được, cũng không có so với nơi này càng địa phương an toàn, Tiểu Tiểu nghe lời, muốn nghe. Ca ca loại cường đại lên, nhất định mỗi ngày mang ngươi ở bên người được không?" Sở Thần một ngụm từ chối, nói xong cũng không để ý tới Tiểu Tiểu khuôn mặt không vui, vẫn lấy ra một đồng đồ vật.

"Cánh ve sầu, ngươi cũng biết, nó chính là ngươi sau này bội kiếm. loại sau này có cơ hội, ca ca cho ngươi đổi tốt hơn." Sở Thần lấy ra một thanh kiếm đưa cho Tiểu Tiểu.

Đón lấy có lấy ra một lọ bình Đan Dược, cùng với một đồng nhỏ tinh thạch, dặn dò : "Ca ca không tại thời điểm, muốn hảo hảo nghe Quân Lăng lời của tỷ tỷ, hảo hảo tu luyện. Những cái này Đan Dược cùng tinh thạch đều là đưa cho ngươi, không muốn tình, sau này hội càng nhiều. Thế nhưng Tiểu Tiểu nhất định phải nhớ kỹ, hàng vạn hàng nghìn không muốn ngưng tụ Tinh mạch, chuyện này sau này ca ca tự có an bài. Nhớ kỹ sao?"

"Nhớ kỹ." Tiểu Tiểu đẹp lấy miệng, rầu rĩ tiếp nhận đồ vật, đương trường nước mắt liền rót xuống, thoáng cái bỏ nhào vào Sở Thần trong lòng, khóc rống không chỉ, "Thế nhưng là Tiểu Tiểu chính là không nguyện ý rời đi ca ca đi!"

"Ca ca cũng không muốn rời đi Tiểu Tiểu a! Nếu không như vậy, Tiểu Tiểu nghĩ ca ca thời điểm liền biến một cái chong chóng tre, chờ ngươi biên đủ ba mươi đầu, ca ca sẽ lập tức xuất hiện á!" Cảm ứng đến tiểu nha đầu run rẩy thân hình, Sở Thần trong nội tâm sương mù mặt mờ.

"Thật sự? Ca ca không cho phép gạt người há?" Tiểu Tiểu nín khóc mỉm cười, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nhìn Sở Thần.

"Thật sự." Sở Thần Tiểu Tiểu, sờ sờ cái mũi của nằng, "Bất quá Tiểu Tiểu không cho phép chơi xấu, mỗi ngày tối đa chỉ có thể biến một cái a!"

"Mỗi ngày một cái, ba mươi muốn ba mươi ngày. mặc dù có điểm dài, thế nhưng. . . Được rồi, Tiểu Tiểu sẽ cố gắng, ca ca đừng nghĩ ở bên ngoài ngốc vượt qua ba mươi ngày." Tiểu Tiểu trực tiếp ở trên người Sở Thần Cọ rơi nước mắt, một đôi đại Nhãn chữ híp lại thành Nguyệt Nha Nhi.

Sở Thần vỗ vỗ bờ vai của nằng, Đang muốn đứng dậy, đột nhiên nhớ tới cái gì lại ngừng lại, "Tiểu Tiểu, có thể đáp ứng ca ca một việc sao?"

Thanh âm rất nhỏ, có chút lực lượng chưa đủ bộ đáng, phảng phất làm tắc đồng dạng. Tiểu Tiểu tò mò nhìn hấn, tại hấn ý bảo dưới đem lỗ tai nương đến miệng hấn bên.

"Cái kia. . . Ngươi Quân Lăng tỷ tỷ tính tình có chút lạnh, cái gì cũng sẽ không, cho nên. . ."

"Cho nên Tiểu Tiểu muốn chiếu cố tốt nằng, cùng chiếu cố ca ca, đúng không?" Sở Thần lấp bắp còn chưa nói xong, Tiểu Tiểu liền vượt lên trước đem lời nói ra.

Đón lấy cũng không đợi Sở Thần phản ứng kịp, lại nói : "Tiểu Tiểu hội chiếu cố tốt Quân Lăng tỷ tỷ. Bất quá Tiểu Tiểu cảm thấy, với tư cách là ca ca tương lai nữ nhân, không thể cái gì cũng sẽ không nha, yên tâm đi, Tiểu Tiểu hội Giáo hội nằng, tuyệt đối không cho ca ca tương lai chịu khổ."

Sở Thần dở khóc dở cười, đang muốn xuất khẩu làm sáng tỏ, chỉ là một cổ không hiểu tâm tư thúc đẩy lấy hấn đem lời đè ép hạ xuống. Không có bất kỳ giải thích.

Thấy Sở Thần chấp nhận, Tiểu Tiểu hết sức cao hứng, nằng cảm giác chính mình rốt cục có thể giúp đỡ trên ca ca chiếu cố, nội tâm kiên cố hơn định rồi muốn Giáo hội Quân Lăng một ít sự tình ý nghĩ.

Lúc này Sở Thần căn bản sẽ không nghĩ vậy nhất thời cam chịu (*mặc định) cho Quân Lăng mang đến bao nhiêu phiền toái, hấn căn bản vô pháp tưởng tượng ra được Quân Lăng bị ép muốn học tập nấu cơm, tài y gian khổ sinh hoạt.

Rời đi Từ Trúc Phong, Sở Thần trở lại Thỉnh Vũ Các ở một thiên, ở giữa có người báo lại, không rõ ràng nói rõ hấn ủy thác sự tình đã làm tốt.

Điều này làm cho hấn thập phần vui vẻ, bởi vì có những vật kia cùng Chu Hạo nhưng đám người trông nom, Triệu Hạo tình cảnh hội tốt hơn rất nhiều.

một ngày tu luyện, bắt tri bắt giác thời gian đã đến buổi tối.

Ánh trăng xuyên vào cửa sổ, ngấn gọn trong phòng, Sở Thần ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay cầm một chi đỉnh đầy mực đậm bút lông.

Hắn tự cấp Mặc Vũ Hàm hồi âm, việc này đã chậm trễ hao một đoạn thời gian. Mà lần này ra ngoài lại không biết phải bao lâu mới có thể trở về, Cho nên hắn phải xuất hiện ở cửa lúc trước đem hồi âm gửi xuất.

Tàn khốc thể đạo, nhân mạng như cỏ giới. Mỗi Thiên Đô có vô số người tại trong tranh đấu chết đi, đối với tuyệt đại đa số người đến nói, tánh mạng của bọn hắn đều là một bộ tràn ngập gian khổ khuất nhục lịch sử.

Đại đa số người dùng cừu hận với tư cách là nội tâm khu động lực, lấy lửa gat cùng sát lục vì thù đoạn, tại truy đuổi lực lượng cường đại trên đường dần dần mất phương hướng tự mình.

Sở Thần nội tâm đồng dạng có hận, cũng không cũng chỉ có hận.

". . . Ta rất vui mừng, này mười bảy năm, tánh mạng của ta trong không hoàn toàn là gian khổ cùng khuất nhục, bởi vì có nguoi, có các nguoi, mỗi một Thiên Đô là tốt nhất trời nắng.

Thứ mười phòng tiểu thiếp nam nhân, Sở Thần."

Một phong thơ viết xong, giải trí giọng vẫn đang lúc mang theo nhàn nhạt cảm xúc, an tĩnh không chỉ là đêm cùng nguyệt, liền ngay cả Sở Thần cả người đều trở nên an bình lên.

Một đêm yên tĩnh, Dạ Tân Thiên Minh.

Trong phường thị gà gáy chó sủa thanh âm từng trận, đại đa số cửa hàng chưa mở cửa. Sở Thần đã đang ở tín phường, đem ghi cho Mặc Vũ Hàm thư tín đưa ra ngoài.

Mới vừa bắt hết không bao lâu, Chu Hạo nhưng thân ảnh xuất hiện. Hai người cùng nhau đi đến tín phường phía sau thú lan. Trừ hắn ra hai người, cũng không có thiếu kết bạn chuẩn bị ra ngoài rèn luyện đệ tử.

"Cảm giác như thế nào, có hay không rất hưng phấn?" Ngọc Hàn Yên cùng Lâm Khê Nhược còn chưa tới, Chu Hạo nhưng hiển lộ có chút nhàm chán.

Sở Thần lắc đầu, không lời đạo : "Nguoi xem ta như hưng phấn bộ đáng sao? Ta thế nhưng là ôm gia hình tra tấn trận quyết tâm gia nhập đội ngũ của nguoi. Một cái Lâm Khê Nhược, một cái Ngọc Hàn Yên, ta cũng không minh bạch nguoi thế nào không biết xấu hổ đem ta kéo vào được?"

"Hắc hắc, Nhiều người lực lượng lớn nha, hơn nữa, không tìm các nguoi ta cũng tìm không được càng người thích hợp a. Huống hồ, nguoi không biết là có hai cái mỹ nữ một đường đồng hành là kiện rất thoải mái sự tình sao?" Chu Hạo nhưng gượng cười, nói qua nói qua liền hạ thấp thanh âm, lẩm la lẩm lét hiển lộ vô cùng hèn mọn bí ối.

"Có lẽ vậy, mỹ nữ ngược lại là mỹ nữ, bắt quá đều theo ta không đối phó." Sở Thần nhún nhún vai, lại về mặt hoài nghi nhìn nhìn Chu Hạo nhưng đạo : "Nguoi nói các tin tức dựa vào không đáng tin cậy a?"

"Đương nhiên đáng tin cậy, mấy trăm năm trước Vân Mộng Trạch thế nhưng là xuất hiện qua quý hiếm Yêu Cầm, tông môn điển tịch ghi lại, tuyệt đối không sai." Chu Hạo nhưng lời thề son sắt.

Sở Thần nhất thời cười ngắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Mấy trăm năm trước? Nguoi dám nói lại đã lâu một chút sao?"

". . ." Chu Hạo nhưng gượng cười, đuổi tại Sở Thần tính sổ lúc trước nói sang chuyện khác : "Nguoi hay là ngắm lại một hồi cùng với cùng cười một con a, dường như lần này xuất hành trống không Yêu Cầm chỉ có hai đầu."

"Hai đầu? Há không phải muốn hai người một đầu?" Sở Thần sững sờ, Chu Hạo nhưng trong chớp mắt gạt đầu, một bộ nguoi thật thông minh bộ đáng đạo : "Đầu tiên nói trước, ta sẽ không cùng nguoi cùng một chỗ."

"Ta thật muốn bóp chết nguoi!" Sở Thần hung dữ trừng mắt Chu Hạo nhưng, xem ra lần này thật sự lên phải thuyền giặc. Hai người một con, lựa chọn của hắn chỉ có Ngọc Hàn Yên cùng Lâm Khê Nhược.

"Ngọc Hàn Yên? Coi như hết, nói không chừng nửa đường liền chết cồng. Lâm Khê Nhược? Mẹ còn không bằng cùng Ngọc Hàn Yên đó!" Sở Thần nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên có dừng khí giết người xúc động.

Đúng lúc này, một cỗ lạnh lẽo khí thế từ xa mà đến gần. Sở Thần vừa mới ngẩng đầu, liền thấy được Ngọc Hàn Yên lạnh lùng như băng mặt.

"Không phải tuyên bố không dùng tay chỉ có thể hoàn thành ta sao? Thế nào, hiện tại sợ?" Ánh mắt lạnh như băng rơi vào Sở Thần giữa hai chân, trong lời nói tràn ngập khinh thường.

Sở Thần nội tâm khẽ run rẩy, theo bản năng kẹp chặt hai chân, ngoài miệng cũng không cam yếu thế, ôm theo cổ cứng khí đạo : "Ai sợ? Không dùng tay chỉ, ta như cũ mười tám món binh khí đối phó nguoi!"

"Liền nguoi? có dừng khí liền đi lên." Ngọc Hàn Yên cười nhạt, nhẹ nhàng một cái thả người, vững vàng rơi vào loài chim bay phía trên.

Sở Thần đầu đầy hắc tuyến, chuyện cho tới bây giờ, hắn không hơn cũng không được, không thấy được Chu Hạo nhưng kia kinh sợ hàng tại vui sướng trên nỗi đau của người khác sao? Thật muốn không đi lên không chừng đã bị trở thành không có loại.

"Vậy ta đã có thể lên ngươi nói!" Cố ý đem hai câu nói nói cùng một chỗ, Sở Thần nhảy lên vũng vàng rơi vào Ngọc Hàn Yên phía sau. Cũng không biết là có ý hay là vô ý, hắn vừa vịn ngay tại Ngọc Hàn Yên kia đầy đặn mông tuyến chính giữa dính một chút.

Chu Hạo nhưng ghen hống nhìn trần trời, đang đề phòng lấy sắp tức giận Ngọc Hàn Yên, hết lần này tới lần khác Ngọc Hàn Yên khinh thường quay đầu nhìn Sở Thần liếc một cái, "Tại đây bốn sự?"

Sở Thần trong chớp mắt bị miểu sát, thổ huyết thân vong!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hắc Phong Lĩnh

Loan nguyệt như móc câu, âm đậm Sơ Ảnh.

Thanh ưng ở trên không bay nhanh, ánh trắng bao phủ xuống, những nơi đi qua, ảo ảnh trùng điệp.

Trên cao nhìn xuống, phía dưới cao vút dãy núi như khoác lên ngân giáp vệ sĩ, một người tiếp một người thường thường sau. Đám kia phong ở giữa sâu thăm hấp cốc, lại càng là giống như che dấu trong bóng đêm cự thú miệng, làm lòng người kinh hãi.

Nơi đây danh Hắc Phong Lĩnh, cự ly Bích Tiêu Tông ba nghìn dặm xa, chính là Ngự Thú Môn quản hạt địa vực. Sở Thần bốn người muốn đánh đường này qua, đi hướng xa hơn xuất Vân Mộng Trạch.

Theo Chu Hạo nhưng theo như lời, Hắc Phong Lĩnh này vốn không gọi Hắc Phong Lĩnh, mà là có khác danh tự.

Chỉ bất quá hơn hai mươi năm trước, một đám cùng hung cực ác đám gió đen thú đột nhiên đến chỗ này, từ kia sau này, Hắc Phong Lĩnh chỗ trong vòng ngàn dặm sơn mạch là được vì nguy hiểm địa vực. Nhất là Hắc Phong Lĩnh ở giữa mấy Bách lý phạm vi, càng làm cho người nói về biến.

Dần dần, Hắc Phong Lĩnh này tiếng xấu việt truyền việt hung.

Từng có người không tin tà từ Hắc Phong Lĩnh trung ương đi ngang qua, kết quả tiến đến trong đội ngũ sống sót một người, người kia cuối cùng nhất còn biến thành tên điên, há miệng chính là "Huyết" "Địa ngục" "Quái vật".

Cùng với những chuyện này truyền ra, Hắc Phong Lĩnh càng thêm bịt kín một tầng thần bí khủng bố khăn che mặt. Những năm gần đây, căn bản không ai nguyện ý đặt chân.

"Nghe nói Ngự Thú Môn từng phái ra đệ tử thanh tẩy Hắc Phong Lĩnh, cuối cùng lại không công mà về. Cho nên Hắc Phong Lĩnh nguy hiểm hẳn là chân thật tồn tại, chúng ta phải cẩn thận." Một đầu thanh ưng, Chu Hạo nhưng kiên nhẫn giải thích nói.

"Nếu như biết nguy hiểm, vậy ngươi còn mang chúng ta từ nơi này qua?" Sở Thần khõe miệng co giật, thông qua Chu Hạo nhưng giải thích, hắn bản năng cảm giác Hắc Phong Lĩnh này có cô quái, chỉ là lại thế nào cũng bắt không được.

"Người nhất gan!" Chu Hạo nhưng còn chưa kịp giải thích, Ngọc Hàn Yên rốt cục nói ra dọc theo con đường này câu nói đầu tiên, vền vền ba chữ, lại tràn ngập khinh thường cùng trào phúng.

Sở Thần nghe xong nhất thời thiếu chút nữa bạo tạc, hắn nhất gan? Xin hỏi hắn đâu nhất gan? Không phải là hỏi một câu sao? Khó không thể vẫn không thể hỏi vấn đề sao?

Hít sâu một hơi, cố nén đem Ngọc Hàn Yên bắt lấy tới treo lên đánh xúc động, Sở Thần hung dữ trừng mắt Chu Hạo nhưng, kia nguy hiểm mục quang rõ ràng có dừng khi "Ngươi nhất định phải chết" uy hiếp.

Chu Hạo nhưng khõe miệng co lại, đột nhiên cũng có chút hối hận tổ chức chi đội ngũ này, Sở Thần đoạn đường này không dễ chịu, có vẻ như hắn cũng không khá hơn chút nào.

"Chúng ta chỉ là từ Hắc Phong Lĩnh ngoại vì đi qua, chắc có lẽ không gặp gỡ nguy hiểm. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là, nếu như không đi Hắc Phong Lĩnh, chúng ta đoán chừng nhiều hơn lộn quanh trên một đoạn lớn lộ trình, trên đường nhiều hơn 3-5 ngày thời gian."

Chu Hạo nhưng nói hết chính mình nguyên nhân, Sở Thần ba người nhao nhao gật đầu, có gần đạo, đương nhiên không ai nguyện ý trên đường hao phí như vậy nhiều thời gian.

"Vạn nhất, ta là nói vạn nhất a, nếu quả thật gặp gỡ nguy hiểm, vậy chúng ta liền tách ra chạy trốn, vậy sau, rồi mới tại ước định địa phương tập hợp. Bất quá ta nghĩ chắc có lẽ không như vậy không may." Chu Hạo nhưng bổ sung một câu, tự nhận ân oán cười nói.

Sở Thần không lời, lúc này nói vậy loại, là không phải có chút điểm xấu? Vạn nhất . .

Được rồi, quả nhiên đều là mò quạ đen, nói hết lời không có một hồi, làm cho người sờn tóc gáy gào khóc âm thanh cách không truyền đến.

Sở Thần biến sắc, nhìn về phía thanh âm kia truyền đến phương hướng, chỉ thấy một mảnh mực sắc hàng dài khoác lên u quang hăng hái mà đến. Nhìn vậy được tiến tốc độ, không hề so với hần cười thanh ung chậm.

Càng làm cho người kinh hãi chính là, cách thật xa, kia Huyết Sát hung lệ chi khí liền đập vào mặt, nồng đậm mùi huyết tinh làm cho người nghe thấy chỉ dục nôn ọe.

"Chu Hạo nhưng người mò quạ đen, hiện tại thế nào xử lý?" Sở Thần mắng to, này sẽ hần đã thấy rõ, kia mực sắc hàng dài căn bản không phải một cái chính thể, mà là tất cả đám gió đen thứu.

Đám gió đen thứu thực lực khoảng cách rất lớn, từ Thối Thể Cảnh đạo Tinh Nguyên Cảnh đều có. Luận đơn thể thực lực chúng cũng không tính như thể nào mạnh mẽ, chúng đáng sợ địa phương ở chỗ chúng từ trước đến nay đều là quân thể xuất động.

Vừa ra động chính là hàng trăm hàng ngàn, rộng lớn vũ vực triển khai, gần như che khuất bầu trời. Càng làm người tuyệt vọng chính là, chúng là thiên không loài chim bay, chính là không trung bá chủ.

Nếu trên không trung tao ngộ, đừng nói Thối Thể Cảnh Tinh Nguyên Cảnh Tinh mạch võ giả, chỉ sợ sẽ là tầng thứ cao hơn sao xoáy cảnh võ giả cũng chỉ có biến thành huyết thực kết cục.

Nhân loại võ giả bởi vì mờ ra Tinh mạch mà cường đại, có được vô hạn tiềm lực, thể nhưng thân là nhân loại, muốn đạt được phi hành trên không trung cùng năng lực chiến đấu cũng rất khó.

Theo Sở Thần biết, chỉ có đạt tới Tinh Diệu cảnh cường giả, tài năng bằng vào bản thân thực lực phá không phi hành, trên không trung chiến đấu.

Tinh Diệu cảnh phía dưới võ giả, chỉ có nhờ vào Yêu Cầm cùng một ít đặc thù thủ đoạn tài năng trên không trung chiến đấu, nhưng như vậy tai hại rất rõ ràng, vạn nhất Yêu Cầm gặp chuyện không may, phía trên cười người sẽ đối mặt lấy rơi cơ ngã chết nguy hiểm.

"Còn có thể thế nào xử lý, đương nhiên là tách ra chạy trốn chết." Thấy được kia mực sắc hàng dài thời điểm Chu Hạo nhưng tâm đã tại hạ chìm, loại Sở Thần hỏi, hần đã trước tiên thay đổi phương hướng, chuẩn bị chạy trốn.

Sở Thần : ". . ." Chu Hạo nhưng chuồn được quá nhanh, hần có chút trở tay không kịp.

Trong giây lát chỉ nghe Ngọc Hàn Yên quát lạnh, "ngồi vững vàng." Nói xong, thanh ung mãnh liệt một cái đường cung thay đổi phương hướng, cùng Chu Hạo nhưng hai người cười đầu kia thanh lưng chìm ung hướng mà đi.

Sở Thần thân thể mãnh liệt nhoáng một cái, thiếu chút nữa bị vãi đi ra, lúc này cả giận nói : "Người mưu sát a?"

"Ta đã nhắc nhở qua, thật muốn té xuống té chết là đáng đời người." Ngọc Hàn Yên hừ lạnh, trước sau như một không khách khí.

"Người. . . Đi, xem như người lợi hại!" Sở Thần cứng rắn đề xuống nội khí, nhưng trong lòng đã đem Ngọc Hàn Yên mọi cách lăng nhục tra tấn lên.

"Có rảnh nghĩ thế nào tra tấn ta, chẳng ngắm lại thể nào tài năng chạy đi." Tựa hồ đã nhận ra tâm tư của Sở Thần, Ngọc Hàn Yên thản nhiên nói.

"Thể nào chạy đi? Chẳng lẽ như vậy không được?" Sở Thần kinh ngạc.

"Đem người ném xuống giảm bớt trọng lượng có lẽ có khả năng. Vấn đề là người nguyện ý sao?"

"Ách. . . Vậy còn là được rồi." Sở Thần nhìn xuống dưới nhìn, đương trường dùng sức lắc đầu, không phải vạn bất đắc dĩ, hần mới không nguyện ý làm nhảy dù loại kích thích này sự tình.

Ngọc Hàn Yên một tiếng cười nhạo, khinh thường nói : "Người nhát gan. Nếu như ta cho người biết cho dù giảm bớt trọng lượng cũng trốn không thoát người có thể hay không trực tiếp sợ tới mức đá ra quần?"

"Đá ra quần?" Sở Thần sững sờ, chợt giận dữ, "Người mới đá ra quần, người thiên Thiên Đồ đá ra quần. ta liền không rõ, ta thể nào người rồi? Gặm người chén đĩa hay là ngủ người? Suốt ngày quái gở, thật để nói chuyện sẽ chết a?"

Mặc dù có chút nghe không rõ, nhưng nghĩ đến cũng không phải cái gì lợi hữu ích. Ngọc Hàn Yên trùng điệp hừ một tiếng, không có quá nhiều tranh luận, chỉ là thần nhiên nói: "Cái kia kinh sợ hàng thoát đi phương hướng là Hắc Phong Linh ngoại vi."

"Kinh sợ hàng? Ngươi nói Chu Hạo nhưng? Hắc hướng Hắc Phong Linh ngoại vi chạy trốn, vậy chúng ta há không phải. . ." Sở Thần tròn mắt há hốc mồm.

"Ngươi đoán không sai, chúng ta tại hướng Hắc Phong Linh trung tâm phi." Ngọc Hàn Yên cười lạnh.

Sở Thần mồ hôi đầy đầu, trong nội tâm mắng to không chỉ. Chu Hạo này nhưng nhìn nhìn một thân chính khí, không nghĩ tới lại gà tặc gà tặc, trực tiếp liền tuyên an toàn nhất phương hướng chạy thoát. Làm như đội ngũ trên danh nghĩa đứng đầu, hẳn ít nhất cũng nên làm đáng một chút khiêm nhượng một chút đi!

...

"Khiêm nhượng, thiên tài gọi bằng cụ khiêm nhượng, mạng nhỏ trọng yếu nhất a! Sở Thần, Hàn Yên, các ngươi tự cầu nhiều phúc a!" Sở Thần mắng to thối tim, một mặt khác, Chu Hạo nhưng rất không có lương tâm sờ lên cái mũi.

Tại hắc phía sau, một mực không nói một lời Lâm Khê Nhược nhủ lại lông mày, rốt cục nói chuyện, "Cứ như vậy đem bọn họ vớt xuống?"

"Ta cũng không muốn a, thế nhưng có thể thế nào xử lý đầu này? hi vọng bọn họ người hiền tự có trời giúp a!" Chu Hạo nhưng nhún nhún vai, đột nhiên lại cười nói: "Ngươi không phải cùng Sở Thần có cừu oán sao? Hẳn đã chết chẳng phải tốt hơn?"

Lâm Khê Nhược lông mày nhăn lại, không nói gì, Chu Hạo nhưng lời này để cho nàng đáy lòng không hiểu bức bối. Nàng tựa hồ là hẳn là hi vọng Sở Thần chết đi, nhưng dường như lại không muốn làm cho hắn chết như vậy. Loại cảm giác này rất mâu thuẫn, liền chính nàng cũng không minh bạch chính mình đến cùng muốn như thế nào.

"Yên tâm đi, Sở Thần tiểu tử kia phúc lớn mạng lớn, sẽ không như vậy đơn giản sẽ chết mất. Tin tưởng bọn họ!" Phảng phất cảm nhận được tâm trạng của Lâm Khê Nhược, Chu Hạo nhưng cười nói. Giờ khắc này, trên mặt hắn thiếu lại hèn mọn bỉ ổi, hiển lộ cực kỳ chăm chú.

"Hi vọng như thế đi!" Chẳng biết tại sao, một câu dự đoán bên ngoài lời nói thốt ra, tiếng nói lúc rơi xuống đất, Lâm Khê Nhược mình cũng ngây ngẩn cả người. Nguyên lai nàng thật sự không hy vọng hắn chết đi không? Hẳn là cũng bởi vì như vậy, nàng lúc trước không có tự mình ra tay với hắn?

Cứ như vậy nhân nhạ suy nghĩ, hai người phía sau đám gió đen thứu càng ngày Việt thiếu, bọn họ đã thành công rồi đi Hắc Phong Linh địa vực.

...

"Ta nói ngươi đến cùng được hay không a, xung quanh đám gió đen thứu càng ngày càng nhiều!" Sở Thần từ lưng chim ung trên đứng lên, đưa lưng về phía Ngọc Hàn Yên, về mặt cảnh giới.

Càng đến gần Hắc Phong Linh trung tâm địa vực, phía dưới địa thế càng thêm hiểm trở, trên cơ bản tìm không được đáp xuống địa phương. Trên thực tế, đây chính là trước mắt hai người nỗ lực phương hướng, chỉ cần rơi xuống đất, hy vọng còn sống đem gia tăng thật lớn.

Đám gió đen thứu là Hắc Phong Linh bá chủ, nhưng chúng chế bá khu vực cũng chỉ trên không trung. Một khi đến trên mặt đất, những cái này hung tàn gia hỏa liền lập tức Phụng Hoàng biến giả, dễ đối phó nhiều.

Chỉ là rất tiếc, thứ nhất bọn họ tìm không được phù hợp rơi xuống địa, thứ hai, kia thành đàn đám gió đen thứu cũng sẽ không cho bọn họ đáp xuống cơ hội.

Để cho Sở Thần không lời chính là, bọn họ dường như xông vào đám gió đen thứu đại bản doanh, mỗi qua một cái đỉnh núi, liền lần lượt có đám gió đen thứu dương phong lên, khiến cho truy sát đội ngũ càng ngày càng khổng lồ, dần dần hình thành một vòng vây.

"Đừng nói nhảm, có bản lĩnh ngươi tới!" Ngọc Hàn Yên thần sắc cũng ngưng trọng lên.

Sở Thần hãnh hãnh, không có nói tiếp, tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là, Khổng chế Yêu Cầm phương diện thật sự là hắn không bằng Ngọc Hàn Yên có kinh ngạc. Thế nào nói nhân gia cũng ở ngoại môn vị trí thứ nhất trên này người thật nhiều năm không phải sao?

Vòng vây càng lúc càng lớn, tình thế càng ngày càng nguy cấp. Thật muốn bị bao thành thùng sắt, đoán chừng hai người này một ung cũng cách cái chết không xa. Ngày nay xu thế, chỉ có giết ra đi mới có một đường sinh cơ.

"Vây Biên đám gió đen thứu thiếu, tiến lên." Sở Thần lặng yên rút ra trường kiếm, về mặt khắc nghiệt, phảng phất thiên địa đều trở nên an tĩnh lại.

Ngọc Hàn Yên hiếm thấy không nói gì, yên lặng điều chỉnh phương hướng chuẩn bị phá vòng vây.

Hai người một ung như lưu quang hướng kia vây quanh điểm yếu phóng đi.

Tiến lên, Sở Thần trong tay Vân Phong đã dấy lên Tử Viêm, kia sáng rực Liệt Diễm, trực tiếp đem kiếm thể kéo dài gấp mấy lần, giống như đem khai thiên tích địa hỏa diễm lưỡi dao khổng lồ.

"Sát!"

Đánh giáp lá cà trong chớp mắt, Sở Thần một tiếng quát lớn, tới Từ Hồng Hoang thánh thú rít gào Chấn Nhiếp toàn trường, liền ngay cả dưới thân thanh ưng cũng không chịu nổi, thiếu chút nữa vô pháp duy trì phi hành trạng thái rớt xuống.

Ngọc Hàn Yên sắc mặt biến thành màu đen, kịp thời đem thanh ưng ổn định. Sở Thần hai mắt phiếm tử, Liệt Diễm lưỡi dao không hề chém ngang, trực tiếp từ Ngọc Hàn Yên đỉnh đầu đảo qua, phía trước 180° không vực trong chớp mắt một kiếm chém không.

Thê lương gào thét, tanh hôi huyết vũ, tàn phá vũ nhận tràn ngập thiên không. Từ huyết vũ bên trong lao ra, hai người một ưng quá nhuốm máu sắc, nhất là Sở Thần cùng Ngọc Hàn Yên hai người, kinh lịch kia tàn phá vũ nhận trận chiến, sớm đã quần áo tả tơi, chật vật không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Truy sát

"Ha ha, đáng người không sai, làn da cũng bạch." giết ra vòng vây, Sở Thần niềm nở cười to.

Thiên nhiên một khóa đại trái tim, càng là thời gian nguy hiểm hãn càng là lãnh tĩnh, tử vong trên mũi đao hãn luôn là có vô cùng dũng khí cùng chiến ý. Lúc này, hãn bình tĩnh đã không còn đối với Ngọc Hàn Yên sợ hãi, này chút ít hãn khí sớm bị hãn không để ý đến.

Hãn hiện tại chỉ biết một sự kiện, đó chính là hãn là một nam nhân, loại này thời khắc, hãn hãn là đứng ra. Vô luận là vì mình mệnh, hay là Ngọc Hàn Yên mệnh, hãn đều tuyệt đối không thể lùi bước.

Có lẽ khiếp sợ Sở Thần khí thế, Ngọc Hàn Yên hiếm thấy không có lạnh ngôn đối với mị mai, chỉ là yên lặng không chế lấy thanh ưng, tìm kiếm lấy thoát hiểm biện pháp.

Sở Thần đứng ở lưng chim ưng, lần nữa đưa lưng về phía Ngọc Hàn Yên. Hãn vốn tưởng rằng những cái kia đám gió đen thúu hội bởi vì đồng tộc tử vong mà cùng hung cực ác truy sát đi lên, lại không nghĩ rằng chúng cư nhiên tự giết lẫn nhau, chỉ vì tranh đoạt chết đi đồng tộc huyết nhục.

"Sức sinh chính là sức sinh, sớm biết như vậy cũng không cần vội vàng hấp tấp chạy đến Hắc Phong Lĩnh này trung ương khu vực."

Sở Thần tâm tình thật tốt. Chỉ là như thế thời gian một cái nháy mắt, thanh ưng đã bay ra vài trăm mét, chắc hãn không bao lâu nữa liền có thể thoát khỏi đám gió đen thúu uy hiếp tìm địa phương hạ xuống rồi.

Đang lúc hai người vui mừng, một hồi "Ồ ồ" thanh âm từ trên cao truyền đến.

"Cái gì thanh âm? Đường như là sáo nhỏ!" Sở Thần trong lòng rung mạnh, hồ nghi phía dưới ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cao cao trong tầng mây, một đầu to lớn đám gió đen thúu đi xuyên qua trong tầng mây.

Kia đám gió đen thúu so với trước thấy cũng phải lớn hơn, giống như cái vương giả đồng dạng, toàn thân tản mát ra cao cao tại thượng khí thế. Mà ở này to lớn đám gió đen thúu trên lưng, đột ngột đứng một người.

Ánh trắng chiếu bắn xuống, người kia một bộ hắc y, trên mặt nguội lạnh mặt nạ hiện ra ngân quang, toàn thân lộ ra quý dị hương vị. Ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, một mai sáo nhỏ vượt qua tại miệng, kia ngắn ngủi ngắn cao:đất đỏ tiếng sáo bắt đầu từ chỗ đó truyền đến.

"Cái gì người?" Nghe kia làm cho người sồn tóc gáy tiếng sáo, Sở Thần theo bản năng cảm giác không ổn.

Cũng nói Hắc Phong Lĩnh trung ương là nhân loại Cẩm khu, hết lần này tới lần khác này hơn nửa đêm có người đứng ở đám gió đen thúu trên lưng thổi địch. Quý dị hơn chính là, người này tiến lên phương hướng, hảo chết không chết chính là Sở Thần hai người thoát đi phương hướng, không nhanh không chậm, dường như chính là vì đi theo bọn họ.

Ngọc Hàn Yên đồng dạng cảm giác không ổn, theo bản năng bắt đầu giảm xuống phi hành cao độ.

"Không tốt, này tiếng sáo có thể thao túng đám gió đen thúu bầy, người này chẳng lẽ là người của Ngự Thú Môn?" Rất nhanh, Sở Thần cực kỳ hoảng sợ, hãn cuối cùng mình bạch trong nội tâm bất an khởi nguồn.

Theo tiếng sáo vang lên, bốn phương tám hướng đỉnh núi đêm không hết đám gió đen thúu vây quanh qua, thê lương tiếng kêu vang vọng thiên địa. Một

đầu đám gió đen thứ cất cánh động tình không tính quá lớn, nhưng số lượng chồng chất, kia mỗi một lần vỗ cánh liền có thể xoáy lên một hồi cuồng phong.

Thân ở tại cuồng phong vây quanh, thanh ung tốc độ phi hành đại chịu ảnh hưởng, liền ngay cả phương hướng cũng không quá quan tâm hảo không chế. Càng làm cho Sở Thần kinh hãi chính là, những cái kia nguyên bản đã vùng vẫy thoát ra khỏi đám gió đen thứ bảy lần nữa xuất hiện trong tầm mắt.

Kia một đôi đối với đỏ bừng hai mắt, trong đó tràn ngập màu đỏ tươi huyết quang cùng tàn bạo sát ý, chỉ một thoáng, luồng cuồng thô bạo khí tức cuốn thiên địa.

Chỉ là một cái nghĩ lại, Sở Thần nội tâm cũng đã nghĩ tới rất nhiều, nhưng hần căn bản không có thời gian giải thích. Chỉ là xông Ngọc Hàn Yên quát : "Cao tốc lao xuống, từ kia hai tòa sơn ở giữa khe hở bỏ qua chúng."

Tuy bắt nần Sở Thần ngữ khí, nhưng Ngọc Hàn Yên không chần chờ, chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có nghe Sở Thần.

Thừa dịp tân vòng vây còn không có xúm lại, hai người một Ứng Phi nhanh lao xuống, những nơi đi qua, chặn đường đám gió đen thứ kẻ hết bị Sở Thần chém giết, đầy trời huyết vũ tẩy lễ, để cho hần nhìn đi lên giống như tôn đẫm máu Chiến Thần.

"Hừ, chuyện cho tới bây giờ còn muốn mạng sống, không khỏi quá mức ngây thơ!" Trên cao, nhìn nhìn như trước không muốn buông tha Sở Thần hai người, mặt nạ nam khinh thường hừ lạnh.

Sáo nhỏ vượt qua tại miệng, chói tai tiếng sáo lần nữa thổi lên. Tại kia tiếng sáo dưới sự thao túng, vốn là cuồng bạo đám gió đen thứ giống như đánh như máu gà, càng thêm điên cuồng lên.

Vô số Hắc Dực chấn động, tất cả đám gió đen thứ giống như mũi tên rời cung, hung hãn không sợ chết hướng phía Sở Thần chỗ phương hướng đánh tới. Chúng đã hoàn toàn đánh mất lý trí, biến thành chấp hành tiếng sáo mệnh lệnh máy móc.

Tiếng sáo thôi phát, mang đến chính là siêu cao tốc độ cùng lực lượng, tương ứng, linh hoạt cùng cơ biến tiếp cận về không.

Tất cả đám gió đen thứ phát động tự sát thức công kích, mỗi một lần bị tránh thoát, tất nhiên có một đầu thậm chí vài đầu đám gió đen thứ đâm chết tại trên vách núi đá, huyết nhục mơ hồ rơi xuống Thâm Uyên. Công kích thảm thiết trình độ, Sở Thần cũng không cảm kinh hãi lạnh mình.

Đột nhiên, thanh ung đột nhiên một hồi lay động, phát ra thống khổ gào thét. Sở Thần trong lòng xiết chặt, quả nhiên lâu thủ tất lộ, thanh ung không chịu nổi.

Ngọc Hàn Yên kiệt lực thao túng thanh ung nghiêng người, lấy một loại gần như tại hai cánh thẳng đứng mặt đất góc độ khó khăn xuyên việt giữa hai ngọn đỉnh núi 0.0 khe hở, tiến nhập hẹp dài kẽ nứt khu vực.

Kết quả sơn khe hở ở giữa địa thế vô cùng ác liệt, chẳng quản có ý tứ giảm xuống tốc độ, nhưng không có một hồi, thanh ung hay là một đầu đâm vào trên vách núi đá, hai người một ung cấp tốc xuống rơi xuống.

Mà lúc này đây, Sở Thần lại cười, bởi vì hần phát hiện căn bản phía sau âm âm thanh từng hồi một, lại thủy chung không có một đầu đám gió đen thứ đuổi vào nơi này, chắc hẳn đều đâm chết ở bên ngoài.

"Có sợ không?" Thừa dịp hạ xuống vừa mới bắt đầu, Sở Thần la lớn.

"Không cần như vậy cao giọng, ta còn nghe thấy." Ngọc Hàn Yên lạnh lùng nói, lồng mày lại là nhíu lại, bởi vì tay của Sở Thần đang hoàn tại nàng bên hông, giống như vòng sắt đồng dạng.

Chưa bao lâu, Lôi Viêm Phong trên còn là nàng xuất thủ mới bảo trụ hần, ngày nay không quá nửa năm, thực lực của hần đã đến tình trạng như thế, nàng cư nhiên tránh thoát không ra.

Phảng phất không có cảm giác được Ngọc Hàn Yên bắt mất, Sở Thần cười to, chỉ thiên liên mắng : "Ngự Thú Môn điều nhân, nghe cho kỹ, loại ta ra ngoài, nhất định đem các ngươi như vậy nhận không ra người hoạt động tung ra."

"Ngây thơ cực kỳ, thật là tức cười. Khó không thể các ngươi cho rằng còn có thể sống được rồi đi?" Trên bầu trời đậm mực lời nói truyền đến, lại một hồi tiếng sáo vang lên, kia mặt nạ nam thả người nhảy lên, trực tiếp rơi vào một đầu kéo léo Huyết Bức trên lưng.

Gần như trong cùng một lúc, tất cả Huyết Bức tuân theo tiếng sáo hiệu lệnh từ trong núi các nơi bay ra, kia đỏ tươi nhan sắc hội tụ một chỗ, bắt quá trong nháy mắt, đỉnh đầu đã là Huyết Hải che không.

Thấy thế, Sở Thần hơi hơi biến sắc, vốn tưởng rằng đến nơi đây đã không sao, lại không nghĩ rằng người kia còn có như thế một tay. Tay của Ngự Thú Môn Pháp Quả nhưng quý dị, khó trách có thể cùng Bích Tiêu Tông sánh vai.

Chuyện quá khẩn cấp, Sở Thần cũng bất chấp giải thích, hai chân mãnh liệt dùng sức, trực tiếp đạp tại thanh lưng chim ung, ôm Ngọc Hàn Yên tạt bắn mà ra. Kia bắn ra phương hướng, cũng không phải là vách núi chỗ, mà là rời xa vách núi hư không phương hướng.

Cùng tự sát không khác cử động, chẳng những phía trên kia mặt nạ nam ngây ngẩn cả người, liền ngay cả Ngọc Hàn Yên cũng mắng to không chỉ,

"Người điên rồi? Muốn chết đừng lôi kéo ta. Buông ra, buông ra cho ta. . ."

"Ngaoan, đừng làm rộn!" Sở Thần trầm giọng nói, thần sắc vô cùng nghiêm túc, cánh tay phải gắt gao hoàn ở Ngọc Hàn Yên eo nhỏ nhắn, không cho nàng tránh thoát.

Ngọc Hàn Yên trong chớp mắt khí xóa, vô pháp tránh thoát, chỉ có thể gắt gao trùm mắt Sở Thần, nhìn dạng như vậy hận không thể đưa hán cắn ăn tươi.

Sở Thần cũng không để ý, chỉ là yên lặng từ trong túi trữ vật lấy ra một cái trầm trọng bao màu đen, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hạ xuống tốc độ càng lúc càng nhanh, đầu óc càng ngày càng chậm chạp. Ngay tại sắp hôn mê nhắm mắt, hán đột nhiên khê cắn đầu lưỡi, giờ tay mãnh liệt đem bao màu đen vung lên.

Bao màu đen thấy gió tức phát triển, bất quá hai cái thời gian hô hấp là được vì một trương to lớn cái dù. Không sai, chính là cái dù, đất chế dù dễ nhảy.

Dù dễ nhảy tuy đơn sơ, lúc này lại hết sức có ích, nó để cho Sở Thần hạ xuống tốc độ sâu sắc chậm lại, tư duy cũng khôi phục rõ ràng. Đồng thời, nó còn vật che chắn phía trên kia mặt nạ nam cùng thành đàn Huyết Bức tầm mắt.

Sở Thần mở ra dù dễ nhảy thời cơ phi thường tốt, tung tích tốc độ vừa mới chậm lại được không sai biệt lắm, cự ly mặt đất như cũ chỉ có khoảng cách mấy chục thước.

Mà lúc này đây, Huyết Bức đã đuổi hạ xuống, chói tai thét lên phảng phất ngay tại bên tai.

"Ôm chặt." Sở Thần theo bản năng hô một câu, cũng mặc kệ Ngọc Hàn Yên có không có nghe thấy, đột nhiên liền đem dù dễ nhảy dây thừng buông ra.

Dù dễ nhảy tại khí lưu dưới tác dụng trở lên xoay tròn, làm rối loạn Huyết Bức công kích tiết tấu. Mà nhân cơ hội này, Sở Thần đã ôm Ngọc Hàn Yên hướng trước phương hướng gia tốc rơi xuống.

"Muốn chạy trốn? Không có như vậy dễ dàng!" Nhìn nhìn Sở Thần hai người hướng sông ngòi sa sút đi, Huyết Bức trên lưng chiếc nam sắc mặt phát lạnh, bên miệng sáo nhỏ mãnh liệt dòn dập lên.

Huyết Bức đón đến chỉ lệnh, tiếng kêu chói tai lần nữa nâng cao, kia làm người như cầu muốn nứt sóng âm, lợi trào nhanh chóng đem dù dễ nhảy xé thành mảnh nhỏ, cánh doi mở lớn, từng đạo huyết sắc lưu quang trực tiếp hướng Sở Thần hai người đuổi theo.

"Đáng chết!" Sở Thần trong nội tâm thầm mắng, Huyết Bức này tốc độ có chút vượt qua tưởng tượng, cứ theo đà này, chỉ sợ hán cùng Ngọc Hàn Yên còn không có rơi vào trong sông, sẽ bị những Huyết Bức này gặm thành hai cỗ xương khô.

"Móa nó, tám đời huyết môi."

Sở Thần một tiếng tức giận mắng, Ngọc Hàn Yên còn chưa hiểu cái gì ý tứ, liền cảm giác mình bị đẩy ra, gia tốc hướng sông ngòi rơi đi. Mà ở kia đây người phản tác dụng lực, Sở Thần hạ thấp tốc độ lại đột nhiên hạ thấp, thân thể tự nhiên mà vậy cuốn qua.

Ngọc Hàn Yên đầu óc trống rỗng, theo bản năng vươn tay, lại chỉ có thể bắt ở một mảnh không khí. Trong tầm mắt của nàng, vền vền chỉ có thể nhìn đến Sở Thần bóng lưng, cùng với kia đây trời dài khắp răng nanh Huyết Bức.

"Vì cái gì có thể như vậy? Ta không phải hi vọng hán buông tay sao? Hiện tại hán buông tay, có thể trong lòng của ta vì cái gì như vậy khổ sở? Hán vì cái gì đem cơ hội đào tẩu lưu cho ta. . ."

Từng cái một đầu đại đầu chấm hỏi (???) tràn ngập tại Ngọc Hàn Yên trong đầu, gần hai mươi năm sinh mệnh trong, nàng chưa bao giờ cảm giác được loại này phát ra từ nội tâm rung động.

Nàng lần đầu tiên phát hiện nguyên lai mình cũng rất trọng yếu, bởi vì có người nguyện ý dùng tánh mạng của mình để đổi lấy an toàn của nàng.

Nàng cũng cuối cùng minh bạch vì cái gì Sở Thần nói chính mình "tám đời huyết môi", nàng lại không phải của hán ai, hán lại đem cơ hội chạy trốn để lại cho nàng, không phải tám đời huyết môi là cái gì?

Cứ như vậy ngo ngắc nhìn đầy trời Huyết Bức hướng Sở Thần tới gần, cứ như vậy đảm nhiệm cảnh tượng trước mắt đem đầy lòng tất cả nhận thức phá vỡ, Ngọc Hàn Yên liều mạng muốn bắt lấy cái gì, lại cái gì đều bắt không được.

Nàng nhìn thấy Sở Thần trong tay xuất hiện một thanh kiếm, trên thân kiếm có vân văn, tràn ngập Tử Viêm, nàng cảm nhận được một cỗ bi tráng khí tức, để cho nàng này lạnh lùng như băng người cũng không chịu được nhiệt huyết bốc lên.

"Cuối cùng nhất giây dựa sao?" Một cỗ bi thương cảm giác thăng lên trong lòng, nàng gắt gao không chịu nhắm mắt, liền nhìn nhìn kia một người, một kiếm, mình đây thương tích, lại đầm máu chiến đấu hăng hái.

Phảng phất, thiên địa đều an tĩnh lại, hiện ra ở trong mắt nàng chính là từng cái một không tiếng động đoạn ngắn.

Từng cái đoạn ngắn, Sở Thần biểu tình đều như vậy rõ ràng, lại làm cho nàng may mắn chán ghét không lên. Thế nhưng là, đây rõ ràng là nàng tới người

đáng ghét a!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nhỏ máu ám động

"Đồng!"

Ngọc Hàn Yên rơi vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi, nhưng chính nàng tựa hồ không có chút nào cảm giác, lúc trước trong tầm mắt của nàng chỉ có một cảnh tượng, ngày nay, mỗi một giọt tóe lên bọt nước đều từ một cái đặc biệt góc độ lộ ra phía trên phát sinh hết thấy.

Ngay tại một sát na kia, phảng phất thời gian đều dừng lại, nàng nhìn thấy vô số Sở Thần, từ từng cái góc độ, từng cái rất nhỏ biểu tình biến hóa, đưa hấn thấy rõ ràng.

Đột nhiên, nàng đôi mắt đẹp mở to, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, nàng cứ nhiên thấy được Sở Thần đối với nàng nở nụ cười, cười đến như vậy sáng lạn.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, Sở Thần đã bị bị đâm cho xoay người sang chỗ khác, trong giây lát một tiếng rống giận vang lên vang lên, mang theo anh hùng tuổi xế chiều bi tráng, nàng nhìn thấy Sở Thần kiếm trong tay dấy lên kinh thiên Sí Diễm.

Sí Diễm bích bên trong mang từ, dài mấy trượng, mang theo một loại nhân tâm vô pháp thừa nhận trọng, giống như tự Cửu U Hoàng Tuyền dâng lên, một kiếm treu chọc đi lên, kia như dải lụa kiếm quang, phảng phất muốn xé rách Thiên Khung.

"Chết cho ta!"

Vô cùng sát cơ, vô cùng lạnh lùng, đây là Ngọc Hàn Yên nghe được cuối cùng nhất thanh âm. Tại đây sau khi, nàng bên tai chỉ có tiếng nước chảy, tuy Nhân chữ kiệt lực mở ra, chỉ là cách màn nước, trong tầm mắt hết thấy đều trở nên vụn vụn không chân thực lên.

Vô cùng lộn xộn, Sở Thần rõ ràng phân biệt ra được bọt nước văng lên thanh âm, lúc này hấn rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần không có Ngọc Hàn Yên vướng víu, hấn muốn thoát đi liền nhẹ nhõm nhiều.

Đích xác, rất nhiều thời điểm hấn là có chút Tiểu Cao còn, nhưng hấn chưa bao giờ cảm cái mạng nhỏ của mình đùa cợt. Nếu là không có mười phần nắm chắc, hấn chắc hấn sẽ không như vậy quyết đoán đem cơ hội chạy trốn tặng cho Ngọc Hàn Yên.

Lúc này Sở Thần hoàn toàn không có ý thức được cái kia đã tính trước cử động mang cho Ngọc Hàn Yên chính là một loại như thế nào rung động, tại đây sao ngăn ngừa trong nháy mắt, hấn gần như đem Ngọc Hàn Yên toàn bộ nội tâm thế giới hoàn toàn phá vỡ.

Ngọc Hàn Yên thành công vào nước, Sở Thần cũng tay chuẩn bị thoát đi.

Một cái bầu trời đỏt viêm trực tiếp tại Huyết Bức cầu thành trong biển máu xé mở một đường vết rách, tuy này lại thấy ánh mặt trời lỗ hổng rất nhanh bị chắn, lấp, bị, nhưng Sở Thần đã thành công đạt được đầy đủ phản lực đẩy.

đang ở đó to lớn lực đạo phản chấn, hấn phun huyết giống như đạn pháo hướng sông ngòi bên trong vọt tới. Bởi vì là tỉ mỉ tính kế, cho nên này điểm rơi cũng mười phần có chú ý, công bằng, đúng lúc là Ngọc Hàn Yên ngời đầu lên phương hướng.

Ngọc Hàn Yên vừa mở mắt ra, liền ngơ ngác nhìn Sở Thần rơi vào trước mặt thủy vực, kia tóe lên bọt nước, nhất thời rót nàng về mặt.

Chuyện đã xảy ra hôm nay rất nhiều, nàng cảm giác đầu óc của mình có chút không đủ dùng. Nơi này còn không nghĩ mình bạch, trong giây lát cổ chân xiết chặt, một tay mang nàng kéo vào trong nước.

Gần như trong cùng một lúc, vô số Huyết Bức từ trên trời giáng xuống, đem mặt sông gắt gao phong bế. Ngọc Hàn Yên trong nội tâm một hồi sau sợ, muốn không phải là bị kéo một bà, e rằng nàng chạy trời không khỏi nắng.

Sở Thần lôi kéo tay của Ngọc Hàn Yên, mang theo nàng hướng thâm xử lên đi, du động trong quá trình, Ngọc Hàn Yên rõ ràng trông thấy một tia tơ máu tán vào trong nước.

Mà những tia máu kia phần cuối, chính là Sở Thần thân thể các nơi. Nhất là hấn sau lưng, đã liên đập vỡ vài bộ cũng không có, hoàn toàn huyết nhục mơ hồ một mảnh.

Ngọc Hàn Yên theo bản năng há to miệng, muốn hỏi hần có đau hay không, lại không nghĩ rằng đang ở dưới nước, miệng hơi mở liền uống một cuống họng.

Sở Thần bận rộn quay đầu lại, một tay đem miệng của nàng che, hung hăng trợn mắt nhìn liếc một cái lại tiếp tục lặn xuống nước.

Trên mặt sông, vô số Huyết Bức cuốn, đem mặt sông phong được gió thổi không lọt, nhìn kia tư thế, chỉ cần có đồ vật vừa lộ đầu, sẽ trong chớp mắt bị xé xác ăn không còn.

Mặt nạ nam bay bông rơi vào bờ sông, mục quang lạnh lùng nhìn nhìn Huyết Bức đi động phương hướng, trong nội tâm cười lạnh không chi.

"Thật sự là ngu xuẩn, chẳng lẽ không biết Huyết Bức khứu giác nhất là linh mãnh sao? Chỉ cần hưởng qua máu của ngươi, dù cho cách nước sông, các ngươi cũng đừng nghĩ đào thoát."

Tại mặt nạ nam xem ra, Sở Thần hai người tử vong bất quá là chuyện sớm hay muộn. Người tại lợi hại, cuối cùng không phải cá, không có khả năng cả đời giấu ở trong nước không xuất hiện. Huống hồ, theo hần quan sát, này rơi xuống nước một nam một nữ cũng không phải cái gì người rất lợi hại.

"Hiện giờ ta hần là có thể ở trong nước nín thở nửa canh giờ, Ngọc Hàn Yên bên kia hần cũng không sai biệt lắm. Cũng chính là ta có nửa cái canh giờ để suy nghĩ thoát đi biện pháp."

Lôi kéo Ngọc Hàn Yên, Sở Thần đầu óc vô cùng lãnh tĩnh. Huyết Bức tuy không thấy nhiều, nhưng bày yêu phở trên lại là có ghi lại.

Huyết Bức là loại rất kỳ lạ sinh vật, vền vền lấy huyết dịch là thức ăn. luận thân thể thực lực, chúng bình thường sẽ không vượt qua Thối Thể Cảnh, nhưng chúng có mùi phần lợi hại móng vuốt, cùng với càng thêm bén nhọn hút máu răng nanh.

Quần thể xuất động dưới tình huống, Đừng nói Tinh Nguyên Cảnh, chính là sao xoáy cảnh yêu thú cũng phải lui lại xa xa. Bằng không mà nói sớm muộn sẽ bị số lượng chồng chất lên Huyết Bức hút khô huyết dịch mà chết.

Ngoài ra, Huyết Bức còn có một cái mùi phần rõ ràng đặc điểm, đó chính là khứu giác của bọn họ mùi phần nhạy bén, chuẩn xác mà nói, chúng đối với huyết dịch công nhận độ tương đối cao.

Sở Thần hiện tại đang ở nước sông thâm xử, tự nhiên hữu hiệu tránh khỏi thành đàn Huyết Bức trực tiếp công kích. Mà này có hạn nửa canh giờ, hần cần làm, chính là muốn biện pháp thoát khỏi Huyết Bức khứu giác truy tung.

Ngọc Hàn Yên lúc này hiển lộ mùi phần an tĩnh, cũng không biết là bị Sở Thần cho kinh hãi, vẫn là với tư cách nữ nhân ở loại này thời khắc trời sinh mềm yếu. Tóm lại nàng không có bất kỳ ý nghĩ, chỉ là đi theo Sở Thần du động.

Nước sông rất sâu, đáy sông ánh sáng mùi phần hôn ám. Ở nơi này hôn ám thế giới, Sở Thần thấy được một mảnh giống nhau rong đồng cỏ và nguồn nước. Mà ở này rong bên cạnh, tựa hồ còn có một đầu Đại Ô quy tại ăn uống.

Đương trường hần chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một cái ý nghĩ hiển hiện tại trong đầu.

Quay đầu đối với Ngọc Hàn Yên khua một hỏi, cũng mặc kệ nàng hiểu hay không, Sở Thần trực tiếp bắt đầu cởi quần áo. Đây một thoát liền trực tiếp đem trên người quần áo thoát được tình quang.

Ngọc Hàn Yên nghiêng rằng nghiêng lợi, trong nội tâm chỉ vền vền có hảo cảm nhất thời không còn sót lại chút gì. Mặc dù như thế, nàng lại làm không được giống như trước như vậy làm như không thấy, càng không dám người can đảm nhìn chăm chăm Sở Thần địa phương đó trào phúng.

Tựa hồ ngay tại Sở Thần đẩy ra nàng trong tích tắc, rất nhiều đồ vật cũng thay đổi. Lúc này nàng chỉ cảm thấy gương mặt phát sốt, toàn thân nóng, một lòng bịch bịch phảng phất muốn nhảy ra.

Thật vất vả xoay người không nhìn, hết lần này tới lần khác Sở Thần cứng rắn mang nàng tách ra quay đầu lại, giặt xuống một bả rong đưa cho nàng, theo sau quay người chỉ chỉ lưng của mình.

Ngọc Hàn Yên lòng đang run rẩy, đối mặt một cái thân thể của nam nhân hần có chút không biết làm sao. Càng làm cho nàng run sợ chính là, Sở Thần trên lưng trên so với nàng trong tưởng tượng càng nghiêm trọng, có nhiều chỗ thịt đều mất, gần như có thể thấy được xương cốt.

Sở Thần tựa hồ có chút không kiên nhẫn, trở tay bắt lấy tay của Ngọc Hàn Yên, trực tiếp đặt tại chính mình sau lưng. liền như vậy trong nháy mắt, kia toàn tâm đầu đón để cho hần rằng Quan đô cản ra huyết.

Ngọc Hàn Yên hiện tại rất muốn chạy trốn, thoát được càng xa càng tốt, nhưng nàng biết nàng không thể. Sự lợi hại của Huyết Bức Nàng đồng dạng rõ ràng, ngày nay, Sở Thần cách làm như vậy, đích thực là tối lựa chọn chính xác.

Cởi nhuộm máu quần áo, dùng nước táo mùi che dấu mất máu khí, như vậy có lẽ có thể đã lừa gạt Huyết Bức khứu giác, thẳng được một đường sinh cơ.

Chỉ là, cách làm như vậy đối với Sở Thần mà nói không khỏi có chút quá tàn nhẫn.

Cuối cùng, Ngọc Hàn Yên hay là cầm lấy rong đặt tại Sở Thần trên lưng, dùng sức xoa nắn, chỉ có như vậy, rong khí tức mới có thể dung nhập Sở Thần

thân thể, mà không phải là bị thủy lưu cuốn đi.

Một chút lại một chút, Ngọc Hàn Yên cảm giác lòng của mình đều đau, giống như kim đâm đồng dạng, nàng tay kia đã bắt tri bắt giác đặt ở Bờ vai Sở Thần, tựa hồ muốn dùng lòng bàn tay nhiệt độ vuốt lên thương thể của hắn đau nhức.

Sở Thần lại gắt gao cắn chặt hàm răng, lời suy nghĩ vẫn không nhúc nhích, giống như tôn cột điện bằng sắt. Nếu như không phải ở trong nước, chắc hẳn toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt.

Không biết đi qua bao lâu, Ngọc Hàn Yên rốt cục ngừng lại. Biết trên lưng đã xử lý hoàn tất, Sở Thần gánh nặng trong lòng liền được giải khai, nhất thời một cỗ suy yếu cảm giác truyền khắp toàn thân, hắn suýt nữa không chế không nổi thân thể trở lên phù.

Ngọc Hàn Yên chủ động chuyển tới hắn chính diện, đôi trông mắt kia trong, Sở Thần lần đầu thấy được trào phúng cùng khinh thường bên ngoài tâm tình. Loại kia tâm tình tựa hồ gọi là ân cần, nhìn qua rất ấm người.

"Coi như ngươi còn có lương tâm." Sở Thần trong nội tâm cười khổ, ngăn trở Ngọc Hàn Yên tiếp tục giúp đỡ cử động.

Lúc trước hết thấy đều là bất đắc dĩ, hắn thật không nghĩ qua có chủ tâm chiếm Ngọc Hàn Yên tiện nghi. Phần lưng bên ngoài địa phương bản thân hắn làm cho là tốt rồi, vạn nhất nữ nhân này tình ngộ lại một phát cuồng, không chừng hắn nửa người dưới tính phúc liền xong đời.

Khó khăn đem miệng vết thương lý hảo, mà lấy Sở Thần tính bền dẻo, cũng thiếu chút nữa vứt bỏ nửa cái mạng. Đón lấy hắn đem coi y phục cột thành một đoàn, cột vào kia ngu ngốc người can đảm con rùa đen trên người, lại để cho Ngọc Hàn Yên đạp nó một cước.

Con rùa đen cuối cùng biết sợ, xám xịt theo thủy lưu chạy, không có một hồi, Sở Thần cảm giác trong nước ánh sáng tốt lên rất nhiều, đã không còn loại kia mờ nhạt huyết sắc, ngược lại có dũng khí ánh trắng sáng tỏ.

Ánh sáng biến hóa để cho Sở Thần minh bạch kế hoạch của mình có hiệu quả, Huyết Bức thành công bị dẫn đi.

Sở Thần không có lập tức trôi lên mặt nước, mà là lôi kéo Ngọc Hàn Yên ngược dòng mà lên. Chạy về thủ đô không xa, vừa vặn phát hiện đáy sông có một chỗ ám động, tựa hồ kéo dài đến vách núi.

Sở Thần đại hỉ, Huyết Bức tuy đi, nhưng trở lại trên bờ lại cũng không an toàn, bởi vì kia người của Ngự Thú Môn tùy thời có thể trở về, thậm chí còn hắn cũng không có rời đi.

Mà nếu như thông qua Âm đạo tiến nhập lòng núi, mặc dù Huyết Bức bầy trở về, kia người của Ngự Thú Môn canh giữ ở trên bờ, bọn họ cũng có thể an gồi không lo.

Ngọc Hàn Yên đồng dạng minh bạch Âm đạo này ý nghĩa, lúc này không chần chờ nữa, cùng Sở Thần một đạo hướng kia Hắc Âm trong thủy đạo bơi đi.

Đường nước chảy có chút dài, hoàn vây quanh lượn quanh, cũng không biết thông hướng phương nào. Sở Thần trong nội tâm cao hứng, bởi vì này đường nước chảy càng là phiền phức, đối với bọn họ mà nói lại càng an toàn, bên trong địa phương lại càng thích hợp dưỡng thương.

may mà cũng không có phát sinh loại kia thiếu dưỡng khí máu chó kiều đoạn, bằng không thật muốn ở nửa đường đến ăn nằm với nhau độ khí, vậy còn không xấu hổ chết? Quan trọng nhất là, có vẻ như làm tình ngoại trừ thoải mái một bà căn bản không giải quyết được vấn đề gì, kiếp trước trong TV diễn tất cả đều là gạt người.

Vô tận trong bóng tối, hai người rốt cục đi đến Âm đạo xuất khẩu. Ló, bốn phía một mảnh Hắc Âm, đỉnh đầu tựa hồ có giọt nước rơi xuống, nhỏ tại mặt nước tí tách.

Này giọt nước mùi tựa hồ có chút cổ quái, chỉ là nín thở quá lâu, Sở Thần nhất thời nửa khắc cũng không có phản ứng kịp.

Hào một hồi, chờ hắn xác định xung quanh không có nguy hiểm, mới từ trong túi trữ vật lấy ra hộp quẹt, vì vậy trong bóng tối có một chút ánh sáng.

Thông qua điểm này ánh sáng, Sở Thần rất nhanh phát hiện đây là một chỗ son động, tọa lạc tại lòng núi chỗ sâu son động.

Son động rất lớn, ngoại trừ bọn họ chỗ một mảnh thủy vực, còn lại đều là lục địa.

Hai người lên bờ, rất nhanh tại một cái góc nhỏ tìm đến khô héo bụi rậm, một chút đốt, nhất thời toàn bộ son động vừa nhìn liền trọn vẹn.

Nghiêm chỉnh mảnh hồng sắc, lửa đốt sáng người nhân cầu hồng sắc. Đỉnh đầu tảng đá là đỏ, xung quanh thực vật là đỏ, liền ngay cả đỉnh đầu trong viên đá chảy ra giọt nước cũng là đỏ.

Gần như chỉ là ánh lửa sáng lên trong chớp mắt, Sở Thần cùng Ngọc Hàn Yên đồng thời sắc mặt đại biến. Bọn họ rốt cục minh bạch vì cái gì kia giọt nước mùi cổ quái.

Kia căn bản không phải cái gì giọt nước, mà là thật sự giọt máu.

"Là máu người!" Hồi lâu, Ngọc Hàn Yên trầm giọng nói, Sở Thần sắc mặt ngưng trọng, trả lại không kịp nói cái gì, một cỗ vô lực mê muội cảm giác đánh

úp lại, đương trường liền đã hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Huyết Linh Chi

Ánh lửa, Sở Thần sắc mặt trắng xám, Bờ môi thanh ô, phảng phất chịu đựng lấy vô cùng đáng sợ mộng má lúm đồng tiền, thân thể của hắn mất tự nhiên run rẩy, mảy may lại quá chặt chẽ.

Ngọc Hàn Yên đưa hắn ôm vào trong ngực, cách khinh bạc ướt đầm sa y, một cổ nóng nóng rực từng trận đánh thẳng vào trái tim. Lúc này, nàng cảm giác mình ôm lấy căn bản không phải một người, mà là một khối thiêu đốt than.

"Ta đến cùng nên thế nào xử lý?" Ngọc Hàn Yên trong nội tâm hoảng hốt, do dự. Trên người Sở Thần nhiệt độ cao rõ ràng có chút không bình thường, đó là trọng thương không chút máu cộng thêm hàn khí xâm lấn bệnh trạng.

Đặt ở lúc bình thường, một cái Thối Thế Cảnh Tinh mạch vỡ giả căn bản sẽ không như thế yếu ớt, tựa như chính nàng, dù cho tuyết rơi phong thiên run sợ đông, như cũ chỉ cần một kiện áo mỏng che thể, tầm thường giá lạnh khắc nghiệt đối với nàng mà nói căn bản không coi là cái gì.

nhưng Sở Thần lần này không đồng nhất, bản thân bị trọng thương, đại lượng không chút máu, thân thể vốn là cực kỳ suy yếu. Như thế tình trạng, vẫn còn ở băng lãnh trong nước sông ngâm như thế lâu. Nói thật, hắn có thể kiên trì đến bây giờ mới té xỉu, đã rất không dễ dàng.

"Có lẽ người hắn là vui mừng, ta không phải cái bình thường nữ nhân, thân thể của ta, trời sanh là lạnh." Nghe không rõ nói mớ trong son động vang lên, phảng phất có loại nhàn nhạt tự giễu ở bên trong.

Ngọc Hàn Yên rốt cục quyết định, một mực ở vào run sợ đông hai gò má hiếm thấy hiện lên một tia đỏ hồng, kiều diễm ướt át.

Thấm đẫm áo ngoài cời, uyển chuyển đường cong hiển lộ ra, vú cao vút, đồi núi rõ ràng.

Cái trâm cài đầu rút ra, một đầu tóc đen như mây đen, lướt qua lưng ngọc, che ở uyển chuyển trên kiều đồn, kia tí ti tóc đen khoảng cách, Dương Xuân Bạch Tuyết màu da sáng được chói mắt.

Xoay người lại, tuyết trắng sợi tơ cái yếm dán tại trên thân, vô cùng khinh bạc, hoàn toàn vô pháp che dấu kia cao thẳng bảo mẫn. Mà những cái kia không đến sợi vải chỗ, da thịt tắn ra dịu dàng ngọc quang, khi sương tái tuyết, chặt chẽ mà tràn ngập co dãn.

Tuyết thế cảnh đẹp, lại tách ra tại đây không người son động, không người xem xét, lại cũng không biết là người phương nào bị ai, hoặc là thiên địa bị ai.

Một trương tuyết sa bay xuống, bày ra tại mặt đất.

Ngọc Hàn Yên trong nội tâm run rẩy, vịn Sở Thần nghiêng người nằm xuống, cắn răng đem thân thể dán đi lên. Nhất thời một cổ nóng rực từ Sở Thần sau lưng truyền đến, trực tiếp xuyên thấu qua tia mỏng ở dưới núi non truyền tới trái tim.

Ngay tại một sát na kia, nàng cảm giác tựa hồ có cái gì đông Tây Hóa mất, gần hai mươi năm sinh mệnh trong, đầu nàng một lần cảm thấy hoảng hốt, Nàng cảm giác chính mình lâm vào ma chướng.

"Không . . Không thể . . ."

Nội tâm tại đây vô, đang hồ hết, Ngọc Hàn Yên cũng không nguyên ý như vậy trầm luân, như vậy cải biến. Chỉ là cuối cùng, nàng hay là chậm rãi an tĩnh lại, tĩnh tâm hiểu rõ lấy một loại cùng rét lạnh hoàn toàn tương phản cảm giác.

Tựa hồ, Đó chính là trong truyền thuyết ám áp! Ngọc Hàn Yên trong nội tâm thầm nghĩ, nàng cho mình một cái chỉ tốt ở bề ngoài lý do, Sở Thần cứu được nàng, nàng không thể không quan sống chết của hắn, huống hồ, nơi này không có người ngoài, nàng cũng sẽ không khiến Sở Thần biết đây hết thảy.

"Hỏa . . . Nóng quá . . . Không, lạnh quá . . ."

Trong hôn mê Sở Thần, ý thức tại kinh lịch lấy băng cùng hỏa dày vô. Hắn cảm giác thân thể của mình như Liệt Hỏa bên trong thiêu, nhưng một lòng lại giống như đặt mình trong hầm băng. Ngoài nóng trong lạnh cảm giác, thật giống như trong nội tâm nhiệt lượng cũng bị hút ra đến bên ngoài thân thể.

Mặc dù tại đang hôn mê, hân lông mày như cũ gắt gao xoắn xuýt cùng một chỗ, hình thành kia không giải được khó chịu.

Đột nhiên một đoạn thời khắc, hân cảm giác một cổ mát lạnh rót vào thân thể, giống như trong sa mạc lữ người uống đến thanh tuyến đồng dạng, vô cùng khoái ý.

Kia mát lạnh tựa hồ đến từ phía sau, giống như khối băng đồng dạng, chẳng những trốn thoát thân thể nóng rực, liền Liên Tâm cũng không hiểu ấm lại. Bất tri bất giác, ý thức của hân bình tĩnh trở lại, ngủ thật say.

Thời gian lặng lẽ chảy xuôi, Trong sơn động ngọn lửa chấp chờn, thỉnh thoảng phát ra trong cách cách tiếng vang, cùng với từng trận mỹ lệ tia lửa trong không khí sáng tắt.

Sở Thần tiếng hít thở đã dần dần đều đều, thân thể nóng rực cũng chậm lại.

Ngọc Hàn Yên dán chặt lấy thân thể của Sở Thần, Sương tuyết trắng nõn da thịt thấp thoáng có một tầng nhàn nhạt đỏ ửng, giống như tốt nhất Yên Hà Noãn Ngọc, sừng đến kinh tâm động phách.

Dựa theo lúc ban đầu ý định, Sở Thần ổn định lại, nàng hân là đi lên. Nhưng nàng tựa hồ đã quên đây hết thảy, chỉ là mở to một đôi mắt như sao sáng, lăng lăng nhìn huyết sắc mái vòm, phảng phất, ánh mắt kia cũng so với ngày bình thường nhu hòa rất nhiều.

...

"!"

Một chỗ trên bờ sông, mặt nạ nam một quyền đánh vào trên tảng đá, khổng lồ lực đạo quán chú, nhất thời tiếng nổ vang vang lên, đá vụn đầy trời. Tuy mặt nạ trên mặt không có tháo xuống, thế nhưng quanh thân tràn ngập sát khí, không khỏi biểu hiện ra phần nộ của hân.

"Cư nhiên chạy, cư nhiên từ ta đám gió đen mí mắt phía dưới chạy!" Lửa giận trong lòng sôi trào, tiếng gầm gừ sóng sau cao hơn sóng trước, mặt nạ nam lạnh lẽo trong ánh mắt sát cơ ngạc nhiên.

Với tư cách là Ngự Thú Môn trẻ tuổi đệ tử kiệt xuất nhất nhất, hân vinh quang đầy người, trong nội tâm kiêu ngạo không gì sánh kịp. Mặc dù tại đây bị coi là nhân loại Cẩm khu Hắc Phong Lĩnh, hân như cũ là độc nhất vô nhị chúa tể. ngàn vạn đám gió đen thừu nghe hân hiệu lệnh, đầy trời Huyết Hải Huyết Bức cung cấp hân điều khiển.

Tại đón đến nhiệm vụ lần này lúc trước, hân còn hơi có chút khinh thường, dưới cái nhìn của hân, chỉ là hai cái Thối Thế Cảnh kiến hôi, thế nào để hân xuất thủ?

Có thể nói, mặc dù đang truy sát trong quá trình, hân vẫn không có đem kia một nam một nữ hai người Khi chuyện quan trọng, hân bắt quá là ôm mồm vòn chuột tâm tư đùa bỡn họ mà thôi.

Nhưng hân tuyệt đối không nghĩ tới, chính là loại này mèo vòn chuột khinh địch tâm tính, để cho hân Trơ mắt nhìn hai con kiến hôi từ mí mắt phía dưới chạy trốn.

mỗi khi nhớ tới kia ăn mặc y phục con rùa đen, hân liền cảm giác trong nội tâm bị Thiên Quân Vạn Mã chà đạp, loại kia khuất nhục để cho hân hận không thể lập tức đào ba thước đất, đem hai con kiến hôi bắt được tới rút gân lột da.

Chỉ là rất tiếc, mặc dù hân tại Hắc Phong Lĩnh này có được vô cùng lực lượng cường đại, mặc dù hân có thể điều động ngàn vạn đám gió đen thừu cùng Huyết Bức, muốn tại đây địa thế phức tạp khu vực tìm đến hai cái có ý định che dấu người lại là khó hơn lên trời.

"Tốt nhất vĩnh viễn chia ra, bằng không. . ." Lạnh lẽo sát cơ tràn ngập, đám gió đen lần nữa thổi lên sáo nhỏ. Tiếng sáo truyền ra, Huyết Bức bày lên tiếng tản đi, đón lấy một hồi âm thanh xé gió lên, ba người rơi trên mặt đất.

"Đen Phong Sư Huynh, không biết. . ."

Trong ba người, một uy mãnh cao lớn Thanh Niên chấp tay nói, lời còn chưa dứt, đám gió đen lạnh lùng ngắt lời nói : "Đào tẩu."

Nói xong cũng không để ý tới kia cao lớn Thanh Niên trưởng hồng sắc mặt, vẫn đối với hai người khác đạo : "Dư Sư Đệ chính là khách quý, hảo hảo chiêu đãi. Còn có, tăng số người lực lượng tuần tra phương viên Bách lý khu vực, bổn tọa cũng không tin bọn họ không đi ra."

...

Không biết đi qua bao lâu, Sở Thần từ trong ngủ say tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, mí mắt vô cùng trầm trọng.

Thật vất vả ngồi dậy, lại kinh ngạc phát hiện dưới thân đệm lên một chường sa mỏng, còn có một cổ nhàn nhạt mùi thơm ngưng mà không tiêu tan.

Đúng lúc này, Ngọc Hàn Yên âm thanh băng lãnh truyền đến, "Không chết liền mặc quần áo vào, nếu như không nên hiển lộ rõ ràng tồn tại cảm giác, ta không ngại giúp ngươi cắt."

Sở Thần đánh cái rùng mình, Theo Ngọc Hàn Yên ánh mắt nhìn đi, lại phát hiện cuối cùng rơi vào một cây nhỏ lên gây gộc. Kia gây gộc khí huyết sôi

trào, giống như mảnh Nộ Long, dù tợn chỉ hướng phương hướng. . .

Được rồi, tuy rất muốn nói là phản ứng tự nhiên, thế nhưng cho rằng nó tại thị uy hiển lộ rõ ràng tồn tại cảm giác cũng không có cái gì không đúng.

Sở Thần gượng cười quay người, từ trong túi trữ vật lấy ra dự phòng quần áo mặc vào, nhưng trong lòng âm thầm đắc ý, "Cái này nên đã tin tưởng a? Không dùng tay chỉ, như cũ có thể đem người thu thập được dễ bảo. . ."

Đương nhiên, những lời này cũng liền tại trong lòng nghĩ nghĩ, thật muốn nói ra, Sở Thần là tuyệt đối không dám. lấy hấn đối với Ngọc Hàn Yên lý giải, nữ nhân này tuyệt đối nói được làm được, làm không tốt thật sự có khả năng thừa dịp hấn ngủ rồi hạ độc thủ.

Y phục mặc hảo, Sở Thần lấy ra một mai Đan Dược nuốt vào, không ra một hồi, liền cảm giác thân thể dần dần có lực lượng.

Một bên, Ngọc Hàn Yên khuấy động lấy đồng lửa, ánh lửa chiếu rọi, Nàng có chút xấu hổ. Nàng lúc này mới phát hiện, có vẻ như mình làm một kiện rất ngu sự tình, còn nghĩ trong sạch của mình cho góp đi vào.

Đối với một cái võ giả mà nói, muốn khôi phục thương thế còn có thể có cái gì so với phục dụng Đan Dược tới nhanh hơn càng tốt sao? Đan Dược nàng cũng có, vì cái gì sẽ không nghĩ đến?

chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết quan tâm tất loạn? Càng muốn, Ngọc Hàn Yên càng là tâm loạn như ma.

"Ta đi nhìn xem có hay không cái gì có thể ăn được!" Sở Thần căn bản không biết phát sinh cái gì, cũng không biết Ngọc Hàn Yên ý nghĩ trong lòng, chỉ là đứng dậy trong son động tìm kiếm lên.

Ngọc Hàn Yên không để lại dấu vết gặt đầu, Không có một hồi, liền nghe được Sở Thần kinh hi thanh âm truyền đến.

"Mau tới mau tới, phát hiện bảo bối!"

Ngọc Hàn Yên sửng sốt, nàng thủ đã hơn nửa ngày, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn ở chỗ này tìm đến chút cái gì. Không nghĩ tới Sở Thần vừa tỉnh lại liền phát hiện thứ tốt.

Đi qua vừa nhìn, lại là nhiều đám to lớn Linh Chi, kia xinh đẹp hồng sắc, như máu dịch, làm cho người ta tim đập cũng không khỏi chậm một nhịp.

"Huyết Linh Chi, ha ha, đây chính là " thảo mộc cương " Chứa đựng duy nhất có thể bù đắp khí huyết thiếu hụt, gia tăng thọ nguyên thứ tốt." Sở Thần cười ha ha, Huyết Linh Chi này có thể gia tăng thọ nguyên, có thể nói là cực kỳ hi hữu thiên địa kỳ trân.

Ngọc Hàn Yên mặt ngoài lãnh tĩnh, nhưng trong lòng tinh tiết phức tạp, Sở Thần đã hoàn toàn để cho nàng mất trật tự.

Nàng không phải của hấn ai, thế nhưng hấn lại nguyện ý bỏ qua sinh mệnh đi cứu nàng, lại càng là tại phát hiện thiên tài địa bảo thì không có do dự chút nào, mang nàng kêu qua. Chẳng lẽ hấn liền không lo lắng nàng lên tham niệm sao?

"Kỳ thật người có thể chính mình thu lại." Hồi lâu, Ngọc Hàn Yên thần nhiên nói, ngữ khí hiếm thấy không có loại kia sâu tận xương tủy cảm giác mát.

Sở Thần sắc mặt đại biến, hồi hận không ngă, "Ta thế nào đã quên? Nếu toàn bộ nuốt riêng có thể đổi đến ít nhiều tinh thạch a, e rằng thật nhiều năm cũng không lo. . ."

Ngọc Hàn Yên nhất thời sắc mặt xụ xuống, uống nàng còn khó hơn được cảm động một hồi, lại không nghĩ tới tên này căn bản không phải muốn cùng nàng chia xẻ, chẳng qua là đầu óc thiếu cây dây cung, không nghĩ lên mà thôi.

"Hiện tại hồi hận cũng đã chậm, lớn nhất cho người, còn dư lại ta muốn một nửa." Một tiếng hừ lạnh, Ngọc Hàn Yên giống như cái cao cao tại thượng Nữ Vương, kiêu ngạo tuyên bố quyết định của nàng.

Sở Thần ừ rừ cụp mặt, nhưng rất nhanh lại cao hứng trở lại, trực tiếp đem lớn nhất kia đoá đào ra, đương trường sống sờ sờ nuốt vào.

Ngư nhai Mẫu Đan thô lỗ động tác, để cho Ngọc Hàn Yên ghen hòng nhìn trần trối. Sở Thần nhưng không nghĩ như vậy nhiều, trực tiếp ngay tại một bên ngồi xuống, bắt đầu hấp thu dược lực.

Huyết Linh Chi loại này bổ sung khí huyết, tăng tiến thọ nguyên đồ vật cũng không thường thấy. Thứ này đối với hấn ý nghĩa tuyệt không chỉ là biểu hiện ra như vậy đơn giản.

Sở Thần tuy không được hai mươi, nhưng chỉ vẹn vẹn Ngũ thánh định thiên đồ, bách điều hương Phượng đồ cùng với Tam Vĩ Linh Hồ đồ ba trương Tinh đồ, đã tiêu hao hấn cao tới mười lăm năm thọ nguyên.

Kế tiếp, hấn còn kế hoạch vì Tiểu Tiểu lượng thân mà làm một trương Tinh đồ, vừa muốn tiêu hao năm năm tuổi thọ. Này tính toán hạ xuống chính là hai mươi năm.

Con người khi còn sống có mấy cái hai mươi năm? Tuy đề thăng cảnh giới có thể gia tăng thọ nguyên, nhưng tu luyện đề thăng cảnh giới cũng là cần có thời gian.

Có thể nói, đối với hiện giờ Sở Thần mà nói, không có so với Huyết Linh Chi này tốt hơn thiên tài địa bảo.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Vừa lộ ra mảnh khốe

Huyết Linh Chi, sống ở huyết khí sôi trào chi địa, nhưng huyết khí sôi trào chi địa, cũng không nhất định có Huyết Linh Chi dài ra. loại này trần bảo hoàn toàn là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu tồn tại.

Thấy Sở Thần ngồi xuống, Ngọc Hàn Yên cũng không có nhàn rỗi, thu mấy đoá còn hơi nhỏ Huyết Linh Chi tiến nhập trữ vật đại.

Tuy bởi vì niên hạn nguyên nhân, chúng tác dụng chưa hẳn rất mạnh, nhưng dùng để luyện chế một ít Đan Dược, hoặc là trọng thương sau bù đắp khí huyết lại là lại phù hợp bất quá.

Sở Thần hai mắt nhắm nghiền, Huyết Linh Chi mang theo một cỗ mùi thơm ngào ngạt hương thơm, nhập khẩu tức hóa. Bất quá hai cái hô hấp, một cỗ dòng nước ấm liền từ trong bụng dâng lên, hướng tất cả xương cốt tứ chi tản đi.

Những nơi đi qua, kinh mạch huyết nhục giống như khô nứt đại địa nghênh đón trời hạn gặp mưa rào, trong chớp mắt sinh sôi xuất một cỗ kinh người sức sống, phẳng phát thoáng cái cả người chìm a tan hết, trở nên vô cùng nhẹ nhõm, gần như có thể bay lên.

Dòng nước ấm cuộn cuộn không dứt, căn bản không cần tận lực dẫn đạo, liền trực tiếp đi hướng thân thể các nơi, vậy sau, rồi mới bị hấp thu hóa thành khí huyết. Theo thời gian kéo dài, Sở Thần khí huyết dần dần đạt tới cường thịnh.

Điều này làm cho hắn hết sức cao hứng, bởi vì ý vị này là hắn về Tinh đồ thiết thời không hoàn toàn đạt được bù đắp, Hắn lúc này khí huyết cường độ, hoàn toàn chính là huyết khí phương cương thiếu niên, mà không giống trước kia, Tuy thiên phú dị bẩm, khí huyết bên trong nhưng lại có nhân nhạ tuổi xế chiều chi khí.

Càng thêm ra ngoài ý định chính là, Huyết Linh Chi này được lực cũng không tại bù đắp mười lăm năm tuổi thọ sau tản đi, mà là như cũ sẽ liên tục. không biết đi qua bao lâu, lúc Sở Thần cảm giác kinh mạch phòng, khí huyết gần như sôi trào thời điểm, được lực mới suy kiệt hạ xuống.

"Cuối cùng hấp thu đã xong, xem ra này thứ tốt cũng không phải như vậy hảo tiêu thụ, không cần thận nói không tốt sẽ vui quá hóa buồn, trực tiếp khí huyết bạo thể mà chết."

Sở Thần trong nội tâm âm thầm lưu luyến, tổng thể mà nói hắn là cao hứng, chẳng những đền bù trước kia thiết thời không, còn cứ thể gia tăng lên thọ nguyên. Tuy không biết cụ thể gia tăng lên ít nhiều, nhưng tóm lại là tốt, tương lai vì Tiểu Tiểu về Tinh đồ thời điểm cũng sẽ ít đi rất nhiều băn khoăn.

Cũng nói phúc không song đến, họa bất đan hành. Nhưng hôm nay nhất định là cái ngoại lệ, có lẽ là đại nạn không chết bởi thường a, Sở Thần vừa muốn trọn mắt đứng dậy, đột nhiên một cỗ không hiểu rung động từ đáy lòng truyền đến.

"Đây là. . . Chẳng lẽ muốn đột phá?"

Ngẩn ngui kinh ngạc sau khi, Sở Thần mừng rỡ trong lòng. Lúc này thu liễm tâm thần, đem ý thức hướng sao phủ đắm chìm mà đi.

Nội thị trạng thái, từng mảnh từng mảnh huyết sắc kinh mạch đan xen, Theo kia mạch lạc, hắn rất nhanh đi đến rộng lớn sao phủ.

Bởi vì linh ngộ bản nguyên, lúc này Sở Thần sao phủ đã không còn nữa lúc ban đầu Hắc Ám.

Sao trong phủ, nhân nhạ tử quang hội tụ cùng một chỗ, hình thành một nắm bùn đất bộ dáng.

Bùn đất phẳng phát vật sống đồng dạng, vòng quanh kia Kỳ Lân hư ảnh trời nổi bất định, giống như cái nghịch ngợm tiểu hài tử tại quây quanh cha mẹ làm nũng, chơi đùa.

Trong đất bùn, bốn mảnh ánh sáng trắng đứng hướng vô tận Hắc Ám thâm xử lan tràn. Bốn tuyến nhan sắc không đồng nhất, có màu đỏ như lửa, có U Lan như nước, có kiếm mang lập lòe, có thanh huy bức người.

Dọc theo bốn tuyến kéo dài phương hướng, vô tận trong bóng tối, thấp thoáng có chân chính thú minh thanh truyền đến.

Đây là một lần nước chảy thành sông đột phá, Sở Thần hoàn toàn không cần làm cái gì, óng ánh Tinh quang đã tụ tập, đưa hấn quanh thân bao quanh bao phủ.

Ngọc Hàn Yên cuồng quật thổi lui, đột phá là tốt sự tình, nhưng đột phá quá trình lại là tràn ngập nguy hiểm, không được phép may mắn quá rầy.

ngay tại nàng thổi lui không lâu sau, trước mắt tràn ngập trong Tinh quang, một đoàn Tử Vân lặng yên hiển hiện. Đám mây xoay tròn, một cỗ vô hình khí thể lan ra, phảng phất có đến từ viễn cổ gió thổi lên, lại có một ít đóa Tử Vân thoát ly đám mây, bay thẳng đến phương hướng của nàng mà đến.

"Cái gì đồ vật?" Ngọc Hàn Yên kinh hãi, theo bản năng muốn tránh đi, lại kinh ngạc phát hiện nàng căn bản không thể động đậy, phảng phất trúng Định Thân Thuật đồng dạng, nàng cảm giác kia đại đoàn Tử Vân bên trong tựa hồ có một đôi quan sát chứng sinh con người đang ngó chừng nàng.

Bay khỏi Tử Vân dần dần nhàn nhạt, hình thành một đạo thật dài làn khói, theo Ngọc Hàn Yên mũi thở, theo hô hấp của nàng tiến nhập trong cơ thể.

còn không có từ loại này quý dị biến hóa bên trong phục hồi tinh thần lại, nàng chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết không hiểu sôi trào lên, kia như tuyết trên da thịt trong chớp mắt nổi lên một tầng sắc màu âm điều đỏ ửng.

"Thế nào chuyện quan trọng. . . Hoàn toàn không bị khống chế, ta sao phủ. . . Tinh mạch hư ảnh cư nhiên chủ động hiện thân, nó. . . nó tại tấn cấp. . ."

Ngọc Hàn Yên đầu óc đã hoàn toàn không đủ dùng. Nếu như nói cùng Sở Thần cùng một chỗ ngày hôm nay phá vỡ nàng toàn bộ nội tâm thế giới, như vậy trước mắt này ngăn ngại khoảnh khắc, liền phá vỡ nàng đối với võ đạo nhận thức.

Nàng căn bản không Pháp Tướng tín, Tinh mạch hư ảnh còn có thể tách ra tới; càng làm người khó có thể tin chính là, Kia phân hoá ra một mảnh Tử Vân, cư nhiên không lý do để cho Tinh mạch của nàng Phẩm cấp tăng lên.

Từ tứ phẩm Tinh mạch tăng lên tới Ngũ phẩm Tinh mạch, tại đây sao ngăn ngại trong nháy mắt, mà nàng trả giá, chỉ là đứng ở chỗ này hít một hơi. Chuyện này đừng nói nàng không tin, e rằng nói ra cũng không ai sẽ tin tưởng.

Nhưng hết thảy trước mắt nói cho nàng biết, này đều thật sự là.

Tam phẩm Tinh mạch tăng lên tới tứ phẩm, nàng hao phí vô số giá lớn, ngày nay, Mặc Ngọc Băng Liên hư ảnh quả cam quang trút bỏ hết, hoàn toàn bao phủ tại màu vàng kim Tinh Huy, không hề nghi ngờ là tứ phẩm tăng lên tới Ngũ phẩm.

"Đây là tại nằm mơ sao?" Không biết cái gì thời điểm, Ngọc Hàn Yên phát hiện mình rốt cục khôi phục năng lực hành động, mà nàng làm chuyện thứ nhất, chính là hung hăng tại chính mình nở nang trên đùi bấm một cái.

Đau, thật sự rất đau. . .

Ngọc Hàn Yên khó được nở nụ cười, xinh đẹp Thiên Tiên, lay động tuyệt hoàn vũ.

Đang muốn ngồi xuống cảm thụ sao trong phủ biến hóa, lại trở mắt nhìn kia tiểu đóa Tử Vân phiêu tán chỗ lỗ hổng, một đạo tử sắc hàn mang hiển lộ ra, phảng phất lúc trước kia chia lìa Tử Vân, chính là bị nó đá văng ra.

tử sắc hàn mang càng ngày càng thịnh, một cỗ cao chót vót giống như đến từ viễn cổ Hồng Hoang đại địa, Bá đạo chiếm cứ lấy Ngọc Hàn Yên toàn bộ tầm mắt.

"Thế nào khả năng? đây rõ ràng là một chân. . . Chẳng lẽ lại tất cả mọi người sai rồi, Tinh mạch của hấn căn bản không phải cái gì Tử Vân, màu tím kia đám mây căn bản chính là một tầng che dấu?"

Nhìn nhìn Sở Thần đỉnh đầu Tử Vân một góc duỗi ra chân thú, tử quang rung động, phong mang không đục, hoàn toàn không có chút nào tạp sắc. Ngọc Hàn Yên trong nội tâm xoáy lên sóng gió động trời.

Sở Thần Tinh mạch đến tột cùng là cái gì? Vậy có thể đủ để thắng Tinh mạch phẩm cấp Tử Vân lại là cái gì? Ngọc Hàn Yên đã hoàn toàn vô pháp tương tượng.

Trong sơn động lặng yên không một tiếng động, vô cùng an tĩnh. Nguyên bản hùng hực ngọn lửa lúc này phảng phất chịu áp chế, trong chớp mắt yếu ớt hơn nhiều, nhìn kia chấp chôn bộ dáng, phảng phất tùy thời hội tiêu diệt.

Tầm mắt từ trong sơn động dời xuất, ngoại giới mênh mông Thiên Khung phía trên, Tinh quang óng ánh.

một đêm này nhất định là không tầm thường một đêm, vô số người trắng đêm khó ngủ. Sao vô đại lục các nơi, vô số người nhìn lên Thiên Khung, nhìn nhìn tây Nam Thiên vực tràn ngập Tinh quang, chứng thuyết phân vân.

"Tây Nam Thiên vực Tinh quang cường thịnh, vậy mà phản phụ làm chủ, Gaia bên trong cực Thiên Vực. Ý vị này là cái gì?"

"Tinh quang cường thịnh, đây chẳng lẽ là Tây Nam Chu Thiên Vực quật khởi dấu hiệu?"

"Vô tận phong mang, trực chỉ bên trong cực Thiên Vực, chính là quần hùng tranh giành chi tướng. Xem ra ta quân Thiên Vực hay là an nhàn quá lâu, hiện giờ đại tranh giành thế gian bùng nổ, bát đại vực yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp, duy ta quân Thiên Vực người, còn đắm chìm tại qua lại cao chót vót

trong!"

". . ."

ngoại giới phát sinh cái gì, Sở Thần hoàn toàn không biết gì cả.

Ý thức ở vào sao trong phủ, hần chỉ cảm thấy xung quanh càng ngày càng sáng, vô tận Tinh quang thông qua kinh mạch tụ tập mà đến. Sao trong phủ, Kỳ Lân hư ảnh hé miệng, đem tất cả tụ tập Tinh quang thôn phệ.

Theo thôn phệ tiến hành, Kỳ Lân hư ảnh càng ngày càng nhỏ, hình tượng lại càng ngày càng chân thật. Đến cuối cùng nhất, gần như áp súc thành một cái hoàn toàn do Tinh quang cấu thành điểm.

"Tinh Nguyên Cảnh, trở thành!"

Sở Thần trong nội tâm dâng lên một đạo minh ngộ, ngang nhiên trợn mắt.

Ở nơi này trợn mắt trong tích tắc, Ngọc Hàn Yên rõ ràng từ hần yêu dị tử nhân trông được đến một mảnh cổ xưa thiên địa, Còn chưa kịp nghiên cứu sâu, lại phát hiện cái gì cũng không có, liền màu tím kia cũng cùng nhau tản đi.

"Nơi này rất nóng sao?" Nhìn về mặt kinh ngạc Ngọc Hàn Yên, Sở Thần ngắc nhiên nói.

"Cái gì ý tứ?" Ngọc Hàn Yên sửng sốt, biểu thị nghe không rõ.

Sở Thần nhún nhún vai, "Ta xem mặt của ngươi dường như có chút đỏ, ta xác định hẳn là không có nhìn lầm."

Ngọc Hàn Yên hừ lạnh một tiếng, lúc này không để ý tới nữa, trực tiếp quay người trở lại bên cạnh đóng lửa ngồi xuống.

Sở Thần cũng không ngoài ý, chỉ là thu hồi mặt khác mấy đoá tiểu châu Huyết Linh Chi, đón lấy đi đến Ngọc Hàn Yên trước mặt ngồi xuống đạo :
"Ngươi nói này Hắc Phong Linh là không phải có cổ quái?"

"Nói nhảm!" Ngọc Hàn Yên cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

Sở Thần hậm hực sờ lên cái mũi, "Còn tưởng rằng chỉ có ta xem ra đâu, không nghĩ tới ngươi cũng nhìn ra."

"Đồn đại nhân loại Cẩm khu Hắc Phong Linh, cư nhiên xuất hiện Ngự Thú Môn người, còn chỉ huy đám gió đen thú cùng Huyết Bức tới truy sát chúng ta. Chính là kẻ đàn cũng biết bên trong có vấn đề!"

"Haha, xem ra chúng ta đều không phải người ngu. . ." Sở Thần cười nói, đột nhiên mục quang tò mò nhìn chăm chăm Ngọc Hàn Yên, tại nàng ánh mắt kinh ngạc trung tưởng lòng bàn tay dán tại nàng cái trán.

"Không có phát sốt a, thật là kỳ quái, ngươi hôm nay thế nào có thể như thế nói nhiều đầu này?" Sở Thần ngắc nhiên nói.

"Ngươi. . . Hừ!" Mà lấy Ngọc Hàn Yên trong trẻo nhưng lạnh lùng tính tình, như trước bị chọc giận gần chết.

Nhìn nàng kia khuôn mặt sương lạnh bộ dáng, Sở Thần gãi gãi đầu, thăm mắng mình lẩm miệng, nữ nhân này thật vất vả mở miệng nói chuyện, kết quả như thế một ồn ào, chỉ định lại không nói.

Quả nhiên, kế tiếp một thời gian thật dài Ngọc Hàn Yên đều không nói gì, vô luận Sở Thần nói cái gì, nàng đều hờ hững, tới đa cũng chỉ là gật gật đầu.

"Ngươi nói, này đám gió đen thú có thể hay không căn bản chính là Ngự Thú Môn lấy được? Những cái kia người xông vào nơi này cũng là bọn họ sát?"

"Nếu thật là nói như vậy, bọn họ đến cùng muốn làm cái gì a? Chẳng lẽ nơi này cất dấu cái gì nhận không ra người bí mật?"

"Chu Hạo nhưng kia kinh sợ hàng nói đã từng có người từ nơi này chạy đi, cuối cùng nhất lại điên rồi, gặp người đã nói 'Huyết' 'Địa ngục' 'Quái vật' . . . vân vân."

Nói đến đây, Sở Thần đột nhiên ngừng lại, sắc mặt trở nên chưa từng có ngưng trọng. Thấy thế, nguyên bản lạnh lùng như băng hờ hững Ngọc Hàn Yên cũng hơi hơi ngẩng đầu.

"Huyết? Địa ngục? Quái vật?" Sở Thần đi đến mép nước, nhìn nhìn phía trên giắt giọt nước thạch bích, như có điều suy nghĩ.

"Có vấn đề sao?" Ngọc Hàn Yên lặng lẽ theo tới, nghi ngờ nói.

"Nhìn, phía trên kia chính là huyết, hay là máu người." Sở Thần hướng nghiêng phía trên chỉ chỉ, lại nói : "Máu người thế nào khả năng từ trong viên đá chảy ra? nếu như không có không lồ huyết hồ, chỗ đó, chỗ đó, còn có chỗ đó, như thế mảnh lớn thạch bích, thế nào khả năng tất cả đều xâm nhiễm thành huyết hồng sắc?"

"Ý của ngươi là?" nghĩ đến loại nào đó khả năng, Ngọc Hàn Yên cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

"Phía trên chính là địa ngục, đã chết vô số người, hội tụ vô số huyết tinh, trọn hơn hai mươi năm, kia vô tận huyết tinh liền nham thạch cũng bị thấm dẫm. Có lẽ, đây là cái mệnh Hắc Phong Linh nguyên nhân, cũng là Ngự Thú Môn kiệt lực muốn che dấu chân tướng."

Sở Thần hít sâu một hơi, nếu như sự tình thật sự như hắn suy nghĩ, vậy quá đáng sợ.

"Chân tướng? Nếu như vậy để giải thích 'Huyết' cùng 'Địa ngục', kia 'Quái vật' hai chữ nên thế nào giải thích?" Ngọc Hàn Yên cau mày.

Sở Thần lắc đầu, híp mắt đạo : "Ta không biết, ta có thể nói cho ngươi là, ta từng tại một cái tên là Huyết Ảnh động địa phương, nghe được vô số phạm nhân gào thét, trong đó cùng với vô số điên cuồng thô bạo gào thét.

Lúc ấy mặc dù chỉ là mặt che mắt đi ngang qua, thế nhưng huyết tinh khí tức ôn tồn âm, giống như đặt mình trong địa ngục. Mà kia tàn bạo gào thét, tuyệt đối không phải nhân loại."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chân tướng

Lớn mật suy đoán, không cần tang chứng vật chứng a, đây là một cái ưu tú khoa học công tác giả thiết yếu phẩm chất. ngày nay, Sở Thần tuy đã không phải kiếp trước nhà thiên văn học, nhưng loại này phẩm chất như cũ hoàn mỹ giữ hạ xuống.

Lấy một loại gần như tại tò thái độ trực giác, Hắc Bản năng đem hết thấy trước mắt cùng lần kia Huyết Ảnh trong động kiến thức liên hệ tới.

Nguyên bản dưới cái nhìn của hắn, Theo Bắc Bộ bình nguyên nạn trộm cướp bình định, Huyết Ảnh động sự kiện đã cáo một giai đoạn, một đoạn. Chỉ là dựa theo hiện giờ ý nghĩ, tựa hồ sự tình vẫn chưa hết.

Có câu là là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Lúc trước hắn nghe theo Mặc Văn Phong đề nghị, không có tham dự Huyết Ảnh động sau tục sự kiện, lại không nghĩ rằng cuối cùng những sự tình này hay là tìm đến trên đầu mình.

"nếu thật là trong tưởng tượng như vậy, như vậy chuyện này lời kéo rộng, muốn xa xa ở ngoài dự liệu." Sở Thần trong lòng nghiêm nghị.

Theo hắn biết, Huyết Ảnh động sự kiện liên lụy đến chính là Khai Cường Vương cùng Thác Thổ Hầu hai đại vương hầu đấu tranh, trong đó còn có Bích Tiêu Tông Lôi Tiêu Điện thân ảnh.

Ngày nay phát sinh hết thấy, lại là đem một cái khác quái vật khổng lồ -- Ngự Thú Môn cho liên lụy vào. Sự tình phức tạp vượt qua tưởng tượng, mà ở này một đoàn đay rồi phía sau, che dấu tội ác cùng huyết tinh càng làm cho người không rét mà run.

"Ngươi ý định thế nào xử lý?" Suy nghĩ thật lâu, Ngọc Hàn Yên có chút cảm bất định chú ý, nàng thấp thoáng phát giác chính mình tựa hồ chạm đến một cái cực độ nguy hiểm lốc xoáy, Từ đối với nguy hiểm né tránh, nàng theo bản năng không muốn liên lụy đi vào.

Sở Thần khòe miệng hơi vênh, thần nhiên nói : "Đương nhiên là tra được, đem tất cả không thể lộ ra ngoài ánh sáng sự tình đều tung ra. Hơn 20 năm gần đây, nơi đây chết đi vô tội trăm họ Thành trên vạn, nếu như không đem sự tình thông cáo thiên hạ, bọn họ oan hồn tại sao tiến nhập luân hồi?"

Ngọc Hàn Yên ngạc nhiên, hồi lâu mới lạnh lùng nói : "Ngươi có như thế hảo tâm?"

Sở Thần mất một phen, một thân chính khí lập tức tán vô ảnh vô tung, nhún nhún vai nói : "Được rồi, ta thừa nhận, kỳ thật ta không có mình trong tưởng tượng như vậy cao thượng. Sở dĩ quyết định tra được, là vì tự bảo vệ mình."

"Tự bảo vệ mình?" Ngọc Hàn Yên đôi mi thanh tú cau lại, rất nhanh liền hiểu được.

Đích xác, bọn họ tuy tránh được truy sát, Nhưng cũng không có nghĩa là đã không có nguy hiểm. Bất quá nơi này cất dấu cái gì, chỉ cần chỉ là bọn họ phát hiện Ngự Thú Môn người một chuyện, liền đủ để trở thành bọn họ bị đi đầy đường truy sát lý do.

Kia truy sát mặt nạ của bọn họ nam tuyệt đối sẽ không bỏ mặc bọn họ rồi đi, vì bản thân hắn, cũng vì Ngự Thú Môn, Hắc Phong Linh phải duy trì trước sau như một thần bí cùng khủng bố.

Tuyệt đối không thể để cho người biết Hắc Phong Linh thần bí khủng bố khăn che mặt phía sau, có Ngự Thú Môn bóng dáng tồn tại.

"Nên thế nào làm?" Hiểu được, Ngọc Hàn Yên nhất thời cũng không có do dự, không phải nàng nghĩ cuốn vào, mà là không thể không cuốn vào. Nơi đây sự tình không tra rõ ràng, mặc dù lần này có thể chạy đi, hai người cũng sẽ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

Sở Thần ngẩng đầu nhìn, theo sau cầm lấy một cây thiêu đốt đầu gỗ, "Trước tìm xuất khẩu, vậy sau, rồi mới còn muốn biện pháp nghiệm chứng chúng ta phỏng đoán."

"Xuất khẩu?" Ngọc Hàn Yên đồng dạng đảo mắt chung quanh, cuối cùng lại lắc đầu, "Nơi này dường như không có xuất khẩu, một chút ánh sáng đều bắn không đi vào. Chẳng lẽ người muốn từ dưới nước ra ngoài?"

"Dưới nước ra ngoài chỉ còn đường chết, không tin người có thể thử một chút." Sở Thần cười cười, Ngọc Hàn Yên không có phản bác, không cần nghĩ cũng biết, kia mặt nạ nam tất nhiên tại bờ sông sắp xếp vô số song Nhân chữ, chỉ cần bọn họ vừa lộ đầu, tất nhiên tập từ vô sinh.

"Được rồi, người liền ở chỗ này chờ, ta sẽ tìm đến cửa ra." Sở Thần cười cười, một mình cầm lấy bó đuốc hướng vách núi đi đến.

Hắn tin tưởng vững chắc nơi này nhất định có xuất khẩu, nguyên nhân rất đơn giản, nếu như nơi này là phong bế, những thực vật kia không có khả năng sinh trưởng. Mà đồng kia một mực thiêu đốt hỏa, đủ để đem không khí hao hết, để cho bọn họ kìm nén mà chết.

Nhưng rất hiển nhiên, nơi này thích hợp thực vật sinh trưởng, như thế lâu rồi, bọn họ cũng không có bức mình cảm giác, giải thích duy nhất là, nơi này cùng ngoại giới là thông, có không khí lưu động đi vào.

"Không khí lưu động sản sinh phong, đây là học sinh tiểu học cũng biết sự tình. Xem ra cho dù đến Dị Giới, văn hóa cũng rất trọng yếu a!"

Sở Thần trong nội tâm cười thầm, vụng trộm lại đem Ngọc Hàn Yên rất khinh bỉ một hồi. Kia cô bé lớn lên tuyệt đối không thể chệch, tu luyện thiên phú cũng tuyệt hảo, chính là đầu óc có chút không ra khiếu.

Nhờ vào vách núi dây leo, Sở Thần giờ bó đuốc leo lên. Mỗi đến một chỗ, sẽ dừng lại đem bó đuốc giơ lên, cẩn thận quan sát ngọn lửa hướng đi.

"Nguyên lai như thế." Trên mặt đất, Ngọc Hàn Yên cũng không nghe lời ngồi xuống chờ đợi, mà là vẫn nhìn Sở Thần, muốn nhìn một chút hắn đến cùng làm cái gì.

Hiện giờ nàng rốt cục hiểu được, Sở Thần đây là ý định bằng vào ngọn lửa hướng đi để phán đoán khí lưu phương hướng, tiến tới tìm ra không khí dừng mảnh vào địa phương.

dò xét quá trình giằng co rất lâu, thẳng đến Sở Thần leo đến mấy chục thước chỗ cao, kia hỏa Miêu Tài có rõ ràng ba động. Xem ra, không khí dừng mảnh vào địa phương ngay tại hắc đối diện trên thạch bích.

Đối với mặt đất Ngọc Hàn Yên đánh ánh mắt, Sở Thần trực tiếp đem bó đuốc vứt xuống, tay không bắt đầu ngang leo lên. Một cái nửa vòng tròn sau khi, hắn thành công đi đến chỗ mục đích.

"Khí lưu rất yếu ớt, nhưng đích thực là từ nơi này tiến vào." Tiện tay gạt xuống một sợi tóc, Sở Thần rất nhanh tìm đến không khí lưu thông địa phương.

Ngay tại nơi này, hắn phát hiện một mảnh nho nhỏ khe nứt, chỉ có tiểu lớn bằng ngón cái. Bởi vì ánh sáng nguyên nhân, không tí mảy may chạm đến căn bản cũng nhìn không ra.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần trực tiếp đối với Ngọc Hàn Yên vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đi lên.

"Ta tới đào tảng đá, người phụ trách ném vào trong nước, chú ý, đừng làm ra quá lớn động tĩnh, ta không xác định này thạch bích bên kia có người hay không."

Nói xong, Sở Thần trực tiếp rút ra Vân Phong kiếm, tinh lực bốc lên, đỉnh đầu Tử Vân hiển hiện trong chớp mắt, một luồng chói mắt kim mang từ Tử Vân bên trong bắn ra, kia vô cùng phong mang, rõ ràng mà là một cái tia chớp ẩn ký.

"Này. . . Đây là bốn nguyên chi lực?" Ngọc Hàn Yên trong nội tâm ngạc nhiên, nhìn nhìn chăm chú Sở Thần đầu óc trống rỗng.

Nàng rõ ràng nhớ rõ Sinh Tử Đài ngày đó, Sở Thần thi triển là Tử Sắc Hỏa Diễm bốn nguyên, chính là kia bá đạo Vô Biên Tử Hỏa, Sở Thần lấy Thái Cực Cảnh tu vi, thành công vượt cấp đánh chết Tinh Nguyên Cảnh Hoàng Sơn.

Ngày nay, hắn dùng xuất vậy mà không phải hỏa diễm bốn nguyên chi lực, mà là một loại hoàn toàn bất đồng Lôi Đình Chi Lực. Điều này sao khả năng? Chẳng lẽ một người thật có thể đủ lĩnh ngộ hai loại bốn nguyên?

Thẳng đến Sở Thần cắt xuống một tảng đá truyền đạt, Ngọc Hàn Yên mới bừng tỉnh phát giác, nàng đối với Sở Thần lý giải thật sự quá ít. Trước mắt chán ghét gia hỏa, Càng xem càng giống một đoàn sương mù, hoàn toàn không hiểu rõ.

Khai ra một mảnh thông đạo, vượt quá Sở Thần dự liệu, phía sau không phải mảnh lớn trống trải, mà là một đạo thân núi nội bộ khe nứt. Nhìn qua tựa như trước đây thật lâu hai tòa sơn đung vào nhau thì không có hoàn toàn khép lại lưu lại ở dưới.

"Vận khí không tệ, đi thôi, hướng bên trong đi xem một chút." Sở Thần nhẹ nhàng thở ra, đem Vân Phong kiểm thu hồi cười nói.

Ngọc Hàn Yên gật gù đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một khóa Dạ Minh Châu. Nhờ vào Dạ Minh Châu ánh sáng, hai người dọc theo nhò hẹp khe nứt leo lên.

Khe nứt lộ tuyến rất không quy tắc, chính thể mà nói là lượn vòng trở lên. Leo lên trong quá trình, Sở Thần ngoài ý muốn phát hiện khe nứt hai bên thân núi chất liệu không đồng nhất.

một bên là lưu huỳnh, một bên là tiêu thạch, cũng khó trách thân núi hợp không được một chỗ. Bất quá này ngoài ý muốn phát hiện, ngược lại là cho hắn thật lớn kinh hi.

cực độ tôn trọng cá nhân vũ lực thế giới, tất cả vật gì đó khác cũng bị xem nhẹ. Theo Sở Thần biết, thế giới này cũng không tồn tại hóa được các loại đồ vật.

Nguyên bản hắn cho rằng không tồn tại chế tác hỏa được tài liệu, hôm nay mới phát hiện, nguyên lai không phải là không có tài liệu, mà là sao vô đại lực người căn bản khinh thường tại nghiên cứu những vật này.

Trên thực tế vậy thì, đừng nói càng mạnh võ giả, Chính là Sở Thần mình cũng chương mất kiếp trước tầm thường thương pháo. Kia đồ chơi có thể hay không đã thương hắn còn tại tiếp theo, mấu chốt của vấn đề ở chỗ, lấy tốc độ của hắn, sẽ bị đánh trúng sao?

Nhưng bất luận thế nào không thích hợp, vào hôm nay, hỏa được loại vật này là cực kỳ thực dụng. Sống cái bia khó đánh, chết cái bia lại đơn giản, chỉ cần cẩn thận bố trí, hắn hoàn toàn có thể đủ phá hủy một ngọn núi, ngay tiếp theo đem đồ vật bên trong toàn bộ phá hủy.

"Người đang nhớ cái gì? Cười đến như thế tặc?" Ngọc Hàn Yên theo bản năng cách Sở Thần xa chút, thầm nghĩ gia hỏa này chuẩn chưa nghĩ ra sự tình.

Sở Thần hắc hắc cười không ngừng, "Không có cái gì, đem Dạ Minh Châu thu lại a, ta xem phía trước có ánh sáng."

Khe nứt càng ngày càng hẹp, đến cuối cùng nhất, Sở Thần chỉ có thể ba ba nhìn nhìn ánh sáng từ khe cửa lớn nhỏ trong khe hở bắn ra. Như thế cũng khó trách lúc trước kia trong sơn động sao có chút ánh sáng.

Theo thường lệ khai thác thạch khối, rất nhanh hai người trước mặt chỉ còn lại gần nửa mét dày một tầng. Trên cao nhìn xuống, xuyên thấu qua kia thật nhỏ khe hở, phía ngoài hết thấy hết sức rõ ràng.

"Thật lớn thủ bút, như thế đại nhất ngọn núi, nội bộ cư nhiên hoàn toàn bị đào rỗng." Sở Thần hạ giọng, hiển lộ vô cùng chấn kinh.

"Thật lớn Huyết Trì, cách như thế xa cũng có thể nghe thấy được Huyết Tinh Khí. Chắc hẳn kia Huyết Trì phía dưới chính là chúng ta lúc trước chỗ sơn động." Ngọc Hàn Yên sắc mặt ngưng trọng, trước đây Sở Thần suy đoán đã được chứng thực, nơi này đích thực là một tòa địa ngục.

Hai người đang thương thảo đối sách, trong giây lát một hồi tiếng kêu thảm truyền đến, trẻ có già có, nữ có nam có. Sở Thần nhìn thoáng qua, vẫn còn có trong tã lót trẻ mới sinh.

Một đoàn người ước chừng gần trăm, từng cái một mang theo xiềng chân, bị một đám Hắc Y Nhân chạy tới Huyết Trì phương hướng. Có lẽ là bởi vì biết sắp đến nơi vận mệnh, mọi người tiếng kêu khóc kinh thiên động địa.

Chỉ là loại này giầy dựa dỗi lấy không phải đồng tình cùng khoan dung, mà là gào thét roi da cùng ác độc chửi bới.

Tuy sớm có sở liệu, nhưng chân chính trông thấy có người bị chặt phía dưới so, giống như giết gà lấy huyết đồng dạng, huyết dịch chảy vào Huyết Trì, Sở Thần trong nội tâm như cũ vô cùng chấn kinh, là Vô Biên phần nộ.

Quả thật, đây là một cái mạnh được yếu thua thế giới, đây là một cái lực lượng vì tôn thế giới, nhưng hắn cũng không cho rằng có được lực lượng cường đại liền có thể quyết định người khác vận mệnh, chúa tể người khác sinh tử.

"bọn này súc sinh!"

Lửa giận tại trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng, Sở Thần bị thiếu hai mắt đỏ thẫm, toàn thân nổi gân xanh, kia bạo ngược bộ dáng, phảng phất tùy thời hội chịu đựng không nổi lao ra.

"Không muốn!"

Ngay tại Sở Thần hai mắt phạm tử, sắp mất đi lý trí thời điểm, Ngọc Hàn Yên đột ngột từ phía sau ôm lấy hắn, Kia trong trẻo nhưng lạnh lùng giọng nói giống như trước kia, chỉ là trong đó lộ ra không phải rét lạnh, mà là thỉnh cầu.

"Không muốn." Cảm ứng được Sở Thần dần dần bình tĩnh trở lại, Ngọc Hàn Yên lần nữa nói, lần này, nàng đem khuôn mặt dán tại Sở Thần sau lưng, chậm rãi lượn quanh, có chút mát mẻ, cũng rất thoải mái.

Sở Thần rốt cục triệt để tỉnh táo lại, chán nản dựa vào vách núi ngồi xuống, nghe phía dưới truyền đến thanh âm, lòng như đao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Khăng khít Luyện Ngục

"Đã từng có người nói cho ta biết, Nhân sinh tới đều là bình đẳng. Ngay từ đầu ta cũng tin, thế nhưng là sau tới ta mới biết được, cái gọi là ngang hàng, toàn bộ con mẹ nó là chó má.

Mỗi người vừa ra sinh, sẽ bị đánh dưới nhãn hiệu, chia làm đủ loại khác biệt. bất luận kẻ nào cũng không ngoại lệ, bao gồm ngươi ta."

Nghe Sở Thần phát tiết tựa như ngôn ngữ, Ngọc Hàn Yên thần kỳ không có phản bác.

"Mọi người nỗ lực tu luyện, đạt được lực lượng cường đại, nỗ lực kiếm tiền, có được tốt hơn sinh hoạt, tất cả mọi người tại đối với loại này không công bình tiến hành chống lại.

Nhưng buồn cười chính là, tại đây chống lại trong quá trình, bọn họ luôn là đem ý chí của mình gây đến những người khác trên người, tạo thành càng nhiều cừu hận cùng bất công.

Biết không? Kỳ thật là tiếp nhận loại này không công bình, bởi vì nó cho ta hăm hở tiến lên cùng phản kháng động lực. Nhưng ta cũng không cho rằng có được lực lượng ý nghĩa là chứa tể người khác sinh tử.

Ta nỗ lực tu luyện muốn trở nên cường đại, muốn vẹn vẹn chỉ là để cho những cái này không công bình sự tình ít một chút, thù hận mình quan tâm cùng bảo vệ người.

Mỗi một lần tương trợ người khác ta đều rất vui vẻ, giúp đỡ Lâm Khê Nhược về Tinh đồ thời điểm là như thế này, vì Linh Nhi lấy thân phó hiểm thời điểm là như thế này, Triệu Hạo, sâu kín, Tiểu Tiểu, Mặc Vân Phong, Mặc Vũ Hàm, toàn bộ Tuyệt Nhận quan, còn có Bích Ngưng. . ."

Sở Thần càng nói càng kích động, thanh âm dần dần lớn lên, liền ngay cả cổ này thật vất vả đè xuống sát cơ lại lần nữa ngẩng đầu.

Ngọc Hàn Yên đột nhiên đứng dậy, trực tiếp đưa hán miệng che, da thịt thân cận, kia như lan giống như xạ mùi thơm để cho suy nghĩ của hán nhất thời có chút chậm chạp lên.

Nhất là kia một đôi Thủy Nhuận con ngươi, giống như sâu thăm tình không, để cho hán say mê.

"Đừng nói nữa, ta biết, còn có ta đúng hay không? Kỳ thật ngươi thật sự rất ngu, thay đổi là ta, dưới tình huống như vậy ta sẽ không cứu ngươi."

Ngọc Hàn Yên khế hé đôi môi đỏ mọng, nhìn nhìn Sở Thần trong đôi mắt thật sâu phần nộ cùng đau thương, một cổ không hiểu đau lòng thúc đẩy lấy năng, đương trường đưa hán đầu đặt tại bộ ngực mình, một cái bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng tại tóc của hán cùng sau lưng an ủi.

Sở Thần từ từ nhắm hai mắt, không có chút nào tạp niệm, chỉ cảm thấy theo tay kia động tác, lửa giận chông chát nội tâm trở nên linh hoạt kỳ ảo, phảng phất ngoại giới thanh âm đều nhỏ hơn rất nhiều.

Không biết đi qua bao lâu, Sở Thần rốt cục lần nữa bình tĩnh trở lại, chậm rãi đẩy ra Ngọc Hàn Yên cười nói : "Ngươi đều ăn cái gì dài, như vậy đại, thiếu chút nữa buồn chết ta. Bất quá thơm quá thật mềm thật sự là."

"Hồn đàn!" Ngọc Hàn Yên trừng mắt liếc, kiệt lực muốn đem chính mình băng lãnh một mặt bày ra. chỉ là có chút sự tình đã làm, còn muốn trở lại lúc trước sẽ không có khả năng.

Không có biện pháp, nàng cũng chỉ có thể đỏ mặt trừng mắt Sở Thần, cường ép giải thích nói : "Ta là sợ ngươi nhịn không được phát giận, cuối cùng nhất lao ra liên lụy ta cùng theo một lúc chết."

"A!" Sở Thần rung đùi đắc ý, ý vị thâm trường.

"Ngươi không tin?" Ngọc Hàn Yên khuôn mặt sương lạnh, mặt mũi có chút không nhịn được.

"Tin tưởng, sợ ta liên lụy ngươi nha, ta hiểu được!" Sở Thần hắc hắc cười không ngừng.

"Ngươi. . ." Ngọc Hàn Yên tức giận đến ngực một hồi phập phồng, hận không thể nắm chặt Sở Thần hành hung một trận. Mê mê hiểu, hán biết cái gì, thực hiểu là biểu tình sao?

"Được rồi, người đã giết hết, nhìn xem kẻ tiếp sẽ phát sinh cái gì." Ngẩn ngời thư rõ ràng sau khi, Sở Thần thanh âm lần nữa trầm trọng.

Ngọc Hàn Yên cũng không có ồn ào, dẫn đầu từ khe hở nhìn ra ngoài.

Lúc này mới đi qua không lâu sau, kia chừng trăm hào người đã bị tàn sát không còn.

Huyết tinh như cũ tại chảy xuôi, lại hoàn toàn đã không còn chút nào thanh âm, vô số cỗ tàn thân thể tán loạn chồng chất, Cùng những cái kia Hắc Y Nhân khuôn mặt tươi cười cùng cuồng tiếu, giống như đang ở không khí Luyện Ngọc.

Trong lúc bất chợt, một hồi dồn dập sáo nhỏ âm thanh vang lên, nàng kinh ngạc trông thấy một cái mặt nạ nam chậm rãi hướng Huyết Trì đi tới. Mặt nạ nam hành tẩu trong quá trình, tất cả đám gió đen thối không biết từ chỗ nào bay tới, trực tiếp đem những cái kia phần còn lại của chân tay đã bị cụt ngâm trong mồm lên.

Có bay mất, có đương trường liền bắt đầu nuốt nghẹn.

Ngọc Hàn Yên sắc mặt phát xanh, gất gao che miệng, lần đầu tiên trong đời nàng buồn nôn được muốn ói. Sở Thần muốn kéo nàng ngồi xuống, chỉ là nữ nhân này cố chấp lên căn bản như đầu bướng bỉnh ngưu, Hoàn toàn không nghe sai sử.

Đúng lúc này, Sở Thần cảm giác tay của mình Bị nắm lấy, đó là tay của Ngọc Hàn Yên, mát lạnh như ý trượt, duy nhất không xinh đẹp là, nàng thật sự rất dùng sức, tựa hồ muốn đem xương cốt của hắn bóp nát.

Sở Thần nhú nhú mày, cuối cùng không có lựa chọn tránh thoát, mà là theo Ngọc Hàn Yên tầm mắt phương hướng ra bên ngoài nhìn. Hắn cũng rất tò mò, đến cùng thấy được cái gì, nàng một cái đóng băng từ dạng nữ tử kích động thành như vậy.

Chỉ nhìn đến trước tiên, hắn liền gất gao nhắm lại Nhãn châu. Không phải không dám nhìn, mà là sợ chính mình hội nhện không được bạo phát đi ra.

Có trời mới biết, chính là cái nhìn kia trong chớp mắt, một đầu đám gió đen thối từ trước mắt bay qua, kia gào thét kinh phong thổi trúng bộ mặt đau nhức.

Này đều không phải sự tình, tối làm cho người ta không thể chịu được chính là, kia đám gió đen thối cư nhiên sùi cao lấy một khóa trẻ mới sinh đầu lâu, lúc ấy kia trẻ mới sinh hai mắt đối diện lấy phương hướng của hắn.

Đó là một đôi vô cùng ngây thơ chất phác mắt, mặc dù trẻ mới sinh đã chết đi, kia mở ra trong đôi mắt như cũ bảo lưu lấy đối với thế gian hiếu kỳ.

Nhìn nhìn như vậy một đôi mắt, Sở Thần phảng phất nghe thấy kia trẻ mới sinh tại y y nha nha, tựa hồ đang hỏi vì cái gì hắn sẽ chết. Hay hoặc là, hắn căn bản cũng không biết hắn đã chết.

"Sơ lâm nhân thế, chưa thoát ly tã lót. . ." Sở Thần rất muốn cười, cười này loại ngu vk nờ~ thế đạo. Hắn đột nhiên minh bạch Ngọc Hàn Yên vì cái gì như vậy hận, như vậy hung ác muốn bóp nát xương cốt của hắn.

Nhân tâm đều là thịt dài quá, rất nhiều thời điểm sẽ có đồng dạng cảm thụ, hắn như thế, nàng cũng như thế. Về phần bên ngoài những cái kia đao phủ, bọn họ đã không phải người, bọn họ liền súc sinh cũng không bằng.

Liên tiếp rung động làm cho người ta thật lâu không thể bình tĩnh, chỉ là hôm nay mang đến cho bọn họ rung động còn xa xa không có chấm dứt.

"Mở cửa!" Cảnh huyết trì trên bình đài, đám gió đen ra lệnh một tiếng, nhất thời ầm ầm một hồi, một cái phiến cửa đá mở lên. Tiếp theo từng kiện từng kiện từ thất thạch thất bày biện ra.

"Nôn ọc. . ."

Ngọc Hàn Yên cuối cùng nhện không được, nhổ ra Sở Thần một thân, đồng thời toàn thân vô lực mềm nằm sấp nằm sấp nằm sấp ở trên người hắn.

"Không phải nói mỹ nữ nôn đều là hương sao? Vì cái gì ta chỉ nghe thấy đạo một cỗ thối vị? Nói, cho dù ngươi là mỹ nữ, cũng không thể như thế khi dễ người a?" Sở Thần trợn trắng mắt.

Ngọc Hàn Yên liền hừ khí lực cũng không có người, căn bản đều không để ý hắn, trực tiếp đem toàn thân trọng lượng đều áp ở trên người hắn.

"Được rồi, ta phải thừa nhận bây giờ nhìn đến hết thấy xác thực vô cùng buồn nôn, so với trước chỉ có hơn chứ không kém." Sở Thần hít sâu một hơi, mục quang lại không có chút nào chếch đi.

Hắn nhớ hắn rốt cục minh bạch "Quái vật" hai chữ là cái gì ý tứ. Kia từ trong thạch thất thả ra đồ vật, ngoại trừ quái vật hai chữ, may may tìm không được tốt hơn hình dung từ.

Thân thể của nhện nhện, lại mọc ra một trương kiều mị mặt người, đây là gọi mỹ nhân nhện? Nếu như nói nàng còn cầm lấy một cái máu chảy đầm đìa cánh tay tại găm đầu này?

Người thân thể, lại mọc ra một khóa huyết bức đầu lâu, răng nanh so với mặt đều dài hơn, là không phải rất tuần tú? Máu chốt nhất chính là, trên lưng hắn rõ ràng còn có lấy một đôi cánh dơi.

Kia thả ra đồ vật sẽ không một cái bình thường, một người duy nhất thấy qua mắt, dài quá móng vuốt, cánh cùng một trương mặt âm dương gia hòa, lại là cái "Lão bằng hữu".

"Trương Lượng cư nhiên không chết, còn biến thành loại này người không ra người quỷ không ra quỷ quái vật. Xem ra nơi này hết thảy cùng Huyết Ảnh động đích xác có liên quan. Có lẽ, nơi này là so với Huyết Ảnh động càng cao hơn cấp cứ địa. Chỉ là như vậy, Khai Cuồng Vương Phủ đến cùng muốn làm cái gì? Chỉ là bồi dưỡng quái vật sao?"

Sở Thần tâm niệm vừa chuyển, những chuyện này hẳn không có tính toán nói cho Ngọc Hàn Yên nghe. Đôi khi, biết được quá nhiều vốn chính là một loại lý do đáng chết.

"Vậy không phải nội môn uy lực còn lại sao, hẳn thế nào lại ở chỗ này?" Ngọc Hàn Yên rút cục khôi phục một ít khí lực, bắt đầu quan sát phía dưới tình huống.

"Uy lực còn lại? Chẳng lẽ theo ta có cuộc chiến sinh tử sách uy lực còn lại?" Sở Thần sửng sốt.

Như thế vừa nói, hẳn ngược lại là nhớ tới, kia mặt nạ nam bên người một cái cường tráng Thanh Niên nhìn qua có chút quen mặt, có vẻ như chính là đã từng phường thị trên uy hiếp hẳn không cho phép chiến thắng gia hỏa.

"Nguyên lai hẳn chính là uy lực còn lại, trách không được ta cùng Dư Đào khai chiến lúc trước hẳn đặc biệt chạy tới cảnh cáo ta." Sở Thần thầm nghĩ, chợt Nhãn chủ híp lại, lẩm bẩm nói: "Sự tình càng ngày càng có ý tứ!"

"Thế nào? Lại nghĩ tới cái gì?" Ngọc Hàn Yên ngạc nhiên nói, nàng hiện tại đầu óc đều nhanh nổ, chân tâm vô lực suy nghĩ, cũng không muốn suy tư.

"Không có cái gì, chỉ là cảm giác chúng ta dường như bị bán rẻ, có người đem hành tung của chúng ta tiết lộ ra ngoài." Nói qua, Sở Thần thái độ khác thường nhìn chăm chăm Ngọc Hàn Yên đạo: "Nếu như ta cho ngươi biết, ngươi sở dĩ rơi xuống hiện tại kết cục này, hoàn toàn là chịu ta liên quan đến, ngươi có thể hay không chém chết ta?"

"Chém chết ngươi hữu dụng ta lập tức chém chết ngươi, băm cho chó ăn. Vấn đề là, chém chết ngươi liền có dùng sao? Nên phát sinh đã phát sinh." Ngọc Hàn Yên liếc mắt một cái nói.

"Dường như cũng là!" Sở Thần sờ lên cái mũi.

"Ý của ngươi là nói uy lực còn lại là truy đuổi tới giết đi ngươi? Kia người của Ngự Thú Môn cũng là tại hiệp trợ hẳn? Không nên a, lúc trước không phải định rồi ba tháng trên Sinh Tử Đài nhất quyết sinh tử sao?" Ngọc Hàn Yên ngạc nhiên nói.

Sở Thần cười nhạo, vỗ vỗ ngực, "Ngươi là dùng nơi này suy nghĩ vấn đề sao? Lúc trước bọn họ đưa tới chiến thư chỉ là muốn muốn bức bách ta tấn chức, không muốn để ta có nhiều thời gian hơn lĩnh ngộ bốn nguyên.

Sau tới ngươi cũng thấy đấy, ta một Kiếm Tướng Tinh Nguyên Cảnh Hoàng Sơn gột chết rồi, liền ngay cả Lôi Ngạo đều động sát cơ. Ngươi cảm thấy Lôi Ngạo, Lâm Tử Hải nhóm người này sẽ để cho ta hảo sống ba tháng, vậy sau, rồi mới làm thật uy lực còn lại?"

"Ngươi đừng quá phận a!" Ngọc Hàn Yên trừng Sở Thần liếc một cái, rất bất mãn hẳn cảm ngực của mình nói sự tình, lại gật đầu nói: "Nghe ngươi như thế nói tựa hồ có chút đạo lý. Bất quá việc này như thế lại cùng Lôi Ngạo cùng Lâm Tử Hải nhắc lên quan hệ? Ngươi bây giờ còn đối với bọn họ không tạo thành uy hiếp a?"

Huống hồ, Lôi Ngạo không phải cùng kia cái gì Quân Lăng có hai năm ước hẹn sao? Ta thế nhưng là biết, hẳn hứa hẹn hai năm ở trong không ra tay với ngươi. Hẳn loại này thân phận người chắc có lẽ không nói không giữ lời a?"

"Cũng không biết ngươi thế nào dài như thế đại, nói ngươi hẳn còn không tin. Lôi Ngạo đích xác có nói hai năm ở trong bất động ta, nhưng hẳn bắt đầu lời là, hai năm ở trong không tự mình xuống tay với ta.

Tự mình, hiểu sao? Ý tứ là hẳn không ngại bọn thủ hạ giết ta, thậm chí tại khi tất yếu sẽ an bài thủ hạ đối phó ta. Hiểu?

Hắn sở dĩ không đem lời này làm rõ, chỉ sợ cũng hi vọng ta với ngươi nghĩ đồng dạng, cho rằng hai năm ở trong không có nguy hiểm cho nên buông lỏng cảnh giác. Thật muốn như vậy ta nhất định phải chết."

Ngọc Hàn Yên gật đầu, "Khó trách ngươi ở trong trừ vật đại thả những cái kia vật cở quái, là không phải sớm đoán được sao?"

Sở Thần lắc đầu: "Ngươi nói dù dễ nhảy a? Chỉ là dễ lừa gạt vạn nhất, ta lại không phải thần, sao có thể cái gì cũng biết?

Về phần Lâm Tử Hải, đã chết mất Phó Tân cùng Hoàng Sơn đều là hẳn an bài cùng châm ngòi, hiện tại uy lực còn lại cũng không ngoại lệ.

hơn nữa hẳn còn là Lôi Ngạo người bên cạnh, lần trước Sinh Tử Đài ta đột phá chính là bị bọn họ liên thủ cắt đứt. Hiện giờ chúng ta vừa rời đi Bích Tiêu Tông đến Hắc Phong Lĩnh, uy lực còn lại cùng Ngự Thú Môn truy sát liền nổi gót tới, ý vị này là cái gì tựa hồ không cần giải thích a?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hỏa được

"Coi như ngươi có lý, bất quá ta cảm thấy chỉ có nội tâm dơ bẩn ác tha người tài năng nghĩ vậy sao hơn hoàn vậy quanh lượn quanh. "Ngọc Hàn Yên từng mất nhìn, dí dõm lên cũng có một phong vị khác.

Sở Thần không lời, nữ nhân này lại nói : "Không phải nói có người bán đứng chúng ta sao, vậy ngươi nói một chút là ai?"

"Không biết, khả năng làm việc này người rất nhiều. Chỉ cần không phải Thanh Tiêu Các là tốt rồi." Sở Thần nhún nhún vai, thấy Ngọc Hàn Yên liên tiếp sát khí, vội vàng khoát tay nói : "Đừng hiểu lầm, nói không phải ngươi."

"Hừ, ta xem ngươi chính là ý hữu sở chỉ (*)." Một tiếng hừ lạnh, Ngọc Hàn Yên quay đầu tiếp tục nhìn xuống.

Sở Thần nhìn nhìn những quái vật kia từng cái một nhảy vào Huyết Trì, ở bên trong điên cuồng cuộn cuộn, hiển lộ cực kỳ hưng phấn. Cạnh huyết trì, mặt nạ nam cùng uy lực còn lại thấp giọng nói chuyện với nhau, chỉ là cách được có chút xa, căn bản nghe không được nói chuyện nội dung.

Đột nhiên, Ngọc Hàn Yên thanh âm vang lên : "Đen Phong Sư Huynh, hai người kia còn không tìm được sao?"

"An tâm một chút chờ vội, bọn họ chạy không ra ta lòng bàn tay."

"Hi vọng như thế, đúng rồi, nghiên cứu tiến hành được thể nào dạng?"

"Bẩm đi chuyển cáo thể tử Điện hạ, nghiên cứu hết thấy thuận lợi, trải qua hơn hai mươi năm, vô số huyết tinh đổ vào, chúng ta đã nắm giữ yêu thú chiến sĩ chế tạo phương pháp. . ."

trầm thấp lời nói từng đoạn từ Ngọc Hàn Yên trong miệng lộ ra ngoài, trong lời nói nội dung cũng không phải thể nào để cho Sở Thần kinh ngạc, trên thực tế suy đoán của hắn đã sớm vô hạn tiếp cận sự thật chân tướng.

Chân chính để cho hắn ngoài ý muốn chính là, cách như thế xa, Ngọc Hàn Yên cư nhiên có thể nghe được như thế rõ ràng.

"Như thế xa ngươi cũng có thể nghe được?" Ngọc Hàn Yên rốt cục dừng lại, Sở Thần nghi ngờ nói.

Ngọc Hàn Yên nhìn đồ ngốc tựa như nhìn sang, châm chọc nói : "Ta nói có thể, ngươi tin sao? Ta dùng chính là môi ngữ thuật."

Sở Thần : ". . ."

Ngọc Hàn Yên có thể đọc hiểu môi ngữ không thể nghi ngờ bớt nhiều phiền toái, Sở Thần căn bản không cần làm quá nhiều suy đoán, sự tình chân tướng liền rõ ràng rành.

Chính như hắn sở liệu, hắn và Ngọc Hàn Yên tạo ngộ truy sát cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là Lâm Tử Hải tại có ý định thúc đẩy, này phía sau tất nhiên còn có Lôi Ngao ngầm đồng ý.

Ngoài ra, nơi này hết thấy còn liên lụy đến một cái thật lớn âm mưu. Khai Cuồng Vương Phủ tồn thời gian hơn hai mươi năm, Bên một chương vô cùng to lớn mạng lưới.

Liên hiện nay đang biết, này tám lưới bên trong liền có Bích Tiêu Tông cùng Ngự Thú Môn bóng dáng. Về phần ba Đại Tông môn cuối cùng nhất một cái Lạc Phong Các cùng với ba Đại Học Phủ có hay không lôi kéo trong đó vẫn chưa biết được.

Mà này trương mạng lưới khổng lồ mục đích tựa hồ vô cùng rõ ràng, bọn họ dùng vô số thi cốt huyết nhục chồng chất, lấy nhân thể vì nguyên liệu, chỉ vì tạo nên kia quái vật yêu thú chiến sĩ.

"quá thật quá điên cuồng, hắn là muốn vấn đỉnh vương quyền sao?" Nhìn nhìn những cái kia ở trong Huyết Trì chèn chèn quái vật, Sở Thần trong nội tâm mơ hồ phát lạnh.

"Những cái này người không ra người quỷ không ra quỷ đồ vật rất khủng bố, ít nhất đều là do Tinh Nguyên Cảnh Tinh mạch võ giả cái tạo ra, dung hợp với yêu thú huyết mạch, bọn họ chắc hẳn càng cường đại hơn. Khó trách gọi yêu thú chiến sĩ, nhìn qua so với ngang nhau Tinh mạch võ giả càng mạnh."

Ngọc Hàn Yên sắc mặt ngưng trọng, thờ dài nói : "Những quái vật này bên trong lại một cái là Trương Lượng, chắc hẳn ngươi cũng nhận ra. Vốn cho là

hắn chỉ là ở bên ngoài rèn luyện hoặc là chết rồi, lại không nghĩ rằng hắn sẽ biến thành hiện giờ bộ dạng này bộ dáng."

Sở Thần gật gù đầu, "Trừ hắn ra, còn có có thể nhận ra sao?"

"Nhận thức không được đầy đủ, nhưng có mấy cái là vương quốc truy nã trên bảng nhân vật, đều là tội ác tày trời Đại Ác Nhân, thiêu sát đánh cướp, việc ác bất tận. Thực lực từ Tinh Nguyên Cảnh đến sao xoáy cảnh không đợi, chỉ bắt quá những người này hiện giờ cũng không tại truy nã trên bảng, đồn đại bọn họ đã bị chém giết."

Sở Thần hít sâu một hơi, những người này thật to gan, bên ngoài nói vậy chút ác nhân chết rồi, trong thâm tâm lại đem bọn họ cải tạo thành yêu thú chiến sĩ, làm hại chúng sinh. Lừa trên gạt dưới, tội khác Khi tru.

"Sở Thần, có thể hay không đáp ứng ta một sự kiện?" Đột nhiên, Ngọc Hàn Yên quay mặt lại, vô cùng chăm chú nhìn Sở Thần.

Sở Thần hơi hơi kinh ngạc, nữ nhân này như thể trình trọng bộ dáng để cho hắn có chút không thích ứng, bất quá hắn vẫn gật đầu, ý bảo nàng nói.

"Cần phải đem nơi này hết thảy đều hủy diệt, ta biết ngươi có biện pháp." Ngọc Hàn Yên nói, trong lời nói lộ ra mãnh liệt chấp niệm.

Sở Thần im lặng, "Ngươi thế nào biết ta có biện pháp? Ta lại không phải thần, phía dưới những quái vật kia rất cường đại, kia người của Ngự Thú Môn cũng không phải ta có thể chống lại."

"Những ta này cũng biết, Thế nhưng ngươi vẫn có biện pháp, không phải sao? Không nên gạt ta, ta chỉ phải không nghĩ mỗi ngày buổi tối làm ác mộng, không muốn trong mộng không ngừng có tiểu hài tử hỏi ta hắn vì cái gì chết rồi. . ."

Ngọc Hàn Yên thần kỳ buông xuống rét lạnh ngự trang, mềm mại hạ xuống. Toàn bộ cái cảm rất tự nhiên đặt tại Sở Thần trên bờ vai, một đôi đôi mắt như sao sáng phẳng phát rất một mỗi nhắm lại.

Lời nói, Sở Thần chỉ cảm thấy bên tai một hồi tê dại, gió nóng đánh úp lại, hắn phảng phất có thể cảm nhận được kia kiều diễm môi son mềm mại cùng ôn mắt.

"Được rồi, nữ nhân cũng không tính giả lớn bắt đầu sắc dụ, ta đây tạm thời thử trên thử một lần, nếu không thành lời không cho phép đánh ta a!" Hồi lâu, Sở Thần mới phản khởi tinh Thần Đạo, nói xong sắc mặt lại nghiêm túc lên, "Bất luận kết quả như thế nào, sau này ngươi tình cảnh của ta đều mui phần nguy hiểm. Cho nên, ta hi vọng ngươi có khả năng khai mở Lôi Ưng quốc."

Ngọc Hàn Yên bỗng nhiên, một hồi lâu mới mở hai mắt ra, lẳng lẳng nhìn Sở Thần, cười khúc khích, diễm như đào lý, "Ta có thể lúc ngươi tại quan tâm ta sao?"

"tùy ngươi thế nào nghĩ, ta chỉ nghĩ báo cho ngươi, ta hiện tại rất nghiêm túc sẽ nói với ngươi chuyện này." Sở Thần không e dè cùng Ngọc Hàn Yên đối mặt.

Ngọc Hàn Yên trầm mặc, đồng dạng nhìn chăm chăm Sở Thần con ngươi, hồi lâu mới chuyển di mục quang, cười nói : "Biết."

"Biết?" Sở Thần sững sờ, đây coi như là cái gì trả lời? Đến cùng có đáp ứng hay không a?

Thấy Ngọc Hàn Yên từ khe nứt lui về, Sở Thần vội vàng đuổi theo, hớn hớn đạo : "Ngươi đến cùng hiểu hay không ý của ta? cho dù nơi này tất cả đều bị hủy diệt. . ."

"Thế nhưng Lôi Ngạo cùng Lâm Từ Hải những người này sẽ không chết, Khai Cuồng Vương Phủ như cũ thế lớn đứng không? Chi cần chúng ta còn sống xuất hiện, tiện ý vị lấy nơi này sắp phát sinh hết thảy đều là chúng ta làm, Bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha chúng ta đứng hay không?"

Ngọc Hàn Yên quay đầu lại trực tiếp đem lời nói của Sở Thần cắt đứt, Sở Thần trong kinh ngạc nàng rồi nói tiếp : "Tuy một mực tất cả nghe theo ngươi, nhưng ta không có trong tưởng tượng của ngươi như vậy dần, những chuyện này ta đều minh bạch."

"Được rồi, nếu như đều minh bạch, vậy ngươi nên nghe ta, sớm một chút rồi đi Lôi Ưng quốc." Sở Thần vô cùng bá đạo.

"Không cần ngươi lo!" Ngọc Hàn Yên bay bổng vừa nghiêng đầu, đảm nhiệm Sở Thần lưỡi rọc rờ Liên Hoa, nàng đều hồ hững, chỉ là ừ a a, không có cụ thể thái độ.

. . .

Gần như phong bế son động, thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp. Chỉ là bởi vì có chuyện làm, lại cũng không hiển lộ hư không.

"Ngươi xác định như vậy liền có thể?" Nhìn nhìn Sở Thần trên ghẹo xuất một đồng đen sì đồ vật, Ngọc Hàn Yên mặt mũi tràn đầy hồ nghi, nàng cảm giác chính mình là không phải tin sai rồi, gia hỏa này căn bản cũng không có biện pháp hủy diệt nơi này.

Nhìn ra Ngọc Hàn Yên hoài nghi, Sở Thần lại không có giải thích ý tứ, chỉ là đem kia đen sì đồ vật bao hết một ít bao, thu được kíp nổ, đương trường nhen nhóm trực tiếp ném vào trong nước.

"như vậy liền xong rồi?" Ngọc Hàn Yên về mặt kinh ngạc, này đóng băng từ bây giờ nhìn đi lên ngu ngốc nảy sinh ngu ngốc nảy sinh.

Sở Thần trong nội tâm cười trộm, đếm thầm "Một. . . Hai. . . Ba, bạo!"

Ngọc Hàn Yên còn chưa hiểu Sở Thần trên mặt nụ cười giả tạo đến cùng cái gì ý tứ, liền nghe "Ầm ầm" một tiếng bạo vang, khắp Thiên Thủy hoa vắng khắp nơi, trực tiếp mang nàng xối được ướt đầm thấu.

"Ha ha!" Sở Thần lẫn mắt xa xa, cười ha hả.

Ngọc Hàn Yên mặt mũi tràn đầy sát khí, lạnh như băng trừng mắt Sở Thần, lúc này nàng hình tượng đều không có, một thân sa mỏng dán thật chặt tại trên thân thể, có lỗi có lỗi thân hình triển lộ không bỏ sót.

càng làm cho nàng chịu không nổi là, bởi vì ngâm nước, trên người quần áo chỉ một thoáng trở nên trong suốt lên. Sở Thần kia như tên trộm mực quang đảo qua, xoi mói, nàng cảm giác chính mình phảng phất cái gì cũng không mặc đồng dạng, hoàn toàn bại lộ tại hỗn đản kia trong mắt.

"Đúng vậy, thật sự có, quả nhiên vô hạn phong quang tại ngọn núi cao và hiểm trở a, phía trên đều dài hơn Chu Quả." Sở Thần lăm lăm lét, như thể cơ hội tốt hẳn có thể sẽ không buông tha cho, cùng lắm thì lần lượt bổn đánh.

Ngọc Hàn Yên tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, hỗn đản này vô sỉ đã vượt qua tường tượng, chẳng những thấy quang minh chánh đại, lại nói tiếp cũng không chút nào thu liễm.

Cái gì "Vô hạn phong quang tại ngọn núi cao và hiểm trở", cái gì "Chu Quả", đều mắc cỡ chết người ta rồi. Dù cho nàng bình thường lại lạnh lại buu hân, lúc này như cũ toàn thân phát run, có chút chịu không được.

"Hỗn đản, còn không nhắm lại mắt chó của ngươi, xoay người sang chỗ khác." Ngọc Hàn Yên hai tay che tại trước ngực, cảnh giới nhìn nhìn Sở Thần, giống như đầu chấn kinh nai con.

"Cạc cạc, không bẻ, không chuyển. Có bản lĩnh ngươi đánh ta!" Sở Thần cạc cạc cười quái dị.

Ti tiện, là một loại cảnh giới. Chỉ có đạt tới người tức là ti tiện, ti tiện tức là người, người ti tiện hợp nhất cảnh giới, mới có thể vô địch thiên hạ.

Lúc này Sở Thần, tuy còn không có đạt tới loại kia chí cao vô thượng ti tiện chi cảnh giới, xem ra lại cũng không khác nhau lắm.

"Ngươi. . ." Ngọc Hàn Yên khó thở, hận không thể đi lên xé hắn. Chỉ là muốn nghĩ hay là bỏ qua, thật muốn liều lĩnh xông lên, thua thiệt khẳng định còn là nàng.

"Tốt nhất đừng làm cho ta biết ngươi là cố ý." Oán hận nói một câu, Ngọc Hàn Yên chỉ phải xoay người sang chỗ khác, nghĩ thầm như vậy cũng có thể a, để cho ngươi cái gì đều nhìn không đến.

Chỉ là còn không có ý xong, liền nghe Sở Thần ti tiện hề hề tiếng cười truyền đến, "Cũng nói trắng rằng là hai cái nửa tháng cầu thành, nguyên lai còn không tin, hôm nay lại là tin. Có vài câu thể nào nói đến, hội kéo cung điều như trắng rằng, tây bắc nhìn qua, bắn. . . Bắn. . .

Được rồi, kỳ thật ta nghĩ nói ngươi thật sự mất đề, cưới ngươi nhất định có thể sinh một đại ỏ nhi tử, hoàn toàn không lo lãng phí đứt hương hỏa."

Nghe Sở Thần càng nói càng hư không tưởng nổi, Ngọc Hàn Yên nhất thời rất cuộc không thể nhịn được, toàn thân hàn khí lạnh thấu xương, quay người thời điểm, Mặc Ngọc Băng Liên hư ảnh đã lên đỉnh đầu hiển hiện, song chương đang lúc đi nhiên nổi lên một tầng sương lạnh.

"Khi dễ ta hiện tại đánh không lại ngươi sao? đang chuẩn bị ở chỗ này lên ta?" Thanh âm vô cùng lạnh lẽo, sát ý nghiêm nghị.

Sở Thần khô cằn cười cười, rút cổ một cái xoay người sang chỗ khác.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế thật sự là hấn sợ rồi. Cô gái này mặc dù thay đổi chút, nhưng nội tâm hay là kia cái đóng băng tử, không có không dám nói, cũng không có không dám làm.

Như thế một ồn ào, Ngọc Hàn Yên lại hoàn toàn khôi phục lúc trước bộ dáng. Căn bản còn không sợ Sở Thần nhìn lên, đương trường liền bắt đầu thay y phục vậy, phảng phất cố ý, thay y phục thời gian đặc biệt dài, thanh âm cũng biết rất đại, sợ người nào đó nghe không được đồng dạng.

Vô Biên dầy vò, Sở Thần gắt gao đề xuống quay đầu lại xúc động.

Không phải muốn lúc Liễu Hạ Huệ, mà là hấn biết, chỉ cần vừa quay đầu lại, mặc dù Ngọc Hàn Yên không có khả năng cảm hấn như thế nào, lại chỉ sợ sau này hai người là địch không phải bạn, liền bằng hữu cũng không có phải làm.

Một bên thầm mắng mình miệng ti tiện, một bên đau khổ hề hề ráng chịu đi. Rốt cục, kia sột sột soạt soạt thanh âm ngưng xuống.

"Cuối cùng xong việc." Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Sở Thần trong nội tâm Ám đạo.

hết lần này tới lần khác lúc này Ngọc Hàn Yên bằng lãnh giọng mỉa mai truyền đến, "Có sắc tâm không có sắc đảm, kính sợ! Đã nói rồi đấy mười tám món binh khí trùng trị ta, ở chỗ nào? ta thể nào đồng dạng không nhìn thấy?"

Có thể nhẫn nại, không có thể nhẫn nhục! Sở Thần trong chớp mắt thổ huyết, mắt đều đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Đệ nhất giọt lệ

Không có thiên lý sơn động, cũng không biết đi qua bao lâu thời gian.

Sở Thần một mực ở gia công hỏa được.

Nơi này tài liệu rất đầy đủ, tiêu thạch, lưu huỳnh trực tiếp đi đào là được, duy nhất muốn hao chút tay chân chính là than củi. Mấy ngày nay, hắn đã đem tất cả có thể thiếu đồ vật làm ra đốt đi.

Đạt được than củi cùng tiêu thạch, lưu huỳnh nghiền nát thành phần, dựa theo tỉ lệ hỗn hợp, là được vì tối truyền thống hắc hỏa được.

Ngọc Hàn Yên những ngày này rất an tĩnh, trên cơ bản Sở Thần nói cái gì nàng làm cái gì, cũng không nhiều lời, cũng cũng không hỏi nhiều. Hết thầy liền từ lần kia Sở Thần treo chọc nàng bắt đầu, nàng liền khôi phục thành kia dáng vẻ lạnh như băng, làm cho người ta nhìn qua mà phát lạnh.

"Cuối cùng được rồi, một chết ta." Rốt cục, Sở Thần đem cuối cùng nhất tài liệu sử dụng hết xong, đứng dậy.

"Những cái này đủ sao?" Nhìn nhìn kia một đồng lớn hắc sắc bột phần, Ngọc Hàn Yên hỏi ra mấy ngày qua vấn đề thứ nhất.

Sở Thần gãi gãi đầu, có chút không xác định đạo: "Hắn là không sai biệt lắm a, những cái này hắc hỏa được ít nhất cũng có ba năm vạn cân, toàn bộ nổ tung lời đều tương đương với trên trăm khóa đạn đạo, đem này sơn nổ hẳn là không có vấn đề."

Tuy không phải chuyên trách làm bạo phá, nhưng hỏa được cơ bản uy lực Sở Thần hay là nhớ rõ rất rõ ràng.

"Đạn đạo? Đó là cái gì?" Ngọc Hàn Yên trong nội tâm hồ nghi, lại cũng không có hỏi nhiều, chỉ là đạo: "Hiện tại thế nào xử lý? Trực tiếp một chút đốt?"

Sở Thần trong chớp mắt ngã quỵ, vừa mang tương nàng kéo đến một bên, "Còn nói không ngu ngốc, người cảm thấy người thân thể lớn hơn này sơn còn cứng rắn sao? Sơn đó nổ người cũng sẽ không chết?"

"A! Ta không điểm chính là."

Nghe Ngọc Hàn Yên không hề có giác ngộ lời nói, Sở Thần trong chớp mắt không lời.

Kế tiếp thời gian, Sở Thần mang theo Ngọc Hàn Yên giống như Xuyên Sơn Giáp tại thân núi bên trong bận rộn mở.

Hết thầy tiến hành được lặng yên không một tiếng động, bọn họ tại trong lòng núi mở xuất vòng tròn thông đạo, đem kia Huyết Trì chỗ lòng núi đoàn đoàn bao vây. Đi qua chu đạo chặt chẽ tính toán, hai người tìm địa phương vui hảo hỏa được, bố trí dẫn tuyến.

Sở Thần kế hoạch chính là một lần liên hoàn bạo, lần đầu tiên châm lửa, vòng tròn trong thông đạo mười tám cái điểm tương đồng thời bạo tạc, từng điểm vui thả hỏa được trọn vẹn hơn một ngàn cân.

Này một vòng bạo tạc hạ xuống, tất nhiên thân núi sụp xuống, tất cả trong sơn động thông đạo hội toàn bộ bị phá hỏng, như thế người ở bên trong cùng quái vật mặc dù bất tử, cũng thành cá trong chậu, lại đối với vô pháp đào thoát.

Mà ở vòng thứ nhất bạo tạc sau khi, dẫn tuyến sẽ tiếp tục hướng chân núi trung ương vị trí thiêu đốt, thiêu đốt điểm kết thúc, đầu chôn dấu không dưới ba vạn cân hỏa được. Đây mới thực sự là hủy thiên diệt địa sát chiêu, một khi nổ bung, người ở bên trong cùng quái vật tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi chỉ lý.

"Hy vọng có thể thành a!" Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, Sở Thần mỗi một cười nói.

Cái này công trình cực kỳ to lớn, xuất lực lại chủ yếu là một mình hắn, hắn cũng không yên tâm để cho Ngọc Hàn Yên tới làm những sự tình này, vạn không cẩn thận làm ra tia lửa cái gì, há không phải xuất sư không nhanh thân chết trước?

"Nhất định có thể thành, nhất định!" Ngọc Hàn Yên cuối cùng không có đánh tiếp kích Sở Thần, mà là siết chặt nắm tay khích lệ nói. Nói qua tự bên

hông lấy ra một Phương Bạch sắc khăn lụa đưa cho Sở Thần.

Sở Thần ha ha cười kết quả, nghe thấy một chút, say mê trung tướng khăn lụa thu vào trữ vật đại, Ngọc Hàn Yên giận dữ trong ánh mắt, hấn trực tiếp cầm ống tay áo của mình ở trên mặt lau lên.

"Vô lại, trả lại cho ta!" Ngọc Hàn Yên lạnh lùng nói.

"Cái gì trả lại cho ngươi?" Sở Thần nháy mắt mấy cái, mại manh đạo : "Ngoan, đừng làm rộn. Đi chuẩn bị một chút, rất nhanh muốn châm lửa."

Ngọc Hàn Yên hằm hừ đi, Sở Thần mang theo một cái thuốc nổ bao thông qua khe hở leo đến cao hơn. Cẩn thận từng li từng tí đào tiếp theo khối hình vuông tảng đá, không làm kinh động bất luận kẻ nào.

"Hy vọng có thể đem bọn họ đều hấp dẫn trở về!" Hít sâu một hơi, Sở Thần đem thuốc nổ bao nhen nhóm, trực tiếp thông qua đào ra lỗ vắng ra, không có gì bất ngờ xảy ra, trầm trọng thuốc nổ bao cuối cùng hội rơi vào Huyết Trì.

Không có chờ nhìn kết quả, Sở Thần vội vàng dùng hình vuông tảng đá ngăn chặn khai ra lỗ, vậy sau, rồi mới xuyên thấu qua hơi nhỏ khe hở nhìn xuống.

Quả nhiên, thuốc nổ bao thuận lợi chìm vào Huyết Trì, những cái kia trông coi người còn chưa hiểu phát sinh cái gì, đột nhiên "Ầm ầm" một tiếng, đất rung núi chuyển.

Trên trăm cân thuốc nổ Bao Trực tiếp đem Huyết Trì nổ tung nôi, đầy trời huyết vũ phiêu tán rơi rụng, cách thật xa, Sở Thần cũng có thể nghe thấy được đôt trọi cùng tiêu yên mùi.

Đột nhiên xuất hiện tình huống để cho phía dưới loạn thành một đồng, các loại tiếng cảnh báo không ngừng vang lên.

Không ngừng có người từ các nơi chạy đến, mỗi cái nói đao mang kiếm, mặt mũi tràn đầy cảnh giới. Không bao lâu, uy lực còn lại thân ảnh cũng xuất hiện trong đám người, chỉ tiếc, cuối cùng Sở Thần không nhìn thấy kia mặt nạ nam.

"Tình huống như thế nào?" Lúc này, Ngọc Hàn Yên cũng đã đi tới, nói là chuẩn bị, kỳ thật căn bản không có cái gì có thể chuẩn bị.

"Thoạt nhìn không sai, đoán chừng không bao lâu nữa Hắc Phong Linh có thể cảm thấy người đều đi đến. Cũng không biết kia mặt nạ nam bây giờ đang ở không tại Hắc Phong Linh!" Sở Thần đáp.

Ngọc Hàn Yên không nói một lời, chỉ là đem Sở Thần kéo ra, một đôi đôi mắt - đẹp xuyên thấu qua khe hở nhìn xuống. Không có một hồi liền quay đầu nói : "Chuẩn bị châm lửa a, kia mặt nạ nam lúc này không hề Hắc Phong Linh, hấn là có cái gì sự tình quay về Ngự Thú Môn."

Nói xong, cũng không để ý tới Sở Thần phản ứng, lượn lơ Na Na một mình đi.

"Thần khí! Không phải là hội độc môi ngữ sao? Có cái gì rất giỏi, ta còn có thể làm hòa được đó!" Nhìn chằm chằm Ngọc Hàn Yên vô ý thức vịn vịn bờ móng, Sở Thần trong nội tâm oán thầm.

Vòng thứ nhất nổ tung dẫn tuyến phổ rất dài, châm lửa trang bị cũng có chút khảo cứu, vì cái gì chính là vì an toàn rút lui khỏi thắng được đầy đủ thời gian.

Trong lòng núi một chỗ, Sở Thần nhen nhóm một cây gậy, trực tiếp cầm ở châm lửa trang bị trung tâm, vậy sau, rồi mới mang theo Ngọc Hàn Yên cũng không quay đầu lại rút lui khỏi.

"Vạn nhất không thể nhen nhóm thế nào xử lý?" Rút lui khỏi trong quá trình, Ngọc Hàn Yên nói.

"Vậy trở về nữa điểm một lần." Sở Thần nhún nhún vai, vừa cười nói : "Yên tâm, chắc có lẽ không xuất hiện loại tình huống đó. Kia cây gỗ đôt hạ xuống ít nhất cần hai nén hương thời gian, đôt khi đến mặt thời điểm hội đem cố định nó dây thừng thiêu đoạn, vậy sau, rồi mới nó hội té xuống đem phía dưới hỏa được nhen nhóm. Đến lúc sau, hỏa điểm cùng lúc hướng mười tám cái phương hướng nhanh chóng kéo dài, thẳng đến hoàn thành vòng thứ nhất dẫn bạo. . ."

"Vậy vạn nhất cây gỗ giữa đường đứt gãy, trực tiếp té xuống nhen nhóm phía dưới hỏa được thế nào xử lý?" Ngọc Hàn Yên lại nói.

"Liền biết ngươi sẽ hỏi cái này, kỳ thật ta đều sớm nghĩ kỹ, đó chính là. . . Nhanh lên chạy a!"

Sở Thần thanh âm đột nhiên cao vút, hấn cũng không phải thần, không phải cái gì cũng có thể giải quyết, vạn nhất hỏa được sớm nhen nhóm. . . Được rồi, chỉ mong không phải trở thành sự thật.

Một đường nhanh chóng đi đến sơn động mép nước, không nói hai lời, Sở Thần trực tiếp kéo lấy tay của Ngọc Hàn Yên, nhảy vào kia tán ra mùi máu tươi trong nước.

Theo đáy nước mạch nước ngầm, hai người giành giật từng giây ra bên ngoài du động. Trong bóng tối, hai người đột nhiên cảm giác một hồi đất rung núi chuyển, phẳng phát Thiên Đô muốn sụp.

"Mò qua đen, quả nhiên sớm nổ tung!" Sở Thần hận không thể tại Ngọc Hàn Yên trên móng đất đánh lên hai bàn tay, ai bảo nàng hảo không niệm quang

niệm xấu?

Nguy hiểm đang ép gần, Sở Thần không thể không kiệt lực để thắng bởi lợi tốc độ. Trong bóng tối, thân núi chấn động cảm giác càng ngày càng mạnh, phảng phất tùy thời hội sụp đổ.

Đoạn đường này du động e rằng so với khó khăn, thậm chí thiệt nhiều thời điểm vừa mới bơi qua phương tiện có núi đá rạn nứt, khối lớn tảng đá rơi xuống ngăn chặn đường nước chảy.

Đây là một hồi cùng Từ Thần thi chạy trò chơi, bọn họ phải đuổi tại thân núi hoàn toàn sụp đổ lúc trước, lần thứ hai nỗ lực tiến lên chạy đi.

Đang lúc Sở Thần thấy được phía trước cách đó không xa có ánh sáng sáng, trong giây lát một khối to lớn đỉnh núi rớt xuống, gát gao ngăn chặn đường nước chảy, trong tầm mắt lần nữa một mảnh Hắc Ám

"Đáng chết!"

Sở Thần trong lòng xiết chặt, nếu như không nhanh chóng ra ngoài, tình huống hội càng ngày càng nguy hiểm. Hắn cũng không cho là chính mình là Tôn Hầu Tử, có thể được đặt ở dưới núi năm trăm năm bất tử.

Ngọc Hàn Yên đồng dạng trong nội tâm phát lạnh, không nghĩ tới chuẩn bị như thế nhiều, cuối cùng vẫn còn không thể an toàn rút lui khỏi.

"Chẳng lẽ thực phải chết ở chỗ này sao?"

Một cái hoảng hốt ý niệm trong đầu trong đầu hiển hiện, Ngọc Hàn Yên kinh ngạc phát hiện chính mình tựa hồ cũng không thể nào sợ hãi, liền phảng phất có loại làm người ta an tâm lực lượng đang không ngừng rót vào nội tâm của nàng.

Nàng theo bản năng nắm chặt tay của Sở Thần chường, tại này trong bóng tối vụng trộm nhìn nhìn hắn chỗ phương hướng. Quả thật, nàng cái gì đều nhìn không thấy, nhưng nàng chính là rõ ràng biết hắn ngay ở chỗ đó, hắn sẽ không vứt xuống nàng mặc kệ.

Rất cảm giác kỳ quái, lại chân thật tồn tại. Nàng thậm chí Cổ kỳ quái cho rằng chết ở chỗ này có lẽ cũng không tệ, ít nhất không phải một người ở trong Băng Thiên Tuyết Địa cô độc chết đi.

Ở nơi này tán loạn trong suy nghĩ, Ngọc Hàn Yên đột nhiên phát hiện xung quanh sáng lên. Nàng nhìn thấy Sở Thần đã rút ra trường kiếm, kia trên thân kiếm thiêu đốt bích sắc hỏa diễm, thậm chí ngay cả nước cũng không thể chôn vùi.

"Thật thần kỳ!"

Ngọc Hàn Yên trong nội tâm cảm thán, Sở Thần cũng đã tại trong lòng gào thét. Sao phủ Tinh Nguyên cấp tốc lấp lánh, nồng đậm tinh lực như cuộn cuộn nước sông cuộn cuộn không dứt, tùy ý tại trong kinh mạch lao nhanh chảy xuôi.

Một cỗ cường hân khí tức từ trong cơ thể hắn tán phát, đỉnh đầu Từ Văn lặng yên hiển hiện, Văn Trung cự thú lặng yên giờ vuốt.

"Bầu trời đốt viêm!"

Trong nội tâm gầm thét, Sở Thần ngang nhiên xuất kiếm. Huyền cấp thượng phẩm Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm đệ nhất kiếm bầu trời đốt viêm, tại Ngũ phẩm hỏa diễm bốn nguyên gia trì, thể hiện ra hủy thiên diệt địa phong mang.

Kiếm từ bầu trời lên, Viêm Tự Hoàng Tuyền xuất.

Vốn nên vô cùng ngọn lửa nóng bỏng, lúc này lại quý dị có dũng khí u lạnh, tại dưới đất này đường nước chảy sông sò sò bắt diệt.

Hỏa diễm trường kiếm mang theo không chết không lui khí thế, trực tiếp hướng kia cản đường cự thạch đánh tới.

Oanh trên trong chớp mắt, lực lượng khổng lồ bạo phát, đá vụn nổ bắn ra, trong chớp mắt, liền ngay cả xung quanh hàn thủy đều sôi trào lên.

Sở Thần cứng rắn đỡ đòn kích xạ thủy lưu, gát gao không có nhắm lại Nhân chủ, bởi vì hắn kiên trì, hắn thành công bắt được cự thạch bị thông suốt sau luồng thứ nhất ánh sáng.

"Đi!"

Trong nội tâm quát lớn, hắn mãnh liệt hất lên tay, to lớn lực đạo trực tiếp đem Ngọc Hàn Yên hướng ánh sáng vị trí ném đi. Giống như mũi tên rời cung, Ngọc Hàn Yên nhanh chóng rời đi thăm nghĩ, tiến nhập sông ngòi trụ cột.

Hết thấy tất cả bắt quả tại trong chớp mắt phát sinh, Ngọc Hàn Yên căn bản phản ứng không kịp nữa, thân thể đã đang bay nhanh tiến lên. Trong lúc bối rối nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, đó là một trương vô cùng kiên nghị mặt, mang trên mặt không có kỵ ním cười.

Chỉ là, nụ cười kia đang dần dần rời xa, dần dần âm đạm. Bởi vì nàng tiến lên, cũng bởi vì hắn tại sau lui, càng bởi vì thân núi sụp đổ, đường nước chảy đã hoàn toàn bị phong kín.

"Vì cái gì . ."

Ngọc Hàn Yên nội tâm chấn đến lợi hại, phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng áp súc thành ba chữ.

Vì cái gì? Đây là vì cái gì? Nàng đang hỏi chính mình, đang hỏi Sở Thần, càng giống là đúng Thương Thiên bất lực cật vấn.

Đúng lúc này, lại một tiếng chấn thiên nổ mạnh, thân núi ầm ầm sụp xuống, to lớn cây nắm Vân Đằng không, che khuất bầu trời.

Lần thứ hai nổ lớn, rớt cục vang lên!

Kịch liệt sóng chấn động ra cuốn, Ngọc Hàn Yên một hồi bức mình, nghịch huyết phun ra, thiếu chút nữa đã hôn mê. Nhìn nhìn không ngừng rớt xuống núi đá, nàng rớt cuộc biết đau.

Đau lòng, sẽ rơi lệ.

Cuộc đời đệ nhất giọt nước mắt, lặng yên sáp nhập vào trong nước, nàng nhìn không thấy, hấn cũng nhìn không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Hi vọng

Cửa vào Vân Mộng Trạch, có cái thôn nhỏ.

"Hữu kinh vô hiểm, cuối cùng đến chỗ rồi." Chu Hạo nhưng không chế này thanh ung đáp xuống cửa thôn, hai người đáp xuống.

Đón lấy hấn lấy ra phong ấn thạch, cũng không thấy thế nào động tác, kia to lớn thanh ung liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh biến mất trong tầm mắt.

"Đi thôi, trước tìm địa phương ở lại, nhìn nhìn lại có hay không cái gì muốn chuẩn bị, thuận tiện. . . Sở Thần cùng Ngọc Hàn Yên." Nói xong, Chu Hạo nhưng dẫn đầu đi vào trong thôn.

"Có cái thôn nhỏ? Hào tên kỳ cục." Nhìn nhìn cửa thôn đèn thờ, Lâm Khê Nhược lắc đầu, yên lặng đi theo Chu Hạo mặc dù sau.

phảng phất mình bạch Lâm Khê Nhược trong nội tâm suy nghĩ, Chu Hạo nhưng cười nói : "Nghe nói trước kia nơi này không có thôn, chỉ là một cái tương đối cố định giao dịch địa điểm. Tiến nhập Vân Mộng Trạch võ giả ở chỗ này hội tụ, bù đắp nhau.

Sau, dần dần có thương nhân phát hiện nơi này mấu chốt buôn bán, bắt đầu ở nơi này xây dựng cửa hàng. Cung cấp các loại phục vụ. Dần dần, nơi này tụ tập người càng ngày càng nhiều.

Sau tới gần như tất cả muốn đi vào người của Vân Mộng Trạch đều lại ở chỗ này đặt chân, một phương diện nhìn xem trên thị trường có hay không cần đồ vật, một mặt khác cũng có thể dò thăm không Thiếu Vân mộng trạch bên trong mới nhất tin tức.

Theo nơi này dần dần phồn hoa, liền có người thương nghị nên vì nơi này lấy cái danh tự. Kết quả chúng thuyết phân vân, cái gì danh tự đều có người cảm thấy không thích hợp. Cuối cùng nhất cũng không biết thế nào, nơi này gọi có cái thôn nhỏ."

Nói xong, Chu Hạo nhưng cười cười, chỉ vào cách đó không xa địa phương đạo : "Kỳ thật danh tự cũng rất có ý tứ, người xem, bên kia một dãy đi qua, đều là cửa hàng, võ giả có thể sử dụng đến đồ vật chỗ đó cũng có thể tìm đến. Liền ngay cả chuyên vì nữ nhân mở đồ trang sức điểm, Tor lụa trang đều có. Xa hơn xa xa, có mảnh lớn giao dịch thị trường, còn Hữu tình báo đi. . ."

Đi qua Chu Hạo nhưng giải thích, đối với có cái thôn nhỏ tình huống Lâm Khê Nhược hiểu được không ít, đồng thời cũng đã minh bạch mấy ngày nay việc cần phải làm

"Chúng ta muốn ở chỗ này loại vài ngày? Vạn nhất bọn họ gặp nạn bỏ mình thế nào xử lý? Chẳng lẽ chúng ta một mực chờ đợi?" Tuy không muốn đề cập, nhưng Lâm Khê Nhược như cũ đem trong nội tâm băn khoăn nói ra.

"Vạn nhất. . . Vậy cũng chỉ có thể chính chúng ta tiến vào. Lực lượng vì tôn thế giới, mỗi Thiên Đò có vô số người tại chết đi, liền ngay cả người ta, cũng không cách nào xác định có thể hay không thấy được ngày mai thái dương."

Chu Hạo nhưng nhưng hít sâu một hơi, có chút hứng thú hết thời, rất nhanh lại phản khởi tinh Thần Đạo : "Chúng ta bây giờ có thể làm, chính là tin tưởng bọn họ. Như vậy khó khăn đều kiên trì hạ xuống rồi, ta nghĩ Sở Thần sẽ không như thế đơn giản ngã xuống, ngươi cứ nói đi?"

Lâm Khê Nhược há to miệng, trong nội tâm một mảnh im lặng. Đúng vậy a, hẳn không phải như vậy đơn giản sẽ người ngã xuống, bằng không hẳn cũng không có khả năng sống tới ngày nay.

Hai người yên lặng bước tới, đột nhiên Lâm Khê Nhược bước chân một hồi, "Đợi một chút!"

"Thế nào?" Chu Hạo nhưng ngạc nhiên dừng bước.

"Nhìn bên kia!" Lâm Khê Nhược thấp giọng nói, mục quang lướt qua dòng người hướng nào đó đang lúc trong tư lâu nhìn lại.

"Quán rượu có cái gì đẹp mắt được!" Chẳng quán có chút không cho là đúng, Chu Hạo nhưng như cũ lễ phép tính hướng kia quán rượu nhìn thoáng qua, kết quả lúc ấy liền ngay ngắn cả người.

"Nội môn Lâm Từ Hải, còn có mấy cái Nội Môn đệ tử, bọn họ thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?" Chu Hạo nhưng không so với kinh ngạc.

Hắn căn bản không có nghe nói gần nhất có đồng môn tới đây nhiệm vụ, Hết lần này tới lần khác Lâm Từ Hải đám người xuất hiện ở nơi này, hơn nữa nhìn bộ dáng so với bọn họ đến còn sớm.

"Ta cũng rất muốn biết bọn họ vì cái gì sẽ xuất hiện ở chỗ này." Lâm Khê Nhược thanh âm có chút lạnh, trong ánh mắt mang theo không hiểu cảnh giới.

Chu Hạo nhưng nhũ nhũ mảy, không thể nói vì cái gì, hẳn chính là cảm giác có chút bất an.

"Đi thôi, tạm thời hay là không muốn cùng bọn họ đối mặt." Lâm Khê Nhược nói.

Chu Hạo nhưng gật gật đầu, "Hai ngày này cẩn thận một chút, tận lực đừng để bên ngoài nhận ra, mặc dù là đồng môn, nhưng ta cùng Lôi Tiêu Điện người cũng không đối phó, bọn họ chưa hẳn sẽ không dưới dấu tay. Về phần ngươi. . ."

"Sư huynh cứ yên tâm đi, Lâm Gia cùng Khai Cường Vương Phủ thông gia đã là cố sự. Hiện giờ ta đây sẽ không tại bọn họ làm bạn!"

. . .

Thân núi sụp xuống, Thiên Băng Địa Liệt, phảng phất tận thế đồng dạng, vô tận thạch khối từ trên trời giáng xuống, phảng phất tại hạ một hồi mưa đá.

Thạch khối rơi vào trong sông, càng ngày càng nhiều, lòng sông lấy mất thường có thể thấy tốc độ bắt đầu tăng lên.

"Không. . ."

Đầy trời mưa đá, Ngọc Hàn Yên thần thái điên cuồng, một chương lại một chương hướng phía thiên không bỏ ra, không vì cái gì khác, chỉ vì hòn đá kia không muốn rơi vào nơi này, không muốn ngăn trở Sở Thần ra đường.

Chỉ là nàng một người lực lượng, tại đây giống như thiên tai núi lở bên trong hiển lộ quá mức nhỏ bé, cuối cùng, như cũ đồng lớn tảng đá áp xuống, liền chính nàng đều thiếu chút nữa bị chôn ở bên trong.

"Thế nào có thể như vậy? Không. . . Không phải là như vậy. . ."

Cự thạch xây tiểu sơn trước mặt, Ngọc Hàn Yên thần sắc ngốc trệ, tóc tai bù xù, giống như cái thần kinh thất thường người, trong miệng không ngừng hàm hồ lấy nghe không rõ ngôn ngữ.

Nàng không ngừng xuất chương, ý đồ đem đồng kia tảng đá đánh tan, lại phát hiện mỗi khi có tảng đá bị oanh khai mở, liền có càng nhiều tảng đá bổ sung. Nhìn kia tình hình, phảng phất chỉ có đem trọn ngọn núi tảng đá dời, mới có thể đem đề ở phía dưới người móc ra.

Mặc dù như thế, nàng lại không có ý tứ buông tha, khí lực hao hết vô pháp xuất chương, nàng liền lấy tay đi chuyển, khôi phục một chút lại tiếp tục xuất chương.

Vòng đi vòng lại, tuần hoàn đến đáp lại, bất tri bất giác ba ngày ba đêm đi qua.

Nàng óng ánh trong đôi mắt đã che kín huyết sắc, kinh điểm cặp môi đỏ mọng cũng trở nên khô héo trắng bệch. Nguyên bản tuyết trắng xiêm y lúc này không sạch sẽ không chịu nổi, một đôi tiêm trắng như ngọc bàn tay nhỏ bé hiện giờ da tróc thịt bong, vết thương chồng chất.

Từng khối tảng đá bị dời lên văng ra, tiếp theo từng khối tảng đá lăn ra đây bổ sung ghé trống.

Bỗng nhiên, nàng ngừng đầu, lúc này mới phát hiện, đi qua này ba ngày ba đêm nỗ lực, tựa hồ cái gì cũng không có cải biến, tảng đá hay là chồng chất được như vậy cao, phảng phất vĩnh viễn mang không hết.

"Nói cho ta biết, ta nên thế nào xử lý? ngươi nói cho ta biết. . ." Ngọc Hàn Yên rốt cục nhìn không được ghé vào trên tảng đá, khóc đến như một hải tử.

Ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ, nàng nhìn không được bất cứ hy vọng nào, có chỉ là thật sâu tuyệt vọng.

Đã khóc sau khi, nàng rốt cục nhớ tới, này ba cái ban đêm đi qua, Sở Thần chính là không có bị áp chết chỉ sợ cũng đã chết chìm tại đáy nước a?

"Đúng vậy a, chỉ sợ hán cũng đã chết đi vài ngày. Thế nhưng là. . . Hồn đản, ngươi chết thì đã chết, vì cái gì muốn ta ở chỗ này vì ngươi rơi lệ? Ngươi nói a? Hồn đản. . ."

"Vì cái gì muốn lại nhiều lần cứu ta, liên mạng của mình đều không để ý? Ta không muốn ngươi cứu, ta không có thêm ngươi có biết hay không?"

"Ngươi không phải không yêu thích ta sao? Ngươi không nguyên ý cùng với ta, Ngươi chê ta lạnh như băng một chút không nữ nhân, vậy ngươi vì cái gì lại nhiều lần trên chộc ta, vậy sau, rồi mới lại như vậy đem ta vớt xuống? Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi chết đi được. . ."

Nước sông không biết mệt mỏi lưu chảy, trong đó là tràn đầy đau thương, yên lặng trong thiên địa, loại này bao hàm tường niệm chất vẫn là duy nhất thanh âm.

Ngọc Hàn Yên trong nội tâm tất cả nghi vấn, không ai có thể giải đáp, bởi vì duy nhất có thể cho nàng đáp án tên hồn đản kia tựa hồ đã chết.

Cứ như vậy, khi thì bật cười, khi thì tức giận mắng, chỉ chuyển mắt, giữa ban ngày rơi xuống, thấp thoáng từ đầu cành kéo lên.

Ngọc Hàn Yên rốt cục tỉnh ngộ lại, tựa hồ những cái này chất vấn đều đã không có ý nghĩa. Hồi tưởng lại mấy ngày nay kinh lịch, Sở Thần tại trong óc nàng bộ dáng lại có chút mơ hồ.

Phảng phất ngoại trừ kia óng ánh kiên nghị nụ cười, nàng căn bản cái gì cũng không có nhớ kỹ. Thế nhưng là, hết lần này tới lần khác chính là cái này nụ cười, mang nàng tâm chứa đầy áp, rốt cuộc dung không tiến khác.

Mà chỉ cần nghĩ tới kia cái nụ cười, lòng của nàng liền từng trận đau đớn, tiếp theo lại có vô tận ảm áp cùng lực lượng xông lên đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngọc Hàn Yên nhu nhu nở nụ cười.

Giống như thay đổi cá nhân đồng dạng, nàng uyển chuyển đầu nhập trong sông, một thân xiêm y quá cỏi, đen nhánh tóc, da thịt tuyết trắng. Ngân Nguyệt phía dưới trong sông, yếu điệu Mỹ Nhân Ngư trắng trợn tràn phóng chấn nhiếp nhân tâm mỹ lệ.

Bàn tay như ngọc trắng vốc nước, từ đỉnh đầu đổ xuống, hơi hơi sau ngưỡng dưới đầu cao to trắng nõn cái cổ hiện ra ngọc quang, tôn lên được kia kinh người núi non càng hiển cao ngất.

Hơi lạnh tay tại thân thể mỗi một tác da thịt xẹt qua, mỗi một cái động tác đều hết sức nhẹ nhàng. Kia chăm chú, thành kính thần thái, phảng phất đang tiến hành một hồi vô cùng thánh khiết nghi thức.

"Ngươi nói, vô hạn phong quang tại ngọn núi cao và hiểm trở, hội kéo cung điều như trắng rằm, Hiện tại ta tẩy được sạch sẽ, Ngươi có thể hay không ở nơi nào nhìn lên? có hay không thêm thưởng này hai khóa chín mạng Chu Quả?"

"Biết không? ngươi chính là cái có sắc tâm không có sắc đảm kinh sợ hàng. nói cái gì không dùng tay chỉ cũng có mười tám món binh khí trừng trị ta, hiện tại đâu này? Ta ngay ở chỗ này, ngươi đâu, e rằng cả ngón tay đều đuôi không ra ngoài a?"

"Ta hẳn là hận ngươi, nhưng là bây giờ một chút cũng không hận nổi, trộm tâm tặc nói chính là ngươi a? Chẳng lẽ không ai báo cho ngươi, không thích liền không nên trên chộc sao? Ngươi cho ta ảo giác, ngươi trộm đi lòng ta, vậy sau, rồi mới ngươi cứ như vậy vỗ vỗ bờ mộng đi, ta đây đâu này? Ta thế nào xử lý?"

"Gặp qua vô tận tuyết sơn chỗ sâu Mặc Ngọc Băng Liên sao? Nàng cũng không đơn giản tách ra, bởi vì không có cái gì có thể hòa tan nàng đóng băng Liêm Tâm. Mà một khi tách ra, chính là Liêm Tâm vĩnh viễn vững chắc, đến chết cũng không đổi. . ."

Dưới ánh trăng, uyển chuyển thân thể diễn lại Vô Biên lãng mạn, bình tĩnh ngôn ngữ lẳng lặng chảy xuôi, tựa hồ tại tổ nói qua qua lại chuyện xưa.

Dù cho chỉ còn lại một người, dù cho chưa bao giờ bắt đầu, nhưng cũng là có thể ôm tình yêu. Lúc này Ngọc Hàn Yên, giống như kia tuyệt thế Băng Liên, tại này như nước trong bóng đêm lặng yên tách ra.

Như thế duy mỹ trong tấm hình, ai cũng không có phát hiện một tia nhân nhạ từ quang lặng yên từ tảng đá trong khe bắn ra. Từ quang càng ngày càng thịnh, rất nhanh, liền mênh mông ánh trăng cũng bị áp chế.

Như mộng ảo từ quang bao phủ xuống, Ngọc Hàn Yên cuối cùng từ thế giới của mình bên trong tránh thoát xuất ra, ngơ ngác nhìn kia từ sắc quang mang tàn mát ra địa phương, một lòng bạch bạch, phảng phất muốn nhảy ra.

Không biết đi qua bao lâu, rốt cục, kia nhu hòa từ quang bên trong xuất hiện một đạo chói mắt phong mang. Nàng nhìn thấy một cái lợi trào đưa ra ngoài, đồng thời, núi đá chấp lên, rầm rầm tiếng nước một mảnh.

, một cái vô cùng thanh âm quen thuộc truyền đến, phóng đăng không có kỵ, hào hùng đầy trời.

"Ha ha, bạo tạc thoải mái, tuyệt bức 100% đây nè, cái gì uy lực còn lại, cái gì yêu thú chiến sĩ, toàn bộ trên Tây Thiên. . ."

Giờ khí điểm ngập trời Kỳ Lân Tí, Sở Thần toàn (chui vào) lúc vừa ra, chính là giờ ngón tay giữa lên trực chỉ Thương Thiên, cuồng tiếu không chi.

Ngọc Hàn Yên cười khúc khích, điểm như đào lý. Sở Thần căn bản cũng không có phản ứng kịp, liền cảm giác một cổ nhuyễn ngọc ôn hương nhào vào trong lòng, một đôi Hạo Nguyệt cánh tay ngọc hoàn tại trên cổ của hắn.

"Người nhất gan, người cam lòng trở về sao?" Ngọc Hàn Yên thanh âm, trong trẻo nhưng lạnh lùng bên trong mang theo nồng đậm vui sướng.

Sở Thần mặt tối sầm, đang muốn phản bác, lại phát hiện trong lòng ôn chán thân thể cư nhiên không đến sợi vải, đương trường một kích động, nhất thời một trụ Kinh Thiên, nhất thương đâm vào cái nào đó mềm mại địa phương.

Ngọc Hàn Yên một tiếng ngâm khẽ, cả người đều mềm yếu hạ xuống, mị nhãn như tơ treo ở trên người Sở Thần, một ngưng nhiệt khí phun tại hắn bên tai, xuy xuy cười nói: "Đã nói rồi đây mười tám món binh khí đâu này? Ta thế nào chỉ cảm thấy tiểu gây gộc?"

Sở Thần nhất thời mềm nhũn, ai tới nói cho hắn biết, đến cùng phát sinh cái gì? Đây đóng băng tử không phải uống lộn thuốc chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chặn giết tái khởi

Đêm dài tĩnh lặng, đám sương lạnh yên dâng lên. Bất tri bất giác, sắc trời vi lượng, róc rách tiếng nước chảy, một chiếc nho nhỏ băng thuyền nước chảy bèo trôi, không biết sắp sửa chạy nhanh hướng phương nào.

Sở Thần trên đùi, Ngọc Hàn Yên một tiếng ưm, từ đang ngủ say tỉnh lại. Đi qua phong phú nghỉ ngơi, lúc này nàng nhìn đi lên nét mặt toả sáng. Tinh tế bọt nước ngưng tại lông mi, run rẩy, một đôi đôi mắt sáng càng hiển Thủy Nhuận.

Nhìn nhìn kia tựa hồ rất biết nói chuyện Nhãn chữ, cất giấu trong đó tiểu ý để cho Sở Thần không chịu được một hồi hoảng hốt, theo bản năng muốn dòm mục quang.

"Không cho phép chạy trốn, nhìn ta!" Ngọc Hàn Yên cười tươi, một tay đem che ở y phục trên người đẩy ra, tốt đẹp tư thái triển lộ không bỏ sót.

Sở Thần còn chưa kịp phản ứng, kia một đôi cánh tay ngọc đã hoàn qua cái cổ, Ngọc Hàn Yên dựa thể ngồi ở trên đùi của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, ngực gần như dán tại một chỗ, kia gần trong gang tấc cặp môi đỏ mọng, tựa hồ có mang theo ẩm ướt nhu mùi thơm phun ra, một sát na kia Mị Hoắc, để cho hắn toàn thân khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa cầm giữ không được chính mình.

"Nói mau, là không phải thêm thưởng ta mới sống sót?" Một hơi nhả tại Sở Thần trên mặt, Ngọc Hàn Yên trong đôi mắt tràn đầy giáo hoạt.

Sở Thần lông mày đều nhanh đánh chớp, nội tâm ở vào vô cùng dày vò.

Hắn lơ mơ cảm thấy, nếu như hắn lúc này đưa ra cái gì yêu cầu, trước mắt này rõ ràng Diêm Vô Song nữ tử chắc có lẽ không cự tuyệt. Dùng lời của Ngọc Hàn Yên mà nói, nàng đã là người của hắn, ta cần ta cứ lấy.

Mỹ nhân tình trọng, đây là mỗi một người nam nhân đều khát vọng sự tình. Nhất là đem một tòa vạn năm không thay đổi băng sơn hòa tan thành một tòa nhiệt lực bắn ra bốn phía núi lửa, trong đó cảm giác thành tựu càng làm cho nhân tâm say.

Sở Thần cũng không ngoại lệ, trong lòng của hắn đồng dạng có chút tự hào. Chỉ là tự hào phía sau, lại là vô tận buồn rầu, bởi vì hắn không biết nên như thế nào đáp lại.

Hắn biết rõ, đối với Ngọc Hàn Yên, hắn cho tới nay ý nghĩ đều là đứng xa mà trông. Dù cho cho tới bây giờ, trong lòng hắn, Ngọc Hàn Yên cũng chỉ là không tề bằng hữu, cự ly loại kia nam nữ quan hệ trong đó còn xa rất.

"Kinh sợ, thực kinh sợ! Lại không muốn người lập tức ăn ta, trả lời một vấn đề có như vậy khó sao?" Thấy Sở Thần do dự, Ngọc Hàn Yên si ngốc cười nói, sắc mặt nhìn không ra chút nào không vui.

Sở Thần mặt già đỏ lên, "Bộ dạng như vậy để ta thế nào đáp?"

"Bộ dạng như vậy? Loại nào tử?" Ngọc Hàn Yên đôi mắt - đẹp hơi đổi, ngồi ở Sở Thần trên đùi bờ mông hữu ý vô ý vịn vẹo vài cái, giống như cười mà không phải cười đạo : "Là cái dạng này sao?"

!

Yêu tinh, tuyệt đối là yêu tinh!

"Nữ nhân, không muốn chơi lừa, nhanh lên hạ xuống!" Sở Thần hung dữ trừng mắt Ngọc Hàn Yên, hai mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa muốn hóa thân cảm thú.

Ngọc Hàn Yên si ngốc cười cười, mục quang hữu ý vô ý hướng bên hông mình nhìn nhìn, "Người đầu ôm eo của ta, xác định là muốn cho ta hạ xuống sao?"

"Ách!" Sở Thần mặt mo đỏ bừng, người này ném đến, đều nhanh ném đến Thanh Mộc Thành. Cuống quít muốn đem một cặp móng rút lui khỏi, Ngọc Hàn Yên lại nói : "Không Hứa Từng tay ơ, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đó!"

"Ta nói không phải người sẽ tin sao?" Sở Thần vẻ mặt đau khổ, hần tình nguyện nữ nhân này hay là kia lạnh như băng bộ dáng, dù cho khó chịu một chút, cũng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ bỏ rơi cũng bỏ rơi không được, khiến cho hần gần như Dục Hóa Phần Thân.

"Lừa đảo! Còn nói không thêm thường ta!" Ngọc Hàn Yên trợn mắt liếc một cái, vô cùng giọng mỉa mai nói.

Sở Thần khoe miệng co giật, hần nói căn bản chính là lời nói thật a, loại kia dưới tuyệt cảnh có thể sống lấy xuất ra, cần động lực là vô pháp tưởng tượng.

Có thể nói từng cái hần quan tâm cùng bảo vệ người đầu đưa cho hần thật lớn lực lượng cùng dũng khí, nhưng những người kia tuyệt đối không bao gồm Ngọc Hàn Yên. Càng sẽ không như nàng nói chính là thêm thường thân thể của nàng.

Nhìn Sở Thần như thế biểu tình, Ngọc Hàn Yên cũng không tức giận, chỉ là cười tròng điệp xuống đã ngồi một chút, khiến cho chính mình toàn thân vô lực mặt mũi tràn đầy hà vân đồng thời, Sở Thần đồng dạng kêu lên một tiếng khó chịu, ôm ở nàng trên lưng hai tay đột nhiên xiết chặt.

"Thấy được sao? Người lừa đảo, thân thể của người so với lòng của người càng thành thật đó!" Mị nhãn như tơ, thô khí như lan, trắng nõn đầu lưỡi từ cặp môi đỏ mọng cuốn qua, một trương khuôn mặt chậm rãi chôn ở Sở Thần ngực.

Sở Thần : " . . " Loại lời này nói hết ra hần còn có thể nói cái gì? Trong lòng nghĩ không muốn thật sự rất khó nói, nhưng thân thể phản ứng cũng tuyệt đối không phải giả.

Kia bị ngồi chỗ ở phẳng phát muốn nổ bung, toàn thân khí huyết đều tại hướng chỗ đó tụ tập, vô cùng gắng gượng, sát khí đằng đằng. Chỉ cần tâm phòng phá vỡ, tuyệt độ có thể đem trâu chọc địch nhân của nó giết đến thất linh bát lạc, mảnh giáp không để lại.

Dục hỏa đốt cháy, nội tâm kiên định nhanh chóng bị phá hủy.

Cùng một cái cũng không chán ghét nữ nhân, còn là một Đại mỹ nữ, phát sinh điểm vượt qua hữu nghị bên ngoài sự tình, tựa hồ cũng không phải kiện nhiều sao khó có thể tiếp nhận sự tình.

Ý nghĩ như vậy nhất thời nảy sinh, liền rút cuộc kiềm nén không được. Dần dần, có phản ứng không chỉ là thân thể, Liên Tâm cũng bắt đầu nóng rực lên.

Đang lúc Sở Thần không quan tâm chuẩn bị hành động, Ngọc Hàn Yên trong giây lát một câu, giống như bòn từ trên trời giáng xuống nước đá, tưới đến hần xuyên tim, tất cả dục niệm đương trường hể quét là sạch.

"Hôm nay không được, người ta còn không chuẩn chuẩn bị tốt đó!" Thon dài ngón tay ngọc tại Sở Thần lồng ngực xẹt qua, Ngọc Hàn Yên vẻ mặt si thái.

"Người. . . Cũng không có chuẩn bị cho tốt còn như thế trâu chọc ta?" Sở Thần dờ khóc dờ cười.

Đây coi là cái gì? Cùi khô Liệt Hỏa vừa chạm vào tức đốt thời điểm, cư nhiên đến không chuẩn chuẩn bị tốt! Người lúc trước dạng như vậy như là không chuẩn chuẩn bị tốt bộ dáng sao?

"Đừng như vậy nhìn nhìn người ta nha, nếu không người đợi thêm hai ngày, ta lại chuẩn bị một chút? Thật sự nhìn không được, vậy người muốn ta đi. Chỉ là nói như vậy, cho dù đạt được người của ta, cũng phải không được lòng ta nhé!"

Nhìn nhìn Ngọc Hàn Yên giả bộ xót thương bộ dáng, Sở Thần phối đều nhanh tức điên. Hần cuối cùng đã minh bạch, nữ nhân này căn bản chính là cố ý, nàng căn bản cũng không có đem chính mình giao ra đây ý tứ.

Ngọc Hàn Yên cũng không để ý, chỉ là chui tại Sở Thần lồng ngực, nói mê đạo : "Đừng trách ta, ta chỉ là muốn biết người đối với ta đến cùng có cảm giác hay không. Hiện tại ta hiểu được, thân thể của người đang suy nghĩ, nhưng trong lòng của người, còn không có ta!"

Sở Thần há to miệng, lại bị Ngọc Hàn Yên đưa tay che : "Cái gì cũng không muốn nói, ta đều minh bạch. Theo ta lấy trước kia bộ dáng, ngoại trừ này một thân da thịt, ước chừng không có ai sẽ thích. Nói thật, ta cũng chưa bao giờ cho là mình sẽ đối với người nam nhân nào động tâm."

Nói qua, Ngọc Hàn Yên đột nhiên nở nụ cười, "Nhưng ngươi không đồng nhất, biết không? Ta thật sự là động tâm rồi, thật sự. Những ngày này ta một mực ở trốn tránh, một mực ở lừa gạt mình, nhưng nhìn đến ngươi biến mất trong tầm mắt kia một cái chớp mắt, lòng ta thật sự đau quá. . ."

Một hồi lâu, Ngọc Hàn Yên mới từ run rẩy bên trong bình phục lại, "Bất quá, ngươi không cần có bất kỳ tâm lý gánh nặng. Ngươi không thích ta, là quyền tự do của ngươi, ta không ngươi. Ta yêu mến ngươi, đó là chuyện của chính ta, ngươi cũng không cần chú ý."

Hoặc hứa mỗi một ngày, ngươi cũng sẽ yêu mến ta, hay hoặc là một ngày nào đó, ta sẽ đem phần này cảm tình ném lại, cô độc truy tìm vô đạo.

Chuyện tương lai ai nói không chừng, ta chỉ hi vọng, hiện tại chúng ta không muốn lẫn nhau làm bất hòa, vậy đã đủ rồi."

. . .

Chẳng có mục đích phiêu bạt, thời gian ngày từng ngày đi qua.

Sở Thần đối với Hắc Phong Lĩnh tình huống hoàn toàn chưa quen thuộc, mà nhìn Ngọc Hàn Yên dạng như vậy, tựa hồ căn bản cũng không để ý đang ở phương nào. Có lẽ là dự cảm được nguy hiểm cùng biệt ly, nàng không chút nào keo kiệt đem chính mình che dấu nhiều năm ôn nhu tốt đẹp lệ tách ra.

"Nhìn, xung quanh Sơn Việt tới càng ít, địa thế dần dần rộng rãi, có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta liền có thể tìm đến có người ở địa phương." Bằng thuyền trên đầu, Sở Thần nâng đầu ưỡn ngực, tâm tình vô cùng khoan khoái.

Ngọc Hàn Yên đôi mi thanh tú cau lại, rất nhanh có buông ra, cười nói : "Đúng vậy a, rốt cục không cần chẳng có mục đích lang thang. Cũng không biết bây giờ đang ở đâu, cách Ly Vân mộng trạch rất xa."

"Nhìn thấy người thời điểm hơi một chút là được." Sở Thần cười cười, đột nhiên xoay đầu lại, sáng ngời ánh mắt nhìn Ngọc Hàn Yên trong nội tâm hốt hoảng.

"Nhớ rõ ta đã nói sao? Nếu như chúng ta còn sống xuất ra, ngươi muốn tìm cơ hội rời đi Bích Tiêu Tông, rời đi Lôi Ưng quốc. Hiện tại, chúng ta còn sống ra!"

Ngọc Hàn Yên quay đầu không nhìn Sở Thần, vô luận lại thế nào trốn tránh, nhưng ngày hôm nay đúng là vẫn còn tới. Hồi lâu, nàng mới chất âm thanh đạo : "Ngươi sao? Theo giúp ta một chỗ rời đi được không? Tương lai ta không biết, ít nhất hiện tại, ngươi còn trong lòng ta."

Khuôn mặt khê nhếch, môi như đan khẩu, một đôi đôi mắt sáng giống như Tinh thần biển rộng, trong đó tràn đầy chờ đợi cùng chờ mong. Dừng như vậy mục quang, Ngọc Hàn Yên thuật nói qua trong lòng mình tình cảm, tựa hồ, nàng đời này đều không thả ra.

Sở Thần hít sâu một hơi, lúc này, hắc tựa hồ cũng có như vậy một tia tâm động, lại đúng là vẫn còn bị nhấn tâm đè xuống.

Mặt trời chiều ngã về tây, chân trời rắng chiều hừng hực khí thế, hắc đột nhiên sang sáng cười cười : "Ta cũng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì, nhưng ít ra hiện tại, nơi này còn có rất nhiều thứ ta vô pháp buông xuống, cho nên. . ."

"Không cần phải nói, ta minh bạch." Ngọc Hàn Yên cúi đầu, ngay tại cúi đầu nháy mắt, nhàn nhạt thất lạc từ đáy mắt trượt xuống. Rất nhanh, nàng lại nâng đầu lên, tươi đẹp cười nói : "Vậy ngươi ta làm ước định tốt chứ?"

Sở Thần kinh ngạc, kia tuyệt mỹ nữ tử tiếp tục nói : "Ta đem chính mình đóng băng, tuyết tan cái chìa khóa giao cho trong tay ngươi. Nếu như một ngày nào đó ngươi nghĩ lên ta, nhớ rõ tới đem lòng ta khóa cởi bỏ."

Hào quang, băng thuyền tán ra xuất năm màu quang sáng. Như mộng ảo trong tấm hình, Ngọc Hàn Yên lời kéo tay của Sở Thần, trịnh trọng đặt ở bộ ngực mình, về mặt chờ mong nhìn nhìn Sở Thần.

"Nếu như không thể đáp ứng ngươi, ngươi là không phải vừa muốn mắng ta kinh sợ hàng sao?" Sở Thần cười cười, một tay đem Ngọc Hàn Yên ôm vào trong ngực, cười nói : "Trên đời này đối với ngươi tốt người sẽ có rất nhiều, không muốn gây ngốc loại ta mở ra khóa. Đương nhiên, nếu như gặp ngươi lần nữa vào cái ngày đó ngươi còn không có rõ ràng khóa, ta đây nhất định sẽ không khách khí, ta mười tám món binh khí sớm đã khát khao khó nhin."

"Ngươi nói, không cho phép lại gạt ta!" Ngọc Hàn Yên cười khúc khích, khóe mắt nước mắt lặng yên trượt xuống.

Vô tận âm áp tại lan tràn, chim bay cũng nhin không được rơi vào đầu cành, sợ quấy rầy này đối với thiếu người. Hết lần này tới lần khác vừa lúc đó, một cỗ cuồng phong cuốn, khắc nghiệt ý tứ lan tràn toàn trường.

"Xem ra hay là cao hứng được quá sớm, chúng ta còn không có hoàn toàn thoát hiểm đó!" Sở Thần buông ra Ngọc Hàn Yên, kinh thiên chiến ý xông thẳng Vân Tiêu.

"Tuu tuu!"

Một tiếng vang lên, thanh ưng chờ hai người hăng hái lao xuống hạ xuống, chưa tới gần, Chu Hạo nhưng cấp thiết tiếng hô truyền đến.

"Bắt lấy!"

Lời nói, "Suu suu" hai tiếng, hai cái dây thừng phá không bắn ra. Sở Thần hai người bắt lấy, nhanh chóng bị thanh ưng kéo, hướng phía một bên mặt Lâm

Phi.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, "Còn muốn đi?"

tác giả đề lời nói với người xa lạ : Thân ái độc giả các bằng hữu, quyền sách muốn lên khung (vào VIP) thu phí đầy, thiên ngôn vạn ngữ, một câu chân thật nhất, tác giả cần nuôi sống gia đình. Hi vọng thích quyền sách các bằng hữu đặt mua cất chứa, cũng không đắt, ngàn chữ ba phần, một tháng ba mươi vạn chữ xem đã tới không được mười khối tiền, hiện giờ niên đại, mười khối tiền tài giỏi cái gì đâu này? Tóm lại, hi vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn a!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Quyết đoán

Sở Thần nhìn lại, lại thấy Lâm Tử Hải đứng ở một đầu Yêu Cầm phía trên, mặt mũi tràn đầy sát khí. ở bên cạnh hắn cách đó không xa, mặt nạ nam cầm trong tay sảo nhỏ, trong ánh mắt sát cơ vô hạn.

Vốn tưởng rằng Hắc Phong Linh bên trong chuyện đã xảy ra sẽ không như vậy nhanh tiết lộ, không nghĩ tới Lâm Tử Hải dám người sớm đã được biết, vẫn còn ở nơi đây bố trí xuống mai phục, chờ đợi hắn hai người chui đầu vô lưới.

Nếu không phải Chu Hạo nhưng hai người lưu tâm đi theo, thời khắc mấu chốt giết đi xuất ra, e rằng bọn họ đã bị một mạng lưới thành cầm.

Mặc dù như thế, Sở Thần lại cũng không cảm thấy tình thế lạc quan, tương phản, đây cũng là một lần tử cục.

Lâm Tử Hải xuất hiện ở nơi này, vô luận là với tư cách là uy lực còn lại truy sát thất bại cũ ý định, hay là đặc biệt vì Hắc Phong Linh sự tình trả thù thậm chí giết người diệt khẩu. Không hề nghi ngờ, Sở Thần là hắn số một đánh chết đối tượng.

Lấy hiện giờ tình thế, một đầu thanh ưng mang theo bốn người căn bản không có khả năng đào thoát truy sát. Liều mạng, đối phương bốn người cũng không thể nào là phía sau những người kia đối thủ.

Ý niệm trong đầu nhanh chóng hiện lên, Sở Thần đột nhiên nhìn chằm chằm Ngọc Hàn Yên : "Nhớ rõ ước định của chúng ta, sống sót, rồi đi Lôi Ưng quốc."

"Không. . . Lừa đảo, ngươi vừa muốn bỏ lại ta chính mình đi làm anh hùng sao? Lần này ta chết cũng không cho!"

Ngọc Hàn Yên dùng sức lắc đầu, không quan tâm, trực tiếp ném đi dây thừng, hai chân kẹp ở Sở Thần bên hông, một đôi tay bùng lấy mặt hắn, đối với mỗi hôn xuống.

Sở Thần toàn thân chấn động, thiếu chút nữa thất thủ té xuống. Có tâm muốn đẩy ra, lại bởi vì sợ té xuống mà không thể không đem duy nhất một tay nắm tại Ngọc Hàn Yên bờ mông.

Nếu đặt ở bình thường, đây tuyệt đối là nhất đẳng hưởng thụ. Chỉ là lúc này, hắn liền nửa phần hưởng thụ tâm tư đều phụng thiếu nợ, hắn duy nhất ý nghĩ là thế nào mới có thể sống hạ xuống.

Nhìn nhìn kia trắng trợn hai người, Lâm Tử Hải toàn thân khí huyết dâng lên, cả người đều nhanh muốn nổ tung.

Trong suy nghĩ nữ thần đồng dạng nhân vật yêu thương nhưng nhớ, đưa lên môi thơm chủ động tác hôn, nhưng mà này đối tượng lại không phải hắn, điều này làm cho hắn như thế nào chịu được?

"Ngọc Hàn Yên, ngươi bây giờ dừng lại còn kịp, ta cam đoan sẽ không giết ngươi!" Lâm Tử Hải thanh âm vô cùng âm trầm, cách không mà đến.

Ngọc Hàn Yên lại căn bản không thêm vào đề ý tới, đầu cũng không quay về, một mảnh chiếc lưới thơm tho dùng sức đỡ đòn Sở Thần hàm răng, như muốn khai mở. Nàng hận không thể đem hắn nhào nặn tiến chính mình nội tâm.

Sở Thần bực mình, dùng sức lắc đầu né tránh, thỉnh thoảng phát ra ô ô tiếng kêu. Hắn kháng cự không thể nghi ngờ để cho vốn là tức giận Lâm Tử Hải lửa giận trong lòng tăng lên.

Trên thực tế, cảnh tượng như vậy, không chỉ có Lâm Tử Hải nhìn không được, liền ngay cả phía trên Chu Hạo nhưng đều nhìn không được.

"Ta Ngọc sư tỷ, Hàn Yên sư tỷ, ngài chính là vợ nữa sắc cũng tìm thích hợp thời gian địa điểm a? Như vậy ngay trước mặt mọi người thanh tú ân ái thật sự hảo sao?"

Chu Hạo nhưng như thế vừa nói, Ngọc Hàn Yên nhin không được ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn nhìn phía trên đạo : "Thức cái gì thức? Ta chính là hảo sắc cũng chỉ nhận thức hần, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ."

Chu Hạo nhưng mặt tối sầm, có muốn hay không như thế ở trước mặt mắt a?

Lại nghe Lâm Tử Hải cả giận nói : "Ngọc Hàn Yên, ngươi quá làm cho ta thất vọng rồi. Ngươi thế nào có thể như vậy? Ta đến cùng đâu không bằng hần? Ta đến cùng đâu không tốt, ngươi không thể cho ta dù cho một cơ hội?"

"Thất vọng? Hừ, ngươi tốt nhất tuyệt vọng. Ta vì cái gì không thể như vậy? Ta thích ai là tự do của ta, ta liền thương hần, cùng hần hôn môi, cùng hần trên giường, vì hần sanh con, ta tất cả đều nguyện ý!"

Ngọc Hàn Yên lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Tử Hải, nói chuyện nói ra, liền Sở Thần có cảm giác mặt đỏ tới mang tai, nàng lại mặt không đỏ tím không nhảy.

Quả nhiên, nữ nhân này hay là cái gì lời cũng dám nói, nàng ôn nhu sẵn sàng tuyệt đối là có lựa chọn. Ngoại trừ Sở Thần, bất kỳ nam nhân trước mặt nàng đều là một tòa băng sơn.

Sở Thần bừng tỉnh có dũng khí nhận cảm giác hạnh phúc, theo bản năng mang nàng ôm chặt chút, lại nghe nàng lại nói : "Ngươi nói ngươi đâu không bằng hần, kia ta cho ngươi biết, trong lòng ta, ngươi không có chút nào so ra mà vượt hần."

Ta chưa bao giờ nghĩ tới cho ngươi cơ hội, lúc trước sẽ không, hiện tại sẽ không, tương lai càng sẽ không. Nếu như không nên ép ta tỏ thái độ, ta chỉ có thể nói một câu, ta đến cùng đâu hảo, đáng ngươi theo đuổi không bỏ? Ta tất cả đều đổi nghề sao?"

Lời còn chưa dứt, Sở Thần liền nhin cười không được, lời này nói, thật là có điểm Ngọc Hàn Yên lúc trước phong cách, một chút không khách khí, một chút không nề mặt.

"Cười cái gì cười, ta nói đều thật sự là." Thấy Sở Thần bật cười, Ngọc Hàn Yên tròn mắt liếc một cái, trong trẻo nhưng lạnh lùng bên trong có khác một loại quyến rũ, rung động lòng người.

Sở Thần cười cười, từ chối cho ý kiến, đang muốn tiếp tục khuyên bảo, Ngọc Hàn Yên lại hít sâu một hơi, phảng phất hạ xuống cái gì quyết đoán, lại một lần nữa nâng trên mặt hần, một ngụm cắn đi lên.

Đã từng vô cùng chán ghét mùi máu tươi, ngày nay lại như thế làm cho người lưu luyến, căn bản không nỡ bỏ buông ra. Sở Thần không có bất kỳ phản kháng, đảm nhiệm nàng cắn môi, đảm nhiệm nàng tham lam hút lấy huyết dịch.

Hồi lâu, Ngọc Hàn Yên ngẩng đầu, thần nhiên cười cười, khoe miệng đỏ tươi như thế yêu dị, giống như chân trời mây tàn.

"Đau đớn, ngươi sẽ vẫn nhớ ta, một nữ nhân đụng ngươi ngươi sẽ nhớ đến ta một lần, một vạn cái sẽ nhớ tới một vạn lần. . ."

Hai cái đồng tử cắt nước, thật sâu lưu luyến si mê ở trong đó dây dưa, chính như chính nàng nói, Băng Liên tâm rộng mở sau, là có thể so với Hòa Diệm Sơn đồng dạng nóng bỏng.

Nói xong, nàng lại một ngụm hung hăng cắn lấy Sở Thần đầu vai, hàm răng lúc dùng lực, nước mắt cũng không tranh giành khi đích bùng lên.

Sở Thần không phản bác được, Ngọc Hàn Yên đối với tình cảm của hần xa xa so với trong tưởng tượng sâu hơn, mà hần, nhưng cũng không tin tưởng vừa thấy đã yêu, lại càng không tin tưởng loại kia đặc thù trong hoàn cảnh sinh ra cảm tình.

Lòng hần trong mắt cảm tình là tịnh thủy lưu sâu, là vô số bình thân trong cuộc sống chồng chất lên lâu ngày sinh tình.

"Làm cho ngươi cái ký hiệu, sau này hội thiếu điểm nữ nhân theo ta đoạt, kiếp sau. . . Kiếp sau không sợ tìm không được ngươi. . ." Hồi lâu, Ngọc Hàn Yên ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mờ lung, lại mang theo ấm lòng mỉm cười.

Trương tự xa nhau lời nói để cho Sở Thần có chút bất an, còn không nghĩ minh bạch, một cổ đến từ cực hàn địa ngục băng tức điên cuồng hướng bốn phía khuếch tán.

Chỉ thấy một đóa hiện ra u quang Băng Liên đột ngột xuất hiện ở Ngọc Hàn Yên tọa hạ, đó là chân chính Mặc Ngọc Băng Liên, mà không phải Tinh mạch hư ảnh.

Toà sen xuất hiện đồng thời, một tia tuyết sắc leo lên nàng U ám đồng tử, phảng phất Băng Tuyết Nữ Thần quân lâm đại địa.

Đột nhiên biến hóa, chẳng những Sở Thần kinh hãi, kia phía sau tức giận đến sắc mặt xanh mét Lâm Tử Hải đám người đồng dạng cực kỳ hoảng sợ.

Trong con mắt tuyết sắc càng ngày càng đậm, trên người Ngọc Hàn Yên hàn khí càng ngày càng thịnh, kia Mặc Ngọc Băng Liên bắt đầu xoay tròn, phát ra u ám quang.

"Đỉnh!"

Phảng phất cái gì bị đánh nát đồng dạng, một đoạn trước đó chưa từng có ký ức tại nàng trong đầu hiển hiện.

Cùng với lạ lẫm ký ức xuất hiện, một đoạn nói mê lời nói xuyên việt thời không mà đến.

"Băng Liên tộc nữ nhân, cả đời chỉ vì một người tách ra, cũng chỉ có thể tách ra một lần. Tách ra thất bại hậu quả, là vĩnh viễn rơi U Minh, không vào luân hồi. Cho nên, Yên nhi, không muốn yêu mến bất kỳ một cái nào nam nhân. . ."

"Không muốn yêu mến bất kỳ một cái nào nam nhân sao?" Hồi tưởng đến trong trí nhớ kia cái cùng mình lớn lên giống như đúc nữ nhân, kia cái trước khi chết như cũ về mặt yêu thương xưng hô chính mình "Yên nhi" nữ nhân, Ngọc Hàn Yên đột nhiên nở nụ cười, "Thế nhưng là mẹ, Yên nhi đã gặp được, Yên nhi làm không được nhìn nhìn hân chết tại trước mặt. Nếu như như vậy tách ra có thể làm cho hân miễn gặp kiếp nan, mặc dù vĩnh viễn rơi U Minh, Yên nhi cũng cam tâm tình nguyện. . ."

Lời nói, Ngọc Hàn Yên đồng tử rớt cục hoàn toàn bị tuyết sắc bao trùm, một đóa hình thoi bông tuyết ẩn ký lặng lẽ xuất hiện ở nàng mi tâm, một đầu mực đậm nhuộm liền tóc đen trong chớp mắt biến bạch, cấp tốc biến dài, trong gió rét loạn vũ.

Lúc này Ngọc Hàn Yên, tựa như từ trên trời giáng xuống Băng Tuyết Nữ Thần, vô cùng lãnh diễm, vô cùng ảo mộng.

Gió lạnh gào thét, như là lông ngỗng nhẹ bay bông tuyết từ trên trời giáng xuống.

Ngọc Hàn Yên khí thế không ngừng kéo lên, Lâm Tử Hải đám người bị ép vừa lui lui nữa.

Cuối cùng nhất bạch con mắt, Ngọc Hàn Yên gắt gao nhìn chăm chăm Sở Thần chỗ phương hướng, phảng phất muốn thấy rõ cái gì, ghi nhớ cái gì, lại trắng xoá một mảnh cái gì đều nhìn không thấy.

Rốt cục, nàng hai mắt nhắm lại, xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị nàng cuộc đời này lần đầu tiên, cũng là một lần duy nhất tách ra.

"Hy vọng có thể thành công a, thế nhưng ai biết được?" Ý niệm trong đầu lặng yên dâng lên, ý niệm trong đầu chủ nhân lại tựa hồ như không thềm để ý chút nào.

Ý niệm dưới sự khống chế, Hàn Băng vốn Nguyên Tinh lực tán nhập toàn thân, tọa hạ Mặc Ngọc Băng Liên tán mát ra từng đạo u quang dung nhập thân thể của nàng, nàng cảm giác mình tại phiêu, có dừng khí Liên Hoa muốn mở ra cánh hoa cảm giác.

Chỉ là hồi lâu, nàng cũng không có ngênh đón loại kia toàn thân lực lượng tràn đầy cảm giác, ngược lại theo thời gian trôi qua, nàng cảm giác lực lượng trong cơ thể đang không ngừng bị hút ra, dần dần, tầm mắt của nàng không hề trắng xoá một mảnh, nàng nhìn thấy Lâm Tử Hải đám người về mặt nhẹ rãng cười tới gần.

"Thế nào có thể như vậy? Chẳng lẽ đã thất bại sao? Không. . ." Ngọc Hàn Yên trong nội tâm vô cùng hoảng hốt, nàng không sợ chết, chỉ là sợ không có thể vì Sở Thần sáng tạo cơ hội chạy trốn.

Đúng lúc này, nàng cảm giác bờ mông bị người hung hăng đánh một chưởng, đón lấy Sở Thần bá đạo thanh âm truyền đến, "Nữ nhân ngốc, không có nắm chắc sự tình thiếu làm. Lúc trước không phải nói hảo sao, ngươi đem tâm đóng băng, cái chìa khóa giao cho ta, vậy sau, rồi mới rời đi."

"Nói hay lắm nghe, Hắc Phong Linh bị đuổi giết thời điểm ngươi có nắm chắc không? Từ trong lòng núi rút lui khỏi thời điểm ngươi có nắm chắc không? Ngươi cũng có thể như vậy vì ta hi sinh, vì cái gì ta không thể?"

Nhìn nhìn Sở Thần một mảnh Kỳ lân tí gắt gao núp lại ngồi xuống Mặc Ngọc Băng Liên, mang nàng tách ra quá trình sống sờ sờ cắt đứt, Ngọc Hàn Yên thần kỳ phần nộ.

Sở Thần cái gì cũng không nói, trực tiếp đè lại nàng sau eo dán ở trên người mình, mực quang sáng rực đạo : "Vậy là ta thích, cũng không phải vì ngươi, chỉ là một chủng tập quán mà thôi. Nhưng ngươi, chính là không thể!"

"Bằng cái gì?" Ngọc Hàn Yên dùng sức vặn vẹo, đều nhanh tức điên.

Sở Thần hếch eo thần khí đạo : "Chỉ bằng ngươi là nữ nhân, ngươi muốn là nhiều cây côn, ta tuyệt không gần ngươi, tùy ngươi thế nào chết."

Nói xong, cũng mặc kệ Ngọc Hàn Yên có hay không lĩnh hội, đột nhiên đem Mặc Ngọc Băng Liên bóp nát, hét lớn một tiếng, trực tiếp mang nàng trở lên ném đi.

"Chu Hạo nhưng, đưa nàng rời đi, nếu như còn có thể sống được, ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình."

"Ngu xuẩn nữ nhân, nhớ rõ chuyện ngươi đáp ứng ta, rời đi Lôi Ứng quốc, hảo hảo sống sót. . ."

Cuối cùng nhất thanh âm truyền đến, Ngọc Hàn Yên một tiếng thét lên, "Hỗn đản, không muốn!"

Giữa không trung, nàng dùng sức vươn tay, muốn bắt lấy chút cái gì. Lại chỉ có thể trở mắt nhìn Sở Thần thiêu đốt lên từ sắc thương viêm một quyền cùng

Lâm Từ Hải âm độc vô cùng một chương đụng vào nhau.

Gió lạnh Liệt Hòa, nằng lại một lần nữa nhìn nhìn gương mặt đỏ cách mình càng ngày càng xa. Cũng lúc đó, một cổ thật sâu đau đón xông lên đầu, đau đến vô pháp hô hấp.

Nàng bùng tỉnh nhớ tới, lần đầu tiên hấn tại đám gió đen thứu trong vây công đẩy ra chính mình, đem chính mình đưa cách hiểm cảnh, chính mình lại độc thân phạm hiểm

Lần thứ hai tại dưới nước thăm nghĩ, núi lở thời điểm hấn không chút nghĩ ngợi liền đem chính mình ném ra, chính mình lại bị chôn ở không có thiên lý dưới chân núi.

Hôm nay là lần thứ ba. . .

"Vì cái gì mỗi một lần đều là người ném khai mở ta, ta còn muốn vì người thương tâm, vì người nỉ non, người thật sự rất hỗn đản có biết hay không? Người liền một lần bị ta vứt bỏ cơ hội cũng không cho ta, lừa đảo, hỗn đản. . ."

Lâm Khê Nhược một tay đem thất hồn lạc phách Ngọc Hàn Yên tiếp được, gắt gao ôm lấy nàng không cho nàng tránh thoát. Trong lòng mình lại không hiểu có chút chua xót.

"Nếu như thay đổi là ta, hấn còn có thể như vậy cứu ta sao? Có lẽ sẽ a, bắt quá kia đều là chuyện đã qua. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Âm Dương đám gió đen

Lâm Từ Hải chương lực âm độc vô cùng, mang theo một cổ thực cốt hàn khí, cùng Sở Thần nắm tay đụng vào nhau nhảy mất, liền tùy thời xâm lấn thân thể của hấn gân mạch.

Chỉ là đối mặt Kỳ Lân Tỉ, loại này âm độc thủ đoạn không chút nào có tác dụng, căn bản không gây thương tổn được hấn mảy may.

Liều mạng một cái mà mảy may không tổn hại, điều này làm cho hấn không khỏi có chút kinh ngạc, này Lâm Từ Hải không phải nội môn thứ mười sao? Thế nào tại đây điểm sức nặng? Vốn tưởng rằng một chương này hạ xuống, hấn hoặc nhiều hoặc ít (*) hội chịu chút tổn thương mới đúng, không nghĩ tới hoàn toàn không phải như vậy chuyện quan trọng.

Thăng đến thân thể hăng hái hạ xuống, hấn mới hiểu được, hấn hôm nay đã không phải Thối Thể Cảnh, mà là Tinh Nguyên Cảnh.

Tinh Nguyên Cảnh nhất trọng tu vi, cộng thêm cao tới Ngũ phẩm hóa diễm bốn nguyên, lại phụ lấy ngưng tụ thành Tinh Nguyên sau dễ sai khiến Kỳ Lân Tỉ, tuy còn không phải là đối thủ của Lâm Từ Hải, nhưng Lâm Từ Hải tùy tiện một chương liền muốn tổn thương hấn, tựa hồ rất không có khả năng.

"Đáng chết, thậm chí ngay cả tổn thương cũng không có, cho dù đột phá đến Tinh Nguyên Cảnh cũng không phải như thế mạnh mẽ mới đối với! Mau tìm kia cánh tay đến tột cùng là cái gì? Như thế cứng rắn, liền Hàn Băng Chương của ta lực cũng không thể thấm thấu."

Yêu Cẩm phía trên, Lâm Từ Hải sắc mặt xanh mét, căn bản đều không để ý hội đào tẩu Chu Hạo nhưng ba người, chỉ là gắt gao hướng Sở Thần rơi xuống phương hướng đuổi theo.

Ở bên cạnh hấn không xa, mặt nạ nam đám gió đen lạnh lùng nói : "Bất kể là cái gì, hủy diệt chúng ta hơn hai mươi năm tâm huyết, hấn liền phải trả giá lớn. Ta muốn bắt lấy hấn, đưa hấn cái tạo thành tới cường yêu thú chiến sĩ, đời đời kiếp kiếp cung cấp ta nô dịch."

"Nói hay lắm, ta đang cảm thấy giết hấn đi không khỏi quá mức tiện nghi, hay là đen Phong huynh nghĩ đến chu đáo." Lâm Từ Hải cười ha hả.

"Quá khen." Đám gió đen gât gât đầu, sáo nhỏ vượt qua tại miệng, ngăn ngại tiếng sáo vang lên. Kia quý dị giai điệu, nhịp điệu tại tinh lực thúc dục dưới lan ra, gần như chỉ là trong chớp mắt, dưới Phương Lâm bên trong gào thét chấn thiên.

Giữa không trung, Sở Thần tứ chi mở ra, tận lực giãn ra thân thể của mình, do đó giảm xuống tốc độ rơi xuống, nghe được phía dưới hung tàn khát máu gào to, không khỏi trong lòng xiết chặt.

"Ngự Thủ Môn gia hỏa quả nhiên khó chơi." Sở Thần trong nội tâm thầm mắng.

Tuy không biết phía dưới là cái gì đồ vật, thế nhưng từ kia mặt nạ của Ngự Thủ Môn nam chi thủ, e rằng không phải hấn khổng chế yêu thú chính là đã từng thấy qua cái loại kia yêu thú chiến sĩ.

Mà nghe này hung tàn tiếng kêu, tựa hồ là yêu thú chiến sĩ tính khả năng cao hơn một chút.

Nếu thật là nói như vậy, kia không khỏi cũng quá đáng sợ. Hắc Phong Linh chỗ đó yêu thú chiến sĩ vừa mới bị tận diệt, hiện giờ mới đi qua không được nửa tháng, cư nhiên lại tạo ra một đám tân, xem ra số lượng còn không thiếu.

"Khó trách Khai Cuồng Vương Phủ không tiếc bóc lột thiên hạ to lớn sơ suất, cũng phải tiến hành loại này cực kỳ tàn ác nghiên cứu. Yêu thú này chiến sĩ chẳng những thực lực mạnh mẽ, còn dễ dàng khổng chế, xác thực nếu so với chiêu dụ Tinh mạch vô giả dễ dàng hơn nhiều."

Trong nội tâm ý niệm trong đầu xoay nhanh, Sở Thần trong tay đột nhiên xuất hiện hai phiến "Cánh". Hai tay tất cả một cái, rất đơn sơ đồ vật, lúc này lại giống như chân chính đôi cánh, để cho hấn trên không trung lướt đi.

Mặc dù lớn trên mặt như cũ tại xuống đáp xuống, nhưng hạ thấp tốc độ cùng phương hướng đều đạt được hữu hiệu khổng chế. Ít nhất, hấn có thể lựa chọn đáp xuống địa điểm, mà không đến mức bị kia mặt nạ nam triệu tập lại đồ vật vây công.

"Hảo hảo hoạt tiểu tử. Bất quá, cho rằng như vậy sẽ không sao rồi? Hôm nay, ngươi chính là trong lòng chi chym, tin rằng ngươi có chạy đằng trời." Trông thấy Sở Thần cử động, Lâm Tử Hải một tiếng hừ lạnh, nguyên bản dừng lại Yêu Cầm lần nữa vỗ cánh, nhanh chóng hướng Sở Thần tới gần.

"Hoa dạng thật không ít, lần trước bị ngươi thực hiện được, cho rằng lần này còn có thể may mắn vượt qua kiểm tra sao? Không khỏi quá coi thường ta đám gió đen bốn sự." Mặt nạ nam đồng dạng mục quang lạnh lẽo, biến hóa tiếng sáo đồng thời, dưới chân Yêu Cầm nhanh chóng hướng Sở Thần tới gần.

Cao tốc lướt đi, Sở Thần căn bản không hướng sau nhìn, biết rõ phía sau hai người đang nhanh chóng đuổi theo, hấn nhưng lại không thể không đem tất cả tinh lực đặt ở rút xuống địa điểm lựa chọn.

Rất nhanh, hấn lựa chọn sáng suốt vì hấn tìm được một đường sinh cơ.

Hấn nhìn thấy cách đó không xa có cái nhập khẩu. Nhập khẩu đi đến bên trong, là một mảnh hạp cốc. Hạp cốc uốn lượn khúc chiết, bên trong tựa hồ bao phủ một tầng sương mù dày đặc, căn bản thấy không rõ tình huống bên trong.

Để cho hấn cao hứng chính là, này hạp cốc rất chật vật, ước chừng chỉ có cho hai người sống vai mà đi độ rộng.

"Chính là chỗ đó, chỉ cần đi vào hạp cốc, bất luận là theo hiểm mà thủ, hay là hướng thâm xử bỏ trốn, hy vọng chạy trốn đều gia tăng thật lớn."

Dưới sự hưng phấn, Sở Thần nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, hướng kia hạp cốc chỗ mà đi.

Bởi vì đang ở không trung, hấn căn bản không nhìn thấy có một khối tấm bia đá từ mí mắt phía dưới chạy đi. Đồng dạng cũng không có phát hiện cao tốc đuổi theo Lâm Tử Hải cùng mặt nạ nam về mặt nụ cười giả tạo thả chậm tốc độ.

"Cuối cùng an toàn lục." Hạp cốc trên miệng, Sở Thần trong nội tâm cảm thấy phấn khởi, hấn cảm giác chỉ cần đi vào hạp cốc, mạng nhỏ liền xem như bảo vệ.

Lúc này, hấn đương nhiên sẽ không do dự, lúc này nhấc chân liền muốn tiến nhập hạp cốc. Đúng lúc này, Lâm Tử Hải thanh âm từ phía sau truyền đến, nghe vào tựa hồ có chút xa, cũng không có đuổi theo ý tứ.

"Biết không được, cho nên ý định bỏ qua?" Sở Thần thầm nghĩ, vừa nghĩ như thế, liền cũng không nóng nảy, chậm rì rì quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, Lâm Tử Hải cùng mặt nạ nam hai người đứng ở mấy chục thước có hơn địa phương, tại bọn họ phía sau, một đám người không ra người quỷ không ra quỷ yêu thú chiến sĩ làm cho người buồn nôn được quả muốn nhà.

Duy nhất không hiểu là, hai người kia mang trên mặt một loại mười phần quỷ dị cười, phảng phất có cái gì âm mưu sắp thực hiện được.

"Thế nào? Gọi ta lại nên không phải muốn cho ta dừng lại cùng các ngươi quyết đấu a? Nếu như nói như vậy hay là miễn khai mở tôn miệng, ta không có như vậy ngu ngốc." Trong nội tâm hồ nghi, Sở Thần lạnh lùng nói.

"Sở sư đệ suy nghĩ nhiều, gọi lại ngươi đương nhiên không phải là vì quyết đấu. Chỉ là lo lắng cuộc nhìn không đến ngươi rồi, cho nên muốn với ngươi tự ôn chuyện mà thôi, ngươi cứ nói đi, đen Phong huynh?" Lâm Tử Hải che miệng mà cười, cười run rẩy hết cả người.

Sở Thần trong nội tâm ác hàn, nổi da gà trên da. Lại thấy mặt nạ nam đám gió đen né sang một bước, mặt lạnh đạo : "Như Lâm huynh suy nghĩ, đám gió đen cũng muốn mở mang kiến thức Sở sư đệ đến cùng những người nào, có thể được thể từ Điện hạ coi trọng như thế."

"Thế từ Điện hạ? Quả nhiên là Lôi Ngao." Sở Thần hai mắt hí lại, lúc này cười lạnh nói : "Chỉ là bắt tài, bắt quá hai mắt hai lỗ tai, cũng không phải ba đầu sáu tay. không giống có ít người, làm đều là nhận không ra người hoạt động, cho dù thân là quyền cao chức trọng thế tử, cũng không qua là lừa đời lấy tiếng hạng người."

Lâm Từ Hải hai người sững sờ, đồng thời cười ha hả.

"Chuyện cho tới bây giờ, liền không cần quanh co lòng vòng.

Ngươi không phải là muốn nói những vật này sao? Yêu thú này chiến sĩ đích xác nhận không ra người, vì nghiên cứu ra hoàn mỹ nhân thú dung hợp phương pháp, đại lượng chế tạo yêu thú chiến sĩ, hơn 20 năm gần đây, người bị chết không có mười vạn cũng có tám vạn.

Có thể nói, chúng đều là sống sờ sờ nhân mạng cùng huyết tính chồng chất ra. Bất quá, đây hết thảy đều là đáng, chỉ cần có chúng, thế tử Điện hạ nghiệp lớn đều có thể, ta Ngự Thú Môn sẽ trở thành Lôi Ưng quốc thậm chí toàn bộ thiên hạ tối cường tông môn."

Đám gió đen thanh âm khàn khàn mà điên cuồng, giống như cái tư tưởng cực đoan cuồng nhiệt giáo đồ, toàn thân tản ra điên cuồng khí tức.

Sở Thần không chịu được nộ khí dâng lên, đầu hấn một lần phát hiện lại có người đem một kiện mất trí sự tình nói như thế đương nhiên.

Chẳng lẽ quyền thế thật sự như vậy trọng yếu? Vì dã tâm của mình, không tiếc để cho ngàn vạn bá tánh hài cốt khắp nơi!

"Hảo một cái Khai Cường Vương Phủ, hảo một cái nghiệp lớn đều có thể. . ."

Trong nội tâm một mảnh âm hàn, Sở Thần phảng phất lại một lần thấy được kia trẻ mới sinh chết mà không bé hai mắt. Kia song ngay thơ chất phác trong mắt, Trần đây đối với thế giới hiểu kỳ, trần đây đối với tử vong khó hiểu.

Dần dần, hấn lửa giận trong lòng chưa từng có tăng vọt, hai mắt màu đỏ tươi, quá nhuộm máu sắc, tay phải đầu ngón tay bất kỳ nhưng tử mạng hiển hiện, lợi trào lạng yên duỗi ra.

"Súc sinh, các ngươi chính là một đám heo chó không bằng súc sinh! Các ngươi bằng cái gì quyết định người khác sinh tử? Ai vậy cho quyền lợi của các ngươi?"

"Ha ha, lời này thật tốt cười, cường giả, tự nhiên có thể quyết định kẻ yếu sinh tử. Tựa như hiện tại, chúng ta muốn cho ngươi chết, ngươi không thể sống. Thân ái, ngươi nói đúng hay không?" Đám gió đen cười to, đột nhiên" " một tiếng, trên mặt mặt nạ màu bạc nổ bung.

Chỉ là liếc một cái, Sở Thần đầy ngập phần nộ nhất thời tiêu thất vô ảnh vô tung, khom người thẳng nhả nước chua.

vốn tưởng rằng kia âm thanh thân ái là nói với Lâm Từ Hải, như vậy đã đủ buồn nôn, lại không nghĩ rằng căn bản không phải. Đám gió đen căn bản là nói với tự mình, chuẩn xác mà nói, là đứng chính mình mặt khác hé mở mặt nói.

"Ồi, ngươi xem ngươi, tiểu suất ca cũng bị ngươi hù đến sao? Thật là xấu!" Trong veo nữ sinh từ đám gió đen trong miệng nhỏ ra, làm cho người sờn tóc gáy, liền ngay cả Lâm Từ Hải đều có chút chịu không được, tiềm thức cách xa vài bước.

"Thế nào dạng? Tiểu suất ca, Tỷ tỷ là không phải rất đẹp, có nghĩ là muốn cùng tỷ tỷ cùng đêm đẹp?" Người nữ kia âm thanh lại Mị Hoặc nói.

"Chẳng lẽ ta không thỏa mãn được ngươi sao? Thân thể này thế nhưng là có ta một nửa, mỗi lần khác thường vật xen vào thân thể, ta cũng cảm giác vô cùng buồn nôn!" Hắc phong bạo nóng này thanh âm vang lên, nghe lời kia, Sở Thần lại càng là toàn thân vô lực.

"Ngươi còn có mặt mũi nói, từ khi với ngươi Hợp Thể, ngươi vật kia còn có thể dùng sao? Ngươi cầm cái gì tới thỏa mãn ta? Ngón tay? Dưa leo?" Giọng nữ.

"Ngươi theo ta tính? Ta còn muốn với ngươi hảo hảo tính. Từ khi với ngươi Hợp Thể, đại tiện muốn ngồi cạnh, đi tiểu cũng phải ngồi cạnh, mỗi tháng còn muốn mặc danh kỳ diệu chảy máu, còn mẹ nó muốn kẹp lấy đồ vật đi đường. . ." Giọng nam

Sở Thần vốn toàn thân phát lạnh, nghe được như thế vừa ra lại cũng nhin không được nữa chột cười lên tiếng, suýt nữa một ngụm Đại Di Mị phun ra.

Ở đâu ra hai cái hiếm thấy, cũng quá khôi hài a? Khó trách hội điên cuồng đến đem thân thể dung hợp đến một chỗ.

Nói, chẳng lẽ như vậy mới là thật yêu? Chân ái chính là ta trong có ngươi, ngươi trong có ta, mọi người cùng nhau đại, một chỗ nhỏ, một chỗ ngón tay cùng dưa leo, còn muốn một chỗ Đại Di Mị?

"A..., thế giới này quá điên cuồng, nguyên lai cho rằng Ngọc Hàn Yên nữ nhân kia không bình thường. Hiện tại xem ra, nàng quả thực là quá bình thường. . ." dùng sức lắc đầu, Sở Thần nhất thời có dừng khí ảo giác, hấn không còn tin tưởng yêu.

Cảm giác nghe nữa hạ xuống chính mình liền muốn qua đời, Sở Thần quay người ý định rời đi. Đột nhiên phía sau một tiếng kêu rên truyền ra, xoay người nhìn lại, lại là nhất kiếm thái sắc Lâm Từ Hải xuất thủ, đám gió đen mềm ngã xuống trên mặt đất.

"Đây là?" Sở Thần trong nội tâm hồ nghi, tò mò nhìn Lâm Từ Hải. Thăm nghĩ gia hỏa này thế nào chuyện quan trọng, không phải một bọn sao? Thế nào đột nhiên đối với chính mình người ra tay? Chẳng lẽ cũng bị dọa?

Được rồi, Lâm Từ Hải đích xác cũng hù đến, vừa nghĩ tới đi theo một cái biến thái hợp tác rồi như vậy lâu, cái kia thủy tinh tâm liền toái được không muốn không muốn.

"muốn cười liền cười, qua hôm nay ngươi chính là muốn cười không có cơ hội. Vốn không muốn như thế sớm nói cho ngươi, đều do chết biến thái." Lâm Từ Hải khuôn mặt hàm sát, đối với đám gió đen mặt chính là một hồi bạo giẫm.

Sở Thần sững sờ, cái gì gọi sau này sẽ không cơ hội? Hắn sau này khẳng định sống được hảo hảo, so với bất luận kẻ nào đều đặc sắc được không?

Thấy Sở Thần không biết cái gọi là, Lâm Từ Hải lãnh lạnh cười nói : "Ngươi đại khái là không biết a? Ngươi phía sau có thể không phải đồng dạng địa phương, không tin, ngươi xem một chút kia khối bia!"

Sở Thần bán tín bán nghi, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tấm bia đá viết ba chữ lớn, "Sương mù lĩnh".

Mà ở ba chữ lớn bên cạnh, còn có một nhóm chữ nhỏ -- vừa vào sương mù sâu tựa như biển, từ đó quay đầu lại là tin đồn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mê Vụ Lĩnh

"Vừa vào sương mù sâu tựa như biển, từ đó quay đầu lại là tin đồn. . ." Nhìn nhìn kia trải qua gian nan vất vả pha tạp chữ viết, Sở Thần yết hầu không khỏi hơi khô chất.

Hiện giờ chính là thiên tượng mà không đen thời điểm, có sương mù dày đặc không tiêu tan vốn cũng không bình thường. Chỉ là lúc trước hắn vội vã chạy thoát thân, căn bản không có thời gian muốn những thứ này.

Hiện giờ tinh tế nghĩ đến, nơi này đích xác có chút không đúng. Không riêng gì kia trong hạp cốc sương mù, liền ngay cả hắn chỗ cốc khẩu, nhìn qua ngoại trừ tuổi Nguyệt Phong mưa khắc vết, cũng không khác bất cứ dấu vết gì.

Cũng chính là, nơi này chẳng những ít ai lui tới, liền ngay cả trong núi rừng dã thú cùng yêu thú, đều theo bản năng tránh đi cái chỗ này. Có thể thấy Mê Vụ Lĩnh này tuyệt đối không phải cái gì địa phương tốt.

Ngẩn ngui trầm tư sau khi, Sở Thần mục quang lần nữa trở nên kiên định lên.

Con đường phía trước nguy hiểm thì như thế nào? Tổng vẫn có một đường sinh cơ. Mà nếu như cùng Lâm Từ Hải liều mạng, không phải hắn không có tự tin, mà là hắn rõ ràng thực lực của mình, chân chính sinh tử đánh đấm, hắn tuyệt không phải là đối thủ của Lâm Từ Hải.

Lâm Từ Hải bài danh nội môn thứ mười, tu vi ít nhất tại Tinh Nguyên Cảnh thất trọng, mà hắn mới mới vào Tinh Nguyên Cảnh. Trong đó chênh lệch to lớn, nương tựa bốn nguyên cùng Tinh mạch là vô pháp bù đắp.

Thay vì tiến hành một hồi vô vị chiến đấu, không bằng mạo hiểm đánh cược. Người khác đi không ra Mê Vụ Lĩnh, không có nghĩa là hắn chạy không thoát. Tâm niệm nhanh chóng chuyển động, Sở Thần như cũ quyết định xâm nhập Mê Vụ Lĩnh.

Chỉ là tại xâm nhập lúc trước, hắn còn có chút nghi hoặc cần coi bỏ. Nghĩ nghĩ liền châm chọc nói : "Ngươi không dám đi vào?"

Biết rõ đây là Sở Thần khích tướng, Lâm Từ Hải như trước giận tím mặt. Chỉ là lo Mê Vụ Lĩnh truyền thuyết, nhìn nhìn kia dần dần đi tiệm cận sương mù, hắn đột nhiên lại nở nụ cười.

"Sắp chết còn muốn kéo cái đẽm lưng, ngươi ngược lại là nghĩ khá lắm. Ngươi cho rằng ta ngu ngốc sao? Ta sẽ không đi vào, có bản lĩnh ngươi xuất ra, ta cam đoan cho ngươi công bình độ sức cơ hội."

Lâm Từ Hải vẻ mặt trào phúng, dưới cái nhìn của hắn, Sở Thần tuyệt đối chết chắc rồi. Nếu như hắn không tuyển chọn đáp xuống mà lựa chọn một mặt chạy thực mạng, nói không chừng còn nhiều hơn phí một phen tay chân. Ngày nay hắn lại đáp xuống sương mù hạp cốc nhập khẩu, cũng tuyệt đối là tự tìm đường chết.

Mê Vụ Lĩnh tồn tại thời gian, so với Bích Tiêu Tông càng thêm lâu dài. Mà ở có ghi lại mấy ngàn năm thời gian, nơi này vẫn là một mảnh cấm địa.

Đây là một cái Hắc Phong Lĩnh hoàn toàn vô pháp so sánh địa phương, Mê Vụ Lĩnh khủng bố, không tại ở huyết tinh, không tại ở trong đó sinh vật, mà ở tại nó an tĩnh, ở chỗ mãi mãi xa tán không đi sương mù.

Phàm là xâm nhập người, vô luận hữu ý vô ý, cuối cùng đều nhân gian bốc hơi, mai danh ẩn tích. Không ai biết bọn họ sống hay chết, càng thêm không ai biết bọn họ đã tạo ngộ cái gì.

Mà vô luận mọi người thế nào phỏng đoán, nàng đều một mực lẳng lặng đứng sừng sững, trăm ngàn năm không thay đổi, trăm ngàn năm không phát ra một thanh âm nào.

Không ai biết Mê Vụ Lĩnh bên trong đến cùng có cái gì, là thiên đường, hay là địa ngục? Mọi người chỉ thấy không tiêu tan sương mù dày đặc, mênh mông không biết.

Có một loại sợ hãi, cũng không cần người tự thể nghiệm, liền có thể làm cho người ta sợ. Mà Mê Vụ Lĩnh sương mù dày đặc, liền có như vậy một loại ma lực.

Cột mốc biên giới ra, Lâm Từ Hải căn bản không dám phạm Lôi Trì một bước. Vô luận Sở Thần như thế nào lưỡi rọc rờ Liên Hoa, hẳn nhớ kỹ một chút, đó chính là tuyệt đối không thể lướt qua cột mốc biên giới.

Thấy Lâm Từ Hải như thế phản ứng, Sở Thần ngược lại yên lòng, hướng trên mặt đất ngồi xuống, giả bộ sầu não đạo : "Sur huynh quả nhiên cơ cảnh, xem ra ta là muốn một mình lên đường.

Chi tiếc, đến chết ta cũng không minh bạch hành tung của mình thế nào hội tiết lộ ra ngoài. Suy nghĩ một chút, thật đúng là không cam lòng....!"

Nói qua, phảng phất muốn chứng minh chính mình oán hận đồng dạng, lại vẽ mặt hung ác lệ đạo : "Đừng làm cho ta biết là ai bán đứng ta, bằng không ta thành quý cũng không buông tha hần!"

"Chắc chắn, ta liền thích xem người bộ dáng bây giờ, bệnh tâm thần, oán hận, tuyệt vọng, bất lực! Ha ha. . ." Lâm Từ Hải cười to, gần đây nhân tiện nói : "Người đã đều như thế nói, ta đây không đề phòng nhắc nhở một chút, tin tức, là từ Thanh Tiêu Các truyền tới."

Sở Thần trong nội tâm nhảy dựng, không nguyện ý nhất chuyện đã xảy ra đúng là vẫn còn phát sinh.

Vừa mới bắt đầu bị tập kích thời điểm hần liền nghĩ qua, lần này xuất hành trong bốn người, chân chính biết lộ tuyến cùng chỗ mục đích, cũng liền Chu Hạo nhưng cùng Ngọc Hàn Yên hai người.

Về phần hần cùng Lâm Khê Nhược, bởi vì là lần đầu tiên tới chỗ như thế, căn bản làm cho không rõ tình huống, cho nên căn bản chưa nói tới để lộ bí mật.

Mà Chu Hạo nhưng cùng Ngọc Hàn Yên trong hai người, Chu Hạo nhưng lệ thuộc ngọc tiêu cung, cùng người của Lôi Tiêu Điện đúng là đối đầu, hần không có khả năng đem tin tức tiết lộ cho Lôi Tiêu Điện. Mặc dù ngọc tiêu cung cao tầng có người biết, để lộ bí mật ra tính khả năng cũng gần như là không.

Kể từ đó, có khả năng nhất tiết lộ bí mật ngọn nguồn liền trực chỉ Ngọc Hàn Yên. Đây cũng là lúc trước trong sơn động Sở Thần thăm dò nguyên nhân của nàng, ngày nay Lâm Từ Hải như thế vừa nói, trong nội tâm suy đoán rốt cục đạt được chứng thực.

"Quả nhiên vấn đề hay là xuất ở trên người người a!" Một tiếng than nhẹ, Sở Thần cũng lúc đó trong lòng nặng nề.

Nhưng rất nhanh, hần lại nở nụ cười, bất luận như thế nào, hần đều tin tưởng không phải Ngọc Hàn Yên cố ý đem kế hoạch tiết lộ.

Bằng hần rõ ràng, Ngọc Hàn Yên làm không ra chuyện như vậy, cũng không có làm như vậy động cơ. Quan trọng nhất là, nếu quả thật chính là nàng, như vậy nàng không có khả năng một mực cùng ở bên cạnh hần, đậm mật sinh tử.

Vừa nghĩ như thế, Sở Thần trong nội tâm lớn nhất bí ẩn rốt cục rõ ràng, tuy Lâm Từ Hải không có nói rõ, nhưng Thanh Tiêu Các bên trong, cùng hần từng có quan hệ người có mấy cái?

Một cái Bích Hoa, muội muội của Bích Ngưng, cùng Lôi Tiêu Điện đi lại thân mật, phái người xuống tay với hần, lại sung lúc Tiêu Tiểu bị thương đồng lõa, cuối cùng còn bởi vậy bị Bích Ngưng giam cầm một tháng.

Vô luận động cơ, hay là đạt được tin tức năng lực, Bích Hoa không thể nghi ngờ là hiểm nghi lớn nhất một cái.

Ngoài ra, kia cái đối với Bích Ngưng cố ý, từng hữu ý vô ý uy hiếp qua Sở Thần Thanh Vân bảng người thứ ba -- Nam Nhược Phong, nó hiểm nghi cũng không nhỏ.

"Hy vọng là Nam Nhược Phong a, tuy thực lực càng mạnh, trước mắt căn bản vô pháp đối phó, nhưng ít ra không có cái gì tâm lý gánh nặng. Nếu như là Bích Hoa. . ."

"Hô!" Sở Thần thở dài ra một hơi, mặc dù dùng sức lắc đầu, Bích Ngưng bóng dáng lại ở trong đầu hần, xua không tan.

"Nhìn nhau cười cười, lại quay đầu, chính là người qua đường!" Trong nội tâm cười khổ, hần bưng tình phát hiện, từng là rộng rãi tại thời khắc này, cư nhiên hiển lộ như thế buồn cười. Cuối cùng, hần không muốn đề cho nàng làm khó, dù cho, hần nên vì khó chính mình.

Ở nơi này dạng trong suy nghĩ, Lâm Từ Hải ác độc thanh âm lần nữa vang lên.

"Biết không? Các ngươi còn không có xuất phát, chúng ta đã bắt đầu bố cục.

Hắc Phong Lĩnh là đạo thứ nhất truy sát, uy lực còn lại truyền tẩu, đám gió đen xuất thủ, về phần mục đích, rất đơn giản, giết ngươi. Về phần Ngọc Hàn Yên, năng căn bản chính là chịu ngươi liên quan đến, năng cùng với không tốt hết lần này tới lần khác với ngươi?

Chỉ tiếc, chúng ta ai cũng không nghĩ tới, ngươi chẳng những không chết, ngược lại còn Tương Vương phủ như thế nhiều năm tâm huyết hủy hoại chỉ trong chốc lát. Chỉ lần này một mảnh, ngươi liền có thiên đại tội, ai cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, dạng như vậy, phảng phất Sở Thần thật sự có thiên đại lỗi.

"Quả là thế." Sở Thần trong nội tâm hiểu rõ, cũng không đem lực chú ý đặt ở kia sớm đã ngờ tới trên sự tình, mà là lạnh lùng nói : "Tội? Thực buồn cười, ngươi bằng cái gì nhận định ta có tội? Nếu như nói thật sự có tội, vậy có tội cũng là ngươi, là hắc, là Lôi Ngạo, là Khai Cuồng Vương những cái này đã tâm bưng bưng, xem nhân mạng như cỏ giới gia hỏa."

"Tùy ngươi thế nào nói, dù sao ngươi sẽ chết." Lâm Từ Hải nhún nhún vai, mười phần không cho là đúng.

Nói xong, lại về mặt nhẹ nhõm đạo : "Bất quá nói lại, ta còn thật sự có chút bội phục ngươi, cư nhiên có thể tại loại trình độ đó truy sát dưới mạng sống, chẳng những bảo vệ chính mình, liền ngay cả Ngọc Hàn Yên nữ nhân kia cũng chia không hề có tồn tại. Điểm này, ta tự nhận làm không được."

Sở Thần cười nhạo, "Vậy thì như thế nào? Cuối cùng không phải là bị các ngươi bức đến hiện giờ loại này tuyệt cảnh?"

"Ha ha, kỳ thật chính ta cũng không có nghĩ đến sẽ có như thế một ngày. Tại kế hoạch của ta, Hắc Phong Lĩnh ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ta hoàn toàn không cần phải xuất thủ. Thế nhưng là trước khi đi Lôi Ngạo sư huynh vẫn là đem ta phái đến có cái thôn nhỏ, nói là để nghỉ ngơi nhất."

Nói đến đây, Lâm Từ Hải dừng một chút, chợt mục quang cổ quái nhìn về phía Sở Thần : "Lúc ấy ta rất không cho là đúng, ta cho là hắc xem trọng ngươi rồi. Lại không nghĩ rằng, ngươi cư nhiên thật sự trốn ra Hắc Phong Lĩnh, sống sờ sờ đi đến trước mặt của ta. Mà ta, rõ ràng còn thực phòng đến đó cái vạn dặm một. Ngươi nói, là không phải rất buồn cười?"

Sở Thần bất động thanh sắc, yên lặng đứng đây, đột nhiên cười nói : "Đích xác buồn cười. Lôi Ngạo buồn cười, hắc cho rằng kia cái hai năm ước hẹn có thể tề liệt ta, để ta buông lỏng cảnh giác, nhưng trên thực tế, ta chưa bao giờ chịu hắc giấu kín. Đang bởi vì này, ngươi thấy được, ta chuẩn bị rất nhiều nhìn như vô dụng đồ vật, những vật này lần lượt cứu ta thoát hiểm."

Nói qua, Sở Thần lung lay trong tay hai cái giản dị "Cánh", điềm nhiên như không có việc gì thu hồi, lại mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn nhìn Lâm Từ Hải đạo : "Về phần ngươi, lại càng thêm buồn cười.

Căn bản không rõ ràng thực lực của ta, hết lần này tới lần khác tự cho là đúng, cho rằng kế hoạch của mình không chệ vào đâu được. Lại không nghĩ rằng đứng trước thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều là thoáng qua như mây khói, một kích tức toái.

Cho nên ngươi nhắm vào âm mưu của ta lập đi lập lại nhiều lần phá sản, dù cho hiện giờ ngươi tự mình xuất thủ, đều chỉ có thể đem ta bức đến một cái chỉ tốt ở bề ngoài tuyệt cảnh, mà vô pháp chân chính giết chết ta. Ngươi nói, ngươi là không phải rất buồn cười?"

"Ngươi. . ." Lâm Từ Hải mặt mũi tràn đầy trướng hồng, rất nhanh lĩnh tỉnh phía trả lời lại một cách mỉa mai đạo : "Hừ, sắp chết đến nơi cái lại cứng rắn, ngươi cho rằng ta vì cái gì không được giết ngươi? Ngươi cho rằng ngươi có thể còn sống từ bên trong đi ra? Nếu như nói ta buồn cười, vậy ngươi càng buồn cười. Tiến vào Mê Vụ Lĩnh còn muốn còn sống trở về, được kêu là nói chuyện hoang đường viễn vông, hiểu không?"

Sở Thần hít sâu một hơi, cũng không nói chuyện, chỉ là yên lặng quay người.

Sắc trời càng ngày càng mờ, kia trong hạp cốc sương mù dày đặc đang lấy mắt thường có thể thấy tốc độ cuốn tới, không bao lâu nữa, hắc sẽ cuốn vào trong sương mù dày đặc.

Dựa theo Mê Vụ Lĩnh truyền thuyết, một khi cuốn vào sương mù dày đặc, có lẽ cuộc đời này hắc cũng khó có khả năng lại thấy ánh mặt trời. Chỉ là lúc này, hắc lại hết lần này tới lần khác có dũng khí ý chí chiến đấu sục sôi cảm giác.

Giang sơn thay có tài tử xuất, tất cả linh phong tạo mấy trăm năm.

Với tư cách là một cái từng là khoa học công tác giả, Sở Thần tin tưởng vững chắc, tất cả quá cuối cùng sẽ bị vượt qua, tất cả tiền nhân huy hoàng, tất nhiên trở thành người đời sau đá kê chân. Mà tất cả không biết thậm chí không thể biết, cuối cùng đem tại thăm dò người dưới ánh mắt, không chỗ nào che giấu.

Lúc này, kia quanh năm không tiêu tan sương mù dày đặc trước mặt, hắc nghiễm nhiên đã không phải kia cái không còn lối thoát bỏ mạng đồ, mà là một cái tâm tình sục sôi chinh phục giả.

"Bẩm đi báo cho Lôi Ngạo, ta sẽ không chết, Khai Cuồng Vương Phủ những cái kia dơ bẩn, sớm muộn hội...*. Bọn họ tạo ở dưới nghiệt, đối với thiên hạ bá tánh thiệt thòi thiếu nợ, một ngày nào đó phải trả.

Còn có, đừng quên nói cho hắc biết, Huyết Ảnh động bị diệt sự tình đừng hận lắm người, sự kiện kia, từ đầu tới cuối, đều là ta!"

Nói xong, cũng không để ý tới Lâm Từ Hải có hay không minh bạch, Sở Thần dứt khoát cất bước, đón sương mù dày đặc đột kích phương hướng mà đi.

Kìa bình tĩnh khí thế, bình tĩnh không sợ bóng lưng, rơi ở trong mắt Lâm Từ Hải, để cho hắn bừng tỉnh sinh ra một loại ảo giác. Phảng phất căn bản không phải hắn đem Sở Thần bức đến tình trạng như thế, mà là Sở Thần chủ động mà mừng rỡ lựa chọn.

Cảm giác bị thất bại tại trong lòng ứ đọng không tiêu tan, một cái càng thêm hoang đường ý niệm trong đầu thăng lên trong lòng, hắn vậy mà cảm giác Sở Thần khả năng thật sự sẽ không chết, mà hắn, lại hoàn toàn không có đi lên truy sát dũng khí.

Nhưng rất nhanh, quái dị này ý niệm trong đầu bị ép xuống. Mê Vụ Linh, sinh ra cầm địa, người chết phần mộ. Đây là vô số tiền nhân nghiệm chứng qua sự thật, không ai có thể còn sống từ bên trong xuất ra, Sở Thần cũng không ngoại lệ.

Trong nội tâm vô cùng ung dung, Lâm Từ Hải mỉm cười quay người, giống như cái đắc thắng Trương Quân, cuối cùng nhất Tàn Dương, gầy cao bóng dáng kéo đến lão dài.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Gió đã bắt đầu thổi

Run sợ bắt đầu vào mùa đông việt, vạn mộc phục hồi. một đêm Xuân Phong vạn chuyển qua, đầy khắp núi đồi trái rộng di người xanh mới.

"Chít chít!"

Trên không trung, lạc đàn chim bay lặng yên đổ đầu cánh, hát vang đầu xuân sáng sớm đệ nhất Khang.

"Vừa vào sương mù sâu tựa như biển, từ đó quay đầu lại là truyền thuyết! Ngươi, thật sự không ra được sao?" Trong thanh âm mang theo Vô Biên phiền muộn, nhàn nhạt đám sương, giai nhân tuyệt đại, một bộ áo tơ trắng lượn lờ mà đến.

Thì cách gần nguyệt, Ngọc Hân Yên nhìn qua càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng chút, thủy mị thướt tha thân thể cũng gầy gò đi không ít, phảng phất chính như nàng ngày đó nói, nàng đem lòng của mình đóng băng, lại không có lưu lại cái chìa khóa.

Đưa tay lượn quanh tại kia sừng sững ngàn năm trên tám bia đá, một luồng ưu sầu mới lên lông mày, lại quyết tâm đầu. Hồi tưởng gần một tháng kinh lịch, nàng không khỏi có dũng khí đang ở trong mộng cảm giác.

Cổ sự từng màn hiển hiện trong lòng, phá vỡ đầu đá, Dẫn tới nàng tâm trạng bất định, cả người khí chất biến ảo vô phương, khi thì hàn như băng cứng, khi thì diễm như Hồng Liên.

Chỉ là cuối cùng, một luồng thờ dài qua sau, chỉ còn lại không tiếng động tịch liêu.

Đúng vậy a, hắn vì nàng bện hồng sắc ảo mộng, chỉ là mộng lúc tỉnh, như cũ muốn nàng một mình đi đối mặt trắng xám thế giới.

"Nhiều mặt tìm hiểu, trần trọc ngàn dặm, ta rốt cục trở lại đây, ngươi cuối cùng nhất tồn tại ở thời gian địa phương, chỉ là vì sao, ta nhìn không thấy bóng lưng của ngươi, ngươi không thấy khí tức của ngươi?"

"Ngươi đã đáp ứng ta, nhất định sẽ không chết, nhất định sẽ trở về vì ta rõ ràng khóa. Thế nhưng là. . . Một tháng cũng qua rồi, ngươi thể nào còn chưa có đi ra? Ngươi trả lời ta, trả lời ta. . ."

Hai hàng thanh nước mắt, trắng trơn từ khóe mắt trượt xuống. Bao hàm tưởng niệm kêu gọi, giống như tiếng than đổ quỳên, để cho ca xương chim chóc cũng theo đó trầm mặc.

...

Bích Tiêu Tông, Từ Trúc Phong.

Màn tơ tại gió núi bên trong phiêu đăng, khắp núi trúc tia chấp chôn, thiêu động sinh mệnh vận luật, sinh cơ bùng bùng.

Quân Lăng như trước đứng ở trúc lư phía sau vách đá, lượn lờ tiếng sáo từ môi của nàng đang lúc phiêu đăng xuất ra, cùng kia phiến bay bạch sắc y

phục, hồng nhan tuyệt thế.

Trúc lư, bên cạnh bàn Tiểu Tiểu miễn cưỡng ghé vào trên mặt bàn, đem một đồng chong chóng tre đếm tới đếm lui.

"Một ít. . . Ba mươi sáu, 37. . ."

Không biết bao nhiêu lần đi qua, Tiểu Tiểu rốt cục không chịu nổi đứng dậy đi đến trúc lư, nhìn nhìn đường núi phương hướng, trên mặt tràn đầy chờ mong. Chỉ là cuối cùng, này chờ mong lại đang kia trống không đường núi trước mặt hóa thành thật sâu cô đơn.

"Ca ca, đã nói rồi đấy, mỗi ngày một cái chong chóng tre, loại Tiểu Tiểu tích lũy đầy ba mươi, người liền sẽ trở lại, thế nhưng là. . . Thế nhưng là ba mươi Thiên Đô đã qua thật lâu rồi, ca ca người thế nào vẫn chưa trở lại. . ."

Không biết ngóng nhìn bao lâu, Quân Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên, "Nên lúc trở lại hẳn tự nhiên hội trở về, không nên lúc trở lại, người xem nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Nếu như ta là người, sẽ đã dụng điểm tâm tư luyện kiếm, tránh khỏi sau này trở thành vương vãi!"

Tiểu Tiểu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xoay người lại, tức giận đối với kia bạch sắc bóng lưng giả giả quả đấm, "Tiểu Tiểu mới không phải vương vãi. Ngược lại là người, cả ngày ngay ở chỗ đó thôi, phiền đều phiền chết rồi, thật không rõ ca ca là cái gì sẽ thích người."

Quân Lăng tựa hồ có như vậy một tia kinh ngạc, rất nhanh liền đạm mạc nói : "Là không phải vương vãi, không phải dựa vào miệng nói, không trả giá chân thực hành động, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng."

"Người. . ." Tiểu Tiểu khó thở, rất nhanh lại mặt mũi tràn đầy cười đùa nói : "Người nói đối với, ta muốn hảo hảo luyện kiếm. Bất quá trước đây, ta đói bụng, muốn ăn cơm mới có khí lực. Cho nên, Quân Lăng tỷ tỷ, Nhanh lên nấu cơm a. . ."

Quân Lăng xinh đẹp tuyệt trần cau lại, đang muốn giống như ngày xưa đồng dạng cự tuyệt, lại không biết nhớ tới cái gì, yên lặng đi vào phòng bếp.

Lúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn thêm vài bản cháy khét đồ vật mặt mày ủ rũ, Bích Tiêu Tông mặt khác một chỗ, Thanh Tiêu Phong Thanh Tiêu Uyển.

Trên cầu đá, dòng nhỏ không tiếng động, một lá Diệp Thanh hà phiêu tại mặt nước, thủy tiên đã thu liễm nụ hoa chìm đến dưới nước, từng mảnh từng mảnh hồng sắc cá chép tùy ý chơi đùa truy đuổi.

Nhìn một chút, Bích Ngưng không chịu được một hồi tâm phiền ý loạn, đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

"Tỷ tỷ, người tìm ta!" Bích Hoa biết vâng lời đứng ở Bích Ngưng phía sau, sắc mặt nhìn không ra mây may hi vọng.

Bích Ngưng gật gật đầu, "Rất lâu không có một mình ở cùng một chỗ, theo giúp ta ngốc một hồi a!"

Bích Hoa lông mày cau lại, lại không có cự tuyệt, yên lặng đi đến Bích Ngưng bên người. Này vừa đứng, chính là cả ngày đi qua, thời kỳ, hai người ai cũng không nói gì, không biết đang suy nghĩ chút cái gì.

Hoàng hôn thời gian, thủy tiên lặng lẽ từ dưới mặt nước chui đi ra, một mùi nở rộ hồng sắc đầy đường, thành đàn cá chép lần nữa kết bạn du lịch, tìm kiếm lấy đồ ăn.

Đột nhiên, Bích Ngưng hàm chứa cười tự giễu cười, Nghiêng người nhìn nhìn Bích Hoa đạo : "Tiểu Hoa, biết sao? Người lần này thật sự tại tỷ tỷ ngực đâm một dao, Lúc ta biết một khắc này, Phảng phất toàn bộ trời đã tối rồi hạ xuống"

"Ta là vì người hảo, người là Thanh Tiêu Các thủ tọa, mà hẳn cái gì đều không phải, hẳn không xứng với người. Người cũng không nên thích hẳn!" Bích Hoa khoe miệng gật gật, đúng là vẫn còn lạnh lùng nói.

"Đúng vậy a, hẳn cái gì đều không phải, mà ta, là Thanh Tiêu Các thủ tọa, tương lai Bích Tiêu Tông Tông chủ người được đề cử nhất." Bích Ngưng cười cười.

nói như vậy lời nói dễ cho Bích Hoa có chút đầu óc không thông, chẳng lẽ tỷ tỷ cứ như vậy bỏ qua? Này tựa hồ không phải là của nàng phong cách.

Đúng lúc này, Bích Ngưng tràn đầy trào phúng lời nói vang lên, "Thế nhưng là người đã quên, đã từng chúng ta đồng dạng cái gì đều không phải, chúng ta cũng chỉ là vạn Thiên Tâm Thường đệ tử bên trong một thành viên, chúng ta chỉ có thể ở chân núi nhìn lên núi non phía trên đại điện."

Chỉ Chu triều dậy núi, Bích Ngưng khí thế chưa từng có tăng vọt, cũng không còn loại kia như nước chảy ung dung dịu dàng, "Vâng, hẳn hiện tại cái gì đều không phải, nhưng người dám cam đoan hẳn tương lai cái gì đều không phải sao? Người lại bằng cái gì mà nói hẳn không xứng với ta?"

"Ta. . ." Bích Hoa nghẹn lời, nửa ngày nói không nên lời một câu, một hồi lâu mới cường ngạnh đạo : "Người thật sự thích hẳn?"

Bích Ngưng sững sờ, hồi lâu mới cô đơn đạo : "Có lẽ vậy, ta cũng không biết, chỉ là cảm giác hôm nay tựa hồ ảm đạm rồi rất nhiều, âm trầm đến làm cho người không thờ nổi."

"Người tốt nhất không muốn thích hẳn." Bích Hoa giọng mỉa mai nói, nói xong lại bổ sung một câu, "Tiến vào người của Mê Vụ Lĩnh, không có khả năng còn sống xuất ra, cho dù là cao cao tại thượng thần linh."

"Vì cái gì?" Bích Ngưng mắt phượng híp lại, trong hai tròng mắt lãnh ý lóe lên tức thì, giống như cười mà không phải cười đạo : "Không thích hấn, ta đây hấn là thích ai? Nam Nhục Phong? Hay là người một mực ái mộ Lôi Ngao?"

"Người. . . Người cũng biết?" Bích Hoa cực kỳ hoảng sợ, đột nhiên một tiếng hét lên, "Không, người thế nào khả năng biết? Ta chưa từng có nói qua."

"Ta vì cái gì không có khả năng biết? Người là muội muội ta, ta so với bất luận kẻ nào cũng rõ ràng người. Nếu như không phải là vì Lôi Ngao, người hội như thế hao hết tâm tư nhằm vào Sở Thần, thậm chí còn ngay cả ta tỷ tỷ này cảm thụ đều không để ý?"

Bích Ngưng lạnh lùng nhìn Bích Hoa, có một số việc, nàng một mực nhìn ở trong mắt, cũng không nhẫn chọc thủng, chuyện cho tới bây giờ mới phát hiện, nguyên lai loại này nuông chiều đúng là sai rồi.

Bích Ngưng ánh mắt lạnh như băng, roi trong mắt Bích Hoa, mang đến không phải sợ hãi, mà là bị xuyên phá tâm tư phần nộ.

"Đúng vậy a, ta chính là yêu mến Lôi Ngao sư huynh, xảy ra chuyện gì, không được sao? Bằng cái gì ta không thể yêu mến hấn?" Bích Hoa vẻ mặt vụn vỡ, bệnh tâm thần.

Đón lấy lại rống lên : "Thế nhưng là ta không giống người, không có cao thượng địa vị, không có thiên phú cũng không có thực lực, vô luận ta thế nào nỗ lực, ta đều đi không được bên cạnh hấn. Nhưng ta Bích Hoa cũng không buông tha cho, chỉ cần có một tia khả năng, ta đều trả giá vạn phần nỗ lực. Cho nên, Sở Thần đáng chết, ai bảo hấn đứng ở Lôi Ngao sư huynh mặt đối lập?"

Bích Ngưng hít sâu một hơi, nhất thời đúng là không phản bác được.

Lúc này sắc mặt Bích Hoa vừa mềm vừa hạ xuống, lấy một loại mê điên thái cười nói : "Kỳ thật ta hấn là cảm ơn Sở Thần, nếu như không có hấn, Lôi Ngao sư huynh chỉ sợ sẽ không nhiều liếc lấy ta một cái. Biết không? Hơn một tháng trước kia, lúc ta đem Ngọc Hàn Yên một đoàn người xuất hành lộ tuyến để lộ ra đi thời điểm, hấn đối với ta nở nụ cười đó!"

Như thế ngôn ngữ, như thế thần thái, nhìn nhìn nghe, Bích Ngưng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Hồi lâu, đúng là bật cười, trong tiếng cười tràn đầy bi ai cùng thê lương.

Bích Hoa cũng không cắt đứt, chỉ là mĩa mai nhìn nhìn Bích Ngưng. Mặc dù là thân tỷ muội, nhưng nàng cùng nàng từ trước đến nay đều không phải một lòng.

Nàng nghĩ từ trước đến nay đều là như thế nào đạt được Lôi Ngao coi trọng, mà không phải cái gì tông môn yên ổn. Nếu như không phải năng lực có hạn, nàng thậm chí nguyện ý đem trọn cái Thanh Tiêu Các nhập vào Lôi Tiêu Điện.

Trời chiều bỏ ra cuối cùng nhất một tia ánh chiều tà, sau khi là khắp không biên bờ mờ nhạt, thiên, chỉ sợ càng ngày càng đen ám.

Bích Ngưng rốt cục dừng lại, hai tay ôm ngực, từ trước đến nay nóng lạnh bất xâm nàng, cư nhiên tại đây xuân đêm sơ lâm một khắc cảm thấy lạnh. Nàng đột nhiên phát hiện, tựa hồ nói với Bích Hoa lên những căn bản này là một loại sai lầm.

Từng theo bên người sau "Tỷ tỷ" "Tỷ tỷ" gọi không ngừng tiểu cô nương, chẳng biết lúc nào đã lạc đường. Ngày nay tại nàng phía sau, chỉ là một cái cướp có Phong Ma, tùy thời hội chọc vào nàng hai đạo nữ nhân.

"Người hấn là vui mừng, giờ này khắc này, người hay là muội muội ta. Mà lại đi mà lại quý trọng a, người, tự giải quyết cho tốt!" Hồi lâu, Bích Ngưng thần nhiên nói, nhìn như vô cùng bình tĩnh nàng, lúc này lại tản ra vô tận hàn ý.

Bích Hoa không hiểu có chút hoảng hốt, cuối cùng vẫn còn cắn răng quay người, đúng lúc này, Bích Ngưng không mang theo mây may khói lửa chỉ khi đích thanh âm ở sau lưng vang lên.

"Lôi Ngao không phải người có thể vọng tưởng, nếu như người không phải muội muội ta, cho dù người là làm được nhiều hơn nữa, hấn cũng sẽ không con mắt nhìn người liếc một cái. Người này đã tâm, xa xa vượt qua tưởng tượng của người. Cho nên, từ nay từ nay về sau, không Hứa Ly khai mở Thanh Tiêu Uyển nữa bước!"

"Người. . . Bích Ngưng, người bằng cái gì can thiệp chuyện riêng của ta? Người bằng cái gì giam lỏng ta? Chẳng lẽ vì kia cái chết đi Sở Thần, người muốn đối với thân muội muội của mình ra tay sao?"

Bích Hoa tức giận đến toàn thân run rẩy, Bích Ngưng lại không quay đầu lại, hồi lâu mới thần nhiên nói : "Ta nói rồi, người hấn là vui mừng, người hay là muội muội ta. Bằng không, mặc dù không là Sở Thần, chỉ vì Bích Tiêu Tông tương lai yên ổn, ta cũng sẽ không chút do dự giết người."

Thanh âm vô cùng lạnh lùng, sát ý dạt dào.

Nhìn nhìn Bích Ngưng bóng lưng, Bích Hoa chỉ cảm thấy vô cùng lạ lẫm, đây còn là nàng tỷ tỷ sao? Kia cái ôn nhu như nước, một mực sủng ái nàng theo nàng tỷ tỷ đi đâu? Nàng cư nhiên đối với nàng động sát tâm!

Oán độc tức giận mắng xen lẫn nguyên rủa, cuối cùng, Bích Hoa vẫn bị người dẫn đi. Âm đạm trong bóng đêm, Bích Ngưng một mình đứng thẳng cầu đá, thật lâu không có di động.

Hồi lâu, thờ dài một tiếng tại trong gió đêm rơi mắt.

"Lần đầu tiên triển lộ rằng nanh, đối tượng lại là muội muội của mình, là không phải rất buồn cười? Đáng tiếc, đúng là vẫn còn ta sai rồi, ta mềm yếu, để ta một lần lại một lần đứng ở người mặt đối lập, lần này, lại càng là hại chết người. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Vân dừng

Trong nháy mắt, lại một tháng đi qua. Mê Vụ Linh xung quanh cây cối hoa cỏ càng thêm xanh um lên.

Một tháng chờ đợi, lại chậm chạp không thấy Lai Nhân, Ngọc Hàn Yên tựa hồ lạnh nhạt rất nhiều, nàng hai đầu lông mày nghiễm nhiên đã không có kia rõ ràng niềm thương nhớ, phảng phất hết thấy tất cả cũng bị đóng băng lên.

"Lại một tháng trôi qua, người đúng là vẫn còn nuốt lời!" Cột mốc biên giới cách đó không xa, Ngọc Hàn Yên dựa lưng vào một khối tấm bia đá, tấm bia đá phía sau, là một tòa tầng đá lồi lên cô phần mộ.

Lúc này trên mặt của nàng rong chơi lấy tiểu ý, nhàn nhạt ảm áp, liền phảng phất dựa vào không phải tấm bia đá, mà là người kia lồng ngực.

"Nhưng ta còn là tuân theo ước định giữa chúng ta, giao trái tim đóng băng, rời đi Lôi Ứng quốc, hảo hảo sống sót. Yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ, ít nhất, tại hại chết người của người chết hết lúc trước!"

Hồi lâu, Ngọc Hàn Yên thông dong đứng dậy, hai đầu gối quỳ gối bia trước. Vò rượu từ trong túi trữ vật lấy ra, nâng ly một ngụm, tưới đến đầy mặt và đầu cổ, lòng tràn đầy như lửa thiêu, cuối cùng, lại đem hơn phân nửa tửu dịch ngã vào trước mộ phần.

"Ta đi, người bảo trọng!"

Vò rượu phá toái, Ngọc Hàn Yên dứt khoát quay người, rất nhanh, xung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

...

Tháng gần nhất, Bích Tiêu Tông phong ba không ngừng, các loại tin tức làm cho người không kịp nhìn.

Đầu tiên, Sở Thần ngộ nhập Mê Vụ Linh, Ngọc Hàn Yên nhân gian bốc hơi, chẳng biết đi đâu.

Với tư cách là ngoại môn Top 3 chỉ hai, lại là tại tỉnh không Huyền Cảnh bên trong lĩnh ngộ Tinh mạch bốn nguyên nhân vật truyền kỳ, hai người tao ngộ đã dẫn phát vô số người phỏng đoán.

Tiếp theo, Thanh Tiêu Phong phong sơn, Thanh Tiêu Các thủ tọa Bích Ngưng tuyên bố bế quan, phó Các chủ Nam Nhược Phong tạm Đại thủ tọa chi vị, toàn bộ toàn bộ phụ trách Thanh Tiêu Các các hạng công việc.

Tin tức vừa ra, lập tức dẫn phát liên tiếp phản ứng.

Thanh Tiêu Các nội bộ, Nam Nhược Phong tuy mạnh, lại vô pháp phục chúng, toàn bộ Thanh Tiêu Các nghiễm nhiên hăm vào nội loạn bên trong, tranh đấu gay gắt thay nhau nổi lên, có thể nói họa từ trong nhà.

Mà Lôi Tiêu Điện lại hoàn toàn tương phản, tương ứng người mỗi cái đại sự một con đường riêng, giống như đang ăn tết, cả ngày vênh vào tự đắc, rất uy phong. Phảng phất đã từ Tam Tiêu chi tranh bên trong thắng được, sớm khóa chặt tiếp nhiệm Tổng chủ chi vị.

Đón lấy, lại có tông môn bên ngoài rèn luyện trở về người mang về tin tức, trước mắt Lôi Ứng quốc các nơi đều dán hồ lấy truy nã bố cáo, cả nước truy nã Sở Thần cùng Ngọc Hàn Yên hai người, tựa hồ hai người phạm vào tội lớn ngập trời.

Ngoài ra, Trương Lượng cùng với uy lực còn lại từ vong cũng đã bị người công bố, chỉ là so sánh phía trước những tin tức kia, chút việc nhỏ này căn bản không có khiến cho bất kỳ tiếng vọng.

Vào đêm, lại dưới nổi lên mưa.

Tập dịch đệ từ chỗ ở, Triệu Hạo gác tay đứng ở phía trước cửa sổ, mục quang ngốc trệ nhìn nhìn kia trong mưa chuỗi tây, suy nghĩ lại bay đến giống như

đã từng quen biết ban đêm.

"Sở Thần. . . Ai!"

Hồi lâu, hần khe khẽ thở dài, sắc mặt không nói ra được cô đơn.

Trên đời này không có vô duyên vô cớ yêu, tuy không ai nói cho hần biết, nhưng hần rõ ràng biết, những cái kia giá trị không đồ của Phi là Sở Thần sai người đưa tới.

Toàn bộ Bích Tiêu Tông, ước chừng ngoại trừ Sở Thần, không có bất luận kẻ nào để mắt hần tạp dịch đệ tử, một cái người sở hữu loài chuột huyết thống phệ vật.

Mà ở những vật này dưới sự trợ giúp, một tháng trước, hần đã thành công tấn chức ngoại môn.

Chỉ là đang lúc hần lòng tin tính đầu ra đó rồi đi tạp dịch đệ tử cư trú đấy, truy tìm Sở Thần bước chân thời điểm, lại truyền ra Sở Thần ngộ nhập tin tức về Mê Vụ Linh.

Từ một khắc này lên, hần liền tuyệt rồi đi tạp dịch đệ tử cư trú địa tâm tư.

Đối với một cái tại vô đạo trên không có người có dã tâm mà nói, ở lại ngoại môn cùng tạp dịch đệ tử chỗ ở cũng không có thuộc về khác nhau. Loại trình độ nào đó trên mà nói, hần càng muốn ở lại quen thuộc địa phương.

Liên tiếp trong biến cố, tất cả mọi người tâm tư cũng bị tác động. Duy nhất ngoại lệ, liền tại Từ Trúc Phong.

phảng phất đoạn tuyệt - với nhân thế địa phương. Tiểu Tiểu tại trúc lư trước luyện kiếm, lư bên trong trên bàn chong chóng tre tăng thêm không ít.

Mà bên vách núi, Quân Lăng như cũ thôi kia quen thuộc điệu, chỉ là nghe vào, lại không lý do nhiều ra một luồng đầu hui.

...

Mấy ở ngoài ngàn dặm, Tuyết Nhạn quan băng tuyết ban đầu dung, quan ngoại từng quốc gia cỗ quân đội rốt cục lui tán, thần kinh căng thẳng gần nửa năm các tướng sĩ trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Quan Trung nơi trú quân, bên đông lửa các tướng sĩ tụ họp thành từng đoàn từng đoàn, nồng đậm mùi rượu cùng mùi thịt, cùng với kia nam nhân đều đều ăn nặn tiết mục ngắn, bao phủ trong trời nhưng lạnh lùng đêm vô cùng nóng bỏng.

"Từng quốc gia cỗ tạp toái môn xem như rút lui, nếu không đi ca ca ta đã bị sống sờ sờ kìm nén mà chết!" Tuyết trắng cười chúng tướng làm thành một đoàn, một người cười to nói.

Lời còn chưa dứt, nhất thời cười vang một mảnh.

Một người trên ghẹo nói : "Đại ca người có thể kiềm chế, mọi người cũng biết người nghỉ ngơi dưỡng sức nửa năm, đại đao sớm đã khát khao khó nhin. Nhưng các huynh đệ tuyệt không hi vọng sáng sớm ngày mai lên nghe được nhà ai kỹ (nữ) quán đã chết cô nương, ha ha. . ."

"Đúng vậy đúng vậy, ngàn vạn thương hoa tiếc ngọc, cũng không thể lạt thù tôi hoa."

Không ngừng có người chiều lòng, càng nói càng hư không tưởng nổi, rốt cục một nữ tướng mặt lạnh lấy đứng dậy, trách mắng : "Muốn ác tha đi một bên, như thế cao giọng ồn ào, tí mi thống lĩnh trở về để cho các người đẹp mắt."

Vừa nghe đến "Thống lĩnh" hai chữ, một đám người nhất thời lặng ngắt như tờ, mỗi cái rụt lại cái cổ từ nay về sau nhìn, sợ vậy cũng đáng sợ Ma Vương ngay tại phía sau.

Một hồi lâu, chúng tướng sĩ mới thả lỏng, "Khá tốt không ở, thật muốn bị nghe được nhất định phải chết."

Nói xong không lâu sau, liền có người kinh ngạc nói : "Mọi người có hay không cảm thấy Lão đại gần nhất thay đổi?"

"Thay đổi?" Mọi người ngạc nhiên, lập tức có gạt đầu nói : "Đích xác thay đổi, trên chiến trường thời điểm so với trước kia hung tàn hơn, ta xem đều sợ hãi, đừng nói từng quốc gia cỗ những cái kia tạp chúng."

"Đi đi, không hiểu đừng nói càn, ta nói cũng không phải. Ý của ta là nói, Lão đại tựa hồ càng ngày càng có nữ nhân vị, gần nhất mấy tháng nhiều lần đã gặp nàng ngồi ở nơi trú quân ngoại bờ sông cười ngây ngô."

Mọi người nghe xong, nhất thời nổ nổi, đương trường liền có người xuất ra bổ sung, "Cái này ta cũng nhìn thấy, lúc ấy nàng còn cầm lấy tín nha. Ta liền không rõ, một phong thơ thể nào có thể nhìn như vậy lâu, nghiêm chỉnh Thiên Đô không mang theo động."

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, viết trò chuyện viết hưng phấn, ước chừng là bình thường bị áp bách được quá lợi hại, bố trí lên Mặc Vũ Hâm tới vậy mà mười phần có khoái cảm, so với đi kỹ (nữ) quán đều dừng cảm.

"Các người nói, Lão đại là không phải suy nghĩ về tình yêu sao? Nghe các người như vậy nói, cảm giác rất giống a!" Đột nhiên một người nói.

"Ừ, lấy ca ca ta điều khiển nữ vô số kinh nghiệm đến xem, tám chín phần mười." Có người làm như có thật gật đầu.

Nói xong nhất thời hư thanh một mảnh, "Đi, cái loại địa phương đó nữ nhân đều là dùng tiền làm việc, cũng muốn té ngã nhi so với? Bất quá nói lại, đã nói rồi ở chỗ này chúc mừng, đều như thế lâu rồi, thế nào Lão đại còn chưa?"

Sáng trong ánh trăng vẩy vào khuôn mặt, Mặc Vũ Hàm sớm đã lui ra khỏi giáp, một thân {đồ đồ} như lửa, kéo lấy cái bóng thật dài tránh đi đám người, hướng trung ương quân trường đi đến.

"Cha!" Trong quân trường, Mặc Vân Phong chấp hai tay sau lưng, đứng ở một trương to lớn địa đồ trước, Mặc Vũ Hàm nhẹ giọng kêu, không có chút nào mới lạ.

"Tới?" Tựa hồ sớm có chủ ý, Mặc Vân Phong xoay người lại. Nhìn nhìn kia {đồ đồ} kinh thế nữ tử, trong lòng của hắn không khỏi một hồi hoảng hốt, hồi lâu mới cười nói: "Hai mươi năm, lần đầu gặp người mặc vào {đồ đồ}, xinh đẹp, thật sự rất đẹp. Với người mẹ năm đó đồng dạng!"

Mặc Vũ Hàm im lặng, giờ này khắc này, nàng mới phát hiện, nhiều năm sa trường kiếp sống, trong trí nhớ mẫu thân thân ảnh đã phai nhạt.

Cái gì thời điểm sự tình đâu này? Có lẽ, Khi mẹ phát hiện ta đã lớn lên, không hề cần chiếu cố thời điểm liền cách ta mà đi a! Mặc Vũ Hàm trong nội tâm nghĩ đến.

Thấy Mặc Vũ Hàm có chút mắt hôn mắt vĩa, Mặc Vân Phong tự giễu cười nói: "Lớn tuổi, luôn là thích cảm khái. Ha ha, không nói cái này, người bây giờ qua, là ý định chào từ biệt sao?"

Mặc Vũ Hàm gật đầu, nhưng không có lên tiếng.

Mặc Vân Phong cũng không biết nhớ tới cái gì, mặt mày ủ rũ. Bầu không khí rồi đột nhiên ngưng trọng lên, hồi lâu, mới một tiếng thở dài nói: "Đi thôi, mọi sự cẩn thận."

"Ừ!" Mặc Vũ Hàm nhẹ nhàng lên tiếng, quay người muốn rời đi, hết lần này tới lần khác dưới chân lại giống như mọc rễ đồng dạng, một bước đều bước không ra.

Hồi lâu, nàng mới quay đầu lại chát âm thanh cười nói: "Cha, người bảo trọng thân thể!" Nói xong, liền rút cuộc ức chế không nổi trong mắt nước mắt, cướp đường mà chạy.

Mặc Vân Phong tổng xuất quân trường, nhìn nhìn nàng phương hướng ly khai thật lâu không nói. Hắn giờ phút này nhìn qua tựa hồ càng xuống hơn nhiều, không còn có kia chỉ trích phương tù vương hầu khí độ.

...

Trong sương mù tơ bông, Hồng Trần kinh sợ mộng. Trong sương mù dày đặc, hết thấy tựa như ảo mộng, chỉ tốt ở bề ngoài.

Sở Thần một giấc tỉnh lại, phát hiện Chu triều không khí không sạch sẽ, khắp nơi nổi lơ lửng hơi nhỏ khóa hạt, toàn bộ thế giới phẳng phát mặt che một tầng khói xanh, thế nào nhìn đều khát bất chân thiết.

Đây là một cái cương cân hỗn ngưng thổ thế giới, bốn phía cao lâu mọc lên san sát như rừng, trên đường ngựa xe như nước, từng chiếc ô tô gào thét mà qua, lưu lại khói xe để cho hắn lông mày cau chặt.

Đột nhiên, một hồi chói tai phanh lại trên vang lên, còn không có hoàn hồn, liền thấy phía trước cửa sổ xe mở ra, một cái mạng theo Mặc Kính (râm) lão đại vurun ra, mở miệng liền mắng: "Nhà ai bệnh tâm thần? Xem không hảo liền dùng dây xích buộc, đừng làm cho hắn ngủ đến trên đường cái hại người."

Cái gì? Nói ta bệnh tâm thần, còn muốn dùng dây xích buộc lên? Lúc ta là chó sao?

Sở Thần đương trường liền nổi giận, giờ tay liền một quyền hướng đầu xe đánh tới.

"Để cho người cuồng, một quyền này hạ xuống lực đạo không dưới hai vạn cân, đừng nói chỉ là một cỗ tiểu ô tô, chính là một cỗ xe bọc thép cũng như cũ đánh nổ."

Sở Thần trong nội tâm cười thầm, chẳng qua là khi toàn tâm đau đón truyền đến, hắn mới hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

"Lực lượng đâu này? Lực lượng của ta đi đâu?"

Nhìn nhìn tràn đầy huyết tinh nắm tay, Sở Thần trong đầu trống rỗng, mặt mũi tràn đầy ngốc trệ. Kia Mặc Kính (râm) Bàn tử tựa hồ cũng hù đến, lập tức nắng một câu "Bệnh tâm thần", vội vàng lái xe chạy.

Đúng lúc này, một cái hàm chứa phản nân thanh âm tại vang lên bên tai, "Lão Công, người nói chuyện không tính toán gì hết. Đã nói rồi cùng người ta dạo phố, thế nào lại một người chạy? Hại ta một hồi dễ tìm"

Sở Thần kinh ngạc vừa quay đầu lại, chỉ thấy một đô thị mỹ nhân đôi mắt sáng rực trắng tinh, mặt mũi tràn đầy u oán.

"Tiểu thư, ngươi là không phải nghĩ sai rồi, ta nhận thức ngươi sao?" Sở Thần kiên trì nói.

Lại không nghĩ nàng kia nghe xong, nhất thời liền đỏ mặt, nước mắt rơi như mưa, "Hỗn đản, ngươi thế nào có thể như vậy, hài tử vẫn chưa tới hai tuổi, ngươi liền nghĩ vứt bỏ mẹ con chúng ta sao?"

"Cái gì? Hài tử?" Sở Thần há to miệng, thấy nữ tử khóc đến thương tâm, chỉ có thể vò đầu đay : "Thật xin lỗi a, ngươi đừng khóc. Kỳ thật. . . Kỳ thật mới vừa rồi bị xe đụng phải, kết quả hiện tại thiệt nhiều đồ vật liền không nhớ gì cả."

"A? Lão Công ngươi không sao chứ? Đừng có gấp, Dung Dung lập tức dẫn ngươi đi y viện, rồi cũng sẽ tốt thôi, hết thấy đều sẽ khá hơn!" Nữ tử mặt mũi tràn đầy lo lắng, ngăn cản chiếc xe liền dẫn hân đi đến y viện.

Một phen đã kiểm tra sau, kết quả ra.

Chẩn đoán bệnh dưới sách giấy trắng mực đen viết, bởi vì tai nạn xe cộ dẫn phát não chấn động, nương theo có lựa chọn tính mất trí nhớ cùng chứng vọng tưởng. Cần trường kỳ điều dưỡng, không thể chịu kích thích. . .

"Mất trí nhớ? Vọng tưởng? Đến cùng thế nào chuyện quan trọng? Cái gì thật sự là, cái gì là giả? A..., đầu của ta đau quá. . ." Nhìn nhìn kia trương chẩn đoán bệnh sách, Sở Thần nhất thời đầu đau muốn nứt.

"Thầy thuốc. . . Thầy thuốc. . ." Dung Dung gấp đến độ mặt mũi tràn đầy trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Phù! Sinh! Nhược! Mộng

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Sở Thần rốt cục dần dần tốt.

Dung Dung kể rõ, hân nhớ tới rất nhiều. Hai năm trước, hân dứt khoát từ đi quốc gia khoa Học Viện cấp cao nhất nhà thiên văn học chức vụ, cùng chạy cự li dài trọn vẹn mười năm bạn gái tô Dung Dung tiến nhập hôn nhân cung điện.

Ngày nay, hân không hề lấy Studio vì nhà, hân có một cái chân chính nhà, có cái mỹ lệ hiền lành thê tử, còn có một cái bướng bỉnh khả ái nữ nhi.

Duy nhất không xinh đẹp là, có lẽ bởi vì trước kia công tác áp lực quá lớn, rồi đột nhiên buông lỏng hạ xuống, đầu óc của hân có chút không thích ứng, cho nên thường xuyên nghĩ ngợi lung tung.

Nếu không phải như thế, hân liền sẽ không tại trên đường cái ngăn người, vậy sau, rồi mới bị xe đụng phải.

Dung Dung kể rõ rất nhiều thứ đều cùng trí nhớ của hân tương hợp, cộng thêm trên người đích xác không có bất kỳ lực lượng, cùng thường nhân không khác. Thời gian một dài, liền bản thân hân cũng tin. Hân căn bản không có đi qua cái gì Tinh Vũ Đại Lục, hết thầy cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Chỉ là mỗi khi đêm khuya vắng người thời điểm, hân luôn là sẽ nhớ lên mộng thấy những người kia.

Từ Trúc Phong, Quân Lăng; Thanh Tiêu Uyển, Bích Ngưng; Tuyết Nhạn quan, Mặc Vũ Hàm; Hắc Phong Linh, Ngọc Hàn Yên; Thanh Bình trấn, sâu kín cùng Tiểu Tiêu; Thanh Mộc Thành, Lâm Khê Nhược. . .

Từng cái một rõ ràng thân ảnh tại trong đầu thâm căn cố đế, từng màn cố sự căn bản phân ra không rõ thật giả. Rất nhiều thời điểm, nửa tỉnh nửa ngủ, hân cũng phảng phất có thể nghe được đến từ một thế giới khác kêu gọi.

Phảng phất chiều hồn đồng dạng, có người không ngừng tại lần quần bên tai, trở về nha, trở về a!

Không thắng nó nhiều, một nhà ba người quyết định đi du lịch, hoàn du thế giới, mượn này thư thả thần kinh, quên mất những cái kia vô căn cứ.

Nhoáng một cái, chính là mười năm đi qua, rốt cục, Sở Thần trong đầu những cái kia hình ảnh phai đi, hân không nghĩ nữa lên những người kia, những sự tình kia, phảng phất kia trong mộng hết thấy, thật sự là thoáng qua như mây khói, gió thổi qua, liền tản mất.

"Ba ba, ma ma, nhanh rời giường!" Sáng sớm, đồng đồng tiếng đập cửa vang lên.

Sở Thần đẩy tô Dung Dung, "Dung Dung, đi mở cửa. Ta mệt mỏi!"

"A..., không muốn, người ta cũng mệt mỏi, người đi. Để cho người còn có thể nhiệt tình giày vò ta!" Tô Dung Dung trực tiếp chuyển tới trong chăn, Khi nghe không được.

Tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, cuối cùng Sở Thần không thể không ngáp dài lên mở cửa.

Nữ nhi dưới sự thúc giục, hai vợ chồng chỉ phải thành thành thật thật rời giường. Dừng qua bữa sáng, Sở Thần đem lái xe xuất ra, chở một nhà ba người hướng một nhà Cô Nhi Viện phương hướng mở đi ra.

Đưa không ít đồ vật, lại cứng khoản, giữa trưa, một nhà ba người cùng các tiểu bằng hữu một chỗ dùng cơm.

Có lẽ là viện phương an bài, hay hoặc là tiểu hài tử phát ra từ nội tâm cảm kích, dùng cơm lúc trước, rất nhiều tiểu bằng hữu đưa tới tiểu lễ vật.

Có cất giấy, có Phong xa, có chút nghịch ngợm gây sự tiểu gia hỏa còn đưa tới Đại Điều ná cao su. Tuy đều là một ít đồ vật, nhưng nữ nhi lại vô cùng cao hứng phi thường, mỗi đồng dạng mỗi đồng dạng đều cẩn thận từng li từng tí thu lại.

Tuổi gần bốn mươi Sở Thần yên lặng nhìn nhìn, vẻ mặt yêu thương, tô Dung Dung dựa vào bờ vai của hắn, vô cùng ôn nhu.

Lúc hắn cho rằng đời này có thể như vậy cùng cùng mỹ mỹ đi qua, một cái cúi đầu tiểu cô nương đi lên trước, cực độ xấu hổ từ trong lòng ngực lấy ra một cái Tiểu chút chút.

Sở Thần ngây dại, cả người giống như bị sét đánh đồng dạng, mồ hôi lạnh cuộn cuộn hạ xuống.

Chong chóng tre, lại thấy chong chóng tre!

"Nghĩ ca ca thời điểm đâu, liền biên một cái chong chóng tre, chờ người biên đủ ba mươi, ca ca sẽ lập tức xuất hiện. . ."

"Không cho phép gạt người ah. . . Tiểu Tiểu sẽ cố gắng, mỗi ngày một cái, quyết không để cho ca ca bên ngoài dừng lại vượt qua ba mươi ngày. . ."

Rất nhiều đồ vật, chưa bao giờ từng quên mất. Cho dù là không hề bị nhớ tới, lại như cũ dừng lại tại ký ức cái nào đó góc hẻo lánh, mười năm, hai mươi năm, một khi ký ức chỉ quang chiếu rọi, các nàng sẽ lần nữa tại trong lòng phục hồi.

"A, thật tốt a!" Sở Thần nở nụ cười, hốc mắt lại đỏ lên.

"Đúng vậy a, cuộc sống như vậy thật tốt, thật muốn cả đời tiếp tục như vậy." Tô Dung Dung Tiểu Tiểu, ngẩng đầu thần sắc nhìn nhìn Sở Thần, thấy hắn khỏe mắt có nước mắt, không khỏi cười nói : "Người a, kết hôn hơn mười năm, chưa bao giờ gặp người như thế cảm tính, bất quá, ta liền thích nam nhân như vậy!"

Sở Thần cười cười, từ chối cho ý kiến, cái gì cũng không có nói, sử dụng hết cơm trưa, người một nhà về đến nhà.

"Khả Khả đã ngủ, ta nghĩ, chúng ta hẳn là hảo hảo nói chuyện rồi!" Trong phòng khách, Sở Thần ngồi ở sofa thượng, nhìn nhìn từ nữ nhi gian phòng ra tô Dung Dung nói.

"Nói cái gì?" Chẳng biết tại sao, đón trọng phủ ánh mắt lợi hại, tô Dung Dung có chút hoảng hốt.

Sở Thần nhưng không có lên tiếng, chỉ là vuốt ve gương mặt của nàng, tuế nguyệt chưa từng tại nữ nhân này trên mặt lưu lại chút nào dấu vết, nàng như cũ giống như lần đầu tiên thấy thời điểm như vậy đẹp, sững đến có chút không chân thực.

"Người vẫn là như cũ, một chút cũng không thay đổi, mà ta, lại dần dần già rồi!" Hồi lâu, Sở Thần thờ dài.

"Nói bậy cái gì đâu này? Nào có người như vậy khoa trương lão bà của mình?" Tô Dung Dung khuôn mặt ứng đỏ.

Nói chuyện phiếm, hai người gần như đều quên thời gian, liền nữ nhi Khả Khả cái gì thời điểm ra ngoài, cái gì thời điểm trở về cũng không biết.

Hơn mười năm cố sự nhất nhất miêu tả, phảng phất ngay tại ngày hôm qua. Cứ như vậy, thời gian đi đến ban đêm, hai người lưu luyến không rời, ôm nhau ngủ.

Nửa đêm, Sở Thần lặng yên đứng dậy, đi đến sân thượng, trong gió biển, hắn nhen nhóm một điếu thuốc, ngắm nhìn nơi xa hải đăng.

"Cảm ơn các người, cho ta một cái như thế tốt đẹp mười năm. Chỉ là, ta cần phải trở về, có người ở đợi ta!"

Một tiếng than nhẹ, Sở Thần đem đầu mẫu thuốc lá ném, vơ diệt.

Khúc cuối cùng người tán, hết thấy vô căn cứ, cuối cùng nên kết thúc.

"Cứ như vậy yên tĩnh chấm dứt a, cho dù đều là hư ảo, ta như cũ không nguyện ý thấy được các người ở trước mặt ta tiêu tan!"

Thấp lắm lắm, Sở Thần hai mắt nhắm lại, tinh thần trước đó chưa từng có tập trung, đã từng một lần cho rằng là vọng tưởng mà bị ném lại lực lượng lần nữa bị điều động.

Từ Vân lơ lửng, Kỳ Lân gào thét, trên chín tầng trời, Tinh quang rạng rỡ. Trong giây lát, một đạo óng ánh vàng sáng từ trên trời thiết lập, rơi vào mi tâm của hắn.

Vàng sáng tựa hồ ẩn chứa vô cùng sức mạnh to lớn, kích thích hắn toàn thân huyết mạch sôi sục, cả người giống như muốn thiêu cháy. Ở nơi này Vô Biên nóng bỏng, hắn ngang nhiên mở ra hai con ngươi.

Trong mắt tinh quang nổ bắn ra, hùng hực Từ Viêm phá không, chỉ một thoáng, Chu triều hết thấy phá thành mảnh nhỏ, không tiếng động, cũng Vô Ngần.

"Thật là lợi hại Huyền Cảnh, cũng không biết trải qua bao lâu!"

Trong sương mù, từng trận suy yếu cảm giác đánh thẳng vào trong đầu. Sở Thần trong nội tâm kinh hãi, vừa bận rộn từ từ vật đại lấy ra đồ ăn ăn, hảo một hồi đi qua, hắn như cũ lòng còn sợ hãi.

Từ thân thể lúc trước phản ứng đến xem, hắn thật sự hoài nghi, nếu như hắn vẫn không thể tỉnh lại, là không phải liên vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Bởi vì thân thể của hắn đã đến cực hạn, tùy thời có thể chống đỡ không nổi bị chết đói.

Không thể không nói, Huyền Cảnh này cực kỳ lợi hại. Dù cho cho tới bây giờ, Sở Thần như cũ khó có thể từ kia Huyền Cảnh bên trong tìm ra rõ ràng lỗ thủng.

Huyền Cảnh cũng không tại hắn có ký ức trên dưới công phu, mà là hợp tình hợp lý tại hắn trí nhớ kiếp trước trên cơ sở, bịa đặt hắn cũng không tồn tại nửa sau sinh.

Trên đường cái mùi, Bàn tử quất mắng, biến mất lực lượng, tô Dung Dung ủy khuất, y viện chẩn đoán bệnh sách, vòng quanh trái đất lữ hành. . . Hết thấy tất cả, một khâu khâu trừ một khâu, vô cùng chân thật, làm cho người không kịp nhìn, hoàn toàn không có suy nghĩ chỗ trống.

Nếu không phải trong cô nhi viện cơ duyên xảo hợp thấy được chong chóng tre, ước chừng hắn căn bản tính ngộ bất quá tới. Mà nếu như không có Kỳ Lân Tinh Mạch diễn sinh ra Kỳ Lân Từ Máu, hắn mặc dù tính ngộ, cũng không có khả năng có được khám phá vô căn cứ thủ đoạn.

Nghỉ ngơi một hồi, Sở Thần kinh hãi tâm tình rốt cục bình phục lại, thay vào đó là một cỗ không hiểu trầm trọng.

Huyền Cảnh bên trong kinh lịch quá mức chân thật, khiến cho hắn hiện tại trong lòng còn có loại chịu tội cảm giác, ý kia, tựa như bản thân hắn hủy diệt thể nữ đồng dạng, dù cho biết rõ là giả, lại như cũ khó hơn chịu một hồi.

Mang theo loại này cỗ quái áy náy, Sở Thần tiếp tục ra đi. Xuất phát từ trực giác, hắn cảm giác con đường phía trước sẽ không đơn giản, nguy hiểm còn xa xa chưa từng có.

Rốt cuộc, một vài ngàn năm cũng không có người có thể đi ra địa phương, một cái thôn phệ vô số người kiệt xuất mộ địa, không có khả năng cũng chỉ có một cái Huyền Cảnh.

Dù cho kia Huyền Cảnh thật hơn thực, có thể bị diệt nhiều hơn nữa người, cũng không khả năng ngăn trở tất cả mọi người bước chân.

Quả nhiên, đi không biết bao lâu, Sở Thần một giác tỉnh lại, xung quanh đã không phải sương mù dày đặc, mà là một mảnh giữa ban ngày.

Thanh Mộc Thành trời quang sáng sủa, khắp nơi tràn ngập vui mừng bầu không khí.

"Ca, hôm nay là người kết hôn, có cao hay không hưng?" Sở Thần phía sau, mặt như Xuân Hoa Sở Linh Nhi vẻ mặt nụ cười giúp hắn xử lý tóc.

"Cao hứng." Sở Thần cười cười, đột nhiên đứng dậy nhìn nhìn Sở Linh Nhi, đưa tay hướng nàng má phải sờ soạng, nhất thời một loại mịn màng bóng loáng xúc cảm truyền đến, để cho hắn thần sắc hoảng hốt, không nỡ bỏ buông tay ra.

"Ai nha, ca ca người xấu lắm, làm gì vậy như vậy sờ người ta?" Linh Nhi xấu hổ, giận dữ lấy tròng Sở Thần liếc một cái, mặt đỏ bừng chạy ra ngoài.

Sở Thần nhìn không được cười lên, "Hảo chân thật a, thậm chí ngay cả ta nội tâm tối chỗ sâu tức nuối cũng biết. Chỉ là, nếu như vèn vèn cho rằng như vậy liền có thể vây khốn ta liền mười phần sai."

Nghĩ như vậy, hắn cũng không có vội vã vận dụng Kỳ Lân Từ Máu phá vỡ Huyền Cảnh. Bởi vì này Huyền Cảnh thật sự lợi hại, tựa hồ hoàn toàn biết được nội tâm của hắn tối chỗ sâu ý nghĩ.

Như thế, hắn ngược lại muốn nhìn một chút, hắn chân thật nhất một mặt rốt cuộc là thể nào dạng.

Kế tiếp phát triển hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn, hắn cư nhiên cùng Lâm Khê Nhược kết hôn, mà còn vô cùng thuận lợi. Tuy hắn không hẳn như vậy nhiều sao yêu nàng, nhưng nhiều năm một chỗ sinh hoạt hạ xuống, hai người ngược lại cứ ăn tề mi, cùng cùng Mỹ Mỹ.

Tuy kinh ngạc, nhưng tình tế nghĩ đến, này có lẽ đích thực là hấn nội tâm thâm xử chân thật nhất ý nghĩ.

Lúc trước nếu như không phải Lâm Giang Hải đối với hấn vọng động sát niệm, như vậy tất cả bi kịch cũng sẽ không phát sinh, hấn đối với Lâm Khê Nhược tuy chỉ ven ven có tình huynh muội, nhưng bởi vì hôn ước tồn tại, hai người đích xác sẽ đi đến một chỗ, an bình đi xuống.

Chỉ chuyển mắt, lại là mười năm đi qua.

Nguyệt Dạ, Sở Thần lặng yên đứng đây, hấn biết nên rời đi. Lần này cùng lúc trước lần kia không đồng nhất, hấn hoàn toàn thanh tỉnh, muốn rời khỏi căn bản không hề có áp lực.

Hết lần này tới lần khác để cho hấn ngoài ý muốn sự tình lần nữa phát sinh, lúc hấn một mình đi đến trong sân, một thân tuyết trắng Lâm Khê Nhược đã đứng ở nơi đó chờ hấn.

"Ngươi muốn đi rồi sao?" Trong trẻo nhưng lạnh lùng lời nói từ trong miệng nàng nói ra, nghiêm nhiên có một loại không nói ra được ân cần.

Sở Thần gật gật đầu, hồi lâu cười nói : "Thật không rõ, vì cái gì ngươi có thể như thế chân thật. Nếu như không phải biết rất rõ ràng là giả, ta đều muốn tưởng thật."

Lâm Khê Nhược cười cười, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, giần này đạo : "Nếu như biết là giả, vậy ngươi sao không một kiếm giết đi ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Ảo mộng Thiên Cung

Sở Thần lắc đầu, nửa ngày đạo : "Ngươi không đồng nhất biết ta là giả bộ, vậy ngươi vì cái gì chưa từng có động thủ với ta? Đừng nói Huyền Cảnh này không có giết người tâm tư, ta không tin. ("

Lâm Khê Nhược trầm mặc, hồi lâu mới thân nhiên nói : "Mặc kệ ngươi tin hay không, Huyền Cảnh chưa từng có giết người tâm tư, lúc trước không có, hiện tại không có, tương lai lại càng không có."

Dừng một chút, Lâm Khê Nhược lại nói : "Ta biết ngươi một mực thanh tỉnh, ta cũng biết ngươi sớm muộn sẽ rời đi, ta không giết ngươi nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ngươi không muốn ta giết ngươi.

Đây là lấy trí nhớ của ngươi là gốc rễ cấu trúc Huyền Cảnh, ngươi không muốn ta giết ngươi, ta liền giết không được ngươi, dù cho trong tay của ta có khắp thiên hạ sắc bén nhất kiếm, như cũ khó có thể tổn thương ngươi mấy may.

Nói một cách khác, nếu như ngươi nội tâm thâm xử cố chấp cho là ta sẽ giết ngươi, như vậy, thanh kiếm này sớm đã đâm vào trái tim của ngươi!"

Sở Thần sắc mặt đột biến, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Khê Nhược. Hấn lúc này mới phát hiện, hấn còn đánh giá thấp Huyền Cảnh này đáng sợ.

Huyền Cảnh nguy hiểm, từ trước đến nay không tồn tại ở Huyền Cảnh bản thân, mà tồn tại ở hãm vào người của Huyền Cảnh, quyết định ở nhân tâm.

Nhân tâm hiểm ác, thì phản hòng bét nó lực. Trái lại, nhân tâm hướng thiện, thì căn bản không có cái gì nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Sở Thần sắc mặt hơi nguội, nhưng tân nghĩ hoặc rất nhanh dâng lên, "Theo nói như ngươi vậy, chỉ cần có một khóa tinh khiết tâm, nơi này liền không có bất kỳ nguy hiểm nào. Ta đây liền không rõ, vì cái gì trăm ngàn năm qua từ trước đến nay không ai có thể đi ra ngoài, chẳng lẽ như vậy nhiều người tất cả đều là nội tâm không sạch sẽ người?"

Lúc này Sở Thần, đã vô pháp đem trước mắt Lâm Khê Nhược trở thành hư ảo, đó là một có chút có thịt đích người, có độc lập tư tưởng, tuy không rõ thế nào chuyện quan trọng, nhưng sự thật chính là, nàng biết được rất nhiều, rất nhiều.

Nàng vậy mà biết mình đang ở Huyền Cảnh, thậm chí còn biết mình là một loại vô căn cứ tồn tại, đây quả thực không thể tưởng tượng.

"Ta cái gì thời điểm báo cho ngươi, chỉ cần nội tâm tinh khiết, nơi này cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào sao? Như ngươi thấy, tựa như hiện tại, ngươi cho rằng ta giết không được ngươi, ngươi cũng sẽ không gặp nguy hiểm sao?" Lâm Khê Nhược cười nói.

Sở Thần瑟瑟, có chút không rõ, nhưng rất nhanh liền bừng tỉnh đại ngộ, "Người nói là, mặc dù ta giết không được người, lại cũng không có thoát ly Huyền Cảnh năng lực, như vậy thời gian dài, ta sợ thật thân thể hội tự hành tan vỡ?"

Lâm Khê Nhược gật gật đầu, "Chính là như vậy, Huyền Cảnh mặc dù không có sát tâm, nhưng có thể đi hay không ra ngoài, cuối cùng dựa vào hay là thực lực của mình."

"Nguyên lai như thế." Sở Thần gật gật đầu, lại như có điều suy nghĩ đạo: "Chẳng lẽ không có biện pháp khác? Ví dụ như. . . Giết người?"

"Giết đi ta?" Lâm Khê Nhược Tiểu Tiểu, tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, "Người có thể thử một chút, bất quá ta trước đó nhắc nhở người một câu, ta là tuân theo ý niệm của người mà sinh, loại trình độ nào đó mà nói, ta chính là một cái khác người. Vô luận là ta giết người, hay là người giết ta, kết quả sau cùng đều đồng dạng, người chết, là người!"

Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, nhắm mắt trầm tư một hồi lâu mới nói: "Quả nhiên lợi hại, không hề có sơ hở. Xem ra Huyền Cảnh này bên trong hoàn toàn không thể động sát niệm, giết người cũng tốt, bị giết cũng thế. Một khi động sát niệm, cuối cùng gặp nạn đều là chính mình. Trách không được như thế nhiều năm cũng không có người đi ra ngoài."

"Ha ha, biết lợi hại, vậy người bây giờ thế nào nghĩ? Còn muốn ra ngoài sao?" Lâm Khê Nhược cười nói, yên lặng đem trường kiếm thu hồi.

Dưới cái nhìn của nàng, đi qua như thế một đoạn, Sở Thần hẳn là bỏ qua, ít nhất ở chỗ này, hẳn sẽ không lập tức chết đi.

Sở Thần lắc đầu, buồn cười nhìn nhìn Lâm Khê Nhược thu kiếm, nửa ngày đạo: "Ta quyết định, ra ngoài! Không còn ra ngoài thân thể của ta khả năng chống đỡ không nổi."

Lâm Khê Nhược sắc mặt đại biến, "Người là muốn chết phải không?"

"Không, ta một chút không muốn chết. Đang bởi vì này, ta mới còn muốn ra ngoài." Sở Thần lắc đầu, vô cùng chân thành nói. Nói xong, chói mắt từ mang tại trong mắt hiển hiện.

Từ mang những nơi đi qua, tất cả ảo giác có Như Băng tuyết tan rã. Lâm Khê Nhược kinh ngạc biểu tình định dạng trong khoảnh khắc đó, cuối cùng tiêu thất Vô Ngăn.

Lần nữa trở về sự thật, vẫn là vô tận sương mù. Bỏ sung hết thân thể cần thiết năng lượng, Sở Thần dứt khoát hướng càng thâm xử rảo bước tiến lên.

Lại một lần nữa từ trong ngủ say tỉnh lại, cùng trong dự đoán đồng dạng, hẳn tiến nhập một cái hoàn toàn mới Huyền Cảnh.

Lần này tỉnh lại địa phương tại Lôi Ưng quốc Bắc Bộ Thanh Bình trấn, sự kiện vai chính là hẳn cùng sớm đã chết đi sở sâu kín.

Huyền Cảnh cùng lúc trước hai cái Huyền Cảnh cũng không đồng dạng, tựa hồ lại là một cái hoàn toàn mới cách chơi.

Sự kiện, hẳn như cũ đã chậm một bước, sở sâu kín đã chết, hóa thành Lệ Quỷ hướng hẳn phát động tập kích.

Không thể không nói, Huyền Cảnh lại một lần tìm được tâm linh của hẳn sơ hở. Mặc dù bèo nước gặp nhau, nhưng đối với sở sâu kín chết, hẳn vẫn là trong lòng còn có áy náy.

Cho nên, đối mặt năng hóa thân Lệ Quỷ, hẳn căn bản không có chút nào phản kháng, mặc cho nàng đem chính mình bắt được mình đầy thương tích.

Cuối cùng, sở sâu kín chính mình ngừng lại, cười biến mất. Lưu lại kết luận là, may mà Sở Thần không có động thủ sát nàng, bằng không hẳn sẽ chết.

Nghĩ đến sở sâu kín tiêu thất thì lưu lại cuối cùng nhất một câu, "Ta tha thứ người rồi", mặc dù biết là giả, nhưng Sở Thần như cũ hết sức cao hứng.

Mà khi hẳn lần nữa trở về sự thật, vô cùng chấn kinh phát hiện, chẳng biết lúc nào, đầy trời sương mù đã tản đi, địa phương nghiễm nhiên là một chim hót hoa nở thế ngoại đảo nguyên.

Trong đảo nguyên, cầu nhỏ nước chảy, oanh phi Diệp Vũ, nhìn qua vô cùng yên tĩnh, vô cùng tường hòa. Càng làm cho Sở Thần kinh ngạc không hiểu chính là, lại có các loại vật cổ quái tại phi.

Một bà già dầu cái dù, cái dù trên mặt Yên Vũ mặt mờ, vẫn trên không trung chuyển a chuyển, như vật sống, thỉnh thoảng có chuông bạc tựa như tiếng cười truyền ra, rất vui vẻ.

Một bà cây xương bồ kiếm, hình thể dài nhỏ, từ quang rạng rỡ, khi thì ngạo Tiểu Vân, khi thì lao xuống đại địa, từng đạo ảo ảnh lưu ở trời cao, rất tiêu sái.

Ngoài ra, còn có như là hồ lô, bức họa cuộn tròn, ngọn bút, thậm chí đám mây ở trong đồ vật tại phi, kia trường cảnh, để cho Sở Thần phảng phất đưa thân vào một cái hoàn toàn mới Tiên Hiệp Thế Giới.

Mà ở những cái này cổ quái phi hành vật ra, hẳn còn chứng kiến rất nhiều những sinh vật khác.

Chạy như bay thiên mã, phá không Toan Nghê, sáng tỏ Linh Hồ, thậm chí còn có hẹp dài thần tuần Thương Long cùng Mặc Long. Thấy đồ vật, không

một không phải hẳn mới nghe lần đầu kỳ lạ tồn tại.

Nhìn một chút, Sở Thần đột nhiên nhớ tới, tựa hồ lần này ra mục đích chỉ là vì tìm kiếm tọa kỵ.

Như không phải Chu Hạo nhưng lời thề son sắt nói Vân Mộng linh đã từng xuất hiện qua quý hiếm yêu cười, ước chừng hẳn cũng sẽ không tham dự hành động lần này.

Tuyệt đối không nghĩ tới chính là, đã trải qua vô số lần trắc trở, cuối cùng nhất tại đây trong mắt ngoại nhân tuyệt cảnh trong, hẳn cư nhiên gặp được nhiều như thế quý hiếm yêu cười.

Tinh Vũ Đại Lục, quý hiếm yêu cười lại xưng là trân thú. Trân thú số lượng cực nhỏ, căn bản khó gặp. Chúng sở dĩ quý hiếm, không chỉ có bởi vì chúng phi hành năng lực, còn bởi vì chúng bình thường cất giấu một ít thần bí năng lực.

"Phát đạt, lần này thật sự phát đạt. So với Tinh đồ càng thêm trân quý trân thú, nếu tất cả đều kéo ra. . ." Còn không nghĩ tới điểm từ thượng, nước miếng đã nhịn không được mất trên đất.

Chỉ tiếc, lý tưởng đầy đặn, sự thật lại như thế cốt cảm giác. Bận rộn hồ nửa ngày, Sở Thần liền một cộng lông cũng không có đụng phải, ngược lại bị bọn này tiểu gia hỏa chế ngạo cười nhạo muốn chết.

Cuối cùng, hẳn còn là tạm thời bỏ qua bất trân thú kế hoạch, trước mắt xem ra, không biết bay hẳn muốn bắt lấy những cái này linh hoạt gia hỏa căn bản không có khả năng.

Hơn nữa, đoạn này thời gian hẳn cũng nghĩ thông suốt, trân thú tuy quý hiếm, tùy tiện mang theo trên người lại là họa không phúc.

Rốt cuộc, một người chỉ có thể khế ước một đầu trân thú, đã khế ước trân thú không tồn tại bị đoạt khả năng, nhưng vô chủ trân thú, tuyệt đối sẽ có đồng lớn người giành được đánh vỡ đầu.

Nếu như bị người biết trên người hẳn không có chủ trân thú, kia e rằng toàn bộ Lôi Ứng thủ đồ bảo vệ hẳn không được.

Bình ổn tinh thần, Sở Thần bắt đầu tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh chung quanh, này không nhìn còn khá, vừa nhìn liền sợ hãi kêu lên một cái. Chỉ thấy tầm mắt đạt tới chỗ, xương trắng chất đông.

Có bảo trì tư thế ngồi, hẳn là chết đi đầu năm ngoái, có thì sớm đã một rã rồi, mục nát không chịu nổi, cũng không biết đã chết đi bao nhiêu năm.

Một phen xem xét, Sở Thần chấn kinh phát hiện, trên cơ bản có thể nhìn ra nguyên nhân cái chết người đều là tự sát. Liền tưởng đến Huyền Cảnh bên trong Lâm Khê Nhược đã nói, hẳn nhất thời không rét mà run.

Quả nhiên, bất luận như thế nào động sát niệm, cuối cùng người bị hại đều là chính mình!

"May mà ta sống ra!" Trong nội tâm âm thầm vui mừng, Sở Thần kinh hi phát hiện cách đó không xa có cái trừ vật đại.

Vui sướng hải lòng chạy tới nhất lên vừa nhìn, nhất thời nửa ngày không lời, xem ra thật sự là đầu năm quá lâu, liền trừ vật đại đều mặc lố.

Bên này không có thu hoạch, Sở Thần bắt đầu hướng phía trong tầm mắt kia che khuất bầu trời đại thụ đi đến.

Trên đại thụ treo một ít lưu quang tràn ngập các loại màu sắc trái cây, cũng không biết là cái gì giống, nhìn qua mười phần mê người. Mà ở đại thụ dưới bóng cây, đứng vững vàng một bàn mini cung điện.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần trước một bước hướng cung điện đi đến. Chưa tiến nhập, liền có một cỗ cỗ xưa mà ảo mộng khí tức trước mặt mà đến.

Sở Thần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy "Ảo mộng Thiên Cung" bốn cái đại tự, cỗ xưa mà tràn ngập ma lực, phảng phất muốn đem linh hồn của hẳn đều cuốn vào.

"Kỳ Lân Tử Máu!" Dưới sự kinh hãi, Sở Thần quyết định thật nhanh, hai mắt nổi lên Tử Viêm, lúc này mới khó khăn ngăn trở kia xé rách linh hồn cường đại lực hút.

"Ảo mộng Thiên Cung, khí phái quá danh tự, cũng dám tự so với Thiên Cung!" Ngoài cửa, Sở Thần mục quang ngưng trọng, trong nội tâm có chút do dự.

Tiến? Không tiến? Đó là một vấn đề.

Tiến, bên trong nguy hiểm khả năng vượt quá tưởng tượng; mà không tiến, tựa hồ cũng không có cách nào thoát ly nơi này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Sở Thần hàm răng khể坎, tiến!

Muốn Từ điều chi thiên, bắt từ vạn vạn năm, dù sao đều đi đến nơi này, đâu có bỏ qua chi lý? Nói không tốt, trong này mới thật sự là cơ duyên.

Xuyên qua cửa cung điện Lưu Ly màn sáng, chỉ một thoáng, thiên địa biến ảo, đầu chuyển tinh di.

Ngoại giới như ban ngày, mà giờ khắc này Sở Thần lại đang ở bao la bát ngát trong tinh không. Đây hư không hành tẩu cảm giác, cùng lúc trước tinh không Huyền Cảnh bên trong kinh lịch không có sai biệt.

Bất đồng duy nhất chính là, nơi này Tinh vực muốn rộng lớn nhiều lắm, không hề chỉ cực hạn cho hẳn Tinh mạch đối ứng vậy có hạn Tinh thần.

Ngoài ra, đi qua một đoạn thời gian quan sát, hẳn còn phát hiện, này tinh không tựa hồ cùng phía ngoài không đồng nhất, rất nhiều địa phương đều chỉ tốt ở bề ngoài.

Từ mấy chỗ quen thuộc địa phương bắt đầu quan sát, hẳn chân kinh phát hiện, ít nhất phải đi qua trên mười vạn năm diễn biến, đỉnh đầu tinh không mới có thể diễn biến thành hiện giờ phía ngoài hình thái.

"Đây cũng quá. . . Thật bất khả tư nghị, chẳng lẽ, tòa cung điện này bên trong phong ấn lấy hơn mười vạn năm trước tinh không hình ảnh?" Nghĩ đến đây cái khả năng, Sở Thần nhất thời cả kinh không thể chọn cái cảm.

suy đoán quả thật quá lớn mật, nhưng luận chứng, rồi lại như vậy hợp tình hợp lý.

Vào thời khắc này, mệnh mệnh hư không thâm xử truyền đến thiếu nữ tiếng hô.

"Có ai không? Có ai không. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chư thiên phong ấn

Theo kêu gọi truyền đến phương hướng, Sở Thần kiên trì đi lên phía trước.

Càng đi tới, Tinh quang càng là rực rỡ, bất tri bất giác, hẳn đi tới Tinh thần trong đó. Đảo mắt chung quanh, Chu triều đều là chói mắt đầy sao, từng khóa xán Nhược Minh châu, phảng phất có thể chạm vào.

Một mình bước chậm tại Tinh thần biển rộng, tiền vô cổ nhân, sau không người đến, thấy, là vô tận bao la mờ mịt. May mà kia tinh không thâm xử truyền đến kêu gọi chưa bao giờ rời đi, cùng với hẳn để cho hẳn không đến mức tịch mịch.

Một bước. . . Hai bước. . .

Phảng phất trăm ngàn năm đi qua, lúc hẳn thể xác và tinh thần đều mệt, rốt cục thấy được phía trước một đoàn Tinh quang. Tinh quang vô cùng óng ánh, phảng phất hội tụ Chư Thiên Tinh Thần tinh hoa, óng ánh làm cho người mở mắt không ra.

"Hào tráng lệ cảnh tượng!" Thán phục, Sở Thần theo bản năng thả chậm bước chân, chậm rãi hướng đám kia tinh chi quang hội tụ địa phương tới gần.

Dần dần, hẳn phát hiện kia chói mắt Tinh quang tựa hồ cũng không như vậy đơn giản.

Những cái này đến từ chư thiên sao thiên hào quang lấy một loại kỳ lạ tinh thể tổ hợp cùng một chỗ, hình thành từng mảnh từng mảnh sắc thái sắc sỡ Tinh quang xiềng xích.

Xiềng xích chồng chất, mỗi một mảnh xiềng xích xung quanh, đều vây quanh thần bí phù văn, kia chói mắt - Tinh Huy, lại càng là có vô số thần bí phù văn đang nhảy nhót.

Mà kia một mực cùng với hẳn kêu gọi, bắt đầu từ kia quang đoàn tối trung tâm truyền ra, mang theo một loại ngầy thơ cùng mờ mịt.

"Thật lớn thủ bút, Chư Thiên Tinh Thần đúc trận, cũng chỉ là vì phong ấn!" Quang đoàn lúc trước, Sở Thần tâm thần kịch chấn, trong đầu trống rỗng.

Dựa theo lúc ban đầu ý nghĩ, hẳn là nhất định muốn gặp đến kia cái kêu gọi người của hẳn. Chỉ là hiện tại, hẳn lại do dự.

Cái gì người có thể lấy Chư Thiên Tinh Thần đúc trận? Loại này thần tích đồng dạng trong đại trận đến cùng phong ấn lấy cái gì?

Không nói đến hẳn có thể hay không đem người ở bên trong phóng xuất, cho dù hẳn có thể, vậy hẳn đến cùng có nên hay không đem phóng xuất? Hẳn

thật sự rất lo lắng, vạn nhất phóng xuất một cái tội ác tày trời Đại Ma Vương thế nào xử lý?

Tâm linh giãy dụa, mỗi một giây đều sống một ngày bằng một năm. Cuối cùng, hắn còn là quyết định hạ xuống, giúp đỡ người ở bên trong thoát khỏi.

Kia cái nương theo hắn trăm ngàn năm, bởi bạn hắn đi qua vô tận tinh không thanh âm nói cho hắn biết, người ở bên trong mặc dù không phải người tốt, cũng nhất định không phải người xấu.

Càng trọng yếu hơn là, nếu như hắn Bất phá trừ phong ấn, hắn nên thế nào rời đi cái chỗ này? Kỳ Lân Tử Máu sao? Hắn thử qua, căn bản vô dụng, thật giống như nơi này căn bản không phải Huyền Cảnh. Mà thật sự là Tinh Hải thâm xử.

"Ta tới. Ta nên thế nào giúp ngươi?" Sở Thần trầm giọng nói.

Cũng không biết có hay không ảo giác, hắn tổng cảm thấy lúc nói chuyện, màn trời đều tại chấn động, kia vang ở bên tai trăm ngàn năm kêu gọi đột nhiên liền đình chỉ, hồi lâu không có vang lên.

"Thế nào chuyện quan trọng? Thế nào một chút thanh âm cũng không còn?" Sở Thần trong nội tâm hồ nghi.

Đang lúc hắn chuẩn bị tiếp tục hỏi, giọng nữ vang lên, lấp bắp, phỏng chế Phật học Ngữ nhi đồng. Lại có chút ngưng ngừng khiếp đảm, phảng phất tiêu hài tử đột nhiên nhìn thấy người xa lạ.

"Ta. . . Ngươi. . . Xin hỏi. . . Ngươi là. . . Ngươi là nhân loại sao?"

Gập ghềnh, một câu hơn nửa ngày mới nói xong, Sở Thần nghe được cực kỳ tổn sức, nghe xong còn có chút dở khóc dở cười.

Hắn là nhân loại sao? Đây vấn đề hỏi được, hắn có thể nói không phải sao?

Một hồi lâu, Sở Thần mới bắt đầu đi nói: "Ngươi thật thông minh, tất cả đều đã đoán đúng a!" Nói xong trong lòng mình đầu tiên là một hồi ác hàn.

Lại không nghĩ kia thanh âm của thiếu nữ lập tức trở nên tức giận, phảng phất đột phá ngôn ngữ chướng ngại, nói chuyện thoáng cái trở nên vô cùng lưu loát.

"Thật vậy chăng? Ngươi thật sự là nhân loại, thật tốt quá, thật sự là quá tốt. . ."

Sở Thần sờ sờ đầu, có chút làm không rõ ràng vì cái gì nàng như vậy cao hứng, liền hỏi: "Vì cái gì là nhân loại liền thật tốt quá?"

"Bởi vì nhân loại đều nói chuyện nha, ngươi đã đến rồi, ta liền chẳng nhiều sao cô đơn, bởi vì ngươi có thể mỗi ngày theo giúp ta nói chuyện!" Thanh âm của thiếu nữ rất nhanh vang lên.

Tuy nhìn không thấy hình dạng của nàng, nhưng Sở Thần như cũ từ bên trong cảm nhận được nồng đậm vui sướng. Nguyên lai nàng cao hứng nguyên nhân càng như thế đơn giản, đơn giản cho hết toàn bộ vượt qua tưởng tượng.

Chỉ là, đến cùng như thế nào tao ngộ mới có thể để cho trong đám người tâm chờ đợi như thế đơn giản, chỉ cần một người cùng nói chuyện là tốt rồi?

Nghĩ nghĩ, Sở Thần vấn đạo: "Ngươi bị phong ấn rất nhiều năm sao? Ngươi vì cái gì bị phong ấn ở nơi này? Nơi này rốt cuộc là cái gì địa phương?"

Tiếng nói hạ xuống, hồi lâu không có thanh âm vang lên.

Sở Thần thầm nghĩ chính mình có lẽ hỏi không nên hỏi vấn đề, thế cho nên cô gái kia tức giận.

Đang muốn mở miệng xin lỗi, lại nghe thiếu nữ giọng áy náy truyền đến, "Thật xin lỗi a, khả năng thời gian quá dài, thiệt nhiều sự tình ta đều nhớ không rõ, cho nên ta trả lời không được vấn đề của ngươi."

Sở Thần bình tĩnh, nguyên lai là hắn đa tâm, người ta căn bản không có tức giận, chỉ là muốn đáp án đi.

Kỳ thật ngẫm lại vậy thì, nếu quả thật bị phong ấn mười vạn năm, có thể bảo trì thanh tĩnh đã không tệ, còn có thể yêu cầu người nhớ rõ ít nhiều sự tình?

"Ta chỉ nhớ rõ dường như đích xác bị phong ấn rất nhiều năm, về phần nguyên nhân, ha ha, nghĩ không ra. Ta cũng không biết nơi này là chỗ nào, ta chỉ biết nơi này thật đáng ghét, lại là nước lại là hỏa, người ta căn bản đều ra không được." Quang đoàn bên trong lần nữa truyền ra thanh âm.

"Nước? Hỏa?" Sở Thần cũng sờ, có vẻ như nơi này căn bản không có cái gì nước hỏa hòa, nhưng rất nhanh hắn hiểu được, hắn cùng người nói chuyện vị trí hoàn cảnh căn bản không đồng nhất.

Hắn đang ở phong ấn ra, mà kia người nói chuyện cũng tại trong phong ấn. Trong phong ấn thế giới, xuất hiện thủy hỏa các loại đồ vật cũng không kỳ quái.

"Vậy ngươi còn có thể nhớ rõ mình là ai sao?" Nghĩ nghĩ, Sở Thần lại hỏi.

"Ngươi hảo hảo a, ta chính là ta nha, còn có thể là người khác hay sao?"

Lần này đáp lời rất nhanh, đáp án lại làm cho Sở Thần dở khóc dở cười. Cũng không so đo, hắn tiếp tục vấn đạo : "Ta đương nhiên biết ngươi chính là người rồi, ý của ta là, ngươi còn nhớ rõ tên của mình cùng lai lịch sao?"

"Danh tự? Lai lịch. . ." Thiếu nữ thấp lằm bằm, hồi lâu thống khổ thanh âm truyền đến, "Không nhớ rõ, cái gì đều không nhớ rõ, ta rốt cuộc là ai? Ta từ đâu tới đây? A..., đầu của ta đau quá. . ."

"Hào hào, ta không hỏi chính là, vậy chúng ta nói điểm khác, nói thí dụ như, ta thế nào tài năng cứu người xuất ra!" Sở Thần vội vàng trấn an, nói sang chuyện khác.

Thiếu nữ quả nhiên bị dời đi lực chú ý, rất nhanh cười nói : "Cứu ta ra ngoài người cũng đừng nghĩ, tuy rất nhiều sự tình ta đều nhớ không rõ, nhưng có một chút ta rất rõ ràng, kia chính là cái này địa phương là ra không được."

Sở Thần khẽ nhủ mảy, "Thật sự ra không được sao?"

"Đương nhiên thật sự là, có thể ra ngoài ta cũng muốn ra ngoài a! Người cũng không biết, một người mỗi ngày ngồi ở trên đá ngầm, ngoại trừ nhìn thiên thượng Hòa Vân, chính là nhìn dưới chân biển rộng, nhiều khi ta đều muốn, nếu là có một cái tiểu Bàng Giải bỏ lên hẳn là hảo. . ."

Hai người khắp không biên bờ trò chuyện, trên thực tế lại không có cái gì nội dung. Có lẽ này dài dằng dặc thời gian, trong phong ấn thiếu nữ xác thực cái gì đều đã quên, năng vốn có, chỉ là Vô Biên cô tịch.

Tại đây cô tịch thế giới, thời gian cũng không có cái gì ý nghĩa, cũng không ai có thể được coi là thanh. Sở Thần chỉ biết, thanh âm của thiếu nữ dần dần thấp không thể nghe thấy, xem ra là vậy được đi ngủ.

Hắn còn nhớ rõ nàng đã từng nói, những năm nay từ trước đến nay cũng không dám ngủ, sợ hãi ngủ được quá chết, không ai đánh thức nàng vậy sau, rồi mới rốt cuộc tỉnh không đến.

"Đến đây đi, Ngã đảo yếu nhìn xem này ra không được địa phương là không phải liền thật sự ra không được!"

Sở Thần hít sâu một hơi, vươn người đứng dậy, chiến ý ngút trời. Nhìn kia khí thế, phảng phất Thiên Bãng Địa Liệt, núi sông sụp đổ cũng vô pháp đề cho hắn khiếp đảm mảy may.

"Kỳ Lân Tử Mâu, Ra!" Một tiếng quát lớn, hai chân chấn đất, dưới chân hư không tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Sở Thần song quyền nắm chặt, mực như chuông đồng. Sao trong phủ Kỳ Lân Tinh Nguyên nhiều lần chợt hiện, giống như chân chính Tinh thần, không lồ tinh lực liên tục không ngừng hướng trong kinh mạch phát ra.

Tinh lực chạy về thủ đô, dọc theo huyền ảo lộ tuyến, một mực xông qua thiên, tốc hành hai mắt, chỉ một thoáng, kia nguyên bản đen xì như mực hai con người dấy lên hừng hực Tử Viêm, vô cùng uy áp chấn động hư không run rẩy.

Chỉ là cuối cùng, cùng lúc trước thử đồng dạng, Kỳ Lân Tử Mâu tới đa chỉ có thể Chấn Nhiếp mảnh không gian này, lại không thể đem tan rã.

Nếu như tại không có cùng cô gái kia nói chuyện với nhau lúc trước, hẳn có lẽ sẽ lựa chọn buông tha cho, nhưng hiện tại, hắn quyết định tiếp tục nữa. Vì mình có thể sống lấy rồi đi, cũng vì đem trong phong ấn người giải cứu ra.

"Kỳ Lân Tử Mâu không được, như vậy, Kỳ Lân Tỉ, đi ra cho ta!"

Phảng phất đến từ thời không bên ngoài gào thét, Vô Biên chiến ý tràn ngập, Sở Thần cả mảnh cánh tay phải bắt đầu hóa thú. Thối Thế Cảnh thời điểm, hắn căn bản vô pháp khống chế, chỉ có thể ở trong lúc nguy cấp ngẫu nhiên bạo phát.

Hiện giờ tấn chức Tinh Nguyên Cảnh, hẳn chẳng những có thể khống chế Kỳ Lân Tử Mâu, đồng dạng có thể khống chế tay phải Kỳ Lân Tỉ biến hóa.

Mệnh môn tinh lực từ sao phủ phát ra, tiến nhập cánh tay phải sản sinh huyền diệu biến hóa, một mảnh từ quang lăm lăm cánh tay, mang theo vô tận lực lượng cùng cao chói vọt, hàng lâm thế gian.

Màn trời lần nữa chấn động, lại như cũ vững vàng không có phá toái.

Phảng phất cảm nhận được phía ngoài biến hóa, trong phong ấn, thiếu nữ từ đang ngủ say tỉnh lại, lo lắng nói : "Người làm cái gì? Sở Thần, người mau dừng lại, không phải này người có thể phá vỡ, mạnh mẽ tới nói không chừng sẽ chết!"

"Chết?" Sở Thần thần sắc hơi bỗng, rất nhanh cười ha hả, "Ta có thể chết, nhưng ta không có khả năng chết ở chỗ này, càng không thể không có chống lại qua liền nghẹn khuất chết đi. Bởi vì bên ngoài còn có rất nhiều người đang đợi ta!"

Cười to biến thành cuồng tiếu, trên mặt vô tận điên cuồng cuốn, một đôi tử nhãn nóng rực nhìn chăm chăm kia đan xen Tinh quang xiềng xích, trong giây lát, Kỳ Lân Tỉ như điện quang hiện lên.

"Keng" một tiếng, giống như xé rách màn trời phích lịch, Vân Phong kiếm ngang nhiên ra khỏi vỏ.

Kiểm lên hoàng tuyền bích lạc, đốt Viêm Thứ phá chư thiên.

Một kiếm từ Cửu U sông hoàng tuyền bên trong rút ra, từng khúc thân kiếm hiển lộ, xích xích đốt viêm đốt núi nấu biển.

Trong giây lát, một tiếng rít gào hàng lâm, Hồng Hoang chỉ có uy nghiêm cùng bá đạo bên trong. Từ Vân lặng yên nổi lên đỉnh đầu. Một đóa màu đỏ thắm hòa điểm từ Từ Vân một góc thú trào bay xuống, kèm ở trên thân kiếm.

Chỉ một thoáng, đốt viêm tăng vọt, hóa hư là thật, ngọn lửa tím ngập trời.

"Bầu trời đốt viêm!"

Cuộc đời tối cường một kiếm, mang theo không chết không lui khí thế, mang theo tan vỡ vạn giới quyết tâm, hung hăng chém tại to lớn Tinh quang xiềng xích.

Giống như tinh cầu chạm vào nhau, " " một tiếng vang thật lớn. Cùng với kiếm gãy gào thét, vô tận vàng sáng nổ bắn ra.

Sở Thần bay ngược, mặt như giấy trắng, cả người đã giống như từ trong biển máu kiếm xuất ra đồng dạng, toàn thân đỏ thắm, huyết tinh phun ra.

Đúng lúc này, Chu Thiên Tinh quang đại thịnh, điên cuồng hướng xiềng xích hội tụ mà đến, rất nhanh, một cái thấy không rõ về mặt to lớn cao ngạo hư ảnh xuất hiện ở màn trời xuống.

"Lớn mật phạm nhân, dám can đảm tự tiện xông vào cấm địa, mưu toan bài trừ tội nữ phong ấn. Còn không mau mau chết đi!"

Lời xuất như Lôi Âm gột rửa, Chấn Nhiếp chư thiên. Sở Thần chóng mặt chóng mặt, chỉ thấy một cây tựa như là núi trắng kiệu ngón tay xoa bóp hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Vũ Hàm gặp rủi ro

Tuyệt Nhạn quan ngoại, Mặc Vũ Hàm một con tuyệt trần. Liên tục gần mười ngày đêm tối đi gấp, rốt cục một vũ thanh ung mang nàng đáp xuống Bích Tiêu Tông ngoại môn phường thị.

"Thì cách mấy năm, không có nghĩ tới đây vẫn là như cũ." Nhìn nhìn xung quanh hết thấy, trong nội tâm nàng không khỏi bình tĩnh.

Thời gian trôi mau, có nhiều thứ một mực bảo trì trong trí nhớ nguyên dạng, không thay đổi chút nào. Nhưng có nhiều thứ, từ lúc rời đi, đã thay đổi.

Tựa như hiện tại, hay là quen thuộc địa phương, lại người và vật không còn, quan trọng nhất là, lòng của nàng cũng thay đổi.

Đối với Mặc Vũ Hàm mà nói, nàng cái thứ nhất nhà cùng với mẫu thân qua đời, sớm đã tại trong trí nhớ mơ hồ. Mà cái nhà thứ hai, không hề nghi ngờ là ngưng ngừng thời gian dài nhất Tuyệt Nhạn quan.

Nàng còn có cái thứ ba nhà, đó chính là Bích Tiêu Tông. Đã từng, nàng cũng là Bích Tiêu Tông đệ tử, ba năm thời gian, từ Ngoại Môn đệ tử từng bước một leo đến Thanh Vân bảng.

Kia đoạn cao chót vót, kia đoạn thành tựu, so với Lôi Ngạo cũng không kém chút nào. Chỉ là sau tới lui về quân trận, võ đạo trên tiến bộ mới dần dần chậm lại, cuối cùng bị người quên lãng.

Nhìn nhìn xung quanh vắng lại dòng người, không có một cái quen thuộc, Mặc Vũ Hàm không khỏi thu liễm tâm tư, hướng một nhà quán rượu đi đến.

Thích hợp nhớ lại không ảnh hưởng toàn cục, quá độ đắm chìm liền hồng việc. Rốt cuộc, nàng lần này mạo hiểm ra mục đích, cũng không phải là vì nhìn xem đã từng sinh hoạt địa phương, mà là tra xét tin tức về Sở Thần.

Nàng tuyệt không tin tưởng Sở Thần sẽ như truy nã trên bảng nói như vậy, phạm phải tội lớn ngập trời, trong chuyện này nhất định có không ai biết âm mưu tồn tại.

"Chường Quỹ, gọi các người công tử xuất ra, đã nói cô nhân tới thăm!" Đi vào quán rượu, Mặc Vũ Hàm cũng không ngồi xuống, mà là trực tiếp hướng

quầy hàng đi đến.

Chường Quý ngẩng đầu nhìn lên, thấy cô nương này tuy xinh đẹp, lại cực kỳ lạ mắt, không chút nghĩ ngợi liền dồn đờ đạo : "Cô nương đổi lại thời gian lại đến a, công tử nhà ta hiện nay không tại trong tử lâu."

"Phải không?" Mặc Vũ Hàm lông mày nhảy lên, nhất thời nội tâm liền không vui, nàng hiện tại cũng không có thời gian ở chỗ này mò mẫm cây nấm, đương trường đối với trên lầu một tiếng giận dữ mắng mỏ, "Lôi Tiêu, ngươi là tên khốn kiếp, cho cô nãi nãi lăn ra đây. Bằng không thì ta đập phá ngươi hắc điểm!"

Lôi vừa nói ra, nhất thời toàn trường yên lặng, từng cái một nhìn nhìn nổi giận Mặc Vũ Hàm mặt mũi tràn đầy ngốc trẻ.

"Ta. . . Ta không nghe lầm chứ? Nàng hô Lôi Tiêu, còn mắng hấn hỗn đản, còn tự xưng bà cô, muốn đập phá hấn hắc điểm?" Một người nuốt nuốt nước miếng, trừng lớn hai mắt.

"Ta dường như cũng nghe đến, không thể hai người đều nghe lầm a? Nói, chúng ta Bích Tiêu Tông ngoại trừ ngọc tiêu cung thủ tọa ra, còn có những người khác gọi Lôi Tiêu sao?" Người bên cạnh nói.

"Dường như không có, tông môn chỉ có một Lôi Tiêu, vương quốc Tam hoàng tử, ngọc tiêu cung thủ tọa. Chỉ là, tử lâu này thật sự là Lôi Tiêu sư huynh mở sao? Thế nào chưa từng nghe nói qua?"

Ngán ngùi an tĩnh sau khi, các thực khách đều nghị luận.

Kia chuyện cũ cũng gấp, Ám đạo cô nương này cũng quá không hiểu chuyện, hoàng tử chuyện Điện hạ có thể nào như thế lộ ra? Vấn đề lớn nhất là, nàng dám đối với Điện hạ bất kính, tuyệt đối không thể tha thứ!

"Lai Nhân, bắt lại cho ta!" Cũng không có suy nghĩ nhiều, chuyện cũ đương trường hạ lệnh, trong chớp mắt vài người Tráng hán xông tới.

Mặc Vũ Hàm đôi mi thanh tú cau lại, không thèm quan tâm đến lý lẽ, lại hô một tiếng, "Lôi Tiêu, bà cô biết ngươi tại phía trên, không còn hạ xuống ta đã có thể giết lên đi, đến lúc sau cũng đừng nói ta không cho ngươi chó này cái rắm Tam hoàng tử mặt mũi!"

!

Lập tức mọi người hít vào khí lạnh, liền ngay cả kia Chường Quý lúc này cũng có chút dọa sợ. Cô nương này cực kỳ cuồng vọng, biết rất rõ ràng là Tam hoàng tử, còn dám như thế vô lễ, hấn là cũng là đại nhân vật hay sao?

Chường Quý trả lại không kịp hồi hận, lập tức một cái say khướt gia hỏa con ruồi không đầu đồng dạng đụng phải xuất ra, về mặt ti tiện cười nói : "Bà cô nhỏ, ngươi có thể tính đến xem ta, hấn xá về vang cho kẻ hèn này a, nhanh lên bên trong mời!"

Mọi người đồng thời loại đại hai mắt, thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi.

Không nghĩ tới tử lâu này thật đúng là kia trong truyền thuyết ngọc tiêu cung thủ tọa khai mở, uống bọn họ đến đi đi chỗ đó sao nhiều lần, vậy mà không có một người biết.

Càng làm cho mọi người không nghĩ tới chính là, kia trong truyền thuyết vô cùng tôn quý Lôi Tiêu sư huynh, tại đây không biết lai lịch nữ tử trước mặt như thế thấp giọng hạ xuống, phong độ mất hết.

Nhìn trước mắt một màn, mọi người không khỏi mãnh liệt hiếu kỳ, này sường đến hư không tưởng nổi cô nương đến tốt cùng là ai a? Chẳng lẽ lại là thành viên hoàng thất?

Không rảnh chú ý đến người khác ý nghĩ, Mặc Vũ Hàm về mặt chán ghét đẩy ra tay của Lôi Tiêu, trợn mắt nói : "Đừng do dự, chúng ta không quen. Ngươi cũng chó cùng ta lôi kéo làm quen, ta tới tìm ngươi liền một sự kiện, lên tiếng hỏi liền đi."

"Như thế nhiều người, tốt xấu ngươi cũng cho chút mặt mũi ta a, tốt xấu người ta sau này còn phải lại Bích Tiêu Tông lẫn lộn, so với không được ngài như vậy tiêu sái!"

Lôi Tiêu về mặt đau khổ, sờ lên cái mũi.

Xung quanh nhất thời mắt trên đất cái cằm, này còn như là một cái hoàng tử nói ra sao? Đây quả thật là Tam Tiêu nhất ngọc tiêu cung thủ tọa? Thế nào nhìn qua như một chú khi dễ vợ bé?

"Bớt sàm ngôn, ta liền hỏi ngươi, Sờ Thần đến cùng thế nào chuyện quan trọng?" Mặc Vũ Hàm hai tay chống nạnh, hung thần ác sát.

"Ta. . ."

Lôi Tiêu vừa định nói không biết, Mặc Vũ Hàm lập tức ngắt lời nói : "Đừng ngươi ngươi ta ta, cũng đừng nói không biết. Lôi này ngươi dễ dàng những nữ nhân khác đi, nhưng nghĩ gạt ta? Không có cửa đâu!"

"Này đều kia cùng kia a? Lòng ta ngươi còn không biết, một mực cũng chỉ có ngươi một cái, không nên cái gì những nữ nhân khác?" Lôi Tiêu về mặt như

đưa đám, thấy Mặc Vũ Hàm mặt mũi tràn đầy sát khí, lúc này bắt đầu đi lần lượt một cái phong thư đi qua.

Mặc Vũ Hàm tiếp nhận, nhanh chóng mở ra nhìn lại, càng xem sắc mặt viết ngưng trọng, càng xem càng tức giận.

Một phong thư xem hết, nàng khóp ngón tay đã bóp trắng bệch, ngực kịch liệt phập phồng.

Đột nhiên, nàng mãnh liệt đem thư tén xé thành mảnh nhỏ : "Hỗn đản, quả nhiên là đám kia hỗn đản." Nói xong, liền không nói một lời xoay người.

Lôi Tiêu trong nội tâm một hồi đắng chát, không dám đi kéo tay của hắn, chỉ là lôi kéo ống tay áo của nàng đạo : "Sở Thần không có khả năng ra, Mê Vụ Linh truyền thuyết người cũng rõ ràng, phạm là đi vào người, không có một cái có thể còn sống xuất ra."

"Cho nên đâu này?" Mặc Vũ Hàm không quay đầu lại, thanh âm vô cùng lạnh lùng.

"Người liền thật sự không có suy nghĩ qua ta sao?" Minh bạch là cuối cùng nhất cơ hội, Lôi Tiêu kiên trì nói.

Mặc Vũ Hàm trầm mặc, hồi lâu không thấy phát ra tiếng.

Lôi Tiêu trong nội tâm dâng lên nhàn nhạt chờ đợi, nhưng cuối cùng, Mặc Vũ Hàm không để lại dấu vết tránh thoát ra, thân nhiên nói : "Thật xin lỗi, lời này người hẳn là đối với người khác đi nói. Ta cùng hắn, đã từng giả đùa giỡn, ngày nay, ta ý định thực làm!"

Nói xong, Mặc Vũ Hàm không còn có dừng lại, gió mát lướt động áo đỏ như lửa, nàng nhanh chóng biến mất tại mọi người trong tầm mắt.

Hồi lâu, trong tửu lâu truyền đến thở dài một tiếng, nhìn nhìn trên mặt đất tàn nát trang giấy, Lôi Tiêu trong nội tâm không hiểu chua xót.

Mặc dù khổ đợi như thế chút năm, trong lòng nàng, hẳn lại liền một cái nhất định người bị chết cũng không bằng. Nguyên lai cảm tình loại chuyện này, thật sự không quan hệ thân phận địa vị, không quan hệ tới trước sau đến.

"Chư vị, thỏa thích ăn, uống thả cửa, hôm nay, ta mời khách. . ." Hồi lâu, Lôi Tiêu tiếng cười tại trong tửu lâu truyền ra, phảng phất hẳn như cũ là kia cái tiêu sái không có kỵ tửu tiên.

Nhưng chỉ có hắn tự mình biết, Mặc Vũ Hàm dứt khoát mà đi thời điểm, kia nội tâm chỗ sâu tình Thương, để cho hắn gần như muốn chết đi.

"Đã từng giả đùa giỡn, ngày nay thực làm. Hảo một cái đùa mà thành thật a!"

Rời đi quán rượu, Mặc Vũ Hàm không làm mấy may dừng lại, trực tiếp đi vòng Mê Vụ Linh.

"Hỗn đản, ta vậy mới không tin người tại đây sao chết rồi. Cho dù chết, ta cũng phải đem xương cốt của người móc ra."

"Không phải là Mê Vụ Linh sao? Chờ, ta cái này tới tìm người. Trêu chọc bản cô nãi nãi còn muốn chạy, người cho rằng ta này thứ mười phòng tiểu thiếp cho không? Người cho rằng kia phu quân nói không. . ."

Thanh ung tại trời cao bay nhanh, Mặc Vũ Hàm trong nội tâm suy nghĩ không ngừng, nàng hận không thể cho mình cũng chen vào một cái cánh, thật nhanh có một chút đạt cái địa phương kia.

Đối với Sở Thần tình cảm, kỳ thật chính nàng cũng không nói lên được.

Nói yêu? Tựa hồ không có như vậy nghiêm trọng.

Nói không thương a? Vừa nhìn thấy kia truy nã báo cáo thời điểm tim đập của nàng đều lộn nửa nhịp, cả ngày mắt hồn mất vía, nội tâm hoang mang rối loạn, dường như thứ thuộc về tự mình bị đoạt đi.

Mặc kệ thế nào nói, lúc nàng nghị quyết đi ra ngoài tìm hắn một khắc, cũng đã hạ quyết tâm, từng là giả đùa giỡn, nàng ý định thực làm.

Vì thời gian đang gấp, vì mau chóng đến Mê Vụ Linh, Mặc Vũ Hàm cũng không nghĩ quá nhiều, trực tiếp chọn tuyến đường đi Hắc Phong Linh. Lại không biết từ nàng tiến nhập Bích Tiêu Tông bắt đầu, tất cả hành tung liền đã rơi vào người có ý trong mắt.

Hắc Phong Linh thành đàn đám gió đen thừu truy sát mà đến, nàng tuy bức bách hạ xuống công lao, lại như cũ bị một đám yêu thú chiến sĩ gắt gao vây quanh. Mặc dù đâm máu chiến đấu hăng hái, làm gì được quả bất địch chúng, cuối cùng thất thủ bị bắt.

. . .

Tỉ tách!

Tỉ tách!

Thanh thúy giọt nước trong tiếng, Mặc Vũ Hàm tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực, cuống họng khát khô được phảng phất muốn hơi nước.

"Đây là. . . Lòng đất thủy lao?" Nỗ lực mở hai mắt ra, nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, nàng nhất thời trong nội tâm hoảng hốt.

Thế nào chuyện quan trọng? Nàng rõ ràng tại Hắc Phong Lĩnh tao ngộ những cái kia buồn nôn quái vật tập kích, không chết coi như xong, thế nào sẽ xuất hiện tại vương quốc Hình bộ lòng đất thủy lao?

Này lòng đất thủy lao vô cùng U ám, quanh năm ẩm ướt không thấy được quang, chính là giam giữ chung cực trọng phạm chi địa. Nàng thân là tuyết trắng cười thống lĩnh, Tuyết Nhạn quan hãn tướng, chính là Vương Quốc Trung nghĩa chi sĩ, thế nào khả năng bị nhốt ở chỗ này?

Xác định này không phải đang nói đùa? Xác định không phải này đang nằm mơ?

Dùng sức quơ đầu muốn từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cuối cùng Mặc Vũ Hàm hay là thất vọng rồi.

Thủy lao vẫn là kia thủy lao, vô cùng âm u ẩm ướt, thỉnh thoảng có cơn chuột cắn tù nước qua, trên người nàng loạn leo. Chỗ xa hơn, không ngừng có hung tàn thô bạo nhẹ nhàng cười âm thanh vang lên, không cần hỏi, chỗ đó giam giữ đều là trọng hình phạm.

"Buồn cười, ha ha, thật đúng buồn cười. . ."

Mặc Vũ Hàm trong nội tâm vô cùng tự giễu, nàng rốt cục có chút minh bạch vì cái gì rồi đi Tuyết Nhạn quan ngày đó, phụ thân Mặc Văn Phong mặt mũi tràn đầy khuôn mặt u sầu, muốn nói lại thôi.

"Cha, người sớm đoán được có thể sẽ gặp chuyện không may đúng không? Vũ Hàm thật khờ, vậy mà không biết Tuyết Nhạn quan đã đến như thế nguy cấp thời khắc. Thế nhưng là, vì cái gì nha? Rõ ràng chúng ta vừa mới đã bình định Bắc Bộ nạn trộm cướp, lại đánh lui từng quốc gia cớ tập chúng, chính là hấn là đường làm quan rộng mở thời điểm. . ."

Đúng lúc này, mệnh mông cuộn cuộn tiếng nước vang lên, dần dần đi tiệm cận.

Rất nhanh, cửa nhà lao mở ra, một hàng quân sĩ mặt lạnh lấy đi tới, triển khai một phong quyền trực lạnh lùng niệm đến : "Tội đem Mặc Vũ Hàm, chịu sâu thăm hoàng ân, lại không biết trung quân đền nợ nước. Bỏ rơi nhiệm vụ, tự tiện thoát ly cương vị, cấu kết tội phạm quan trọng Sở Thần, thông đồng với địch bán nước, tội khác Khi tru. . ."

Khi ngón tay bị cưỡng ép mở ra, tại tội trạng trên đề xuống thủ ấn, Mặc Vũ Hàm rốt cục nở nụ cười, cười đến bệnh tâm thần.

Đây là nàng một mực hơi bị chiến đấu quốc gia, đây là phụ thân trung niên đầu bạc, một mực can trọng bảo vệ vương quốc.

Kết quả là, lại đổi lấy một cái tội đem danh tiếng, tội khác Khi tru kết cục!

"Cha, nữ nhi dứt khoát. Thế nhưng là người, sao mà vô tội. . ."

Cười cười, Mặc Vũ Hàm nhìn không được khóc. Giờ khắc này, nàng tựa hồ đặc biệt tưởng nhớ niệm kia cái động nàng nội tâm gia hòa.

"Sở Thần, người ở đâu. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Phi Nguyệt

"Yêu nữ. . ."

Áo mộng Thiên Cung, Sở Thần đột nhiên giật mình tỉnh lại, cả người giống như trong nước mới vớt ra đồng dạng, mồ hôi lạnh lâm li.

"Kỳ quái, thế nào biết làm như vậy mộng? Chẳng lẽ có chuyện không tốt phát sinh?" Trong lòng tràn ngập một cỗ mù mịt, liền hô hấp đều có chút không khoái.

Thật vất vả dứt bỏ những cái kia lo lắng suy nghĩ, nhìn chung quanh, Sở Thần không khỏi lại ngậy ngậy cả người.

"Đây là nơi nào? Ta không phải tại kia vô tận tinh không thăm xử sao? Nơi này. . ."

Bốn phía chìm hót hoa nở, vườn gấm từng trập. Mấy ngày liền nước rơi tựa như Thiên hà chảy nước, từng mảnh từng mảnh bạch sắc tấm lụa ẩm ẩm

thăng xuống dưới, nhặt lên khắp Thiên Thủy sương mù, tại ánh mặt trời chiếu xuống bày biện ra một mảnh vô cùng to lớn Thái Hồng

"Người đã tỉnh?" Đúng lúc này, giống như đã từng quen biết thanh âm tại vang lên bên tai, nhiều một tia tuệ nguyệt ngưng đúc tang thương, thiếu lại kia rất nhiều mê mang cùng ngây thơ.

Sở Thần ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt một người con gái, trần trụi hai chân, bắp chân mượt mà, trong suốt như ngọc. Toàn thân, ngoại trừ núi non vị trí hai mảnh tuyết trắng vô sò, cùng với kia chỗ tư mật vô sò bện thành tinh mỹ vấy giáp, không đến sợi vải.

Mặc dù như thế, tại đây dạng một cái tuyệt thế vu vật trước mặt, hẳn lại sinh không nổi bất kỳ tiết độc chi tâm. Rõ ràng một cỗ cực độ Mị Hoặc thân thể, cho cảm giác của hẳn lại vô cùng thánh khiết.

Phảng phất nàng toàn thân mỗi một tắc da thịt đều tản ra thánh khiết quang huy, có một loại biến rộng chỉ có thâm thúy cùng bao dung.

Hai con người Thâm Lam tựa như biển, tóc dài U Lan đến eo, theo gió vũ động, chỗ mi tâm màu xanh ngọc giọt nước ẩn ký hiển lộ ra, phảng phất bao phủ@i u mộng.

Nhìn một chút, Sở Thần triệt để ngây dại, tại này trên người cô gái, hẳn phảng phất nghe được triều tịch tiếng vang. Hồi tưởng bình sinh thấy, tựa hồ không có bất kỳ nữ tử có thể cấp cho hẳn như thế kỳ lạ cảm thụ, chính là Từ Trúc Phong trên Quân Lăng, cũng không thể.

"Ừ!" Hồi lâu, Sở Thần gật gật đầu, lại nói : "Đây là nơi nào? Người là ai? Vì cái gì ta cảm giác dường như nghe qua thanh âm của người?"

Nữ tử thần nhiên cười cười, sóng quang liễm diễm, "Nơi này là thế giới của ta, người có thể gọi nó ảo mộng cư. Về phần ta, người có thể gọi ta hải Thiên Thánh nữ, cũng có thể xưng hô ta Phi Nguyệt, đến cùng thế nào gọi, tùy người."

Nói đến đây, nữ tử đôi mắt - đẹp vừa chuyển, giống như cười mà không phải cười đạo : "Người thật sự không nhớ ra được ta sao?"

Nhìn nhìn kia dí dỏm ánh mắt, ranh mãnh biểu tình, Sở Thần trong đầu nhất thời hiện lên một đạo linh quang, kinh hi nói : "Người là. . . Người là kia cái bị Chư Thiên Tinh Thần phong ấn thiếu nữ? Người thật sự phá vỡ phong ấn?"

"A..., tuy thật cao hứng, nhưng ta còn là không thể không nhắc nhở người, tỷ tỷ đã không phải thiếu nữ a, tánh mạng của ta quá mức dài đằng đặc, ít nhất hơn mười vạn năm, dùng nhân loại các người lời mà nói, đã là cái Lão Yêu Bà!

Về phần kia cái phong ấn, cũng không phải ta phá vỡ, là người á! Thật không rõ, người xem đi lên thật nhỏ a, thế nào liền có thể phá vỡ Chư Thiên Tinh Thần đó làm căn cơ phong ấn đầu này?"

Ngón trỏ chống đỡ tại hạ mong, nghiêng nghiêng tinh xảo cái đầu nhỏ, Thâm Lam hai con người vụt sáng vụt sáng, giống như Tinh thần.

Như thế bộ dáng, để cho Sở Thần thế nào cũng không thể đem cô gái trước mắt cùng một cái sống hơn mười vạn năm Lão Yêu Bà liên hệ tới.

Nữ nhân này chẳng những đẹp tuyệt nhân gian, còn có loại thiên nhiên ngọc nảy sinh khí chất, liền phảng phất. . . Liền phảng phất nàng cũng không từng lớn lên, mặc dù tuệ nguyệt đi qua mười vạn năm, nàng như cũ bảo trì thiếu nữ thời đại ngây thơ cùng thuần khiết.

"Ta vẫn gọi là người Phi Nguyệt a, cái gì hải Thiên Thánh nữ, nghe áp lực thật lớn, ha ha!" Sở Thần cười cười, không có tiếp tục nghiên cứu sâu.

"Đúng rồi, nghe ý tứ của người, dường như nhớ lại rất nhiều chuyện tình, có thể nói cho ta một chút sao?" Nghĩ nghĩ, Sở Thần lại nói.

Phi Nguyệt ngẩn người, nửa ngày không nói gì, cô gái kia tinh khiết trên mặt nghiêm nhiên đã nhiều ra rất nhiều cảm khái, liền phảng phất, có vô tận chuyện xưa vui lấp trong đó.

Hồi lâu, Phi Nguyệt khoe miệng hơi hơi nhếch lên, bàn tay trắng nõn tại Sở Thần đỉnh đầu sờ lên, cung chiều cười nói : "Tiểu hài tử lòng hiếu kỳ cũng không nên quá mạnh mẽ a, phải ngoan biết không?"

Sở Thần khoe miệng co giật, Phi Nguyệt không muốn nói, hẳn tự nhiên cũng không nên hỏi nhiều. Thuận thế chuyển đổi đề tài nói : "Lúc trước đến cùng phát sinh cái gì? Ta chỉ nhớ rõ một cây tay cực lớn chỉ áp qua, vậy sau,rồi mới ta vô cùng phấn nộ, đón lấy liền cái gì đều không nhớ rõ. . ."

"Thật sự cái gì đều không nhớ rõ?" Phi Nguyệt mặt mũi tràn đầy cổ quái, hồ nghi nhìn nhìn Sở Thần.

Sở Thần gật gật đầu, biểu thị thật sự không nhớ rõ.

Phi Nguyệt cười cười, đưa tay trên không trung một vòng, phảng phất lau đi phủ đầy bụi, một trương rõ ràng hình ảnh cứ thế bày biện ra.

"Chính mình xem đi!" Phi Nguyệt cười nói.

Không kịp cảm khái nàng thần kỳ thủ đoạn, Sở Thần sớm đã bị trong tám hình ảnh cảnh tượng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý. Nhìn một chút, trong tám hình từng nắn từ ý thức thâm xử phá phong mà ra.

. . .

Tinh Hải thâm xử, cự chi đột kích, mang theo vô cùng cường hãn uy áp, mang theo không thể ngỗ nghịch khí thế, thế muốn đem kia dám can đảm phá hư phong ấn kiến hồi nghiền nát.

Cự chi đối diện, Sở Thần quỳ một chân trên đất, khoe miệng còn treo móc huyết tinh. Tay phải Kỳ Lân Tỉ xử lấy Vân Phong kiếm, kia trầm trọng thương thế, lại để cho hắn muốn đứng thẳng cũng không thể.

Mặc dù như thế, hắn lại chưa từng có chút lùi bước.

Một cái đầu lâu cổ chấp mang, mặc dù đối mặt kia Thiên Thần đồng dạng hư ảnh, trong đôi mắt hùng lực Từ Viêm cũng không từng âm đạm mấy may, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Đón kia phá thiên cự chi, hắn buông ra trường kiếm, chậm rãi đứng dậy. Kỳ Lân Tỉ nắm trảo thành quyền, một quyền đánh ra.

"Ngu xuẩn! Ánh sáng đom đóm, cũng dám cùng Hạo Nguyệt tranh nhau phát sáng!" Hư ảnh giận tím mặt, kia ép xuống cự chi tốc độ vừa nhanh thêm vài phần.

Sở Thần một quyền ngang nhiên đánh vào kia như núi cao Kinh Thiên cự chi phía trên, gần như đang ở đó một cái chớp mắt, hắn toàn thân rung mạnh, cả người phảng phất muốn nổ bung, toàn thân huyết tinh bắn ra, vô cùng thảm thiết, vô cùng bi tráng.

"Ha ha. . . Ha ha. . ."

Giống như tới từ địa ngục Tu La, Sở Thần toàn thân đầm máu, trong tiếng cười lộ ra vô tận phần nộ cùng điên cuồng, khuôn mặt hết sức vằn vẹo, huyết sắc tràn ngập, hiển lộ vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Dưới chân hư không tại phá toái, phảng phất có thể nghe được Thời Không Phong Bạo gào thét. Thân thể đã đến cực hạn, phảng phất tùy thời hội nổ bung.

Hắn gắt gao giữa đầu, trong đôi mắt hỏa diễm chưa từng tắt đi, trong nội tâm nhiệt huyết cũng không từng làm lạnh. Máu tím kia nắm tay gắt gao chống đỡ, giống như con kiến khiêng đại sơn, chậm chạp không muốn buông tha cho hy vọng sinh tồn.

Ở nơi này sống hay chết biên giới, Sở Thần trong đầu trở nên chưa từng có yên tĩnh. Lần lượt từng cái một cũng vui mừng cũng giận khuôn mặt tại trong đầu hiển hiện, cười tươi yên này, đôi mắt đẹp trông mong này, cuối cùng chậm rãi phai đi, hóa thành Từ Trúc Phong trúc lư bên trong từng con một đêm không hết chong chóng tre.

"Chong chóng tre. . ."

Sở Thần rút cục hai mắt nhắm lại, Vô Biên chấp niệm cọ rửa lấy thân thể của hắn cùng huyết nhục.

"Không thể chết được. . . Không thể chết được. . ." Từng cái một thanh âm từ đáy lòng truyền ra, căn bản không biết là ai kêu gọi.

Bỗng nhiên, hắn mở ra hai con ngươi, trong mắt Từ Viêm nổ bắn ra ba thước, hư không rung động.

"Ta không muốn chết, liền không ai có thể giết ta, chính là thần, cũng không có thể!"

Khàn khàn thanh âm từ Sở Thần trong miệng truyền ra, vô cùng trầm thấp. Lại giống như Kỳ Lân đến thế gian rít gào, vang vọng chư thiên vạn giới, bề ngỗ thiên hạ, tung hoành bát hoang!

Vô Biên uy Nghiêm Hạo mệnh mông cuộn cuộn lay động, phảng phất chịu thần bí lôi kéo, chỉ một thoáng đầu chuyển tinh di.

Từng khỏa Tinh thần trạch hướng nguyên bản quỹ tích, lấy Sở Thần làm trung tâm, giống như trận cổ xưa mà thần bí nghi thức, bắt đầu tốc độ ánh sáng diễn biến.

Giống như vận mệnh tình hình chung hồng lưu đầy trước, tất cả Tinh thần trật tự bị hoàn toàn khuấy rầy.

Kia quang đoàn địa phương, Tinh quang xiềng xích bắt đầu âm đạm, nứt vỡ, từng cái một thần bí phù văn tranh tiên sợ sau nhảy ra, chui vào kia chư thiên tinh đầu bên trong.

Chư thiên phong ấn tự sụp đổ, một trương đẹp tuyệt nhân gian khuôn mặt hiển lộ ra.

Đan môi như hà, đôi mắt như sao sáng tựa như biển, khó quên nhất chính là kia phần eo phía dưới, không phải thon dài mịn màng hai chân, mà là một mảnh che kín rậm rạp lân phiến mỹ lệ đuôi cá.

Hết thảy tất cả Sở Thần đều nhìn không thấy, sao phủ Tinh Nguyên điên cuồng lấp lánh, phảng phất loại nào đó thần bí tồn tại tại hiệu lệnh Chư Thiên Tinh Thần, hấp thụ lực lượng của bọn nó.

Dần dần, ý thức của hắn mơ hồ, hắn cảm giác mình lần nữa trở về Hồng Hoang đại địa. Từ một cái nho nhỏ tẩu thú, từng bước một đi về hướng trong suy nghĩ Thánh sơn, từng bước một, hóa thân Kỳ Lân!

Ý thức tại chịu đựng Hồng Hoang mưa gió tấy lể, sự thật thế giới dưới trời sao, thân thể của hắn giống như cái không đáy lỗ đen, điên cuồng cắn nuốt chư thiên Tinh quang.

Dần dần, cánh tay trái của hắn thò ra phong mang, bị một bộ cường tráng hữu lực Kỳ Lân Tỉ thay thế. Đón lấy, hai chân của hắn, thân hình, cuối cùng nhất là đầu lâu. . .

Phảng phất trong nháy mắt, lại phảng phất đi qua một vạn năm. Cuối cùng, Tinh quang tản đi, chân đạp vạn thiên Tinh thần, là một đầu không giận tự uy Kỳ Lân.

Thân hình không lớn, lại tràn ngập vô cùng tôn quý cùng uy nghiêm. Máu tím kia con người, cũng không trở lên nhìn, chỉ là kia khóe mắt quét nhìn, liền đề cho kia to lớn cao ngạo hư ảnh bớt lo rung mạnh, phảng phất tùy thời có thể tản đi.

"Không, không có khả năng. . ."

"Chư thiên phong ấn thế nào khả năng phá toái? Đây. . . Đây rốt cuộc là cái gì quái vật? Rõ ràng nhỏ yếu, vì sao nhìn qua lại đáng sợ như thế?"

Từng đoạn lời nói nói năng lộn xộn, tràn ngập chấn kinh, lại đồng dạng từ kia to lớn cao ngạo hư ảnh trong miệng nói ra. Liền phảng phất kia song Nhãn chữ phía sau, là mười cái thậm chí hàng chục cá nhân ở sau lưng quan sát.

Kinh ngạc sau khi không lâu sau, kia hư ảnh vừa giận, Kinh Thiên cự chi đột nhiên ép xuống, có một tôn to lớn hư ảnh xuất hiện, một chương hướng kia Thiên Tiên dung mạo nhân ngư thiếu nữ áp.

"Phi Nguyệt đã trở về, các người còn không chịu tính ngộ sao?" Nhân ngư thiếu nữ khóe miệng hiện lên một tia nhàn nhạt giọng mỉa mai, theo tay vung lên, kia hư ảnh liền biến mất, phảng phất bị trục xuất đến Dị Độ Không Gian.

Một mặt khác, Kỳ Lân mang phải chân trước, nhỏ nhỏ móng vuốt kéo lấy kia Kinh Thiên cự chi, nhìn qua lại vô cùng nhẹ nhõm. Trong giây lát, nó hé miệng, một đóa từ sắc ngọn lửa nhẹ nhàng xuất ra.

Ngọn lửa rơi vào tại cự chi phía trên, nhất thời giống như rơi vào từng có, trong chớp mắt nghịch cuốn ba ngàn trượng, trực tiếp đem kia cự chi liên quan hư ảnh thiêu sạch Phi Hôi Yên Diệt.

Cường địch tiêu tan, Kỳ Lân cũng bảo trì không ngừng hình thể, vô cùng Tinh quang đột phá thân thể trói buộc, quay về chư thiên.

Sở Thần thân hình lần nữa xuất hiện, lại nằm trong vùng máu, hơi thở mong manh, phảng phất đã chết đi.

Trong mơ mơ màng màng, hắn nghe được một tiếng thiếu nữ khẽ gọi, "Ngủ đi, ngủ đi! Chuyện cũ trước kia, một giấc chiêm bao ngàn năm, ngàn năm sau khi, hết thấy đều tốt!"

Giống như bị thôi miên đồng dạng, hắn ngủ thật say. Hết thấy, giống như làm một cái ngàn năm đại mộng.

Quan ái khó viết, vài lần tỉnh mộng!

Thẳng đến hắn tỉnh mộng Tuyệt Nhận quan, nhiều lần trần trọc, thấy được kia Hắc Ám thủy lao, tóc tai bù xù, không có ai hình Mặc Vũ Hàm, mới một tiếng mở hơi lạnh giật mình tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Xa nhau chi khúc

Xem hết kia trong tám hình hết thấy, Sở Thần thật lâu không nói tiếng nào.

Hồi lâu mới toát ra một câu : "Phi Nguyệt, nguyên lai người không phải người a?"

"Thế nào nói chuyện đầu này? Tỷ tỷ thế nào liền không phải người sao?" Phi Nguyệt nhất thời tức giận đến trợn mắt nhìn thẳng, một cái nào sụp đổ đập vào trên đầu của hắn, nhẹ nhàng nhu nhu, chưa từng nghĩ còn rất thoải mái.

"Thế nhưng là người sau khi đi ra rõ ràng. . ." Sở Thần hồ nghi, mục quang rơi vào Phi Nguyệt sáng tỏ Như Nguyệt Như Nguyệt đại chân dài.

"Khánh khách, người nói a?" Phi Nguyệt che miệng cười cười, đột nhiên một hơi nước khuếch tán, kia hai cái đuôi cư nhiên biến thành một mảnh mỹ lệ đuôi cá, cùng trong đó trong tấm hình trông thấy giống như đực.

"Thật xinh đẹp cái đuôi, bắt quá, nên không phải là giả sao?" Sở Thần dùng sức xoa mắt, ma xui quỷ khiến, hần tự tay hướng kia đuôi cá sờ soạng.

"A!"

Phi Nguyệt nhất thời một tiếng thét lên, mặt mũi tràn đầy hà vân, liền ngay cả kia trắng nõn thân thể, cũng hiện ra một tầng mê người đỏ ửng. Nhất là một đôi thâm lam sắc con ngươi, ónh nhuận được tựa hồ muốn chảy ra nước.

Thiên nhiên một cỗ mê hoặc nhân tâm men say, để cho Sở Thần chóng mặt chóng mặt, thiếu chút nữa lần nữa thiếp đi.

Một hồi lâu, hần mới hồi phục tinh thần lại, mơ mơ màng màng đạo : "Xây ra chuyện gì? Nhìn người như vậy, chẳng lẽ con cá này vĩ vẫn không thể sờ?"

"Đương nhiên không thể, đối với chúng ta Nhân Ngư tộc mà nói, cái đuôi là thần thánh nhất địa phương, tối. . . Mẫn cảm nhất, trừ mình ra cả đời bầu bạn, ai cũng không thể đụng vào!"

Phi Nguyệt đỏ mặt, giọng nói phát run. May mắn nhìn không ra lúc trước trong tấm hình cường đại, lúc này nàng, nhìn qua hoàn toàn chính là một cái xấu hổ tiểu nữ nhân.

"Vậy thế nào xử lý? Ta cũng đã sờ, nếu không ta để cho người sờ một hồi, xem như trả lại?" Sở Thần cũng tròn tròn mắt.

"Còn có thể thế nào xử lý? Ta cũng chỉ có thể đi theo người rồi, người hư mất tỷ tỷ đích thanh bạch, sau này cho dù trở lại trong tộc, cũng không ai dám muốn tỷ tỷ. Cho nên người muốn phụ trách nhé!" Phi Nguyệt buồn bã nói, trong ánh mắt lóe lên rồi biến mất giao hoạt, Sở Thần lại không có trông thấy.

"Không phải là sờ một chút sao? Thế nào liền hư mất trong trắng sao?" Cảm lấy đầu, Sở Thần mặt mũi tràn đầy hoang mang, chỉ nhìn lấy Phi Nguyệt là chã - chọc khốc bộ dáng, lại không thể không ôn nhu nói : "Đừng khốc đừng khốc, ta phụ trách còn không được sao? Bất quá đầu tiên nói trước a, ta cũng sẽ không treo cổ tại trên một thân cây. . ."

"Biết biết, người còn có thiết nhiều hồng nhan tri kỷ nha, người ngủ say thời điểm nói nói mơ, tỷ tỷ ta lỗi tai đều nghe được lên cái kén. Bất quá người yên tâm, Nhân Ngư tộc nữ nhân chưa bao giờ quản những cái này, tỷ tỷ chỉ cần người chăm chú phụ trách, không cho phép bội tình bạc nghĩa, về phần những nữ nhân khác, người muốn người ứng phó qua được, tỷ tỷ mới chẳng muốn quản!" Phi Nguyệt trực tiếp cắt đứt lời của Sở Thần, về mặt đắc ý nói.

Nghe vậy, Sở Thần nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thật muốn nói chút cái gì, đột nhiên sắc mặt đại biến, "Ta ngủ say bao lâu? Chẳng lẽ thật sự là một ngàn năm?"

"Đúng vậy, tròn một ngàn năm. Có cái gì vấn đề sao?" Phi Nguyệt trong mắt cất giấu không hiểu tiểu ý, lại nói : "Tuy thực lực của ta xa không bằng lúc trước, nhưng điểm này nắm chắc vẫn có. Không được một ngàn năm, người tuyệt đối vẫn chưa tỉnh lại!"

"Cái gì?" Sở Thần kinh hãi, ngờ ngờ ngác ngác đứng lên, "Một ngàn năm, thật sự là một ngàn năm, một ngàn năm sau hôm nay, các nàng. . . Các nàng e rằng cũng đã là một đồng đất vàng a?"

Thấy Sở Thần như thế bộ dáng, Phi Nguyệt cũng cảm giác có chút qua, bận rộn giải thích nói : "Người chỉ là tại thế giới của ta ngủ một ngàn năm mà thôi, bên ngoài đi qua cũng liền không được một năm a! Yên tâm, đó của người chút hồng nhan tri kỷ không có như vậy sắp chết."

Nói qua, Phi Nguyệt lại nói : "Tinh mạch của người vô cùng kỳ lạ, che dấu lực lượng ngay cả ta đều cảm thấy chấn kinh. Thế nhưng, loại lực lượng kia không phải người bây giờ có thể chi phối."

Trên thực tế, muốn không phải kia phiến không gian bên trong phong ấn lấy Chư Thiên Tinh Thần, người căn bản vô pháp xuyên chuyển loại trình độ đó lực lượng. Mặc dù như thế, thương thế của người như cũ vô cùng sâu nặng.

Ngoại trừ để cho người ngủ ngàn năm, chậm rãi tự mình khôi phục, ta không có biện pháp khác."

Sở Thần đại hỉ, thù đoạn của Phi Nguyệt tuy thần kỳ, làm cho người ta không thể tưởng tượng. Nhưng chân chính để cho hần cao hứng chính là, phía ngoài thời gian cũng không trôi qua bao lâu.

Khi biết mình ngủ ngàn năm thời điểm, hần thật sự rất lo lắng, nếu như hần tỉnh lại, thế giới này đã hoàn toàn lạ lẫm, không có một cái hần người quen, cái chết tiệt một loại như thế nào thê lương?

Một ngàn năm ngủ say ý nghĩa, tuyệt không chỉ là khôi phục thân thể thương thế.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Thần kinh hỉ phát hiện, tu vi của hần có nhảy vọt tiến triển.

Tiến nhập ảo mộng Thiên Cung lúc trước, tu vi của hần bất quá là mới vào Tinh Nguyên Cảnh, ngày nay một giấc tỉnh lại, hần đã là sao xoáy cảnh tu vi.

Tròn một cái đại cảnh giới đột phá, chỉ là ngủ một giấc, nhớ tới đều cùng nằm mơ đồng dạng.

Mà trên thực tế, tiến bộ của hắn không chỉ là tu vi, tại vũ kỹ phương diện, cũng có được nhảy vọt tiến triển.

Một ngàn năm cảnh trong mơ, vô cùng dài dòng, dù cho chỉ là trong đó 1% là đang suy tư cùng tu luyện vũ kỹ, chuyển đổi thành thời gian cụ thể, vẫn là vô cùng đáng sợ.

Ngày nay, kia đi qua Quân Lăng tu chính Huyền cấp thượng phẩm Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm đã hoàn toàn tu luyện thành công.

Tổng cộng ba thức kiếm pháp, mỗi nhất thức đều đã đến Nhập vi chi cảnh, cự ly kia thường nhân vô pháp tưởng tượng Phản Phác Quy Chân chi cảnh cũng bất quá một bước ngắn.

Mà ở bên ngoài Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, đã từng Quân Lăng biểu thị qua cơ bản kiếm thuật, ngày nay cũng đã thoát thai hoá cốt, hoàn toàn thoát ly Quân Lăng bóng dáng, có độc thuộc về hắn chính mình phong thái.

Lại một ngày buổi sáng, Sở Thần rời đi cung điện.

Dưới đại thụ, Phi Nguyệt nhìn lên lấy viên kia khóa như mộng ảo trái cây, thần thái không nói ra được mê người. Tại nàng quanh người, từng cái một thần kỳ trân thú chơi đùa truy đuổi, rất sung sướng.

Sở Thần tiến lên phía trước, đồng dạng nhìn nhìn đại trái cây trên cây.

Nghe Phi Nguyệt nói, này thụ gọi cần mộng thụ, nó sẽ để cho tất cả tiến gần người hãm vào thật giả khó phân biệt cảnh trong mơ, cũng thông qua cảnh trong mơ tới hấp thu sinh trưởng cần thiết chất dinh dưỡng.

Mà những cái này trên cây Ngũ Thái Ban Lan trái cây, chính là cái kia chút cảnh trong mơ tinh hoa. Trái cây bên trong có được lấy vô tận mộng chi lực, còn có thiên chuy bách luyện ký ức tinh hoa.

Trên cây trái cây vô số, lớn nhất có hơn trăm khóa. Những cái này to lớn trái cây bên trong ngưng kết ký ức, đều không phải người bình thường, trong đó mỗi một đoạn chủ nhân, đều là vô cùng cường hãn nhân vật.

"Phi Nguyệt, người nói phía trên này có hay không một khóa trái cây là ta cảnh trong mơ ngưng tụ thành?" Dưới cây, Sở Thần cười nói.

"Hắn có a, bất quá ta cũng không phân biệt ra được." Phi Nguyệt lắc đầu, cười thu hồi ánh mắt, "Thế nào nghĩ đến ra? Là ý định rời đi sao?"

"Ừ, ở chỗ này dừng lại thời gian đủ dài, cũng không biết bên ngoài thế nào dạng, hi vọng các nàng cũng khỏe a!" Sở Thần cười cười, tia không che dấu chút nào chính mình tới mục đích.

Phi Nguyệt che miệng cười cười, sờ lên Sở Thần đầu, "Người a, ngay trước mặt ta không thể nói tốt hơn nghe sao? Ta cũng là nữ nhân này, cũng sẽ mất hứng."

"Được rồi, nếu như đem cái đuôi của người biến ra ta sờ sờ, ta liền cân nhắc ở lâu hai ngày!" Sở Thần hắc hắc cười không ngừng, không có hảo ý nhìn nhìn Phi Nguyệt.

Phi Nguyệt trên mặt dâng lên một hồi ửng hồng, không có hảo khí đích trừng mắt liếc, căn bản không có tại cái đề tài này dây dưa, mà là giống như cười mà không phải cười đạo : "Biết sao? Người cứu ta xuất ra chộc phiền toái rất lớn."

"Người nói là lúc ấy ngăn cản ta phá vỡ phong ấn, mà còn người muốn giết ta a?" Sở Thần nhún nhún vai, vẫn dựa lưng vào cần mộng thụ ngồi xuống, cười nói : "Nhìn ra được, bọn họ rất mạnh, người cũng không ít, từng cái đều không phải ta có thể tưởng tượng được!"

"Người tựa hồ một chút cũng không sợ?" Phi Nguyệt cười bên người Sở Thần ngồi xuống.

"Sợ hữu dụng không? Làm cũng đã làm!" Sở Thần nhún nhún vai.

Phi Nguyệt cười cười, không có tiếp tục truy vấn, chỉ là lôi kéo tay của hắn đạo : "Đi, dẫn người đi tốt địa phương!"

Nói xong, theo tay vung lên, nhất thời thiên địa biến ảo, hai người đã sóng vai ngồi ở Vô Tận Hải dương thâm xứ cô lập đá san hô ngầm phía trên.

Sóng biển từng trận cọ rửa mà đến, tại trên đá ngầm bị đâm cho tan tành, trắng bóng, giống như trắng ngần tuyết trắng.

"Thật mỹ lệ địa phương!" Sở Thần hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên, cao giọng khen. Đối với Phi Nguyệt vô cùng kì diệu thủ đoạn, hắn sớm đã thấy quái không kinh.

"Đúng vậy a, rất mỹ lệ địa phương, nhất là ánh sáng mặt trời dâng lên cùng mặt trời chiều ngã về tây thời điểm." Phi Nguyệt nở nụ cười, tuyệt mỹ mang trên mặt một tia si mê cùng hoài niệm.

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Sở Thần đạo : "Biết không? Đây chính là ta quê quán, là ta sinh ra cùng lớn lên địa phương."

Ảo mộng Thiên Cung ngay tại đáy biển, là Vô Tận Hải này vực thánh địa. Chỉ tiếc, ngày nay đây hết thảy chỉ có thể tồn tại ở ta trong mộng, trọn mười vạn năm, ta đều chỉ có thể tại trong mộng Thủ vọng, cũng rất cuộc nhìn không thấy kia mảnh yêu Nam Hải. . ."

"Thế nhưng hiện giờ ngươi đã thoát ly phong ấn, lấy lực lượng của ngươi, trở lại kia mảnh Lam Hải hẳn là rất đơn giản a?" Sở Thần lơ đãng, lẳng lặng nhìn chân trời một vầng mặt trời đỏ dâng lên.

Hào quang, Phi Nguyệt đột nhiên đứng dậy, lắc đầu nói : "Không phải như ngươi nghĩ, có lẽ cuộc đời này ta đều trở về không được!"

"Thế nào có thể như vậy?" Nhìn về mặt cô đơn Phi Nguyệt, Sở Thần trong nội tâm mười phần khó hiểu.

Phi Nguyệt nhưng không có lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn phương xa.

Ánh sáng mặt trời mới lên, kim hồng sắc hào quang chiếu sáng vạn dặm hải vực, kim lân thay nhau nổi lên, trong tầm mắt, một mảnh kim quang phó liên đại đạo một mực kéo dài đến biển trời trong đó.

Không biết đi qua bao lâu, đột nhiên nàng xoay đầu lại, trong đôi mắt đẹp tràn đầy nụ cười nhìn nhìn Sở Thần, "Muốn nhìn ta khiêu vũ sao? Nhân Ngự tộc vũ đạo là thế gian đẹp nhất đây này!"

Sở Thần vẫn còn ở trong kinh ngạc, liền chỉ thấy kia óng ánh đuôi ngọc hóa thành một mảnh mỹ lệ đuôi cá. Đón lấy Phi Nguyệt thân thể cứ thế trôi nổi, trực tiếp hướng kia biển trời ở giữa địa phương trôi đi.

Sở Thần mục quang một đường đi theo, chỉ là rất nhanh, hắn liền thấy không rõ bộ mặt của nàng, cũng không biết nàng là trên trời, vẫn là tại mặt biển.

Ở nơi này biển trời giao tiếp phi Hồng Hà quang, uyển chuyển kỹ thuật nhảy triển khai. Phiến như kinh hải, uyển như du long, không có trói buộc, hoàn toàn tự do.

Cùng với kỹ thuật nhảy triển khai, dần dần có âm thanh tự nhiên truyền ra, chỉ là đơn thuần âm thanh tuyến, cũng đã làm cho người ta như si mê như say sưa, dần dần không biết Thiên thượng nhân Gian.

Chẳng biết lúc nào, Sở Thần đã tại đây âm thanh của tự nhiên bên trong thiếp đi.

Đang lúc hoàng hôn, Phi Nguyệt lặng yên trở về, khuôn mặt ửng đỏ đưa hắn đầu gối ở cái đuôi của mình, cười nhìn mặt trời lặn ánh chiều tà. Hồi lâu, nàng cúi đầu vừa hôn khẽ ở hắn cái trán.

"Sở Thần, tha thứ ta tùy hứng, tha thứ ta lấy như vậy một loại phương thức với ngươi cáo biệt."

"Xin tin tưởng, một cái yên lặng bởi bạn ngươi đi qua vô tận tình không thiếu nữ, lòng của nàng là hướng về ngươi. Cũng xin ngươi tin tưởng, một cái trong bóng đêm trăm luân mười vạn năm nữ nhân, lòng của nàng là tràn đầy cảm kích."

"Với tư cách là các nàng kết hợp thể, Phi Nguyệt càng hy vọng ngươi tin tưởng, Phi Nguyệt là thật sâu yêu ngươi, chẳng quản ngươi chưa từng có yêu Phi Nguyệt."

"Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy này rất buồn cười, nhưng sự thật chính là, yên lặng Thủ vọng lấy ngươi, chờ đợi ngươi tỉnh lại kia một ngàn năm, Phi Nguyệt đã yêu mến ngươi rồi, chỉ là ngươi cũng không biết!"

". . ."

"Cái này khúc gọi " xa nhau ", Nhân Ngự tộc nữ nhân, từ học được này khúc bắt đầu, cả đời cũng chỉ có thể hát một lần. Ta không biết ta hát thật tốt không tốt, thế nhưng hôm nay, ta đưa hắn hiến cho ngươi, người yêu của ta!"

"Tha thứ Phi Nguyệt, không thể một mực cùng với ngươi đi tiếp thôi. Hi vọng sau này ngươi có thể ngẫu nhiên nhớ tới, có cái gọi Phi Nguyệt nữ nhân, đã từng đã tới. Nếu có kiếp sau, Phi Nguyệt nguyện ý lại yên lặng Thủ vọng lấy ngươi, chờ ngươi tỉnh lại, mặc kệ một ngàn năm, hay là một vạn năm."

"Cuối cùng nhất, nhớ rõ không nên tùy tiện sờ Nhân Ngự tộc nữ hài tử cái đuôi, biết được để cho nàng cho rằng, ngươi thật sự yêu mến nàng. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Huyền Mộng Chi Quả

Một phần yêu, như thế trầm trọng, để cho Sở Thần gần như thờ không nổi.

Đích xác, hắn cũng không từng có yêu Phi Nguyệt, nếu như không nên nói có cái gì, kia cũng chỉ có thể là nam nhân đối với mỹ lệ nữ nhân hướng tới.

Chỉ là Phi Nguyệt lại cố chấp đã yêu hắn, dùng nàng kia thần đồng dạng suy luận đã yêu hắn.

Sở Thần không khỏi đang suy nghĩ, nếu như nàng có thể nhìn chăm chăm một đầu heo Thủ vọng ngàn năm, như vậy nàng là không phải cũng sẽ yêu mến đầu kia heo?

Chỉ là vô luận trong nội tâm như thế nào oán thăm, hắn như trước khó có thể tiêu tan. Bởi vì loại trình độ nào đó mà nói, Phi Nguyệt là bởi vì hắn mà chết.

Vì cứu sống Sở Thần, nàng thi triển cấm thuật, cưỡng ép cải biến thời gian, để cho hắn một giấc chiêm bao ngàn năm; vì để tránh cho để cho những cái kia phong ấn người của nàng tìm đến trên người Sở Thần, nàng lại càng là nghịch thiên hành sự, cưỡng ép lau đi ảo mộng Thiên Cung từng tồn tại ở Mê Vụ Linh dấu vết.

Nguyên bản nàng căn bản không cần làm những cái này, nói như vậy, nàng có lẽ có thể nhờ vào căn mộng thụ năng lực chậm rãi khôi phục.

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác làm việc nghĩa không được chùn bước làm, như vậy hậu quả là, nàng căn bản đợi không được khôi phục một ngày, cũng đã dầu hết đèn tắt.

Có lẽ trong lòng nàng, sớm biết sẽ có kết cục như vậy. Thậm chí còn cuối cùng nhất mạng Sở Thần nhìn nàng lớn lên địa phương, vì hắn khiêu vũ ca xướng, thậm chí còn cuối cùng nhất kia lời nói, cũng đã tại trong lòng nổi lên trăm ngàn lượt.

Chỉ là cùng với Sở Thần thời điểm, nàng từ trước đến nay đều là cười, nàng cho hắn một mặt, vĩnh viễn đều là đẹp nhất tốt nhất.

...

Căn mộng dưới cây, Sở Thần ba ngày ba đêm chưa từng chợp mắt.

Kia xa nhau chỉ khúc tuy đẹp như âm thanh thiên nhiên, lúc này hồi tưởng lại, lại bình thêm một cổ không hiểu phiền muộn.

"Cuối cùng nhất, nhớ rõ không nên tùy tiện sờ Nhân Ngư tộc nữ hài tử cái đuôi, biết được để cho nàng cho rằng, người thật sự yêu mến nàng. . ." Cuối cùng nhất lời nói quanh quẩn tại bên tai, thật lâu không tiêu tan.

Sở Thần đứng dậy, nhặt lên ngày đó Phi Nguyệt dán tại trước ngực vô sò, cùng với kia kiện tinh xảo vô sò váy giáp, thật lâu không nói.

Dư hương giống, tư người nơi nào?

"Phi Nguyệt, người vì sao thế nào ngu ngốc? Biết sao? Ta hiện tại chân tâm muốn sờ cái đuôi của người. . ."

Hồi lâu, Sở Thần đem những cái này tuyết trắng vô sò thu vào, trên mặt đất còn có một mai xanh thắm giới chỉ, một cái trứng.

Tuân theo Phi Nguyệt dặn dò, Sở Thần nhặt lên giới chỉ, phá vỡ ngón trở nhỏ xuống một giọt huyết.

Huyết dịch chui vào giới, phảng phất bị thôn phệ đồng dạng, nhất thời một cổ huyết mạch tương liên cảm giác truyền đến.

Sở Thần đem giới chỉ mang lên, lớn nhỏ phù hợp, mà kia giới chỉ cũng mười phần tri kỷ tự động ẩn hình, biến mất trong tầm mắt.

"Thật lớn không gian, nói là ảo mộng giới, kỳ thật hẳn là ảo mộng giới a?" Dò xét đến ảo mộng giới bên trong không lồ không gian, Sở Thần không khỏi lú lười.

Không hề nghi ngờ, đây là một mai đỉnh cấp nhẫn trữ vật, cùng trữ vật đại của hắn hoàn toàn không thể so sánh.

Trữ vật đại của hắn tồn trữ không gian bất quá một cái lập phương, mà này ảo mộng giới, phảng phất tự thành thể giới, có được lấy vô cùng mênh mông không gian, tựu liên tiếp miên son mạch cũng có thể sắp xếp.

Ảo mộng giới xuất hiện, để cho Sở Thần trong nội tâm tích tụ tâm tình tàn đi không ít.

Đón lấy, hắn lại đang ảo mộng giới bên trong phát hiện một quyển sách nhỏ cùng một bả không vô (kiếm, đao) Băng Lam sắc trường kiếm.

Làm cho người vô cùng kinh hãi chính là, quyển sách nhỏ bên trong ghi lại chính là trân thú list danh sách cùng với thu phục phương pháp, về trân thú tác dụng cũng có được đơn giản ghi lại.

Đơn giản mà nói, trân thú đều có được năng lực phi hành, còn có được tiến hóa năng lực.

Sơ kỳ trân thú đều là nhỏ yếu, đi qua bồi dưỡng, chúng sẽ từ từ tiến hóa. Tiến hóa sau khi, ngoại trừ tốc độ phi hành đề thăng, chúng còn có thể thể hiện ra các loại bất đồng năng lực.

Có có thể cảm ứng sát khí, có có thể cải biến hiện tượng thiên văn, có có thể giảm bớt thi triển vũ kỹ thì tinh lực tiêu hao, có thì có thể đề thăng tốc độ tu luyện. . .

Các loại năng lực, có thể nói nhiều vô số, đủ loại.

Có được một đầu trân thú, tuyệt đối không chỉ là thân phận biểu tượng, lại càng là có thể trên phạm vi lớn đề thăng sinh tồn và năng lực chiến đấu.

Cho dù là tối gần gà năng lực, tại đặc thù trong hoàn cảnh, cũng có thể phát huy ra vượt quá tưởng tượng tác dụng, cứu người tại nguy nan trong đó.

Từ đạt được trân thú list danh sách kinh hi bên trong khôi phục lại, Sở Thần đưa mắt nhìn sang chuỗi này Băng Lam sắc trường kiếm.

Bởi vì không có vô kiếm, cho nên hẳn liếc một cái liền có thể đoán được, kiếm này tuyệt không phải Phàm Phẩm. Vừa vặn Mặc Vân Phong tặng Vân Phong của hắn kiếm cắt đứt, hiện giờ không có kiếm có thể dùng, nếu như có thể dùng thanh kiếm này liền không thể tốt hơn.

Vừa nghĩ như thế, Sở Thần đương trường liền đem kiếm lấy xuất ra.

Chỉ là kiếm đã lấy ra, hẳn lại căn bản vô pháp sử dụng. Bởi vì khê dựa gần, kia thân kiếm liền tản mát ra nồng nặc hàn khí, còn không có nắm bắt tới tay, lông mi trên đã là một mảnh sương trắng, về phần thân thể thì lại càng là không chịu nổi đại rung động.

"Xem ra tạm thời là không cần dùng!" Rơi vào đường cùng, Sở Thần chỉ có thể đem chuỗi này mệnh danh là "Phi Nguyệt" trường kiếm thu hồi ảo mộng giới.

Ảo mộng giới sự tình cáo một giai đoạn, một đoạn, Sở Thần lại đem Thủy Lam đỏ sắc trứng nhật lên.

Chẳng biết tại sao, hẳn chung quy cảm giác trứng cho hắn một loại cực kỳ cảm giác thân thiết, nhất là kia vỏ trứng trên một luồng tử sắc đường vân, phảng phất chính là từ trên người hắn tróc bong ra ngoài.

Mà kia trái trứng cũng kỳ quái, không biết thế nào như vậy, cứ nhiên trong tay không ngừng lay động, Sở Thần lại từ bên trong cảm nhận được kích động cùng tung tăng như chim sẻ.

Suy nghĩ kỹ một hồi cũng không có suy nghĩ cẩn thận, Sở Thần dứt khoát cũng liền không muốn, trực tiếp dùng huyết tại vỏ trứng trên bôi lên lên.

Động tác hoàn thành sau khi, kỳ quái trứng cứ thế trôi nổi, mặt ngoài huyết dịch dần dần tiêu thất, phảng phất bị thôn phệ.

Sở Thần đột nhiên cảm nhận được một cổ kỳ lạ luật động, tựa như một khóa cẩn thận tạng (bản) tại bịch bịch nhảy. Hẳn biết, đó là trứng bên trong tiểu sinh mệnh muốn xuất thế.

Quả nhiên, một hồi óng ánh thái quang sau khi, một cái trắng nõn tiểu gia hỏa phá xác mà ra.

"Cứu nhiên là Điều Nhân Ngư, thật đáng yêu!" Thấy được kia Manh Manh Tiểu Nhân Ngư, cùng mất đi Phi Nguyệt không có sai biệt, Sở Thần có dừng khí phát ra từ nội tâm vui sướng.

Tiểu Nhân Ngư tò mò nhìn Sở Thần, trong miệng "Phao Phao" "Phao Phao" gọi không ngừng.

"Người cũng chỉ hội gọi Phao Phao sao? Nếu không sau này gọi người Phao Phao?" Sở Thần vui lên, trực tiếp đưa tay đem tiểu gia hỏa nắm ở lòng bàn tay.

"Phao Phao ~ Phao Phao ~" tiểu gia hỏa tựa hồ rất hài lòng, trực tiếp tại liền Sở Thần lòng bàn tay nhảy lên vũ. Cuối cùng lại trực tiếp luồn lên, ôm cái môi của hắn một hồi thân mật.

"Thật là một cái dính người tiểu gia hỏa, cùng Tiểu Tiểu nha đầu kia hiểu được liễu mạng, nếu Tiểu Tiểu nhìn thấy người nhất định sẽ thật cao hứng." Sở Thần ha ha cười không ngừng.

Phao Phao ngán một hồi, rất nhanh tại Sở Thần kinh ngạc trong ánh mắt thối ra một cái đại Phao Phao. Đón lấy Sở Thần tro mắt nhìn nằng bị Phao Phao bao vây lấy hướng cần mộng thụ thối đi.

"Đây là muốn làm cái gì?" Nhìn nhìn Phao Phao cổ quái cử động, Sở Thần trong đầu từng cái một sâu sắc dấu chấm hỏi (???) gần như đưa hắn áp chết.

Thế nhưng rất nhanh, hắn biết tiểu gia hỏa này muốn làm cái gì.

Đại Phao Phao phá vỡ, bên trong tiểu gia hỏa trực tiếp ngồi ở trên nhánh cây, bắt được một cái trái cây liền bắt đầu ăn, vừa ăn liền cười, rất vui vẻ.

Sở Thần ở phía dưới nuốt nước miếng, mặc dù biết là đồ tốt, ăn sẽ đối với chính mình có không nhỏ tương trợ, nhưng cuối cùng hắn còn không có cùng tiểu gia hỏa đoạt.

Liền bản thân hắn cũng không biết đây là một loại cái gì tâm tính, có lẽ thật sự là bởi vì Phao Phao lớn lên rất giống Phi Nguyệt a, ngoại trừ điểm nhỏ, hết thấy tất cả đều như vậy rất giống, liền ngay cả cái trán hình giọt nước ẩn ẩn đều không có sai biệt.

Tiểu gia hỏa ăn được rất nhanh, trên cơ bản một ngụm chính là một cái. Sở Thần ở phía dưới nuốt nước miếng, trơ mắt nhìn trái cây nhanh chóng giảm bớt, mà kia vẫn chưa thỏa mãn tiểu gia hỏa, vậy mà nửa điểm không có lớn lên.

Không biết đi qua bao lâu, lúc Sở Thần cái cổ đều đau thời điểm, Phao Phao rốt cục dừng lại, ôm một cái lão đại trái cây ném

Sở Thần ngo ngắc tiếp được, vậy sau,rồi mới Phao Phao lại ném hai cái. Vậy sau,rồi mới . . Vậy sau,rồi mới trên cây lại không có trái cây.

"Đây là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ là phải giúp giúp nàng tồn lấy sau này từ từ ăn?" Nhìn nhìn trong tay ba cái sâu sắc trái cây, Sở Thần lại mơ hồ.

Theo Phao Phao loại kia phương pháp ăn, ba cái cần bản cũng không đủ lạnh kẻ răng, thật sự có cần phải lưu lại sao?

Đúng lúc này, hần cảm giác đầu bị đụng phải một chút, đưa tay một bắt, lúc ấy liền đem đào khí đích Phao Phao bắt ở lòng bàn tay.

Còn chưa kịp trừng mắt, Phao Phao híp mắt cười cười, chỉ chỉ trái cây đạo : "Phụ thân, ăn!"

Sở Thần ngẩn ngơ, lập tức liền mặt mày hớn hở, "Thực nghe lời!"

Nói qua cũng không do dự, trực tiếp đem ba khóa trái cây nguyên lành nuốt vào. Sau khi nửa ngày hần mới hồi phục tinh thần lại, có vẻ như nuốt được quá nhanh, nhai cũng không có nhai, Trư Bát Giới ăn Nhân Sâm Quả đồng dạng, cái gì hương vị cũng không có nếm xuất ra.

"Khanh khách, phụ thân đàn, hảo đàn hảo đàn ~" Phao Phao vỗ tay, cười đến đau bụng.

Sở Thần : ". . ."

Cũng liền cái quả này vô pháp bảo tồn, bằng không hần thật sự là sẽ không tại đây sao nuốt, lấy tính cách của hần, đặc biệt là muốn cảm lấy tặng người.

Vỗ vỗ Phao Phao đầu, Sở Thần một mình đi đến dưới cây tĩnh tọa.

Cần mộng thụ hấp thu người chết ký ức, do đó ngưng tụ thành từng khóa trái cây. Đổi mà nói chi, mỗi một khóa trái cây bên trong, đều có được người chết một ít ký ức đoạn ngắn.

Những ký ức này đoạn ngắn, đều là loại bỏ các loại vô dụng ký ức sau khi tinh hoa, trong đó bao hàm người chết khi còn sống tu luyện tâm đắc, sở trường lĩnh ngộ các loại.

Mà cũng không phải là tất cả mọi người ký ức đoạn ngắn đều bị rút lấy ngưng tụ thành trái cây, chỉ có những cái kia chân chính có giá trị cường giả, trí nhớ của bọn hần mới có được để cho cần mộng thụ sàng lọc tuyển chọn giá trị.

Viên thứ nhất trái cây, chính là hơn mười người Luyện Đan Sư ký ức tinh hoa ngưng tụ mà thành, trong bọn họ từng cái, đều là do thì đại danh鼎鼎鼎鼎 nhân vật, Luyện Đan chi thuật Đăng Phong Tạo Cực.

Tuy không rõ bọn họ vì cái gì hội trước sau đi tới đây, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ suốt đời tâm đắc ngưng tụ trái cây, đích thực là một khóa đan đạo Thánh quả.

"Đáng tiếc, nếu Bích Ngưng đạt được nó nhất định sẽ thật cao hứng!" Sở Thần cũng không xâm nhập đi lĩnh ngộ, cũng không có trong tưởng tượng như vậy cao hứng.

Viên thứ hai trái cây, thì là một đám Luyện Khí Sư ký ức tinh hoa ngưng kết mà thành. Trên mười thời gian vạn năm, đi tới đây Luyện Khí Sư đồng dạng vô số kẻ, bị rút lấy ký ức, cũng đều không hề hột hạng người.

Về phần viên thứ ba trái cây, thì hoàn toàn là một bộ trận pháp đại điển.

Không thể không nói, Sở Thần lần này thật sự kiếm lợi lớn.

Không gian vô cùng to lớn ảo mộng giới; vô số đại lượng mới nghe lần đầu trân thú, cùng với thu phục phương pháp; tuy không thể vận dụng, nhưng tuyệt không phải Phàm Phẩm bảo kiếm Phi Nguyệt.

Còn có ba khóa trái cây, trực tiếp để cho hần từ một cái đơn thuần Tinh mạch vô giả, nhất cử thân kiêm mấy chức, Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, Trận pháp sư.

Tuy hiện giờ hần còn không có tại một ít tôn quý trên chức nghiệp có chỗ kiến thụ, nhưng có tiền nhân trân quý ký ức, kia bắt quá là chuyện sớm hay muộn.

Chẳng quản thu hoạch xa xỉ, nhưng từ Sở Thần nội tâm thâm xử mà nói, hần chân chính thu hoạch không phải cái khác, mà là Phao Phao làm người khác ưa thích tiểu gia hỏa, còn có kia từng miếng hương thơm vẫn còn tuyết trắng vô sở.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ

Phi Nguyệt rời đi, kiên cố hơn định rồi Sở Thần rời đi tâm tư.

Dùng gần ba ngày thời gian, hắn hoàn thành cửu Thiên Thần kiếm đồ vẽ. Đây là một bức cao tới cửu phẩm Tinh mạch đồ, là hắn đặc biệt vì Tiểu Tiểu chuẩn bị.

Bởi vì có kia dài đến ngàn năm cảnh trong mơ phụ trợ, này bức đồ hoàn thành mười phần thuận lợi. Đương nhiên, giá lớn còn là giống nhau, hao phí năm năm tuổi thọ.

May mà ban đầu ở Hắc Phong Linh sơn động thời điểm phục dụng Huyết Linh Chi, bằng không thân thể của hắn khẳng định vô pháp chèo chống như vậy lập đi lập lại nhiều lần tiêu hao.

"Phao Phao, chúng ta cần phải đi!" Căn mộng dưới cây, Sở Thần ngẩng đầu nhìn kia chọc trời tán cây, hồi lâu mới có chút không muốn bỏ thu hồi ánh mắt.

Phao Phao thổi qua tới rơi vào trước mắt hắn, một đôi Nhãn chữ hồng thông thông.

"Phao Phao ~ "

Đơn giản thanh âm, mang theo cực độ quyến luyến, phảng phất không muốn rời đi nơi này, sợ hãi ra ngoài liền không về được.

"Ngoan, chờ người trưởng thành, nhất định còn có thể trở về!" Sở Thần duỗi ra một tay, lòng bàn tay hướng lên, nhẹ giọng an ủi.

Phao Phao nhất thời ghé vào Sở Thần lòng bàn tay khóc, khóc bù lu bù loa, nước mắt rơi như mưa, Sở Thần đầy tay đều là của nàng nước mắt.

"Được rồi, không nỡ bỏ, đi trước ảo mộng giới bên trong ở lại đó, ta chỉ biết người có thể đem chỗ đó biến thành mình thích bộ dáng." Mang Phao Phao tâm tình thoáng bình tĩnh, Sở Thần nói.

"Ừ!" Phao Phao gật đầu, hóa thành một đạo ánh sáng màu lam trực tiếp tiêu thất tại ảo mộng giới địa phương.

Sở Thần ngẩng đầu, cuối cùng nhất nhìn thoáng qua cảnh trong mơ thế giới, cao giọng hô : "Lũ tiểu gia hỏa, cần phải đi!"

"Tới đến rồi!"

"Lão đại loại ta!"

Giống như búp đồng dạng, tám đầu hình thái không đồng nhất trần thú vô cùng cấp bách bay tới, xem ra vô số năm đứng ở cùng một địa phương, chúng cũng ngán, chúng cũng muốn đi đến thế giới bên ngoài.

Trước mắt tám đầu trần thú, không có gì ngoài một đầu thân thể thon dài bên ngoài Mặc Long, khác đều không phải thuần khiết sinh mạng thể. Có cái dù, kiếm, hồ lô, Ngọc Liên. . .

Thu phục bọn người kia không hề tốn sức, cùng Sở Thần trong tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, lại có thiết nhiều tiểu gia hỏa chèn phá đầu ý muốn gia nhập cái đội ngũ này.

Chỉ là đã minh bạch trần thú trân quý, Sở Thần thế nào khả năng dám mang theo như vậy nhiều tiểu bảo bối ra đi? Cuối cùng, hắn còn là có lựa chọn chọn lấy tám đầu.

Mà này tám trong đầu, duy nhất bản thân hắn khế ước, chính là cái kia đầu Mặc Long.

Với tư cách là một cái sinh mạng thể, Mặc Long chỉ có thể nhờ vào khế ước phương thức rời đi nơi này, mà đổi thành ngoại bảy đầu thì không đồng nhất, bởi vì sinh mệnh hình thái bất đồng, chúng có thể tại ảo mộng giới bên trong sinh tồn đến tận chủ nhân đến nơi cái ngày đó.

Thời gian một cái nháy mắt, bảy đạo lưu quang chui vào ảo mộng giới, cùng Phao Phao làm bạn đi. Mặc Long thì ngoan ngoãn thu nhỏ lại thân hình, hoàn tại Sở Thần trên cổ tay, trở thành một Mặc Long nuốt miệng tinh mỹ Thủ Trạc.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, Sở Thần nhắm mắt lại, bắt đầu câu thông chỗ nghịch lân.

Đó là Phi Nguyệt trên thân thể giữ lại tới một mai lân phiến, cũng là duy nhất một khối nghịch lân. Nếu như nói long có nghịch lân, động tới tất phần nộ. Như vậy Nhân Ngư tộc nữ tử nghịch lân, trời sinh chính là vì thù họ mà tồn tại.

Phi Nguyệt tuy tiêu vong, kia nghịch lân lại là bảo tồn hạ xuống, trực tiếp bám vào tại Sở Thần ngực, cùng hắn hòa làm một thể, thay nàng tiến hành thủ hộ.

Nghịch lân trời sinh có phá vỡ không gian năng lực, ngày nay này ảo mộng giới tự thành thể giới, muốn rời khỏi, liền phải nhờ vào lực lượng của nó.

Ý thức khu động, nghịch lân rất nhanh có phản ứng.

Sở Thần chỉ cảm thấy trước người không gian một hồi rung chuyển, đón lấy liền thấy được trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái thâm lam sắc lốc xoáy.

Không có bất kỳ do dự, hắn cất bước hướng lốc xoáy bên trong đi đến, thân ảnh nhanh chóng tan biến tại lam sắc lốc xoáy.

Người đi nhà trống, ảo mộng giới rất nhanh khôi phục yên tĩnh, kia thâm lam sắc lốc xoáy cũng tựa như chưa bao giờ xuất hiện qua đồng dạng, tiêu thất được toàn bộ không dấu vết.

Trước một bước còn tại đẳng kia chim hót hoa nở thể giới, ngày nay bắt quá bước ra một bước, xung quanh đã một mảnh điêu hui.

Khô héo lá cây giắt ở đầu cành, linh đình rung động, phảng phất tùy thời hội chóng đỡ không nổi rơi xuống. Trên mặt đất, gió lạnh tùy ý tàn phá, đem dày đặc lá rụng xoáy lên, thổi trúng chạc cây vù vù rung động.

Tại này tàn bại cảnh tượng, Sở Thần lại có khác một cỗ cảm giác hưng phấn.

Thì cách ngàn năm, hắn rốt cục lại nhớ tới quen thuộc thể giới, quan trọng nhất là, hắn biết thể giới này thời gian mới đi qua không được một năm.

"Mặc Long, đi!" Từng tiếng rít gào, Sở Thần quy tâm giống như tiền.

Theo chỉ lệnh phát ra, như có như không Long Ngâm âm thanh truyền đến, trên cổ tay Mặc Long vòng tay ô quang nổ bắn ra, Mặc Long biến hóa, Nghênh phong liền phát triển, trong chớp mắt liền trưởng thành một mảnh gần dài năm mét thân tuần hàng dài.

"Soái, ha ha!"

Sở Thần cười to, nhảy lên, trực tiếp rơi vào kia tựa như Mặc Ngọc ngưng tụ thành long trên lưng. Mặc Long hất lên vĩ, Long Ngâm âm thanh xuất, chờ Sở Thần trong chớp mắt giống như đạo đen nhánh mũi tên bắn thẳng trời cao.

Sở Thần chân trước vừa mới rời đi, chân sau liền lần lượt có người ngựa đáp xuống.

Nhìn nhìn cửa vào Mê Vụ Lĩnh cột mốc biên giới, như trước che kín tuổi Nguyệt Phong mưa pha tạp, chỉ là kia quanh năm không tiêu tan sương mù dày đặc lại không thấy chút nào bóng dáng, một đám người trọn mắt há hốc mồm.

Rất nhanh, Mê Vụ Lĩnh sương mù dày đặc tản ra tin tức nhanh chóng khuếch tán, vô số người từ bốn phương tám hướng chạy đến, vì tranh đoạt may mắn còn sót lại tiền nhân di bảo, lại là một hồi gió tanh mưa máu.

...

Bích Tiêu Tông, Từ Trúc Phong.

Một năm không thấy, Tiểu Tiểu đã đại biến dạng, vóc dáng cao gầy không ít, bộ ngực cũng cổ hơn nhiều, cả người nhìn qua chẳng những mỹ lệ, còn có một loại không nói ra được linh động chỉ khí.

Duy nhất không xinh đẹp là, mặc dù đang luyện kiếm thời điểm, nàng lông mày như cũ nhíu lại, phảng phất có cái gì không bỏ xuống được tâm sự.

Trúc lư hơi nghiêng, khối đặc cuộn cuộn, Quân Lăng đang lấy một loại hoàn toàn vô pháp tương tượng biểu tình cùng phòng bếp làm đấu tranh.

Hào hảo một cái Bạch Y Thăng Tuyết Tiên Từ, hiện nay huân được vẻ mặt đen nhánh, kia thân xiêm y lại càng là vô cùng thâm trầm, gần như không có cách nào khác nhìn.

Không biết đi qua bao lâu, Quân Lăng rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nàng cảm giác nhiệm vụ của mình hết trận, vì vậy bùng thêm vài bản đen sì còn tản ra vị khét đồ vật ra phòng bếp.

"Dừng lại a, nên ăn cơm đi!" Mang thứ đó tùy tiện hướng trên mặt bàn bãi xuống, Quân Lăng thân nhiên nói.

Tiểu Tiểu khòe miệng co giật một chút, đúng là vẫn còn ử rử cụp đầu tiến vào trúc lư. Nghe kia khét lẹt mùi hương trên mặt bàn vừa nhìn, nhất thời lông mày đều thất.

"Ta không đói bụng, được hay không được không muốn ăn?" Tiểu Tiểu thử thăm dò nói.

"Không được!" Quân Lăng chém đinh chặt sắt, không có chút nào thương lượng chỗ trống. Nói xong, nàng trực tiếp cầm đũa lên, điềm nhiên như không có việc gì bắt đầu ăn.

"Ta. . ."

Tiểu Tiểu hoàn toàn phục, có trời mới biết trong nội tâm nàng nhiều sao hối hận, sớm biết như thế, nàng tuyệt đối sẽ không có dạy dỗ Quân Lăng trù nghệ ý nghĩ. Chỉ là hiện tại. . . Đã chậm, hay là thành thành thật thật ăn đi!

Ước chừng thời gian nửa nén hương, nhìn nhìn Quân Lăng để đũa xuống, Tiểu Tiểu nhất thời có dũng khí giải thoát cảm giác. Vợ vàng thu thập xong, liền chạy đến trú ngụ sau biên dưới mái hiên.

Gần một năm thời gian, dưới mái hiên đã dùng sợi tơ giặt một cái lại một cái chong chóng tre, tròn vẹn hơn ba trăm.

Gió núi thổi, từng con một chong chóng tre trong gió phiêu đảng, nhìn qua tựa hồ thật sự có một đám chuồn chuồn tại bay múa.

"Một, hai. . . Đến ba trăm hai mươi mốt, ca ca ngươi thế nào vẫn chưa trở lại? Tiểu Tiểu rất nhớ ngươi!" Nhìn nhìn kia trong gió bay múa chong chóng tre, nghĩ đến Sở Thần lúc trước lúc rời đi ước định, Tiểu Tiểu trong hốc mắt lại chứa đầy nước mắt.

Đúng lúc này, Quân Lăng lặng lẽ đã đi tới, thân nhiên nói : "Đi với ta một chuyến phùng thi, y phục của ngươi phải thay đổi, đừng làm cho ca ca ngươi trở về đã cho ta khát khe, khe khát ngươi!"

. . .

Mặt trời rực rỡ cao chiếu, trời cao vạn dặm.

Tuyết trắng trong tầng mây, một mảnh mực sắc trường tuyến ngang mà qua, tựa như Thương Thiên tuyệt bút lấy thiên vì cuộn, dưới sách một đạo màu đậm.

"Ba ngày ba đêm, đêm tối đi gấp, cuối cùng nhanh đến!" Mặc Long trên lưng, Sở Thần nhìn nhìn dần dần đi tiệm cận dãy núi Chư Phong, khoe miệng không khỏi vênh lên, vui mừng như rồng mây.

Đúng lúc này, liền tiếp mấy đạo hung lệ Zsshi...i-it... âm thanh vang lên, trong tầm mắt, mấy cái điểm đen như điện quang bay nhanh mà đến.

Xa xa liền có người quát : "Người đến người phương nào? Dám can đảm tự tiện xông vào Bích Tiêu Tông, còn không hãy xưng tên ra!"

"Sẽ không như thế khéo léo a? Chẳng lẽ là gặp gỡ tông môn tuần tra tiểu đội?" Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, theo bản năng thả chậm tốc độ, hữu ý vô ý son môn bên ngoài ngừng lại.

Đội tới gần, mới nhìn rõ đó là tất cả Thanh Vũ điều, điều trên lưng đều ngồi lên người, người cầm đầu sắc mặt âm nhu, tuấn dật vô cùng, chính là Lâm Từ Hải.

Lâm Từ Hải hai cánh trái phải, đồng dạng đều là đang mặc hắc y Nội Môn đệ tử. Mà kia từng có quá đoạn Trang Lâm cùng Phi Vân, nghiêm nhiên liền tại hán bên cạnh thân.

Một đoàn người hùng hổ, hiện lên nửa tháng xu thế xúm lại qua, kia mục tiêu trung tâm rõ ràng là không chế lấy Mặc Long Sở Thần. Hiển nhiên, bọn họ coi Sở Thần là thành người xâm nhập.

Rất nhanh, hai bên đối mặt, trên không trung giằng co.

Sở Thần mặt mũi tràn đầy cổ quái nhìn nhìn Lâm Từ Hải, hán hoàn toàn không nghĩ tới, vô cùng cấp bách gấp trở về, nhìn thấy đệ nhất nhân không phải Tiểu Tiểu, không phải Quân Lăng, cũng không phải mình quan tâm cùng bảo vệ bất cứ người nào. Lại hết lần này tới lần khác là Lâm Từ Hải cùng chính mình có thâm cừu đại hận gia hỏa.

"Hán là, đây là Thiên Ý?" Ngẩng đầu nhìn thiên, Sở Thần nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra, chấp tay cười nói : "Từ biệt mấy năm, Lâm Sư Huỳnh từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Một câu từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, để cho Lâm Từ Hải giật mình tại đương trường.

Nguyên bản hán còn hoài nghi mình là không phải nhìn lầm rồi, tại hán nghĩ đến, Sở Thần sớm đã tiêu thất tại cái này thế gian, tiến nhập người của Mê Vụ Lĩnh là không thể nào sống đi ra.

Chỉ là nghe nói như thế, hán trong chớp mắt xác nhận không thể nghi ngờ, người trước mắt, không phải người khác, chính là kia cái đã từng làm hán hận thấu xương Sở Thần.

"Quả thật là ngươi, Sở Thần!" Lâm Từ Hải trên mặt kinh ngạc tiêu thất, cả người trong chớp mắt trở nên vô cùng âm trầm.

Đã từng theo Sở Thần tiêu thất mà tiêu tán hận ý lần nữa từ đáy lòng hiện lên, so với lúc trước càng thêm bạo liệt, hẳn đã hoàn toàn vô pháp dễ dàng tha thứ Sở Thần sống lâu dù cho một cái hô hấp.

Đúng lúc này, Sở Thần vừa cười nói : "Đa tạ sư huynh chiếu cố, ngày đó một đường thịnh tình đưa tiễn, hôm nay nếu như trận này trận chiến long trọng đón chào, sư đệ vô cùng cảm kích!"

"Hừ, thiếu cho mình trên mặt thiệp vàng, nguoi cho rằng chúng ta là tới nghênh tiếp nguoi? Buồn cười!" Sở Thần về mặt tiếu ý, lời nói kỳ quái, Trang Lâm cái thứ nhất nhìn không được xuất ra mắg.

"Trang sư đệ nói chính là. Có ít người đại khái là tại Mê Vụ Lĩnh ngu si, ngay cả hôm nay tình huống đều không hiểu rõ, ngay ở chỗ này phát ngôn bừa bãi, mề khen mề dài đuôi, thật đúng không biết cái gọi là!" Phi Vân cũng lên tiếng châm chọc nói.

Sở Thần khẽ lắc đầu, sắc mặt lại không thay đổi chút nào, nhìn cũng không nhìn kia hai nguoi mỗi nguoi, phảng phất cái gì cũng không có nghe được đồng dạng, chỉ là giống như cười mà không phải cười nhìn nhìn Lâm Tử Hải.

Bị Sở Thần như thế bỏ qua, Phi Vân cùng Trang Lâm đương trường giận dữ, xúi giục Thanh Vũ điều trực tiếp giết tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tuyên chiến

"Chết cho ta!"

Hai tiếng quát lớn, hai nguoi sát cơ vô hạn, xuất thủ đang lúc không để lại mây may chỗ trống. Nhìn dạng như vậy, hiển nhiên là muốn đem Sở Thần một kích bị mất mạng.

Thấy thế, Lâm Tử Hải mặt mũi tràn đầy cười lạnh, lại không có chút nào ngăn trở ý tứ.

Tầm thường thời điểm tại sơn môn bên ngoài giết nguoi, cũng chỉ là chịu một ít trừng phạt mà thôi, không có gì lớn. Ngày nay, Sở Thần thân là vương quốc truy nã trọng phạm, giết hẳn đi, chẳng những không cần bị phạt, ngược lại sẽ có không nhỏ ban thưởng, có sao mà không làm?

Sở Thần đồng dạng không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn không ngừng tới gần hai nguoi, mục quang trước sau như một coi thường.

20m . . 10m . . Càng ngày càng gần, gần trong gang tấc.

Trang Lâm cùng Phi Vân trên mặt dữ tợn tàn đi, mơ hồ có nụ cười phụ lên mặt bång, bọn họ tựa hồ thấy được Sở Thần huyết nhuộm trời cao, lại tựa hồ thấy được đại lượng khen thưởng tại đối với bọn họ vẫy tay.

Đang ở đó tốc độ ánh sáng trong tích tắc, một luồng thanh mang hiện ra, thiên địa cũng chỉ ảm đạm. Kiếm quang lóe lên tức thì, lưu lại lại là Vô Biên rung động.

Phường thị đầu đường, đầu nguoi tích lũy động. Mọi nguoi cạnh đối với ngừng chân, ngẩng đầu nhìn lên. Rung động tại Mặc Long tuần dật, cũng si mê với kia một kiếm lẫm liệt.

Hốt hoảng, đột nhiên có nguoi dám cảm giác mũi mát lạnh, tựa hồ có ẩm ướt dính dính đồ vật rớt xuống, còn mang theo một chút mặn tanh.

Theo bản năng sờ tới vừa nhìn, kia chói mắt hồng sắc nhất thời để cho hẳn cực kỳ hoảng sợ, hoảng sợ nói: "Huyết. . . Có huyết!"

Tiếng hô một chỗ, nhất thời giống như đã dẫn phát phản ứng dây chuyền, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

Thương Khung có huyết, tự nhiên sẽ không chỉ có một giọt!

Mà ở huyết tinh ném vậy, lại có nguoi kinh hô, "Cánh tay, ai cánh tay mất?"

"Ta chỗ này cũng có một mảnh, trên tay còn mang theo kiếm đó!"

Rất cho Dịch Bình hơi thở hạ xuống, mọi nguoi lần nữa ngừng đầu, lại chẳng biết lúc nào, kia vốn nên chiến tại một chỗ ba nguoi đã tách ra.

Sở Thần dựng ở long lưng, mặt mũi tràn đầy bình tĩnh, tóc dài bay lên, phảng phất từ không động đậy.

Đối diện, Lâm Từ Hải ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt sớm đã không còn nữa loại kia khinh miệt nụ cười, ngược lại có một loại không nói ra được ngưng trọng.

Tại hán, Trang Lâm cùng Phi Vân hai người mục quang sợ hãi, sắc mặt trắng xám, cái trán mồ hôi cuộn cuộn, rõ ràng là mùa đông khắc nghiệt, lại phảng phất đang ở bếp lò.

Hai người thân thể không ngừng run rẩy, tay trái khoác lên vai phải, cánh tay phải tay áo trống rỗng, gió lạnh thổi qua, thỉnh thoảng có đồ tươi chất lỏng từ đen nhánh ống tay áo nhỏ xuống.

"Phát ngôn bừa bãi, mề khen mề dài đuôi!"

Sở Thần đột nhiên nở nụ cười, không có chỉ mặt gọi tên, càng không có nhìn trước bất kỳ ai. Hết lần này tới lần khác đối diện người lại cảm giác bị hung hăng một chưởng đánh vào trên mặt, nhất là Trang Lâm cùng Phi Vân hai người, lại càng là mục như lửa thiêu.

"Có đôi khi bị đánh không khỏi không phải chuyện tốt, tựa như hiện tại, bị đánh, sẽ đau nhức, thông qua, mới có thể thanh tỉnh!" Bỗng nhiên Sở Thần thân nhiên nói.

Lâm Từ Hải mục quang sâu lạnh, lại không nói gì thêm.

Trang Lâm cùng Phi Vân hai người lại càng là không chịu nổi, chỉ là miệng mở rộng, phần nộ suy nghĩ, lại một chữ nói không ra.

Đích xác, không ai nguyện ý bị đánh. Nhưng nhiều khi, chỉ có bị đánh mới có thể biết đau, mà đau đớn mới có thể thanh tỉnh!

Hai người lúc này mới phát hiện, nguyên lai đi qua một năm nay, bọn họ sớm đã bị Sở Thần xa xa để qua sau lưng, mà chính bọn họ lại mộng nhưng không biết, vẫn còn ở đặc chí.

"Có lẽ hán chưa bao giờ đem chúng ta nhìn ở trong mắt a!" Đồng dạng thờ dài từ trong lòng dâng lên, hai người không khỏi một hồi mất hứng, trong ánh mắt hóa diễm dần dần âm đạm hạ xuống.

Đã từng bọn họ cũng khoe khoang Thiên Kiêu, căn bản không đem chỉ là một cái tạp dịch trong hàng đệ tử bỏ ra tới gia hỏa nhìn ở trong mắt.

Bọn họ cố chấp cho rằng, ở gà bên trong bay ra ngoài nhất định là gà, không có khả năng biến thành Phượng Hoàng. Bọn họ có thể cao cao tại thượng, tùy ý làm nhục hán, thậm chí còn đưa hán giết chết.

Lại không biết tại bọn họ loại này vô tri ngạo mạn, này chỉ nhìn không nổi gà đất sớm đã xa xa đem bọn họ để qua sau lưng.

Ngày nay, bọn họ này tự cho là đứng Thiên Kiêu liên hợp xuất thủ, lại không phải kia gà đất hợp lại chi địch, hạng gì châm chọc? Sao mà buồn cười? Làm sao nó thật đáng buồn?

"Nếu như ta là các ngươi, ta sẽ cảm thấy vui mừng. Bởi vì các ngươi chưa bao giờ bị ta nhìn ở trong mắt, các ngươi cũng đuổi không kịp cước bộ của ta, có lẽ này đối với các ngươi tới nói là một loại khuất nhục, nhưng đồng dạng, điều này làm cho các ngươi không có đem ta đẩy vào tuyệt cảnh cơ hội." Phảng phất một câu nói còn chưa dứt lời, Sở Thần lại nói.

Nói qua thần sắc một tức, cả người trở nên vô cùng lạnh lùng, "Cho nên, hôm nay các ngươi chỉ là mất đi một cánh tay, mà không phải vứt bỏ tánh mạng!"

Hai người sững sờ, kia đáy lòng khuất nhục cùng không cam lòng trong chớp mắt tiêu thất vô ảnh vô tung, có chỉ là vô tận sợ hãi cùng tim đập nhanh.

Hai người lúc này mới nhớ tới, lấy rồi mới Sở Thần bày ra thực lực, hoàn toàn có thể đủ đưa hán hai người chém giết. Hai bên ở giữa thù hận, lúc này vị trí địa điểm, Sở Thần hoàn toàn có chém giết lý do của bọn hán.

Hiện giờ bọn họ may mắn lưu lại một mạng, chỉ là mất đi một cánh tay, làm sao không phải một loại may mắn? Bọn họ nên vui mừng mới là!

"Chỉ là, thật sự hán là vui mừng sao? Có lẽ vậy. . ." Trong lòng hai người mờ mịt, hồi lâu mới về mặt đầu hiu cúi đầu xuống, một câu không nói, yên lặng rời đi.

Không trung chuyện đã xảy ra, người phía dưới nhìn rõ ràng. Nhất là những cái kia đối thoại, bởi vì không có che dấu, cũng hoàn toàn rơi vào đám người lỗ tai.

"Đi, đi thật, ngay cả chào hỏi cũng không đánh. Xem ra thực bị đả kích hung ác!"

"Dường như là. Bất quá nói lại, phải thay đổi ta ta cũng chịu không được a, chính mình vô năng, không thể cho đối thủ đầy đủ đả kích, cuối cùng còn muốn vì vậy mà cảm thấy vui mừng, ngấm lại còn không bằng chết đi coi như xong!"

"Cái kia thật sự là Sở Thần sao? Một năm không thấy, thật sự thật mạnh, một kiếm chém lui hai vị nội môn sư huynh, dăm ba câu hỏi hột trong đó, kia

hai vị liền phản bác dùng khí cũng không có, trực tiếp liền ló ra. Nói, không phải đồn đại hấn táng thân Mê Vụ Linh sao? Chẳng lẽ hai ngày trước truyền đến Mê Vụ Linh sương mù dày đặc tàn ra tin tức thật sự là?"

Vô số nghị luận, vô số phỏng đoán, cuối cùng tại sự thật trước mặt, chỉ còn lại Vô Biên sùng bái cùng ngưỡng mộ. Bất luận như thế nào, hôm nay Sở Thần đều đáng mọi người sùng bái.

Thế gian này cao thủ không ít, nhưng thân có cao thủ khí độ người lại không nhiều.

Sở Thần cùng Trang Lâm Phi Vân ở giữa ân oán, người biết không ít. Tại một ít người xem ra, hôm nay Sở Thần giết chết bọn họ hoàn toàn không cần nhiều lý do.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hấn chỉ là chém bọn họ một tay, lưu lại tánh mạng của bọn hấn. Có cừu oán báo thù, cũng không cho cừu hận chính mình, không cho cừu hận tùy ý lan tràn, này vị ân oán rõ ràng.

Mà võ giả thế giới, một cái chân chính đáng sùng bái người, tất nhiên là ân oán rõ ràng. Dù cho, người này sắp kinh lịch một hồi vô pháp tưởng tượng kiếp nạn.

Trong nội tâm tâm tình phức tạp khó hiểu, mọi người trước mắt Sở Thần, cùng kia cái truy nã trên bảng phạm vào Di Thiên sát nghiệt Sở Thần hoàn toàn vô pháp trùng hợp.

Điều này làm cho người không khỏi hàm hồ, nếu như ra mệnh lệnh, bọn họ đến cùng có muốn hay không xuất thủ truy nã Sở Thần!

Chỉ là rất nhanh, mọi người lại nhẹ nhàng thở ra, mặc dù ra mệnh lệnh, có bọn họ chuyện gì sao?

Trời sập đất sụt, tự có người khiêng. Bọn họ bắt quá một đám Ngoại Môn đệ tử mà thôi, loại sự tình này không tới phiên bọn họ tới quan tâm, mặc dù có tâm, cũng không có kia cái năng lực.

Tâm tình vừa mới hòa hoãn, nhất thời có đầu óc nhanh nhẹn người hô to: "Ta như thế nào cảm giác có chút không đúng? Sở Thần sư huynh dường như trong lời nói có chuyện, hiện tại nhớ tới, hấn từ vừa mới bắt đầu liền cùng Lâm Tử Hải sư huynh đối mặt a!"

Tỉ!

Mọi người vô cùng chấn kinh, nhưng rất nhanh có người hiểu được, "Có đạo lý, phía trên hai vị ở giữa đưng trạm cũng không phải bí mật gì, lại nói tiếp, hai người ở giữa thù hận nếu so với lúc trước rồi đi nhị vị sư huynh rất được nhiều.

Đã như vậy, Sở sư huynh lúc trước khách khí đích lời nói nhất định không đơn giản. Thử nghĩ, đối mặt một cái có sinh tử đại thù người, cho dù không động thủ, có thể như vậy tâm bình khí hòa vấn an sao?"

"Đúng đúng đúng! Từ biệt mấy năm, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, ha ha, bây giờ nghĩ lại, đây tuyệt đối là trong lời nói có chuyện a!"

"Còn có còn có, nói cái gì ngày đó một đường thịnh tình đưa tiễn, hôm nay trận chiến long trọng đón chào. Không cần hỏi, hôm nay tuyệt đối không phải đón chào, chặn đường đánh lên còn kém không nhiều lắm. Như thế, cho dù không rõ ngày đó chuyện gì xảy ra, nhưng ta dám khẳng định, tuyệt đối không phải cái gì thịnh tình đưa tiễn!"

Cái gọi là nhiều người lực lượng lớn, một đám người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nghiễm nhiên đã đem sự tình phân tích được bảy tám phần.

Mọi người đang đàm luận được nồng nhiệt, đột nhiên lại một người nói: "Phía trên hai vị không ai không phải muốn Khai sát a? Sở sư huynh lúc trước ý tứ lời của đó, để cho chạy trang Phi nhị vị sư huynh, vèn vèn bởi vì giữa bọn họ sinh tử đại thù không có tạo dựng lên.

Hiện nay, dựa theo chúng ta suy đoán, Sở sư huynh cùng Lâm Sư Huynh tuyệt đối có sinh tử đại thù. Quả thật như thế, há không phải. . ."

Nghe được lời ấy, mọi người đồng thời chớ có lên tiếng, còn chưa kịp ngẩng đầu, đột nhiên một cái âm thanh trong trẻo từ trên trời giáng xuống.

"Lâm Tử Hải, Sinh Tử Đài đánh một trận, có dám?" Thanh âm vô cùng sục sôi, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Phía dưới người nghe vậy, nhất thời trầm trồ khen ngợi âm thanh một mảnh. Không phải xem náo nhiệt không chê thị phi nhiều, vèn vèn bởi vì biểu hiện của Sở Thần để cho tuyệt đại đa số người thuyết phục.

Có lẽ tương lai không lâu sau, võ đạo khó khăn sẽ để cho bọn họ cải biến, không còn nữa lúc ban đầu nhiệt huyết. Nhưng đối với bây giờ bọn họ mà nói, trong nội tâm ước mơ không diệt, nhiệt huyết không lạnh.

Nam nhân chân chính, khoái ý ân cừu, có ân báo ân, có cừu oán báo thù.

Nam nhân chân chính, nhiệt huyết hào hùng, ác địch trước mắt, một chữ, chiến!

Sở Thần một câu, không phân biệt thù hận, không tự qua lại thị phi, ngang nhiên khiêu chiến. Loại kia kinh thiên phóng khoáng, nhất thời làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

"Sinh Tử Đài đánh một trận, có dám?" Lâm Tử Hải còn tại do dự, Sở Thần sục sôi thanh âm lần nữa vang lên. Giống như oanh Thiên Thần sét, Lâm Tử Hải quyết định chắc chắn, "Người muốn chiến, ta liền chiến. Chỉ bất quá, địa điểm muốn chọn ở trong cửa Sinh Tử Đài!"

Nửa câu đầu hào hùng bắn ra, rất nhiều người hơi bị hoan hô, nhưng đằng sau một câu xuất khẩu, phía dưới đám người nhất thời an tĩnh lại.

Lần nữa nhìn về phía Lâm Tử Hải, chỉ cảm thấy người này chẳng những bề ngoài lớn lên âm nhu, liền trong lúc này bên trong tâm, cũng cùng nữ nhân không khác.

Yên tĩnh, đột nhiên có người nói: "Hô thật tốt nghe, làm sao lại như là bị buộc ứng chiến đâu này?"

"Hắc hắc, không chỉ có riêng là bị bức ứng chiến, còn dùng tâm hiểm ác. Sở sư huynh hiện giờ bị cả nước truy nã, xem ra chỉ sợ hắc chính mình còn không biết. Huống hồ, nhớ không lầm a, thực lực của hắc tuy mạnh, vẫn còn chỉ là Ngoại Môn đệ tử, cũng không tiến hành Nội Môn đệ tử tấn chức khảo hạch. Hiện giờ Lâm Sư Huynh đem quyết Chiến Địa phương tuyển ở trong cửa Sinh Tử Đài, này dụng tâm . ."

Một đám người nghị luận thời điểm, không trung Sở Thần cười ha hả, trong tiếng cười mang theo vô tận trào phúng. Không có giải thích, không do dự, Ngự Long bay thẳng đến nội môn phương hướng bay đi.

Lâm Tử Hải mục quang âm trầm, nói nhỏ vài câu, quay người nhanh chóng đuổi kịp. Không ai phát hiện hắc quay người trong tích tắc, trong mắt lóe lên rồi biến mất nụ cười giả tạo.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Bích Ngưng cản đường

Tin tức giống như đã mọc cánh đồng dạng, nhanh chóng trong Bích Tiêu Tông truyền bá ra.

"Nghe nói không? Kia cái nghe nói đã chết Sở Thần cư nhiên còn sống trở về, vừa mới tại sơn môn trước đại khai sát giới đó!"

"Thiệt hay giả? Không phải tiến vào Mê Vụ Lĩnh sao? Như thế nào còn có thể xuất ra?"

"Ai nói tiến vào Mê Vụ Lĩnh liền không thể đi ra, đi qua đích thực là không có, thế nhưng hiện tại sao. . . Nghe nói Mê Vụ Lĩnh vô số năm cũng không có tân ra sương mù đã tan, hiện tại thật nhiều người muốn đi bên trong tâm bảo đó! Nói không chừng Sở Thần chính là thừa dịp sương mù tan đi thời điểm ra!"

"Như vậy a, vậy hắc thật đúng là may mắn. Bất quá ta như thế nào nghe nói, hắc là cười một mảnh Hắc Long trở về? Có người nói kia Hắc Long là trong truyền thuyết trần thú, nếu ta có thể có một mảnh hắc là tốt?"

"Người a, liền chó nằm mộng ban ngày, trần thú loại đồ vật này không phải chúng ta có thể tương tượng. Chính là chúng ta Bích Tiêu Tông Tam Tiêu thủ tọa cũng không có trần thú nha. Có kia cái nằm mơ công phu, không bằng suy nghĩ nhiều nghĩ làm sao tìm được quan hệ!"

"Tìm quan hệ? Tìm cái gì quan hệ a? Tìm quan hệ có thể được trần thú?"

"Người ngược lại là dám nghĩ! Ý của ta là nhanh chóng nghĩ biện pháp tìm quan hệ tiến nội môn. Không biết Sở sư huynh cùng Lâm Sư Huynh ở trong cửa Sinh Tử Đài ước chiến sao? Chỗ đó có thể không phải chúng ta những Ngoại Môn đệ tử này tùy tiện có thể đi vào địa phương!"

"A, mê mê, đa tạ đại ca chỉ giáo!"

Cùng với tin tức lan tràn, phường thị trên càng ngày càng nhiều người từ trong cửa hàng xuất ra, hướng sơn môn vị trí chen chúc mà đi.

Quần Lãng một bộ bạch y, bên hông nghiêng treo một cây trúc tía, không nhanh không chậm cách Khai Sơn Môn, hướng dưới núi phường thị trên mà đi.

Bên người nàng, Tiểu Tiểu một thân đồ tươi như lửa, đôi mắt sáng rực trắng tinh, một bả tinh mỹ trường kiếm vác tại trên lưng, dưới ánh mặt trời, chiếu ra vô hạn sức sống.

"Phường thị lúc nào như thế náo nhiệt? Chẳng lẽ là quá lâu không có tới?" Nhìn nhìn trên đường núi náo nhiệt tình cảnh, Tiểu Tiểu trong nội tâm tràn đầy hiếu kỳ.

Đang nghĩ ngợi dừng lại hồi, lại thấy Quân Lăng đã điềm nhiên như không có việc gì đi xa, vội vàng đi theo.

"Quân Lăng tỷ tỷ, chẳng lẽ người liền một chút cũng không hiểu kỳ sao?" Truy đuổi trên Quân Lăng, Tiểu Tiểu nghi ngờ nói.

"Nếu như người giống như ta, ước chừng cũng sẽ không cái gì cũng tò mò!" Quân Lăng thanh âm trước sau như một trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong khi nói chuyện bước chân không có chút nào dừng lại.

"Ai nha, thực ngốc! Làm sao lại đã quên Quân Lăng tỷ tỷ hai mắt mù sự tình đâu này? Cái này được rồi, Quân Lăng tỷ tỷ nhất định tức giận!" Tiểu Tiểu mặt đỏ lên, trong nội tâm mười phần ảo não.

Lúc này không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng kia mà tay của Quân Lăng xin lỗi nói: "Thật xin lỗi a Quân Lăng tỷ tỷ, Tiểu Tiểu không phải cố ý."

Nói xong, mặt mũi tràn đầy lấp bắp nhìn nhìn Quân Lăng, phảng phất phạm sai lầm tiểu hài tử tại chờ đợi đại nhân trừng phạt.

Quân Lăng không nói một lời, sắc mặt không có chút nào biến hóa, như cũ lẳng lặng đi về phía trước.

Tiểu Tiểu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tuy Quân Lăng cái gì cũng chưa nói, nhưng từ nàng không có tránh thoát tay của mình, Tiểu Tiểu liền biết nàng không có tức giận.

Một gian trong tiệm trang phục, Tiểu Tiểu chọn kỹ lựa khéo chọn quần áo, liền thử vài bộ đồ, rốt cuộc tìm được một kiện vừa người.

Vừa mới giao hết tiền, quần áo vẫn còn ở đóng gói chỉnh lý thời điểm, điểm ngoại Quân Lăng bỗng nhiên đi đến, lôi kéo tay của nàng liền đi ra ngoài.

"Như thế nào đâu này?" Tiểu Tiểu theo bản năng hỏi, nghĩ thầm đưa tiền y phục còn không có cầm đâu, như vậy đi tính là gì?

Lại không nghĩ Quân Lăng thân nhiên nói: "Không phải nghĩ ca ca người sao? Vừa rồi thật nhiều người nói hán bây giờ đang ở nội môn!"

Lời này vừa nói ra, Tiểu Tiểu nhất thời kích động được toàn thân run rẩy lên, căn bản không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cướp đường mà chạy.

Kia cửa hàng lão bản xuất ra, nhìn nhìn nhanh chóng rời đi hai người, mặc dù đầu óc không thông, như trước cao giọng hô: "Tiểu cô nương, y phục của người, đừng chạy a. . ."

Chỉ là mặc kệ lão bản này như thế nào la lên, kia rời đi hai người cuối cùng không quay đầu lại, ngược lại tại lấy một loại vô pháp nói rõ tốc độ rời đi.

Trên cao, Mặc Long chờ Sở Thần trực tiếp hướng nội môn phương hướng mà đi, sau lưng cách đó không xa, Lâm Từ Hải nhắm mắt theo đuôi đi theo, phảng phất sợ hán chạy mất đồng dạng.

Mất thấy cái này muốn đi vào nội môn tương ứng không vực, đột nhiên, một hồi cuồng phong cuốn, tiếp theo một tiếng thanh thúy tiếng chim hót truyền đến.

Sở Thần theo bản năng ngừng lại, dỗi mắt nhìn lại, chỉ thấy một đầu tuyết bạch sắc Yêu Cầm trước mặt mà đến.

"Thật xinh đẹp Yêu Cầm, chẳng lẽ là Vạn Thú phổ trên ghi lại chim seo cò?" Sở Thần trong nội tâm thầm khen, đang muốn tiếp tục bước tới, lại đột nhiên phát hiện mình bị một cỗ khí cơ cho khóa chặt lại.

Dò xét kia khí cơ khởi nguồn, đương nhiên đó là kia tuyết trắng chim seo cò.

Hồ nghi, Sở Thần dứt khoát liền ở tại chỗ đợi. Thấy thế, Lâm Từ Hải nhanh chóng đuổi kịp, khiêu khích nói: "Như thế nào, sợ?"

"Sợ? Ha ha!" Sở Thần chỉ là cười, lại căn bản không trả lời, Lâm Từ Hải đang muốn lại kích hán một kích, lại nghe Sở Thần đột nhiên chuyển biến chuyện nói: "Người tựa hồ rất muốn ta tiến nhập nội môn?"

"Ách. . . Cái này, không có a! Người nghĩ nhiều." Lâm Từ Hải sắc mặt trì trệ, thề thốt phủ nhận. Chỉ là kia trong chớp mắt mắt tự nhiên phản ứng, như trước đề cho Sở Thần cảm thấy cổ quái.

Đang nghĩ ngợi trong chuyện này là không phải có âm mưu gì, đột nhiên một thanh âm tại vang lên bên tai.

"Người. . . Không nên tới!" Thanh âm quen thuộc, mang theo một chút kinh hi, một chút thờ dài, cùng làm cho người ta không thể lý giải phiền muộn, nghe vào, lại phảng phất có loại lạ lẫm cảm giác.

Sở Thần buông xuống nghi ngờ trong lòng, ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện cứ như vậy một cái chớp mắt công phu, kia chim seo cò đã gần ngay trước mắt.

Tuyết trắng lông vũ không thể so với tuyết trắng thua kém, trên lưng lại đứng một người Thanh Y nữ tử. Mặt mày như trước như vậy nén lòng mà nhìn xem lần hai, làm cho người ta nhìn nhìn một lần, liền nhin không được nghĩ xem lần thứ hai.

Chỉ là, đã từng kia ôn Uyển Như nước chảy nữ nhân đi đâu? Vì sao bây giờ nhìn đi lên như là ao tù nước đọng, xung quanh bị cao cao đề đập vây quanh?

"Có khỏe không? Ta. . ." Cường ép để mình lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, thiệt nhiều lời đến trong cổ, lại không hiểu ngăn chặn.

"Ta. . ." Bích Ngưng há to miệng, cuối cùng vèn vèn thở dài.

Hồi lâu, thanh âm của nàng lần nữa vang lên, mang theo nhàn nhạt tự giễu.

"Nhìn nhau cười cười, lại quay đầu, đã là người qua đường. A, người qua đường a! Đã từng ta cho rằng chúng ta sẽ là tốt nhất tri kỷ, dặt nhau vịn tại lạnh lùng này thế đạo đi xuống đi, nhưng cuối cùng, chúng ta hay là đã trở thành người qua đường."

Sở Thần trầm mặc, quyết định ban đầu là hấn làm, hấn lựa chọn để cho Bích Ngưng làm quay về chính mình, cũng hai người ở giữa tương lai. Chỉ là tương lai loại chuyện này nói như thế nào thật tốt đâu này? Có lẽ, giữa bọn họ vốn cũng không có tương lai.

"Có chút thời điểm, trở thành người qua đường chưa hẳn không phải một loại hạnh phúc. Ít nhất, ta không cần lại người tại trong thống khổ dày vò!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần thấp giọng nói, chỉ nói là lời thời điểm, hẳn lại không hiểu cúi đầu, phảng phất không dám nhìn tới kia song Thu Thủy tràn ngập mắt.

Bích Ngưng không nói gì, hạo nửa Thiên Đồ ngờ ngạc, phảng phất đắm chìm tại trong chuyện cũ. Hồi lâu, nàng thân nhiên cười cười, "Có nghĩ tới hay không có một ngày kiếm của ta hội chỉ vào người?"

Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, cười chất âm thanh nói: "Chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng, kiếm của người nếu có thể nhắm ngay ta, chưa từng không phải một loại vinh hạnh. Rốt cuộc, người cũng không Tăng Lượng kiếm!"

Bích Ngưng im lặng, nụ cười trên mặt trong chớp mắt tiêu thất vô ảnh vô tung. Ngưng trọng bầu không khí tại hai người trong đó lan tràn, lại không người biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Dài dằng dặc trong trầm mặc, hồi lâu, Bích Ngưng ngừng đầu, một đầu tóc đen đã trong gió có chút mất trật tự, kia một thân bích sắc xiêm y lại càng là trong gió nhộn nhạo như tàn hà.

"Cút!" Một tiếng thanh xích, cường hân khí thế từ trên người Bích Ngưng dâng lên, Vô Biên sát cơ tràn ngập lạnh lẽo thấu xương.

"Quả nhiên hay là đứng ở đối diện với của ta a!" Sở Thần trong nội tâm đáng chất, giống như ăn kia trăm năm hoàng Liên Tử. Đang nghĩ ngợi là không phải muốn tạm thời né tránh, lại rồi đột nhiên phát hiện kia bốc lên sát ý cũng không phải nhắm vào chính mình, mà là phô thiên cái địa hướng Lâm Tử Hải áp.

"Tình huống như thế nào?" Trong nội tâm sững sờ, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nhưng rất nhanh, Sở Thần khước miệng hay là kiêu lên. Không hiểu, hẳn cảm giác trong lòng mù mịt tản đi không ít, thiên không tựa hồ càng thêm nắng ráo sáng sủa lên.

"Bích Ngưng sư tỷ. . . Người đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cùng chúng ta Lôi Tiêu Điện khai chiến?" Cảm nhận được trên người Bích Ngưng sát ý, Lâm Tử Hải sắc lệ từ trong gốc nói, đồng thời sau này bay ngược.

Mặc dù hấn bình thường lại nội môn điều võ dương oai, thậm chí ca ca bởi vì nguyên nhân liên một ít Thanh Vân bang sư huynh sư tỷ mặt mũi cũng không cho, nhưng đối mặt Tam Tiêu thủ tọa loại này cự phách, còn không có mấy may lực lượng.

"Nói lại lần nữa xem, cút!" Bích Ngưng tựa hồ có chút táo bạo, kia nhìn nhìn Lâm Tử Hải mục quang, nghiêm nhiên đã như thực chất hóa điểm tại thiếu.

Lâm Tử Hải mặt đỏ bừng, trong nội tâm vô cùng phần nộ, không chút nào phát tiết không được.

Đang muốn xám xịt rồi đi, đột nhiên nhìn nhìn phương xa mấy đạo điểm đen hướng bên này tới gần, lúc này trong nội tâm vui vẻ, dừng khí một cường tráng, nghe lồng ngực ngao ngễ nói: "Gọi người một Thanh Sư Tỷ đó là tôn trọng người, đừng quá đem mình làm chuyện quan trọng. Lôi Tiêu Điện chưa bao giờ hội chạy Thanh Tiêu Các, ta Lâm Tử Hải cũng sẽ không sợ người Bích Ngưng. Muốn giết ta? Có bản lĩnh sát một cái thử một chút?"

Sở Thần khê lắc đầu, trước kia cảm thấy Lâm Tử Hải này còn có phần có thể ẩn nhẫn, lòng dạ vẫn là đi, như thế nào hôm nay thấy ngu chưa tức một lòng muốn chết đâu này? Tổng sẽ không cho rằng Bích Ngưng không dám giết hấn a?

Quả nhiên, Bích Ngưng một tiếng hừ lạnh, trên tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm.

Thân kiếm u sáng như thanh tuyến chảy xuôi, kiếm tích trên lại xuyên qua lấy một mảnh huyết sắc trường tuyến, bộ dáng kia, giống như Liệt Hỏa ở trong nước thiêu đốt.

Theo Bích Ngưng tinh lực quán chú, một cỗ vô pháp nói rõ trầm trọng cùng nóng rực đan chéo cùng một chỗ, tại kia thủy hỏa tương dung trường kiếm trên tách ra.

Kia lạnh lạnh sát cơ bao phủ xuống, Lâm Tử Hải phảng phất đặt mình trong nước cùng hòa song trọng địa ngục. Mặc dù không có bị nhắm vào Sở Thần, đồng dạng một hồi hãi hùng khiếp vía.

"Tam Tiêu thủ tọa, quả nhiên danh bất hư truyền. Thiên cấp vũ kỹ Nhược Thủy bích viêm kiếm, dù cho chi là Tàn Thiên, uy lực trên chỉ sợ cũng có Địa cấp vũ kỹ tiêu chuẩn!"

Sở Thần trong nội tâm thâm than, một năm trước, Bích Ngưng chỉ là sao xoáy cảnh Cửu Trọng, chậm chạp không có đột phá đến sao Ngưng cảnh. Nhưng nhìn tình hình bây giờ, đi qua một năm nay, nàng đã đột phá.

Bích Ngưng lên thế rất nhanh, gần như tại sáng kiếm đồng thời, khổng lồ sát khí trực tiếp hướng Lâm Từ Hải trùu tới, trường kiếm trong tay hết sức căng thẳng.

Lâm Từ Hải hải hùng khiếp vía, hấn không khỏi có chút hoài nghi mình là không phải nghĩ sai rồi cái gì, nhưng rất nhanh, hấn phát hiện mình thành công.

Bích Ngưng đang định xuất kiếm, Lôi Ngạo thanh âm ở hậu phương vang lên, vền vền một cái quay đầu lại công phu, Lôi Ngạo đã mang theo Lôi Tiêu Điện chúng cao tăng lơ lửng bốn phía.

"Bích Ngưng sư tỷ sao được lớn như thế hóa khí, lại muốn động kiếm giết người? Chẳng lẽ là Từ Hải va chạm sư tỷ?" Lôi Ngạo khoan thai cười nói, nói qua, mục quang trực tiếp chuyển hướng Lâm Từ Hải, cười nói: "Từ Hải, còn không cho sư tỷ bồi tội? Nếu không thể để cho Bích Ngưng sư tỷ thỏa mãn, đừng nói năng, bốn tọa cái thứ nhất không tha cho người!" ;

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Đối thoại Lôi Ngạo

"Bích Ngưng sư tỷ. . ." Lâm Từ Hải dương dương đắc ý, giả vờ giả vịt cúi đầu chuẩn bị bồi tội, không đề phòng Bích Ngưng nguyền lạnh thanh âm vang lên, "Đã đủ rồi, đừng cầm kia một bộ tội buồn nôn ta!"

"Hả? Kia sư tỷ chuẩn bị như thế nào?" Lôi Ngạo giống như cười mà không phải cười, nói qua đột nhiên đem ánh mắt chuyển tới một mục không nói gì trên người Sở Thần.

Phảng phất vừa mới thấy được Sở Thần đồng dạng, Lôi Ngạo híp mắt cười nói: "Không phải này Sở Thần sư đệ sao? Vừa mới nghe nói sư đệ trở về, vẫn còn ở sơn môn trước đại triển thần uy, lại có người nói sư đệ lấy được trân thú, vốn đang có chút không tin, hiện tại sao. . ."

"Là không phải rất thất vọng?" Sở Thần cười cười, rất thuận miệng đem chủ đề tiếp nhận.

Lôi Ngạo lắc đầu, "Thất vọng ngược lại là không có, chỉ là có chút nghi hoặc."

"Hả? Như thế, sư huynh nếu không ngại, không đề phòng đem trong nội tâm nghi hoặc nhất nhất nói ra, sư đệ ta tự nhiên tận lực giải đáp!" Sở Thần mặt mũi tràn đầy mỉm cười, nhìn qua không Bugey tâm.

"Tốt, sư huynh ta cầu còn không được!" Lôi Ngạo cười ha hả, đồng dạng không có biểu hiện ra cái gì địch ý.

Xem hai người này ở giữa nói chuyện, phảng phất một đôi hồi lâu không gặp mặt lão hữu. Nhiệt tình, chu đáo, còn có chút khó có thể tưởng tượng ẩn ý. Rất nhiều lời căn bản không cần phải nói thấu, đối phương liền có thể hiểu ý.

Mặc dù như thế, mọi người ở đây không có một cái nào bị loại này biểu hiện ra hài hòa chỗ giấu kín. Tất cả mọi người rõ ràng, hai người này cũng không phải cái gì bằng hữu, mà là chân chính tử địch.

Sở Thần vài lần hiểm tử nhưng vẫn còn sống, sau lưng đều có Lôi Ngạo thân ảnh tồn tại. Hấn mang một cái hai năm ở trong không ra tay với Sở Thần tên tuổi, trong thâm tâm thù đoạn nhưng lại chưa bao giờ định chỉ qua.

Điểm này, vô luận là Lôi Tiêu Điện cao tăng, hay là Bích Ngưng, đều rõ rõ ràng ràng.

Càng không cần hoài nghi một chút là, trước mắt Lôi Ngạo xuất hiện ở nơi này cũng không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải là vì giải cứu Lâm Từ Hải, mà là đặc biệt vì Sở Thần mà đến.

Lôi Ngạo lo lắng không phải cái khác, hấn chỉ là lo lắng Bích Ngưng nhất thời mềm lòng, đem Sở Thần đem thả đi.

Sở Thần tiềm lực, một năm trước lần kia Sinh Tử Đài cuộc chiến hấn đã đã lĩnh giáo rồi. Đây là một cái so với hấn chính mình còn khủng bố người, hấn tuyệt đối không cho phép địch nhân như vậy còn sống.

Huống hồ, về sau hấn lại được biết Sở Thần phá hủy Khai Cường Vương Phủ tại vương quốc Bắc Bộ bố cục, gián tiếp đưa đến Huyết Ảnh động bị diệt.

Mà Hắc Phong Linh một nhóm, lại càng là trực tiếp Trương Vương phủ hơn hai mươi năm tâm huyết phá hủy. Khiến cho được Vương Phủ tuy nắm giữ yêu thú chiến sĩ chế tạo máu chốt, lại vô pháp tại trong thời gian ngắn chế tạo ra lúc trước kia loại cường hãn yêu thú chiến sĩ.

Cho nên, vô luận từ loại phương diện nào mà nói, hẳn đều có giết chết Sở Thần tuyệt đối lý do. Về phần lúc trước Sở Thần phá hư Vương Phủ cùng Thanh Mộc Thành Lâm Gia chuyện đàm hỏi, ngày nay đã nhỏ đến có thể không đáng kể.

"Theo sư huynh biết, tiến nhập người của Mê Vụ Linh, chưa từng có sống đi ra. Ngày nay gần nghìn một năm, sư đệ chẳng những còn sống trở về, còn phải này dị thú. Hai ngày trước sư huynh còn nghe nói Mê Vụ Linh bên trong sương mù dày đặc tàn mất. Không biết trong chuyện này nguyên nhân, sư đệ có thể giải thích một chút đâu này?" Lôi Tiêu mục quang thả ở trên người Sở Thần, không có chút nào Chuyển Di, phảng phất muốn đưa hắn xem thấu.

Sở Thần mặt không đổi sắc, chỉ là lắc đầu cười cười, lập lòe nước đôi nói: "Sư huynh tổng sẽ không cho rằng kia sương mù dày đặc là sư đệ ta tàn mất a?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Thiên hạ không có trùng hợp như vậy sự tình a!" Lôi Ngạo hí híp mắt, mục quang nguy hiểm như săn thú ăn Điều Hầu.

Sở Thần nhin không được cười lên, mục quang không e dè cùng Lôi Ngạo đối mặt, "Không khéo léo không thành sách nha, sư huynh nghĩ sao?"

"Quả thật như thế? Sư đệ cũng không nên lừa gạt sư huynh a, nói cách khác hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Lôi Tiêu trầm ngâm nửa ngày, cười cười, thu hồi ánh mắt.

"Vậy là đương nhiên, sư đệ như thế nào dám phạm sư huynh, kia một mặt sư đệ ta đều không thể trâu vào a! Thật vất vả trùng hợp còn sống xuất ra, ta cũng không muốn lại đi cái gì sương mù sơn sương mù hải."

Sở Thần cười cười, trong đó ý vị rõ ràng. Nói đúng không, nhưng trên thực tế đâu này? Các loại hữu ý vô ý đối kháng chưa bao giờ đình chỉ qua a!

Hai người ở giữa đối thoại cáo một giai đoạn, một đoạn, Bích Ngưng đám người cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Minh bạch là một chuyện, nhưng dùng phương thức như vậy nói chuyện, nghe thật sự rất mệt a.

Buồng lỏng hạ xuống, Bích Ngưng không khỏi đang suy nghĩ, nếu là đem Sở Thần đặt ở Thanh Tiêu Các vị trí thủ tọa, hẳn biết làm được so với nàng xuất sắc nhiều lắm a?

"Chỉ là, không có loại kia khả năng!" Nghĩ đến sắp chuyện phát sinh, Bích Ngưng trong nội tâm một hồi đắng chát.

Quả nhiên, Lôi Ngạo xoay đầu lại, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: "Bích Ngưng sư tỷ, ta nghĩ người sẽ không quên, trước mắt Sở Thần chính là vương quốc truy nã người a? Đối mặt một người như vậy, sư tỷ cho rằng phải làm như thế nào?"

Bích Ngưng trầm mặc, mặc dù đối mặt Lôi Ngạo, thậm chí cường đại hơn người, lòng của nàng chưa bao giờ sợ hãi. Chỉ là hiện tại, tay của nàng cũng tại run, luyện kiếm đều nhanh muốn cầm không được.

Thấy thế, Lôi Ngạo trong đôi mắt hiện lên một tia lệ mang, lại một lần nữa cười nói: "Sư đệ thông tri sư tỷ đối với Sở sư đệ rất có hảo cảm, thậm chí một lần dẫn là tri kỷ. Mặc dù hiện giờ Sở sư đệ phạm phải thao Thiên Sát nghiệt, sư tỷ tâm niệm qua lại, không hạ thủ cũng đúng là bình thường. Như thế, liền do sư đệ làm thay tốt chứ?"

Sở Thần lông mày cau chặt, hiện tại hắn cuối cùng minh bạch Lâm Tử Hải tại sao phải đưa hắn dẫn vào nội môn, nguyên lai, Lâm Tử Hải căn bản không có cùng hắn quyết chiến ý định, tất cả hành động, bắt quả là muốn đem hắn ngăn chặn mà thôi.

"Hảo thủ đoạn, hảo lòng dạ, ha ha!" Bích Ngưng trầm mặc thời điểm, Sở Thần đột nhiên bật cười, mục quang trước rơi ở trên người Lâm Tử Hải, lại rơi ở trên người Lôi Ngạo.

Mặc dù là bất đồng người, trong mắt hắn, lại đồng dạng thấp như vậy kém, như vậy buồn cười.

Chuyện cho tới bây giờ, rất nhiều chuyện đã không cần hỏi. Kia cái gì cả nước truy nã sự tình, tất nhiên là Lôi Ngạo làm ra quỷ.

Lấy Lôi Ngạo Khai Cuồng Vương Phủ thế tử thân phận, cho hắn an một cái đẳng trước có lẽ có tội danh quả thật dễ như trở bàn tay. Nói không chính xác, Khai Cuồng Vương Phủ trong thâm tâm những cái kia nhận không ra người hoạt động, cũng bị xếp vào tại trên đầu của hắn.

"Sắp chết đến nơi còn dám cười, ngại sống lâu sao? Kia không ngại sư huynh đưa tiễn người!" Nghe Sở Thần trong tiếng cười vô tận trào phúng, Lôi Ngạo bên người lúc này có người hừ lạnh một tiếng, một thanh dài kích thẳng đến cổ họng mà đến.

Sở Thần trong nội tâm cười lạnh, đang muốn phản kích, lấy hắn thực lực hôm nay, mặc dù chênh lệch Tam Tiêu thủ tọa loại loại kia cấp khá xa, nhưng đối mặt tầm thường Thanh Vân trong bảng người, lại chưa từng không thể đánh một trận.

Mắt thấy chiến đấu sắp khai hỏa, trong giây lát một tiếng thanh xích che áp toàn trường, "Đã đủ rồi, Lôi Ngạo, đừng ép ta xuất thủ!"

Nói xong, một đạo thanh bên trong mang xích kiếm mang vạch phá không trung, người xuất thủ kia trong chớp mắt huyết vẩy trời cao, nếu không phải kia Yêu Cảm tinh thông nhân tính, khó khăn đem người kia tiếp được, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

"Sư tỷ đây là cố ý muốn bảo vệ này tội nhân?" Lôi Ngao vẫy lui người, cả người nhất thời tràn ngập khắc nghiệt, kia cầm lấy trên nắm tay, thấp thoáng có hồ quang điện vậy quanh.

"Là không phải thật sự tội nhân, ngươi trong lòng ta biết rõ. Người, ta sẽ sát, nhưng không phải hiện tại." Bích Ngưng kiếm trong tay cũng sống, xuân thủy bích viêm quần giao, gắt gao ngăn cản trước mặt Sở Thần, hoàn toàn không có chỗ sợ.

Lôi Ngao sắc mặt âm trầm, đang tại suy tính thời điểm, Bích Ngưng lại lạnh lùng nói: "Thật muốn đấu, hiện tại ngươi chưa hẳn có thể ổn thỏa thắng ta. Cho nên, mang theo người của ngươi thôi lui!"

"Không phải hiện tại, đó là khi nào? Ngày một ngày hai, hay là một năm hai năm?" Lôi Ngao đích xác không có tất thắng nắm chắc, nhưng không có chút nào nhượng bộ ý tứ.

Sở Thần phải chết, hôm nay, vô luận là ai cũng vô pháp dao động quyết tâm của hắn!

Bích Ngưng hít sâu một hơi, hồi lâu mới buồn bã nói: "Một canh giờ a! Hi vọng đến lúc đó ngươi có thể tuân thủ ước định, rời đi Bích Hoa, đình chỉ các ngươi đối với Thanh Tiêu Các thậm chí ngọc tiêu cung tương ứng đệ tử làm hết thảy."

"Rời đi Bích Hoa? Ha ha, sư tỷ nói đùa, ta Lôi Ngao đối với nàng không có cảm giác nào, sư tỷ nếu như có thể mang nàng từ bên cạnh ta bắt đi, đừng nói một canh giờ, chính là một ngày ta cũng nguyện ý."

Lôi Ngao nở nụ cười, nắm tay buông lỏng xuống, lại nói: "Bất quá, ta có thể đáp ứng ngươi, tận lực trốn tránh nàng, đây đã là cực hạn. Được rồi, không cần nói nhảm nhiều lời, một canh giờ, một lúc lâu sau ta muốn nhìn thấy đầu của hắn!"

Nói xong, Lôi Ngao cũng không quay đầu lại, mang theo một đám người nhanh chóng rời đi.

Không quan trọng người rời đi, hai người tình cảnh lại không hiểu an tĩnh lại. Thổi phong, phoi nắng lấy nắng ấm, thời gian chậm rãi đi qua.

Đột nhiên, Sở Thần thổi phù một tiếng bật cười, chẳng biết tại sao, hắn hiện tại cảm giác tốt hơn nhiều, bên người nữ tử, để cho hắn có dũng khí trở lại lúc trước cảm giác.

"Ngươi còn cười, đều lúc này ngươi còn cười được!" Bích Ngưng tức giận xoay người trừng mắt hắn, kiếm trong tay sớm đã không thấy bóng dáng.

"Không cười có thể làm sao? Chẳng lẽ lại muốn ta khóc a?" Sở Thần sờ lên cái mũi, hiển lộ mùi phẫn vô tội.

"Ngươi. . . Ai, được rồi, bây giờ nói những cái này có làm được cái gì?" Bích Ngưng thở dài, lại nhìn chăm chăm Sở Thần nói: "Ngươi thật là ngu, thật vất vả còn sống từ Mê Vụ Lĩnh xuất ra, không xa xa trốn tránh, chạy về đi tìm cái chết làm cái gì?"

"Ta cũng không biết a! Người nói một ngày không thấy như cách ba thu, ta đều một ngàn năm không có ra, này vừa xuất ra còn không dùng sức chạy tới nơi này? Ngươi là không biết, đoạn đường này ta ngay cả nước cũng không có tìm địa phương uống một ngụm đâu, nào biết được bị truy nã tin tức!" Sở Thần nhún nhún vai.

"Một ngàn năm? Không phải một năm sao?" Bích Ngưng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, rất nhanh liền ném chi sau đầu, lại nói: "Vậy ngươi bây giờ quyết định thế nào?"

"Thế nào? Đi một bước là một bước a! Nói không chừng lần này thật sự hội chết ở chỗ này." Sở Thần vỗ vỗ tay, vẻ mặt không sao cả.

"Đúng vậy a, khả năng thật sự sẽ chết, Lôi Ngao không có khả năng lại thả ngươi rời đi. Cho nên ta nói, ngươi không nên tới!" Bích Ngưng xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt cô đơn.

"Người đều đã tới, kia còn có cái gì nếu như?" Sở Thần Tiểu Tiểu, chuyển giọng nói: "Ngã đảo là muốn hỏi một chút, một canh giờ qua đi, ngươi thật sự hội lấy ta thủ cấp sao?"

Bích Ngưng sững sờ, sau đó lại là thật lâu trầm mặc. Hồi lâu mới buồn bã nói: "Ta không biết, chỉ là nghe nói ngươi trở về, sau đó ta đã tới rồi.

Biết không? Kỳ thật ta rất sợ nhìn thấy ngươi, lại hết lần này tới lần khác không còn hạ xuống sẽ nhớ tới ngươi. Có đôi khi chính ta đều muốn, là không phải là bị ngươi kia phó họa cho đón mưa, đều trở nên không giống chính mình rồi.

Thế nhưng ta tựa hồ vừa không có yêu mến ngươi, trong lòng ta còn có rất nhiều đồ vật xếp hạng phía trước ngươi.

Bởi vì Bích Hoa, bởi vì Bích Tiêu Tông vô tội tao ngộ độc thủ đệ tử, ta lần lượt đứng ở ngươi mặt đối lập. Lần này, lại càng là muốn thân thủ đối với ngươi giờ lên dao mổ.

Cho nên, Sở Thần, ngươi có thể hay không nói cho ta biết, ta đến cùng phải nên làm như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Xuất kiếm

Bầu không khí rồi đột nhiên ngưng trọng, Sở Thần hồi lâu mới hít một hơi thật dài, trên mặt tách ra tiêu tan nụ cười. Đưa tay khoắc lên Bích Ngưng mềm mại trên vai, để cho nàng xoay người lại.

Đón kia trong hai tròng mắt rung động thủy quang, hấn cẩn thận giúp nàng sửa sang trên trán bị gió thổi loạn tóc, thần kỳ nhu hòa nói: "Lúc trước ta giúp ngươi làm ra lựa chọn, để cho ngươi làm quay về chính mình, lần này cũng không ngoại lệ. Ta vẫn cho rằng, người nếu như không thể vì niềm tin của tự mình mà sống, như vậy không bằng chết đi.

Lòng ta trong mắt Bích Ngưng, là rõ ràng đó đậm bạc, vậy mà vì tín niệm không ngừng chống lại nữ tử hiếm thấy. Trong lòng ta, nàng vĩnh viễn đẹp như vậy.

Cho nên, bất kể như thế nào, không muốn do dự, dù cho ngươi muốn xuất kiếm đối tượng là ta!"

Vô cùng chăm chú, vô cùng chân thành, kia như đao cùng tồn tại ngón tay để ngang cái cổ. Nhìn một chút, Bích Ngưng không chịu được một hồi run sợ, kia trong hai tròng mắt quanh quẩn thủy quang, phảng phất tùy thời hội rớt xuống.

Sở Thần ha ha cười cười, nhún nhún vai nói: "Đừng nóng vội lấy khóc, ta còn chưa nói xong đó! Ngươi nên xuất kiếm liền xuất kiếm, ta nên trốn lại muốn trốn, ta cũng sẽ không ngu ngốc không sót mấy để cho ngươi đem đầu cắt đứt xuống."

"Ngươi nha, vậy ngươi đáp ứng ta, nhất định nỗ lực đào tẩu!" Bích Ngưng nhất thời nín khóc mỉm cười, kiều mị chỉ đâm tại Sở Thần cái trán. Kia quyền rũ phong tình, để cho cái nào đó đồ ngốc thiếu chút nữa say ngất đi.

Một canh giờ kỳ hạn, nói qua nói qua liền không dư thừa ít nhiều.

Sở Thần cuối cùng từ cổ sự trong hồi ức tránh thoát xuất ra, về mặt thành thật nói: "Nhận thức ngươi lâu như vậy, từ trước đến nay không có đưa qua ngươi vật gì. Không bằng ngươi nhắm mắt lại, ta đưa ngươi một kiện lễ vật như thế nào?"

Bích Ngưng hơi có chút kinh ngạc, lại không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp cười gật đầu. Chẳng quản trong lòng nàng, kia kia phở bức họa cuộn tròn đã là cuộc đời hiếm có trân bảo, nhưng đối mặt Sở Thần thời điểm, nàng luôn là có chút lòng tham chưa đủ.

"Vậy ngươi nhắm mắt lại." Sở Thần cười cười.

Bích Ngưng ngoan ngoãn hai mắt nhắm lại, trên mặt nổi lên một tia Yên Hà đỏ ửng, cũng không biết nhớ ra cái gì đó, nàng cảm giác vô cùng khẩn trương. Trái tim nhỏ bạch bạch tựa hồ muốn bùng nổ xuất hiện, lông mi thật dài lại càng là run rẩy.

Sở Thần hơi có chút tâm động, lại không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp nắm lên tay của Bích Ngưng, trực tiếp tại trên ngón tay của nàng mở ra một đường vết rách.

Đỏ thắm Huyết Dạ nhỏ xuống, cùng kia tuyết trắng màu da hình thành mãnh liệt so sánh.

Bích Ngưng lông mày nhíu lại, chuyện đã xảy ra cùng nàng trong tưởng tượng có chút không đồng nhất, nàng không khỏi có chút vui mừng, lại cũng không hiểu có chút thất lạc. Chỉ là cuối cùng, nàng hay là bảo trì kia phở đảm nhiệm quân ngắt lấy bộ dáng, hai mắt chưa từng mở ra mấy mảy.

Không biết đi qua bao lâu, nàng cảm giác mình bị phá vỡ ngón tay tiến nhập một cái ẩm áp chỗ, ẩm ướt, ẩm áp, rất có một loại mê hoặc nhân tâm hương vị.

Lúc này nàng liền đầu óc một mòng, cả người bị sét đánh choáng váng đồng dạng, hốt hoảng, lại nghe Sở Thần nói: " có thể mở ra."

Nói xong, Bích Ngưng cảm giác ngón tay của mình bị phóng ra, gió lạnh thổi qua, có chút mát mẻ. Nhất thời không hiểu phiền muộn tại trong lòng không tiếng động lan tràn.

Cường tiểu mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt, Sở Thần ý cười đầy mặt, trong tay cầm một bả căng ra dù che mưa.

Tuyết trắng cái dù trên mặt, phảng phất có gió mát lưu động, dẫn tới Thanh Hà lá lá xoay tròn, hồng nhạt Liên Hoa mùi thơm không ngừng.

"Thật sự là tặng cho ta sao?" Bích Ngưng đôi mắt đẹp mở to, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Vừa nhìn thấy cái thanh này cái dù, trong nội tâm nàng phiền muộn nhất thời tiêu thất vô ảnh vô tung, tràn đầy kinh hi nồng đậm được căn bản hóa không ra.

Phiền muộn gật gật đầu, đưa tay duỗi tới, cười nói: "Thử một chút, nhìn xem có thích hay không. Đây chính là đặc biệt vì người chọn."

"Ừ!" Bích Ngưng hơi cúi đầu, bàn tay như ngọc trắng lơ đãng dẫu tại gương mặt, đúng như kia cái dù mặt hoa sen, không thắng gió mát thẹn thùng, thấy Sở Thần trong lúc nhất thời cũng có chút ngây dại.

Một tay tiếp nhận cái dù chuôi, nhất thời một cổ huyết mạch tương liên cảm giác truyền đến.

Bích Ngưng trong nội tâm đột nhiên một hồi, tại này cái dù, nàng lại cảm giác tinh lực tụ tập tốc độ nhanh rất nhiều. Hơn nữa quanh người phảng phất bao phủ một tầng khí lưu, đem ngoại giới gió lạnh hoàn toàn ngăn cách.

"Thích không?" Nhìn nhìn Bích Ngưng kinh ngạc biểu tình, Sở Thần cười nói.

Bích Ngưng hoàn hồn, tràn đầy không thể tin nhìn chăm chăm Sở Thần, nửa ngày không nói gì. Rất lâu mới run giọng nói: "Đây là trong truyền thuyết trần thú?"

Sở Thần không có trả lời, chỉ là cười nói: "Thích là tốt rồi. Nàng gọi Thanh Hà, về sau nhớ rõ đối xử tử tế nàng."

Bích Ngưng ngờ ngạc gật đầu đáp ứng, nàng đầu óc thật sự có chút không đủ dùng, vốn cho là chỉ là một thanh tương đối tinh mỹ dù che mưa, lại không nghĩ rằng, này căn bản liền không phải cái gì thuần túy dù che mưa, mà là trong truyền thuyết trần thú.

Mặc dù không có tí mỉa cảm ngộ, nhưng cái thanh này Thanh Hà chỉ ít có lấy ngăn cách khí tức cùng hội tụ tinh lực tác dụng. Chỉ là này hai loại tác dụng, đã có thể khiến Thanh Hà đưa thân trần thú bên trong tuyệt phẩm các loại.

Hào một hồi Bích Ngưng mới thanh tỉnh lại, lung lay đầu, mặt mũi tràn đầy phức tạp nói: "Vì cái gì không chính mình lưu lại? Người so với ta càng cần nữa nàng."

Sở Thần Tiểu Tiểu, cúi đầu chỉ chỉ thừa lúc cười Mặc Long, "Ta còn là thích loại này bá khí đích sinh vật càng nhiều một chút, huống hồ, một đại nam nhân, đập vào một bá cái dù tính chuyện gì xảy ra a?"

"A, thiếu chút nữa đã quên rồi, người Mặc Long này cũng là trần thú. Thoạt nhìn cũng rất không." Bích Ngưng gật gật đầu, trong nội tâm như cũ chống mặt chống mặt khó có thể tiêu tan.

Sở Thần đáp án căn bản rõ ràng không hết nàng nghi vấn trong lòng, nàng rất rõ ràng, Sở Thần mặc dù có Mặc Long, cũng hoàn toàn có thể đem Thanh Hà bán đi hoặc là đổi đồ vật.

Trần thú trần quý, cộng thêm đặc thù thực dụng năng lực, Thanh Hà lấy ra đi, tuyệt đối là giá trên trời, đủ để cho người đoạt võ đầu túi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, vật trần quý như vậy hắn nói đưa sẽ đưa, để cho nàng hoàn toàn không có chút nào chuẩn bị tâm lý.

"Chẳng lẽ ta cứ như vậy thu? Thứ này trần quý như vậy, ta tại sao có thể?"

"Ai nha, người đàn a, đồ tốt như vậy cầu đều cầu không được, đồ ngọc mới không cần!"

"Thế nhưng là. . . Thế nhưng là đến cùng vì cái gì a?"

"Cái gì tại sao vậy? Chẳng lẽ người thật sự không yêu thích sao? Thật sự mất hứng sao? Tình a Bích Ngưng, đừng có lại lừa gạt mình, trong lòng người rõ ràng chính là ngăn chịu vạ chịu, bằng không thì lúc trước vì cái gì không chút do dự hai mắt nhắm nghiền, còn muốn loại kia cảm thấy khó xử sự tình?"

Thanh Hà trong tay xoay tròn, Bích Ngưng nội tâm thâm xử lại là chính mình cùng chính mình đối thoại, chỉ là càng nói càng loạn, đến cuối cùng nàng cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Đúng lúc này, Sở Thần mang theo hồi ức thanh âm vang lên, mang nàng từ xoắn xuýt bên trong lôi kéo xuất ra.

"Còn nhớ rõ Yên Vũ đó mộng lung sáng sớm, ta chưa từng quá trong bóng tối tỉnh táo lại, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn một lần liền thấy được kia trong mưa hành tẩu nữ tử. Giấy dẫu cái dù, nàng khuôn mặt không màng danh lợi, ôn nhu như nước, một tiếng Thanh Y như mưa bên trong Thanh Hà, thướt tha nhộn nhạo. Chỉ là cái nhìn kia, liền rút cuộc vô pháp quên mất."

"Người luôn là quán tính muốn lừa gạt mình, tựa như ta, ta đã cho ta có thể thân nhiên đối mặt lúc trước kia cái quyết đoán, nhưng trên thực tế, ngủ say kia một ngàn năm, không biết bao nhiêu lần ta sẽ tỉnh mộng Yên Vũ đó phía trước cửa sổ."

Nói qua, Sở Thần đột nhiên dừng lại, ngừng đầu nhìn, chẳng biết lúc nào, đông mặt trời đã không hề có dấu hiệu trốn tầng mây, lông trâu mưa phùn bông bèn nhiều, rơi vào trên mặt, phảng phất có loại thời gian đảo lưu ảo giác.

Bích Ngưng đầy bụng tâm sự, mưa phùn hội tụ thành lưu theo cái dù xuôi theo rơi xuống, lòi ra thật dài mưa mảnh vải. Mưa mảnh vải bên kia, Sở Thần thân ảnh như vậy mộng lung, phảng phất như thế nào đều thấy không rõ.

Tựa hồ cảm giác người trước mắt tùy thời hội biến mất trong tầm mắt, Bích Ngưng tâm trong chớp mắt từng hồi một run rẩy.

Ở nơi này không hiểu trong suy nghĩ, Sở Thần đột nhiên lại nở nụ cười, mở ra hai tay ôm ấp lấy mệnh môn thiên địa.

"Cho nên, Thanh Hà nhất định là nguoi, nhận lấy nàng a! Một canh giờ kỳ hạn nhanh đến, ta không biết mình vận mệnh sẽ như thế nào, bất quá tốt xấu quen biết một hồi, coi như. . . Coi như vì quên mất kỷ niệm a!"

Tăng vọt tâm tình, vang dội thanh âm, nghe căn bản không phải là vì ly biệt, mà là một hồi đối mặt vận mệnh bất khuất không buông tha tuyên ngôn.

Bích Ngưng hai mắt không hiểu có chút ẩm ướt, căn bản không biết nên như thế nào mở miệng. Một câu vì quên mất kỷ niệm, để cho nàng một tác vuông đại loạn, nội tâm hoàn toàn thất thủ.

Đúng lúc này, Sở Thần lần nữa mở miệng, "Cuối cùng, thỉnh nguoi sẽ giúp ta chuyển, cần phải, nhất định, đem chúng đưa đến Tử Trúc Phong!"

Nói qua, Sở Thần trong lòng bàn tay xuất hiện một bả giống nhau cây xương bồ nhanh nhẹn tiểu Kiếm, còn có một cái trử vật đại.

Nguyên bản những vật này hẳn chuẩn bị tự mình đưa, ngày nay, nhưng lại không thể không đem chúng gửi gắm cho Bích Ngưng. Bởi vì vô luận hẳn hôm nay có thể hay không thoát khỏi, trong thời gian ngắn, hẳn cũng khó có khả năng lại xuất hiện tại Bích Tiêu Tông.

Bích Ngưng yên lặng tiếp nhận, thật sâu cúi đầu, này tựa như lâm chung di ngôn lời nói, đã để cho nàng hoàn toàn vô pháp nhìn thẳng vào Sở Thần hai mắt.

Một hồi không hẹn mà gặp, có kinh hi, có quyến luyến, nhưng cuối cùng, mãi cho tới xung đột vũ trang thời điểm.

Một canh giờ đi qua, Yêu Cầm Zsshi...i-it... âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến, phảng phất đang thúc giục gấp rút.

Sở Thần khoe miệng hơi vênh, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường. Hẳn một chút không biết là kinh ngạc, hẳn biết rõ, Lôi Ngạo đám nguoi, chưa bao giờ đi xa.

Bích Ngưng mặt xám như tro, một canh giờ trước nàng còn có thể trốn tránh, hiện giờ, nhưng lại không thể không làm ra lựa chọn.

Xuất kiếm, vì muối muối, vì Bích Tiêu Tông vô tội gặp nạn đệ tử? Hay là rời đi, không muốn lại một lần đứng ở Sở Thần mặt đối lập?

Vô cùng xoắn xuýt, đột nhiên một tiếng Long Ngâm âm thanh vang lên, thanh âm mặc dù ầu, lại chỉ có một loại phách tuyệt hoàn vũ khí thế.

Cùng với Long Ngâm âm thanh xuất hiện, Bích Ngưng dưới chân một cái lão đảo, lại là kia chim seo cò đang phát run, phảng phất gặp được cực kỳ đáng sợ tồn tại.

Cùng lúc đó, một cổ rên rỉ khí tức từ trong tay Thanh Hà thượng truyền (*upload).

Phảng phất cảm nhận được Sở Thần tình cảnh, Thanh Hà chậm rãi đình chỉ chuyển động, cái dù che tự động co rút lại, hoàn toàn đắm chìm, như vật chết.

Mưa rơi tăng lớn, rất nhanh ướt trong mưa nguoi quần áo.

Sở Thần bỗng nhiên cười to, cao giọng nói: "Đến đây đi, chưa bao giờ linh giáo qua kiếm của nguoi, cũng đừng làm cho ta thất vọng"

"Sở Thần. . ." Trong mưa, Bích Ngưng trước mắt đã mông lung, nước mắt cùng mưa đã hoàn toàn phân ra không rõ.

Sở Thần quát lớn, trong tay cũng lúc đó xuất hiện một bả kiếm gãy, đó là từng là Vân Phong, ngày nay lại chỉ còn lại một nửa.

"Còn chờ cái gì? Xuất kiếm, nguoi cho rằng không giết ta ta liền có thể chạy đi sao? Nếu như hôm nay nhất định phải chết, ta tình nguyện chết trong tay nguoi.

Ngắm lại muối muối của nguoi, ngắm lại những cái kia vô tội gặp nạn đồng môn, nguoi còn muốn chần chờ sao?

Bích Ngưng, Thanh Tiêu Các thủ tọa, hiện tại đứng ở trước mặt nguoi, là tội ác chồng chất vương quốc tội phạm truy nã, thỉnh nguoi. . . Xuất kiếm!"

Xuất kiếm!

Xuất kiếm!

Hùng hồn mà bi tráng thanh âm tại trong mưa quanh quẩn, trong thiên địa phảng phất đã không còn mấy may những thứ khác thanh âm

Vô số nguoi tại bất đồng địa phương ngẩng đầu lên, chẳng biết tại sao, chung quy cảm giác một cổ bi thương tại trong lòng lan tràn.

Trên đường núi, Tiểu Tiểu toàn thân chấn động, đột nhiên một tiếng hét lên, "Ca ca", điên rồi hướng thanh âm truyền đến phương hướng chạy tới.

"A, nguoi không nên nói nữa!" Bích Ngưng một tiếng hét lên, từ từ nhắm hai mắt, cúi đầu, đột nhiên một kiếm đâm ra.

Thiên địa trong chớp mắt an tĩnh lại, mưa, rốt cục ngừng.

Đồng mặt trời một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, lại không còn lúc ban đầu ám áp, có, chỉ là thấu xương lạnh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Tứ Diện Sở Ca (Bốn Bề Thọ Địch)

"Vì cái gì. . . Tại sao lại như vậy. . ." Bích Ngưng buông ra chuỗi kiếm, đầy tay huyết tinh, thất hồn lạc phách liền lùi lại vài bước, thiếu chút nữa từ trên lưng chim té xuống.

Trong tầm mắt kia đỏ tươi nhan sắc, theo thân kiếm đảo lưu, chảy tới chuỗi kiếm, ngưng tụ nàng mọi ánh mắt, không tiếng động xuống nhỏ xuống.

Bịch!

Bịch!

Toàn bộ thế giới vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại bịch tim đập.

Bích Ngưng một tay gắt gao che miệng lại, một tay gắt gao chộp vào ngực. Cuối cùng, nàng không thể nhịn xuống, cao giọng rống lên.

"Vì cái gì? Lừa đảo, ngươi lừa đảo! Hồn đản! Đã nói muốn trốn, đã nói không muốn ngu ngốc không sót mấy trạm lấy, tại sao phải gạt ta? Vì cái gì?" Nước mắt ướt cuộc vô pháp ức chế, mưa lớn mà ra.

Sở Thần sắc mặt trắng xám, hồi lâu mới cười lớn nói: "Ta chỉ là. . . Chỉ là đột nhiên muốn nhìn ngươi một chút. . . Là không phải thật sự hạ thủ được, không có. . . Không nghĩ tới, ngươi thật sự là có thể a! Bất quá, này. . . Như vậy rất tốt, ta nhận thức Bích Ngưng, chính là như vậy. . . Vì trong nội tâm suy nghĩ, không sợ hãi!"

"Không, ngươi hồn đản, ngươi gạt ta, ngươi căn bản không nghĩ qua muốn trốn. Vừa mới bắt đầu hỏi thời điểm của ta ngươi liền quyết định là không phải sao?"

Vì cái gì? Vì cái gì ngươi luôn là lừa gạt mình, hiện tại vừa muốn lừa gạt ta?

Ta mới không phải ngươi nghĩ cái loại người này, ta không phải, từ trước đến nay đều không phải. . .

Ngươi dựa vào cái gì giúp ta làm quyết định, dựa vào cái gì giúp ta làm lựa chọn? Ngươi dựa vào cái gì cho rằng đây là ta muốn? Lần trước là như thế này, lần này lại là này dạng? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Ngươi nói. . . Ngươi nói a. . ."

Bích Ngưng lòng như đao cắt, cả người mềm đến tại trên lưng chim, khóc không thành tiếng.

Mặc dù một mực ở trốn tránh, mặc dù trong lòng có rất nhiều kiên trì cùng lo lắng, nhưng giờ khắc này, nàng lại không phải không thừa nhận, nàng hối hận, thật sự hối hận!

Nàng nhìn thấy Sở Thần khuôn mặt tươi cười, trước sau như một, mục quang như thể thanh tịnh, không có chút nào hận ý. Chỉ là, khóe miệng của hắn cũng tại đỏ máu, kia ngang trước ngực trường kiếm, xuôi dòng mà ra huyết dịch nhìn mà giật mình.

Nhìn một chút, nàng cảm giác chính mình cả trái tim đều vỡ vụn ra, tựa như. . . Tựa như kia một kiếm không phải đâm ở trên người Sở Thần, mà là đâm vào chính nàng trong lòng.

Sở Thần im lặng, Bích Ngưng kia từng cái một vì cái gì, từng cái một dựa vào cái gì, thật sự đưa hắn hỏi khó.

Đúng vậy a, hắn dựa vào cái gì đâu này? Hắn dựa vào cái gì cho rằng quyết định của hắn chính là đúng đấy, dựa vào cái gì cho rằng đó chính là Bích Ngưng muốn?

"Có lẽ, này đều không phải ngươi muốn, nhưng nhất định là đối với ngươi tốt nhất! Ngươi từ trước đến nay đều không phải một cái cường thế người, ngươi vô pháp làm ra lựa chọn, để ta làm." Hồi lâu, Sở Thần suy yếu thanh âm vang lên.

Bích Ngưng thong thả lắc đầu, "Không. . . Không phải. . . Không phải như vậy, ta cũng được, ta cũng được. . ."

Sở Thần lại phảng phất không nghe được một nửa, nhẹ giọng thở dài: "Chỉ là, cuối cùng ta không thể ích kỷ như vậy, ta không thể để cho người ruồng bỏ cho tới nay tín niệm!"

Nói xong, sắc mặt hắn đột nhiên một hồi trắng hồng, cũng không biết ở đâu ra lực lượng, cường ngạnh đứng thẳng lên lưng.

Một đôi mắt hổ phần nộ trùng bốn phương, lướt qua kia một con cười loài chim bay, cuối cùng trở xuống đến trên người Bích Ngưng.

"Haaa...!"

Tức giận gào thét vang vọng thiên địa, hai mắt Tử Viêm hùng lên. Đang đối mặt, Sở Thần cánh tay phải đột nhiên từ quang lập lòe, một mảnh trắng kiện hữu lực thủ cánh tay trải qua tuế nguyệt, lập lòe tôn quý từ quang, rung động hiện thế.

"A. . ."

Lại một tiếng thật dài gầm nhẹ, Bích Ngưng gất gao che miệng, trơ mắt nhìn màu tím kia thú trào giữ tại trên chuôi kiếm.

Một tắc. . . Hai tắc. . . Lặng yên không một tiếng động, máu chảy như suối. Kia thanh bên trong mạng xích trường kiếm bị cứng rắn rút ra.

"Cầm lấy." Khuôn mặt bởi vì thống khổ mà cực độ vặn vẹo, Sở Thần lại phảng phất chưa tỉnh, chỉ là hai tay nâng kiếm, cao giọng quát: "Mặc kệ người nghĩ như thế nào, hôm nay, nếu như ta hãm vào tử cục, như vậy, không muốn do dự, giết đi ta."

"Không. . . Ta làm không được. . ." Bích Ngưng hai tay lưng đến sau lưng, buông xuống đầu không ngừng đong đưa.

"Làm không được, cũng muốn làm đến, trừ phi, người nguyện ý để ta chết ở trong tay bọn họ." Sở Thần trầm giọng nói, trực tiếp bắt lấy tay của Bích Ngưng, đem kiếm đứt đi qua.

Cuối cùng, lại thấp giọng nói: "Nếu như. . . Nếu quả thật có như vậy một khắc, giúp ta. . . Đến Tử Trúc Phong nói một tiếng, thật xin lỗi."

Mang theo vô tận đau hui, Sở Thần dứt khoát quay người. Từ sắc đám mây cứ thế xuất hiện lên đỉnh đầu, Kỳ Lân Vân Trung giờ vuốt, thấp thoáng có nỗi giận gào to truyền ra.

Sở Thần tay trái duỗi ra, một đoàn vô cùng nhu hòa ánh sáng màu xanh từ đám mây phiêu, trực tiếp rơi vào bàn tay, nhu nhu, sinh cơ vô hạn. Đó là ngũ đại bản nguyên nhất Thanh Mộc chi lực.

Một tay đem ánh sáng màu xanh đặt tại bị xuyên thủng ngực, cường đại sinh cơ rót vào thân thể, giống như khô nứt đại địa gặp gỡ một hồi mưa xuân, thương thế của Sở Thần lấy một loại vô pháp tưởng tượng tốc độ chuyển biến tốt đẹp lên.

Chỉ là hai cái hô hấp công phu, hắn cũng đã tinh thần sáng láng, mặt mày hồng hào.

Thấy thế, đã trở về Lôi Tiêu Điện mọi người trợn mắt há hốc mồm, liền ngay cả Lôi Ngạo cũng không chịu được xụ mặt xuống, trong nội tâm sát cơ ngạt nhiên.

Nếu như hắn nhớ không lầm, đây đã là Sở Thần bày ra loại thứ hai bản nguyên lực. Xem ra, Thanh Mộc này chi lực hoàn chỉnh trình độ, không hề so với ngày đó bày ra Hòa Diễm Chi Lực thua kém.

"Sự đệ quả nhiên hào thủ đoạn, sư huynh mặc cảm!" Hồi lâu, Lôi Ngạo trầm giọng nói, kia âm u ánh mắt, giống như đầu nhắm người mà căn hung thú.

"Tạ sư huynh khen ngợi. Lại không biết kế tiếp là vị nào sư huynh chỉ giáo? Hay hoặc là, chư vị cùng tiến lên?" Sở Thần thần sắc lạnh nhạt, mặc dù Tứ Điện Sở Ca (Bốn Bê Thọ Dịch), lại mặt không đổi sắc.

Lời nói, đoạn Kiếm Vân phong ngang nhiên ra khỏi vó, tùy thời chuẩn bị uống máu.

Đối với cái này trận ngoài ý liệu chiến đấu, hắn cũng không có quá nhiều ý nghĩ, một chữ, chiến!

"Thật can đảm sắc. Bất quá vẫn là câu nói kia, hai năm chi kỳ chưa tới, bốn tọa sẽ không tự mình động thủ. Có thể hay không còn sống rồi đi, liền nhìn bản lãnh của người. Nhưng bốn tọa cho rằng, người hắn là không có cơ hội kia!"

Nói xong, Lôi Ngạo thúc dục ngồi xuống Yêu Cầm, cùng Bích Ngưng chim seo cờ song song mà đứng. Hiển nhiên, hắn như cũ phòng bị Bích Ngưng, dù cho lúc trước xa xa đã gặp nàng xuống tay với Sở Thần, hắn vẫn là không yên lòng.

"Cái này người hài lòng?" Phát giác được Lôi Ngạo dụng ý, Bích Ngưng vô cùng giấu cợt nói.

Lôi Ngạo giống như chưa phát giác, gật gật đầu, lại lắc đầu nói: "Coi như cũng được a, tuy sư tỷ không có thật sự giết chết hắn, nhưng dù sao vẫn là tại bộ ngực hắn chọc một kiếm. Cũng liên tiểu tử này mạng lớn, thân có hai loại bản nguyên chi lực. Bằng không, ha ha!"

"Vậy chuyện người đáp ứng tình như thế nào?" Bích Ngưng ngực một hồi phập phồng, nàng làm sao có thể nghe không ra Lôi Ngạo trong lời nói trào

phúng? Chỉ là mặc dù như thế, nàng như trước không thể không sống sờ sờ thụ lấy.

Sở Thần cam nguyện chịu nàng một kiếm, chính là vì thành toàn nàng.

Mà trong lòng nàng, nàng đã một kiếm giết đi, nàng chặt đứt hai người ở giữa tất cả, nàng lại có thể nào lại mất đi dùng này trầm trọng giá lớn đổi lấy hết thảy?

"Như sư tỷ mong muốn, về sau Bích Hoa sư muội xuất hiện địa phương, sư đệ hội lui lại xa xa."

Nói xong, Lôi Ngạo giống như cười mà không phải cười nhìn Bích Ngưng liếc một cái, lại nói: "Lại nói tiếp còn phải đa tạ sư tỷ cho sư đệ cơ hội này, bằng không, ta còn thật không biết nên như thế nào thoát khỏi Bích Hoa sư muội dây dưa đó!"

Rốt cuộc, nàng cũng là Thanh Tiêu Các thủ tọa muội muội, cầm giữ đám rất nhiều, một cái không tốt, sẽ ảnh hưởng người ta hai đỉnh núi quan hệ trong đó. Chỉ là. . ."

Nói đến đây, Lôi Ngạo cố ý dừng lại.

Bích Ngưng trong nội tâm bức bối, nhưng lại không thể không theo xuống hỏi: "Chỉ là cái gì?"

"Không có gì." Lôi Ngạo cười cười, sắc mặt cổ quái nói: "Chỉ là muốn biết, nếu là Bích Hoa sư muội biết được sư tỷ lần này với tư cách là, đúng là bức ta rồi đi nàng, không biết trong nội tâm nàng sẽ có cảm tưởng thế nào! Nếu vì vậy mà ảnh hưởng sư tỷ cảm tình giữa tỷ muội các người, vậy thật sự là lỗi."

"Việc này không nhọc người quan tâm. Người chỉ cần tuân thủ ước định, cách xa nàng điểm là tốt rồi." Bích Ngưng hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng không hiểu một hồi bi ai, không phải vì chính mình, mà là vì thẳng góc kia núc ních muội muội.

"Vậy là tự nhiên." Lôi Ngạo gật đầu, không có nhiều hơn nữa.

Thấy hẳn không tại ngôn ngữ, Bích Ngưng không thể không tiếp tục hỏi: "Người đáp ứng chuyện thứ hai đâu này?"

"Chuyện thứ hai? Chuyện gì? Ta như thế nào nghe không rõ?" Lôi Ngạo vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn qua cùng thật sự đồng dạng.

"Bích Tiêu Tông ra ngoài rèn luyện đệ tử vô tội gặp nạn một chuyện, đừng nói việc này người không biết!" Mà lấy Bích Ngưng tính tình, như trước tức giận đến sắc mặt xanh mét.

"Nguyên lai sư tỷ nói chính là việc này a, việc này sư đệ Ngã đảo là biết. Chỉ bất quá, điều này cùng ta hoặc là Lôi Tiêu Điện có quan hệ sao? Cũng không thể dứt khoát liền đem những sự tình này đặt tại trên đầu chúng ta a?" Lôi Ngạo nhìn không được cười lên.

Nói xong lại nói: "Huống hồ, sư tỷ đừng quên, ước định giữa chúng ta thế nhưng là có điều kiện tiên quyết, đó chính là người cắt lấy đầu của Sở Thần. Ngày nay, người không có hoàn thành điều kiện này, sư đệ ta đáp ứng người một sự kiện đã rất dày nói. Nếu nhiều hơn nữa, không khỏi có chút lòng tham chưa đủ!"

"Người. . ." Bích Ngưng chán nản, âm thanh lạnh lùng nói: "Đến cùng với người có quan hệ hay không chính người nội tâm rõ ràng nhất, người cứ việc nói thẳng a, đến cùng muốn như thế nào, tài năng dùng lại người những cái kia dơ bẩn thủ đoạn?"

"Sư tỷ không nên như thế nhận định, sư đệ ta cũng không thể nói gì hơn. Bất quá nói lại, bốn tọa cũng không phải chú ý vận dụng lực lượng Vương Phủ tra rõ những chuyện này, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là. . ." Nói qua Lôi Ngạo mục quang chuyển tới trên người Sở Thần, làm cái cắt cổ thủ thế.

"Người. . . Quả thật vọng tưởng." Bích Ngưng giận dữ.

"Đã như vậy, kia bốn tọa chỉ có thể nói một câu, sau này chư vị đồng môn hành tẩu bên ngoài, mọi sự cẩn thận rồi. Không cần thiết cẩn thận đại ý ném đi tánh mạng!" Lôi Ngạo hí mắt, trong lời nói mang theo như có như không uy hiếp.

Bích Ngưng toàn thân vô lực, một cổ Vô Biên hồi hận xông lên đầu. Sớm biết như thế, nàng hà tất hướng Sở Thần đâm ra một kiếm kia? Ngày nay, cái gì cũng không còn, hết thảy đều đã muộn!

Hai người ở giữa nói chuyện vừa dứt, đối diện Sở Thần thanh âm bỗng nhiên vang lên.

"Khai Cuồng Vương thật lớn quyết đoán, Khai Cuồng Vương thế tử Điện hạ hảo thủ đoạn. Lại có thể như thế hiển nhiên đối với Bích Tiêu Tông đệ tử ra tay, xem ra ít ngày nữa, Vương Phủ yêu thú chiến sĩ đại quân tất nhiên nhất thống thiên hạ, hôm nào đổi ngày!"

"Hừ, nói hươu nói vượn, nghe không hiểu người đang nói cái gì. Khuyên người một câu, biết quá nhiều không phải chuyện gì tốt, sẽ chết được! Có lẽ chính người không sợ, thế nhưng!" Lôi Ngạo một tiếng hừ lạnh, vẫn chưa thỏa mãn.

"Ha ha, đích xác, người không thể chỉ vì chính mình còn sống!" Sở Thần lắc đầu cười cười, không cần phải nhiều lời nữa.

Bích Ngưng tựa hồ đã nhận ra mấy thứ gì đó, chỉ là nghe hai người này đối thoại, hết lần này tới lần khác tại tối mấu chốt địa Phương Hàm hồ suy đoán, hiện tại lại càng là dứt khoát đừng nói, tức giận đến nàng hận không thể lại lên trên đâm một kiếm.

Đúng lúc này, một cỗ cường hân khí thể từ trên người Sở Thần bỗng nhiên dâng lên, cùng lúc đó, kia kiếm gãy bị Tinh quang vây quanh, đứt gãy vị trí lại cứ thế dài ra một đoạn.

Đang ở đó tốc độ ánh sáng trong tích tắc, một tiếng Long Ngâm vang lên, chúng Yêu Cầm nhao nhao run rẩy, gần như bảo trì không ngừng thân hình.

"Cẩn thận!" Mọi người kinh hô. Lại nghe một cái vô cùng thanh âm lạnh lùng truyền đến, "Đã muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chợt rõ ràng đột nhiên ám

Một kiếm phá trời cao, Thanh Minh thương viêm phần nộ!

Dài hơn mấy trượng thương viêm chỉ kiếm quét ngang Bát Hoang Lục Hợp, những nơi đi qua, mong muốn đem hết thảy đốt vì tro tàn.

Lúc này Sở Thần ở vào một loại cực kỳ huyền ảo trong trạng thái, hân có thể cảm giác đến phong phương Hưởng, Phong tốc độ. Càng có thể cảm giác đạo đối thủ tìm đập, huyết dịch lưu động.

Thậm chí còn, trong mắt hân, đối với thủ hạ một khắc động thái đều rõ ràng không thể nghi ngờ, kiếm của hân, hoàn toàn có thể đủ rơi vào đối thủ né tránh điểm rơi.

Cực độ tỉ mỉ, cực hạn chương không. Đây, chính là Nhập Vi Chi Kiếm.

Một kiếm này, tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không được!

Đối mặt khí này điểm ngập trời một kiếm, Lôi Tiêu Điện mọi người đã kinh sợ mà lại phần nộ.

"Đáng chết, làm sao có thể mạnh như vậy? Đến cùng cái gì thực lực?"

"Cư nhiên hoàn toàn không có cách nào khác trốn, thật cường hân một kiếm!"

"Nhập Vi Chi Kiếm, cực hạn chương không lực, loại này vũ kỹ cảnh giới, Thanh Vân trên bảng người cũng không nhiều thấy!"

Vô cùng trong rung động, mọi người rất cực ý thức được, Sở Thần mặc dù hay là Sở Thần, cũng tuyệt đối không phải ngày đó Sở Thần.

Này mai danh ẩn tích một năm, hân tiến cảnh hoàn toàn vượt quá tưởng tượng. Xem hân xuất thủ khí thể, rõ ràng là sao xoáy cảnh nhất trọng trở lên tu vi.

Như thế tu vi, cộng thêm kia bạo liệt hỏa điểm bốn nguyên chi lực, cùng với Nhập vi chi cảnh kiếm pháp, bộc phát ra lực phá hoại tuyệt không thấp hơn sao xoáy cảnh tam trọng cường giả, mặc dù đối mặt sao xoáy cảnh tứ trọng, cũng có sức đánh một trận.

"Nếu như bắt từ, tất thành họa lớn!" Một bên, Lôi Ngao cũng chi động cho, song quyền không tự chủ được nắm chặt.

Bích Ngưng nhìn thoáng qua Lôi Ngao, chau mày, tựa hồ, vừa muốn tiến hành một lần lựa chọn thống khổ. Lần này, nàng đến cùng nên làm cái gì bây giờ? Sở Thần hăm vào khổ chiến, đã không ai có thể giúp đỡ nàng quyết định.

Sở Thần một kiếm này bày ra thực lực, đủ để tại Bích Tiêu Tông tinh anh đệ tử đẳng cấp, cũng tức Thanh Vân trong bảng, đứng hàng trước hai mươi.

Mà ở hân đối diện mười Lai Nhân, mặc dù nhiều mấy là Lôi Tiêu Điện cao tầng, nhưng trên thực lực mà nói, lại không có hai cái mạnh hơn hân. Rốt cuộc, chân chính võ đạo cường giả, không có khả năng một mực đóng giữ tông môn, dừng bước không tiến.

Cho nên Sở Thần đột ngột mà cường đại một kiếm hạ xuống, nhất thời để như trở bàn tay, gió tanh mưa máu một mảnh.

Một kiếm năm người chưa, ngay tiếp theo dưới thân Yêu Cầm cùng nhau huyết vẩy trời cao. Phía dưới nghe hỏi chạy đến chạy đến người trợn mắt há hốc mồm, căn bản cũng không dám nói, càng không dám hướng chuyện này phát địa điểm phía dưới tới gần.

Một kiếm lập công, Sở Thần suýt xảy ra tai nạn, lần nữa xuất kiếm.

Nhưng lần này, chẳng quản kiếm chiêu uy lực không giảm, lại bởi vì đối diện có phòng bị, cũng không lấy được rất tốt hiệu quả, chỉ là để cho năm người kia ở giữa cự ly kéo ra một ít.

Sở Thần mặt không đổi sắc, mục quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, bỗng nhiên quát: "Mặc Long."

"Rống!" Long Ngâm nhất thời, gần như thể cự ly, cho dù là một đầu còn nhỏ Mặc Long, loại kia uy thế như trước để cho năm người kia tọa kỵ khiếp sợ.

Cứ như vậy trong nháy mắt bối rối, năm người ở giữa hợp tung xu thế nhất thời tan rã.

Sở Thần một tiếng hừ lạnh, Mặc Long bỗng nhiên gia tốc, hóa thành một đạo ô quang xông thẳng tới sát phía sau Lâm Từ Hải.

Nhanh chóng bước tới trong quá trình, ánh mắt của hắn một mực rơi ở trên người Lâm Từ Hải, nhìn thẳng hắn, trong mắt sát ý làm cho người không rét mà run.

"Đáng chết, tại sao là ta?" Lâm Từ Hải kinh hãi, Sở Thần một kiếm chém rụng năm người cường hãn quả thực để cho hắn sinh không nổi chống lại dũng khí.

Lúc này Sở Thần trong mắt hắn, nghiêm nhiên chính là một cái đòi mạng câu hồn ma quỷ. Hắn duy nhất ý niệm trong đầu chính là chạy trốn, thoát được càng xa càng tốt.

Trong lòng của hắn vô cùng rõ ràng, hắn hiện tại tuyệt đối không phải Sở Thần hợp lại chỉ đích, về phần về sau. . . Nếu quả thật còn có về sau, hắn tuyệt đối vẫn phong mã độn, tuyệt đối không cho ma quỷ thấy được cơ hội của hắn.

"Chạy trốn. . . Chạy trốn. . ." Vô Biên sợ hãi tại trong lòng lan tràn, Lâm Từ Hải quay đầu bỏ chạy.

"Muốn chạy, ta đồng ý sao?" Sở Thần nổi giận, gào to kinh thiên.

Phát giác được chủ nhân chiến ý, Mặc Long một tiếng ngâm nga, tốc độ thêm...nửa một thành, trời cao bên trong ảo ảnh trùng điệp, làm cho người ta căn bản phân biệt không rõ thật giả.

Tức giận điều khiển, Sở Thần trong tay kiếm gãy lần nữa Liệt Diễm tăng vọt.

Lâm Từ Hải, hắn phải sát. Thanh Mộc Thành, liền lại không có bất kỳ người nào có thể dẫn động hắn như thế nồng nặc sát ý, chính là Lôi Ngao cũng không thể.

Nghe được Sở Thần gào thét, Lâm Từ Hải vong hồn đại mạo, nếu như có thể, hắn cũng không phải chú ý cúi đầu nhận lầm. Chỉ là, vậy cũng có thể sao?

Một lần lại một lần tính kế, lại nhiều lần truy sát, cuối cùng giống như đem Sở Thần đẩy vào một cái mười triệu năm không ai sống đi ra tuyệt cảnh. Đối lại là hắn, hắn như thế nào cũng khó có khả năng buông tha tên địch nhân này.

"Sát!"

Rốt cục, Sở Thần thanh âm tại sau lưng cách đó không xa vang lên, một cỗ sóng nhiệt đánh úp lại, Lâm Từ Hải chỉ cảm thấy phần gáy đau xót, kế tiếp liền trông thấy phóng lên trời cột máu, mà kia cột máu phun ra địa phương, đương nhiên đó là hắn từng là cái cổ.

Lâm Từ Hải, rốt cục chết rồi.

Sở Thần nhẹ nhàng thở ra, thét ra lệnh Mặc Long dừng lại, chậm rãi xoay người lại.

Bức bách cho hắn loại sát kia phạt quyết đoán khí thế, trong lúc nhất thời, sau lưng đuổi theo bốn người đứng là theo bản năng dừng bước, không dám tiến lên.

Về phần Lôi Ngao, từ đầu tới cuối, hắn đều thờ ơ lạnh nhạt, dù cho thủ hạ liên tục tại Sở Thần dưới thân kiếm gãy kích thậm chí chết, hắn đều không có bất kỳ biểu thị.

Quý dị biểu hiện làm cho người ta đầu óc không thông. Mặc dù Sở Thần, cũng chỉ có thể bội phục hắn phần này lòng dạ, phần này ẩn nhẫn.

"Khó trách có thể lấy không học người hiểu biết ít chi thân, ngăn ngừa mấy năm bên trong tán chức Tam Tiêu đứng đầu. Làm Bích Tiêu Tông đệ tử vẫn phong biến sắc!" Sở Thần trong nội tâm thầm than.

Nghĩ nghĩ, thần nhiên nói: "Hay là không đánh tính ra tay sao?"

Lôi Ngao híp mắt, nửa ngày không nói gì. Về sau phát phát tay, để cho bốn người kia thối lui, lúc này mới vỗ tay khen: "Su đệ hảo thủ đoạn, một năm thời gian tiến như thế, sư huynh ta mặc cảm."

"Hả?" Sở Thần giống như cười mà không phải cười, "Sư huynh lời này, sư đệ có thể cho rằng sư huynh hôm nay cố ý muốn thả ta đi?"

"Ha ha!" Lôi Ngạo cười to, hàm hồ suy đoán nói: "Sư đệ nghĩ sao?"

"Sư huynh hùng tài đại lược, có thể chịu thường người thường không thể nhẫn, có thể làm thường nhân không dám hành chi sự tình. Có sư đệ cho rằng, lần này, sư huynh sẽ thả ta đi. Sư huynh nghĩ như thế nào?" Sở Thần điềm nhiên như không có việc gì đem kiếm gãy trở vào bao, Mặc Long hữu ý vô ý phát ra nhiều tiếng Long Ngâm, tựa hồ đang ám chỉ cái gì.

Lôi Ngạo nhìn không được cười lên, sắc mặt cổ quái nói: "Sư đệ hẳn là cho rằng, chỉ dựa vào chi là một mảnh trân thú, sư huynh liền không làm gì được người sao?"

Sở Thần từ chối cho ý kiến, chỉ là hỏi ngược lại: "Sư huynh Lôi Dực thú tốc độ nhanh hơn tia chớp, đơn thuần tốc độ có lẽ cùng Mặc Long của ta không phân cao thấp. Nhưng sư huynh cảm thấy đôi mắt Long Ngâm nó sẽ có như thế nào phản ứng?"

Lôi Ngạo cười gât gât đầu, phảng phất cực kỳ chấp nhận. Phản ứng này để cho còn sót lại mấy người có chút đầu óc không thông.

"Đích xác, nếu đuổi theo, sư huynh cũng cảm không ngừng thân có Mặc Long người. Trừ phi xuất động tông môn tối đỉnh cấp loài chim bay. Hay hoặc là, tông môn che dấu cao nhân tự mình xuất thủ."

Một phen nói hết lời, liền Sở Thần cũng có chút mơ hồ, hẳn cũng không cho là Lôi Ngạo có thể như vậy từ bỏ ý đồ.

Kể từ đó, chỉ có thể nói rõ Lôi Ngạo còn có đòn sát thủ. Để cho hắn không thể không khuất phục đòn sát thủ.

"Bất không được ta, còn có thể có nhiều thủ đoạn đâu này?" Sở Thần chau mày, một cổ thật sâu cảm giác nguy cơ tại trong lòng tràn ngập.

Đột nhiên, hắn hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía kia mặt mũi tràn đầy ân cần Bích Ngưng, lúc này nàng không có bất kỳ phòng bị, nhưng cùng Lôi Ngạo cự ly gần trong gang tấc.

"Không xong!" Sở Thần trong lòng xiết chặt, vừa mới há mồm, lại chán nản nhắm lại.

Hay là đã muộn! Lôi Ngạo thiết trào đã bóp tại trên cổ Bích Ngưng.

Tuy không rõ tương đồng Tam Tiêu thủ tọa, Lôi Ngạo vì cái gì liền dám như thế làm việc, nhưng sự thật bày ở trước mắt, hẳn chính là như vậy làm.

"Sư huynh quả nhiên hảo thủ đoạn, khó trách nhìn nhìn thuộc hạ từng cái một nuốt hận đương trường mà mặt không đổi sắc, nguyên lai còn cất giấu như vậy một tay." Sở Thần thờ dài.

Nếu như so với trí tuệ, so với đầu óc, hắn tự nhận không thua bất luận kẻ nào. Chỉ là so với hạn cuối, so với ả nhân, so với âm tàn độc ác, hắn cùng với Lôi Ngạo loại này vương hầu chi tử hoàn toàn không tại một cái lượng cấp.

"Lôi Ngạo, nhanh chóng. . . A...!" Bích Ngưng rốt cục phản ứng kịp, lửa giận chưa tới kịp phát tiết, Lôi Ngạo đã bắt động thanh sắc giữ chặt cổ của nàng, kia đỏ thẫm vết ứ đọng, cho thấy Lôi Ngạo tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Sở Thần trong lòng xiết chặt, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tương đồng Tam Tiêu thủ tọa, người dám công khai ra tay với Bích Ngưng, chẳng lẽ sẽ không sợ môn quy chế tài?"

"Môn quy? Ha ha, người cảm thấy lấy bốn tọa thân phận, sẽ sợ Tiểu Tiêu này môn quy? Tin hay không, chỉ cần bốn tọa cao hứng, Khai Cường Vương Phủ thiết kỵ từng phút đồng hồ san bằng Bích Tiêu Tông?" Lôi Ngạo cười ha ha, phảng phất nghe được thời gian buồn cười nhất sự tình.

Sở Thần mục quang đột nhiên co lại, gât gao nhìn chăm chăm Lôi Ngạo. Hắn bản năng không muốn tin tưởng lời này, nhưng Lôi Ngạo thần sắc lại nói cho hắn biết, này đều thật sự là.

Cường hãn như Bích Tiêu Tông, tại Khai Cường Vương Phủ bức này mấy có thể đại ngôn (*phát ngôn) cơ quan quốc gia trước mặt quái vật khổng lồ, cũng không có sức phản kháng!

Mà giờ khắc này, Lôi Ngạo cuối cùng răng nanh đã bày ra, cả người cũng chẳng phải âm lãnh, lại giễu giễu nói: "Người tốt nhất không cần có kỳ vọng quá lớn. Không ngại nói thật cho người biết, này xuất diễn kết thúc lúc trước, tông môn cao tầng đều sẽ không xuất hiện."

"Khó trách thời gian dài như vậy đi qua, không có bất kỳ cao tầng chạy đến. Xem ra, Vương Phủ tại Bích Tiêu Tông thế lực so với trong tưởng tượng mạnh hơn nhiều lắm." Sở Thần hít sâu một hơi.

Nói xong, lại hồ nghi nói: "Chỉ là ta không rõ, vèn vèn vì giết ta, cần như thế đại động can qua sao? Không tiếc để cho tông môn cao tầng nội đấu gay cấn, lại càng không tiếc cùng Thanh Tiêu Các đối lập?"

Một cái Sở Thần hoàn toàn không tin đáp án, Lôi Ngạo lại vô cùng trịnh trọng biểu thị đồng ý.

"Đã từng vọng tưởng đem người thu phục, cho nên không hề động người. Về sau ý định động tới người thời điểm, có người che chở người. Lại về sau. . . Bốn tọa đột nhiên phát hiện, nếu không còn động tới người, về sau sẽ không có khả năng có cơ hội động tới người. Lấy của người phát triển tốc độ, kia cái hai năm ước hẹn, bốn tọa cũng không nắm chắc. Cho nên, bốn tọa quyết định, không hề tuân theo kia cái ước định, diệt trừ người."

Lôi Ngạo nói xong, Sở Thần cười to: "Lần đầu thấy có người đem nuốt lời nói như thể tươi mát thoát tục. Loại trình độ nào đó đã nói, ta bội phục ngươi."

Lôi Ngạo lơ đãng, lại nói: "Cùng có lợi đối với quyền lấy nó trọng, hai hại đối với quyền lấy nó nhẹ. Đối với bản tọa mà nói, hiện giờ ngươi, là một đầu tùy thời có thể trở mình Mãnh Hổ, phải trước tiên diệt trừ. So ra mà nói, để cho Bích Tiêu Tông nội loạn, chống lại Thanh Tiêu Các, cũng không có cái gì quá không được."

"Cao như thế giờ lên, ta tựa hồ hẳn là cảm giác vinh hạnh mới phải. Không có đoán sai, người của Thanh Tiêu Các nhất định đồng dạng bị chặn đường a?"

Nói xong, Sở Thần cũng không đợi đáp án, gọn gàng dứt khoát nói: "Nói đi, ngươi đãi như Hà Tài có thể thả Bích Ngưng?"

"A.... ." Bích Ngưng cái trán mồ hôi cuộn cuộn, một đôi đôi mắt đẹp điển cuồng ý bảo Sở Thần rời đi, không cần lo cho nàng.

Lôi Ngạo giống như cười mà không phải cười, không nói gì. Sở Thần lắc đầu, hai tay mở ra, nhẹ buông tay, Vân Phong kiếm rơi xuống trời cao.

Mà những cái này vền vền chỉ là bắt đầu, Lôi Ngạo sẽ không thoả mãn, Sở Thần cũng trong lòng biết rõ ràng.

"Đáp ứng chuyện của ta, nhất định đừng quên." Sở Thần đột nhiên cười cười, nói một câu mạc danh kỳ diệu.

Sau đó cũng chỉ như đao, bay thẳng đến cổ tay chém tới.

Một trăm này rơi vào, tất nhiên vô đạo con đường phía trước hủy hết. Từ đó, hẳn sẽ không còn uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Cường thế Quân Lãng

Lôi Ngạo trên mặt nổi lên nụ cười hài lòng, một cột tâm sự rốt cục rơi xuống đất, một đời họa lớn trong lòng, cuối cùng đem biến thành phế nhân.

Đã như vậy, mà lại để cho hắn sống tạm hậu thế, lại Khi như thế nào?

Vô cùng khoan khoái, Lôi Ngạo khầu trừ tại Bích Ngưng trên cổ thiết trào hơi hơi buông ra. Bích Ngưng lại như cũ khô khốc được nói không ra lời, chỉ có thể một cái lực rơi lệ.

Đúng lúc này, một tiếng thét lên xa xa truyền đến, "Ca ca!"

Sở Thần động tác trì trệ, cúi đầu nhìn lại, nhất thời hốc mắt liền đỏ lên.

Một năm không thấy, tiểu nha đầu đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, duy nhất không biến thành là, kia âm thanh "Ca ca" vĩnh viễn như vậy quán quýt si mê.

Sở Thần nở nụ cười, giật giật miệng, lại chưa nói ra một chữ. Vô cùng nhu hòa trong ánh mắt, tay của hắn đao lần nữa giờ lên, hung hăng chặt xuống.

"Ca ca, không muốn!" Mặt đất thống khổ kêu gọi truyền đến, thấy người thương tâm, nghe thấy người rơi lệ.

Sở Thần tâm cũng run lên run lên, nhưng cuối cùng, hắn không có thuận theo dừng lại.

Hắn có thể lừa gạt Bích Ngưng, có thể tàn nhẫn lần lượt mang nàng đẩy ra, nhưng cuối cùng, hắn không lừa được chính mình. Hắn đối với nữ nhân này quan tâm, sớm đã bất tri bất giác vượt ra khỏi giữa bằng hữu giới hạn.

Một đao rơi, mọi sự không. Con đường phía trước ám, giang hồ xa. Một khúc bi ca, tâm sự nơi nào?

Đang lúc này, phong tiếng tiêu động, có kiếm phá không mà lên, có kiếm đi tại huyết.

Hai đao từ quang, phóng lên trời, vô thanh vô tức, trong chớp mắt, một cơn hung hăng quét vào Sở Thần trên mặt, trực tiếp để cho hắn từ Mặc Long trên lưng lăn xuống.

Mặt khác một gậy, hung hăng đập vào Lôi Ngạo trên lưng, để cho nụ cười của hắn cứng tại trên mặt, cả người đồng dạng không bị khống chế rơi xuống.

hạ xuống.

Đột nhiên biến cố, khiến cho mọi người cực kỳ hoảng sợ.

Đến cùng người phương nào, vậy mà như thế vô thanh vô tức đem phía trên hai người đánh Lạc Vân đầu? Sở Thần cũng thế mà thôi, mặc dù cường đại, tông môn bên trong mạnh hơn hẳn cũng không phải là không có.

Chỉ là kia Lôi Ngao, thế nhưng là Tam Tiêu bên trong cường đại nhất Lôi Tiêu Điện thủ tọa, bản thân thực lực, thậm chí thế lực phía sau đều không phải chuyện đùa. Không phải là người nào cũng có thể trêu chọc.

Hiện nay, hai người lại không hề có phân biệt, đồng thời rơi Lạc Vân đầu, muốn không phải kia tọa kỵ phản ứng kịp thời, hai người mặc dù bất tử, cũng khó tránh khỏi đầy bụi đất.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhất thời đồng thời ngốc trệ.

Thật đẹp nữ nhân!

Đồng dạng ý niệm trong đầu từ trong lòng mọi người dâng lên, liền rút cuộc lướt đi không đi. Nhưng rất nhanh, liền có người phản ứng kịp.

"Cô gái này là ai? Chẳng lẽ là tông môn cao tăng? Chỉ là như thế Niên Khinh, không nên a!" Một người hồ nghi nói.

"Hắn là không phải cao tăng, rồi mới Lôi Ngao sư huynh không phải đã nói rồi sao? Nơi đây chuyện lúc trước, không có bất kỳ cao tăng xuất ra can thiệp." Lần lượt có người lắc đầu trả lời.

Ở nơi này tràn đầy không hiểu nghi luận, đột nhiên một người kinh ngạc nói: "Như thế nào cảm giác nữ nhân này là một mù lòa? Các người nhìn, mắt của nàng đồng tử tuy sáng ngời, nhưng trong đó lại là không có cái bóng."

Mọi người cả kinh, nhao nhao tỉ mỉ hướng kia song thâm thúy con người nhìn lại.

Nhất thời đồng thời ti thanh âm, quả nhiên, này vô cùng cường thế, sừng đến không giống nhân gian nữ tử, cư nhiên là cái mù lòa.

Đây cũng quá. . . Ai, không thể không nói, lão thiên gia đôi khi thật sự là không mờ to mắt!

Nhìn nhìn kia dần dần đi vào nữ tử, mọi người không khỏi trong lòng thở dài. Phảng phất, cô gái này là ai đã không trọng yếu, quan trọng chính là, nàng này một đôi con ngươi, thật sự rất tiếc.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh. Bất quá qua trong giây lát, rồi mới trên không trung giăng co hai người đã văng vẳng rơi xuống đất.

Sở Thần mang trên mặt một đạo rõ ràng trúc ngắn, nhìn qua có chút buồn cười. Mặc Long tại đỉnh đầu hắn lượn vòng một vòng, đột nhiên u quang tách ra, cuối cùng thu nhỏ lại thân hình, trở thành một Mặc Long nuốt miệng hắc ngọc vòng tay hoàn tại trên cổ tay hắn.

Tiểu Tiêu nhanh chóng chạy tới một bả nhào vào trong lòng ngực của hắn, khóc không thành tiếng.

Một mặt khác, Lôi Ngao ánh mắt phức tạp, nhìn nhìn kia chậm rãi đến gần nữ tử sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Phảng phất lúc này, tâm tư của hắn sớm đã không ở trên người Sở Thần.

Bích Ngưng vui đến phát khóc, đồng dạng nhanh chóng rơi xuống đất, trực tiếp ném đi mang huyết trường kiếm, trực tiếp hướng Sở Thần bên người chạy tới. Lại không nghĩ đang ở nửa đường, một đạo tử quang đập vào mặt.

Còn chưa kịp phản kích, liền bị người một chương đánh vào ngực, ngã nhào trên đất.

Phục hồi tinh thần lại thời điểm, chỉ thấy một chuỗi mướt mà trúc tia chống đỡ tại trong cổ. Trúc tia đầu kia, Quân Lăng trên cao nhìn xuống, vẻ mặt khác nghiệt.

"Quân Lăng sư tỷ. . ." Bích Ngưng miễn cưỡng há to miệng, vẻ mặt đáng chết.

Thời gian phảng phất cứ như vậy tĩnh chỉ hạ lại, không ai nói chuyện, mọi người chỉ là ngo ngác nhìn. Liền ngay cả Sở Thần cùng Lôi Ngao hai người cũng không có lên tiếng.

Một tiếng Quân Lăng sư tỷ, quấy lên trong lòng mọi người Vô Biên nghi hoặc.

tuyệt mỹ nữ tử chính là Quân Lăng sao? Vì cái Thanh Tiêu Các gì thủ tọa Bích Ngưng đều muốn gọi nàng một Thanh Sư Tỷ? Hơn nữa nghe giọng điệu này, không có chút nào không phục?

"Quân Lăng. . . Quân Lăng. . . Chẳng lẽ là nàng?" Rất nhanh, liền có chút lão nhân trong lòng lộ bộ phận nhảy dựng, lần nữa nhìn về phía Quân Lăng trong ánh mắt, đã không có kinh diễm, chỉ còn lại Vô Biên kính nể.

Một cái trong truyền thuyết nữ nhân, một cái trở thành cảm kỳ nữ nhân, mặc dù ngày thường tuy đẹp, làm cho người ta cảm giác, cũng chỉ có thể là kính

nể, chỉ có thể là nhìn lên.

Hồi lâu, Quân Lăng trong tay trúc tía cuối cùng để xuống, bỗng nhiên quay người. Cùng với nàng nhẹ nhàng bước chân, một tiếng vô cùng rung động thanh khiến trách vang vọng toàn trường.

"Cút!"

Một chữ, bá đạo Vô Biên, đương nhiên.

Mọi người không khỏi biến sắc, ngơ ngác nhìn Quân Lăng, lại ngơ ngác nhìn Bích Ngưng, muốn nhìn một chút nàng đến cùng hội có phản ứng gì.

Lại không nghĩ, Bích Ngưng cũng không có chút không hèn, lẳng lặng đứng lên cúi người hành lễ, "Nhiều năm không thấy, sư tỷ phong thái càng hơn lúc trước, Bích Ngưng lĩnh giáo." Nói xong, mục quang trực tiếp rơi xuống trên người Sở Thần.

Hai ánh mắt của người không tiếng động đụng vào nhau, đã từng thân mật khăng khít tri kỷ trong đó, lúc này lại phảng phất nhiều hơn một đạo vĩnh viễn vô pháp vượt qua cái hào rộng, lưu lại, chỉ có thờ dài.

Sở Thần như cũ đang cười, chỉ là nụ cười kia, nàng cũng đã đọc không hiểu.

Hồi lâu, nàng cắn chặt hàm răng đi qua, kéo lấy tay của hắn, đem kia trừ vật đại cùng với cây xương bồ tiểu Kiếm đặt ở tay hắn tâm. Đáng chết cười cười, bỗng nhiên quay người.

Dưới ánh mặt trời, một giọt nước mắt lạnh yên rơi xuống, rơi tan tành.

Đột nhiên một hồi Vô Biên mỗi một cảm giác đánh úp lại, nàng không khỏi có chút hoảng hốt, những năm nay kiên trì, đến cùng là vì cái gì?

Cuối cùng, Bích Ngưng hay là rời đi, giống như dưới trời chiều tàn hà, nhìn qua có dừng khí thể mỹ cảm giác.

"Có lẽ, đây là cái gọi là duyên phận a! Duyên đến thì tụ hợp, duyên quá thì tán." Sở Thần âm thầm lắc đầu, trong nội tâm vị chua, cuối cùng cũng không có mở miệng giữ lại.

Rất nhiều thời điểm, sự tình chính là kỳ quái như thế, rõ ràng không muốn, nhưng lại không thể không như thế. Mà một khi đi ra một bước kia, kia từng là tất cả liền lại cũng không về được.

Đúng lúc này, Quân Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm lần nữa vang lên. Giống như cái hành tẩu ở đám mây Tiên Từ, đôi mắt kia tuy mất đi Quang Minh, lại như cũ làm cho người ta không dám tới đối mặt.

"Hai năm ước hẹn, ngày nay mới đi qua một năm. Như thế nào? Đều không chịu nổi sao?"

Một câu nói ra, hai người thái độ cùng phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Sở Thần sắc mặt Hách nhưng, một câu không nói, chỉ là liên tục gượng cười, mượn trấn an nho nhỏ động tác để che dấu sự chột dạ của mình. Tuy hắn cũng không cảm giác mình thật sự đã làm sai điều gì, nhưng chột dạ loại sự tình này, tựa hồ không cần lý do.

Lôi Ngao thì mục quang âm trầm, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phảng phất chịu thật lớn khuất nhục. Mục quang tại Quân Lăng sóng lớn không sợ trên mặt lưu luyến hồi lâu mới trầm giọng nói: "Nếu như ta hôm nay không nên giết hắn đi, người lại Khi như thế nào?"

"Nếu như ngươi cảm giác vừa rồi kia một kiếm chỉ là trùng hợp đem ngươi đánh xuống, vậy ngươi đại khái có thể thử lại lần nữa." Quân Lăng cũng không chính diện trả lời, chỉ là thần nhiên nói. Thế nhưng trong lời nói cảnh cáo cùng sát ý, lại mọi người không khỏi chấn kinh.

Lôi Ngao đồng dạng tức giận, một đôi mắt lửa giận ngập trời.

Nhớ hắn đường đường Khai Cuồng Vương thế tử, Lôi Tiêu Điện thủ tọa, nghĩ muốn cái gì dạng nữ nhân không có? Nhưng hắn hết lần này tới lần khác hợp ý Quân Lăng, giống như ma chướng đồng dạng, hắn đối với nàng hết sức khao khát, nhưng vẫn cầu mà không được.

Ngày nay, cầu mãi nữ nhân lại vì một cái hắn sát nam nhân, trước mặt mọi người đưa hắn đánh Lạc Vân tiêu. Không chỉ như thế, còn ra ngôn uy hiếp cảnh cáo, điều này làm cho hắn như thế nào chịu được?

"Ngươi nhất định phải vì hắn đối địch với ta? Chẳng lẽ ngươi liền một chút không để ý năm đó tình cảm?" Giống như tóc cuồng sư tử, Lôi Ngao hai mắt đỏ thẫm, toàn thân tràn ngập một cỗ cuồng hân mà bạo ngược khí tức.

"Năm đó tình cảm?" Sở Thần hơi sững sờ, cũng không vì Lôi Ngao khí tức chỗ Chấn Nhiep, chỉ là mặt mũi tràn đầy hồ nghi nhìn nhìn Quân Lăng.

Ngày đó Từ Trúc Phong thượng đẳng một lần nhìn thấy Lôi Ngao thời điểm, hắn cũng cảm giác hai người này trong đó là nhận thức, hơn nữa có chút không tầm thường qua lại. Chỉ là về sau liên tiếp chuyện đã xảy ra quá nhiều, hắn cũng liền đã quên.

Ngày nay nghe Lôi Ngao vừa nói như vậy, xem ra, hai người này năm đó quan hệ tựa hồ không đơn giản như vậy.

"Có lẽ, bọn họ đã từng là một đôi người yêu a!" Sở Thần trong nội tâm đắng chát cười cười, hần đột nhiên nhớ tới ngày đó sau cơn mưa Quân Lăng đưa hần một thân quần áo.

Thử hỏi, Quân Lăng một thân một mình cư trú Từ Trúc Phong, làm sao có thể cứ thế xuất hiện nam nhân quần áo? Huống hồ, Lôi Ngạo về sau nói qua, hần quần áo vốn nên thuộc về hần.

Như thế, quan hệ giữa bọn họ. . .

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần trong nội tâm dâng lên một cỗ mãnh liệt xúc động, hần rất muốn thoát đi cái chỗ này, càng xa càng tốt.

Đúng lúc này, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nắm lên tay của hần áp vào trên mặt, dùng kia mịn màng khuôn mặt nhỏ nhắn an ủi, "Ca ca, không muốn sẽ rời đi Tiểu Tiểu."

Sở Thần trong lòng run lên, suýt nữa rơi lệ. Nhìn nhìn Tiểu Tiểu trong mắt nhụ mộ cùng quyến luyến, hần đột nhiên cảm giác được chính mình mười phần buồn cười.

Quân Lăng lại không phải hần người nào, nàng cùng với có quan hệ cùng hần có quan hệ sao? Đã như vậy, hần hà tất như vậy xoắn xuýt, hà tất để cho người bên cạnh lo lắng khổ sở?

Khúc mắc coi bỏ, Sở Thần lúc ấy cả cười, vẻ mặt nhẹ nhõm đem Tiểu Tiểu bế lên.

Chỉ là hần tuy tinh ngộ nhanh hơn, một mặt khác, đôi mắt Lôi Ngạo gần như tại rít gào chất vấn, Quân Lăng lại lâm vào thật lâu trầm mặc.

Có ít người, trời sinh có dũng khí ma lực. Chỉ là như vậy lẳng lặng đứng, liền tự nhiên mà vậy trở thành trong thiên hạ tuyệt mỹ phong cảnh.

Xung quanh một mảnh yên lặng, liền qua lại phong đều yên tĩnh. Không ai nguyện ý quấy rầy này tuyệt mỹ nữ tử hồi ức, ai cũng không muốn này tuyệt mỹ hình ảnh phá toái.

Nhưng cuối cùng, Quân Lăng vẫn là theo trong hồi ức đi ra.

Sắc mặt của nàng nhìn qua như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại không hiểu nhiều một loại giải thoát ý vị. Phảng phất tại đây ngăn ngại trong trăm năm, tâm cảnh của nàng lấy được to lớn thăng hoa.

Hồi lâu, nàng thần nhiên nói: "Cổ sự đã vậy. Thị phi đúng sai, ưu khuyết điểm vinh nhục, đi qua, liền vĩnh viễn đi qua! Ngươi ta trong đó, từ trước đến nay vô tình, từ trước đến nay không phân ra. Qua lại đủ loại, bất quá là một cái giả tạo âm mưu bên trong diễn sinh ra sai lầm kết quả."

Nhất đoạn thoại mơ mơ màng màng, không rõ ràng cho lắm. Sở Thần còn tại suy tư, Lôi Ngạo tiếng gầm gừ phản nộ đột nhiên vang lên.

"Không. . . Ngươi gạt ta, nếu như trong nội tâm không có ta, Na Phuong mới một kiếm, ngươi vì cái gì không trực tiếp giết đi ta? Đừng nói ngươi làm không được, ta không tin!"

Dưới trời chiều, Quân Lăng không đáp, chỉ là bỗng nhiên quay người, không quay đầu lại nữa.

Hồi lâu, một câu xa xa bay tới, "Nội tâm không có ngươi, cho nên không giết ngươi."

Tĩnh tế nhai nuốt lấy lời này, Lôi Ngạo sắc mặt nhăn nhó, trong nội tâm sát niệm chưa từng có. Bất kỳ nhưng, trong lòng của hần Sở Thần lý do đáng chết lại thêm một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Suốt đời giam cầm

Chỉ chuyển mắt chính là ba ngày đi qua.

Trong ba ngày này, Bích Tiêu Tông bên trong các loại tin tức điên truyền.

Kỳ quái là, không có bất kỳ một cái tông môn cao tăng xuất ra làm sáng tỏ, bọn họ phảng phất đều mai danh ẩn tích đồng dạng, toàn bộ Bích Tiêu Tông

thái độ tối nghĩa khó hiểu.

Vây quanh Sở Thần trở về một loạt sự kiện, càng ngày càng nhiều người bị cuốn vào cuộc phong ba này bên trong.

Tầm thường căn bản không ai dám nghị luận Tam Tiêu thủ tọa, mấy ngày nay lại nhiều lần xuất hiện ở mọi người trong miệng. Thậm chí còn về Quân Lăng cổ sự cũng dần dần có người công bố xuất ra.

Đương nhiên, tất cả nghị luận, tin tức liên quan tới Sở Thần hay là tối đa.

Còn sống từ Mê Vụ Linh xuất ra, có được thần kỳ trân thú, sơn môn lười kiếm chém hai tay, một kiếm chém giết Lôi Tiêu Điện cao tăng năm người, cường thế chém giết Lâm Tử Hải, chính diện khiêu chiến Lôi Ngao. . .

Mỗi một sự kiện, đều vì rất nhiều Bích Tiêu Tông đệ tử nói chuyện say sưa, nhất là Sở Thần cùng Bích Tiêu Tông thủ tọa Bích Ngưng quan hệ, cùng với cùng đã từng trẻ tuổi đệ nhất nhân Từ Tiêu Quân Lăng quan hệ, lại càng là khơi gợi lên vô số người bát quái chi hỏa.

Mà những cái này trong hưng phấn các đệ tử hiển nhiên đã quên, Sở Thần lúc này vẫn là vương quốc truy nã tội phạm quan trọng, mặc dù bị Quân Lăng từ Lôi Ngao trong tay cứu, hấn nguy cơ cũng không giải trừ.

Tương phản, thân ở thế lực rắc rối khó gỡ Bích Tiêu Tông, tình cảnh của hấn vô cùng nguy hiểm.

Sáng sớm, Từ Trúc Phong trên liên truyền đến vù vù âm thanh xé gió.

Tiểu Tiêu tay thuận cầm trường kiếm, tại trúc lư trước trên đất trống xê dịch trần trọc. Chỉ nhìn đi lên, cũng không như thế nào chăm chú, phảng phất bị buộc hoàn thành nhiệm vụ đồng dạng, một đôi con ngươi là không phải từ trên người Sở Thần đảo qua, lưu lại một tia giận dữ.

Trúc lư dưới mái hiên, Sở Thần ngồi khoan chân tĩnh tọa, mỗi lần Tiểu Tiêu u oán nhìn qua, hấn cũng chỉ là Tiểu Tiêu, không chút phật lòng.

Trước mắt Từ Trúc Phong, liền chỉ có huynh muội này hai người. Về phần Quân Lăng, sáng sớm, liền không nói một lời rời đi, cũng không biết đi nơi nào.

Bất quá như vậy cũng tốt, tối thiểu nhất, không cần nhịn nữa chịu những cái kia đen sì không biết có hay không có độc đồ ăn. Mặc dù hấn hết sức tò mò, Tiểu Tiêu đến tốt cùng là như thế nào dạy dỗ nàng.

Thần Quang (nắng sớm) tốt, lặng yên trôi qua.

Tiểu Tiêu luyện qua kiếm liên chán bên người Sở Thần, một bước không chịu rời đi. Dừng qua điểm tâm, Sở Thần liền bị lôi kéo đi đến trúc lư lâm nhai hơi nghiêng, nhìn nhìn Tiểu Tiêu mấy kia từng cái một chong chóng tre.

"Ca ca, ngươi nói, ngươi là không phải gạt từ? Đã nói Tiểu Tiêu biên hết ba mươi người liền sẽ trở lại, hiện tại đâu, nơi này chính là có 330 cái." Tiểu Tiêu đếm xong, lập tức ngạo kiều ngược cổ xoay đầu lại.

Sở Thần ha ha cười cười, sờ lên đầu của nàng, dừng ở ánh mắt của nàng nói: "Thật xin lỗi, là ca ca nuốt lời."

Một câu, nói vô cùng chăm chú, không có chút nào giải thích. Sai rồi chính là sai rồi, bất kể là bằng không tự nguyện, hấn cuối cùng là vi phạm với cùng Tiểu Tiêu ở giữa ước định.

Tiểu Tiêu đương trường nước mắt liền rơi xuống, nhào vào trong lòng ngực của hấn lạnh run. Hồi lâu mới nín khóc mỉm cười nói: "Coi như vậy đi, lần này liền tha thứ ngươi rồi, không cho phép có lần sau a!"

"Ừ!" Sở Thần đủ loại gạt đầu, chợt về mặt thần bí nói: "Tiểu nha đầu, nhắm mắt lại, ca ca đưa ngươi một phần lễ vật được không?"

"Tốt tốt, Tiểu Tiêu loại thật lâu rồi. Ca ca đưa cho Quân Lăng tỷ tỷ kia cây hoa đào cành thật xinh đẹp, Tiểu Tiêu cũng muốn." Tiểu Tiêu vỗ tay một hồi hoan hô, vội vàng đem con mắt nhắm lại.

Sở Thần nhịn không được cười lên, hảo hảo trân thú đến tiểu nha đầu này trong miệng, làm sao lại trở thành một cây xinh đẹp hoa đào cành sao? Nghĩ đến, hấn đem kia cây xương bồ tiểu Kiếm cùng nguyên bản trữ vật đại của mình lấy xuất ra.

Bởi vì bị Quân Lăng cứu ra, vốn hấn đã bỏ đi hiện tại liền đem những vật này giao cho nho nhỏ ý định.

Rất cuộc, vô luận là kia cao tới cửu phẩm cửu Thiên kiếm đồ, hay là cây xương bồ tiểu Kiếm, đối với bây giờ Tiểu Tiêu mà nói, đều thái quá mức rêu rao, là họa không phúc.

Chỉ là đi qua hai ngày này, hấn đột nhiên phát hiện, sự tình có lẽ không có hấn trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

Lôi Ngao sẽ không như vậy mà đơn giản từ bỏ ý đồ, bởi vì hấn phá hủy Lôi Ngao đám người kế hoạch, nắm giữ lấy bí mật của bọn hấn, ngày nay cộng thêm Quân Lăng, Lôi Ngao tuyệt đối không có buông tha lý do của hấn.

Mà thôi thân phận Lôi Ngao cùng địa vị, mấy ngày nay không thấy động tác tuyệt đối không hợp lý. Giải thích duy nhất là, hấn bị sự tình gì kéo lại, hay hoặc là, hấn đang nổi lên một hồi căng lớn âm mưu, một hồi hấn hoàn toàn vô lực phản kháng âm mưu.

Có lẽ những cái này phỏng đoán đều không phải thật sự, nhưng như cũ để cho hấn sản sinh một loại thật sâu cảm giác nguy cơ.

Chớ nhìn hấn đáp ứng Tiểu Tiểu thời điểm sáng khoái, trên thực tế, trong lòng của hấn căn bản không có một chút ngọn nguồn. Đang bởi vì này, hấn mới quyết định đem nên làm an bài đồ sự trước làm tốt. Chỉ có như vậy, chân chính phát sinh biến cố, hấn sẽ không trở tay không kịp.

"Hoa đào cành đã không còn, bắt quá có cái này, nhìn xem thích không?" Đem cây xương bồ tiểu Kiếm đặt ở Tiểu Tiểu trong lòng bàn tay, Sở Thần cười nói.

Tiểu Tiểu mở mắt ra vừa nhìn, trong tay để đó một mảnh xanh đậm sắc lá cây, nhìn qua như là một cọng cỏ, rồi lại có một cổ độc thuộc về kiếm sắc bén.

Tuy nội tâm thích, nhưng Tiểu Tiểu hay là chuyển trông mắt thanh tú động lòng người nói: "Bích Ngưng tỷ tỷ là Thanh Hà cái dù, Quân Lăng tỷ tỷ là hoa đào cành, đến Tiểu Tiểu nơi này cũng chỉ còn lại có một cọng cỏ. Bắt quá, được rồi, ai kêu ngươi là Tiểu Tiểu yêu nhất ca ca đầu này? Tiểu Tiểu liền có mà làm nhận lấy a."

Nói xong còn giống như khuôn giống như dạng thờ dài, Sở Thần dở khóc dở cười, trước kia làm sao lại không có phát hiện tiểu nha đầu này như vậy tinh linh cổ quái đầu này?

"Cây xương bồ hội mang Tiểu Tiểu phi, cùng với Tiểu Tiểu cùng nhau lớn lên, nó có thể cảm ứng sát khí, có thể cánh tay độc. Có trợ giúp của nó, một ngày nào đó, Tiểu Tiểu hội trở nên rất lợi hại rất lợi hại." Nhìn nhìn Tiểu Tiểu trong tay cầm nhận chủ biến lớn cây xương bồ dài Kiếm Vũ được chết đi được, Sở Thần cười nói.

Tiểu Tiểu ngừng lại, trong nội tâm mặc niệm, trường kiếm nhất thời hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, tiêu thất ở lòng bàn tay, lưu lại một đạo hình kiếm ẩn ký Thanh Oánh như ngọc.

"Thật là lợi hại là thật lợi hại nha? Có hay không ca ca lợi hại như vậy?" Ôm Sở Thần cánh tay, Tiểu Tiểu ngọt ngon nhợt nhạt mà nói.

Sở Thần ha ha cười cười, sờ sờ nàng mũi, không có trả lời, ngược lại sắc mặt ngưng trọng nói: "Cái này trong túi có ca ca là người chuẩn bị đồ vật, người phải đáp ứng ca ca, trừ phi có tuyệt đối nắm chắc, bằng không, nhất định không được nhúc nhích dùng."

"A!" Thấy Sở Thần mặt mũi tràn đầy chăm chú, Tiểu Tiểu yếu ớt gật đầu, chột nghi ngờ nói: "Bên trong đến tốt cùng là cái gì?"

Sở Thần hít sâu một hơi, cười nói: "Không có gì, một bộ Tinh đồ mà thôi."

Tiểu Tiểu mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nàng đã không phải lúc trước cái gì cũng đều không hiểu tiểu hài tử, Tinh đồ trên quý nàng nên cũng biết.

Nàng căn bản vô pháp tưởng tượng, trong tay một người đáng mạo hiểm thường này trong túi trữ vật lại có một phần có thể nói vật báu vô giá Tinh đồ.

May mà nàng tín nhiệm Sở Thần, không có đương trường xem xét, bằng không nếu biết bên trong có một phần cửu phẩm Tinh đồ, chẳng phải bị sợ chết?

Hai người cứ như vậy nằm ngửa, lẳng lặng hưởng thụ lấy ấm áp dương quang, Tiểu Tiểu ngẫu nhiên hội nghịch ngợm trở mình áp đến trên người Sở Thần, dùng tiện tay nhặt lên trúc tía lá chọc hấn ngứa, thời gian như thế tốt đẹp, làm cho người ta lưu luyến quên về.

Đột nhiên, Sở Thần một phát bắt được Tiểu Tiểu nghịch ngợm bàn tay nhỏ bé, khóa miệng nổi lên một tia như có như không tiểu ý, "Đứng lên đi, có khách nhân đến."

Tiểu Tiểu mặt mũi tràn đầy khó hiểu, lại vẫn là cùng sau lưng Sở Thần, đi ra trúc lư.

Bắt quá mấy hơi thở, Quân Lăng thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt, ở sau lưng nàng không xa, Tông Chủ Minh Hoa mang theo một đám cao tăng, quen thuộc Bích Ngưng cùng Lôi Ngạo rõ ràng liền ở trong đó.

"Thật lớn trận chiến!" Trong nội tâm rung mình, Sở Thần hai mắt mất tự nhiên híp lại. Nguy cơ đến mức như thế cực nhanh, để cho hấn có chút trở tay không kịp.

Rất nhanh, lấy Quân Lăng làm trung tâm, Sở Thần huynh muội hai người cùng Tông Chủ Minh Hoa dẫn dắt một đám cao tăng phân ra hai phe đứng lại.

Bầu không khí nhanh chóng ngưng trệ lại, tựa hồ cảm giác được cái gì, Tiểu Tiểu gắt gao ngăn cản ở trước người Sở Thần, mở ra hai tay đưa hấn bảo vệ.

Chẳng quản kia ngưng trọng khí thế, nàng nhỏ nhắn xinh xắn thân thể không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nhưng đôi mắt kia lại có chấp rậm rạp lấy bất khuất hào quang.

"Được rồi, tiểu nha đầu, chuyện của người lớn tiểu hài tử đừng lẫn vào. Đi trong phòng ngoan ngoãn chờ, ca ca một hồi sẽ trở lại." Sở Thần sờ lên nhỏ đầu, cười nói.

"Không muốn, đã nói rồi đấy, không cần có lần sau. . ." Tiểu Tiểu dùng sức lắc đầu, chính là không chịu bỏ đi.

Sở Thần trầm mặc, rất nhanh liền hạ quyết tâm, lạnh mặt nói: "Nghe lời, tiến vào."

Bốn chữ, mang theo vô pháp phản kháng uy nghiêm. Đối mặt tùy thời có thể tức giận Sở Thần, Tiểu Tiểu đứng là vẫn còn sợ, ừ ừ cụp đầu trở lại trúc lư.

Đưa mắt nhìn Tiểu Tiểu rời đi, Sở Thần xoay người, xoay người thì lễ nói: "Ngoại Môn đệ tử Sở Thần, gặp qua Tông Chủ, gặp qua chư vị Trưởng lão. Không biết chư vị đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?"

Lời nói không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, thấp thoáng còn mang theo một cỗ bất khuất phong mang. Nghe vậy, có người âm thầm gật đầu khen ngợi, có người thì mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, càng có người phong khinh vân đạm, không phản ứng chút nào.

Chỉ là mặc kệ trong nội tâm như thế nào ý nghĩ, cuối cùng không ai nói chuyện. Hồi lâu, Tông Chủ Minh Hoa mới sắc mặt phức tạp nói: "Quân Lăng, tuyên bố quyết định đi!"

Tiếng nói rơi xuống đất, ánh mắt của mọi người đồng loạt chuyển hướng Quân Lăng, duy chỉ có Sở Thần ngoại lệ.

Ánh mắt của hắn một mực rơi ở trên người Lôi Ngạo, kia song thâm thúy con ngươi, phảng phất đã xuyên thấu qua trùng điệp sương mù, trực tiếp xem thấu chân tướng.

"Bích Tiêu Tông Ngoại Môn đệ tử Sở Thần, ngày hôm đó lên, nhốt vào Huyền Băng động, suốt đời không được phóng thích." Rốt cục, Quân Lăng mở miệng.

Lời nói rất đơn giản, quyết định, liền thật sự chỉ là quyết định. Chỉ có kết quả, chưa từng có trình, không có lý do gì.

Sở Thần nở nụ cười, mặc danh kỳ diệu nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, mang theo thật sâu trào phúng cùng khinh thường.

"Không, các ngươi dựa vào cái gì đem ca ca giam lại. . ." Tiểu Tiểu đột nhiên vọt ra, lần nữa ngăn cản ở trước người Sở Thần. Còn chưa kịp nói càng nhiều, Sở Thần đã một chương mang năng đánh ngất xỉu đi qua.

"Mang đi!" Minh Hoa Tông Chủ ra lệnh một tiếng, lúc này có Chấp Pháp Đệ Tử tiến lên, đem Sở Thần vây quanh.

Sở Thần cũng không phản kháng, trên mặt nụ cười thật lâu không tiêu tan, phảng phất kia Huyền Băng động là một cực đẹp địa phương đồng dạng, hắn vui vẻ run rẩy ống tay áo, "Đẫn đường!"

Nói xong, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, trực tiếp hướng phía đường xuống núi đi đến, kia bình tĩnh khí độ, trong lúc nhất thời đúng là để cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Một hồi lâu, những Chấp Pháp Đệ Tử đó mới tỉnh ngộ lại đi theo.

Từ Trúc Phong trên một mảnh lặng im, mọi người tâm tư không đồng nhất, hồi lâu, Tông Chủ Minh Hoa bùi ngùi thở dài: "Thiên không hữu ta Bích Tiêu Tông!"

Nói xong, vẻ mặt đều hui rời đi. Nhìn về phía trước trên đường núi thông dong bóng lưng, hắn không khỏi liền nghĩ tới Tinh thần đó trên đỉnh mạnh mẽ muốn ôm Chư Thiên Tinh Thần thiếu niên.

Hắn vốn nên trở thành tông môn tương lai lưng, vì tông môn khai thác bất thể cơ nghiệp, ngày nay, lại cũng bị nhốt vào kia không thấy mặt trời Huyền Băng động, suốt đời giam cầm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Huyền Băng động

"Tiểu tử, vinh hạnh a? Đây Huyền Băng động đã thật lâu không ai bị giam tiến vào, cũng không biết ngươi có thể sống quá bao lâu, ha ha!" Trên sơn đạo, một người không chịu nổi tịch mịch cười nhạo nói.

Sở Thần khoe miệng hơi vênh, cũng không tức giận, chỉ là thần nhiên nói: "Nếu như ta là ngươi, đại khái sẽ không ngu xuẩn ở thời điểm này khiêu khích. Dù sao đều giết đi nhiều cái, cũng không quan tâm nhiều ngươi như vậy một cái? Ngươi cứ nói đi?"

"Ngươi. . ." Kia người nói chuyện nhất thời bị nghẹn ở, mặt mũi tràn đầy tức hòng. Muốn tức giận hết lần này tới lần khác lại không dám, cuối cùng vẫn không thể không cẩn thận thối lui vài bước, sợ Sở Thần thật sự cầm hắn khai đao.

"Như vậy mới đúng chứ, không có bốn sự thời điểm, tốt nhất kẹp lấy cái đuôi làm người. Bằng không bị người chém đứt đầu sẽ không tốt!" Sở Thần cười nhạo một tiếng, điềm nhiên như không có việc gì nói.

Cứ như vậy, một đoàn người rất nhanh đến mục đích của chuyến này đây, Huyền Băng động.

Huyền Băng động, quanh năm hàn khí không tiêu tan, chính là Bích Tiêu Tông chuyên môn dùng cho trừng phạt phạm sai lầm đệ tử chỗ. Bình thường mà nói, không phải tàn sát đồng môn, phản bội tông môn loại này lỗi nặng, là sẽ không bị nhốt ở chỗ này.

Tựa như lúc trước người kia nói, Sở Thần là đi đại vận, bằng không sẽ không bị nhốt ở chỗ này, hơn nữa không phải đóng lại ngày một ngày hai, trực tiếp chính là suốt đời giam cầm.

Một người dè xuống cơ quan, "Àm àm" một hồi tiếng vang truyền đến, chỉ thấy một khối huyền thiết đúc thành cái nắp bị treo lên.

Cái nắp hiện lên hình tròn, độ dày gần một mét, kia đen nhánh sáng bóng cho thấy nó cực độ cứng rắn, không thể xuyên thủng hủy.

Sở Thần gật gật đầu, rất có hào hứng nói: "Phía dưới này chính là Huyền Băng động? Có như vậy cái cục sắt ở phía trên, đích xác không sợ người của các người nhảy ra hoa."

"Hừ, sắp chết đến nơi cái lại cứng rắn, là mình hạ xuống, hay là chúng ta đưa người hạ xuống?" Kia miệng ti tiện người tiếp nhận câu chuyện, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Sở Thần lắc đầu Tiểu Tiểu, "Nếu như ta là người, cũng sẽ không ở thời điểm này nói vậy, người không biết là ta muốn giết người rất đơn giản sao? Nói như thế nào, người cũng có thể loại ta đi xuống trước nói những thứ này nữa không biết cái gọi là lời a?"

Nói xong, phảng phất thật sự tâm tình vô cùng tốt đồng dạng, hắn cũng không có nhiều so đo, trực tiếp theo kia trong động khẩu dây thừng tuột xuống.

"Hừ, thật sự là không biết cái gọi là!" Thấy Sở Thần liền tiếp như vậy, người kia sự can đảm rốt cục lại mạnh lên.

Không chỉ có hắn, liền ngay cả kia trên đường đi không nói một lời mấy cái Chấp Pháp Đệ Tử, đồng dạng không ngừng châm chọc khiêu khích. Phảng phất đột nhiên liền thay đổi cá nhân.

Sở Thần mất đi tai ngo, trượt trong quá trình, hắn chỉ cảm thấy xung quanh ánh sáng càng ngày càng mờ, hàn khí càng ngày càng nặng.

Lần nữa nghe được kia âm âm thanh âm, hắn ngừng đầu, chỉ cảm thấy cửa động như vậy xa xôi, phảng phất nhật thực đồng dạng, tất cả ánh sáng bị thôn phệ không còn.

Trong sơn động triệt để tối xuống, đưa tay không thấy được năm ngón. Bốn phía không có bất kỳ thanh âm, ở nơi này Hắc Ám cùng tĩnh mịch, hắn không ngừng trượt, phảng phất muốn bỏ vào vô tận Thâm Uyên.

Không biết đi qua bao lâu, xung quanh hàn khí càng ngày càng thịnh, trong tay xích sắt đã có loại không chịu nổi vào tay nguội lạnh, thủ chương xẹt qua, có dùng khí da đều muốn bị kéo xuống cảm nhận sâu sắc truyền đến.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần quyết định không hề kiên trì, trong nội tâm âm thầm kêu gọi Mặc Long.

Ô quang tách ra, Mặc Long bay lên trời, trực tiếp đem Sở Thần ngăn chặn, chờ hắn xuống phương bay đi. Tại này trong bóng tối, Mặc Long một Song Long mất như đèn bong bóng đồng dạng, Hắc Ám căn bản ngăn không được nó.

Càng hướng xuống càng là rét lạnh, dần dần, trên người Mặc Long lân giáp cũng bị đông cứng, phụ trên tinh tế băng tinh.

Trên người Sở Thần lại càng là khoa trương, tóc tất cả đều cứng ngắc, lông mi lại càng là treo một tầng sương tuyết. Mỗi một lần hô hấp, khí lạnh nhập vào cơ thể, cảm giác kia, phỏng chế từ trong tới ngoài cũng bị đông lạnh thành một cây gậy.

"Mặc Long, coi như cũng được không được? Không được không muốn miễn cưỡng!" Nghĩ nghĩ, Sở Thần nói.

"Không có vấn đề, lúc này mới kia cùng thì sao?" Trong đầu Mặc Long thanh âm truyền đến, hiển lộ cực kỳ nghịch ngợm.

Sở Thần gật gật đầu, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là yên lặng đem tinh lực trải rộng toàn thân, để tránh bất trắc.

Rốt cục, một người một con rồng rơi xuống một mảnh băng tinh tạo hình thế giới. Trên vách động mấy viên Dạ Minh Châu tản mát ra nhu hòa hào quang, thông qua tầng băng chiết xạ, bày biện ra như mộng ảo U Lan.

"Thật xinh đẹp địa phương, chính là lạnh điểm." Đánh giá hoàn cảnh chung quanh, Sở Thần không khỏi nở nụ cười.

Nói thật, bị nhốt ở chỗ này, hắn không có chút nào không vui, ngược lại vô cùng tung tăng như chim sẻ.

Có lẽ đối với người khác mà nói, đây là một cái vô cùng không xong địa phương, ngày ngốc vài ngày coi như cũng được, nhưng mấy tháng vài năm, cho dù không bị chết công, cũng sẽ điên mất. Về phần cả đời ở chỗ này, tuyệt đối sống không bằng chết.

Nhưng đối với Sở Thần mà nói, bị nhốt ở chỗ này, không thể nghỉ ngơi là trước mắt kết quả tốt nhất.

Tuy không biết quyết định này đến cùng làm sao tới, nhưng không cần nghĩ cũng biết, trong chuyện này nhất định có Quân Lăng, Bích Ngưng, thậm chí vị Vương gia quốc Tam hoàng tử vận tác.

Mà Lôi Ngao tuy muốn giết hắc cho thống khoái, nhưng hiện tại kết quả này chưa hẳn hẳn liền bất mãn ý. Đối với loại kiêu ngạo này người đến nói, giết chết một cái địch nhân, tuyệt đối không bằng đem địch nhân tự tin cùng con đường phía trước phá hủy tới cũng nhanh ý.

Kể từ đó, Sở Thần liền có thể thuận lợi thoát ly Lôi Ngao tầm mắt, không cần lo lắng bị bóp chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắc có thể tại Huyền Băng trong động sống sót.

Về phần từ nơi này ra ngoài, ước chừng tất cả mọi người không nghĩ qua có khả năng này. Bằng không mà nói, Lôi Ngao tuyệt đối sẽ không đồng ý đưa hắc nhốt ở chỗ này.

Mà này, cũng là Sở Thần chân chính cao hứng nguyên nhân chỗ. Người khác có lẽ vô pháp ra ngoài, nhưng không có nghĩa là hắc không có cách nào khác ra ngoài.

Hắc có thể chưa từng có đã quên chỗ ngực kia một mảnh nghịch lân. Kia mảnh nghịch lân năng lực, có thể làm cho hắc từ tự thành thể giới ảo mộng giới bên trong xuất ra, muốn ly khai Huyền Băng này động lại có gì khó?

"Lôi Ngao a Lôi Ngao, mặc ngươi cơ quan tính toán tường tận, ước chừng không nghĩ tới, chỉ cần nửa năm, nghịch lân liền có thể lần nữa vận dụng Không Gian Chỉ Lực đưa ta rời đi a?" Sở Thần trong nội tâm cười lạnh.

Bốn phía nhìn một vòng, ngoại trừ phát hiện một cái thông hướng lòng đất càng chỗ sâu đóng băng ngoài thông đạo, Sở Thần cũng không phát hiện bất kỳ khác đáng chú ý đồ vật.

Vì vậy hắc trực tiếp ngồi xuống, tĩnh tâm bắt đầu thử tu luyện.

Sáu cái tháng, mặc dù tại đây không thấy mặt trời lòng giam, trên người không có bất kỳ tài nguyên tu luyện, hắc như trước không muốn buông tha cho.

Không ai biết tương lai sẽ phát sinh cái gì, tuy hắc tin tưởng vững chắc chính mình có thể từ nơi này rời đi, nhưng đối mặt vô tri tương lai, nhiều một phần lực lượng, liền nhiều một phần nắm chắc.

Ngay tại Sở Thần vừa mới chuẩn bị lúc tu luyện, ảo mộng giới bên trong đột nhiên truyền đến một hồi ba động. Sở Thần trợn mắt vừa nhìn, chỉ thấy mơ mộng ánh sáng màu lam lấp lánh, nhỏ nhắn xinh xắn khả ái Phao Phao nhẹ nhàng xuất ra.

"Ba ba, ba ba, ngươi vì cái gì không mang theo Phao Phao xuất ra chơi nha?" Phao Phao thoáng cái cười ngồi ở Sở Thần trên sống mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn cọt nha cọt, cực độ khả ái.

Sở Thần nhất thời liền nở nụ cười, tiểu gia hỏa này, luôn là tìm kiếm nghĩ cách muốn xuất ra chơi, hết lần này tới lần khác tình cảnh hiện tại, hắc lại không dám để cho nàng bộc lộ ra, thật ra khiến nàng nín hờn.

Bất quá bây giờ được rồi, nơi này căn bản không ai, cũng sẽ không có người hạ xuống, thả tiểu gia hỏa này xuất ra cũng không có việc gì, muốn chơi thể nào thì chơi thể đó.

Nghĩ đến, Sở Thần trực tiếp đem Phao Phao nhắc tới, phóng tới trong lòng bàn tay, một đôi mắt to trừng mắt Phao Phao xanh thăm đôi mắt nhỏ cười híp mắt nói: "Không được kêu ba ba, cũng không cho gọi phụ thân, phải gọi ca ca. Con để để cho ngươi xuất ra chơi, bằng không thì liền giam lại."

"Tại sao vậy chứ?" Phao Phao tràn đầy khó hiểu, ngón trỏ phóng tới trong miệng xoạch, vô cùng ngây thơ nói: "Thế nhưng là phụ thân chính là Phao Phao ba ba nha, tại sao phải con để? Chẳng lẽ ba ba cũng là mẹ sinh sao?"

Sở Thần nhất thời khóe miệng co giật, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Làm sao lại nhiều như vậy vì cái gì? Mười vạn cái vì cái gì a?

Cái gì gọi là "Chẳng lẽ ba ba cũng là mẹ sinh đấy sao"? Nói nhảm, ba ba đương nhiên không phải mẹ sinh, ba ba là. . .

"Phi phi. . . Không được, vấn đề này quá thâm ảo, nghĩ tiếp nữa muốn điên rồi." Sở Thần trong nội tâm Thiên Quân Vạn Mã lao nhanh, thật vất vả áp xuống, hồ nghi mặt nói: "Không có vì cái gì, muốn con để, bằng không thì liền đem ngươi giam lại."

"A!" Phao Phao yếu ớt nói, nói xong vừa cười, "Con để gọi ca ca nha, làm gì vậy dữ như vậy? Một chút không dễ chơi."

Nói qua, Phao Phao trực tiếp bay lên, không thèm quan tâm đến lý lẽ tức giận đến đầu đầy bao Sở Thần, trực tiếp hướng kia đóng băng thông đạo bay đi. Qua trong giây lát liền không thấy bóng dáng.

"Phao Phao. . ." Sở Thần phục hồi tinh thần lại, cũng bất chấp suy nghĩ nhiều, vội vàng phân phó Mặc Long ở chỗ này chờ, một mình đuổi theo.

Đống băng thông đạo uốn lượn khúc chiết, vô cùng dài đẳng đặc, cũng không biết cuối cùng đi thông nơi nào.

Đáng được ăn mừng chính là, trên đường đi đều có được ánh sáng, bắt đầu là Dạ Minh Châu. Về sau, hần dần dần thấy được một ít thực vật, những thực vật kia trên mọc ra nửa thanh không đỏ trái cây, trái cây trên quanh quần lấy nhân nhạt quang huy, giống như Tinh quang.

"Nhìn qua cũng không tệ lắm, khẩu vị mờ rộng ra. Bất quá. . . Được rồi, hay là cẩn thận một chút hảo, ai biết là không phải có độc?" Nghĩ nghĩ, Sở Thần hay là buông tha nhắm nháp ý định, tiếp tục đi phía trước xâm nhập.

Càng đi về phía trước, hần khí việt thịnh, mặc dù có tinh lực hộ thể, Sở Thần như trước lạnh được hàm răng thẳng run lên.

Tại đây như mộng huyền thế giới xinh đẹp, hần chỉ cảm thấy sống một ngày bằng một năm, mỗi một ngụm khí lạnh hút vào, cũng như đồng nhất thanh đao hung hăng cắm ở trong lòng.

"Phao Phao!"

"Phao Phao!"

Sở Thần không ngừng la lên, đi lại càng ngày càng khó khăn, mỗi một bước rơi xuống, bước chân cũng như cùng mọc rễ đồng dạng, cùng kia tầng băng đông kết cùng một chỗ, cần hao phí rất lớn khí lực mới có thể đi ra bước tiếp theo.

Mặc dù hần lần nữa kiên trì, lại chậm chạp không nghe được Phao Phao đáp lại.

"Chẳng lẽ gặp gỡ nguy hiểm?" Một lòng nhắm trảm xuống, nhìn nhìn đã bao trùm đến đầu gối băng cứng, Sở Thần cắn răng một cái, hay là quyết định tiếp tục hướng đi về trước.

Thân thể tiêu hao càng lúc càng lớn, tinh lực tiêu hao không ngừng tăng lên, tựa hồ mỗi một bước, đều muốn dùng hết toàn thân lực lượng.

Tầng băng cao độ đang không ngừng kéo lên, bất tri bất giác, đã lan tràn đến ngực.

Sở Thần cố chấp muốn phá băng, tiếp tục hướng trước, lại không có nghĩ qua, bước tiếp theo hần khả năng bị đông thành tượng băng, rốt cuộc ra không được. Cũng không có nghĩ qua, mặc dù tìm đến Phao Phao, hần là không phải còn có khí lực đi trở về.

Hần hiện tại chỉ muốn một sự kiện, đó chính là nhất định phải tìm đến Phao Phao. Đó là Phi Nguyệt lưu cho hần, hần nhất định phải bảo vệ tốt.

Sở Thần ra sức về phía trước thời điểm, sau lưng cái nào đó góc hẻo lánh, rất nhỏ một tiếng bạo vang, phảng phất cái gì phá toái đồng dạng, Phao Phao cứ thể xuất hiện tại một khỏa trái cây, dùng sức xoa một đôi phiếm hồng con mắt, trong nội tâm rất ủy khuất.

"Còn nói không phải ba ba, rõ ràng chính là ba ba nha, bằng không thì làm gì vậy khản trương như vậy, liền mệnh cũng không muốn. Quả thật đều chán ghét đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Băng Ngọc Quả

Thông đạo thâm xử, Sở Thần đứng là vẫn còn bị đông lại, toàn thân cũng bị khóa lại dày đặc băng cứng loại này. Mặc dù thử đem bốn nguyên Hóa Diễm Chi Lực dẫn xuất bên ngoài cơ thể, chỉ là kia Dung Băng tốc độ lại không đuổi kịp bên ngoài Ngưng Băng tốc độ.

"Cái này nguy rồi!" Sở Thần trong nội tâm khẩn trương, giờ này khắc này, ngoại trừ một đôi tròng mắt vẫn còn ở chuyển động, hần toàn thân lại không có có thể động đậy địa phương.

Thật coi hần vô kế khả thi thời điểm, trước mắt xuất hiện một cái tiểu gia hỏa, vừa nhìn, không phải kia đào khí đích Phao Phao là ai?

Phao Phao miệng động một hồi lâu, hết lần này tới lần khác Sở Thần lại nghe không được nằng, chỉ biết tiểu gia hỏa này về mặt đắc ý, rầm thoỉ được không muốn không muốn.

Đón lấy, hần liền trông thấy Phao Phao chỉ hướng trên người bao bọc băng cứng điểm tới.

Kia nhỏ nhỏ một ngón tay đưa ra, Khi như Liệt Dương ngoài băng tuyết, mắt thường có thể thấy, kia dày đặc băng cứng trông không tan biến mất, phảng phất từ không tồn tại qua.

"Có một bộ a!" Sở Thần cả kinh không thể chọn cái cầm, đây còn là lần đầu tiên cầm thụ lực lượng Phao Phao. Đi qua những ngày này, hắn còn tưởng rằng tiểu gia hỏa này chỉ sợ dính người, chỉ sợ ngồi lên chính mình thôi ra Phao Phao chạy khắp nơi đó!

"Hừ, ca ca thú vị, biết lợi hại chưa!" Thấy Sở Thần như thế biểu tình, Phao Phao mui phần đắc ý, nhất thời cũng không hề xoắn xuýt kia cái xưng hô.

Sở Thần sững sờ gật đầu, đang muốn hỏi, lại trông thấy Phao Phao một hơi thổi qua, trực tiếp hình thành một cái siêu đại hào Phao Phao, đem cả người hắn bao ở bên trong.

Đón lấy, hắn phát hiện mình hai chân rời đi mặt đất, đã bay lên.

Càng làm cho hắn chấn kinh chính là, kia vô pháp chống cự hàn khí, ngày nay cứ nhiên mây may không cảm giác được, hoàn toàn bị này vô cùng kì diệu đại Phao Phao cho ngăn cản ở bên ngoài.

"Thật thần kỳ." Một cổ lòng hiếu kỳ mãnh liệt thúc đẩy, Sở Thần duỗi ra ngón tay, hướng kia Phao Phao sai.

Kết quả. . .

"Đây rốt cuộc là cái Phao Phao gì a?" Nhìn mình củ cái trắng đầu đồng dạng kết lấy một tầng dày băng ngón tay, Sở Thần khóc không ra nước mắt.

Này đầu còn dẹt dẹt Phao Phao, ngón tay của hắn không chút trở ngại liền đưa ra ngoài, sau đó bị đông cứng trở thành đại la bạc. Hết lần này tới lần khác Phao Phao này một chút phản ứng cũng không có, không có chút nào tan vỡ dấu hiệu.

"Khanh khách, ca ca ngu hết biết, Phao Phao Phao Phao tự nhiên cùng người khác Phao Phao không giống với lúc trước. Mới đâm Bất phá!" Phao Phao trực tiếp cười ghé vào Sở Thần bàn tay to kia chỉ.

Cười đùa một hồi, Sở Thần hỏi: "Phao Phao, ngươi vừa rồi đi đâu? Như thế nào một mực không thấy được ngươi? Hô ngươi cũng không đáp ứng, ca ca đều vội muốn chết."

"Người ta vẫn ở phía sau ngươi a, nhìn, tựa như vậy!" Phao Phao không hề có giác ngộ, vẻ mặt vô tội. Lại thổi cái Phao Phao. Chui vào, sau đó Sở Thần trong tâm mất tất cả hết thấy đều biến mất.

"Còn có thể như vậy? Ngươi xác định này không phải trong truyền thuyết khả năng tàng hình?" Sở Thần thực sự kinh ngạc, đưa tay hướng Phao Phao biến mất địa phương sờ soạng, kết quả cái gì cũng không có chạm đến, dường như đầu căn bản không có đồ vật đồng dạng.

Đang lúc hắn cho rằng Phao Phao đã di động địa phương thời điểm, chỗ cũ rất nhỏ "Ba" một tiếng, phảng phất vật gì rạn nứt, Phao Phao kia nhỏ nhắn xinh xắn khả ái Tiểu Nhân Ngư thân thể lần nữa hiện lộ ra.

"Ách. . . Ngươi một mực ở vậy, không có di động qua sao?" Sở Thần lại ngây dại.

"Khanh khách, Phao Phao vẫn ở chỗ đó." Phao Phao tiếng cười như chuông bạc nhớ tới, tiếp theo có cười đùa nói: "Ca ca hảo dân, cho rằng có thể mò được đến sao? Đây chính là tồn tại ở một cái không gian khác Phao Phao a, căn bản sờ không tới."

Sở Thần mặt mỗ đồ bùng, hắn luôn luôn khoe khoang chỉ số thông minh đột phá phía chân trời, không nghĩ tới lại bị như vậy một cái Mạnh Mạnh tiểu gia hỏa lặp đi lặp lại nhiều lần nói đùa.

Chỉ là tại đây xấu hổ, hắn lại không khỏi âm thầm chấn kinh. Phao Phao nói thật nhẹ nhàng, dường như đương nhiên đồng dạng, chỉ là, rồi rắc tại thời không bên ngoài năng lực, là người nào cũng có thể có sao?

"Phi Nguyệt a Phi Nguyệt, ngươi đến cùng lưu đứng lại cho ta cái gì?" Sở lên ngực nghịch lân, lại nhìn một chút vẫn còn ở thần khí đích Phao Phao, Sở Thần trong nội tâm thâm than. Phảng phất, bên tai liền nghĩ tới kia biển rộng thâm xử, lạc nhật phía dưới xa nhau chi khúc.

Có Phao Phao tương trợ, Sở Thần quyết định hướng thâm xử tìm một chút, rốt cuộc, hắn muốn ở chỗ này sinh hoạt ít nhất nửa năm, biết rõ tình huống nơi này rất là trọng yếu.

"Đứng rồi Phao Phao, ngươi biết những cái này trái cây là cái gì không?" Đi không xa, Sở Thần bỗng nhiên hỏi.

"Trái cây?" Phao Phao nghiêng đầu, suy nghĩ kỹ một hồi, mới một bộ ngươi thật trắng si bộ dáng nói: "Trái cây chính là trái cây a, còn có thể là cái gì?"

Sở Thần thiếu chút nữa té ngã, cường chế thổ huyết tâm tình nói: "Ý của ta là, cái quả này có thể ăn được hay không?"

"A, nguyên lai như vậy a! Cái quả này đương nhiên không có thể ăn, gặp người chết. Bất quá đâu, loại chúng chín mộng liền có thể ăn. Ủ, chính là như vậy." Phao Phao làm như có thật gật đầu.

"Vậy bao lâu hội chín mộng?" Sở Thần trong nội tâm âm thầm vui mừng, may mà lúc trước không có hành động thiếu suy nghĩ, tiếp theo lại hỏi.

"Bao lâu sao. . ." Phao Phao trầm ngâm, dừng lại nhìn nhìn xung quanh đồ lặc giao nhau trái cây, hồi lâu mới nói: "Đường như dài không quen a!"

Sở Thần thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun ra, đều dài hơn không quen còn nói nhiều như vậy, đã nói là độc được chẳng phải đã xong?

Lúc này, Phao Phao lại nói: "Nơi này băng khí không đủ, cho nên chúng chỉ có thể như vậy, bên trong hẳn sẽ có chín mạng trái cây."

Sở Thần sững sờ, vô ý thức nói: "Người xác định nhớ không lầm? Nơi này băng khí còn chưa đủ a, ta ra ngoài đều muốn bị đông cứng thành mảnh băng."

"Hiếm thấy vô cùng, đương nhiên không đủ á. Điểm này băng khí tính là gì, truyền thuyết chân chính lợi hại, liên thời không cũng có thể đông kết đó!" Phao Phao nhìn dễ như thừa như nghiêng dò xét lấy Sở Thần.

Sở Thần đã bị đá kích đã đủ rồi, cho nên cũng không có cảm giác gì, chỉ là cười nói: "Phao Phao người hiểu được thật nhiều, bất quá có thể nói nói người đều nhớ rõ mấy thứ gì đó sao?"

"Phao Phao nhớ rõ. . . A..., dường như cái gì đều không nhớ rõ. Ai nha, được rồi, không nói những cái này, ca ca người ở chỗ này chờ, không thể càng đi về phía trước, Phao Phao chính mình đi xem một chút có hay không chín mạng trái cây."

Một hồi trăm mạch, Phao Phao từ Sở Thần chỗ đại Phao Phao bên trong xuất ra, cứ như vậy không hề có phòng bị hướng phía càng thâm xử thối đi.

"Cẩn thận một chút!" Sở Thần dừng bước lại, hô lớn một tiếng.

"Biết rồi, thực dài dòng, còn nói không phải ba ba." Cũng không quay đầu lại thanh âm truyền đến, Sở Thần nhất thời xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Trong khi chờ đợi thời gian luôn là trôi qua vô cùng chậm chạp. Không biết đi qua bao lâu, Phao Phao vẫn không có trở về.

Xung quanh yên tĩnh, Sở Thần nhiều lần nhin không được muốn đi vào trong, chỉ là lo Phao Phao nói rõ, hẳn còn là sống sờ sờ nhin được.

Hắn không phải một cái thích thể hiện người, Phao Phao tuy cái gì đều không nhớ nổi, thế nhưng loại bản năng vẫn còn ở, từ dọc theo con đường này phản ứng mà nói, năng so với trong tưởng tượng hiểu càng nhiều.

"Thật là một cái xem không hiểu tiêu gia hỏa, hoàn cảnh như vậy bên trong cư nhiên có thể trôi qua tự nhiên." Sở Thần ở chỗ cũ đi tới đi lui, trong nội tâm không ngừng nói thầm lấy.

Xa hơn trước, trong thông đạo đã nổi lơ lửng từng mảnh từng mảnh lam sắc băng tinh, kia sắc bén hào quang, chắc hẳn chính là Phao Phao không cho hắn đi vào lý do.

Chỗ đó hàn khí, đã không phải đại Phao Phao có thể ngăn cản.

Về phần Phao Phao, Sở Thần rõ ràng nhớ rõ, nàng đi qua thời điểm vô cùng tự nhiên, căn bản không có chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, phảng phất về đến nhà. Những nơi đi qua, băng tinh chẳng những không có cản đường, ngược lại mủi phần tự nhiên nhượng ra một mảnh thông đạo, dạng như vậy, tựa như thị vệ thấy được Vương.

Không biết đi qua bao lâu, kia trùng điệp phong tỏa băng tinh thông đạo rốt cục lộ ra một mảnh thông đạo, thông đạo bên kia, Phao Phao thân thể nhỏ nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, bên người nàng, hai cái trái cây nổi lơ lửng.

Kia trái cây so với thân thể của Phao Phao còn lớn hơn, toàn thân tràn ngập như mộng ảo Băng Lam sắc, trong lúc nhất thời, vậy mà đem xung quanh tất cả sắc thái ngăn chặn, hiển lộ vô cùng óng ánh, vô cùng chói mắt.

Sở Thần mục quang tại Băng Lam sắc trái cây trên đảo qua, lại không có dừng lại chút nào, mà là tự nhiên rơi xuống trên người Phao Phao, không còn có đòi.

Nồng đậm ân cần, hắn nhìn thấy Phao Phao khuôn mặt tươi cười, nhất là kia mi tâm chính giữa một chút xanh thắm, như thể quen thuộc, phảng phất, hắn lại thấy được kia cái biển trời trong đó một mình vũ đạo Phi Nguyệt.

"Ca ca, ca ca. . . Người tại sao khóc? Phao Phao tìm được chín mạng trái cây, ca ca không cao hứng sao?" Thấy được Sở Thần khóe mắt nước mắt rơi xuống, Phao Phao nghi ngờ nói.

"Không có việc gì, ca ca là loại được sốt ruột, bây giờ nhìn đến người Bình An trở về, rất cao hứng." Sở Thần rất nhanh nở nụ cười.

"A, nhân loại các người thật là kỳ quái, thương tâm thời điểm muốn khóc, cao hứng thời điểm cũng phải khóc." Phao Phao lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa như vậy vấn đề thâm ảo.

Đường trở về muốn nhẹ nhõm rất nhiều, không bao lâu, Sở Thần cùng Phao Phao liền dẫn hai cái trái cây rời đi đóng băng thông đạo.

Trên đường đi, Phao Phao lú lú nói không ngừng. Từ nàng kể rõ, Sở Thần biết, bên trong còn dài thiết nhiều loại này trái cây, đều là loại Băng Lam này sắc chín.

Bởi vì thời gian quan hệ, Phao Phao không có tiếp tục đi vào bên trong, bắt quả nòng cảm giác, cuối lối đi nhất định có rất đồ tốt. Mà lối đi này bên trong hàn khí, cùng với kết xuất trái cây, đều là tuân theo vật kia mà đến.

Đối với bên trong là không phải có thứ tốt, Sở Thần cũng không quá chú ý, bởi vì trong đó quá nguy hiểm, chính là Phao Phao, cũng chưa chắc có thể xâm nhập.

Hắn cảm thấy hứng thú chính là này hai mai Băng Ngọc Quả.

Băng Ngọc Quả, danh tự không phải hấn lấy. Đến từ ảo mộng quả bên trong Luyện Đan Sư trong trí nhớ, không chỉ một lần xuất hiện qua cái tên này.

Có lẽ là tức nước vỡ bờ, này Băng Ngọc Quả cũng không có loại kia thực cốt hàn khí, chỉ là có dùng khí nhân nhậ đi người mát lạnh. Trừ đó ra, trong đó nồng đậm tinh lực, so với hạ phẩm tinh thạch mạnh hơn hơn trăm lần.

Một khóa Băng Ngọc Quả nuốt vào, trái cây nhập khẩu tức hóa. Một cỗ trong veo hóa thành vô số đạo lạnh buốt khí tức, những cái này khí tức tán phát đến tất cả xương cốt tứ chi, kia sướng thoải mái cảm giác, phảng phất linh hồn đều đạt được thăng hoa.

Cùng với loại này linh hồn chấn chiến cảm giác, một cỗ nồng đậm mà tinh thuần tinh lực đi khắp toàn thân, gần như không cần đi qua tinh luyện, trực tiếp hòa nhập vào sao phù sao xoáy bên trong.

Nội thị trạng thái, Sở Thần rõ ràng trông thấy, theo kia lam sắc tinh lực lưu hòa nhập vào, sao xoáy xoay tròn tốc độ rồi đột nhiên tăng nhanh rất nhiều, cự ly đột phá lại tới gần một bước.

Mà ở này ra, hấn không có phát hiện chính là, kia chính bắc phương vị màu lam nhậ Thủy Chi Bản Nguyên, nhan sắc đang chậm rãi làm sâu sắc, mang theo một loại như băng tinh sắc thái.

"Xem ra thật đúng là cái bảo địa, chẳng những cứu ta một mạng, liền ngay cả tu luyện chi phí đều chuẩn bị xong." Một khóa Băng Ngọc Quả luyện hóa hoàn tất, Sở Thần cảm thấy phấn khởi.

Nhìn nhìn mặt khác một mai Băng Ngọc Quả, hấn đột nhiên do dự. Có muốn hay không sớm như vậy ra ngoài? Nguyên bản nửa năm sau liền định rồi đi, bây giờ còn có chút không nỡ bỏ nữa nha!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Lâm Khê Nhược cáo biệt

Huyền Băng trong động, thời gian lặng yên không một tiếng động đi qua.

Mỗi một ngày, phía trên đều có cái gì ném, đó là từng khối thịt tươi, rơi xuống giữa không trung đã đông cứng, rơi xuống đến đáy động thời điểm giống như tảng đá cứng rắn, đập được lão cao.

Vì để tránh cho loại này từ trên trời giáng xuống uy hiếp, Sở Thần dứt khoát đem tu luyện địa điểm đem đến đóng băng trong thông đạo, chỉ để lại Mặc Long canh giữ ở cửa động.

Bởi vì liên tục phục dụng Băng Ngọc Quả, lối đi này nhập khẩu không xa hàn khí, đã ảnh hưởng không được hấn. Về phần thâm xử, e rằng một đoạn thời gian rất dài bên trong, đều là hấn vô pháp đặt chân cảm địa.

Mỗi một ngày, Phao Phao đều không chối từ khổ cực khứ hồi đóng băng thông đạo thâm xử, vì Sở Thần ngắt lấy hai khóa Băng Ngọc Quả.

Không ai biết lối đi này nhiều bao nhiêu, bên trong mọc ra ít nhiều Băng Ngọc Quả, Phao Phao đồng dạng không biết. Thế nhưng mỗi một lần tiến vào, nàng cũng có thể mang ra hai mai Băng Ngọc Quả.

Theo cuộc sống kéo dài, Băng Ngọc Quả chất lượng vẫn còn ở tầng lên, mới đầu là vừa mới thành thực, từ từ, có chín mộng đã nhiều năm, ngày nay, đã có chín mộng vài mươi năm trái cây xuất hiện.

Băng Ngọc Quả có thể dùng tại Luyện Đan, đây cũng là tên của nó nhiều lần xuất hiện ở Luyện Đan Sư trong trí nhớ nguyên nhân.

Dùng Băng Ngọc Quả luyện chế băng ngọc đan, chẳng những ẩn chứa cường đại tinh lực, còn có ổn định tâm thần tác dụng. Có thể thật lớn tránh tu vi

đột phá trong quá trình nguy hiểm, đề thăng đột phá tỷ lệ.

Có thể nói, băng ngọc đan hoàn toàn là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu tu luyện thánh đan, mỗi một khóa đều giá trị Liên Thành. Nhất là lấy người có tuổi phần Băng Ngọc Quả làm chủ liệu luyện chế băng ngọc đan, giá trị căn bản vô pháp đánh giá.

Đương nhiên, đây là tới tự Luyện Đan Sư trong trí nhớ tin tức, những tin tức này cự ly hiện tại đã thật lâu xa. Hiện giờ băng ngọc đan là không phải khó được, Sở Thần không rõ ràng lắm.

Bởi vì hần căn bản chưa nghe nói qua, tông môn " thảo mộc cương " bên trong cũng không có về Băng Ngọc Quả ghi lại, đừng nói lấy Băng Ngọc Quả làm chủ liệu luyện chế băng ngọc đan.

Bất luận trân quý hay không, Sở Thần cũng không có tâm tư đi nghiên cứu. Hần hiện tại, chỉ là phung phí của trời đồng dạng, đem từng miếng Băng Ngọc Quả nuốt vào, luyện hóa, không hơn.

Thậm chí thời gian dài, hần cũng không lại nhắm nháp trái cây hương vị, mà là toàn bộ nhai nuốt vào, dù sao không cần nhai cũng hóa.

Thời gian cứ như thế trôi qua, Sở Thần có chút vui đến quên cả trời đất.

Bất tri bất giác, tu vi của hần đã từ lúc ban đầu sao xoáy cánh nhất trọng, tăng lên tới hiện giờ sao xoáy cánh lục trọng. Mà thời gian, e rằng mới đi qua không được bốn tháng.

Khung bố như thế đề thăng tốc độ, để cho hần cảm giác như là giống như nằm mơ, rồi lại thích thú. Như không phải lo lắng đề thăng quá nhanh, khả năng dẫn đến căn cơ bất ổn, hần thật muốn cả đời liên tiếp tục như vậy, ăn nó cái thiên bất tình địa đến, trực tiếp ăn xuất cái Tinh mạch Chiến Thần.

Đương nhiên, những cái này chỉ là tồn tại ở trong tưởng tượng, trong hiện thực căn bản không có khả năng.

Rốt cuộc, tu vi càng cao, cần tinh lực càng là khổng lồ. Trước kia, bốn mai Băng Ngọc Quả đã liền có thể để cho hần đề thăng một tầng thứ, hiện nay, muốn đề thăng một tầng, không có bốn mươi mai hoàn toàn làm không được.

Mấu chốt nhất chính là, Sở Thần phát hiện tiếp sau sản xuất Băng Ngọc Quả niên đại quá cao, vô luận là ẩn chứa trong đó tinh lực, hay là kia mát lạnh khí lưu, đều đã không phải hần có thể trực tiếp tiêu thụ rồi.

Cho nên, sao xoáy cánh lục trọng, hần bắt đầu dĩ ngừng lại.

Mà lúc này đây, hần cũng phát hiện, sao trong phủ kia Thủy Chi Bản Nguyên đã từ lam nhạt biến thành Thâm Lam, giống như ngàn năm giếng cổ chỗ sâu nước, nhiều một loại không nói ra được sâu hàn.

Bởi vì không có cách nào khác tiếp tục tu luyện, kế tiếp thời gian, Sở Thần bắt đầu rồi mặt khác hạng nhất mệnh môn công trình, đó chính là đem trong thông đạo Băng Ngọc Quả chuyển không.

Ý nghĩ là một thật là nhớ phương pháp, nhưng chân chính áp dụng vẫn rất khó khăn. Bởi vì thông đạo thâm xử, Sở Thần căn bản không có cách nào khác tiến vào, chỉ có thể dựa vào Phao Phao hai cái hai cái ra bên ngoài chuyển.

Càng về sau, Sở Thần dần dần liền mặc kệ, dù sao Phao Phao tại cái loại địa phương đó trôi qua tự nhiên, căn bản không cảm giác được lạnh đồng dạng. Hần liền an tâm ngay trước hần người giữ kho, có trái cây tới trực tiếp thu vào nhẫn trữ vật chính là.

Ngẫu nhiên tâm tình hảo, hần hội thương cho Mặc Long một khóa. Về phần Phao Phao, có vẻ như nàng muốn ăn căn bản không cần hỏi đến Sở Thần, những vật này, căn bản đều là nàng vất vả khổ cực vận chuyển ra.

Thứ tốt thấy nhiều, sẽ chậm rãi chết lặng.

Bất luận trong trí nhớ Băng Ngọc Quả như thế nào trân quý, tại lúc này Sở Thần trong nội tâm, chúng cũng chỉ là không quan trọng hoa quả mà thôi, hơn nữa, hay là hần không có thể ăn hoa quả.

Trăm năm, hai trăm năm, 300 năm . . . Liên tiếp tăng lên tới tám trăm năm niên đại. Cổ quái là, niên đại càng cao, cái quả này cái đầu ngược lại là càng nhỏ, càng ngày càng trong suốt.

Đóng băng thông đạo, trôi nổi băng tinh lúc trước, Sở Thần ngồi khoanh chân tĩnh tọa, một cái Phao Phao giống như hộ thuẫn đưa hần bao lại, ngăn cản ngoại giới lạnh thấu xương hàn khí.

Phao Phao vừa mới mang về hai mai hơn tám trăm năm Băng Ngọc Quả, lại đi thâm xử đi. Lúc này, Sở Thần cũng tại yên lặng câu thông ngực nghịch lân, bàn tính toán thời gian.

"Còn một tháng nữa bộ dáng, nghịch lân bên trong Không Gian Chi Lực sẽ một lần nữa bỏ đầy. Hi vọng một tháng này, có thể đem bên trong Băng Ngọc Quả đều vận chuyển xuất hiện đi, băng không, rồi đi thời gian muốn đòi lại."

Trong nội tâm nghĩ đến, Sở Thần không khỏi có chút muốn cười. Người khác đến nơi này, đều là như cha mẹ chết dạng, hận không thể lập tức ra ngoài, ước chừng cũng liền bản thân hần, tới liền không muốn đi a!

Cũng đúng, ai có thể nghĩ vậy đóng băng thông đạo thâm xử, còn có Băng Ngọc Quả loại bảo bối này đâu này?

Cái khác bị giam người tiến vào, không nói đến có dừng khí hay chưa tiến nhập thông đạo, cho dù tiến vào, có thể đi thật xa? Có thể đi đến thâm xử tìm đến Băng Ngọc Quả sao?

Nếu trên đường nhện không được liền ăn kia không thành thực, e rằng trực tiếp liền độc chết.

Nghĩ tới đây, Sở Thần đột nhiên phát hiện mình đối với cuối thông đạo khả năng tồn tại đồ vật tò mò. Nhìn hiện giờ tình hình này, vật kia tồn tại thời gian lâu dài xa, thậm chí tại Bích Tiêu Tông xây dựng tông lúc trước, bằng không, loại này chỗ tốt tuyệt đối không được hấn tới hưởng thụ.

"Đến tột cùng là cái gì đâu này?" Đang muốn được nhập thần, đột nhiên, đáy lòng truyền đến Mặc Long thanh âm.

"Lão đại lão đại, mau ra đây, dường như có người từ phía trên đi xuống."

Sở Thần trong lòng giật mình, này đều đi qua năm tháng, còn giống như thật không có người từ phía trên đi xuống.

"Tốt nhất không muốn là Lôi Tiêu Điện đám người này, bằng không, các người liền tự nhận xui xẻo!" Trong lòng tràn ngập nhàn nhạt sát ý, Sở Thần ngược lại hướng ngoài thông đạo đi đến.

Vừa mới rời đi thông đạo không lâu sau, liền thấy có người một bộ bạch y theo xích sắt từ trên trời giáng xuống, từ kia dưới váy thấp thoáng phong quang, rất tròn trắng nõn đùi ngọc, không hề nghi ngờ, đó là một nữ nhân.

"Một bộ bạch y. . ."

Sở Thần tay phải vịn vào cái cột, tại hấn trong ấn tượng, thích bạch y, cũng liền Ngọc Hàn Yên cùng Quân Lăng, cơ hồ là ngàn năm không thay đổi một tiếng bạch sắc váy dài.

Ngoài ra, Mặc Vũ Hàm kia bách biến yêu nữ, cũng thường xuyên hội ăn mặc bạch y lấp băng son nữ thần.

"Ngọc Hàn Yên? Không có khả năng, kia đóng băng từ hiện tại không biết ở nơi nào khoái hoạt nha. Thời điểm ra đi muốn sống muốn chết, kết quả ta xuất ra đã lâu như vậy, liền tin tức cũng không có."

"Mặc Vũ Hàm kia yêu nữ? Hấn cũng không đúng, nàng tại phía xa Tuyết Nhạn quan, thân là trong quân tướng lĩnh, hấn là không thể vô cớ cách thủ. Như thế, chẳng lẽ là Quân Lăng?"

Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Thần cũng hiểu được Quân Lăng mới có thể ở thời điểm này sang đây xem hấn.

"Chỉ là, nàng tới nhìn cái gì đấy? Xem ta chưa chết?" Nhìn nhìn trong tầm mắt càng ngày càng sáng bó đuốc, Sở Thần trong nội tâm một hồi tự giễu.

Phía trên quần trắng tại phiêu, như hoa đóa, lộ ra thấp thoáng phong quang. Phía dưới, người nào đó ngồi đầu, cái cổ đều đau, chính là gắt gao không chịu cúi đầu, cũng không biết là không phải có cái gì ác tha.

Rốt cục, kia Bạch y nhân rơi xuống đất, đưa lưng về phía, mang theo một đôi tuyết trắng bao tay, một tay còn giữ một cây bó đuốc, bó đuốc xì xì thiếu đốt lên, bắn ra xuất điểm một chút Hỏa Tinh.

"Người đã đến rồi?" Hơn nửa ngày, Sở Thần mới biệt xuất ba chữ, thiếu chút nữa biệt xuất nội thương.

"Ừ!" Một tiếng ngâm khẽ, như mộng nghệ, Sở Thần căn bản không biết là ai thanh âm, liền nghe thờ dài một tiếng nói: "Đây là người về sau muốn ngốc địa phương sao? Lạnh quá, thật yên tĩnh!"

Không hiểu đau thương, không nói ra được trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng cô tịch, tại đây lạnh như băng thế giới lưu chảy.

Sở Thần mặt mũi tràn đầy chán kinh, giống như bị sét đánh đồng dạng, gắt gao nhìn chăm chăm kia cái chưa quay người nữ tử. Đây là một cái vô cùng thanh âm quen thuộc, chỉ là, cũng không thuộc về cho hấn trong tưởng tượng bất cứ người nào.

Rốt cục, nữ tử xoay người lại, mặt mũi tràn đầy phức tạp nói: "Không nghĩ tới là ta đúng không? Kỳ thật, chính ta cũng không có nghĩ đến. Đợi năm tháng, ta đúng là vẫn còn không thể nhện xuống."

Sở Thần trầm mặc, chậm rãi dời mục quang, không biết nên nói cái gì.

Lâm Khê Nhược trên mặt hiện lên một tia tự giễu mỉm cười, khóe miệng nhúc nhích một hồi lâu, mới phun ra bốn chữ, "Người. . . Có khỏe không?"

Vén vén bốn chữ, lại phảng phất dùng hết toàn thân lực lượng.

Sở Thần lần nữa nhìn nhìn nàng, lòng này trong mắt từ trước đến nay kiên định nữ tử, lúc này nhìn qua không duyên cớ nhiều một tia nhu nhược, thấp thoáng có khi còn bé bỏng đáng. gương mặt đó, như cũ mỹ lệ, nhưng thân thể nhìn qua, lại gầy gò đi rất nhiều.

Trầm mặc nửa ngày, Sở Thần nói: "Ta rất khỏe, ngược lại là nguoi, nhìn qua. . ."

"Ha ha, ta xem đi lên là không phải càng đẹp?" Lâm Khê Nhược nở nụ cười, cười đến rất cứng ngắt, có dũng khí không hiểu chua xót ở trong đó.

Sở Thần phẩm không ra loại hương vị này, cũng không biết nàng đã trải qua cái gì.

Lâm Khê Nhược buồn bã nói: "Còn tưởng rằng hạ xuống chỉ có thể nhìn đến một đồng xương trắng đầu, bây giờ nhìn đến nguoi không có việc gì, ta cũng có thể an tâm rồi đi."

Sở Thần nhú mày, lúc này Lâm Khê Nhược để cho hắn có chút xem không hiểu, bọn họ không phải là sinh tử cừu địch sao?

Hắn bị giam cầm ở chỗ này, nàng hẳn là thật cao hứng mới đúng. Như thế nào nhưng bây giờ nói ra loại này mặc danh kỳ diệu lời? Đường như đặc biệt tới cáo biệt đồng dạng.

Lắc đầu, Sở Thần Sở Thần tiềm thức không muốn suy nghĩ nhiều, thần nhiên nói: "Nguoi muốn đi?"

"Ừ." Lâm Khê Nhược gật gật đầu, phảng phất cảm thấy như vậy quá mức mới lạ, lại bổ sung: "Ta phải đi."

"Đi đâu?" Một cổ không nói ra được tâm tình từ trong lòng dâng lên, Sở Thần đứng là vẫn còn hỏi ra.

Lâm Khê Nhược thần nhiên cười cười, cả người nhìn qua thoáng cái nhẹ nhõm hơn nhiều, "Không biết, bốn biển là nhà a!"

Nói xong, không đợi Sở Thần hỏi lại, lại nói: "Thần ca ca, có thể đáp ứng ta một điều thỉnh cầu sao?"

Một tiếng thần ca ca, để cho Sở Thần hào một hồi hoang hốt. Hắn đều nhớ không rõ bao nhiêu năm, nàng chưa từng như vậy xưng hô qua chính mình rồi. Phảng phất, bản thân hắn đều quên, từng có tiểu cô nương như vậy cùng sau lưng hắn, không ngừng hô.

"Chỉ là, bây giờ nói những cái này có ích sao?" Trong nội tâm thở dài, Sở Thần đang muốn mở miệng, lại thấy tiền thân bóng trắng khẽ động, một luồng mùi thơm đập vào mặt.

Còn tại trong kinh ngạc, Sở Thần liền cảm giác mình bị ôm lấy, nhuyễn ngọc thân thể, nhu nhu cánh tay, trên người sợi tóc, không giây phút nào không tại nhắc nhở lấy hắn, trong lòng, là một cái phượng hoa tuyệt đại nữ tử.

Thời gian cứ như vậy ngưng trệ, không biết đi qua bao lâu, Lâm Khê Nhược ngẩng đầu, dừng ở Sở Thần hai mắt, cặp môi đỏ mọng mang theo một tia lạnh buốt khắc ở trên môi, hồi lâu buông ra.

"Ta đi, rốt cuộc sẽ không trở về. Bất quá, ta sẽ cả đời nhớ rõ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tin dữ liên tục

Một câu, nói xong lời cuối cùng, đã nghe không rõ sở.

Sở Thần ngơ ngác, trở mắt nhìn Lâm Khê Nhược quay người, một mình vịn xích sắt rồi đi. Kia dưới làn váy như cũ xuân sắc Vô Biên, hẳn lại hoàn toàn mất hết thương thức hào hứng.

Hồi lâu, hắn cúi đầu xuống, trên người như cũ quanh quẩn lấy nhàn nhạt hương. Phía trước không xa, kia roi mắt ở dưới bó đuốc ánh lửa dần tối, cuối cùng triệt để tiêu diệt.

Bốn phía lần nữa an tĩnh lại, dứt bỏ suy nghĩ, Sở Thần chuẩn bị tiến nhập đóng băng thông đạo.

Không nghĩ tới bước chân vừa mới nâng lên, phía trên liền thấp thoáng truyền đến chân chính âm âm âm thanh.

"Hôm nay ngày mấy? Sao như thế náo nhiệt?" Giống như ếch ngồi đáy giếng, nhìn nhìn cao cao cửa động mở ra vừa nhanh nhanh chóng trên đỉnh, kia một luồng trời qua tức thì sắc trời, hắn thấy có người từ xích sắt trượt xuống, trong nội tâm hảo một hồi nghi hoặc.

Sở Thần dứt khoát ở chỗ cũ ngồi xuống, không bao lâu, đón lấy Dạ Minh Châu quang huy, hần liền thấy được Lai Nhân.

"Chu Hạo nhưng?" Nhìn nhìn kia trương tung tích trong quá trình một cái lực khắp nơi nhìn loạn mặt, Sở Thần mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Không nghĩ tới tới lại là người quen, còn là một giao tình không tệ bằng hữu.

"Ha ha, Sở Thần, ngươi quả nhiên còn chưa có chết, ta đã nói rồi, Hắc Phong Linh truy sát không phải, Mê Vụ Linh cái loại địa phương đó cũng có thể sống lấy xuất ra, ngươi không phải dễ dàng chết như vậy mất." Chu Hạo nhưng tự nhiên cũng nhìn thấy Sở Thần, cách thật xa liền cao hứng hô.

Sở Thần đầu đầy hắc tuyến, cho dù cao hứng, cũng không cần nói như vậy a? Cái gì gọi là hần quả nhiên không chết? Nghe dường như hần nên phải chết đồng dạng.

"Vù vù, lạnh quá, thật không biết ngươi tại sao lại ở chỗ này ngây người lâu như vậy." Vừa rơi xuống đất, Chu Hạo nhưng liền xoa xoa tay, nơi này nhìn xem chỗ đó ngó ngó, phảng phất cái gì cũng tò mò.

Nhìn hần như thế bộ dáng, Sở Thần không khỏi vô lực nói: "Này này, ngươi xác định ngươi là đến xem ta sao? Mà không phải tới khảo sát địa hình?"

Chu Hạo nhưng lúc này mới dừng lại, về mặt ti tiện cười nói: "Đương nhiên là đến xem ngươi là không phải còn sống, thuận tiện nha, khảo sát khảo sát. Vạn nhất ngày nào đó không may mắn cũng bị nhốt ở chỗ này, cũng không đến mức vô kế khả thi đi!"

Sở Thần trong chớp mắt bị đánh bại, lý do này quả nhiên rất tốt, rất cường đại. Phòng ngừa chu đáo đến nước này, hần hôm nay xem như lĩnh giáo.

Hai người ngồi trên mặt đất, Chu Hạo nhưng lại thần thần bí bí nói: "Vừa mới ở bên ngoài gặp gỡ Lâm Khê Nhược, xem ra dường như cũng là từ nơi này ra ngoài. Ta xem năng độ mặt, chẳng lẽ các ngươi. . ."

"Ừ há?" Chu Hạo nhưng hai cái ngón tay cái đối hai cái, thần sắc không nói ra được hèn mọn bi ối, ngược lại có nhìn chung quanh, nếu có điều chỉ nói: "Nơi này tuy lạnh, bất quá thắng tại an tĩnh, vừa không có người. Cúi khô Liệt Hỏa một thiêu, rậm rậm, vạn năm băng cứng đều hóa, ha ha!"

Sở Thần trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đã hôn mê, vì để tránh cho tiến thêm một bước bị Chu Hạo nhưng giết bằng thuốc độc, hần nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Hôm nay tình huống như thế nào? Lúc trước năm tháng không có một người, như thế nào nay Thiên Đô ước hẹn đồng dạng, một người tiếp một người?"

"A, ngươi nói a. Là như thế này, lúc trước bên trong, Lôi Ngạo vẫn còn ở Bích Tiêu Tông, bên ngoài là người của hần, cho nên chúng ta cũng thật không dám làm càn. Hiện tại sao, Lôi Ngạo đi ra, bên ngoài trông coi người gánh không được áp lực, cho nên chúng ta dĩ nhiên là hạ xuống rồi." Chu Hạo nhưng cười nói.

"Lôi Ngạo đi ra? Tình huống như thế nào?" Sở Thần trong lòng tim đập mạnh một cú, vô ý thức có dừng khí cảm giác xấu.

Chu Hạo nhưng không cho là đúng nói: "Ai biết được? Dù sao chính là đi ra. Hần đi lần này, Lôi Tiêu sư huynh rất nhanh cũng rời đi, vội vã, ngay cả chào hỏi cũng không đánh.

Kết quả đầu, Tam Tiêu hiện tại chỉ còn lại Bích Ngưng sư tỷ một người còn tọa trấn Thanh Tiêu Các. Cái khác giữa hai ngọn đỉnh núi 0.0 Quần Long Vô Thủ, càng đầu lợi hại nha. Vốn, Bích Ngưng sư tỷ là chuẩn bị chính mình xuống, chỉ là, năng hiện tại có chút đi không được. Cho nên ta liền chen ngang hạ xuống rồi."

Nói tới chỗ này, Chu Hạo nhưng nhìn nhìn Sở Thần, giống như cười mà không phải cười nói: "Ngươi là không biết a, gần nhất mấy tháng, Bích Ngưng sư tỷ thay đổi cá nhân đồng dạng, sát phạt quyết đoán. Nguyên bản sắp phân loại Thanh Tiêu Các, hiện giờ bên trong một chút tạp âm cũng không có."

"Như vậy sao? Đây là chuyện tốt a. . . Uy, ngươi nhìn ta như vậy làm cái gì? Điều này cùng ta có quan hệ gì, lại không phải ta để cho nàng làm như vậy." Nhìn Chu Hạo nhưng kia vẻ mặt bi ối, Sở Thần hận không thể gõ hần một cái đầu đầy bao.

Quả nhiên, Chu Hạo nhưng cười hắc hắc nói: "Đích xác không phải ngươi để cho nàng làm, bất quá, loại chuyển biến này muốn không có quan hệ gì với ngươi, đánh chết ta cũng không tin."

"Vậy ta liền đánh chết ngươi đi!" Sở Thần tức giận nói.

Nói đùa một hồi, Chu Hạo nhưng thần sắc trở nên nghiêm túc lên, có chút muốn nói lại thôi.

"Có lời gì cứ nói a, ấp a ấp úng cũng không giống như tính cách của ngươi." Sở Thần cười nói, hần cũng không cho là Chu Hạo nhưng hạ xuống chính là vì tới lấy tiêu hần, khẳng định còn có chuyện khác.

"Lần này tới, thứ nhất là nhìn xem ngươi, thứ hai, có vài món sự tình muốn nói với ngươi. Vốn, Bích Ngưng sư tỷ phải không ý định nói cho ngươi, chỉ là ta cảm thấy được, những sự tình này ngươi có quyền lợi biết, cho nên. . ." Trầm ngâm nửa ngày, Chu Hạo nhưng chân thành nói.

Sở Thần gật gù đầu, "Nói đi, mặc kệ cái gì, ta đều nhận được lên."

Chu Hạo nhưng há to miệng, hồi lâu mới nói: "Được rồi! Chuyện thứ nhất, Tiểu Tiêu. . ."

"Tiểu Tiêu làm sao vậy?"

Chu Hạo nhưng lời còn chưa dứt, Sở Thần giống như thay đổi cả nhân đồng dạng, mãnh liệt đứng lên, toàn thân sát khí tràn ngập, một đôi thiết thủ trực tiếp đặt tại Chu Hạo nhưng trên vai, kia nhắm người mà cắn ánh mắt, làm cho người ta không rét mà run.

Chu Hạo nhưng toàn thân lông tơ lóe sáng, chỉ cảm thấy giống như bị một đầu hung tàn cự thú để mắt tới, kia lạnh thấu xương sát khí, mà lấy hấn hiện giờ cao tới Tinh Nguyên Cảnh bát trọng thực lực, như cũ hoàn toàn vô pháp chống cự.

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Hạo nhưng trong nội tâm ngạc nhiên, vốn cho là Sở Thần một kiếm chém giết Lôi Tiêu Điện năm người, lại ngay trước mặt Lôi Ngạo cường sát Lâm Từ Hải tin đồn quá khuyếch đại. Hiện tại mới phát hiện, có lẽ kia căn bản thật sự là.

Mà ở này Huyền Băng động giam cầm năm tháng, Sở Thần thực lực tựa hồ so với trong tưởng tượng tăng thêm sự kinh khủng. Thật giống như. . . Thật giống như người này người tránh như rắn rết chỗ, căn bản chính là tu luyện thánh địa.

Chỉ là, điều này có thể sao? Nếu hấn ra ngoài nói như vậy, chỉ sợ sẽ có một đồng người hận không thể đánh chết hấn a!

Nghĩ nghĩ, Chu Hạo nhưng yếu ớt nói: "Được rồi, liền biết có thể như vậy. Bất quá, ngươi có thể hay không trước buông tay, nghe ta từ từ nói?"

Nghe nói như thế, Sở Thần bất buộc chính mình tỉnh táo lại, ngồi trở lại chỗ cũ. Dù là như thế, trên người hấn như trước đặng đặng sát khí, nhìn qua tùy thời hội bạo khởi giết người.

Chu Hạo nhưng toàn thân mồ hôi lạnh, Alexandre, chậm rãi đem tự mình biết đều nói ra.

"Ngươi nói Tiểu Tiểu mất tích?" Sở Thần nhắm mắt lại, thanh âm lạnh như Thiết thạch.

Chu Hạo nhưng kiên trì gật gật đầu, "Ngươi bị giam tiến vào ngày hôm sau, nàng lưu lại một phong thư, lặng yên không một tiếng động rời đi. Bích Ngưng sư tỷ phải thật nhiều người đi tìm, cũng không có có thể tìm tới."

"Vậy Quân Lăng đâu này? Nàng đều làm cái gì, đừng nói cho nàng ta liền một đứa bé đều xem không ở." Lần nữa mở mắt ra, Sở Thần trong đôi mắt lửa giận hừng hực.

"Tiểu Tiểu lúc rời đi, Quân Lăng sư tỷ căn bản cũng không biết. Nàng ngày đó đi tông môn đại điện. Nghe nói, là nàng dùng sư phó của nàng truyền thừa một mai lệnh bài, mới đuổi rồi vương quốc đến đây hưng sư vấn tội (*) đoàn đặc phái viên sứ giả.

Ngươi không có bị vương quốc người bên kia mang đi, tuy Bích Ngưng sư tỷ cùng Lôi Tiêu sư huynh đều giúp một chút, nhưng trong đó công lao lớn nhất, hay là Quân Lăng sư tỷ. Cuối cùng, lệnh bài kia cũng bị lấy đi." Chu Hạo nhưng giải thích nói.

Sở Thần trầm mặc, sự tình như hấn lúc trước tưởng tượng đồng dạng, hấn bị giam tại Huyền Băng động, đích thực là có người ở vận tác. Chỉ là không nghĩ tới, trong chuyện này nó mấu chốt tác dụng cư nhiên là kia cái một thân một mình Quân Lăng.

"Đây là Tiểu Tiểu để lại tín, viết rõ là cho ngươi. Cho nên chúng ta ai cũng không thấy." Hồi lâu, Chu Hạo nhưng lại đưa lên một phong thư.

Sở Thần mở ra, nhìn nhìn kia xinh đẹp chữ viết, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt.

Rất lâu, hấn mới đưa thư tín thu lại, bùi ngùi thờ dài: "Nha đầu ngọc, đáng giá không?"

Chu Hạo nhưng trầm mặc, lời này hấn tiếp không được. Hấn cũng không có hỏi nhỏ nhỏ đi về phía, đợi Sở Thần bình thường trở lại, mới nói: "Còn có một cái khác tín tức, bất quá ta không xác định ngươi muốn không nên nghe."

"Nói đi, đã đủ hồng bét, cũng không thể còn có càng chuyện không tốt a?" Sở Thần hít sâu một hơi.

Chu Hạo nhưng cảm nhận được một cỗ không hiểu áp lực, thật sự có loại muốn chạy trốn cảm giác, cuối cùng, hấn còn là kiên trì nói: "Năm tháng trước, Tuyệt Nhạn quan Bình bại, mấy chục vạn thiết kỵ, tổn thất hơn phân nửa. . ."

"Tuyệt Nhạn quan Bình bại?" Sở Thần sững sờ, trong chớp mắt sắc mặt đại biến, "Tình huống như thế nào, Thác Thổ Hạo đâu này? Hấn có sao không? Còn có, Mặc Vũ Hàm có sao không?"

"Thác Thổ Hạo Mặc Vân Phong, chiến sự bất lực, nhớ lại qua lại công huân, như cũ đảm nhiệm Tuyệt Nhạn quan thủ tướng, chỉ bất quá. . ."

"Chỉ bất quá cái gì?"

"Chịu lấy Khai Cương Vương tiết chế, tương đương với bị tước đoạt quân quyền." Chu Hạo nhưng chất âm thanh nói. Vốn những sự tình này hấn không muốn nói, cùng hấn cũng không có bất cứ quan hệ nào.

Chỉ là, việc này liên lụy đến ngọc tiêu cung thủ tọa, đó là Tam hoàng tử Lôi Tiêu. Mà hấn Chu Hạo nhưng, chính là ngọc tiêu trong nội cung người, Chu gia, lại càng là Tam hoàng tử trận doanh bên trong một phần tử.

Gần nhất, hấn lại được biết, Sở Thần cùng Tuyệt Nhạn quan có ngàn vạn tia liên hệ, càng cùng Lôi Tiêu một mực ngưỡng mộ trong lòng Mặc Vũ Hàm, có nói không rõ đạo không rõ quan hệ.

Cho nên, việc này hẳn phải để cho Sở Thần biết, tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng hẳn trong lòng chân chính có một loại chờ đợi, hẳn hi vọng Sở Thần có thể có biện pháp giải quyết phá vỡ loại này cục diện.

Chẳng quản, bị giam tại đây không có thiên lý Huyền Băng động, Sở Thần nhìn qua không có bất kỳ thoát khốn khả năng.

Sở Thần trầm mặc, trong nội tâm vô cùng trầm trọng.

Giống nhớ rõ kia cái tuyết rơi phong thành mùa đông, Tuyết Nhạn Quan Trung ương quân trưởng, người kia Nho Nhã nam nhân tại chỗ đó thỉnh hẳn ăn nhà tiệc.

Mặc dù chỉ là mấy cái việc nhà ăn sáng, vài hũ phương pháp sản xuất thô sơ chế riêng cho tũ, nhưng bởi vì lúc trước hẳn viết ở dưới "Trung nghĩa nhân hiếu" mấy cái đại tự, Sở Thần ăn được nhiều như si mê như say sưa.

Sở Thần càng Vô Pháp Vong Ký, trước khi đi, người nam nhân kia trịnh trọng đem bội kiếm gỡ xuống, giao cho trong tay hẳn, giống như giao phó chính mình quý trọng nhất nữ nhi.

"Hai năm . . Hai năm a, hiện giờ, mới bắt quá một năm rưỡi. . ." Nghĩ đến ly biệt trước lời nói, Sở Thần một tiếng thở dài.

Xưa kia quân Nhật thân, hôm nay lại chịu lấy từ địch tiết chế, quân quyền mất hết, đâu chỉ tại chết?

Hồi lâu, Sở Thần lắc đầu nói: "Người không có việc gì là tốt rồi, miễn là còn sống, chung quy có đông sơn tái khởi một ngày. Mặc Vũ Hàm đâu này? Mặc Vũ Hàm như thế nào?"

"Mặc Vũ Hàm. . ." Chu Hạo nhưng yết hầu phảng phất bị kẹt chủ, nửa ngày nói không ra lời, Sở Thần một lòng nhắm trầm xuống.

"Ngày đó người tiến nhập Mê Vụ Lĩnh không lâu sau, Mặc Vũ Hàm một mình rời đi Tuyết Nhạn quan, chọn tuyến đường đi Bích Tiêu Tông, đi vòng muốn đi Mê Vụ Lĩnh tìm người. Kết quả. . . Con đường Hắc Phong Lĩnh thì bị tập kích, về sau, bị giam nhập Vương thành thủy lao thâm xứ. Tội danh, cấu kết tội phạm quan trọng Sở Thần, thông đồng với địch bán nước.

Việc này một mực giữ kín không nói ra, hoàng tử Điện hạ một mực kiệt lực muốn nghĩ cách cứu viện, chỉ là. . . Đến nửa tháng trước, Tuyết Nhạn quan Bình bại, việc này bị thông cáo thiên hạ.

Mặc Vũ Hàm, tội khác Khi tru, đầu tháng sáu sáu giữa trưa, tại ngoài thành điểm tướng đài, chém ngang lưng!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Nghịch lân phá không

"A! Điểm Tương Thai. . . Yêu Trâm. . . Quả nhiên là tốt, thân là tướng lĩnh, không tại Điểm Tương Thai điểm binh, lại phải ở Điểm Tương Thai Yêu Trâm! Càng ngày lúc trước mơ tới đều thật sự là, nguyên lai, này hết thấy nói cho cùng hay là bởi vì ta."

Trong lòng ngọn lửa vô danh bốc lên, lại bị cứng rắn ép xuống, Sở Thần kiệt lực để mình biểu hiện được bình tĩnh, chỉ là kia cái trán bạo khởi gân xanh, cho thấy hẳn ở vào cực độ tức giận.

Hồi lâu, hẳn mới thân nhiên nói: "Ta biết."

"Biết? Có ý tứ gì?" Chu Hạo nhưng sững sờ, lại thấy được Sở Thần trực tiếp đứng dậy, cũng không thấy như thế nào động tác, liền thấy được một cái tịnh lệ bút lông xuất hiện khi lòng bàn tay hẳn.

"Lúc trước để cho người mang Ngọc Hàn Yên thời điểm ra đi nói qua, ta thiếu nợ người một cái nhân tình. Này chi bút, là đặc biệt vì người chuẩn bị, tên là Hàn Mặc thừa lúc vân, hi vọng người không muốn bôi nhọ nó."

Sở Thần nói xong, Hàn Mặc thừa lúc vân bút ô ô rung động, phảng phất cực kỳ không muốn bỏ, cuối cùng, vẫn là tại hư không lòi ra một đường thật dài chơi liệu, bay đến Chu Hạo mặc dù biên.

"Đây là. . . Trần thứ?" Chu Hạo nhưng trong lòng giật mình, trong nội tâm sóng biển trùng điệp. Thứ này tuy hẳn rất thích, cũng rất thích hợp hẳn, nhưng

chung quy quá mức trần quý, hẳn không dám thu.

Đang muốn chối từ, lại phát hiện Sở Thần đã quay người, trực tiếp hướng kia đóng băng thông đạo đi đến.

Một hồi lâu, trong động mới truyền đến thanh âm của hắn, "Đây là người nên được, không cần cảm thấy không có ý tứ. Nếu như có thể, nhớ rõ giúp ta chiếu cố Triệu Hạo. Cảm ơn!"

Một câu truyền ra, rốt cuộc không có bất cứ động tĩnh gì.

Chu Hạo nhưng đem Hàn Mặc thừa lúc vân thu hồi, tâm tư vô cùng phức tạp. Rất nhanh, Huyền Băng trong động lại khôi phục an tĩnh.

Hành tẩu tại đóng băng trong thông đạo, mỗi một bước, dưới chân đều là một cái hố sâu. Kia lồm hạp xuống đầu chân bốn phía, băng cứng bày biện ra từng đạo vết rạn, tựa như cùng Sở Thần phần nộ trong lòng, tùy thời có thể nhện không được bạo phát đi ra.

Tiểu Tiểu rời đi, vì cầu được có thể đưa hắn giải cứu ra đi lực lượng, mang theo cửu Thiên Thần kiểm đồ một mình đi đến mệnh mông thể giới, con đường phía trước chưa biết, sinh tử khó liệu.

Mặc Vũ Hàm bị giam giữ tại sâu thẳm thủy lao, không thấy mặt trời, thời gian đã đi qua đã hơn một năm, lúc này nói không chừng đã không thành hình người.

Mà dựa theo Chu Hạo nhưng thuyết pháp, Lục Nguyệt Sơ Lục, nàng sẽ ở Điểm Tương Thai bị bên trong Yêu Trảm. Hôm nay, cũng đã là đầu tháng năm một. Thời gian còn lại, chỉ có một Nguyệt Linh năm ngày.

"A ~ "

Một ngụm khí lạnh chảy ngược, đầy ngập sát cơ tại trong lòng dâng lên, càng ngày càng nghiêm trọng, Sở Thần hai mắt thần quang tách ra, sát khí đằng đằng.

"Lục Nguyệt Sơ Lục, Điểm Tương Thai!"

...

Đóng băng thông đạo thâm xứ, Phao Phao mang theo hai mai lớn chừng ngón cái Băng Ngọc Quả xuất ra, một trương khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác, cũng không biết là đông lạnh, hay là hưng phấn.

"Ca ca, tất cả thành thực Băng Ngọc Quả đã hái đã xong, đây là cuối cùng hai khóa." Hiển vật quý tựa như đem hai mai Băng Ngọc Quả đưa lên, Phao Phao cùng chờ đợi Sở Thần khích lệ.

"Thực nghe lời, thấy được tối đồ vật bên trong sao?" Sở Thần cười cười, hỏi.

Phao Phao liên tục gật đầu, vẻ mặt hưng phấn nói: "Thấy được, là một khối Băng Nguyệt Thần Thạch. Mặc dù chỉ là rất nhỏ một khối, nhưng cũng là rất giỏi bảo bối a!"

"Băng Nguyệt Thần Thạch?" Sở Thần hơi hơi nghi hoặc, hiển nhiên, hắn chưa nghe nói qua loại vật này, chỉ là, có thể chụp mũi Thần Thạch danh hào, chắc hẳn không phải tầm thường bảo bối.

"Băng Nguyệt Thần Thạch chính là. . . Ai nha, dù sao thật là đồ tốt á. Liền kia một ít khối, liền có thể làm cho người ta có được Hàn Băng bốn nguyên chi lực, còn có thể dễ thăng Tinh mạch phẩm cấp a!" Phao Phao giải thích nói.

Sở Thần tinh thần chấn động, Phao Phao vừa nói như vậy, hẳn ngược lại là nhớ tới, Băng Nguyệt này Thần Thạch hẳn trong trí nhớ là có. Chuẩn xác mà nói, cái kia còn chưa kịp tiêu hóa Luyện Khí Sư trong trí nhớ tồn tại cái danh từ này.

Bốn nguyên chi lực có thể không phải dễ dàng như vậy lĩnh ngộ, Tinh mạch phẩm cấp dễ thăng cũng dị thường khó khăn. Vèn vèn chỉ là từ nơi này hai cái phương diện, Băng Nguyệt Thần Thạch đã là không nổi bảo vật.

Mà ở cao minh Luyện Khí Sư trong tay, Băng Nguyệt Thần Thạch có thể được luyện chế thành cường đại thần binh, uy lực vô cùng. Mà một ít trận pháp đặc biệt, cũng cần dùng đến Băng Nguyệt Thần Thạch.

"Khó trách lối đi này bên trong như thế hàn khí bức người, còn rất dài nhiều như vậy Băng Ngọc Quả, cảm tình có Băng Nguyệt Thần Thạch ở bên trong." Sở Thần trong nội tâm hiểu rõ.

Nghĩ nghĩ nhân tiện nói: "Phao Phao, có nắm chắc làm ra tới sao? Không được cũng đừng miễn cưỡng, an toàn đệ nhất."

"Yên tâm đi, Phao Phao nhất định đem nó mang về, ca ca người liền chờ a!" Thấy Sở Thần quan tâm, Phao Phao lúc này cười nói. Nói xong, thân thể nho nhỏ Tấn Tốc tiêu thất ở trong tầm mắt Sở Thần.

Phao Phao rời đi, Sở Thần nụ cười trên mặt tàn đi. Hôm nay đúng lúc là tháng năm ba mươi, rất nhanh, nghịch lân sắp tràn ngập năng lượng, đến lúc đó là hẳn có thể đi ra.

Mà chuyến đi này, tất nhiên gió tanh mưa máu đầy trời, muốn còn có như thế thời gian yên bình, sẽ không biết là năm nào tháng nào. Có lẽ, trăng kia vô pháp trốn tránh huyết tinh, hán cũng sẽ tùy theo trầm luân.

Lại nói tiếp, Huyền Băng này trong động tuy hoàn cảnh ác liệt, nhưng nửa năm này thời gian, Sở Thần thu hoạch cũng không tệ lắm.

Tu vì ngồi Hòa Tiền, trực tiếp từ sao xoáy cảnh nhất trọng tiến nhập sao xoáy cảnh lục trọng, ngày nay cự ly thất trọng bất quá một bước ngắn.

Tại tu vi ra, Thủy Chi Bản Nguyên cũng có được nhảy vọt tiến bộ, hiện giờ Thủy Chi Bản Nguyên thi triển ra, đã mang theo nồng nặc hàn khí, tuy vô pháp thành băng, lại có không thua tại cuối mùa thu sương lạnh hàn khí.

Trừ ra những cái này đã chuyển hóa làm thực lực thu hoạch, Huyền Mộng Giới bên trong còn có niên đại không đồng nhất Băng Ngọc Quả mấy ngàn mai. Mặc dù trong đó hơn phân nửa muốn làm vì Phao Phao đồ ăn vật, để lại cho hán vẫn là có hơn một ngàn mai.

Rất nhanh, Phao Phao bụng lấy Băng Nguyệt Thần Thạch trở về.

Sở Thần lúc này mới phát hiện, Băng Nguyệt này Thần Thạch thật sự rất nhỏ. Vốn Phao Phao vẫn chưa tới bàn tay hán đại, Thần Thạch này lại bị chỉ có Phao Phao tay như vậy lớn nhỏ.

Băng Nguyệt Thần Thạch hiện lên màu xanh nhạt, chính thể hình thái lại càng là cực kỳ giống một vòng Tân Nguyệt, như thiếu nữ thêu lông mày, cong cong cực kỳ đẹp mắt.

Lúc này, Tiểu Tiểu này Băng Nguyệt Thần Thạch liền phiêu phù ở Phao Phao hai tay trong đó, toàn thân bị một cái trong suốt tiểu Phao Phao bao vây lấy.

Sở Thần rất cho mới đưa mục quang từ nơi này mỹ lệ đồ vật trên dời, chuyển tới trên người Phao Phao. Đây vừa nhìn, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Phao Phao lúc này sắc mặt trắng xám, nguyên bản hồng nhuận cái miệng nhỏ nhắn môi đông lạnh được phát tím, kia khéo léo mỹ lệ đuôi cá đều mất đi ngày xưa linh động, liền đông đưa khí lực cũng không có.

"Ca ca, nhanh. . . Mau đưa nó chịu Huyền Mộng Giới đi vào bên trong." Phao Phao khó khăn nói hết lời, Sở Thần vội vàng đem Băng Nguyệt Thần Thạch thu vào giới, sau đó đem Phao Phao tiếp được.

"Tiểu gia hỏa, nói không muốn miễn cưỡng, ngươi xem một chút ngươi!" Trong lòng bàn tay một mảnh lạnh buốt, Sở Thần cảm thấy đau lòng, có tâm quá lớn, chỉ thấy Phao Phao lạnh run bộ dáng, lại không mở miệng được.

Một hồi lâu, Phao Phao mới khôi phục lại, lấy lòng cười đùa nói: "Ca ca không tức giận nha, ngươi xem, Phao Phao này không hảo hảo sao?"

"Ngươi nha!" Tức giận trừng mắt liếc, Sở Thần đứng là vẫn còn không có cách nào khác tức giận.

Theo Băng Nguyệt Thần Thạch bị bắt lấy, đóng băng trong thông đạo hàn khí rất nhanh tản đi, kia một nhóm cây Băng Ngọc Quả thụ cũng rất nhanh chết héo. Không bao lâu, bốn phía chính là một bộ tàn bại giống như.

Từ trong thông đạo xuất ra, Sở Thần ngồi trên mặt đất, Mặc Long tại đỉnh đầu hán lượn vòng, Phao Phao trực tiếp giắt ở lỗ tai hán, lay động lay động nhảy dấy.

Sở Thần từ từ nhắm hai mắt, một bên cùng chờ đợi nghịch lân khôi phục năng lượng, một bên tiêu hóa lấy những cái kia cũng không từng nghiền cứu qua ký ức.

Rốt cục Băng Nguyệt Thần Thạch, xuất hiện ở nơi trên đường, cũng đã bị định ra tới tạm thời gác lại vận mệnh.

Không phải hán không muốn đề thăng Tinh mạch phẩm cấp, chỉ là, hán hiện tại chính là Kỳ Lân Tinh Mạch làm chủ, dùng Băng Nguyệt Thần Thạch đề thăng Kỳ Lân Tinh Mạch phẩm cấp căn bản cũng không phù hợp, cưỡng ép sử dụng, chẳng những vô pháp đề thăng, ngược lại khả năng hư hao Tinh mạch, bại hoại căn cơ.

Dưới cái nhìn của hán, Băng Nguyệt Thần Thạch tốt nhất dùng để đề thăng Tinh Phủ đang Bắc Phương vị Huyền Vũ Tinh Mạch phẩm cấp.

Huyền Vũ Tinh Mạch chủ nước, Băng Nguyệt Thần Thạch chủ băng, nhìn như bất tương dung, nhưng cuối cùng, băng mặc dù hàn tại nước, lại là nước hơi bị.

Bởi vì lúc trước đủ loại nguyên nhân, Ngũ Thánh Định Thiên Đồ rơi vào Sở Thần Tinh Phủ, cuối cùng thành tựu trung ương Ngũ phẩm Kỳ Lân Tinh Mạch, bốn phương môn hộ bốn Thánh Tinh Mạch, cũng chỉ là thấp nhất phẩm, bình thường căn bản không có tồn tại cảm giác.

Hiện giờ dùng Băng Nguyệt Thần Thạch đề thăng Huyền Vũ Tinh Mạch phẩm cấp, là không thể tốt hơn.

Chỉ là, Băng Nguyệt Thần Thạch mặc dù hảo, lại không phải hán hiện tại có thể tiêu thụ được lên. Không nhìn thấy Phao Phao loại kia thiên phú dị bẩm tiêu gia hỏa, cũng không thể thừa nhận nó hàn khí sao?

Còn nữa nói, từ cân đối góc độ mà nói, hẳn bây giờ căn bản không dễ để thắng bốn phương bốn Thánh Tinh Mạch. Trừ phi, hẳn có đầy đủ tài nguyên, duy nhất một lần đem chúng toàn bộ để thắng.

Bằng không, chỉ một đề thắng một phương nào, vô cùng có khả năng tạo thành mất nhất định, dẫn đến Tinh Phù tan vỡ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Sở Thần cảm giác cự ly chính mình ra ngoài thời gian càng ngày càng gần.

Rốt cục, tại một cái cũ mới giao tiếp tiết điểm, Sở Thần đột nhiên mở hai mắt ra.

Đồng thời, Phao Phao hóa thành một đạo ánh sáng màu lam tiêu thất tại Huyền Mộng Giới chỗ phương hướng. Mặc Long một tiếng ngâm khẽ, lần nữa biến trở về Mặc Long nuốt miệng Mặc Ngọc vòng tay, bọc tại Sở Thần trên cổ tay.

Sở Thần ngẩng đầu, hẳn biết, hiện tại bên ngoài, hẳn là nửa đêm. Ngực nghịch lân đã tràn ngập Không Gian Chi Lực, là thời điểm rời đi.

Một lần cuối cùng nhìn nhìn người này nửa năm son động, hẳn bỗng nhiên đứng dậy, một tiếng quát lớn.

Hàaa...!

Cuồng bạo mà xao động thanh âm không ngừng tại vách núi trong đó quanh quẩn.

Sở Thần ngực cứ thế xuất hiện một cái màu xám lổ xoáy, lổ xoáy lấy nhanh như chớp xu thế biến lớn, mênh mông Không Gian Chi Lực dâng lên, kia cường đại lực hấp dẫn, khiến cho ánh sáng đều bắt đầu vận vẹo.

Bất quá chuyển trong nháy mắt, bạch quang lóe lên rồi biến mất, lần nữa nhìn lại, Huyền Băng trong động đã trống không.

Son Phong Hạo lay động, mắt tinh sáng sửa.

Bầu trời đêm không trăng, thỉnh thoảng có hắc sắc chim chóc bay qua, lưu lại một chuỗi "Oa oa" tiếng kêu, cô tịch mà thê lương.

Cái nào đó trên đỉnh núi phương mấy trăm trượng vị trí, đột nhiên tách ra chói mắt bạch quang, từ xa nhìn lại, cùng ngày đó biên đầy sao không khác.

"Cuối cùng ra!" Phản phật gió núi, Sở Thần mặt mũi tràn đầy hưng phấn, cả người cũng bị một loại điên cuồng chiến ý chỗ bao vây.

Trên thân thể không kịp hạ xuống, trong giây lát Long Ngâm âm thanh vang lên, Mặc Ngọc vòng tay trong chớp mắt biến thành một mảnh đen nhánh Mặc Long, tại trời cao bên trong uốn lượn.

Kia thon dài long thân trực tiếp đem Sở Thần nâng, tùy ý tuyền cái phương vị, trong chớp mắt hóa thành Ô Hắc Tiến Mang tan biến tại phía chân trời.

"Lục Nguyệt Sơ Lục, Điểm Tương Thai! Yêu nữ, ta tới, loại ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ngoại ô tửu quán

Sáng sớm, tảng sáng chỉ kiểm trăm phá Thương Khung, vạn trượng hào quang phá phong, như kéo dài bát ngát núi lửa, theo ánh được trong thiên địa một mảnh đỏ bùng.

Trên quan đạo, cần cù mọi người sớm hành tại trên đường, ngẫu nhiên có tuần mã xe sang trọng nhanh như điện chớp mà qua, lưu lại đầy trời bụi mù, đầy trời phàn nân.

Đột nhiên, "Thu" một tiếng, to lớn Điều Hâu từ không trung lướt qua, hào quang bao phủ xuống, tựa như khoác lên một thân hoa lệ Kim Giáp, Tấn Tộc tiêu thất ở phương xa.

Men theo Điều Hâu dấu chân, quan đạo phần cuối, một tòa thành trì nguy nga đứng vững.

Trên cao quan sát, kia thành trì hùng vĩ, giống như chiếm giữ cự thú, đắm chìm ở màu vỏ quýt Thần Quang (nắng sớm) trong có loại không nói ra được uy nghiêm cùng trầm trọng. Bốn Phương Thành cửa chỗ hướng, trên quan đạo, xe ngựa khuôn vác dây lấy hàng dài, uốn lượn đến phương xa.

Đội tới gần, liền có thể thấy rõ kia cao lớn nguy nga tường thành, cao độ không dưới mười trượng, phẳng phất là cứng rắn nhất đen Thiết thạch đắp nên mà thành, dưới ánh mặt trời phản xạ đục ngầu ô quang.

Mà kia cao vút trên tường thành, phòng giữ quân sĩ năm bước một cương vị, thép thương đứng thẳng, thần sắc nghiêm túc. Thình thoảng, còn có từng con một tuần tra đội ngũ đi qua, chỉnh tề mà trầm trọng tiếng bước chân, giống như trống trận, lúc nào cũng cảnh bày ra chạm đất mặt mọi người.

Nơi này, chính là Lôi Ứng Quốc Vương Thành chỗ —— Lôi Ứng Thành.

Ánh sáng mặt trời chưa dâng lên, Lôi Ứng Thành bên trong cũng đã sớm náo nhiệt lên.

Cùng thường ngày không đồng nhất, nay Thiên Nhất đại sớm, thì có rất nhiều chờ đợi ra khỏi thành người.

Những người này phần lớn chỉ là chút binh dân dân chúng, nữ có nam có, trẻ có già có, duy nhất tương đồng chính là, bọn họ đều mặc lấy quần áo trắng, liền ngay cả yêu nhất xinh đẹp thiếu nữ, mang theo cũng không có trên mỹ lệ trầm hoa.

"Hôm nay cũng thật sự là kì quái, làm sao lại nhiều người như vậy ra ngoài? Thường ngày cũng không như vậy a!" Bắc Thành Môn, một người kiểm tra Thành Vệ Quân sĩ thầm nói.

"Ai nói không phải đâu này? Này sáng sớm, ra ngoài không nói một vạn cũng có năm ngàn a? Đây vẫn chỉ là chúng ta bên này, mặt khác ba chỗ cửa thành đoán chừng cũng không thiếu được." Bên người một quân sĩ nói.

Hai người đang nói thầm, đột nhiên cửa thành bên trong truyền đến chỉnh tề tiếng vó ngựa, rất nhanh, một chiếc xe ngựa xuất hiện trong tầm mắt.

Xe ngựa dung mạo không đặc biệt, nhìn qua cũng đẹp đẽ quý giá mây may không dính nổi biên, nhưng kỳ quái là, hết lần này tới lần khác như vậy một cỗ bình thường xe, phía trước dĩ nhiên là cấm quân thiết kỵ mở đường.

Kia đi ở đằng trước con ngựa cao to ngồi lấy, đương nhiên đó là Vương Thành cấm quân thống lĩnh Chu Tướng Quân.

"Uy phong thật to, này trong xe ngựa đến cùng ngồi liên hệ thế nào với? Vậy mà có thể lao động Chu Tướng Quân ở phía trước mở đường?"

"Mặc kệ người nào, tóm lại, nhất định không phải chúng ta có thể chọc được. Nhanh chóng nói chuyện, làm rất tốt sống!"

Hai người gần như không dám ngừng đầu, liền chóng mặt chóng mặt đem đội nhân mã này cho đi. Duy nhất cảm giác là, kia xe ngựa đi qua thời điểm, tựa hồ mang theo một cỗ say lòng người mùi rượu.

"Điện hạ, ngài dừng tại quất, uống nữa liền thật sự say!" Ra khỏi thành trên xe ngựa, nữ tử về mặt cấp thiết.

Nàng này ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, tóc mây hoa nhan, mặt mày chưa phân, mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là cái khó gặp mỹ nhân. Kỳ quái nhất chính là, từ trên người nàng, tựa hồ tổng có thể thấy được một nữ nhân khác bóng dáng.

Mà nàng khuyên bảo đối tượng, đương nhiên đó là kia cái chủ vị say đến rồi tỉnh rồi mù nam tử.

Nam tử khuôn mặt uy vũ, mặc dù Niên Khinh, lại có loại không nói ra được trầm ổn. Mà nhìn hấn kia một thân tôn quý chỉ đen viền vàng thêu lên kim sắc đại mông áo choàng, hiển nhiên thân phận của hấn không tầm thường.

"Say? Điềm này từ tính là gì? Bỏn hoàng tử không muốn say, uống nhiều hơn nữa cũng sẽ không say. . ." Đối mặt nàng kia khuyên can, nam tử không cho là đúng.

Ít nhất kia sương mù hai mắt, thất đầu lười, cho thấy hấn không hề giống nhìn qua như vậy thanh tỉnh.

Đích xác, nếu là hấn không muốn say, uống nhiều hơn nữa cũng sẽ không say. Chỉ là, nếu như hấn một lòng nghĩ say đâu này?

Đừng quên, hôm nay, không phải một ngày rất bình thường, mà là Lục Nguyệt Sơ Lục!

Mỗi một năm Lục Nguyệt Sơ Lục đều rất bình thường, nhưng năm nay Lục Nguyệt Sơ Lục cũng không đồng dạng.

Bởi vì hôm nay giữa trưa, Vương Quốc Quân thần Thác Thổ Hầu chi nữ Mặc Vũ Hàm, đem ở ngoài thành Diêm Tương Thai Yêu Trâm.

Sáng sớm, vô số binh dân bạch y tổ cáo, tranh nhau ra khỏi thành, vì cái gì, chính là đưa vị này quân thần chi nữ đoạn đường. Hấn mặc dù quý vi hoàng tử, mục đích của chuyến này cũng không ngoại lệ.

Thấy nam tử về mặt si thái, nữ tử than nhẹ một tiếng, không có nhiều lời nữa.

Cùng bên người Lôi Tiêu nhiều năm, nàng như thế nào không biết tâm tư của hấn? Liền chính nàng đều là bởi vì cùng kia Mặc Vũ Hàm dung mạo có vài phần rất giống, mới có thể lưu lại ở bên cạnh hấn.

Chẳng quản nàng muôn vàn nguyện ý, hết sức cho phép, hấn chưa bao giờ động dậy nàng mây may. Mặc dù ngày nay nàng đã năm qua hai mươi, nhưng

như cũ là tấm thân xử nữ.

Đang bởi vì này, nàng mới so với bất luận kẻ nào đều minh bạch trong lòng của hắn đối với Mặc Vũ Hàm tình cảm

Ngày nay, trở mắt nhìn người yêu sâu đậm bị Yêu Trảm, lại cái gì đều không làm được, chỉ có thể một mình trong góc say không còn biết gì, loại đau này, ai có thể thương thức?

"Cái gì đều không làm được a. . . Cái gì đều không làm được. . . Ha ha, ha ha, Hoàng này từ Khi được, thật là uất ức!" Nữ tử đang nghĩ ngợi, Lôi Tiêu bên kia lại si thái nẩy mầm

Nữ tử đang không biết như thế nào cho phải, thỉnh linh một cái thanh âm uy nghiêm truyền vào, "Hiện tại biết uất ức? Sớm làm gì vậy rồi?"

Thanh âm vang ở bên tai, như phá vỡ Hỗn độn một đạo kinh lôi, để cho Lôi Tiêu cũng sợ ở đương trường.

"Đúng vậy, ta sớm làm gì vậy rồi? Ta vốn có thể không cần như vậy uất ức. . ."

Trong đầu không ngừng hỏi mình, dần dần, Lôi Tiêu mục quang trở nên lợi hại, tinh mang bắn ra bốn phía.

Nữ tử đại hỉ, đang muốn nói gì, lại phát hiện Lôi Tiêu lại mơ hồ, một cái lực la hét: "Tửu. . . Tửu, bốn hoàng tử cần càng nhiều tửu!"

Thấy hắn huyền não túi bụi, nữ tử bất đắc dĩ, chỉ phải vén rèm lên nói: "Chu Tướng Quân, Nhục Nhi nhớ rõ Bắc Giao không xa có cái tửu quán. Chúng ta vừa vận phải đi qua, không bằng ngay tại đâu hơi ngưng lại a?"

Chu Tướng Quân không có trả lời, Nhục Nhi lại biết rõ, đây là hắn chấp nhận.

Mặt trời mới mọc mới lên không lâu sau, một đoàn người liền tới đến tửu quán trước.

Tửu quán ẩn tại trong rừng, cự ly chủ đạo việt tầm hơn mười trượng cự ly. Mặc dù cách xa như vậy, trên đường như cũ phiêu đảng nồng đậm mùi rượu.

Tại đây mùi rượu hấp dẫn, những người đi đường không tự chủ được dừng bước lại. Mọi nơi vừa nhìn, liền thấy được kia cao cao, Nghênh phong pháp phối tửu cờ.

Sau đó rất tự nhiên, liền có người bị hấp dẫn qua, hoặc dài say bất tỉnh, hoặc thiên chúc một ngum

"Điện hạ, ngài ở chỗ này chờ, Nhục Nhi đây là mua rượu." Vỗ nhẹ tay của Lôi Tiêu, Nhục Nhi liền muốn xuống xe.

Đột nhiên, một hồi cuồng phong từ bên người thổi qua, nàng theo bản năng vừa nhìn, quả nhiên, chủ kia vị trên sớm đã không có Lôi Tiêu thân ảnh.

"Ai!" Lắc đầu thờ dài, Nhục Nhi chỉ phải bất đắc dĩ hướng tửu quán bên trong đi đến.

Tuy thời gian còn sớm, tửu quán bên trong cũng rất náo nhiệt, cách thật xa liền có thể nghe được khách uống rượu nhóm hào phóng ngôn ngữ.

"Hôm qua đêm xem thiên tượng, không ngoài sở liệu, hôm nay tất có gió yêu ma tàn sát bữa bãi, nói không chừng hội tuyết rơi a!"

"Phốc. . . Vương lão nhị người uống nhiều a? Hiện tại thế nhưng là tháng sáu, tháng sáu làm sao có thể tuyết rơi? Lão tử tại Lôi Ứng Thành xung quanh sinh sống cả đời, cũng từ trước đến nay chưa thấy qua tuyết là dạng gì."

"Ha ha, người này cũng tin, Vương lão nhị nói giỡn đó!, nhìn tại người đem Ca mấy cái chọc cười phân thượng, phần thưởng người một chén rượu uống!"

Nhục Nhi đi đến tửu quán công môn, liền thấy được trên mặt bàn đứng một người, nghĩ đến chính là cái kia Vương lão nhị. Ở bên cạnh hắn, thì vây quanh một đám người, hiển nhiên đều là nghe hắn nói cười.

"tháng sáu tuyết? Ai mà tin đầu, quả nhiên khô hài đòi uống rượu a!" Nhục Nhi xì mũi coi thường, đang muốn hướng bên trong đi tìm Lôi Tiêu.

Đột nhiên, kia Vương lão nhị thần thần bí bí nói: "Các người cũng đừng không tin, lúc này lão Nhị ta nói đều thật sự là."

"Xuyt!" Mọi người nhao nhao khinh bỉ.

Wương lão nhị không chút nào chú ý, hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: "Tuyết này có thể không phải đồng dạng tuyết, là Tuyết Nhạn Quan tuyết."

"Tuyết Nhạn Quan tuyết?" Nhục Nhi trong lòng chấn động, nhất thời đã quên chuyển bước.

Lúc này trong mắt nàng, kia Vương lão nhị nghiêm nhiên đã hóa thân thành một cái đại ả vào thành phố cao nhân. Lại không nghĩ rằng, căn bản chính là hắn nghe lầm, "Huyết" cùng "Tuyết" cùng âm, nhưng căn bản chính là hai chuyện khác nhau.

Lúc này, liền có người hiểu chuyện hỏi: "Tuyết Nhạn Quan tuyết? Tuyết Nhạn Quan tuyết làm sao có thể bỏ vào Lôi Ứng Thành này tới?"

"Đúng vậy a đúng vậy a, nếu người nói thật tốt, vậy lại phần thưởng người một chén. . . Không, hai chén nữa." Có người đuổi kịp nói.

Vương lão nhị đứng dậy, vượt vượt Tiểu Hồ Từ, về mặt cao thâm mạc trắc, một hồi lâu mới nói: "Là kia Tuyệt Nhận Quan Minh châu, đem Tuyệt Nhận Quan tuyệt cho đưa đến chúng ta Lôi Ứng Thành."

Nói qua, sợ người chung quanh không hài lòng, kia Vương lão nhị lại nói: "Vài ngày trước không phải truyền ra tin tức sao, Lục Nguyệt Sơ Lục, Điềm Tương Thai, Mặc Vũ Hàm Yêu Trâm Mặc Vũ Hàm này, chính là Tuyệt Nhận Quan Thác Thổ Hầu con gái một. Các người nói, nàng nếu chết rồi, là không phải đem Tuyệt Nhận Quan tuyệt cho dẫn tới Lôi Ứng Thành?"

Mọi người sững sờ, có người bất mãn nói: "Vậy Mặc Vũ Hàm bị Yêu Trâm, cũng sẽ không tuyệt rồi a? Nhiều lắm là chính là đồ máu, tuyệt này cùng huyết. . ."

Nói qua, người này ngại ngần cả người. Đây "Tuyệt" cùng "Huyết" tuy là hai chuyện khác nhau, nhưng Vương lão nhị dường như cũng từ trước đến nay chưa nói qua liên nhất định là thiên thượng ở dưới tuyệt a?

Phản ứng kịp, mọi người nhao nhao khinh bỉ Vương lão nhị giáo hoạt, cố ý nói dối bọn họ.

Mất thấy đến bên miệng từ lại đã bay, kia Vương lão nhị quýnh lên, cũng bất chấp khác, lại nói: "Vậy lão Nhị ta nói hơi lớn hỏa nhi không biết nội tình như thế nào?"

"Nội tình? Đi, chỉ cần người không gạt người, nói đều thật sự là, vậy chúng ta liền mời người uống rượu." Có người hào khí nói.

"Một lời đã định!" Vương lão nhị tinh thần đại chấn, nhìn chung quanh về sau nhỏ giọng nói: "Vậy ta nói, các người cũng đừng nói ra ngoài. Ta nghe nói a, Mặc Vũ Hàm này không phải là bị người cho bắt lấy, mà là bị một đám quái vật cho bắt lấy."

"Quái vật? Quái vật gì? Ta nói Vương lão nhị, người nói điểm đáng tin cậy được hay không?"

Thấy có người không tin, Vương lão nhị nóng nảy, "Ta nói thật sự là, có lúc trời tối ta trong núi hái thuốc, nửa đêm lên đi tiểu, thấy được có người thân điều đầu còn mọc ra cánh quái vật từ đỉnh đầu bay qua, khi đó vật kia trong tay liền bắt lấy một cái nhìn qua rất nữ nhân xinh đẹp.

Lúc ấy ta sợ tới mức phải chết, bắt quá rất kỳ quái, vật kia dường như không thấy được ta đồng dạng, trực tiếp liền bay mất.

Lúc ấy ta cũng không có suy nghĩ nhiều, kết quả vài ngày sau đến nội thành vừa nhìn, kia dân ra tới bỏ cáo, ảnh chân dung cùng đêm đó ta nhìn thấy nữ nhân giống như đúc. Chính là Thác Thổ Hầu chi nữ —— Mặc Vũ Hàm"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Thảng sáu tuyệt

Vương lão nhị nói xong, ai cũng không nói gì, hết lần này tới lần khác một người mặt mũi tràn đầy chán kinh hô lên: "A? Thật là có loại quái vật này? Ta còn tưởng rằng là gạt người đây này!"

"Người gặp qua loại kia quái vật?" Thấy thế, mọi người vội vàng đặt câu hỏi.

Người kia bận rộn khoát tay: "Ta cũng không gặp qua, bắt quá có cái họ hàng xa tại trong quân làm việc, một lần uống rượu thời điểm, hắn nói Tuyệt Nhận Quan Bình bại, căn bản không phải thua ở từng quốc gia cô tạp chủng trong tay, mà là thua ở những quái vật này trong tay."

Lời này vừa nói ra, đám người kia tất cả đều ngại ngần cả người.

Còn chưa kịp tiếp tục thảo luận, trong giây lát một cỗ cuồng phong cuốn, mang theo lạnh thấu xương sát khí, mọi người không khỏi kinh hãi lạnh mình, sắc mặt hoảng sợ.

Đúng lúc này, một cái khàn khàn thanh âm vang lên: "Được, nói hay lắm, tiếp tục, tất cả Tuyệt Nhận Quan đánh một trận sự tình bổn đại gia đều cảm thấy hứng thú."

Vừa dứt lời, hai cái sâu sắc màu nâu vò rượu bay lên trời, giả vờ tràn đầy từ địch, trùng điệp rơi vào Vương lão nhị đứng trên mặt bàn.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt, một cái Hắc y đầu lạp người đưa lưng về phía mà ngồi, một chén tiếp một chén, nửa khắc chưa từng ngừng.

Phảng phất phát giác được ánh mắt của mọi người, kia khàn khàn thanh âm lần nữa vang lên: "Tiểu nhị, trở lên mười đàn."

"Mười đàn! Ti. . ."

Mọi người líu lưỡi, người này cũng quá có thể uống a?

Lại không quản những người này như thế nào kinh ngạc, Nhược Nhi lại là nở nụ cười. Bởi vì nàng rốt cục trông thấy Lôi Tiêu, vừa vặn ngồi ở đó Hắc y đầu lạp người đối diện.

Trong lòng biết lúc này không thể đi quấy rầy hắn, nàng liền gần đây tìm trượng không cái bàn ngồi xuống.

Vừa vặn kia ôm bình rượu tiểu nhị từ bên người đi qua, vừa đi vừa lắc đầu: "Từ ngày hôm qua giữa trưa một mực uống được rảnh rồi hiện tại, cứ nhiên cũng không có say, ta đều nhìn say. . ."

Nghe xong lời này, Nhược Nhi lúc này nhìn không được bật cười, "Thật là một cái cổ quái người, cũng khó trách Điện hạ kia một bàn đều không đi hết lần này tới lần khác đi chỗ đó một bàn, cảm tình là bình rượu đánh lên bình rượu."

Hắc Y Nhân đối diện, Lôi Tiêu cũng không ngẩng đầu lên, không chút khách khí cầm một vò rượu liền hướng trong miệng rót.

Hắc Y Nhân cũng không nói chuyện, vẫn một chén tiếp một chén, tốc độ kia đúng là so với Lôi Tiêu không chút nào chậm.

Lôi Tiêu vốn là một bụng phiền muộn, lúc này đương nhiên không thể nhận thua, uống đến lại càng nhanh. Kết quả kia Hắc Y Nhân như trước hờ hững, một chén tiếp một chén.

Thẳng đến hắn một vò uống xong, kia Hắc Y Nhân mới khàn khàn nói: "Đó là của ta tửu."

"A, người có thể thỉnh những người kia uống, vì cái gì không thể mời ta?" Lôi Tiêu không cho là đúng.

"Bọn họ bỏ ra thù lao." Hắc Y Nhân thản nhiên nói.

"Liền những cái kia chuyện hư hỏng?" Lôi Tiêu khinh thường nói.

"Chuyện hư hỏng?" Hắc Y Nhân có chút dừng lại, rất nhanh nói: "Nếu như người có thể nói những cái này chuyện hư hỏng, rượu này bắt chấp mọi thứ tửu có thể tất cả đều đưa người."

Lôi Tiêu trong ánh mắt hiện lên một tia tinh mang, trước mắt thần bí nhân này để cho hắn sinh ra một cỗ mãnh liệt hiếu kỳ. Chỉ tiếc, kia dưới mũ rộng vành rủ xuống lụa đen, để cho hắn căn bản thấy không rõ đằng sau người gương mặt.

"Tửu quán tửu coi như xong, tại đây một vò a, uống xong còn có chuyện quan trọng." Lôi Tiêu nói, nói xong một lần nữa cầm đến một vò rượu nói: "Một vò rượu, một sự kiện. Người có thể tùy tiện hỏi, có thể nói cho người ta đều báo cho người."

"Được!"

Lời ít mà ý nhiều, một chữ, hai người từng người trong đầu buồn bực uống rượu.

Rất nhanh, Lôi Tiêu trên tay cái bình đã sạch sẽ, trực tiếp dùng tay áo sát qua khóe miệng nói: "Hỏi đi!"

"Tuyệt Nhạn Quan đánh một trận vì sao hội bại?" Hắc Y Nhân nói.

Lôi Tiêu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ là thản nhiên nói: "Việc này nói rất dài dòng."

"Vậy nói ngắn gọn."

Lôi Tiêu hít sâu một hơi, mục quang trở nên thâm thúy lên.

"Năm nay một tháng, hoàng thất chiếu lệnh Tuyệt Nhạn Quan quân coi giữ, buông tha cho dĩ vãng cố thù sách lược, chủ động xuất kích, đánh từng quốc gia cỏ."

Lôi Tiêu dừng lại, Hắc Y Nhân mở vò rượu đẩy đi qua.

Ngăn ngừa trầm mặc, Lôi Tiêu tiếp tục nói: "Thác Thổ Hầu không hổ là Vương Quốc Quân thần, dụng binh như thần, một đường công thành nhổ trại, Tuyệt Nhạn Quan thiết kỵ khí thế như cầu vồng. Mặc dù quân lực quân bị không chiếm ưu thế, như cũ tại trong vòng ba tháng, công hãm thành trì cửu tòa. Cự ly mười thành một bước ngăn."

Mà Thác Thổ Hầu muốn công hãm thứ mười thành, chính là từng quốc gia cỏ Vương Thành cuối cùng một tòa che chắn, Thanh Sa Thành."

"Thanh Sa Thành, đã từng là cổ chiến trường, vô số thi cốt mai táng trong đó, còn gọi là chôn xương địa phương. Trận chiến này tình thế tốt, Tuyệt Nhận gót sắt thắng lợi trong tầm mắt. Thế nhưng, đột nhiên xuất hiện một đám quái vật để cho tất cả hết thảy đều hóa thành bột nước.

Tại những cái kia hung tàn quái vật công kích đến, Tuyệt Nhận Thiết Kỳ tổn thất thảm trọng, ba mươi vạn đại quân, chỉ vẹn vẹn có hơn mười vạn rút về Tuyệt Nhận Quan. Gần hai mươi vạn tướng sĩ phơi thây chôn xương địa phương."

Nói xong, Lôi Tiêu không nói thêm lời nào, chỉ là một cái lực uống rượu giải sầu.

Hắc Y Nhân đầu chén cánh tay hiểm thấy ngưng lại, hồi lâu mới một lần nữa đem chén đầu đến bên miệng, trầm giọng nói: "Tin đồn hoàng đế bệ hạ hùng tài đại lược, từng không chỉ một lần hạ lệnh Tuyệt Nhận Thiết Kỳ phát binh từng quốc gia cô, nhưng mỗi một lần cũng bị Thác Thổ Hầu chống lại. Vì sao lần này?"

"Đây là vấn đề thứ hai. Bất quá ta có thể trả lời ngươi. Bởi vì dựa theo Khai Cuồng Vương đề nghị, hoàng thất chiếu lệnh bổ sung một cái điều kiện, nếu là Thác Thổ Hầu có thể công hãm từng quốc gia cô mười ngàn thành trì, thì tội nữ Mặc Vũ Hàm vô tội phóng thích."

Nói xong, Lôi Tiêu một ngụm đem đàn bên trong tàn tửu uống cạn, sau đó "Khoe khoang" một tiếng, vò rượu bị nện toái trên mặt đất, Lôi Tiêu vờn người đứng dậy, toàn thân mang theo không nói ra được hận ý.

Nhược Nhi cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy. Hắc Y Nhân đập bàn lên, tuy cách lựa đen, Nhược Nhi như trước có thể cảm giác được kia nóng rực mục quang, chết thật chết nhìn mình chăm chăm.

"Vị này. . . Tiên bối, ngươi nhận thức Nhược Nhi sao?" Vịn Lôi Tiêu, Nhược Nhi sợ hãi nói.

Nhìn nhìn kia trương tình xảo mặt, Hắc Y Nhân trầm mặc, một hồi lâu mới ngồi xuống, khàn khàn nói: "Còn đạo cổ nhân đến, không nghĩ tới. . . Xin lỗi, tại hạ nhận lầm người, cô nương chớ trách."

Nhược Nhi cười lắc đầu, lúc này Lôi Tiêu nói: "Không biết có hay không vừa thấy như xưa, các hạ tổng cho ta một loại rất cảm giác quen thuộc. Chẳng biết có được không lưu lại tục danh? Ngày khác nếu có duyên nhìn thấy, cũng tốt thoả mái chè chén."

Hắc Y Nhân từ chối cho ý kiến, hồi lâu mới nói: "Gặp lại hà tất từng quen biết? Đa tạ Điện hạ báo cho biết nhiều như vậy, một đường đi được!"

Lôi Tiêu nhìn thật sâu kia Hắc Y Nhân liếc một cái, cuối cùng không có nói cái gì nữa, theo Nhược Nhi cùng nhau đi.

Từ quán bên trong như cũ ồn ào náo động, bất tri bất giác, mặt trời lên cao.

Hắc Y Nhân đột nhiên đứng dậy, không nói tiếng nào đi ra ngoài.

Tới gần Vương lão nhị kia một bàn, hắn đột nhiên nói: "Ngươi không có nói sai, coi như là tháng sáu, nên tuyết rơi thời điểm cũng sẽ tuyết rơi."

Nói xong, Vương lão nhị đám người ánh mắt nghi hoặc, Hắc Y Nhân chậm rãi tiêu thất.

"Sách, bệnh tâm thần, có quỷ mới tin tháng sáu hội tuyết rơi!"

"Đúng đấy, cho rằng quãng hai vò rượu liền có thể nói hưu nói vượn sao?"

"Đi, mặc kệ hắn, chúng ta đón lấy uống."

Một đám người bày mồm tám lưỡi mà thảo luận khinh bỉ, bầu không khí lần nữa thân thiện lên. Không biết đi qua bao lâu, đột nhiên một hồi gió lạnh đánh úp lại, một người kinh hô: "Tuyết rơi, thật sự tuyết rơi, thật lớn tuyết!"

...

Bắc Phong thổi Tuyết Lạc, tịch tịch trong tuyết người.

Xuất ra thì còn mặt trời rực rỡ cao chiếu, chỉ chuyển mắt, đã long ngồng bay tán loạn, trong thiên địa một mảnh trắng thuần.

Tháng sáu tuyết!

Quả thật là tháng sáu tuyết!

Không phải thiên cổ kỳ oan, chính là Thương Thiên đồ trắng!

Mênh mông tuyết sắc, một cái Hắc Y Nhân một mình bước chậm trong tuyết, nhìn qua vô cùng cô tịch, phảng phất đang ở một cái khác thế giới, không ai có thể đến gần, hắn chạy không thoát.

"Gia gia gia gia, ngươi xem kia cái thúc thúc thật kỳ quái, một mình hắn đi, người chung quanh cũng không dám tới gần đó!"

"Nha đầu gối, không nhìn thấy vậy thúc thúc trong tay dẫn theo kiếm sao? Xem ra liền không phải người bình thường a!"

"Phải không? Vậy hẳn là gia gia thường nói người giang hồ, hay là những truyền thuyết kia bên trong phi thiên độn địa Tinh mạch võ giả đầu này?"

"A... ~ cái này sao, nhìn qua như là người giang hồ nhiều một chút."

"Khanh khách, gia gia là không phải lại muốn nói, từng cái mang đến mũ rộng vành, phía dưới đều có một Trương Phi cùng tấm gương gương mặt? Chính là bởi vì có những cái này thần bí mà nhiệt huyết gia hỏa, giang hồ mới có thể hiển lộ vô cùng đặc sắc?"

"Người nha. . . Ai, đừng chạy đừng chạy, nha đầu gối mau trở lại."

Tổ tôn hai người trò chuyện phải hảo hảo, kia một cách tinh quái tiểu cô nương đột nhiên liền hướng kia Hắc Y Nhân chạy tới.

"Thúc thúc, người mũ rộng vành trên rơi đầy bông tuyết, đều biến thành bạch sắc rồi." Hắc Y Nhân đang đi được hảo hảo, trong lúc lơ đãng một cái trẻ con khí đích thanh âm từ phía sau truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái ước chừng tám tuổi tiểu cô nương, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì đột nhiên xuất hiện tuyết rơi trở nên đỏ bừng. Một đôi con mắt lớn trực câu câu nhìn chăm chăm hẳn, trong đó tràn ngập hiếu kỳ.

Hắc Y Nhân ngồi xổm người xuống, trong tay cứ thế xuất hiện một bộ y phục, nhẹ nhàng choàng tại tiểu cô nương trên người, mang theo nhàn nhạt tiểu ý nói: "Trợn mắt nhìn cũng liền trợn mắt nhìn. Ngược lại là người, như vậy xuất ra liền không lạnh sao?"

Tiểu cô nương ngơ ngác, nhìn nhìn kia song vì chính mình trời vào túi áo tay, ngây thơ nói: "Nha Nha lạnh a. Bất quá gia gia nói, hôm nay có cái rất tốt Đại Tỷ Tỷ cũng bị giết chết, chúng ta làm không là cái gì, chỉ có thể đi đưa nàng đoạn đường. Cho nên, cho dù lạnh Nha Nha cũng phải chống đỡ hạ xuống."

"Thật là một cái ngu ngốc cô nương, người lại không nhận ra kia cái tỷ tỷ, người làm sao biết nàng được phải không được? Hơn nữa, người đưa nàng nàng cũng sẽ không biết a!" Hắc Y Nhân cười nói.

Nói chưa dứt lời, vừa nói tiểu cô nương này cư nhiên tức giận, tức giận mà nói: "Đại Tỷ Tỷ đương nhiên được, bằng không thì nhiều người như vậy đại thật xa tới đưa? Gia gia nói, Đại Tỷ Tỷ là tốt người, Đại Tỷ Tỷ phụ thân cũng là người tốt, không có bọn họ, Nha Nha không thể như vậy an tâm ăn cơm ngủ cùng chơi đùa."

Còn có, cho dù Đại Tỷ Tỷ không biết Nha Nha đi đưa nàng, nhưng Nha Nha tự mình biết a! Gia gia từ nhỏ liền báo cho Nha Nha, lương tâm là mình, làm không có làm, có nên hay không làm, nó sẽ biết."

Nhìn nhìn Nha Nha hai tay chống nạnh, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ bộ dáng, Hắc Y Nhân trầm mặc.

Đúng vậy a, liền tám tuổi tiểu cô nương đều minh bạch đạo lý, vì cái gì nhiều người như vậy không rõ? Quyền thế, địa vị thật sự trọng yếu như vậy? Vì những cái này, liền lương tâm cũng không muốn sao?

Được một hồi, Hắc Y Nhân mới sờ lên Nha Nha đầu, "Thực nghe lời, Nha Nha, người tin tưởng thúc thúc sao?"

"Tin tưởng a. Gia gia nói, từng cái mang đến mũ rộng vành, phía dưới đều là một Trương Phi so với tấm gương gương mặt, bọn họ thần bí, bọn họ nhiệt huyết. . ." Tiểu cô nương huyền diệu nói một đồng. Hắc Y Nhân dờ khóc dờ cười.

"Tin tưởng thúc thúc, vậy ở phía trên giọt một giọt huyết." Hắc Y Nhân trong tay xuất hiện một cái tiểu hồ lô.

"Thật xinh đẹp tiểu hồ lô, bất quá, được hay không được không muốn nhỏ máu a, Nha Nha sợ đau. . . Được rồi, Nha Nha nhỏ máu là được!"

Nhỏ máu, Nha Nha thuận lợi đem hồ lô tiếp nhận. Hắc Y Nhân đang muốn đứng dậy rời đi, rồi lại bị Nha Nha kéo lại.

"Thúc thúc, Nha Nha có thể nhìn nhìn dáng vẻ của người sao?" Nha Nha cắn ngón tay.

"Chỉ cần người không sợ, đương nhiên có thể!" Hắc Y Nhân cười nói.

"Nha Nha không sợ."

Hắc Y Nhân vén lên khăn che mặt, Nha Nha nhất thời hoan hô, "Thúc thúc thật đẹp a, gia gia gia gia. . ."

Loại Nha Nha lời kéo tóc trắng xoa gia gia lần nữa quay đầu lại, lại phát hiện kia Hắc Y Nhân sớm đã không còn.

Chỉ là tại đây khóa còn nhỏ trong tâm linh, màu đen kia dưới mũ rộng vành khuôn mặt Niên Kinh, tại đây tuyết rơi bay tán loạn tháng sáu, vĩnh viễn định dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Song Long hội

Lôi Ung Thành Bắc Giao mười dặm, to lớn diễn Binh trận lằng lằng ngổ ngổ ẩn tại gió lạnh bạo tuyết bên trong.

Lối vào, từng dãy quân sĩ giống như nguội lạnh băng điều, cầm trong tay Trường Qua, người mặc Thiết Giáp, đảm nhiệm cuồng phong cuốn, bạo tuyết vào đầu mà không chút sứt mẻ mặt không đổi sắc.

Lướt qua nhập khẩu, diễn Binh trong tràng vô cùng trống trải. Đang ở đó tuyết trắng mịn màng chính giữa, một tòa hắc sắc đài cao tần ra trang nghiêm Thiết Huyết khí tức, đứng sừng ở tuyết thiên trong đó.

Này, chính là Điem Trương Thai.

Đế vương đưa tửu, tướng soái diêm binh, tráng sĩ xuất chinh, hết thấy, đều là từ nơi này bắt đầu.

Đồng!

Tĩnh lặng bên trong, đột nhiên một tiếng bạo vang, giống như sấm rền, thanh âm xuất xứ, lông ngỗng tuyết rơi xoáy lên lốc xoáy, cứng rắn bị buộc bức bách mở đi ra.

Đồng!

Một tiếng không kiệt, lại một thanh âm vang lên lên. Giống như chồng lên sóng biển, trùng kích, mặt đất dày đặc tuyết động hơi bị chấn động, phương viên tầm hơn mười trượng, khắp nơi hất bụi.

Đồng, đồng, đồng, đồng. . .

Tiếng vang càng ngày càng dồn dập, phảng phát căn bản dừng không được.

Điem Trương Thai, cơ nổi cục mạnh mẽ Mãnh Sĩ tạt vũ Như Phong, trong tay một đôi hỏa hồng sắc dùi trống, giống như thiêu đốt dung Nham Cự chùy, hung hăng đụng vào cự cổ phía trên.

Liên tiếp cừu thanh âm, xao động tiếng trống tầng tầng chồng lên. Mãnh liệt sóng xung kích lấy dễ như trở bàn tay xu thế, điên cuồng hướng bốn phía lan tràn. Chỗ qua, tuyết động đầy trời.

Tiếng trống xuyên thấu trùng điệp tuyết màn, vô hạn hướng phương xa kéo dài. Bất kỳ nhưng, kia từng cái một Trường Qua Thiết Giáp chỉ sĩ mục quang càng thêm lợi hại, thân hình càng thêm thẳng.

Chỗ xa hơn, từng cái một nam nữ lão ấu tụ tập mà đến hắc sắc hàng dài đột nhiên tại đây trước mắt tổ kiết thế giới dừng lại.

Từ trước đến nay Điem Trương Thai trống vang, mang cho mọi người đều là đầy ngập nhiệt huyết, chí khí không thù. Nhưng hiện giờ, một tiếng này âm thanh cự cổ Lôi Âm, mang đến cũng chỉ có chết lặng, bi thương, tựa như này thảng sáu tuyết!

Mang theo một cổ thâm trầm đau thương, hàng dài bắt đầu chậm rãi hướng trước phương hướng di động.

Trong đội ngũ, Nha Nha lôi kéo gia gia tay, không ngừng đang tìm kiếm kia cái mang theo mũ rộng vành Hắc Y Nhân, lại như thế nào cũng tìm không được.

Đột nhiên, trong gió tuyết đại địa bắt đầu run rẩy, về sau liền một phát không thể thu thập.

Tiểu cô nương vừa nghiêng đầu, chỉ thấy phương xa mênh mông phía chân trời, đột nhiên xuất hiện một đạo màu đỏ hồng lưu.

Đó là một con Kỵ Xích Sắc Thiết Kỵ, huyết nhuộm chiến mã, huyết nhuộm Thiết Giáp, huyết nhuộm trường thương, hết thấy, đều tràn ngập một cổ huyết khí tức.

Cách thật xa, kia lằng lẹ sa trường khí tức liền đập vào mặt, chấn động nhân tâm sáng ngời thần dòi, sắc mặt trắng bệch.

Huyết Long giường nanh múa vuốt, dữ tợn mà qua. Hồi lâu, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, âm thầm nghĩ mà sợ không thôi.

"Gia gia, kia đều là người nào đây nè? Bọn họ nhìn qua được hung, thật đáng sợ!" Bước tới, Nha Nha ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

"Vậy là Khai Cường Vương Phủ Xích Huyết Kỳ, là vương quốc tinh nhuệ nhất thiết kỳ nhất." Gia gia đáp, đục ngầu trong đôi mắt mang theo một tia nghĩ một đằng nói một nẻo tang thương.

Nha Nha lý giải không được loại này tuế nguyệt ngưng tụ tâm tình, chỉ là "A" một tiếng, lại hiểu kỳ nói: "Gia gia không phải nói Tuyết Nhạn Quan Bạch Tuyết Kỳ mới là tinh nhuệ nhất thiết kỳ sao? Xích Huyết Kỳ cùng Bạch Tuyết Kỳ, đến cùng cái nào lợi hại hơn nha?"

"Cái này. . . Cháu gái ngoan, lần này nhưng làm gia gia cho hời khó!" Gia gia nở nụ cười, mặt mũi tràn đầy khe nứt nếp nhăn bên trong cất dấu thật sâu bất đắc dĩ.

Nha Nha không có tiếp tục ở đây cái vấn đề trên dây dưa, rất nhanh thay đổi vấn đề nói: "Vậy gia gia người nói, những cái này trừng mắt thúc thúc, bọn họ cũng là tới đưa Đại Tỷ Tỷ đó sao?"

"Này. . . Chắc là vậy a!" Gia gia mục quang mắt tự nhiên dờn, cuối cùng, hần không đành lòng để cho một cái ngây thơ hài tử quá sớm thấy rõ này tàn khốc thế giới.

Xích Huyết Kỳ đi qua không lâu sau, từng chiếc xe sang trọng ngựa thiếp thân mà qua, móng ngựa cùng bánh xe tóe lên tuyết đọng, cùng bùn nhão, tung tóe những cái kia trốn tránh không kịp mọi người một thân.

Vì vậy, này tháng sáu tuyết thiên càng thêm rét lạnh, không riêng gì trên người, liền Liên Tâm, đều là mát.

Nha Nha cuối cùng không có hỏi lại, nàng cũng nhìn ra, gia gia tâm tình không cao.

Mà cho dù là ở lại Vương Thành xóm nghèo, nàng như trước minh bạch, những cái kia ngăn nắp xe ngựa, tất nhiên đều là Vương Thành hậu duệ quý tộc, đều là nàng nghĩ cũng không dám nghĩ nhân vật.

Tiểu cô nương tâm tư rất đơn thuần, nàng chắc hẳn phải vậy cho rằng những cái này cao cao tại thượng đại nhân vật đều cùng nàng đồng dạng, là tới vì vị kia Đại Tỷ Tỷ tiền đưa.

"Xem ra Đại Tỷ Tỷ thật là một cái người rất tốt đó!" Nha Nha trong nội tâm nghĩ đến.

Đúng lúc này, nàng phát hiện gia gia ngừng lại. Tò mò, nàng theo gia gia ánh mắt nhìn đi, chỉ thấy một cỗ huyết sắc chiến xa, tại trong gió tuyết chậm rãi đi.

Chiến xa dừng lại, do bốn đầu Trường Giác răng nanh hung thủ lôi kéo, cùng kia thêu lên "Biên cương" chữ huyết sắc đại kỳ hoà lẫn, tán mát ra một loại làm cho người huyết lạnh khắc nghiệt chỉ khi.

Nha Nha trốn đến gia gia sau lưng, có chút sợ hãi. Đột nhiên, gia gia một tay đem nàng kéo ra ngoài, nghiêm túc nói: "Nha Nha, nhớ kỹ, trong đó đều là người xấu."

Chẳng quản còn nhỏ trong tâm linh tràn ngập nghi hoặc, nhưng Nha Nha như cũ tròng điệp gập đầu, "Nha Nha nhớ kỹ."

Huyết sắc chiến xa rất nhanh đi đến chỗ gần, xa xa tránh ra mọi người lúc này mới phát hiện, kia chiến xa về sau không xa đi theo một cỗ xe chở tù.

Xe chở tù xung quanh, đồng dạng gót sắt boong boong, một chuỗi chuỗi hàn thiết trường thương tại trong tuyết hiện lộ càng thêm băng lãnh.

Lòng giam, nữ tử quần áo tả tơi, hình dung tiều tụy. Phát như cỏ khô, tùy ý bị gió lạnh làm nhục, da như vỏ cây, tuyết rơi cũng vô pháp từ phía trên trượt xuống.

Duy chỉ có kia một đôi con người, trong treo nhưng lạnh lùng, tựa hồ mang theo boong boong bắt khuất hòa diễm, tại kia gầy đến da bọc xương trên mặt, hiện lộ vô cùng đại, vô cùng chói mắt.

"Ô ô ~" chẳng biết tại sao, thấy được này hai mắt, Nha Nha nhìn không được khóc. Giống như nàng, gia gia cũng rơi xuống đục ngầu nước mắt.

Không tiếng động khóc nức nở trong đám người lan tràn, gió lạnh chậm lại, thổi qua bên tai, lưu lại chính là từng trận nức nở. Bông tuyết tận lực vượt qua kia phiến địa phương, phảng phất trung thành vệ sĩ, tại vì tôn kính Nữ Vương hộ giá hộ tống.

Không hề trong trầm mặc bạo phát, liền tại trong trầm mặc diệt vong!

Rốt cục, động lại tâm tình vô pháp áp chế, tái đạo khóc nỉ non âm thanh phóng lên trời.

Đây là chúng sinh nỉ non? Hay là thiên địa gào thét?

Một chỗ, Hắc Y Nhân khẽ ngừng đầu, đưa tay tiếp được một mảnh Phiêu Linh bông tuyết. Tuy đang ở trong tuyết, nhưng hần một lòng, cũng tại nàng kia xuất hiện một khắc, giống như đặt mình trong Hỏa Ngục, chịu đủ Liệt Hỏa dày vò.

"Không biết chỗ sợ!" Huyết sắc trong chiến xa, Lôi Ngạo cảm y dài lụa, khuôn mặt lạnh lùng.

Được nghe lời ấy, bên người một lão già cười nhạt nói: "Điện hạ không cần phiền nhiễu? Bất quá một đám vô dụng chỉ dân phát ra vô vị chi âm. Cần biết, thiên hạ này từ trước đến nay đều là cường giả thiên hạ. Cường giả không cần la lên, chỉ có kẻ yếu mới có thể rơi lệ."

"Thụ giáo." Lôi Ngạo hít sâu một hơi, ngược lại nói: "Lôi Lão, sự tình đều sắp xếp xong xuôi sao?"

"Yên tâm, đã an bài thỏa đáng. Lần này, Mặc Vân Phong chạy trời không khỏi nắng." Lôi Lão vuốt râu, thản nhiên nói.

Lôi Ngạo gật gù đầu, "Vậy được, đánh rắn bắt từ phần bị cắn, tuy Mặc Vân Phong cùng hoàng thất ở giữa Liệt Ngân đã vô pháp bù đắp, nhưng chỉ cần hấn một ngày bắt từ, chúng ta liền một ngày khó ăn khó ngủ."

"Đúng vậy a, phí nhiều như vậy công phu, cũng không thể thất bại trong gang tấc. Ba tháng, liền dưới cừu thành, muốn không phải cuối cùng người bên kia xuất thủ, Thanh Sa Thành cũng đã bỏ vào trong túi. Mặc Vân Phong dụng binh chỉ thần, chiến tích chỉ sắc sỡ, mặc dù Vương Phủ tình nguyện ra hết, cũng không có thể dụng. Người này, quả quyết không thể tiếp tục sống trên đời!" Lôi Lão lạnh lùng nói, trong ánh mắt sát ý nghiêm nghị.

Huyết sắc chiến xa chậm rãi hướng diễn Binh trận nhập khẩu tới gần, nhìn qua không vội chút nào, ngay tiếp theo mọi người thấy trên tù xa nữ tử, bị thương càng thêm vô pháp ức chế.

Đúng lúc này, lại một hồi tiếng vó ngựa vang lên.

Mấy trăm thiết kỵ tuyệt thác nước mà đến, đầu lĩnh không phải người khác, chính là kia vẻ mặt bình tĩnh Vương Thành cầm quân thống lĩnh —— Chu Tướng Quân. Mà ở bưu hãn thiết kỵ, thì là một cỗ thường thường không có gì lạ xe ngựa.

Gần như trong cùng một lúc, hai phe đội ngũ đồng thời đến diễn Binh trận nhập khẩu.

Lối vào, thủ vệ đội dài tròn tròn mắt. Mục quang tại kia đấu đại "Biên cương" chữ đại kỳ cùng vẻ mặt lạnh nhạt Chu Tướng Quân trên mặt phơi lộ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Một bên là quái vật khổng lồ Khai Cương Vương Phủ chiến xa, tuy không biết bên trong ngồi lên người nào, nhưng nghĩ đến không phải nhân vật tầm thường.

Một bên thì là Vương Thành cầm quân Thông Linh Chu Tướng Quân. Hoặc Hứa Quân quyền mà nói, Chu Tướng Quân tuyệt đối so với không hơn Khai Cương Vương Phủ. Nhưng mà, người nào không biết vị này Tạng Quân chính là vương quốc cường đại nhất cao thủ nhất?

Tinh Diệu cảnh tuyệt đỉnh cường giả, trở mình lướt toàn bộ Lôi Ứng Quốc, cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hết lần này tới lần khác Chu Tạng Quân này chính là một cái trong đó. Ngoài ra, hấn còn là Vương Thành tứ đại gia tộc nhất Chu gia gia chủ, bản thân liền người sở hữu không thể tầm thường so sánh lực ảnh hưởng.

Có thể nói, này hai phe vô luận phương nào, đều không phải hấn một cái nhỏ nhỏ thủ vệ đội dài chừng lấy đặc tội.

May mà lúc này hai phe đội ngũ đều không có làm khó ý của hấn, cơ hồ là đồng thời, hai trên xe màn che mở ra, trong đó người đi ra.

Một bên là khí vũ hiên ngang Lôi Ngạo, đã đầu đầy sáu mươi Lôi Lão. Một mặt khác, Lôi Tiêu từ ý không tán, Nhược Nhi thướt tha thướt tha, lúm đồng tiền như hoa.

"Nguyên lai là Tam hoàng tử Điện hạ, nhiều ngày không thấy, phong thái càng hơn lúc trước, không biết Lôi Ngạo khi nào may mắn thỉnh Điện hạ uống chén rượu nhạt đầu này?" Lôi Ngạo dẫn đầu cười nói.

Lôi Lão khẽ khom người, "Gặp qua Tam hoàng tử."

Lôi Tiêu mục quang bình thản, từ chối cho ý kiến.

Chu Tạng Quân hiểu ý, một đôi mắt hồ trực tiếp hướng Lôi Lão trừng đi: "Khai Cương người của Vương Phủ cứ như vậy không có gia giáo? Một kẻ thứ dân, nhìn thấy Tam hoàng tử, còn không quỳ xuống cho ta!"

Một lời xuất, bạo liệt khí thế hư Không Sinh kêu, Lôi Lão mồ hôi lạnh say sưa, căn bản làm không ra bất kỳ chống cự, liền tại kia khí thế áp bách dưới, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Cái quỳ này, mặt mất hết.

Lôi Lão đầu đầy gân xanh, hấn đã không nhớ rõ bao nhiêu năm không có quỳ xuống qua, chính là Khai Cương Vương bản thân, đối với hấn cũng lễ ngộ có thêm.

Hết lần này tới lần khác hôm nay, hấn tại này trước mặt mọi người, bị buộc sống sờ sờ quỳ xuống, mà cái quỳ này, tựa như cùng trên lưng áp chế một tòa núi lớn, rốt cuộc dậy không nổi.

Lôi Ngạo trong nội tâm đồng dạng lửa giận ngập trời. Hảo thủ đoạn, hảo thủ đoạn! Cũng nói đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, các người này kẻ xướng người họa ngược lại là cho ai nhìn?

Càng muốn, Lôi Ngao sắc mặt việt âm trầm. Một đôi thiết quyền nắm đến sít sao, trên nắm tay lôi quang bắn ra.

Ngay tại hần nhện không được thời điểm, một tay bắt lấy hần, Lôi Lão thanh âm trầm thấp truyền đến.

"Thảo dân Lôi Hồ, bài kiến Tam hoàng tử. Có nhiều bất kính, kính xin Điện hạ thứ tội!"

Lôi Ngao nghe rằng muốn nứt, lúc này Lôi Tiêu phảng phất mới vừa vặn hoàn hồn, về mặt kinh ngạc nói: "Lôi Lão làm cái gì vậy? Ngài là trưởng lão, hà tất đối với Lôi Tiêu một cái văn bối đi này đại lễ? Nếu là bị hoàng thúc biết được, tất nhiên vừa muốn gõ Lôi Tiêu không hiểu chuyện."

Lời này vừa nói ra, Lôi Ngao thật vất vả đè xuống nộ khí lần nữa bốc lên, hết lần này tới lần khác Chu Tướng Quân lạnh lùng liếc một cái xem ra, hần mây may phát tác không được.

Mà lúc này, Lôi Tiêu cũng đem ánh mắt chuyển tới trên người Lôi Ngao, giống như cười mà không phải cười nói: "Tuy không tất yếu đi này đại lễ, nhưng không thể không nói, hoàng thúc quý phủ gia giáo cũng không tệ lắm. loại có cơ hội nhìn thấy lão nhân gia ông ta, Lôi Tiêu tất nhiên đem chuyện hôm nay tình tê truyền đạt."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Đơn thương độc mã trong tuyết tới

Tình cảnh mười phần an tĩnh, tuyết rơi có thể nghe.

Trước mắt bao người, năm qua sáu mươi Lôi Hồ quý gổ huyết sắc trên chiến xa, mặc dù trong nội tâm khuất nhục, trên mặt lại không thể có chút không vui.

Mà sau lưng hần đỉnh đầu, kia huyết sắc "Biên cương" chữ chiến kỳ như trước pháp phối, chỉ là rơi vào trong mắt mọi người, lại không còn chút nào nữa uy nghiêm.

Không thể không nói, đây là một cái thiên đại châm chọc!

Mà càng thêm châm chọc là, cái quý này, thời gian thật dài Lôi Hồ cũng không có có thể lại đứng lên. Không phải không nguyện, mà là có người không muốn làm cho hần đứng lên.

Cái gì là gổ?

Cái gì là đánh chó cho chủ nhân nhìn?

Ước chừng không có bất kỳ ví dụ có thể so sánh trước mắt một màn càng thêm sinh động.

"Có ý tứ!" Xa xa, Hắc Y Nhân đứng ở trong đám người, gió lạnh thổi lên khăn che mặt, lộ ra kia khoe miệng một tia ý vị sâu xa tiếu ý.

Đám người cũng ngây dại, nhìn trước mắt một màn không rõ ràng cho lắm.

Hôm nay không phải Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong chỉ nữ Yêu Trảm thời gian sao? Như thế nào còn chưa bắt đầu, này thân phận bất phàm hai cái long liên đấu?

"Được rồi, Lôi Lão ngài liền mau dậy đi, trời đông giá rét, đông lạnh hư mắt nhưng chỉ có Lôi Tiêu lỗi." Rốt cục, Lôi Tiêu xoay người hướng Lôi Hồ phủi nhẹ.

Lời vừa ra, Lôi Hồ chợt cảm thấy trên người chợt nhẹ, tất cả áp lực không còn tồn tại. Rốt cuộc đa mưu túc trí, hần mượn tay của Lôi Tiêu đứng lên, về mặt cảm kích.

"Được một bộ tướng hòa hình ảnh!" Có người cười lạnh, có người dám.

Lúc này, không biết nhớ ra cái gì đó, Lôi Ngao cười nhạt nói: "Nếu như Tam hoàng tử Điện hạ đích thân tới, như vậy nên đi trước." Nói qua, tay hần vung lên: "Xích Huyết Kỳ nghe lệnh, lui lại mười trượng, cung thỉnh Tam hoàng tử đi trước."

"Uống! Cung thỉnh Tam hoàng tử đi trước!"

Một tiếng đù uống, khí thế kinh thiên. Xích Huyết Kỳ đều nhịp, đồng thời lui về phía sau mười trượng.

"Tam hoàng tử, thỉnh!" Ngoài mười trượng, Lôi Ngao tay phải hư dẫn.

Lôi Tiêu thật sâu nhìn thoáng qua, mang theo Nhục Nhi tiến nhập thùng xe.

"Đi!"

Một tiếng thét ra lệnh, cấm quân tinh nhuệ lần nữa xuất phát.

"Lôi Tiêu, ngươi là quyết tâm muốn theo ta đấu sao? Ta Lôi Ngao còn chưa từng đã ăn lớn như vậy thiệt thòi, nếu không lo mặt đòi lại. . ." Lôi Ngao lạnh lùng cười, không rõ ràng làm thủ hiệu.

Thủ thế vừa ra, trong lúc bất chợt trong đám người mấy cái Hắc Y người bịt mặt bạo khởi, trong tay trường đao sáng như tuyết, gào thét lớn hướng xe chở tù phương hướng đánh tới.

"Tiểu thư, chống đỡ, chúng ta tới cứu ngươi!"

"Người của Tuyệt Nhạn Quan, chết cũng phải chết ở Tuyệt Nhạn Quan. Mục thống lĩnh, ngươi chống đỡ!"

Nhiều loại ngôn ngữ, tại đây an tĩnh trong hoàn cảnh hiển lộ vô cùng rõ ràng.

Mọi người vẫn còn trong kinh ngạc, liền nghe chiến mã hí dài, huyết thương đứng vững.

"Tự tìm chết, từ từ cũng dám kiếp. Xích Huyết Kỳ nghe lệnh, giết chết bất luận tội!"

"Sát!"

Gào to thẳng phá Vân Tiêu, điếc tai phát hội.

Lạnh thấu xương sát khí giống như thực chất, huyết sắc sóng khí như ngập trời Huyết Hải, Vô Biên huyết tinh lan tràn ra. Mọi người sắc mặt trắng xám, nhao nhao bịt miệng mũi.

Chu Tướng Quân thay đổi chiến mã, mục quang lạnh lùng nhìn chăm chăm mặt mũi tràn đầy cười lạnh Lôi Ngao.

Chỉ là thì đã trễ, tất cả xuất ra kiếp tù Hắc Y Nhân đã bị một chuỗi chuỗi huyết sắc trường thương xuyên qua, phun ra huyết tinh, đem tuyết động hòa tan, mặt đất một mảnh đỏ tươi.

Dương mưu sở dĩ là dương mưu, liền ở chỗ biết rất rõ ràng, lại căn bản vô pháp ngăn cản.

Lôi Tiêu từ trong xe xuất ra, nhìn nhìn kia Tu La Luyện Ngục cảnh tượng, sắc mặt cũng không miễn một hồi trường hồng.

Hung ác!

Thật ác độc!

Ước chừng ngoại trừ những cái kia vô tri bình dân, không ai sẽ tin tưởng những người này đến từ Tuyệt Nhạn Quan.

Chỉ là hiện giờ, những người này đồng thời bị mất mạng, chết không có đối chứng. Mặc dù thực không phải Tuyệt Nhạn Quan người tới, đó cũng là bùn đất mong rơi vào đống quần, không phải thì cũng là phân.

Một chỗ, Hắc y đầu lập người toàn thân chấn động, mãnh liệt sát ý gần như vô pháp khống chế.

"Quả nhiên, thượng vị giả thế giới, giết người từ trước đến nay đều không phải mục đích. Chuyện cho tới bây giờ, vẫn không chịu buông tha Tuyệt Nhạn Quan sao?"

Gần như ngưng trệ trong không khí, Lôi Tiêu lạnh lùng nói: "Tướng ăn không khỏi quá khó nhìn a? Lấy Xích Huyết Kỳ chiến lược, một cái người sống đều không lưu lại sao?"

"Mặc Vũ Hàm thông đồng với địch bán nước, chính là từ từ trọng phạm. Nếu là bị người cướp đi, e rằng hội rét lạnh ngàn vạn tướng sĩ tâm như hồ nước. Bảo hiểm để đạt được mục đích, vẫn là đem bọn họ nhất nhất giết chết cho thỏa đáng. Huống hồ, những người này cũng đã nói, bọn họ là người của Tuyệt Nhạn Quan, là chịu Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong chi mệnh đến đây kiếp tù." Lôi Ngao nhàn nhạt cười nói.

Lôi Tiêu hai mắt mở to, trong mắt lệ mang bùng lên, "Chỉ sợ là rét lạnh người Khai Cường Vương Phủ tâm như hồ nước a? Người nói bọn họ đến từ Tuyệt Nhạn Quan, lời này ai mà tin? Là người? Hay là ta? Hay hoặc là này ngàn vạn bá tánh. Hẳn là các người thực lúc tự mình có thể một tay che trời, đùa bốn thiên hạ lẽ dân bách tính tại vỗ tay bên trong?"

"Hoàng tử Điện hạ lời này Lôi Ngao cũng không dám chấp nhận. Ta thừa nhận, như thế kết luận những cái này bọn cướp lai lịch không khỏi quá qua loa, nhưng không thể phủ nhận chính là, Tuyệt Nhận Quan như vậy đích xác có xuất thủ kiếp tù động cơ."

Đừng quên, này thân phận Mặc Vũ Hàm, không phải người khác, chính là đường đường Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong tự mình đích nữ. Nếu là thay đổi Điện hạ chính người, có thể tro mắt nhìn chính mình nữ nhi duy nhất bị Yêu Trảm mà thờ ơ sao?"

Nói xong, Lôi Ngao lắc đầu, giả bộ than tiếc nói: "Mặc kệ Điện hạ là không phải có thể, tóm lại, Lôi Ngao là làm không được."

"Người. . ." Lôi Tiêu tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Quả nhiên tháng sáu khoản nợ còn phải nhanh, trước mặt khắc hán bên trong làm nhục Lôi Hồ, để cho Khai Cường Vương phủ mất mặt, trong nháy mắt, Lôi Ngao liền cảm Tuyệt Nhận Quan khai đao, một chương hung hăng quảng trở về.

Tuy biết rõ mặc dù không có phía trước một việc sự tình, trước mắt chuyện sẽ phải phát sinh. Nhưng Lôi Tiêu lửa giận trong lòng như trước khó có thể lắng lại.

Hai ánh mắt của người cách không chạm vào nhau, kịch liệt tia lửa bắn ra, này ngưng trọng bầu không khí, vô luận Xích Huyết Kỳ hay là cấm quân, đều không tự chủ được nắm chặt trường thương.

Phảng phất sau một khắc, này đồng dạng lệ thuộc vương quốc tính nhuệ thiết kỵ sẽ chém giết cùng một chỗ.

Ở nơi này vì diệu thời khắc, một Xích Huyết Kỳ quân sĩ cao giọng nói: "Bẩm thế tử Điện hạ, thuộc hạ loại lục soát một mai Yêu Bài, thỉnh Điện hạ xem qua."

Lôi Ngao cũng không quay đầu lại, mở miệng liền mắng: "Ngu xuẩn đồ vật, không thấy được Tam hoàng tử cùng Chu Tướng Quân thì ở phía trước sao? Còn không đưa qua."

Nói xong, Lôi Ngao lại chấp tay cười nói: "Người phía dưới không hiểu chuyện, kính xin Điện hạ cùng Tương Quân chờ để thiếu kiến thức. Yêu Bài này ta cũng không có qua tay, nghĩ đến là có thể chứng minh thân phận của người đến."

Lôi Tiêu lạnh lùng tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn, Yêu Bài liền trực tiếp bị tạo thành bột phấn.

"Được, rất tốt! Hoàng thúc thủ đoạn, Lôi Tiêu lĩnh giáo. Đi!"

Lôi Tiêu một đoàn người tiến nhập diễn Binh trận, Lôi Ngao mục quang đảo qua mọi người, cao giọng nói: "Hiện có Tuyệt Nhận Quan tướng sĩ, không tôn lệnh vua, mưu toan cướp đi tử tù trọng phạm, hiện đã đến tội. Tất cả kiếp tù người, cùng nhau cất lấy thủ cấp. Đạo phó ba ngày, răn đe!"

Nói xong, hơi lạnh thấu xương, huyết sắc chiến xa nghênh ngang rời đi. Mà những cái kia đến đây tiễn đưa mọi người, lại gắt gao bị ngăn tại nhập khẩu, đối mặt với kia hàn quang lập loè đầu thương, nửa bước không tiến.

Vốn nên anh dũng giết địch bảo vệ nhà Vệ quốc thương, ngày nay, lại đối với mình quốc gia con dân. Thậm chí còn những người này, cắt đầu cha mẹ của bọn hán, thân nhân.

Này, là bực nào châm chọc!

Gió đang nức nở, tuyết tại lưu luyến. Một cổ đau buồn tình trong đám người công tác chuẩn bị, thúc đẩy lấy hắc sắc hàng dài chậm rãi hướng kia thương trận tới gần.

"Tránh ra, chúng ta muốn vào đi!" Đột nhiên có lão già tức giận mắng.

"Người. . . Người không được qua đây!" Thủ vệ đội dài sắc lệ từ trong góc, trong tay trường thương mắt tự nhiên run rẩy, mục quang dao động mà bối rối.

"Cút, không còn cút ngay, về nhà lão tử cắt đứt chân của người." Lão già nổi giận, một đầu hoa râm tóc sắp dựng lên.

Thủ vệ đội dài không phản bác được, trong chớp mắt tịt ngòi. Có lão già này ngai đầu lên, rất nhanh, lần lượt có người xuất ra quát mắng.

"Có bản lĩnh nhất thương đâm qua, nhi tử bất hiếu, này còn sống còn có ý gì?"

"Ma quỷ, người hung cho ai nhìn đầu này? Tin hay không buổi tối lão nương không cho người trên giường?"

Đám người từng bước tới gần, thương trận từng bước lui về phía sau. Dần dần, bọn họ không thể lui được nữa, trong tầm mắt, kia từng cái một lòng đầy căm phẫn mọi người, ngực gần như chống đỡ đến mũi thương.

Trong giây lát, một cái thanh âm non nớt vang lên: "Cha, người vì cái gì căm thương đối với Nha Nha? Người không phải thường xuyên nói, giấc mộng của người chính là đi Tuyệt Nhận Quan sao? Người nói đầu là người trong suy nghĩ thánh địa. . ."

Trẻ thơ thanh âm truyền ra, trong chớp mắt phong Đình Tuyết ở, hình ảnh định dạng.

"Là tã!"

Từng thanh trường thương ngã xuống, từng cái một nước mắt tràn mi.

Không ai nói chuyện, yên tĩnh, diễn Binh trận nhập khẩu để cho xuất ra, không biết là ai, lặng lẽ đem kia vây quanh đâm lan chuyển khai mở, để cho kia đồng hành con đường trở nên càng rộng rãi một ít.

Đưa mắt nhìn này hắc sắc hàng dài đi xa, một đám thủ vệ quân sĩ phảng phất mất đi toàn thân khí lực, ngồi dưới đất khóc không thành tiếng.

Tâm tình, từ trước đến nay đều là tối không có thuốc nào cứu được ôn dịch, một khi hội tụ, liền thế không thể đỡ, đem tất cả hết thảy đều vỡ tung. Lại kiên cường người, tại loại này ôn dịch trước mặt đều không có chút nào lực chống cự.

Điểm Tương Thai, thiết kỵ nghiêm túc, nhìn nhìn phía sau kia đen ngòm một mảnh, Lôi Ngạo trong đôi mắt hung quang nhiều lần chột hiện.

Chỉ nhìn xem không xa xa kia về mặt nguội lạnh Chu Tướng Quân, trong lòng của hắn đồ sinh một cỗ thất bại. Hắn đột nhiên cực độ khát vọng lực lượng, có thể chứa tể hết thảy lực lượng.

"Người còn Niên Khinh, hà tất nóng lòng nhất thời? Huống hồ, hôm nay mục đích của chúng ta đã đạt đến. Cho dù thả những người này đi vào, bọn họ cũng không cái biến được cái gì." Lôi Hồ thần nhiên nói.

"Tạ Lôi Lão đề điểm." Lôi Ngạo hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, vung tay lên, Xích Huyết Kỵ liền áp lấy xe chở tù hướng Điểm Tương Thai mà đi. Mà bản thân hắn, thì điều khiển ngựa hướng Lôi Tiêu đi đến.

"Điện hạ, không biết. . ."

"Không cần hỏi ta, nên làm cái gì bây giờ liền thế nào!"

"Vây. . . Được rồi!" Lôi Ngạo trong mắt hiện lên một tia tốt sắc, một đám Vương Thành hậu duệ quý tộc trong ánh mắt, tay phải hắn giơ lên cao cao, âm âm quát: "Kêu cổ!"

Đông, đông. . .

Cự cổ chấn thiên, cửu vang mà kiệt!

"Tuyên đọc tội trạng!"

". . ."

"Hành hình!"

Cự phủ bóng lưng, cao cao treo lên, có người cười ở trên mặt, có người đau buồn tại trong lòng, càng có nhân thủ tại trên thân kiếm, toàn thân huyết hỏa.

Lôi Ngạo lần nữa giơ cao tay phải lên, bờ môi mở ra, một cái "Roi" chữ miêu tả sinh động.

Đột nhiên, chân trời khái ca bay tới.

"Trống trận vừa vang lên, bó Thiết Giáp!"

"Trống trận hai vang, lệ ngân thương!"

"Trống trận ba vang, ngựa hí dài!"

". . ."

"Trống trận cửu vang, tráng sĩ —— xuất chinh!"

Đơn thương độc mã trong tuyết, rầu rĩ tiếng vó ngựa, Thiết Huyết hành khúc chữ chữ cao chót vót, làm cho người không chịu được nhiệt huyết sôi trào.

Một người, một con ngựa!

Nhất thương, một kiện mực sắc áo choàng!

Hai tóc mai hoa râm, trợn mắt tròn xoe. Một người, hảo hùng ngàn vạn, tuyệt thế phong thái, có thể so với Thiên Quân Vạn Mã.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nữ nhi hồng

Lưu Phong Hồi Tuyết, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào kia cô đơn mà đến một con phía trên.

Đột nhiên, Lôi Tiêu trở mình xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, xúc động hét lớn: "Cung nghênh Thái Thổ Hào."

Một câu xuất, toàn trường chấn kinh.

Hoàng tử hạ mình hàng quý, quỳ xuống đất hành lễ, người nào dám đứng?

Trong lúc nhất thời, trên trận lạng ngắt như tờ, mọi người đồng thời quỳ xuống, vạn người cúi đầu. Liên ngay cả Lôi Ngạo Lôi Hổ thậm chí Xích Huyết Kỳ chúng tướng, cũng không được không quỳ địa hành lễ.

Toàn trường còn đứng lấy, cũng chỉ có Chu Tướng Quân một người. Với tư cách là vương quốc cực hạn cường giả, hắn có lẽ tại trong quân uy vọng thoáng khiếm khuyết, nhưng địa vị tuyệt không tại bất kỳ người phía dưới.

Chiến mã rốt cục dừng lại, vô số người len lén đánh giá vị này trong truyền thuyết quân thần. Đây vừa nhìn đi, nhất thời phát giác cùng trong nội tâm suy nghĩ chênh lệch khá xa.

Phảng phất, đây chính là một cái bên cạnh hòa ái đại thúc, chính là một cái Nho Nhã từ phụ. . . Tóm lại, hắn tựa như một cái người bên cạnh, mà không giống như là kia quát tháo sa trường Trương Quân.

Lập tức, Mặc Vân Phong mục quang thẳng tắp rơi trên Điểm Tương Thai, trên đài, một cái đồng dạng bao hàm dòng nước mắt nóng ánh mắt nhìn nàng. Hai đạo mục quang đan chéo cùng một chỗ, nhất thời không lời ngưng nghẹn.

Trở mình, xuống ngựa!

Một bước, một bước, đối với xung quanh hết thấy mất điếc tai ngơ, coi như không thấy. Mặc Vân Phong đi lại vô cùng trầm trọng, mục quang nháy mắt cũng không nháy mắt, chưa bao giờ rời đi Điểm Tương Thai mây may.

Gió lạnh thổi rối loạn tóc của hắn, bông tuyết tô điểm qua, phối hợp với khóe mắt thật sâu nếp nhăn, để cho hắn nhìn đi lên càng thêm già nua.

Chỉ là cước bộ của hắn như vậy cố chấp, mục quang như thế kiên định, trên tay, một cái màu nâu vỏ rượu ôm như vậy nhanh!

"Vũ Hàm, cha tới đưa ngươi rồi!" Điểm Tương Thai Top 10 mét, Mặc Vân Phong đứng lại.

"Cha, ta thấy được. . ." Mặc Vũ Hàm khàn giọng, rơi lệ không chỉ.

"Đừng khóc, Tuyết Nhạn Quan tướng sĩ, từ trước đến nay đổ máu, không đổ lệ." Mặc Vân Phong lớn tiếng nói, nói xong, chính mình ngược lại là nhìn không được, lão Lệ đục ngầu.

"Vũ Hàm không khóc, bất quá một đao sự tình, Thái Thổ Hào dưới trướng, Bạch Tuyết Kỳ thống lĩnh, Mặc Vũ Hàm, nàng không sợ." Mặc Vũ Hàm trong chớp mắt cười lớn, lại hô: "Mặc Vân Phong, ngươi cũng không muốn rơi lệ. Tuyết Nhạn Thiết Kỳ không cần một cái không có tác dụng đầu Thống Suất, Mặc Vũ Hàm càng không cần một cái hội rơi lệ cha. . ."

Như vậy đối thoại, thật sự là phụ nữ sao?

Tám nghìn dặm trần trọc, đơn cười mà đến, cũng chỉ vì nói vậy chút?

Đừng khóc! Không cho phép khóc!

Từng câu đơn giản lời nói, lại làm cho đến đây tiễn đưa mọi người lệ rơi đầy mặt. Một đám Vương Thành hậu duệ quý tộc đồng thời ghé mắt, không dám nhìn nữa.

"Vũ Hàm, cha vì ngươi dẫn theo một vỏ rượu, ngươi muốn không muốn uống?" Mặc Vân Phong giờ vỏ rượu.

"Muốn, bất quá, cha ngươi muốn báo cho Vũ Hàm, đây là rượu gì?" Mặc Vũ Hàm nín khóc mỉm cười.

"nữ nhi hồng, chính tông nữ nhi hồng! Còn nhớ rõ quê quán công môn viên kia đại thụ sao? Nó liền chôn ở phía dưới, người năm nay hai mươi tuổi, nó liền chôn hai mươi năm."

"Nhớ rõ, khi còn bé mẹ luôn nói, cha xuất chinh lúc trước luôn là tại vậy cũng Mộc Cận dưới cây cùng Vũ Hàm chơi đùa. Mẹ còn nói, loại Mộc Cận hoa nở, phụ thân sẽ trở về. Thế nhưng là. . . Mộc Cận hoa nở một năm rồi lại một năm, cha đều chưa có trở về."

Cha, người biết không? Mẹ từ trước đến nay không trách qua người, mẹ nói nhiều là trên đời này đừng cảm nhất nam nhân. . .

Cha, đây quả thật là người vì Vũ Hàm dưới chôn sao?"

"Vâng, người sinh ra ngày đó cha liền chôn xuống. Vốn định chờ đợi người gả đi thời điểm uống nữa, không nghĩ tới, người luôn không gả ra được."

"Ha ha, Vũ Hàm không xuất giá, cả đời cũng không gả! Kiếp sau, Vũ Hàm còn làm cha nữ nhi!"

. . .

Say, thực say!

Là say rượu? Hay là tình say?

Nhìn nhìn Mặc Vân Phong vạch trần tửu phong, ngửa đầu uống xong mát lạnh tửu dịch, mọi người đều Tề Mặc nhưng

"Lai nhân, mở trái!" Lôi Tiêu trầm giọng nói. Trên đài quân sĩ nhìn qua Lôi Ngạo, không hề nhúc nhích.

"Đi, mở trái!" Chu Tướng Quân thân nhiên nói, cấm quân đủ bước lên trước, hai người hướng trên đài mà đi.

Lôi Ngạo há to miệng, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Mặc Vân Phong không có đi phía trước một bước, mặc dù hận không thể nhào tới, nhưng nội tâm thủ vững, như cũ để cho hai chân của hắn giống như mọc rễ.

Đối diện mặc dù là nữ nhi của hắn, nhưng hắn vẫn thời khắc ghi nhớ, hắn đầu tiên là một người Trương Quân, bảo vệ nhà Vệ quốc Trương Quân.

Hắn chỉ là run tay đem vỏ rượu ném ra: "Đón lấy!"

Mặc Vũ Hàm tiếp nhận, chỉ là một ngụm, cũng đã sắc mặt đỏ hồng, phảng phất say khướt.

"Đây là nữ nhi hồng sao? Cha, cảm ơn người, đây là Vũ Hàm đời này uống qua tốt nhất tửu, hơi dính tức say." Mặc Vũ Hàm cười nói.

"Phải không? Thích là hơn uống chút, một hồi cũng sẽ không đau nhức. Còn có, nhớ rõ đừng đều uống xong, bên kia trên đường lạnh, lưu lại khu hàn!"

"Ừ!" Mặc Vũ Hàm lại đã uống vài ngụm

Thời gian tại đây đơn giản trong lúc nói chuyện với nhau trôi qua vô cùng chậm chạp, phảng phất bị đông lại.

Không biết đi qua bao lâu, rốt cục, Mặc Vân Phong đứng lên, cao giọng nói: "Vũ Hàm, cha muốn đi. Còn nhớ rõ khi còn bé cha dạy người hành khúc sao? Người liền dùng này chỉ ca, đưa cha rồi đi được không?"

"Vũ Hàm nhớ rõ. Vũ Hàm liền dùng này chỉ ca đưa cha cuối cùng đoạn đường, từ nay về sau. . . Từ nay về sau cha phải bảo trọng thân thể, không muốn luôn là thức đêm, không muốn. . ." Mặc Vũ Hàm khóc không thành tiếng.

Rốt cục, nàng cố lấy dũng khí, ngẩng đầu ưỡn ngực, phảng phất trở lại kia tung hoành sa trường tuế nguyệt. Quay người cầm lấy kia hỏa hồng dùi trống, hung hăng đánh xuống.

Đông!

Tiếng trống lên, hành khúc xuất, bờ môi khô nứt giống Thiết Huyết!

"Trống trận vừa vang lên, bó Thiết Giáp!"

Mặc Vân Phong hai mắt nhắm lại, nước mắt rơi, dứt khoát quay người.

"Trống trận hai vang, lệ ngân thương!"

Mặc Vân Phong tay cầm trường thương, từng bước một đi về hướng chiến mã.

"Trống trận ba vang, ngựa hí dài!"

Mặc Vân Phong trở mình lên ngựa, dây cương nhắc tới, móng trước nâng cao, chiến mã hí dài.

". . ."

"Trống trận cứu vang, trống sĩ —— xuất chinh. . ."

Một con tuyết trần mà đi, chui vào mệnh môn phong tuyết.

Mặc Vân Phong cứ như vậy đi, cả trong cả quá trình không còn từng quay đầu lại. Phảng phất hán không xa mấy ngàn dặm đi tới đây, vền vền chính là vì tổng xuất kia một vô nữ nhi hồng.

Nhìn nhìn Điem Tương Thai trên như trước dẫn theo dùi trống Mặc Vũ Hàm, mọi người chỉ cảm thấy, giờ khắc này, nàng chính là kia vô địch tướng soái, tại vì xuất trận trống sĩ lôi vang trống trận.

Trong nội tâm vô cùng trầm trọng, áp lực có lẽ không có cách nào hô hấp.

Giờ khắc này, rốt cuộc không ai tin tưởng diễn Binh trận lối vào kia một hồi trò khôi hài, vô số người mục quang ném tại Lôi Ngao bọn người trên thân, tràn ngập khinh thường, tràn ngập trào phúng.

Chỉ bằng Thác Thổ Hầu này trong khoảng thời gian ngắn bày ra phong thái, ai sẽ tin tưởng, hán sẽ phái người đến đây kiếp từ?

"Đáng giận!" Lôi Ngao sắc mặt âm trầm, nắm tay bóp đến sứt sao, một tiếng nộ khí không chỗ phát tiết.

"Già vĩnh viễn là già, âm mưu quỷ kế cuối cùng không lên được trên mặt bàn." Lôi Tiêu lạnh lùng nói.

"Vậy thì như thế nào? Mặc Vũ Hàm vừa chết, chính là Tuyệt Nhan Quan cùng hoàng thất đang lúc vĩnh viễn vô pháp nhổ một cây gai. Mặc dù bắt từ, Mặc Vân Phong cũng không còn đông sơn tái khởi ngày." Lôi Ngao hừ lạnh một tiếng nói.

Lôi Tiêu khinh thường, "Từ đó vương quốc binh mã bách khoa toàn thư quá về Khai Cuồng Vương Phủ thật không? Các ngươi sẽ không như ý."

"Vậy chờ xem!" Lôi Ngao lạnh lùng nói, nói xong, lúc này mặt hướng Điem Tương Thai trách mắng: "Còn chờ cái gì, còn không mang nàng trở lại chuẩn bị hành hình?"

Điem Tương Thai, dùi trống từ trong tay trượt xuống, Mặc Vũ Hàm hai mắt nhắm lại. Cầm trong tay xích sắt tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong giây lát, nàng hất lên tay, kia say lòng người nữ nhi hồng hướng phía phía dưới rơi đi.

Ánh mắt của mọi người đi theo vô rượu, phảng phất thời gian chậm lại, kia vô rượu bay vô cùng chậm chạp.

Từng giọt một tửu dịch rơi, trong sáng tĩnh lặng, tản ra làm cho người mê say hương thơm.

"Nữ nhi hồng, nữ nhi hồng. . . Trăm tửu xuyên tràng qua, duy chỉ có rượu này dính không được, hơi dính —— tức say!" Trong lúc bắt chợt, một cái khăn khăn thanh âm vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái mang theo hắc sắc mũi rộng vành Hắc Y Nhân nhắc tay đem vô rượu tiếp được, một ngụm hạ xuống, kia gầy cao thân hình tán mát ra môn lưng men say.

"Gia gia gia gia, ngươi mau nhìn, Nha Nha thấy được kia cái đưa ta hồ lô thúc thúc." Trong đám người, Nha Nha đột nhiên cao hứng trở lại.

"Người nào?" Xích Huyết Kỳ quân sĩ gầm lên, chiến mã hí dài, trường thương chỗ hướng.

Lôi Ngao mục quang âm trầm, Lôi Hồ mặt không biểu tình. Lôi Tiêu cùng Nhược Nhi nhìn nhau, đồng thời sùng sốt, "Tại sao là hán?"

Ở nơi này vì diệu trong không khí, kia Hắc Y Nhân xiêu xiêu vẹo vẹo trong đám người đi ra, mười phần chậm chạp, tựa hồ đang khiêu chiến tất cả mọi người kiên nhẫn.

Điem Tương Thai, chuẩn bị trở người quân sĩ cũng ngăn cản cả người. Mặc Vũ Hàm ngu ngốc ngờ ngác nhìn người kia, đột nhiên, nàng bịt miệng lại, toàn thân cảm không ngừng run rẩy lên.

Có ít người, đi vào nội tâm, liền rốt cuộc không nỡ bỏ thả ra. Mặc dù muôn vàn nguy trang, hết sức che dấu, chỉ cần vừa hiện thân, nàng liền có thể chuẩn xác không thể nghi ngờ đưa hán nhận ra.

"Chỉ là, vì cái gì? Vì cái gì ngươi muốn tới nơi này? Đây căn bản liên chuyện không liên quan đến ngươi, lần này vùng nước đục căn bản không phải ngươi có thể chuyển. . ."

Hắc Y Nhân rốt cuộc đi đến lúc trước Mặc Vân Phong đứng lại vị trí, trong tay đồng dạng dẫn theo kia vô rượu, từng miếng từng miếng, không coi ai ra gì.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm đột nhiên xuất hiện quái nhân, Lôi Ngạo mục quang âm trầm: "Các hạ người phương nào? Không biết nơi này là pháp trường sao?"

"Pháp trường? Ha ha, tốt Điểm Tương Thai, Đế vương ở chỗ này đưa tửu, tướng soái ở chỗ này điểm binh, tráng sĩ từ nơi này xuất chinh, lúc nào, nơi này cư nhiên biến thành pháp trường sao?" Khàn khàn thanh âm lần nữa vang lên, mang theo không nói ra được giọng mỉa mai.

"Tự tìm chết!"

Xích Huyết Kỳ tướng sĩ lúc này không thể nhìn được nữa, hai cười lao ra, rất động như máu thương mạng, vội vã mà đi.

"Cẩn thận!" Mặc Vũ Hàm kim lòng không được, một tiếng hét kinh hãi. Chỉ là âm thanh này bao phủ tại nặng nề gót sắt trong tiếng, kinh sợ không nổi nửa điểm ngọn sóng.

Mọi người tâm đồng dạng nói cổ họng, liền ngay cả Lôi Tiêu cùng Nhữc Nhi cũng không chịu được hai mắt trợn to.

Hết lần này tới lần khác Hắc Y Nhân phảng phất cái gì cũng không có phát giác được đồng dạng, tùy ý kia hai đạo huyết quang nhanh đâm mà đến.

Tới gần, càng gần, một bước ngắn, Hắc Y này cuồng đồ tất nhiên máu tươi đương trường.

Chỉ là tiếp theo trong nháy mắt, "Ong" một tiếng, hàn mang hiện ra, chọt lóc lên rồi biến mất. Sau đó, kia cầm thương hai người nộ cười liền vĩnh viễn cương trên mặt.

Chiến mã chán kinh, vẫn còn ở không ngừng đi phía trước chạy trốn.

Mọi người tầm mắt lại ngưng đọng lại, ngưng kết tại trên mặt tuyết một mảnh đỏ tươi to máu.

Hắc Y Nhân như trước đứng ở nơi đó, say khướt, tay của hắn, tựa hồ chưa bao giờ động đây, thanh kiếm kia, phảng phất một mực ẩn sâu trong vỏ.

Nhưng tất cả mọi người biết, kia hàn mang hiện ra trong tích tắc, hắn xuất kiếm.

Thật nhanh một kiếm!

Thật ác độc một kiếm!

Kiếm chảy máu tung tóe, không lưu tình chút nào.

Hiện trường một mảnh lặng im, rớt cục, kia cái bình trong rót nửa không ra một giọt rượu.

Vỏ rượu từ trong tay rớt xuống, phá toái, rõ ràng tiếng vang truyền ra.

Mọi người nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm kia vuron hướng mũ rộng vành ven tay, trong nội tâm tràn ngập chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Yêu nữ, ta tới

Là ai, một mình đối mặt Thiên Quân Vạn Mã mà mặt không đổi sắc?

Là ai, ngang nhiên rút kiếm, trước mặt mọi người chém giết Xích Huyết Kỳ?

Trong tầm mắt của mọi người, cái tay kia vô cùng chậm chạp, từng cái rất nhỏ động tác, phảng phất đều có cả đời như vậy dài đằng dặc.

Phanh!

Phanh!

Trầm trọng tim đập, mũ rộng vành rớt cục bị bóc.

Đó là một Trương Kiên kiên quyết mặt, phía trên che kín mê người mỉm cười.

"Vào!" Tiệm tay giường lên, mũ rộng vành xoay tròn lấy xuyên thấu phong tuyết, lặng yên rơi mất phương xa.

Hắc Y Nhân tóc dài bay lên, khoe miệng hơi vênh, trực diện Điểm Tương Thai. Trên đài, Mặc Vũ Hàm đã nghẹn ngào, hai mắt sớm đã mờ hồ, lúc này, kia thanh âm quen thuộc mới khó khăn đi đến.

"yêu nữ, ta đến rồi!"

Nhân nhạ thanh âm, giống như nói mê đây này lảm bảm, lại rõ ràng rơi vào tất cả mọi người trong tai.

Lang Lăng thanh âm rơi xuống, chỉ một thoáng phong Đình Tuyết ở. Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, chẳng biết lúc nào, dương quang đã một lần nữa hàng lâm đại địa, loại kia ấm áp, làm lòng người say.

Trên trận lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người bị kinh hãi.

Đến đây tiễn đưa mọi người chấn kinh tại người này Niên Khinh, chấn kinh tại sự can đảm của hắn cùng cuồng vọng, càng bội phục hắn ở thời điểm này đứng ra dũng khí.

Lôi Tiêu đồng dạng ở vào cực độ trong kinh ngạc, hắn cây vốn không nghĩ tới, kia cái vùng ngoại ô tửu quán bên trong uống rượu người thần bí cư nhiên chính là Sở Thần.

"Hắn không phải hắn là bị giam tại Huyền Băng động sao? Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?"

Nhược Nhi trong lúc khiếp sợ mang theo một tia hiểu rõ, nàng ước chừng mình bạch vì cái gì tửu quán bên trong thần bí nhân này đã gặp nàng một khắc thất thố như vậy, nói trắng ra là, hay là bởi vì nàng cùng lúc này Điểm Tương Thai trên nữ nhân kia lớn lên quá giống.

Lôi Ngạo trong lúc khiếp sợ mang theo cực độ phẫn nộ, khó hiểu, hắn căn bản đều không thể tin được thật sự là này. Lôi Hồ cũng không tốt đến đi đâu, lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên nhận ra Sở Thần, Thanh Mộc Thành này trước mặt mọi người để cho hắn khó chịu gia hỏa.

Nếu nói là hiện trường còn có người có thể giữ vững bình tĩnh, không hề nghi ngờ, chỉ có thân là chí cường giả Chu Tướng Quân.

Đã qua một năm, về Sở Thần truy nã báo cáo đến khắp nơi đều là, hắn tự nhiên cũng nhận ra đột nhiên xuất hiện khách không mời mà đến. Nhưng chẳng biết tại sao, trong mắt của hắn cư nhiên mang theo nụ cười thần nhiên, phảng phất đối với Sở Thần có chút tán thưởng.

Đối với những thứ này hoàn toàn bất đồng phản ứng, Sở Thần căn bản không tâm tư chú ý, hắn chỉ nhìn lấy Mặc Vũ Hàm, yên lặng nhìn qua.

Trong trầm mặc, đột nhiên hắn động, hướng phía Điểm Tương Thai bước ra bước đầu tiên.

Không chết không lui, hoàn toàn không có chỗ sợ!

Hắn không phải Mặc Vân Phong, hắn không cần loại kia lồng ngực cùng khí độ, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm một cái người vĩ đại.

Hiện tại, hắn lúc dùng hành động của mình báo cho ở đây tất cả mọi người, hắn tới, tới mục đích chỉ có một, đó chính là muốn dẫn Mặc Vũ Hàm đi.

Mặc dù chỉ là một người, mặc dù chỉ có một thanh kiếm, mặc dù phía trước có Thiên Quân Vạn Mã, mặc dù khả năng rút cuộc ra không được, nhưng, hắn cũng không buông tay!

Không khác khiêu khích cử động, thật lớn chọc giận trên trận Xích Huyết Kỳ chúng tướng sĩ.

"Lớn mật!" Một tiếng đủ uống, ngạc nhiên sát khí chấn động người can đảm muốn nứt.

Mọi người kinh hãi trong ánh mắt, móng ngựa bay múa, thương phong lẫm liệt. Huyết sắc chiến kỵ nhanh chóng tuôn động, trong chớp mắt, một cái huyết sắc quân trận hiện lên hình tròn, đem Sở Thần một mực vây vào giữa.

Bốn phía một mảnh huyết hồng, giống như tràn lan Huyết Hải.

Huyết hồng sắc chiến mã, lần giáp trên cũng hiện ra huyết quang; huyết hồng sắc trường thương, mỗi một bả giờ lên cao cao, dưới ánh mặt trời lóe ra khát máu phong mang; người mặc huyết giáp kỵ sĩ, mục quang boong boong, sát khí nghiêm nghị, tùy thời chuẩn bị khởi xướng công kích.

Đang ở Huyết Hải này trung ương, Sở Thần giống như thuyền lá nhỏ, tùy thời có thể lật úp.

"Gia gia, thúc thúc hắn hội không có việc gì a?" Trong đám người, Nha Nha khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nắm thật chặt gia gia tay. Gia gia há to miệng, cuối cùng lại cũng không biết trả lời như thế nào.

Mặt khác một chỗ, Nhược Nhi không tự kìm hãm được nắm chặt tay của Lôi Tiêu, khăn trương được một lòng phảng phất muốn nhảy ra.

Lôi Tiêu sắc mặt biến đổi bất định, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu thảm thán: "Đáng tiếc, có thể từ nơi ấy xuất ra, hà tất tới chuyến lần này vùng nước đục? Lấy thiên phú của người tài tình, yên lặng ba lượng năm, thù này chưa hẳn không thể báo, hiện nay. . . Ài!"

So với việc Lôi Tiêu tiếc hận, Lôi Ngao thì là tại lúc ban đầu không tin cùng phần nộ, rồi đột nhiên đại hi, "Mặc kệ người như thế nào ra, hôm nay, người đều nhất định vô pháp còn sống rời đi."

Trong nội tâm hạ quyết tâm, Lôi Ngao đương trường muốn phát tay, hạ lệnh Xích Huyết Ky công kích.

Lại không nghĩ lúc này, trùng điệp hoàn tứ, Sở Thần lại ngang nhiên nói chân, ánh mắt kiên định, không sợ, không sợ.

Một bước, hai bước, ba bước. . . Tốc độ càng lúc càng nhanh, mỗi một bước bước ra phi tuyết đầy trời, khí thế như cầu vồng. Trong lúc nhất thời, vừa mới bầu trời trong xanh lần nữa che kín tuyết sắc.

Nhanh chóng di động, trường kiếm chẳng biết lúc nào đã xuất khiếu, vô kiếm rơi vào tuyết đọng, bị thật sâu vùi lấp. Thân kiếm hiển lộ, kia nhất là tấm thường bất quá xanh đen, cho thấy này vẹn vẹn là một thanh tằm thường sắt thường kiếm.

Tinh lực quán chú, bạo liệt Hòa Diễm Chi Lực gia trì, sắt thường không chịu nổi thiêu cháy, trở nên đỏ bừng, phảng phất tùy thời hội hòa tan băng diệt. Phi tuyết tịch tịch, hạ xuống thân kiếm, trong chớp mắt bị đốt thành đạo đạo khói xanh.

Giờ khắc này, Sở Thần giống như phác họa con bướm bướm, ngang nhiên hướng về kia thân theo Bách Chiến quân trận khởi xướng trùng kích. Chiến ý vô cùng, chí khí Lăng Vân, phong tuyết cũng chỉ trầm mặc.

"Ngu xuẩn, tự tìm đường chết!" Nhìn nhìn Sở Thần ngu xuẩn động tác, Lôi Ngao trong nội tâm cười lạnh.

Vung tay lên, giống như tên đã trên dây Xích Huyết Ky, lúc này một tiếng gầm lên, "Sát!"

Một tiếng đủ uống, thanh thế kinh thiên!

Chấn nhiếp nhân tâm trong tiếng gào, một chuỗi chuỗi thép thương đứng thẳng, một thót con chiến mã hí dài. Huyết Hải phong tuôn ra xông sao, trên trận sương khói cuộn cuộn, Xích Huyết Ky dữ tợn răng nanh phong mang tất lộ.

"Sát!"

Lại liên tục ba tiếng, mấy trăm người quân trận ngưng tụ thành sát khí, xông thẳng Vân Tiêu, trong chớp mắt đem Mạn Thiên Phi Tuyết tách ra.

Sát khí không ngừng kéo lên, càng ngày càng mạnh. Ky binh lưỡi mác vô tình chà đạp bốn phương, hội tụ thành một đạo thể không thể đỡ màu đỏ hồng lưu, trực tiếp hướng kia cuồng vọng đỏ trùng kích mà đi, giống như Long Hành Thiên Hạ khí thế, đại địa cũng chỉ rung động.

"Không muốn. . . Đi. . . Đi a. . ."

Thấy được kia cương mãnh không đúc màu đỏ hồng lưu, Mặc Vũ Hàm kêu to, bệnh tâm thần, hai mắt đầm lệ mưa lớn. Chi là đối với một cái quyết tâm người đến nói, điều này cũng không có gì ý nghĩa.

Gặp kia mãnh liệt sát ý trùng kích, Sở Thần ngực một hồi khó chịu, nghịch huyết ngăn không được từ khóe miệng tràn ra.

Mặc dù như thế, hẳn hai mắt nhưng lại không âm đạm, ngược lại càng ngày càng sáng, mang theo một loại không nói ra được cố chấp cùng điên cuồng.

"Nếu như hết thảy do ta mà mới, như vậy, hết thảy, liền do ta mà dừng!"

Mãnh liệt chiến ý thúc dục, Từ Viêm lần nữa chiếm lĩnh đồng tử, Kỳ Lân Tử Mâu uy nghiêm, làm cho người không dám chút nào nhìn thẳng. Đồng thời, Sở Thần cầm kiếm chỉ thủ hóa thú, tản ra bạo ngược khí tức từ sắc Kỳ Lân Tử ngang nhiên đăng tràng.

Màu đỏ hàng dài càng ngày càng gần, lợi trào răng nanh hàn khí bức người.

Sở Thần mục quang lạnh lạnh, không tránh không né. Từ Vân Tinh mạch trong chớp mắt hiển hiện đỉnh đầu, Kỳ Lân Vân Trung giờ vuốt.

Kia cuộn cuộn Từ Vân, nhàn nhạt rít gào thúc đẩy, ngạc nhiên, Sở Thần ngẩng đầu, từ nhãn chỉ thiên, ngửa mặt gào thét.

"Ngang!"

Giống như đến từ viễn cổ Hồng Hoang rít gào, bá đạo mà tràn ngập uy nghiêm, chỉ một thoáng, toàn bộ thiên địa hơi bị một thanh.

Phảng phất hết thảy đều đã đi xa, trong thiên địa liền độc thừa hẳn một người, cùng này khắp Thiên Phong tuyết làm bạn. Vĩnh hằng cô tịch, Vô Biên hoang vu, từ cổ chí kim tịch tịch, gặt gao đưa hẳn bao vây.

Ở nơi này Vô Biên yên tĩnh, một loại cảm giác kỳ diệu thăng lên trong lòng.

"Thiên địa duy ta, từ cổ chí kim tịch tịch. Nhưng duy tịch tịch người, lại vừa vô địch thiên hạ!"

Quý dị xuất hiện trạng thái, để cho Sở Thần toàn thân khí thể tăng vọt, hần giờ phút này, phảng phất thật sự là này thiên địa đang lúc duy nhất Kỳ Lân.

Tịch mịch!

Vô địch!

Cuồng bạo tinh lực cấp tốc hướng cánh tay phải tụ tập, điên cuồng thúc dục, kia sắt thường kiếm sớm đã dung thành nước thép, giống như địa tâm chỗ sâu dung nham, nhọn nhọn màu đỏ sậm sáng quang.

Đón kia màu đỏ hàng dài, thiết kiếm quét ngang.

Một kiếm xuất, thiên địa ám!

Đánh giáp lá cà trong chớp mắt, đỏ thẫm nước thép kiếm hồng mang tăng vọt, giống như chuỗi Cửu U thâm xử núi lửa bên trong rút ra cự kiếm, cùng với Kỳ Lân lay thế rút gào, tàn sát ra đồ diệt chủng sinh khí tức.

"Cửu U ma điểm kiếm!"

Nhàn nhạt lời của, mang theo Thảm Phán cùng siêu độ uy nghiêm, trực tiếp quan lại thiên địa, trấn áp bất hoang.

Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm đệ tam thức, lần đầu tiên xuất hiện ở trước mắt người đời, liền thể hiện ra vô cùng cao chót vót.

Đối mặt kia ma điểm dày đặc cự kiếm, hết thấy tất cả đều như vậy trắng xám, phảng phất kia màu đỏ hồng lưu căn bản chính là giấy đồng dạng, không chịu nổi một kích.

Một kiếm quét ngang, sóng máu ngập trời. Chiến mã mất đề, máu chảy không chỉ. Xích Huyết Kỳ tung hoành vô địch quân trận ầm ầm phá toái.

Trên trận một mảnh hỗn loạn, phần còn lại của chân tay đã bị cụt khắp nơi, máu chảy thành sông. Mặc dù chân chính bỏ mình người không nhiều lắm, nhưng tuyệt đại đa số cũng đã bị thương, về phần những cái kia thiên kim khó cầu huyết sắc chiến mã, gần như toàn bộ bị mất mạng.

Một kiếm chi uy, dữ tợn như thế!

Mọi người chấn kinh tại một kiếm kia phong thái, tâm như hồ nước tri hoa mất, thật lâu vô pháp hoàn hồn. Mà lúc này đây, Sở Thần đã lần nữa từng bước một hướng Điểm Tương Thai rào bước tiến lên.

Trong tay hần trống không, kia sắt thường kiếm đã hoàn thành sứ mạng, trở về thiên địa, mà cả người hần lại càng là giống như bị rút lấy hết khí lực, lung lay sắp đổ.

Mặc dù như thế, lưng của hần lại việt rất việt thẳng. Mỗi một bước rơi xuống, tất nhiên là một cái thật sâu huyết sắc dấu chân.

Đây là một mảnh giết ra tới đường máu, càng giống là một mảnh vô pháp quay đầu lại Bất Quy chi lộ.

Nhìn nhìn kia cái càng chạy càng gần người, nhìn nhìn kia trương gần trong gang tấc mặt, Mặc Vũ Hàm nở nụ cười, càng cười, nước mắt càng là vô pháp ức chế.

"Vi cái gì. . . Vi cái gì ngu như vậy?"

Đối mặt này lê hoa đài vũ chất vấn, Sở Thần lại chỉ là yên lặng nhìn nhìn nàng, không nói một lời ngậy ngốc cười.

Đang lúc Mặc Vũ Hàm không chịu nổi trong ánh mắt kia nóng rực, đột nhiên một đôi tay nâng trên mặt của nàng, lòng bàn tay ấm áp để cho nàng đầu quả tim phát run.

một cái tràn đầy thương tiếc thanh âm rơi vào trong tai, "Ngươi gầy!"

Vô cùng đơn giản ba chữ, Mặc Vũ Hàm lần nữa nước mắt sụp đổ.

Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy khi còn sống sinh e rằng không còn có câu nào, có thể như này vô cùng đơn giản ba chữ như vậy êm tai, như vậy làm cho người cảm động, rơi lệ.

Trong nội tâm yên lặng thường thức, bất tri bất giác, trong đôi mắt lần nữa sáng quang Liễm Diễm, hồi lâu Mặc Vũ Hàm mới si ngốc ngốc nhìn nói: "Có người hay không báo cho ngươi, ngươi thật là hảo ngốc?"

"Có sao? Có lẽ vậy! Chỉ bất quá, ngươi lại làm sao không phải sao?" Sở Thần Tiếu Tiếu, tầm mắt lơ đãng rơi vào phương xa.

"Vậy không đồng nhất, mặc dù ta không đi ra tìm ngươi, bọn họ đồng dạng sẽ tìm cơ hội ra tay." Mặc Vũ Hàm cố chấp lắc đầu.

Sở Thần lắc đầu, không cho là đúng, cười nói: "Mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, với ta mà nói đều đồng dạng. Nhớ ngươi, sau đó ta đến rồi!"

"Nghĩ tới ta, sau đó người đã đến rồi?" Mặc Vũ Hàm ngơ ngác, phảng phất lại say, một hồi lâu mới lê hoa đái vũ cười mắng: "Nói, rồi đi ta về sau là không phải lại lừa rất nhiều nữ hài tử?"

"Ách, cái này, dường như. . ." Sở Thần ấp úng, kia tránh né ánh mắt để cho Mặc Vũ Hàm nhìn không được một ngum hung hăng cắn lấy trên vai hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Phong lôi, mang nàng đi

Dương quang phổ chiếu, tuyết động lặng lẽ hòa tan, hiện trường lặng ngắt như tờ, phảng phất so với tuyết rơi thời điểm càn Lĩnh Thanh.

Điểm Tương Thai, Sở Thần bất đắc dĩ nhìn về mặt đắc ý Mặc Vũ Hàm, trên môi của nàng nhạt nhuộm huyết tinh, nhìn qua có dừng khí yêu mị cảm giác.

"Cái này được rồi, hai bên bờ vai một bên một cái đầu răng, chỉ mong. . . Không cần có kế tiếp!" Nghĩ đến một mặt khác Ngọc Hàn Yên rồi đi thì lưu lại đầu răng, Sở Thần trong nội tâm được cười khổ một hồi.

Đúng lúc này, Mặc Vũ Hàm buồn bã nói: "Người tại sao lại muốn tới? Như vậy chỉ sợ đem chính mình góp đi vào có biết hay không? Huống hồ, giữa chúng ta kỳ thật không có cái gì, cái gọi là thứ mười phòng tiểu thiếp, bất quá là vui đùa."

"Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ biết, ta ngàn đuổi vạn đuổi từ kia cái địa phương quỷ quái xuất ra, vì cái gì chỉ là đem người mang đi." Sở Thần lắc đầu, kia thâm thúy mà chân thành tha thiết mục quang để cho Mặc Vũ Hàm được một hồi hoảng hốt.

Nói xong, Sở Thần lại nhún vai cười nói: "Huống hồ, hiện tại mới càng ta nói đó là một vui đùa lời không biết là chậm chút sao? Chúng ta đều tới, tự nhiên là muốn thật đúng."

Mặc Vũ Hàm há to miệng, gương mặt một hồi nóng, nàng lúc này mới nhớ tới, có vẻ như đã từng cái nào đó thời gian, nàng đã từng nói qua muốn đùa mà thành thật, không nghĩ tới. . .

"Quả nhiên không phải người một nhà, không tiến vừa vào cửa....!" Một bên, Lôi Tiêu liên tục cười khổ, hắn làm sao có thể không nhớ rõ ngày đó Mặc Vũ Hàm phong Phong Hỏa hỏa đi đến Bích Tiêu Tông ngoại môn phường thị nói những lời kia?

"Hừ, các người liền chậm chậm kể rõ tâm sự a! Hôm nay, các người một cái đều đi không được." Cùng Lôi Tiêu tương phản, Lôi Ngạo ngược lại là tâm tình vô hạn được, âm thầm một cái ánh mắt, những cái kia bị thương Xích Huyết Kỳ tướng sĩ nhao nhao đứng nghiêm.

Từng thanh trường thương ngã xuống, trầm trọng thân thương áp thấu tuyết động, đâm vào Thanh Thạch trên mặt đất, phát ra nặng nề tiếng vang.

Tiếng vang còn xuống dốc quá, thay vào đó là một thanh đem u quang lập lòe cường nộ xuất hiện tại bọn họ trên tay. Kia mũi tên hàn mang đồng loạt đối với Sở Thần, giống như bị vạn xà hoàn tứ, hàn mang không phát, liền đã như đứng ngồi không yên.

"A? Toái sao nò!" Mặc Vũ Hàm kinh hãi, theo bản năng muốn đem Sở Thần hộ tại sau lưng, hết lần này tới lần khác cường lực thoáng giãy dụa, chỉ có thể phát ra một tiếng kêu đau.

"Đồ dân, không biết trên người còn cột xích sắt sao?" Nhìn nhìn Mặc Vũ Hàm đau đến hai cái lông mi đều thất, Sở Thần nhìn không được cười ra tiếng.

Đón lấy, Mặc Vũ Hàm cấp thiết trong ánh mắt, hắn không cho là đúng nói: "Toái sao nò sao? Ta biết, tinh thạch khu động, xạ tốc siêu quần, mũi tên nhanh hơn lưu quang, cắt sắt phá thạch. Một khi có số lượng, sao Ngưng cảnh cường giả cũng khó khăn lấy ngang hàng."

"Cũng biết người còn cười?" Mặc Vũ Hàm tức giận đến ngực một hồi phập phồng, nói qua lại cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "Ta bây giờ là không phải rất khó coi, rất xấu?"

"A? Nguyên lai người cũng biết a?" Sở Thần rất không có đồng tình tâm như hồ nước mở to hai mắt nhìn, để cho Mặc Vũ Hàm lại nhìn không được muốn cắn chết hắn.

Đúng lúc này, Sở Thần đột nhiên âm giọng từng đạo: "Tuổi Nguyệt Phong sương, thời gian thấm thoát, cuối cùng có một ngày, chúng ta hội cùng nhau già đi. Ta bây giờ đang ở nghĩ, người lão thời điểm, là không phải giống như bây giờ khả ái."

Mặc Vũ Hàm trong nội tâm một hồi rung động, nàng nhìn ra được, Sở Thần trong ánh mắt tình cảm, nửa điểm đều không phải giả. Đang không biết nên nói cái gì, trong giây lát một đoàn hồng sắc đồ vật bị nhét vào trong miệng nàng.

Vật kia nhập khẩu tức hóa, một cổ ngọt hương rơi vào trong bụng, hóa thành từng trận dòng nước ấm chạy tất cả xương cốt tứ chi.

Kia sướng thoải mái cảm giác, phảng phất cả người bong bóng trong suối nước nóng, toàn thân ấm áp. Cổ nén muốn hừ ra tới dục vọng, nàng chỉ cảm thấy một cổ tê dại đau ngứa cảm giác từ bắp chân vị trí dâng lên.

"Này. . . Đây là cái gì?" Mặc Vũ Hàm trong lòng giật mình. Bị giam tại kia không thấy mặt trời thủy lao đã hơn một năm, bắp chân ngày đêm ngâm tại hàn thủy, bắp chân của nàng đã sớm mất đi tri giác, kia trắng nõn oánh nhuận từ lâu thối rửa sinh đau nhức.

Ngày nay, bắp chân vị trí truyền đến cảm giác rõ ràng chính là. . . Rõ ràng chính là hoàn toàn mới huyết nhục tại sinh trưởng.

Càng muốn, trong nội tâm nàng càng là kích động, kích động được vừa muốn rơi lệ. Một hồi lâu, nàng mới dề xuống trong lòng rung động, đem nghi ngờ trong lòng hỏi ra.

"Ngươi cho ta ăn cái gì?"

"Huyết Linh Chi, tuy không thể để cho ngươi sống lâu bao nhiêu năm, bất quá bổ sung khí huyết, sinh sôi huyết nhục hay là không thành vấn đề." Nhìn nhìn kia song oánh nhuận con ngươi, Sở Thần ha ha cười nói.

Trong tầm mắt, Mặc Vũ Hàm khí sắc mắt thường có thể thấy khôi phục, rất nhanh, kia quen thuộc bộ dáng lần nữa trở về.

"Đúng vậy, tuy gầy gò đi không ít, nhìn qua lại càng có hương vị. Nhất là nơi này, cư nhiên một chút không có hạ thấp đi, kinh tâm động phách a!" Chăm chú nhìn một hồi lâu, Sở Thần mục quang trên tức chuyển tới kia một đồng cao vút núi non phía trên.

"Hỗn đản!" Mặc Vũ Hàm sắc mặt trướng hồng, hận không thể vùi đầu vào ngực. Hỗn đản này quá ghê tởm, quả nhiên không thể đưa hán nghĩ đến quá tốt, không thể cho hán quá nhiều dương quang. . .

"Chỉ là, ai, nhìn liền xem đi, qua hôm nay lại không có ngày mai!" Vừa nghĩ như thế, Mặc Vũ Hàm lại ngẩng đầu lên, mục quang sáng rực, không e dè.

Hai người yên lặng đối mặt, Sở Thần đột nhiên đem miệng tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: "Hảo hảo sống sót."

Thấp không thể nghe thấy thanh âm, mang theo nam tử nóng rực khí tức, để cho Mặc Vũ Hàm đổ đến bên tai, toàn bộ thân thể tê dại một mảnh.

Còn chưa hiểu Sở Thần ý tứ lời của này, đột nhiên, nàng phát hiện mình đã khôi phục tự do. Kia cột vào trên người trầm trọng mà cứng rắn xích sắt, chẳng biết lúc nào đã cắt thành một đoạn đoạn rơi trên mặt đất.

Cúi đầu vừa nhìn, nàng chỉ thấy Sở Thần ngón tay vị trí bắn ra từ sắc phong mang, đó là phong mang không đúc lợi trao. Theo bản năng, nàng biết là chúng cắt nát trên người gông xiềng.

Từ quang bắn ra, xích sắt đứt gãy rơi xuống đất, bất quá trong thời gian ngắn sự tĩnh. Thẳng đến nghe được xích sắt rơi xuống đất thanh âm, phía dưới một đám người mới kịp phản ứng.

Lôi Ngạo mục quang âm trầm, một tay bất kỳ nhưng đang lúc giờ lên.

Xích Huyết Kỳ, chúng tướng thần kinh căng thẳng, trên tay toái sao nó bắt đến sát sao, ngón tay đã khấu trừ tại cò súng, phảng phất sau một khắc cắt sắt phá thạch toái sao mũi tên sẽ phô thiên cái địa bắn ra.

Lôi Tiêu dứt khoát quay đầu, trong nội tâm là chua xót, lại là không đành lòng. Nhược Nhi mục quang thì một mực rơi ở trên người Mặc Vũ Hàm, trong miệng không ngừng ni non lấy: "Thật sự dường như đâu, bất quá nhìn qua thật xinh đẹp a!"

Cùng những cái này các đại nhân vật tâm tư hoàn toàn bất đồng chính là, đến đây tiến đưa mọi người trong ánh mắt trần ngập lo lắng, lại trần ngập khâm phục. Nhưng không hận mà cùng, bọn họ không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, phảng phất sợ quấy rầy này đối với sắp chết bích nhân.

Mặc Vũ Hàm vừa mới ngẩng đầu, trong nội tâm trần đầy nghi hoặc còn không kịp phóng thích, trong tầm mắt, Sở Thần con ngươi càng ngày càng gần, kia trầm trọng đục ngầu hơi thở đã kéo đi lên, mang nàng kiểu điểm ướt át cặp môi đỏ mọng gât gao phong bế.

Vừa hôn, dụng hết toàn lực, phảng phất tất cả hết thảy cũng bị quên mất.

Hiện trường một mảnh an tĩnh, liền dương quang đều bởi vì ngưng ngừng mà trốn tầng mây, bông tuyết lần nữa phiêu, bao quanh này đối với vong tình bộ dáng, hết thảy, giống như cổ tích ấm áp, làm cho người hướng về.

Mặc Vũ Hàm một hơi ngăn ở ngực, liền hô hấp động tác đều làm không được. Nàng chỉ cảm thấy một mảnh đầu lười không ngừng nhẹ chống đỡ trọng khẩu, hàm răng mặc dù tại chống cự, Tâm Môn cũng đã lặng yên rộng mở.

Hạnh phúc tới quá nhanh, để cho nàng có chút không biết như thế nào cho phải.

Càng làm cho nàng xấu hổ khó dần nổi chính là, Sở Thần kia thô bạo trong động tác, nàng lại cảm giác được một cỗ khoái ý từ đáy lòng, từ thân thể các nơi sinh ra. Cảm giác này tựa như. . . Tựa như nàng nguyên bản ngay tại khát vọng loại này mộng đồng dạng thân mật.

"Được. . . Thật là mát mẻ đó! Bất quá. . . Thật sự rất thích!" Trong nội tâm vô cùng mâu thuẫn, Mặc Vũ Hàm đang suy nghĩ, nếu như trên người không có y phục, chắc hẳn chính mình toàn thân da thịt đã hồng thấu a?

Rốt cục, hàm răng bị công hãm, Mặc Vũ Hàm đầu óc chóng mặt chóng mặt, tại kia Vô Biên nhu tình cùng khoái ý bên trong trầm luân. Nàng vô pháp hô hấp, nàng cảm giác chính mình muốn chết, nhưng nàng không thêm để ý chút nào, nàng chỉ là tận tình hưởng thụ lấy này đến chậm hạnh phúc.

Một đoạn thời khắc, nàng đột nhiên cảm giác mình bị chống đỡ tại sau lưng Thập tự trên mặt cọc gỗ, thân thể gấp xâm nhập càng ngày càng mãnh liệt, hai chân đã không chịu được lấy lợm gắt gao kẹp chặt, một đôi tay lại bị kia mạnh mẽ mà hữu lực đại thủ gắt gao ấn chặt, không thể động đậy chút nào.

Đột nhiên, một hồi rất nhỏ đau đớn từ tay phải trong lòng bàn tay truyền đến, phảng phất có đồ vật gì đâm rách rãnh tay chương, huyết dịch tùy theo chảy ra.

Đôi mi thanh tú cau lại, Mặc Vũ Hàm hai mắt mông lung, khó hiểu vừa mới dâng lên, thân thể cũng tại hỗn đản kia trắng trợn xâm nhập bên trong triệt để tan vỡ.

Vô Biên khoái ý giống như thủy triều đánh thẳng vào thần kinh của nàng, nàng hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ, toàn thân mềm nhũn, ngay cả đứng khí lực cũng không có.

"Mắc cỡ chết người ta rồi!" Mặc Vũ Hàm sắc mặt ửng hồng, nàng cảm giác thân thể một chỗ đã ướt đầm, băng băng lạnh lạnh, mười phần khó chịu.

Thật lâu, rồi mới. Cuồng phong bạo tuyết rồi đi, để cho Mặc Vũ Hàm có chút không biết làm thế nào, một đôi Thu Thủy con ngươi si ngốc, có chút ngốc, khóe miệng lại càng là treo một mảnh sáng lóng lánh sụi to, nhìn qua vô cùng mê người.

Ở nơi này tất cả mọi người hơi bị trầm mặc trong chớp mắt, đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên, như sấm mùa xuân tách ra, chấn động não người từ trống rỗng.

"Phong lôi, mang nàng đi, càng xa càng tốt!"

Bạo liệt trong tiếng gào, Mặc Vũ Hàm phát hiện tựa hồ có đồ vật gì chui vào thân thể. Trong chớp mắt nàng toàn thân chợt nhẹ, trời nổi lên cấp tốc hướng không trung vọt tới.

"Không muốn. . ." Lần này, nàng rốt cục minh bạch Sở Thần ý tứ lời của đó.

Hắn thật sự là đến nàng đi, chỉ là, nàng đi, hắn thế nào?

Một đôi sáng như bạc thiết cánh gào thét, vũ mũi nhọn mang phá không, tiếng gió rền vang, nháy mắt, Mặc Vũ Hàm đã đang ở mấy chục thước trên cao.

"Đáng chết! Còn không bắn tên?" Lôi Tiêu nổi giận, khuôn mặt âm trầm sắp tích thủy.

Thiên tính vạn toán, lại tuyệt đối không thể tính đến Sở Thần rõ ràng còn cất dấu như vậy một tay.

Trần thủ a, trở mình lướt toàn bộ Lôi Ưng Quốc cũng tìm không được một đầu tồn tại, ngày nay, cư nhiên trở mặt tại mí mắt phía dưới mang theo kia cái vốn nên hẳn phải chết nữ nhân đã bay.

Đến cùng lúc nào, vô số người tha thiết ước mơ trần thủ như thế không đáng giá?

Lôi Tiêu thét ra lệnh, toái sao nó cò súng thanh âm không ngừng vang lên, "Suru suru suru", từng con một hàn mang lấp lánh Phùng lực mũi tên bắn ra, phô thiên cái địa hướng Mặc Vũ Hàm phương hướng mà đi.

Cực hạn phóng ra tốc độ, gần như chỉ là tại trong nháy mắt, một hồi từ mặt đất nghịch tập Thương Khung dày đặc mũi tên đuôi lông vũ ầm ầm thành hình.

Mặc Vũ Hàm lúc này tựa như cùng không trung mục tiêu sống, căn bản không có tránh né chỗ trống, bởi vì trước sau bốn phương tám hướng, tất cả đều là dày đặc mũi tên.

"Như vậy cũng tốt, ít nhất chúng ta chết cùng một chỗ!" Giờ khắc này, Mặc Vũ Hàm ngược lại nở nụ cười, tâm tình không hiểu dễ dàng hơn.

Còn sống, chưa hẳn đều là hảo. Có chút thời điểm, còn sống, có thể so với chết đi càng thêm thống khổ.

Chương 129: Rơi mất trong gió mũ rộng vành

Thiên Khung trên là rậm rạp chẳng chịt mũi tên đuôi lông vũ, mũi tên đuôi lông vũ, một đôi thiết cánh Phong lôi từng trận, kia mở ra Ngân Sắc Vũ Dực, tựa như rú xuống thiên chi vân, che khuất bầu trời.

Có lẽ nó chân thật mà nói nó cũng không có lớn như vậy, nhưng hiện tại, nó lại chân thật đem tất cả dương quang vật che chắn. Mọi người ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn đến kia trong khe hở ngẫu nhiên bắn ra ánh sáng.

Mặc Vũ Hàm trong nội tâm kiên quyết, ý cười đầy mặt.

Chết, chính là a! Vốn là chết tiết, có cái gì tốt sợ?

Đang lúc nàng nghênh cổ chờ chém, thân nhiên nghênh tiếp sắp đến nơi tử vong thời điểm, một cái khinh thường đồng âm trong đầu vang lên, "Ngu xuẩn, chỉ bằng những cái này đồng nát sắt vụn, liền nghĩ chặn đứng ta Phong Lôi Sí?"

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, để cho Mặc Vũ Hàm trong nội tâm chấn động.

Còn không còn kịp suy tư nữa, tiếp theo trong nháy mắt, tầm mắt của nàng liền chưa từng có bắt đầu mơ hồ, trước mắt phảng phất vô số lưỡi dao sắc bén bay qua, vòng đi vòng lại, chồng chất.

Thân ở này trùng điệp vũ nhận hộ vệ, nàng chỉ cảm thấy phía dưới thế giới như vậy xa xôi, nhất là kia trương đứng trên Đỉnh Tương Thai nhìn lên khuôn mặt tươi cười, phảng phất ngay tại một thế giới khác.

Hạnh phúc phá toái, rơi xuống đất thành Thương, trong lòng bị hung hăng đâm trúng, huyết tinh lâm li. Hai mắt trướng đau nhức, phảng phất muốn bạo liệt ra, một giọt huyết lệ, lặng yên từ khóe mắt trượt xuống.

"Không. . . Không muốn. . . Hồn đản, ta không muốn người chết. . ."

Thê lương kêu khóc vang vọng thiên địa, phảng phất, tất cả hết thảy đều trở nên âm lãnh lên.

Phong Lôi Sí biến mất, mang theo vốn nên bị Yêu Trảm Mặc Vũ Hàm biến mất. Cường hãn toái sao nó cũng không thể đem các nàng ngăn lại.

Đám người không hiểu một hồi nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh, lòng của bọn hắn lại tóm lại.

Đúng vậy a, nàng rời đi, có thể người thế nào đâu này? Nhìn nhìn Đỉnh Tương Thai đó trên thông dong bình tĩnh người thiếu niên, trong đám người lặng im không tiếng động.

"Được, được! Vũ Hàm không có chọn làm người, ta, không bằng người!" Trong giây lát, Lôi Tiêu cười to. Ngay tiếp theo Nhược Nhi cũng trên mặt cũng tách ra khâm phục nụ cười.

"Không sai. Trẻ tuổi, từ trước đến nay không ai có thể vào Bồn Tướng Quân mất, người là người thứ nhất." Chu Tướng Quân vẻ mặt tiểu ý, lấy thân phận của hắn, này đánh giá không thể bảo là không cao.

Sở Thần từ chối cho ý kiến, chỉ là nhìn chăm chăm Lôi Ngạo. Đối diện người này, tính kế hắn rất nhiều, ngày nay, hai người rốt cục quang minh chính đại đứng ở một chỗ.

Còn lần này, hắn đã vô pháp tránh lui.

Mặc Long mặc dù thần kỳ, Long Uy cái thể, nhưng cuối cùng, nó không chuẩn bị Phong Lôi Sí loại kia thần kỳ phòng hộ năng lực. Cho nên hắn không thể thắng không đào tẩu, bằng không xác định vững chắc bị bắn thành gai nhím.

"Được, quả nhiên rất tốt. Vương Phủ tâm huyết của những năm nay, đều bị người làm hỏng." Lôi Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt âm trầm phảng phất muốn chảy ra nước.

Từ Huyết Ảnh động, đến Hắc Phong Lĩnh, lại đến hiện giờ Đỉnh Tương Thai này, này trăm phương ngàn kế mưu đồ hết thảy, hiện giờ, đã bị này đã từng hắn nhìn đều khinh thường tại liếc mắt nhìn gia hỏa cho phá hủy.

Không những như thế, Bích Tiêu Tông bên trong hắn đó một mực cầu mà không được nữ nhân, cũng sống sờ sờ bởi vì trước mắt người này đứng ở hắn mặt đối lập.

Càng muốn, Lôi Ngạo tâm như hồ nước càng muốn bạo tạc, vô cùng lạnh dày đặc nói: "Hôm nay, ta sẽ không tái phạm lúc trước đồng dạng sai lầm.

Mặc Vũ Hàm đi, vậy người liền lưu lại đợi nàng chịu Yêu Trảm hình phạt đó a! Hôm nay, ta Lôi Ngao quyết không để cho người còn sống rời đi."

Trong thanh âm tràn ngập vô tận oán độc, nghe nói như thế không người nào không trong nội tâm lạnh cả người, đồng thời lui lại.

Sở Thần lại việc đáng làm thì phải làm, một bước tiến lên, đạm mạc nói: "Người ta trong đó, vốn là Thế Bất Lưỡng Lập. Người cũng không cần làm ta sợ, từ ta đi ra một khắc này lên, sẽ không nghĩ tới phải sống ra ngoài."

Bình tĩnh, thong dong, thiết cốt boong boong, người thiếu niên nhuê khí phong mang, tại thời khắc này âm âm tách ra, thoi như Lưu Tinh.

Tinh lực tuôn động, khí thể liên tiếp kéo lên, Từ Văn lơ lửng, Kỳ Lân giờ vuốt. Nhân nhát tiếng gầm gừ, người thiếu niên thân hình chấn động, một cước trùng điệp đập mạnh trên Điểm Tương Thai, chỉ một thoáng, phảng phất đại địa đều tại chấn động.

Mọi người nhìn lên trong ánh mắt, Sở Thần chậm rãi đưa tay phải ra, ngón tay, ngang nhiên nói: "Lôi Ngao, có dám đánh một trận!"

Vô cùng đơn giản sáu chữ, không chỉ tại một hồi oanh Thiên Thần sét, chấn động đầu người chóng mặt hoa mắt.

Cuồng, thật sự thật ngông cuồng!

Đường đường Lôi Ưng thập kiệt đứng đầu, Khai Cường Vương thế tử, hai mươi tuổi liền bước vào sao Ngưng cảnh tuyệt thế Thiên Kiêu, ngày nay, lại bị một cái không có danh tiếng gì tiểu tử ở trước mặt khiêu khích, mà còn như thế không nề mặt.

Đây còn là kia cái quen thuộc thế giới sao? Là chúng ta đều già rồi, hay là thế đạo này biến hóa quá nhanh? Vô số người trong nội tâm rung động, ai thán.

"Ngao cố chống cự. Ai. . ." Lôi Tiêu thở dài một tiếng, mặc dù lập trường bất đồng, nhưng hẳn như trước không biết là Sở Thần có chút hy vọng còn sống.

Lôi Ngao thực lực, không ai so với hắn rõ ràng hơn. Đây là một cái chân chính Thiên Kiêu, sao Ngưng cảnh nhị trọng thực lực, tiểu ngao trẻ tuổi một đời, liền ngay cả bản thân hắn, cũng thua kém nửa trù.

Sở Thần tu vi tuy hẳn không rõ ràng lắm, nhưng nửa năm trước tiến nhập Huyền Băng động, mới vền vẹn mới vào Tinh Toàn Cảnh. Mặc dù nửa năm đi qua có Sở Trường tiến, lại có thể mạnh mẽ đi nơi nào?

Trên thực lực cách xa, để cho Lôi Tiêu căn bản nhìn không đến bất cứ hy vọng nào.

Không hiểu, trong lòng của hắn một hồi bi ai. Vốn nên là tương lai vương quốc trụ cột của quốc gia, không hề nghi ngờ đem treo lên đỉnh Tinh Diệu, thậm chí tiến nhập tầng thứ cao hơn nhân vật thiên tài, ngày nay lại phải ở trong âm mưu vẫn lạc nơi đây.

Mà hết lần này tới lần khác đối mặt đây hết thấy, hắn không có chút nào ngăn cản năng lực. Lôi Ngao thực lực quá mạnh mẽ, Khai Cường Vương Phủ. . . Lại càng là một cái liền hắn đều không chọc nổi tồn tại.

"Có lẽ, chỉ có Chu thúc. . ." Nghĩ tới nghĩ lui, Lôi Tiêu mục quang cuối cùng rơi xuống trên người Chu Tướng Quân. Chỉ nhìn lấy này vị diện sắc bình tĩnh Chu gia gia chủ, cầm quân thống lĩnh, hẳn đột nhiên không biết nên như thế nào mở miệng.

Đúng lúc này, Lôi Ngao rút cục lửa giận sôi trào.

"Có gì không dám? Người đã một lòng muốn chết, vậy thành toàn người." Lôi Ngao một tiếng quát lớn, Điều Hầu đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhảy lên mà gần mười trượng, kinh lôi tức giận rơi trên Điểm Tương Thai.

Bạo liệt khí thể cuốn, trên trận cuồng phong đột khởi.

Trong giây lát, một hồi hung lệ Ưng gáy truyền đến, Điểm Tương Thai, Lôi Ngao toàn thân lôi quang vây quanh, hồ quang điện xì xì, tựa như trên chín tầng trời tiếng sấm, làm cho người sợ.

Tại đỉnh đầu hắn, Lôi Ưng hư ảnh giương cánh, hai móng sinh sét, nó con mắt huyết hồng.

"Lôi Ưng, đó là hoàng thất truyền thừa Tinh mạch, được khí tức kinh khủng."

"Nhìn, trên người hắn bao quanh lôi điện, này thật sự là người có thể đạt tới trình độ sao?"

"Đồn đại, Lôi Ngao thế tử vốn là tứ phẩm màu cam Tinh mạch, không nghĩ tới hiện giờ, đã là Ngũ phẩm hoàng sắc, xem ra, đối diện tiểu tử kia hôm nay chạy trời không khỏi nắng."

Đám người rút cục nhin không được nghị luận lên, đang ở Vương Thành, mặc dù thực lực không đủ, nhưng một ít cơ bản nhất tầm mắt vẫn có.

Cơ hồ là không hẹn mà cùng, mọi người nhao nhao rung động tại Lôi Ngao cường đại, tương ứng, dĩ nhiên là nhìn không tốt Sở Thần.

Nếu nói là trong đó còn có ngoại lệ, không hề nghi ngờ chỉ có Nha Nha hôm nay thực ngây thơ tiểu cô nương.

"Tiểu hồ lô, thúc thúc nhất định sẽ thắng, đúng hay không?" Trong tay cầm lấy tiểu hồ lô, tiểu cô nương âm thầm cho mình động viên.

"Đương nhiên, hần là lợi hại nhất, là hần đem chúng ta mang ra ngoài đó!" Tiểu hồ lô nhẹ nhàng rung động, trẻ thơ giọng nữ không làm kinh động bất luận kẻ nào, trực tiếp tại Nha Nha trong lòng vang lên.

Một mặt khác, Lôi Tiêu mục quang ngưng trọng, "Ngũ phẩm Tinh mạch, sao Ngưng cảnh nhị trọng tu vi, hoàn chỉnh Thiên cấp vũ kỹ Lôi Động trời cao quyền. . . Sở Thần, nói cho ta biết, ngươi đến cùng lấy cái gì để che?"

Lấy cái gì để che? Trong tay đã không có kiếm, có, chỉ là một đôi thiết quyền.

Còn muốn chiến hạ xuống sao? Đây là một hồi hoàn toàn không đúng loại chiến đấu, hoàn toàn nhìn không đến thắng lợi hi vọng.

Tất cả suy nghĩ hội tụ thành một trận gió, trong không khí truyền bá ra.

Vạn người trông mong lấy trông mong, mục quang nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn Điểm Tương Thai trên kia đáng người thắng thiếu niên.

Trong giây lát, Sở Thần một tiếng hét to, "Chiến!"

Tựa như Kỳ Lân lay thế rít gào, Chấn Nhiếp chư thiên hoàn vũ, trong lúc vô hình, mọi người phảng phất thấy được ngập trời huyết hỏa bên trong, một đầu dữ tợn cự thú chậm rãi đi tới.

Đầu rồng sừng hươu, Tử Lân gia thân, Ngũ Hành Hoàn lượn quanh. Một đôi tử nhân Tử Viêm dày đặc, giống như đảo ngược Cửu Thiên hồ nước, tràn đầy bất khuất, uy nghiêm, bá đạo.

Vô tận chiến ý phóng lên trời, Sở Thần trong lúc đó khí thế bão táp, kia thẳng tắp lưng, trong thoáng chốc, khí thế của hần vậy mà đem Lôi Ngao Thần Tiêu như lôi đình khí thế cho ép xuống.

Sắc trời bỗng nhiên trở nên âm trầm, "Răng rắc" một tiếng, ầm ầm tia chớp phá không, thật lâu không tiêu tan.

Huy hoàng lệ quang, mọi người sắc mặt trắng xám, thần sắc ngốc trệ. Kia trong lúc vô hình nổi lên kinh phong, làm cho người ta nhóm triệt để mất trật tự.

Này. . . Này làm sao có thể?

Này có thật không vậy? Chẳng lẽ hần thật sự mạnh như vậy?

Đám người ngốc trệ, Lôi Tiêu ngốc trệ, Nhược Nhi ngốc trệ, liền ngay cả một mực sóng lớn không sợ Chu Tước Quân, sắc mặt cũng khuôn mặt có chút động.

Không phải là người nào cũng có thể có loại này chiến ý, cũng không phải cái gì chiến ý cũng có thể quấy Thiên Phong sóng biển, dẫn tới Thương Khung tức giận, tia chớp phá không.

Ở nơi này huy hoàng dưới Lôi Âm, người thiếu niên hai tay đột nhiên hóa thú, vô cùng tráng kiện Kỳ Lân Tĩ, mang theo nghiền nát cõi trần lực lượng, từ thời gian bên ngoài hàng lâm.

Theo Kỳ Lân Tử Mâu xuất hiện, trong lúc đó, sắc trời không hiểu đen tối, mọi người ngẩn đầu, lại phát hiện ngày đó màn trên vậy mà đột ngột xuất hiện hai khóa Tinh thần.

Tinh thần óng ánh mà chói mắt, phảng phất trên bầu trời cự thú mở ra hai con ngươi. Kia uy nghiêm mục quang bắn xuống, muôn dân trăm họ rung động, vạn chúng cúi đầu.

Nếu như là lúc trước là ngốc trệ, như vậy hiện tại, tất cả mọi người choáng váng.

Cho dù là Chu Tước Quân, lúc này cũng mặt mũi tràn đầy kinh sợ quang vinh. "Lúc nào, vương quốc lại xuất hiện thiên tài như thể nhân vật? Rõ ràng chỉ là Tinh Toàn Cảnh lực trọng tu vi, lại có thể dẫn động hiện tượng thiên văn dị biến?"

Vô Biên yên tĩnh, Lôi Ngao đột nhiên một tiếng cuồng tiếu.

"Được, rất tốt. Ngươi so với ta trong tưởng tượng càng thêm xuất sắc, thế nhưng, hôm nay, ngươi nhất định phải chết trong tay ta. Ta đem đạp trên ngươi thi cốt, xâm nhiễm ngươi huyết tinh, đi về hướng vô cùng huy hoàng vô đạo đỉnh phong."

Cuồng tiếu, Lôi Ngao một quyền đánh ra, Lôi Long Hiện thế, những nơi đi qua, Lôi Âm mệnh mông cuộn cuộn, trong thiên địa bao la mờ mịt một mảnh.

"Lôi Động trời cao quyền!" Sở Thần từ nhân rừng mình, trong nội tâm lạnh lùng cười cười, sau một khắc, vô cùng thanh âm ầm ầm vang vọng phía chân trời: "Kỳ Lân bắt từ, chiến ý không thôi!"

Giống như Thương Thiên đây này lâm lâm, mang theo không nói ra được hương vị, trong lúc đó, màn trời trên Tinh thần sáng rõ. Tựa như cự thú nhắm mắt, hai khóa Tinh thần bỗng nhiên tiêu thất, hóa thành hai đạo lưu quang, trong chớp mắt bắn vào Sở Thần hai mắt.

Tinh quang rơi vào nháy mắt, một tiếng từ cổ chí kim vô địch, phách tuyệt hoàn vũ tiếng gầm gừ vang lên.

Kỳ Lân vừa kêu, khắp nơi khói bụi. Mệnh mông cuộn cuộn sóng âm truyền ra, mọi người không chịu được ngồi ngay đó, cháng váng đầu ù tai, khổ sở được quả muốn thổ huyết.

Lần nữa ngừng đầu, chỉ thấy kia tan tành Điem Tương Thai trên không, Lôi Long cùng Tử Long đụng vào một chỗ, giống như Tinh thần chạm vào nhau, xung quanh tất cả đồ vật đều tại tan vỡ, cả thanh âm cũng bị thôn phệ.

Định dạng trong tám hình, trong giây lát, thiếu niên mặc áo đen bắn ngược, toàn thân huyết tinh bắn ra, đâm máu trời cao.

"Đến cùng vẫn bại sao?" Thở dài từ trong lồng mọi người dâng lên, vô cùng trầm trọng.

Lôi Ngao khoe miệng tràn huyết, sắc mặt bởi vì cuồng tiếu mà dữ tợn. Sở Thần, rốt cục phải chết tại trên tay hắn.

Đúng lúc này, "Ngang" một tiếng, đột ngột Long Ngâm chấn kinh thiên địa.

Còn không người phản ứng kịp, một mảnh mực sắc dài Long Long nhan kinh thế, trực tiếp đem kia Thiết Huyết thiếu niên nâng, như thiểm điện bắn về phía trên cao.

"Suru suru suru!"

Không ai ra lệnh, liên tục dày đặc mũi tên đuôi lông vũ che khuất bầu trời, đối với kia một người một con rồng bao phủ mà đi.

Trong lúc nhất thời, mọi người thoáng buông lỏng tâm tình lần nữa nhắc tới.

Tuyệt cảnh, hoàn toàn không có hi vọng tuyệt cảnh!

Đúng lúc này, một cái che bầu trời đại thủ cứ thế xuất hiện, kia lòng bàn tay thâm thúy mực sắc lóe xoáy tàn mát ra cường đại lực hấp dẫn, trực tiếp đem kia dày đặc mũi tên đuôi lông vũ thôn phệ không còn.

Trong lúc bất chợt biến cố, mọi người trò tay không kịp, thẳng đến một cái thanh âm đậm mực truyền đến: "Đã đủ rồi, đi ra nơi này đi!"

Mọi người nhao nhao quay đầu lại, lời kia âm truyền đến phương hướng, rõ ràng là —— Chu Tướng Quân.

...

Dương quang phổ chiếu, băng tuyết tan rã, tháng sáu thiên nóng bức lần nữa hàng lâm.

Tức giận, huyết sắc chiến xa xuất phát, dẫn mất đi chiến mã Xích Huyết chặt vật rời đi.

Đám người cũng ở nghi hoặc bên trong chậm rãi tản đi, Nha Nha lôi kéo gia gia tay, dán tại đám người cuối cùng. Đột nhiên, nàng hai mắt tỏa sáng, tránh thoát gia gia tay hướng một bên chạy tới.

Trong tầm mắt, đỉnh đầu hắc sắc mũ rộng vành càng ngày càng gần.

Là ai, tại cái đó tháng sáu tuyết thiên, lặng yên rơi mắt trong gió mũ rộng vành? Là ai, bất kỳ nhưng, kinh động đến viên kia kinh nghiệm sống chưa nhiều còn nhỏ tâm linh?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 130: Thanh Hà

Thời gian ung dung, nửa tháng lặng yên rồi biến mất.

Điem Tương Thai sự kiện phong ba truyền đi xôn xao, rất có tịch quyền thiên hạ xu thế.

Hiện nay, cho dù là vương quốc tối biên thủy thôn xóm nhỏ, từ trên thị trấn trở về mọi người cũng sẽ sinh động như thật giảng thuật kia cái tháng sáu trong

tuyệt phát sinh chuyện xưa.

Chuyện xưa nguyên trạng đã mơ hồ không rõ, mọi người cũng không quan tâm sự tình đến tột cùng là như thế nào. Mọi người chỉ biết, kia cái đặc thù trong cuộc sống, trình diễn một hồi kinh thế hải tục tình cảm lưu luyến.

Kia khuynh tình vừa hôn, kia Thiết Huyết lừng lẫy, đương nhiên đó là chuyện này mang cho mọi người toàn bộ.

Chuyện xưa tại càng ngày càng nhiều trong đám người truyền thuyết, nhưng không ai biết, kia cái cô nương xinh đẹp đi tới nơi nào, càng không người biết, Thiết Huyết đó thiếu niên đến cùng sống hay chết.

Nghiễm nhiên, việc này mấu chốt nhất hai vị vai chính đã trở thành truyền thuyết.

Theo người có ý sĩ khảo chứng, lần kia sự kiện, cho đến tận này, cô nương kia chưa từng trở lại Tuyết Nhạn Quan, phảng phất bị kia thần kỳ cánh mang đến thiên ngoại, trở thành cao cao tại thượng thần nữ.

Vì thế, Vương Thành vùng đồng nội, vô số đọc sách người đem việc này biên soạn thành các loại phiên bản, tại hồi hương vua và dân trắng trợn truyền xướng.

Nếu nói là việc này cuối cùng người được lợi, liền không gì qua được những tửu lâu kia quán rượu. Nữ nhi hồng, này tầm thường được không thể lại rượu tầm thường, lại trong lúc nhất thời cung không đủ cầu, từng sợi bán đứt hàng.

Lôi Ưng Quốc trên dưới, vô số trong tửu lâu, tâm trí hướng về mọi người ngủ say tại trên bàn rượu. Một vò nữ nhi hồng còn thừa lại hơn phân nửa, nhưng nghe chuyện xưa người đã say đi qua.

...

Thị trấn nhỏ nơi biên giới, một đêm mưa phùn, đem giữa hè nóng bức trực xuất không còn.

Sâu lục cảnh liễu tại trong mưa yếu điệu, trong hẻm nhỏ, một gian trong tửu quán, Thuyết Thư Nhân trầm bổng du dương thanh âm truyền đến.

"Nói tháng sáu sáu ngày cùng ngày, trước một khắc hay là Liệt Nhật Khi đó, đột nhiên, rầm rầm á..., tuyết rơi từ trên trời giáng xuống. Ở nơi này trong tuyết, một mặt cho tuyết mỹ thần nữ đạp tuyết mà đến, thần nhiên rơi trên Đỉnh Tương Thai. . ."

Trong tửu quán lặng ngắt như tờ, chỉ có kia Thuyết Thư Nhân thanh âm, dẫn động lấy tâm thần của mọi người, trong lúc giật mình, liền mưa bên ngoài âm thanh đều tiêu thất tại bên tai.

Ở nơi này nhàn nhạt trong mê say, một Hắc Y Nhân mang theo mũ rộng vành chậm rãi đi vào tửu quán, hấn đến không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Lặng yên không một tiếng động ngồi xuống, tiểu nhị lặng lẽ đến nơi, một câu không nói, trực tiếp thả trên một vò tân chế riêng cho nữ nhi hồng.

Hắc Y Nhân hơi kinh ngạc, chỉ là nhìn chung quanh một chút, liền nhin không được cười lên chấp nhận.

Trong tửu quán Hắc y đầu lập người rất nhiều, phảng phất trong vòng một đêm, đã trở thành một loại tục lệ. Mà đều không ngoại lệ, những người này trước người trên mặt bàn đều để đó một vò hoặc là hai vò nữ nhi hồng.

Tửu là tốt tửu, chân chính uống người lại không nhiều, có lẽ là lo lắng say quá đi, bỏ qua những cái kia đặc sắc chuyện xưa.

Hắc Y Nhân cười cười, trực tiếp đẩy vào một chén, tình té thương thức.

Không có đi qua thời gian lên men, không có đặc thù này tình cảm công tác chuẩn bị, rượu này tựa hồ kém rất nhiều. Chỉ là, Hắc Y Nhân không thêm để ý chút nào.

Thật vất vả mới khôi phục năng lực hành động, hôm nay, hấn chỉ là xuất ra giải sầu, hít thở không khí, có thể không phải đến mua say đích.

". . . Cuối cùng, thần nữ nhanh nhẹn mà đi, hai người vốn là bạn thân thiếu niên ở chỗ cũ tình thần chán nản, tiếp theo lẫn nhau oán hận, đại chiến một trận. Từ đó, phong rên vang, tuyết mệnh mông, rơi huyết bị phi tuyết che dấu, cuối cùng, thần nữ đã qua, dư hận không dứt."

Rốt cục, kia Thuyết Thư Nhân chuyện xưa nói xong, một đám người nhao nhao trầm trồ khen ngợi, tiến lên như trời mưa ném tới.

Hắc Y Nhân dở khóc dở cười, như thế nào mới nửa tháng không có xuất ra gặp người, phía ngoài chuyện xưa liền truyền thành như vậy?

Hấn và Lôi Ngao, hai người sinh đầu tử đầu, làm sao có thể trở thành bạn thân?

Còn có, Mặc Vũ Hàm kia yêu nữ lúc nào vậy mà trở thành đại chúng trong mắt thần nữ sao? Ngày đó nàng bị đẩy sau khi đi ra khó coi muốn chết được không?

Sở Thần đang nghĩ ngợi là không phải xuất ra làm sáng tỏ một chút, đột nhiên, một cái ôn nhuận thanh âm tại trong mưa vang lên,, một hồi ưu nhã tiếng bước chân chậm rãi mà đến.

"Tiểu nhị, tới vò rượu, muốn thưởng đẳng nhất nữ nhi hồng!"

"Được rồi." Tiểu nhị vui vẻ mà đi, ánh mắt mọi người đi không hẹn mà cùng rơi vào này đột nhiên xuất hiện trên người cô gái.

Một thân Thanh Y, tư thái thướt tha, mắt long lanh Liễm Diễm mục quang, như nước dung nhan, phảng phất một cái đầm U Thủy, làm cho người ta bất tri bất giác liền thân rơi vào.

Nhất là kia một bà Thanh Hà chấp chôn dù che mưa, để cho nàng nhìn qua như trong tranh đi ra bộ dáng đồng dạng, làm lòng người say.

"Có lẽ, thần nữ nên trưởng thành như vậy đi! Chỉ là, trong chuyện xưa thần nữ dường như là không bung dù."

Nhàn nhạt men say tại không gian tràn ngập, một cỗ tự ti mặc cảm ý niệm trong đầu từ trong lòng mọi người dâng lên.

Vụng trộm trong ánh mắt, nàng kia thu cái dù, cười nhạt hướng kia bên cạnh cái bàn đi đến.

"Nhiều như vậy bàn trống, vì cái gì hết lần này tới lần khác ngồi chỗ nào?" Nữ tử ngồi xuống, mọi người tan nát cõi lòng trên đất, từng cái một trong nội tâm thâm hận, vì cái gì ngồi ở chỗ kia không phải bọn họ?

Nào ngờ, mặc dù bọn họ ngồi ở chỗ kia, cũng dẫn không đến chân chính giai nhân. Giai nhân đến, căn bản chính là đuổi theo người nào đó khí tức mà đến.

"Tiểu thư, đây là ngài muốn tửu, tiểu điểm thưởng đẳng nhất nữ nhi hồng." Tiểu nhị thần kỳ khách khí, nói xong còn đứng ở chỗ cũ, không nỡ bỏ bỏ đi.

Nữ tử mỉm cười, xếp đặt một thỏi bạc xuất ra, "Đa tạ, nếu là không có những chuyện khác, ngươi trước bận rộn."

Thong dong bình tĩnh, ưu nhã dịu dàng, trong lúc vô hình, lại mang theo làm cho người ta không thể kháng cự khí thế. Tiểu nhị mặt đỏ bừng, bận rộn khoát tay đi.

"Thật yên tĩnh địa phương, Lục Liễu ngô sâu, một vò rượu đục, một đoạn chuyện xưa, Phù Sinh, bắt quá chỉ như vậy." Nữ tử khẽ cười nói. Không biết tại tự nói, hay là nói cùng người nghe. Hết lần này tới lần khác lời này nói xong nhập mọi người trong tai, trong lúc giật mình, thời gian đều ngưng trệ, không còn ồn ào náo động, vô hạn an bình, tĩnh được.

Lời nói rơi xuống, thật lâu không tiếng động. Một hồi lâu, nàng mới nhẹ kéo sợi tóc, bàn tay trắng nõn nắm lên vò rượu. Hết lần này tới lần khác tửu dịch không có đổ vào trước mặt mình trong chén, mà là ngã vào đôi diện người kia trong chén.

Rất khéo léo chính là, đôi diện chén kia vừa mới không xuất, uống rượu người rót rượu động tác chưa bắt đầu.

"Phù Sinh, bắt quá chỉ như vậy? Ha ha, đã như vậy, sao không trộm được Phù Sinh nửa ngày rảnh rỗi, say trên một hồi?" Sở Thần cuối cùng không có cách nào khác không mở miệng, từ tiếng bước chân vừa xuất hiện, khiến hắn biết người đến là ai.

"Ha ha, nguyên lai ngươi hay là chịu nói chuyện, còn tưởng rằng đời này ngươi cũng sẽ không để ý tới ta." Bích Ngưng nở nụ cười, cười Carl ngoại động động lòng người, giống như trong mưa Thanh Hà.

Sở Thần không tiếp lời này, chỉ là thần nhiên nói: "Ngươi như thế nào tìm tới nơi này, không phải đặc biệt tới tìm ta uống rượu a?"

"Nếu như ta nói là, ngươi sẽ tin sao?" Bích Ngưng mỉm cười, nhìn nhìn kia đen sẫm mũ rộng vành, dày đặc khăn che mặt, nhưng trong lòng không hiểu chưa xót.

"Đã như vậy, vì cái gì cho ta, chính ngươi không uống?" Sở Thần Tiểu Tiểu, đem rượu trong chén một hơi uống cạn.

Bích Ngưng quay đầu, ánh mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ mưa phùn liên tục, rơi xuống đất không tiếng động.

Hồi lâu, nàng quay đầu cười nói: "Có người nói qua, nữ nhi hồng hơi dính tức say, nhưng trong lòng ta, nữ nhi hồng, căn bản chính là nước mắt của nữ nhân. Ta cũng là nữ nhân, cái khác nước mắt của nữ nhân, lại ngọt mát lạnh, đến miệng ta trong, đều là chất."

Sở Thần trầm mặc, lời này, hắn hoàn toàn không biết nên như thế nào tiếp. Hồi lâu, hắn bất động thanh sắc nói: "Tiểu nhị, đưa rượu lên, chỉ cần không phải nữ nhi hồng, cái gì đều được."

Đón gắp lời nói, đứng ở Bích Ngưng trong tai lại vô cùng chói tai, nàng thật sự rất muốn đem kia cái đáng giận mũ rộng vành xóc lên, nhìn xem Sở Thần lúc này biểu tình, chỉ là, nàng không dám.

Từ rất nhanh đi lên, phảng phất muốn phát tiết đồng dạng, Bích Ngưng trực tiếp cầm lấy cái bình rót. Sở Thần khẽ ngẩng đầu, khoe miệng nhúc nhích. Lựa đen, hắn nhìn thấy Bích Ngưng trắng nõn cái cổ, hơi có vẻ gầy khuôn mặt.

"Dường như, ngươi cũng gầy!" Có mấy lời, ngăn ở trong lòng, lại thủy chung nói không nên lời.

Trong lúc nhất thời, hai người chỉ là không ngừng uống, phảng phất tại trận đấu hờn dỗi.

Đột nhiên, Bích Ngưng đột nhiên đứng dậy, ngao nghể ưỡn lên cái mũi dán khăn che mặt của Sở Thần, si ngốc cười nói: "Nói, nếu như. . . Nếu như là nước mắt của ta, nhường thành này độc nhất vô nhị nữ nhi hồng, ngươi, dám uống sao?"

Người ấy gần trong gang tấc, tóc đen lay động, nhàn nhạt mùi thơm đập vào mặt.

Nháy mắt hoảng hốt qua đi, Sở Thần thân nhiên nói: "Ngươi say, cần phải trở về."

"Ta không có say!" Bích Ngưng một tiếng giận dữ mắng mỏ, một churong đem cái bàn lấy được phé toái, kia run rẩy ngực, làm cho người đại nuot nước miếng, rồi lại âm thầm lạnh tâm.

Cô gái này, ngày thường cực kỳ xinh đẹp, bất quá này tính tình, cũng tốt sinh bạo liệt.

Sở Thần ngờ ngạc bị ngấm một thân, lại không nói tiếng nào. Cả người ngu ngốc, không biết suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, Bích Ngưng nở nụ cười, cười đến như vậy đột ngột. Không hiểu, Sở Thần cảm giác nụ cười này bên trong cất giấu rất nhiều không ai biết lòng chua xót.

"Ta hiểu, ngươi tại trốn tránh, ngươi không dám trả lời ta đúng không?" Đột nhiên, Bích Ngưng nở nụ cười, cũng không để ý tới Sở Thần có hay không vui lòng, trực tiếp vén lên cánh tay của hắn.

"Tôi trên đường phát hiện một chỗ nơi tốt, theo giúp ta đi xem một chút." Nói qua, Bích Ngưng căng ra dù che mưa, chập chòn Thanh Hà, hai người tiêu thất tại Vô Biên Tế Vũ Trung.

Nhìn nhìn kia dần dần mờ lung bóng lưng, trong tửu quán mọi người vãn vãn thở dài, trong nội tâm buồn vô cớ như mất.

"Biết không, gần nhất ngươi thế nhưng là đại xuất danh tiếng đó! Toàn bộ Lôi Ưng Quốc từ trên xuống dưới, khắp nơi đều tại truyền thuyết chuyện xưa của các ngươi." Trong mưa, Bích Ngưng bĩu môi nói.

Tươi sống thiếu có thể trông thấy nàng như thế tiểu nữ nhân bộ dáng, Sở Thần không khỏi có chút buồn cười, "Nếu như đều theo ta mới vừa ở tại trong tửu quán nghe nói đồng dạng, vậy quá thất bại."

"Phải không? Đối với ngươi vì cảm giác gì ngươi rất đáng về đặc ý đâu này?" Bích Ngưng hồ nghi, hơi hơi cúi đầu muốn nhìn Sở Thần mặt, lại bị Sở Thần nghiêng đầu tránh thoát.

Nhàn nhạt thân mật, nhàn nhạt xa cách, ở nơi này cổ quái trong không khí, hai người tới bên ngoài trần.

Trên cầu đá, trước sau không người, dưới cầu nước chảy róc rách, lá Diệp Thanh hà hứng lấy lấy mưa móc, tại nhàn nhạt Yên Vũ bên trong sương mù xuất một cổ không nói ra được tình thơ ý họa.

Hai người đứng sóng vai, một bả cái dù vật che chắn không ngừng rộng lớn bờ vai.

Bích Ngưng cố nén ngượng ngùng, chậm rãi tới gần, đem thân thể của mình co lại đến Sở Thần trước người. Sở Thần lại né sang một bước, trực tiếp nửa người đứng ở trong mưa, đem cái dù ở dưới không gian nhường lại.

"Hỗn đản!" Bích Ngưng sắc mặt đỏ lên, hơi hơi tức giận. Cuối cùng khi đau khổ nói: "Ngươi càng như vậy, càng là làm cho người ta khó chịu có biết hay không? Ngươi đến cùng hiểu hay không nữ nhân a?"

Sở Thần trầm mặc, một hồi lâu mới nói: "Không hiểu, ta chỉ làm ta cho rằng chuyện nên làm. Cho nên, Ngọc Hân Yên ta đưa đến, Mặc Vũ Hàm cũng bị ta đưa đến. . . Kế tiếp, ta không biết ai còn sẽ rời đi, cho nên, ngươi tốt nhất cách ta xa một chút."

"Hỗn đản!"

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, Bích Ngưng một ngum cắn xuống, Sở Thần đương trường nước mắt sụp đổ.

Nhớ không lầm, đây là lần thứ ba bị cắn, cảm tình người thật sự muốn ba đầu sáu tay mới được, hai cái bờ vai hoàn toàn không đủ a ;

Chương 131: Chuyển tiếp đột ngột

Tì Vũ Như Yên, ngưng trệ lấy mỹ diệu sáng sớm như mộng cảnh, làm cho người ta thật lâu không muốn tỉnh lại.

"Biết không? Khai Cường Vương Phủ phương diện, đã phái Lôi Hồ tiến vào chiếm giữ Tuyệt Nhạn Quan. Một khi Mặc Vũ Hàm trở lại, liền lập tức sẽ bị bắt lấy." Bích Ngưng nói.

Sở Thần lắc đầu cười cười, đột nhiên đem mũ rộng vành hái xuống, "Bọn họ nhất định làm vô dụng công lao, ta đã sớm sắp xếp xong xuôi, Phong lôi hội mang năng đi đến chỗ rất xa, trong thời gian ngắn, năng tuyệt đối quay về không được Tuyệt Nhạn Quan."

Nhìn nhìn Sở Thần mặt mũi tràn đầy tự tin thần thái, Bích Ngưng mặt mũi tràn đầy cổ quái, cuối cùng nhịn không được đau nói: "Trong miệng người Phong lôi lại là trân thú a? Như vậy đồ tốt, người cư nhiên không tiễn ta, chạy tới đưa cho người khác."

Sở Thần trong nội tâm một hồi ác hàn, Bích Ngưng u oán trong ánh mắt, hần căn bản nói không nên lời một câu.

Trong lòng của hần liên tục đang suy nghĩ, kia cái quen thuộc Bích Ngưng đi đâu, như thế nào hiện tại động một chút lại ghen a? Có muốn hay không trở nên nhanh như vậy.

May mà hần không đáp lời, Bích Ngưng cũng không có kiên trì, chủ động nói sang chuyện khác: "Còn có một việc người có thể không biết, ngày đó người cùng Lôi Ngao giao thủ bị thương, Vạn Tiền Xuyên Tâm một khắc, là Chu Tướng Quân xuất tay chặn những cái kia mũi tên nhọn."

"Chu Tướng Quân? Ai nha, ta biết hần sao? Hần vì cái gì giúp ta, liền không sợ đắc tội Khai Cường Vương Phủ?" Sở Thần nghi ngờ nói.

"Người là không nhận ra hần, nhưng hần nhận thức người a! Đừng kỳ quái như thế, Chu Hạo nhưng tên kia chính là Chu gia Nhị thiếu gia, nói như vậy người minh bạch chưa?" Bích Ngưng cười nói.

Sở Thần gật gật đầu, như vậy ngược lại là nói đã thông, chỉ bất quá, vèn vèn bởi vì cái tầng quan hệ này, này Chu Tướng Quân không đến mức vì hần đắc tội Khai Cường Vương Phủ a?

Phảng phất biết Sở Thần trong nội tâm nghi hoặc, Bích Ngưng lại nói: "Điểm Tương Thai một chuyện, Khai Cường Vương Lôi đình tức giận, tự mình đi đến Chu gia hưng sư vấn tội (*), lại bị Chu Tướng Quân một câu cho cản lại. Nghe nói, Chu Tướng Quân lúc ấy thuyết pháp là trả lại người một món nợ ân tình. Cụ thể chuyện gì xảy ra, vậy muốn hỏi chính người!"

"Thì ra là thế này." Sở Thần bừng tỉnh, cười nói: "Chu Hạo nhưng đi Huyền Băng động tìm thời điểm của ta, ta nói lòng hần một cây Hàn Mặc Thừa Vân."

"Nguyên lai lại là người nơi này đi ra, nói mau, người là không phải chạy vào trân thú trong ổ đi cướp bóc sao? Ta nói Chu Hạo nhưng tên kia những ngày này như thế nào bực đến không còn, cả ngày đứng ở trên ngai bút bay tới bay lui, thấy phiền chết rồi. Người không biết, liền Lôi Tiêu đều giận đến ngứa răng đâu, ai kêu hần không có đầu này?" Bích Ngưng không lời nói.

Sở Thần: ". . ."

Thời gian yên tĩnh, chẳng biết lúc nào, trên cầu đá cười cười nói nói tiêu tán, vèn vèn lưu lại một tia tịch liêu. Dưới cầu Thanh Hà như trước, kia đập vào dù che mưa nữ tử đã không biết đang ở ngọn núi kia đâu.

Trong mưa, Sở Thần thật lâu không động, đột nhiên, hần đeo lên mũ rộng vành, xoay người lại, thân nhiên nói: "Xuất hiện đi!"

Tiếng nói đối với không khí truyền ra, hồi lâu không có bất kỳ đáp lại.

"Còn không ra, ta đã có thể đi!" Sở Thần lần nữa thân nhiên nói.

Lần này, rất nhanh cầu đá hai đầu có người tiến lên, đưa hần ngăn ở trên cầu. Kia cầm đầu lão già đi tới, thân như núi, dồi dào khí thế lại áp chế được hần không thể động dậy.

"Thật đúng là để mất ta, vậy mà Liên Đại trường lão đều kinh động đến." Nhìn nhìn dần dần tới gần một đám người, Sở Thần cười lạnh.

"Nếu như nhận ra vốn Trường Lão, còn không ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói? Chẳng lẽ muốn bởi vì bản thân chỉ qua, hãm toàn bộ Bích Tiêu Tông tại trong nước lửa sao?" Lão già lạnh nhạt nói.

Sở Thần không đáp, mục quang chuyển hướng mặt khác mấy người, "Chư vị chắc là Lôi Tiêu Điện bên trong người, một đường truy tung tới, khổ cực. Bất quá tại hạ hiểu kỹ, vì cái Lôi Ngao gì không có tự mình qua?"

"Người đoán không sai, thật sự của chúng ta là Lôi Tiêu Điện người. Tại hạ bất tài, Lâm Từ Thiên, Bích Tiêu Tông Thanh Vân băng đệ ngũ, Lôi Ứng thập kiệt bài danh thứ chín. Về phần Lôi Ngao sư huynh, người cảm thấy, cảm người còn cần hần tự mình xuất động sao? Người không khỏi quá để ý mình." Một người đứng ra lạnh giọng cười nói.

Sở Thần lắc đầu, từ chối cho ý kiến, bỗng nhiên nói: "Ta nhớ ra rồi, nguyên lai người chính là Lâm Từ Thiên. Không có đoán sai, Lâm Từ Hải kia cái gọi là ca ca chính là người a? Đáng tiếc a!"

"Đáng tiếc cái gì?" Lâm Từ Thiên trước mắt sát ý, trán nổi gân xanh lên.

Sở Thần lại chuyển giọng, vô cùng giễu cợt nói: "Đáng tiếc ngươi lúc ấy không ở tại chỗ, bằng không, nói không chừng liền có thể cứu ngươi cái chết tiết độ đệ."

"Ngươi. . ." Lâm Từ Hải giận dữ, rút đao lên, một đao hung hăng bổ tới.

Sở Thần mục quang bình tĩnh, không tránh không né, liền mắt cũng không nhắm. Nhìn qua, hắn tựa hồ lực lượng mười phần, nhưng trên thực tế, thương thế vừa mới phục hồi như cũ hần, bây giờ căn bản không có phản kháng lực lượng.

Bất quá hần tin tưởng vững chắc, một đao này bỏ không xuống. Có lẽ hần chạy trời không khỏi nắng, nhưng, tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này.

Quả nhiên, Lâm Từ Thiên một đao kia tựa sanh sanh đứng ở hần cái trán, băng lãnh phong mang đã đâm rách làn da, thế nhưng, chính là bỏ không xuống.

"Được rồi, cho dù muốn giết, cũng là ngay trước toàn bộ Bích Tiêu Tông đệ tử mặt sát, mà không phải để cho hần thống khoái chết ở chỗ này." Đại Trưởng Lão lạnh lùng nói.

Nói xong vung tay lên, mấy tên đệ tử tiến lên, huyền thiết đúc thành xích sắt đem Sở Thần buộc được cực kỳ chặt chẽ.

"Nhìn tại mặt mũi của Đại Trưởng Lão, hôm nay liền tha cho ngươi sống lâu một khắc." Lâm Từ Thiên tức giận thu đao, đột nhiên lại quỷ dị cười nói: "Đã quên báo cho ngươi, muốn không phải Bích Ngưng sư tỷ tin tức, chúng ta còn bắt không được ngươi đó!"

Sở Thần cười nhạo, nhìn không nhìn hắn, châm chọc nói: "Đừng đem tất cả mọi người đầu óc đều muốn giống như ngươi đồng dạng đơn giản, ngươi cho rằng loại này thấp kém chói mắt ta hồi âm?"

"Ngươi. . ." Lâm Từ Thiên hai mắt phóng hỏa, oán hận nói: "Ngươi liền mạnh miệng a, loại trở lại tông môn, có ngươi đẹp mắt!"

...

Bích Tiêu Tông, sắc trời nắng ráo sáng sủa, thiên không trước sau như một xanh thẳm.

Chim chóc hoan ca không ngừng, dưới trời chiều, từng cái một thẳng lợi trở về đệ tử hăng hái đi ở trên đường núi.

Ngoại môn một chỗ, Triệu Hạo giao hoàn nhiệm vụ xuất ra, nhìn nhìn trong tay lệnh bài, trong nội tâm phần khởi không thôi.

Hiện giờ, tu vi của hắn đã tăng lên tới Thái Cực Cảnh Cửu Trọng, lệnh bài bên trong góp nhặt tông môn công hiến, cũng đã tròn vẹn ngàn điểm.

Như vậy thành tựu, nguyên bản hần căn bản không có khả năng đạt tới, nhưng bởi vì một số người chiếu cố, hần cư nhiên lần đầu tiên đạt đến.

Đổi lại thường nhân, loại này thời điểm nhất định hăng hái, cho rằng võ đạo đều có thể. Chỉ là Triệu Hạo cũng không nghĩ như vậy, tất cả chấp hành nhiệm vụ ban thưởng, ngoại trừ đem ngân lượng gửi quay về xa Phương gia, những cái kia trân quý điểm công hiến, hần may mắn không động.

"Sở Thần, chờ, Hạo ca ngày mai sẽ đi cho ngươi đưa." Trên đường núi, Triệu Hạo vẻ mặt tươi cười, trời chiều đem thân ảnh của hắn kéo đến lão dài, mặt đất bóng dáng trong, kia một đôi chuột tai hết sức rõ ràng, phảng phất lông tơ đều thấy rõ.

Sở Thần bị giam tiến Huyền Băng động, đó là Bích Tiêu Tông mọi người đều biết sự tình. Nhưng hần rời đi cũng tại Vương Thành vùng ngoại ô Điểm Tương Thai đại náo một hồi, việc này tuy truyền đi cực lớn, lại không phải hiện giờ như trước ở lại tạp dịch đệ tử khu Triệu Hạo có thể biết.

Từ lúc Sở Thần bị giam giữ Huyền Băng động cái ngày đó lên, Triệu Hạo liền đã hạ quyết tâm, nhất định phải tích lũy đến đầy đủ điểm công hiến, hỏi đòi chống lạnh Đan Dược cho Sở Thần đưa tiền.

Hắn đã sớm nghe ngóng được rồi, tại Huyền Băng hang hốc miệng đóng giữ có bốn người. Bốn người, mỗi người chuẩn bị một trăm điểm công hiến, liền có thể để cho bọn họ mở một con mắt nhắm một con mắt buông xuống hạ xuống.

Như thế, một ngàn điểm công hiến hần còn có 600 điểm. Mà này 600, có thể đổi lấy hai mai thời gian hiệu lực một tháng chống lạnh đan.

Không ai biết Triệu Hạo ý định, bởi vì hần căn bản không có bằng hữu. Mặc dù có người biết, chi sợ cũng chỉ sợ giễu cợt trào phúng hần, nói hần ngu ngốc, nói hần ngu xuẩn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hần bản thân không thể không biết có cái gì không đúng. Không ai biết hần đối với Sở Thần loại cảm tình này đến từ đâu, có lẽ, chỉ có hần tự mình biết.

Giống như Triệu Hạo, giao hoàn nhiệm vụ ra người rất nhiều. Vất vả trả giá đạt được thu hoạch, tự nhiên tất cả mọi người thật cao hứng, là lấy, trên đường núi tập năm tập ba các đệ tử đi ở một chỗ, trời cao biển rộng bàn về.

"Nghe nói chưa, Sở Thần sư huynh bị bắt trở về, hiện tại liền nhốt tại tông môn cấm địa đại lao đó!"

"Ha ha, sớm biết, ngày đó ta tận mắt nhìn thấy Đại Trưởng Lão bọn họ đem người giải về. Nghe nói, bởi vì chuyện này Bích Ngưng sư tỷ giận dữ, này mấy Thiên Nhất thẳng cùng ngọc tiêu cùng người liên hợp muốn bức vua thoái vị đó!"

"Đáng thương Bích Ngưng sư tỷ một phen khổ tâm, chỉ tiếc, những người này thật vất vả mới đưa Sở Thần sư huynh tìm được, làm sao có thể buông tay? Đúng rồi, tin tức này xuất ra, Từ Trúc Phong vị nào phản ứng gì?"

"Dù như không có, có người qua bên kia xem qua, nói bên kia dị thường an tĩnh."

". . ."

Mấy người vừa đi vừa nghị luận, đột nhiên, một cái toàn thân kích động lấy run rẩy người đột nhiên chạy ra, cầm lấy một người bờ vai cả giận nói: "Người lập lại lần nữa? Sở Thần đến cùng làm sao vậy?"

"Này này, người người này có tật xấu đúng không? Nghe không hiểu tiếng người hay là như thế nào?"

"Đúng đây, chúng ta đang nói, Sở Thần bị Đại Trưởng Lão dẫn người bắt trở lại, hiện tại giam giữ tại cấm địa đại lao. Hậu thiên. . . Không, ngày mai, Truyện Đạo Phong, hẳn muốn trước mặt mọi người bị xử tử."

Hai người nói xong, người thứ ba còn chưa mở miệng, kia mọc ra một đôi chuột tai gia hỏa đột nhiên hai mắt huyết hồng, phát điên hướng phía mọi người công kích.

"Hồn đản, các người gạt ta, Sở Thần rõ ràng vẫn còn ở Huyền Băng trong động, làm sao có thể từ bên ngoài bị bắt trở về? Làm sao có thể?"

Tùng tiếng gầm lên, dẫn tới trên đường núi tất cả mọi người nhao nhao ghé mắt. Mọi người chỉ thấy kia chuột tai Thanh niên không ngừng rít gào, không ngừng công kích.

"Điên rồi, người này điên rồi!"

"Sở Thần đã sớm từ Huyền Băng động chạy đi, hơn nửa tháng trước đại náo Điểm Tương Thai, trước mặt mọi người cướp đi tử tù Mặc Vũ Hàm, còn cùng Lôi Ngạo sư huynh đổ máu, lưỡng bại câu thương, việc này e rằng khắp thiên hạ cũng biết a?"

Xung quanh ngôn ngữ truyền vào trong tai, Triệu Hạo triệt để ngăn cản cả người, một đôi nắm tay dần dần không có lực đạo. Hắn bên này khí thế một như, ba người kia Tân tốc ngừng đầu, không hẹn mà cùng bắt đầu phản kích.

Triệu Hạo thất hồn lạc phách, không có chút nào chống cự, trực tiếp bị đánh ngã trên mặt đất. Ba người này còn không cam tâm, bị đánh một trận bạo đập, thẳng đến kia huyết nhuộm người bất tỉnh đi, mới hùng hùng hổ hổ rời đi.

Trời chiều rơi vào, trên đường núi một mảnh Lạnh Thanh.

Một con chim nhỏ bay xuống đầu cành, tại trên đường núi nhẹ mỗ. Đột nhiên, một người khó khăn bò lên, toàn thân khô cạn vết máu, trực tiếp đem chim bay dọa đi, rơi mất mấy đạo Phi Vũ.

Trở lại chỗ ở, Triệu Hạo một đêm chưa ngủ. Không biết có hay không ảo giác, hắn cảm giác, cảm thấy ngoài cửa sổ trời đang mưa, tích tí tách, đánh vào lá chuối tây, keng keng rung động.

Thời gian, phảng phất lơ đãng hồi tưởng đến kia cái đêm mưa.

Đêm hôm đó, hai người tại phía trước cửa sổ nhìn mưa, tan tành mưa bụi bay vào, nhuộm ướt tóc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Khấp nơi đăng tràng

Tia nắng ban mai chỉ kiêu xuyên thấu tầng mây, vì Truyện Đạo Phong phủ thêm một tầng kim sắc áo ngoài.

Truyện đạo trên đài, hồi hã, đông đảo bất đồng quần áo và trang sức Bích Tiêu Tông đệ tử từ các nơi tụ tập mà đến. Sớm, này yên tĩnh sáng sớm tựa

như cùng phổ phùng phổ xá sầm uất ồn ào.

Hôm nay là cái đặc thù, kia cái sáng lập một loạt truyền thuyết Sở Thần, đem ở chỗ này bị đương chúng Thẩm Phán, xử tử. Đối với việc này, có người biểu thị khó hiểu cùng phản đối, cũng có người vỗ tay khen hay.

Nhưng càng nhiều người đều lựa chọn coi thường. Rốt cuộc, Sở Thần không phải bọn họ ai, hấn chết cùng bắt tử, quan bọn họ chuyện gì?

Trên đời này, chưa bao giờ hội bởi vì thiếu đi một người sẽ như thế nào, thái dương như cũ mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, thiên địa như cũ bốn mùa luân hồi. Đây thế giới, thiếu đi ai cũng cùng dạng chuyển.

Sở dĩ đều sớm đi tới đây, đơn giản là nhìn một hồi tầm thường khó gặp náo nhiệt. Mà tin đồn, trận này náo nhiệt bên trong sẽ có rất nhiều khả năng cả đời đều không thấy được đại nhân vật hiện thân.

"Nhìn, Bích Ngưng sư tỷ tới, một người tới, còn che dù đó!"

"Ai, nếu không nói như thế nào cảm tình loại chuyện này tới tra tấn người đâu? Nàng hiện tại trong lòng nhất định đừng đề cập rất khó chịu, bằng không cũng sẽ không mặt cũng không dám lộ ra."

"Nghe nói, bởi vì bị theo dõi sự tình, những ngày này Bích Ngưng sư tỷ không ít làm âm ỉ, chỉ là đây cũng có thể có gì hữu dụng đâu? Rất nhiều chuyện căn bản vô pháp cải biến, dù cho nàng là Thanh Tiêu Các thủ tọa."

Bích Ngưng đến, khiến cho mọi người đều nghị luận. Nhưng mà từ đầu đến cuối, cô gái này đều che dấu ở dưới Thanh Hà Tán, không nói một lời.

Bích Ngưng, Lôi Tiêu một thân hắc sắc áo măng bào, rõ ràng lấy Tam hoàng tử thân phận hiện thân, đồng dạng lẻ loi một mình từ chân núi đi tới.

, trong truyền thuyết Tinh Diệu Cảnh cường giả, Chu gia gia chủ Chu Đình, một thân thường phục, nhặt cấp mà lên, sau lưng hấn, cũng chỉ có Chu Hạo nhưng một người đi theo.

Này liên tiếp mấy người, tựa hồ cũng lúc dùng phương thức giống nhau, cho thấy lấy loại nào đó thái độ.

Nhưng rất nhanh, những người này doanh tạo nên trầm trọng bầu không khí bị đánh vỡ.

Yêu Cẩm âm thanh phá vỡ phía chân trời, tất cả về mặt dữ tợn Yêu Cẩm phá không mà đến.

"Nhìn, đó là Vương Thành tứ đại gia tộc nhất người của Lâm Gia, Lâm Tử Thiên sư huynh ngay tại phía trên!"

"Vây biên bên kia, mặt khác hai nhà cũng tới, cái này được, tứ đại gia tộc đều đến đông đủ."

Chúng đệ tử ngẩng đầu nhìn lên, cao hứng bừng bừng nghị luận.

Những cái này ngày bình thường căn bản không có khả năng nhìn thấy Vương Thành hậu duệ quý tộc, phảng phất ước hẹn đồng dạng, đồng thời giá lâm Truyện Đạo Phong, như thế nào không cho mọi người mừng rỡ như điên?

Tứ đại gia tộc đưa tới oanh động còn vì tản đi, rất nhanh, chân trời lần nữa có thể lương thanh âm vang lên.

Mọi người lần nữa ngẩng đầu, nhất thời trong đám người bộc phát ra càng thêm nóng liệt oanh động.

Một sóng không bình, một sóng lại lên. Chỉ thấy ngày đó biên, năm cười...song song bay tới.

"Song Đầu Hắc Thú, là Ngự Thú Môn!"

"Vây là Lạc Phong Các ngũ sắc Yên Vân Diệp."

". . ."

"Còn có Lôi Ứng học phủ Lôi Ứng. Ông t...r...ờ...i..., đều là tiêu chí tính Yêu Cẩm, bình thường sẽ không ra động."

Đám người đều nghị luận, thẳng đến năm cười đáp xuống, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, tựa hồ, tính cả Bích Tiêu Tông vị này chủ nhà, vương quốc tầng cao nhất tam tông ba viện đã đến đủ.

Quả nhiên, này năm cười rơi xuống không lâu sau, Bích Tiêu Tông xích trào bích con người thú chớ chúng cao tầng từ trên trời giáng xuống.

Mọi người đã hoàn toàn bị chấn choáng váng, mặc dù biết sẽ có rất nhiều đại nhân vật đến đây, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ có nhiều như thế đại nhân vật đến nơi.

Vương Thành tứ đại gia tộc nhao nhao xuất động, tam tông ba viện kể hết đến, như vậy trận chiến, người phương nào tài năng được như thế coi trọng?

Nghĩ như thế, nhất thời một cái tên người đột ngột xuất hiện ở trong đầu, như ma chú xua không tan.

Sở Thần!

Chính là Sở Thần, trừ hấn ra, còn có thể là ai dẫn động thiên hạ phong Vân Tề tụ hợp Bích Tiêu? Trừ hấn ra, còn có thể là ai làm ra kia loại kinh tâm động phách sự tình?

Nghĩ đi nghĩ lại, đám người một mảnh im lặng. Đối với cái này cái lưu lại quá nhiều truyền thuyết, lại lập tức liền phải người đã chết, trong lòng mọi người trăm mối cảm xúc ngổn ngang, phức tạp khó hiểu.

Đột nhiên, âm âm tiếng vỗ ngựa vang lên. Chính tề chà đạp, làm núi cao run rẩy.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đường núi một mảnh màu đỏ hàng dài giương nanh múa vuốt lượn vòng mà đến.

"Xích Huyết Kỳ, Khai Cường Vương Phủ Xích Huyết Kỳ!" Trong lòng mọi người chấn động.

Có lẽ đối với tứ đại gia tộc thậm chí tam tông ba viện mà nói, Xích Huyết Kỳ không coi là cái gì. Chỉ là, Xích Huyết Kỳ hàng lâm, Khai Cường Vương còn có thể xa sao?

Quả nhiên, Xích Huyết Kỳ tiếng vỗ ngựa quá không có một khắc, chân trời truyền đến như lời rít gào.

Giống như bao quanh màu đỏ hỏa diễm, tám đầu huyết sắc chiến thú đầu sinh Trường Giác, chà đạp hư không. Bốn vó lao nhanh như lửa, huyết sắc lân giáp tại dương quang chiếu xuống, phản xạ xuất lửa đốt sáng người nhân cầu hồng quang.

Tám đầu chiến thú lôi kéo một cỗ huyết sắc chiến xa, trên chiến xa, tinh kỳ phản phật, một người trung niên đứng chấp tay, không giận tự uy. Sau lưng hấn, một Thanh niên nam tử cùng một Bạch Phát Lão Giả đứng thẳng.

Cách thật xa, kia chiến thú cuồng bạo như lửa khí tức, dung hợp lấy trung niên nhân uy nghiêm bề ngễ khí thế, liền trùng kích biết dùng người nhóm tâm như hồ nước Trung Hoàng hoảng sợ, thần hồn nhộn nhào.

"Khai Cường Vương!" Nhìn nhìn kia huyết sắc trên chiến xa trung niên nhân, Lôi Tiêu mục quang híp lại.

Bích Ngưng lần đầu tiên ngẩng đầu, nhìn về phía trung niên nhân kia sau lưng, trong nội tâm sát ý tăng vọt: "Lôi Ngạo!"

Huyết sắc chiến xa chưa đáp xuống, đột nhiên thương phong lạnh thấu xương, chiến mã hí dài.

Một thốt thất huyết sắc chiến mã người lập lên, một chuỗi chuỗi huyết sắc trường thương cao vút như rừng, từng cái một mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt kỳ sĩ vô hạn thành kính nhìn lên trời cao.

Trong giây lát, Thiên Lôi động đến Địa Hòa, một tiếng đủ uống phá tan Vân Tiêu.

"Cung nghênh Khai Cường Vương!"

"Cung nghênh Khai Cường Vương!"

"Cung nghênh Khai Cường Vương!"

Liên tiếp ba tiếng, âm thanh rơi mà dư thế không hết.

Vô cùng trong rung động, chiến thú lôi kéo chiến xa đi xa, giống như hỏa diễm tiêu thất ở chân trời. Đang ở đó trôi qua tức thì nháy mắt, trên chiến xa ba người thả người hạ xuống, vững vàng rơi vào truyền đạo giữa đài.

Trong lòng mọi người phát nhanh, không người dám tại ngóng nhìn, càng không người dám phát ra chút nào thanh âm.

"Lôi Tiêu gặp qua hoàng thúc." Trước mắt Khai Cường Vương, giống như một tòa núi lớn ép tới người thờ không nổi, Lôi Tiêu kiên trì đứng lên nói.

Khai Cường Vương gật đầu, nhắm mắt lại, thần nhiên nói: "Ngạo nhi, Lôi Lão, còn không bái kiến ba Điện hạ, bằng không thì lại nên, phải hỏi ta Khai Cường Vương Phủ người không có dạy kèm tại nhà!"

Một cái "Lại" chữ, mọi người liền nhao nhao biến sắc. Đồn đại, Diễm Tương Thai sự kiện ngày đó, Lôi Tiêu thế nhưng là trước mắt bao người bức bách Lôi Hồ quỳ xuống.

Đây là muốn trước mặt mọi người gỡ Lôi Tiêu vị Tam hoàng tử này sao?

Khai Cường Vương quả nhiên là Khai Cường Vương, mặc dù đối mặt Lôi Tiêu hoàng tử này, khí diễm cũng không phải đồng dạng lớn lối.

Tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, Khai Cường lời của Vương đã nói, Lôi Ngạo cùng Lôi Hồ lại không có chút nào hành lễ ý tứ, nhưng hết lần này tới lần khác Khai Cường Vương phóng chế Phật nói qua liền đã quên, cái gì thái độ cũng không có. Ý vị của nó, làm cho người suy nghĩ sâu xa.

Tình cảnh quý dị mà trầm trọng, mọi người liền hô hấp đều tận lực nhỏ giọng.

Vô số mục quang hội tụ một chỗ, điểm kết thúc rơi ở trên người Lôi Tiêu. Trong lúc nhất thời Lôi Tiêu áp lực sơn đại.

"Muốn hành lễ liền nhanh chóng, không hành lễ ba Điện hạ cũng sẽ không chấp nhận với các ngươi!" Đúng lúc này, lạnh nhạt thanh âm vang lên, mọi người thấy đi, chẳng biết lúc nào, Chu Đình đã đứng dậy.

Đối mặt Khai Cuồng Vương, Lôi Tiêu không thích hợp nói ra những lời này, nhưng đối với thân là Tĩnh Diệu Cảnh cực hạn cường giả Chu Đình mà nói, lời này lại nói thật nhẹ nhàng tự nhiên.

Nghe được lời ấy, Lôi Tiêu rốt cục nhẹ nhàng thờ ra.

Khai Cuồng Vương khí điểm thái thịnh, bất quá, thế giới này, đúng là vẫn còn cường giả thế giới.

Chu Đình một câu, việc này liền bay bổng bỏ qua. Khai Cuồng Vương tuy quyền thế ngập trời, nhưng mà trên thực lực mà nói, lại chỉ cùng Chu Đình tại sàn sàn nhau trong đó. Đến cái tầng thứ này, ngoại trừ võ đạo thực lực, khác thân phận đã không có tác dụng gì.

Bên này chiến hỏa vừa mới lắng lại, Thiên Khung phía trên, đột nhiên truyền đến một hồi ti trúc thanh âm.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Khai Cuồng Vương về sau còn có người đến nơi? Người nào cái giá đỡ to lớn như thế?" Trong lòng mọi người nhảy dựng, nhao nhao nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy chân trời một chiếc Phi Chu lái tới, Phi Chu trên oanh oanh yến yến, từng cái một nữ tử khuôn mặt mỹ lệ, nói cười yến yến. Kia trong suốt sa mông, da thịt tàn ra Oánh Oánh ngọc quang, không hiểu hấp dẫn, Cầu Hồn Đoạt Phách.

Mà ở kia đông đảo nữ tử vây quanh chính giữa, một nam tử nằm nghiêng, thỉnh thoảng có người đem bóc lột hảo hoa quả tươi, chén ngọc quỳnh tương đưa đến miệng hắn cắn.

"Đây rốt cuộc ai a? Như thế nào như vậy biết hưởng thụ?" Mọi người nhao nhao ghé mắt, xem thường người có chi, nhưng hâm mộ ghen ghét người e rằng càng nhiều.

Khai Cuồng Vương trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, trong miệng lại cao giọng nói: "Cung nghênh Thái Tử Điện hạ."

Lời vừa nói ra, toàn trường chấn kinh.

Thái Tử, cư nhiên là Thái Tử, không nghĩ tới hôm nay việc này vậy mà kinh động đến Thái Tử!

Hồi lâu, kia Phi Chu mới hạ xuống tới, nam tử đi ra, hốc mắt hăm sâu, chân Bộ Hư phù. Hiển nhiên, trường kỳ tận tình từ sắc, đã lấy hết thân thể của hắn.

"Gặp qua Thái Tử Điện hạ!" Khai Cuồng Vương Đạo, nói xong sau lưng Lôi Ngạo đám người lần nữa chào.

"Hoàng thúc khách khí." Thái Tử cười cười, bay thẳng đến Lôi Tiêu đi đến.

"Gặp qua hoàng huynh." Lôi Tiêu khom người nói.

Thái Tử không đáp, chỉ là yên lặng xem kỹ lấy hắn, mọi người không rõ ràng cho lắm, đột nhiên Thái Tử âm thanh lạnh lùng nói: "Nghe nói có người nghĩ mưu đoạt Thái Tử chi vị?"

"Cái gì, lại có người lớn mật như thế?" Lôi Tiêu tức giận, thấy Thái Tử như trước ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không khỏi cười khổ nói: "Hoàng huynh tổng sẽ không tưởng rằng ta đi? Hoàng huynh lại không phải không biết, ta chỉ đối tửu cảm thấy hứng thú."

"Phải không? Vì cái gì vốn Thái Tử nghe nói người gần nhất cùng Chu gia đi lại rất thân, còn khung chiêng gõ trống ý đồ vì Tuyệt Nhạn Quan sửa lại án xử sai?" Thái Tử ngôn chi chuẩn xác.

"Tuyệt không việc này!" Lôi Tiêu lời thề son sắt nói.

Thái Tử nhìn thật sâu hắn liếc một cái, nếu có thâm ý nói: "Có hay không chính ngươi nội tâm rõ ràng. Bất quá vốn Thái Tử cảnh cáo ngươi, bất luận kẻ nào cũng không muốn có ngấp nghé ngôi vị hoàng đế ý nghĩ, bằng không. . . Hừ!"

Ngưng trệ trong không khí, đột nhiên, trên đường núi truyền đến một hồi "Bịch" âm thanh.

Tựa hồ là xích sắt kéo đi mặt đất thanh âm, mọi người nhao nhao nhìn về phía đường núi.

Trên đường núi, một người quần áo tả tơi, toàn thân cột ồ ồ khóa sắt đi tại phía trước nhất. Sau lưng hắn, một đội Chấp Pháp Đệ Tử sắc mặt lạnh lùng, một người cầm đầu trong tay cầm gai ngược trường tiên, không ngừng vung xuống.

"Ba!"

"Ba!"

Quất roi âm thanh không ngừng, câu dẫn ra một chùm bông huyết nhục, làm cho người ta nghe thấy mà phát lạnh. Nhưng từ đầu đến cuối, kia cái bị quất người chưa từng nhú mảy, chưa từng phát ra tiếng.

Kia một đôi lạnh nhạt thâm thúy con người, nghiêm nhiên đã xuyên phá không gian, roi xuống này cao cao truyền đạo trên đài.

"Sở Thần!" Thanh Hà Tán, Bích Ngưng rốt cục nhìn không được đem mặt hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thẩm Phán

Vạn chúng chú mục, trên đường núi người càng ngày càng gần.

Mọi người thấy rõ ràng, Sở Thần mỗi đi ra một bước, đều là một cái đỏ tươi dấu chân. Kia là chính bản thân hắc huyết, đến từ toàn thân các nơi. Cứ như vậy cùng nhau đi tới, cứ như vậy chảy một đường.

"Được kiên cường người!" Nhìn nhìn kia bình tĩnh thông dong biểu tình, nhìn nhìn kia không chút do dự bộ pháp, đám người không khỏi cảm thấy kính nể.

Có ít người, mặc dù sẽ chết, lại như cũ cùng những người khác không đồng nhất. Trong lòng tự hỏi, đồng dạng dưới tình huống, ở đây hiếm có người có thể làm được như vậy thông dong.

Rất nhanh, trung ương bệ đá cột đá, Sở Thần bị một mực trói chặt.

Đảo mắt chung quanh, cảnh tượng này sao mà tương tự? Chỉ bất quá, ngày ấy là tại Diêm Tương Thai, bị trói chặt chính là Mặc Vũ Hàm. Hôm nay, lại là tại Bích Tiêu Tông, bị trói chặt là chính bản thân hắn.

"Sở Thần, ngươi có biết tội của ngươi không?" Yên tĩnh, đột nhiên một người lão già đứng dậy, tức giận quát lớn.

"Ta nhận thức ngươi sao?" Sở Thần hơi hơi mỉm cười một cái, khinh thường nói.

Đám người ảm ảm chột cười, gia hỏa này, đều phần này lên còn không chịu yên tĩnh, sớm chấm dứt thống thống khoái khoái chết không tốt sao?

"Hừ! Miệng lưỡi bén nhọn, lão phu lại hỏi ngươi, ta Lâm Gia Lâm Tử Hải thể nhưng là ngươi giết chết?" Lão già sắc mặt trướng hồng, lần nữa chất vấn.

Cái này Sở Thần rốt cục nghe rõ, nghĩ nghĩ, thần nhiên nói: "Là ta sát."

Đáp án gọn gàng mà linh hoạt, không có chút nào che lấp.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người bối rối, làm sao lại như vậy dứt khoát nhận đầu này?

"Nếu là ngươi giết, cũng chính là ngươi nhận tội sao?" Lão già sắc mặt âm trầm nói. Lại không nghĩ Sở Thần lắc đầu, một bộ liếc si bộ dáng nhìn nhìn hắn.

"Ta nói ngươi là ta sát, lại không có nói ta nhận tội. Lão nhân gia, ngươi xác định ngươi lỗi tai khá tốt khiến cho?" Sở Thần nhàn nhạt giọng mỉa mai nói.

"Vớ vẩn, nếu như ngươi là ngươi giết, ngươi dựa vào cái gì không nhận tội?" Lão già giận dữ.

"Ta sát Lâm Tử Hải, kia là bởi vì hắn đáng chết, ta dựa vào cái gì nhận tội? Hắn lại nhiều lần hãm hại ta, mong muốn lấy tính mạng của ta, chẳng lẽ ta còn không thể giết hắn hay sao?" Sở Thần mực quang lạnh lẽo, không chút nào yếu thế.

"Hừ! Đó là ta Lâm Gia người, há lại cho ngươi nói sát liền giết?" Lão già hừ lạnh một tiếng, cãi chày cãi cối nói.

Sở Thần cười nhạo, loại Logic này, hắn đã chẳng muốn giải thích. Giễu cợt nói: "Người ta đã giết đi, ngươi đợi dù thế nào? Hay là câu nói kia, ta thừa nhận ta giết đi Lâm Tử Hải, hơn nữa rất không có tiền đồ chỉ dùng một kiếm. Thế nhưng, muốn ta nhận tội, ngươi liền đợi kiếp sau a!"

"Người. . ." Lão già giận dữ, tức giận đến nói không ra lời, đang vô pháp xuống đài, Lôi Ngao đứng dậy: "Người là người giết, không nhận tội không sao. Bất quá giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, lời này người không phản đối à?"

Sở Thần trực tiếp quay mặt qua chỗ khác, cười nhạt nói: "Lời này thay đổi bất cứ người nào mà nói, ta đều chấp nhận. Đơn độc người không có tư cách nói vậy. Muốn thật sự là ám người nói giết người thì đền mạng, chỉ sợ người chính là một vụn cái mạng cũng không đủ thường."

Nói qua, Sở Thần lại mỉa mai nhìn nhìn Lôi Ngao bên người Khai Cường Vương: "Vị này chắc hẳn chính là danh vang rền thiên hạ Khai Cường Vương à? Quả nhiên đủ thủ đoạn, khó trách có thể dạy xuất loại này mất trí nhĩ tử!"

"Người. . ." Lôi Ngao giận dữ, Khai Cường Vương lại thản nhiên nói: "Người trẻ tuổi, đồ vật có thể ăn bậy, nhưng lời cũng không thể nói lung tung."

"Phải không?" Sở Thần cười ha hả, "Có hay không nói lung tung chúng ta trong nội tâm từng người ít ỏi. Vương quốc bắc quận không dứt nạn trộm cướp, không ngừng biến mất nhân khẩu, người dám nói không phải các người làm? Còn có Hắc Phong Lĩnh, người dám nói trong đó hết thấy cùng các người không có liên quan, còn có. . ."

Khai Cường Vương ngược lại là bảo trì bình thản, sòng lớn không sợ nói: "Nói tiếp."

"Nghe nói, này hơn một năm thời gian, vương quốc các nơi nhiều lần có người miệng mất tích. Không có đoán sai, những cái này mất tích gia hòa, hoặc là bị ăn sạch, hoặc là bị cái tạo thành cái gọi là yêu thú chiến sĩ."

Mà Tuyệt Nhạn Thiết Kỳ đại thắng đang nhìn thời điểm, chính là bởi vì đột nhiên thoát ra như vậy một đám quái vật, mới đưa đến tổn thất thảm trọng! Nếu là bị người biết, thân là vương quốc cột trụ Khai Cường Vương, vậy mà đang âm thầm thao túng loại này mất trí sự tình, không biết nên làm cảm tưởng gì?"

Sở Thần nói chuyện nói xong, trên trận bầu không khí nhất thời trở nên mười phần quỷ dị. Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Khai Cường Vương phụ tử.

Sở Thần nói thực sự quá làm người nghe kinh sợ, không phải do mọi người không thận trọng.

"Xảo ngôn lệnh sắc, ăn nói bừa bãi!" Lôi Ngao sắc mặt âm trầm.

"Xảo ngôn lệnh sắc? Ăn nói bừa bãi? Ha ha!" Sở Thần đột nhiên ngửa mặt cuồng tiếu: "Ta nói là không phải thật sự, người trong lòng hiểu rõ. Đúng không, Khai Cường Vương Điện hạ?"

"Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Người thích nói như thế nào đó là người sự tình. Bất quá, nếu là muốn lấy tín tại người, còn nhất định phải có chứng cứ." Khai Cường Vương thản nhiên nói, kia gặp không sợ hãi thái độ quá thực làm cho người thuyết phục.

Nghe hẳn lời này, trong lúc nhất thời mọi người cũng bối rối, phân ra không rõ trong đó thật giả.

Sở Thần cũng không sao cả, cười nhạt nói: "Ta không có chứng cứ, cũng không trông cậy vào tất cả mọi người tín. Giấy không thể gói được lửa, sự tình chân tướng sớm muộn hội rõ ràng khắp thiên hạ. Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ biết, tiếng tăm lừng lẫy Khai Cường Vương, trên thực tế chỉ là đã tâm bùng bùng, mất trí chi Huyết thủ Đồ Phu."

Nói xong, Sở Thần cất tiếng cười to, Lôi Tiêu đám người như có điều suy nghĩ, rất nhiều người trong nội tâm cũng hồ nghi.

Thấy thế, Lôi Hồ nổi giận nói: "Làm càn, vô có phi báng, đối với Vương gia bất kính, tội thêm một bậc!"

Sở Thần chẳng thêm ngó tới, lúc này, Bích Ngưng đột nhiên trong đám người đi ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Gần nhất đã qua một năm, Bích Tiêu Tông ra ngoài rèn luyện đệ tử nhiều lần gặp bất trắc, hi vọng việc này không muốn thực cùng Vương Phủ có quan hệ."

"Cô nương ý gì? Ám chỉ hay là uy hiếp? Sở Thần là sẽ chết người, bốn vương mà lại không tính toán với hắn. Nhưng này không có nghĩa là tùy tiện là một người liền có thể nghi vấn ta Khai Cường Vương Phủ."

Khai Cường Vương thản sắc bình tĩnh, lời nói đang lúc sòng lớn không sợ. Chỉ là kia trong lúc vô hình một cỗ uy nghiêm, làm cho người suýt nữa không thở nổi.

Minh Hoa ngăn trở, Bích Ngưng cuối cùng không thể cường ngạnh hạ xuống.

Vốn tưởng rằng việc này đã bỏ qua, lại không nghĩ Chu Đình đột nhiên nói: "Gần nhất đã hơn một năm dường như tất cả quận nhiều lần truyền ra nhân khẩu mất tích tin tức, không biết ba Điện hạ có hay không nghe thấy?"

Lôi Tiêu hiểu ý, gật đầu nói: "Đích xác có tình huống như vậy, hơn nữa theo bốn hoàng tử biết, chẳng những bình dân, chính là tam tông ba viện, cũng thường có người mất tích, sống không gặp người, chết không thấy xác. Xin hỏi chư vị, có hay không có như thế tình hình?"

"Này. . . Dường như. . . Đích thực là có!" Thần Phong học phủ người lấp bắp nói, hiển nhiên không muốn việc xấu trong nhà ngoại dương.

Có cái thứ nhất, kế tiếp lần lượt có người tỏ thái độ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người lần nữa rơi xuống Khai Cường Vương phụ tử trên người, vô cùng quái dị. Tuy Sở Thần không có rõ ràng chứng cứ, nhưng sự tình tổng không đến mức trùng hợp như thế à?

Không thể không nói, gừng càng già càng cay. Đối mặt đông đảo ánh mắt hoài nghi, Khai Cường Vương mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói: "Lại có việc này? Thái Tử Điện hạ, không bằng, để cho lão thần phái người tra trên một tra?"

Kia Thái Tử vốn là đối với mấy cái này mây may không có hứng thú, đang theo bên người quần áo bại lộ thị nữ tán tỉnh, rồi đột nhiên bị cắt đứt, lúc này không vui nói: "Vậy làm phiền hoàng thúc, có tình huống như thế nào hoàng thúc nhìn nhìn xử lý, vốn Thái Tử tin tưởng hoàng thúc sẽ không để cho người thất vọng!"

"Tạ Thái Tử tín nhiệm, lão thần nhất định điều tra rõ ngọn nguồn, tuyệt không để cho những cái kia vi phạm pháp lệnh người nhon nhon ngoài vòng pháp luật." Khai Cường Vương khom người nói, như trước sòng lún không sợ.

"Được lão luyện thủ đoạn!" Sở Thần trong nội tâm thất kinh. Xem ra Khai Cường vương quyền nghiêng vua và dân, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Có lẽ Thác Thổ Hầu Mặc Vân Phong đồng dạng xuất sắc, chỉ là so ra mà nói, Mặc Vân Phong cuối cùng thiếu đi viên kia dã tâm, lại nhiều hơn kia bất thể kiêu hùng tuyệt đối không thể có trung nghĩa nhân từ.

Mà chính là này càng nhiều một thiếu trong đó, liền đã định trước hai bên đấu tranh kết cục.

Lôi Tiêu cùng Chu Đình từng người trong nội tâm cười khò, thật vất vả nắm lấy cơ hội, không nghĩ tới Khai Cường Vương lão hồ ly này cư nhiên kéo lên Thái Tử, đem ba câu liền đem điều tra sự tình ôm đến trên tay mình.

"Thành sự không có, bại sự có dư. Vương quốc tương lai giao cho loại người này trên tay. . . Ai!" Chu Đình thầm than.

Vừa vặn Lôi Tiêu đồng dạng thờ dài ánh mắt nhìn qua, chỉ là cái nhìn này, tương lai âm thầm lặng lẽ định ra.

Đang ở chỗ cao, phía dưới hết thầy thu hết vào mắt, Sở Thần đột nhiên cười to: "Khai Cường Vương quả nhiên hảo thủ đoạn, tại hạ bội phục. Chỉ là tướng ăn như thế khó coi đem sự tình điều tra quyền ôm đến trên người, không khỏi có không đánh đã khai hiềm nghi à? Tại hạ ngược lại là hiếu kỳ, Vương Phủ đến lúc đó sẽ cho Thái Tử Điện hạ một cái như thế nào nói rõ? Lại cho thiên hạ một cái như thế nào nói rõ?"

Lôi Ngạo sắc mặt đột biến, hấn rút cục mình bạch, an bài trận này cái gọi là Thẩm Phán, căn bản chính là cái sai lầm.

Vốn Khai Cường Vương ý định là trực tiếp tuyên bố tội trạng, đem Sở Thần xử tử, chỉ là trong lòng của hấn không cam lòng, không nên như thế.

Kết quả sự thật chứng minh, hấn cuối cùng là sai rồi. Có người, mặc dù tứ chi bị trói, không hề có đánh trả, nhưng chỉ cần vẫn còn một hơi, liền có thể quỷ phong vân, Hành Vân Bố Vũ.

Hấn nhìn ra được, tuy phụ thân Khai Cường Vương bình tĩnh lão luyện, như cũ cường thế, nhưng cục diện trên thực tế đã dần dần thoát ly chương không.

Nghĩ đến đây, Lôi Ngạo trong nội tâm một hồi thất bại.

Đúng lúc này, Khai Cường Vương mở một lần nữa: "Lời nói vô căn cứ, bốn vương ăn lộc của vua, nên trung quân sự tình. Vì bề hạ phân ưu, giúp đỡ xã tắc, chính là Khai Cường Vương Phủ bản phận, bốn vương bụng làm dạ chịu. Như thế nào đến trong miệng ngươi, lại trở thành không đánh đã khai sao?"

Sở Thần cũng không vội, cười lắc đầu: "Vương gia hùng biện cuốn cuộn, tại hạ tự nhận không kịp. Chỉ bất quá sự thật như thế nào, chúng ta từng người trong lòng hiểu rõ. Hay là câu nói kia, ta không có chứng cứ, cũng không cần tất cả mọi người tin. Thuận tiện nói thêm nữa một câu, ta những lời kia từ trước đến nay đều không phải nói cho Vương gia nghe, Vương gia hà tất nóng lòng giải thích? Hấn là thật sự là nội tâm có quỷ?"

Khai Cường Vương rốt cục biến sắc, trong ánh mắt sát ý bùng bùng.

Sát ý tới người, Sở Thần nhất thời hô hấp trì trệ, mồ hôi lạnh lâm li.

Khai Cường Vương, quả nhiên đáng sợ, không hổ là trong truyền thuyết Tinh Diệu Cảnh cường giả. Vèn vèn tùy ý thả ra khí thế, cũng có thể áp chết người!

Mọi người đồng dạng trong lòng phát lạnh.

Khí thế thật là mạnh! Sở Thần này, thật đúng lớn mật, thực chán sống sao? Người nào cũng dám khiêu khích?

Đang lúc này, Chu Đình lạnh nhạt thanh âm vang lên: "Vương gia không cần tức giận? Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nghĩ đến Lôi Ứng Quốc này còn không người có thể không duyên cớ oan uổng Vương gia à?"

Lời nói, đồng dạng không lộ khí thế bỗng nhiên bốc lên, trực tiếp cùng Khai Cường Vương gach.

Hai đại Tinh Diệu Cảnh cường giả khí thế chạm vào nhau, chỉ một thoáng cuồng phong gào thét, lá rụng đầy trời. Gần như tất cả mọi người bị kia khí thế làm cho sợ, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Không tiếng động đối kháng, đột nhiên, hai người đồng thời thu thế, cười ha hả.

"Vương gia thực lực đại tiến, thật đáng chúc mừng!" Chu Đình dẫn đầu nói, trong thần sắc nhìn không ra mấy may khác thường.

"Người cũng không kém." Khai Cường Vương đồng dạng cười nói, rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo, hết lần này tới lần khác trên mặt cái gì cũng nhìn không ra, cũng là đủ có thể diễn.

Sát ý giấu kỹ, Khai Cường Vương lại nói: "Thời gian không còn sớm, nhanh chóng bắt đầu đi! Bỏn vương còn có chuyện quan trọng cần xử lý, không tiện ở lâu." Ý ở ngoài lời, không thể lại để cho Sở Thần nói tiếp.

Cuối cùng cũng bắt đầu sao? Mọi người thầm nghĩ.

Bích Ngưng toàn thân run rẩy, móng tay bóp tiến trong thịt mà chưa phát giác ra.

Bên người nàng, Tông Chủ Minh Hoa âm thầm lắc đầu, trong nội tâm buồn rầu. Bích Tiêu Tông thế hệ này xuất sắc nhất bốn người, chết thì chết, tán tán, hôm nay vừa qua, e rằng cũng chỉ còn lại có Chu Hạo nhưng một người a!

Mặt khác một chỗ, Triệu Hạo song quyền nắm chặt, hàm răng đã cắn ra huyết.

Vô lực, thật sự rất vô lực! Lúc này, ai còn có thể cứu Sở Thần?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Quân Lãng, Lôi Trúc

Truyện Đạo Phong, mệnh mông cuộn cuộn thanh âm truyền ra.

"Tội nhân Sở Thần, uổng sát vô tội, thông đồng với địch bán nước, công khai cướp phá tràng, cướp đi tử tù. . . Nay tại Bích Tiêu Tông Truyền Đạo Phong, ban thưởng Liệt Hỏa đốt người hình phạt đó, răn đe. Nhìn qua muôn dân trăm họ lấy đó mà làm gương!"

Rất nhanh, tội trạng tuyên đọc hoàn tất, một rương đen sẫm đồ vật bị giơ lên đi lên.

"Dung Kim Thạch!" Đám người mục quang kinh hãi, đồng thời ti âm thanh.

Dung Kim Thạch, chuyên môn dung luyện khoáng thạch nhiên liệu, dễ dàng đốt, hỏa diễm nhiệt độ cực cao. Một khi dấy lên, chính là tối tăng đá cứng rắn đều gánh không được, huống chi huyết nhục thân thể?

Dung Kim Thạch bị Tấn tốc chong chóng chất được, Lôi Ngạo cười lạnh nói: "Châm lửa!"

Ra lệnh một tiếng, một người ôm theo bó đuốc tiến lên. Đang định nhen nhóm, đột nhiên, trên cao truyền đến một hồi trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng sáo.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo tử quang phá không mà đến.

Từ quang đầu kia, nữ tử bạch y như tuyết, khuynh thành tuyết thế. Nhất là dưới chân một đoạn hoa đào cành, xá Tử Yên đỏ, phảng phất, thời gian trở lại mùi thơm vô hạn mùa xuân.

Chỉ là thời gian một cái nháy mắt, kia từ trên trời giáng xuống tử quang liền hàng lâm đài cao.

Đó là một đoạn lại tầm thường bất quá trúc tía, toàn thân mượt mà, lại giống như lợi kiếm, ẩn chứa vô tận phong mang.

Mang theo sắc bén âm thanh xé gió, trúc tía trực tiếp xen vào trên đài cứng rắn thạch tầng. Tiếp theo một hồi vô hình Shockwave lan tràn ra, đột nhiên, trên đài cao trái tốt dung kim thạch bắn ra bốn phía mà bay.

Cùng lúc đó, một hồi "Răng rắc" âm thanh truyền đến.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, kia cứng rắn thô to khóa sắt, vậy mà cứ như vậy đứt gãy ra. Một đoạn đoạn rơi xuống tại trên bề đá.

Thật đẹp nữ nhân!

Thật mạnh một kiếm!

Đám người trong lúc khiếp sợ, kia Bạch Y nữ tử bỗng bèn đáp xuống trên đài.

Lông mày như Viễn Sơn, mặt như Kiều Nguyệt, một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch ý tứ tràn ngập ra, phảng phất, mọi người trông thấy tuyệt thế Cô Phong trên di thể độc lập thân nữ. Sương đến kinh tâm động phách, lay động tuyệt hoàn vũ.

Mọi người trong nội tâm rung động, mục quang ngốc trệ, một câu nói không ra. Kia trên đài nữ tử gần trong gang tấc, nhìn qua lại vén vện có dừng khí xa cuối chân trời ảo giác.

"Ai!" Nhìn nhìn kia song thâm thúy rồi biến mất có thần thái con người, Minh Hoa thở dài một tiếng, quay đầu đi.

Không ai minh bạch vị này Bích Tiêu Tông tâm tư của Tông Chủ, đã từng ký thác kỳ vọng Bích Tiêu Tông hoàng kim một đời, Quân Lăng, Lôi Tiêu, Bích Ngưng, Lôi Ngao, ngày nay lại lập trường rõ ràng, thủy hỏa bất dung.

Nhất là Quân Lăng, năm đó sao chổi quét khỏi, quét ngang trẻ tuổi một đời, lao ra Lôi Ứng Quốc, quang vinh trèo lên Tiềm Long Bảng, thiên tư tung hoành, có thể nói Lôi Ứng Quốc ngàn trăm năm qua đệ nhất nhân.

Ngày nay, lại hai mắt mù, không có tiếng tăm gì sống một mình Tử Trúc Phong. Mấy năm thời gian tẩy luyện, năng sớm đã nổi danh không hề, liền ngay cả Bích Tiêu Tông đệ tử, nghiêm nhiên đều đã quên vị này đã từng chấn kinh thiên hạ nữ tử hiếm thấy.

Trong đó phát sinh biến cố, Minh Hoa dĩ nhiên không muốn suy nghĩ nhiều, hần chỉ là cảm thán, này ông trời không khỏi đối với Bích Tiêu Tông cũng quá trách móc nặng nề một chút.

Từng là hoàng kim một đời bốn người như thế, ngày nay bị coi là bạch kim một đời Sở Thần bốn người, kết cục càng thêm thảm đạm.

Càng muốn, hần viết cảm giác nản lòng thoái chí, Bích Tiêu Tông tương lai, đến cùng ở nơi nào?

So với việc Minh Hoa trầm mặc, Bích Ngưng rõ ràng biểu hiện được hết sức kích động. Quân Lăng xuất hiện, phảng phất một đoàn hỏa diễm, để cho nàng cảm giác toàn thân mình đều đốt.

"Nàng, nàng thật sự dám! Loại này thời điểm, nàng cũng dám tại đứng ra, vì cái gì ta không thể. . ."

Nhiệt huyết bốc lên, toàn thân không hiểu run rẩy, bất kỳ nhưng, kia thủy hỏa dung hòa bích viêm kiếm xuất hiện ở Bích Ngưng trên tay. Một cỗ không chịu chịu thua ý niệm trong đầu thúc đẩy, nàng đứng dậy, cất bước hướng trên đài đi đến.

"Người có thể làm, ta cũng đồng dạng có thể!" Bích Ngưng trầm nghĩ trong lòng, không ngừng cho mình gia tăng dũng khí.

Chỉ là trong lúc bất chợt, nàng cảm giác mình bị một cỗ khí thế bao lại, sau khi nghi hoặc quay đầu lại, chỉ nghe Minh Hoa lác đầu nói: "Buông tha đi! Bích Tiêu Tông đã mất đi rất nhiều, không thể lại mất đi người."

Bích Ngưng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, phảng phất bị rút sạch toàn thân khí lực.

Bích Tiêu Tông đích xác đã mất đi rất nhiều.

Năm đó bốn tiêu, hiện giờ Tam Tiêu, còn thế như nước lửa. Tới một đời mới Sở Thần, Chu Hạo nhưng, Ngọc Hàn Yên, Lâm Khê Nhược, hiện giờ Ngọc Hàn Yên đã đi xa, Lâm Khê Nhược chẳng biết đi đâu, Sở Thần sắp bị xử tử, duy nhất một cái Chu Hạo nhưng, tương lai nhất định muốn kế thừa Chu gia, mà sẽ không lưu ở Bích Tiêu Tông.

Như thế, mấy mươi năm, Bích Tiêu Tông còn có cái gì? Ai còn có thể nâng lên Bích Tiêu Tông đại kỳ?

"Vì cái gì hết lần này tới lần khác là ta? Vì cái gì?" Lòng đang rơi lệ, lòng đang rỉ máu, Bích Ngưng, cuối cùng không có dừng khí lại bước ra bước tiếp theo.

Coi như hết, phụ bỏ cũng liền phụ bỏ, cũng không phải lần đầu tiên! Trong nội tâm đắng chát, Bích Ngưng lần nữa khởi động Thanh Hà, dạng dung nhan triệt để che dấu.

"Ha ha, không nghĩ tới cuối cùng là người tới cứu ta. Nói, người đến cùng có nắm chắc hay không a?" Nhìn nhìn kia bạch y như tuyết bóng lưng, Sở Thần cười nói.

Quân Lăng xoay đầu lại, con người trông rỗng đánh giá Sở Thần, phảng phất thật có thể trông thấy. Một hồi lâu mới thản nhiên nói: "Không có nắm chắc."

Sở Thần trong lòng một lời, thiếu chút nữa phun ra huyết, dở khóc dở cười nói: "Không có nắm chắc người xuất ra? Diên rồi sao người? Đi một chút, đi

nhanh lên, đừng đem chính mình cho góp đi vào. Ta cũng không muốn đến chết còn muốn thiếu nợ người khoản nợ, chủ nợ còn là một nữ nhân!"

Quân Lăng trầm mặc, tất cả mọi người trầm mặc.

Lời này thực cũng tốt, giả cũng thế, ít nhất, không phải là người nào cũng có thể ở thời điểm này như thế nhẹ nhõm nói ra.

Trong trầm mặc, Quân Lăng đột nhiên nở nụ cười. Tựa như thịnh thế hoa đào, cười cười Xuân Phong điều khiển, Yên Hà Cửu Trọng Thiên.

Chỉ nghe nàng thân nhiên nói: "Quân Lăng cuộc đời này, chưa từng mắc nợ bất luận kẻ nào."

Một câu xuất, núi cao ngưỡng dừng lại, vô tận cao ngạo làm lòng người thân nhận nhạo.

Được một cái Quân Lăng cuộc đời này, chưa từng mắc nợ bất luận kẻ nào! Đây là muốn dùng tánh mạng của mình tới hoàn lại đối với Sở Thần thiệt thời thiếu nợ sao? Nếu như thật sự là, như vậy nàng đến cùng thiếu cái gì? Cứ nhiên không tiếc lấy tướng mệnh còn?

Tất cả mọi người tại suy nghĩ sâu xa, liền ngay cả Sở Thần chính mình, cũng không miễn hãm vào trong kinh ngạc.

Hắn tự hỏi cũng không từng đối với Quân Lăng có cái gì ân huệ, tương phản, Quân Lăng tuy lãnh đạm, lại lần lượt giúp hắn, cứu hắn. Mặc dù hiện tại nhớ tới, không có Quân Lăng, hắn có lẽ căn bản sống không được hôm nay.

Một thân kiếm thuật, hai năm ước hẹn, thậm chí cuối cùng bị cấm bế Huyền Băng động lưu lại một đường sinh cơ, tất cả hết thảy, đều có được nữ tử này thân ảnh.

Như thế, rõ ràng chính là hắn thiếu nàng rất nhiều, nàng chưa từng thiếu hắn nửa phần?

Sở Thần trong nội tâm cười khổ, lại cuối cùng không có mở miệng hỏi. Bởi vì cô gái trước mắt lần nữa khôi phục kia đang ở đám mây cô tịch, cao lạnh.

Một cổ không hiểu khí thế tại trên người nàng vây quanh, phỏng chế Phật châu tròn ngọc nhuận Như Yên hà Noãn Ngọc, rồi lại tràn ngập vô cùng lãnh lệ khắc nghiệt giống như ra khỏi vỏ chi kiếm.

Cực độ mâu thuẫn khí tức, hoàn mỹ hòa tan vào một thân. Cô gái trước mắt, thật đúng chói mắt, làm cho người vô pháp nhìn thẳng.

"Tránh ra, nhớ lại qua lại tình cảm, ta không làm khó dễ ngươi, bằng không —— chết!" Lôi Ngạo lạnh lùng nói, tuấn dật gương mặt bởi vì phần nợ mà trở nên vụn vặt, nhìn qua dữ tợn vô cùng.

Hận!

Như thế nào không hận?

Luận thân phận địa vị, luận thực lực tướng mạo, hắn kia điểm không bằng Sở Thần?

Vì cái gì số này năm qua cầu còn không được nữ tử, hết lần này tới lần khác bỏ qua hắn, lần lượt bởi vì một người đàn ông khác đứng ở hắn mặt đối lập? Ngày nay, lại càng là không tiếc mạng sống, cũng phải ngăn cản ở trước mặt hắn?

"Chết?" Một tiếng nhẹ lẩm bẩm, mang theo vô tận trào phúng, lại không còn có đoạn dưới. Này cao ngạo tuyệt thế nữ tử, lúc này đúng là một chữ cũng không nguyện nói thêm nữa.

Có lẽ bởi vì Quân Lăng khinh thường thái độ, hoặc giả hứa bởi vì vậy có thâm ý "Chết" chữ ẩn chứa một ít không ai biết cố sự, tóm lại, lúc này Lôi Ngạo triệt để nổi giận.

"Đã như vậy, kia các ngươi liền cùng chết a!" Lửa giận trong lòng như vạn năm núi lửa bạo phát, Lôi Ngạo một tiếng rít gào, khí thế phóng lên trời, cuốn Vân Tiêu.

Sở Thần mục quang hơi rét, tính phản xạ đem Quân Lăng kéo ra phía sau. Ngạc nhiên, Quân Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm tại sau lưng vang lên.

"Tránh ra!"

Sở Thần quay đầu lại, chỉ thấy Quân Lăng vẻ mặt sương lạnh, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây trúc tía.

Đây là một cây khác người trúc tía, châu tròn ngọc sáng, lại lóe quang vây quanh, làm cho người ta cảm giác căn bản không giống như là một đoạn Trúc Tử, mà là một bả chân chính cửu Thiên Thần Lôi Chi Kiếm.

"Lôi Trúc!" Minh Hoa hai mắt tỏa sáng, Tấn tốc lại trở nên âm trầm xuống.

Lôi Trúc, trăm năm trúc tía chịu sét đánh mà bất tử, mà theo ngàn năm thai nghén trọng sinh Trúc Tử. Nồng đậm Thanh Mộc sinh cơ cùng cửu Thiên Thần sét chỉ lực tương dung, uy lực Vô Biên, chính là trời sinh lợi khí, vô số người tha thiết ước mơ.

Ngày nay, Quân Lãng trên tay đương nhiên đó là một cây Lôi Trúc. Đối với nàng mà nói, Lôi Trúc cũng không phải là tên Trúc Tử, mà là kiếm chân chính danh.

"Giống nhớ rõ một năm kia, Vương Thành phong hoà đài, Lôi Trúc vừa ra, quần anh bó tay. Tựa hồ, đó là nàng lần đầu tiên cầm Lôi Trúc xuất thế à? Không nghĩ tới từ biệt nhiều năm, lần thứ hai thấy được Lôi Trúc, lại sẽ là như thế tình cảnh!" Lạc Phong Cầm một người lão già thờ dài.

"Đúng vậy a, đánh lần kia về sau, liền thường xuyên nghe được Lôi Trúc tung hoành Đại Càn Vương Triều trẻ tuổi tin tức, mà Lôi Ưng Quốc thành lập đất nước hơn một ngàn năm, rốt cục có vị thứ nhất tiến nhập vương triều Tiềm Long Bảng mà đứng đầu trong danh sách thiên tài. Những năm nay, mỗi lần hồi tưởng cái này sự tích, cũng cảm thấy mặt có ánh sáng, chẳng quản, nàng cũng không phải là ta Thần Phong học phủ người." Thần Phong học phủ phương diện, một lão già thần sắc buồn vô cớ.

"Chi tiếc, mấy năm yên lặng, cao chót vót không hề. Lôi Trúc như cũ là Lôi Trúc, nàng cũng không lại là năm đó nàng đó. Có lẽ, nơi đây, Lôi Trúc là được thất truyền!" Mạnh mẽ như Chu Đình, lúc này cũng khó tránh khỏi thần tổn thương.

Lần này, mọi người mang bất đồng mục đích mà đến, nhưng mà sự tình kết quả, lại từ lúc các loại thỏa hiệp cùng trao đổi bên trong định ra. Mặc dù những cái kia không ủng hộ, cũng ở áp lực cường đại dưới chấp nhận.

Lần này, Sở Thần phải chết!

Đối mặt Quân Lãng ánh mắt lạnh như băng, Sở Thần áp ứng tránh ra, nhìn nhìn trong tay nàng Lôi Trúc, hẳn cuối cùng mình bạch trên người Quân Lãng mâu thuẫn khí cơ khởi nguồn.

Một mặt là ngàn năm trúc tía bản thân mượt mà, mặt khác, thì là mệnh mỏng thần lõi chỉ lực khắc nghiệt, hai tướng dung hợp, khuynh thành tuyệt diệu.

"Ngao nhì, đi thôi! Muốn cho là cha thất vọng." Khai Cương Vương thanh âm đậm mạc vang lên, ý vị thâm trường. Thân là kiêu hùng, sao có thể cho nữ tử ràng buộc? Nếu như vô pháp cưỡng không, liền chỉ có gạt bỏ.

Dứt lời, Lôi Ngao một tiếng rống giận vang lên, khí thế tăng vọt, Cửu Thiên Lôi Động. Từng trận Lôi Âm, một đầu lôi quang vây quanh Lôi Ưng hư không vũ cánh, ngao rít gào Thương Khung.

Cuồng phong cuốn, vũ động Bạch Y Thăng Tuyết, đối diện, nữ tử vẻ mặt hưng phấn, phương hoa tuyệt đại. Kia Vô Biên thông dong cùng bình tĩnh, phảng phất, đã từng phong vân một cõi thiên tài thiếu nữ lần nữa lâm Trần.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Trúc tía nghịch thiên

Truyện Đạo Phong đình, lặng ngắt như tờ, chỉ có kia hư không Lôi Âm mệnh mỏng cuộn cuộn, thiên uy huy hoàng.

Quân Lãng mặt không đổi sắc, mục quang trong trẻo nhưng lạnh lùng như hàn đàm Thu Thủy. Một chuỗi Lôi Trúc chỉ xéo mặt đất, thanh kim lưỡng sắc quang mang vây quanh.

Đột nhiên, một cổ không đúc phong mang nhập vào cơ thể, kia nguyên bản châu tròn ngọc sáng không còn sót lại chút gì.

Mọi người kinh hãi lạnh mình, trở mắt nhìn một cây trúc tía tắm rửa Lôi Hỏa, no bụng theo ngàn năm gian nan vất vả, từ tuyệt mỹ nữ tử kia đỉnh đầu từng tấc một trở lên kéo dài, kia thể, phảng phất muốn xuyên phá Thương Thiên.

Trúc tía hư ảnh liên tiếp kéo lên, mỗi một tiết qua đi, thanh thể liền tăng vọt một cái bậc thang.

"Đây là Tinh mạch của nàng sao? Thật thần kỳ!" Nhìn nhìn kia liên tiếp kéo lên trúc tía, Sở Thần trong nội tâm vô cùng chấn kinh.

Mặc dù thân có vượt qua cửu phẩm Kỳ Lân Tinh Mạch, hẳn như cũ vì trước mắt cảnh tượng chỗ rung động.

Tầm thường Tinh mạch hư ảnh, chỉ ở đối ứng phẩm cấp, hiện ra đối ứng quang sáng. Ví dụ như tứ phẩm Tinh mạch màu cam quang sáng, Ngũ phẩm màu vàng kim quang sáng.

Nhưng Quân Lãng này trúc tía hư ảnh, lại là hoàn toàn vượt qua lẽ thường.

Kia từ mặt đất tiết thứ nhất cùng màu xám quầng sáng làm bạn, tiết thứ hai cùng bạch sắc quầng sáng làm bạn, tiết thứ ba màu đỏ thẫm, tiết thứ tư màu cam, hiện giờ đã tiết thứ năm, chính là óng ánh chói mắt kim tia sáng màu vàng.

Mỗi một tiết, chính là một cái Tinh mạch phẩm cấp vượt qua. Ngày nay, này trúc tía vẫn còn ở sinh trường, tiếp theo đoạn, chẳng lẽ là lục phẩm Tinh mạch biểu tượng thanh bích sắc?

Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, trước mắt hết thấy quá mức không thể tưởng tượng. Từ trước đến nay không ai nghe nói qua còn có loại này thần kỳ Tinh mạch.

Nếu này trúc tía Tinh mạch thật sự có phát triển tính, vậy quá nghịch thiên. là một tiết đoạn bề trên đi, cuối cùng hội đạt tới trình độ nào? Cửu phẩm? Hay là căn bản chưa từng tồn tại qua thập phẩm mười nhất bình?

Hiện trường lặng ngắt như tờ, liền ngay cả Khai Cuồng Vương, tứ đại gia tộc thậm chí tam tông ba viện người cũng kinh hãi.

"làm sao có thể? Nhớ rõ lúc trước nàng thành danh thời điểm là Ngũ phẩm vàng óng ánh Tinh mạch, như thế nào hiện tại. . ." Một đám cao cao tại thượng người trợn mắt há hốc mồm.

Cùng một cái nghi vấn vây quanh tại bọn họ trong lòng, trên người Quân Lăng đến cùng xảy ra chuyện gì? Này yên lặng mấy năm, nàng đến cùng đều làm cái gì?

Này nghịch thiên sinh trường, một tiết toàn là một màu, tựa như một bước vừa bước thiên trúc tía Tinh mạch, căn bản không phù hợp lẽ thường, căn bản không có khả năng tồn tại.

Vô luận mọi người như thế nào không tin, nhưng sự thật là, kia trúc tía như trước tại nghịch thiên sinh trường, từng đạo thần lôi đánh xuống, Trúc Vận không giảm, già những vẫn cường mãnh, phong mang càng lớn.

Mọi người kinh sợ bạo phát ánh mắt, một đoạn thời khắc, một tiếng âm vang kinh lôi, phảng phất cái gì phá toái đồng dạng, đột nhiên, một đạo chói mắt thanh bích sắc quầng sáng xuất hiện trong tầm mắt.

Thiên hồ vạn hoá mới xuất ra, thứ sáu đoạn trúc tía rốt cục hiện thân, nhan sắc, thanh bích! Phẩm cấp, lục phẩm.

"Không có khả năng, không có khả năng, Lôi Ưng Quốc trong địa ngục, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện vượt qua Ngũ phẩm Tinh mạch!" Vô cùng trong rung động, Lôi Ngạo nhẹ răng muốn nứt.

Hắn tuyệt không tin tưởng thật sự là này, hắn tuyệt không tin mình không xứng với Quân Lăng.

Chỉ là mặc hắn như thế nào rít gào, như thế nào điên cuồng, kia thanh bích sắc vẫn không thay đổi, giống như hư không chỗ sâu hòa diễm, bất từ bất diệt.

Rồi đột nhiên xuất hiện thanh bích sắc quầng sáng, giống như chuỗi phá thiên chi kiếm, đem hắn kiều Ngạo Ngân hung ác đâm rách, phá thành mảnh nhỏ. Thử hỏi, như thế một cái hóa mục nát vì thần kỳ nữ tử, hắn làm sao kiều ngạo đáng nói?

Điên cuồng muốn chiếm hữu, hết lần này tới lần khác không thu hoạch được gì. Đã từng vẫn lấy làm ngạo thân phận cùng thiên tư, lúc này đúng là như vậy buồn cười.

Điên rồi, Lôi Ngạo triệt để điên rồi!

Từng là qua lại, mấy năm siêng năng, kết quả là lại phát hiện, đối với nàng, hắn cái gì cũng không hiểu rõ, cái gì đều chưa từng thấy rõ.

Lúc này hắn hận, đã hoàn toàn biến chất. Không phải là bị coi thường hận, mà là bị trêu đùa hận!

"Chết, ta muốn ngươi chết!" Diên cuồng hận ý điều khiển, Lôi Ngạo một tiếng rít gào, như hung lệ Tu La cự thú, trong giây lát, Thiên Lôi tức giận, một quyền mang theo phá toái núi cao Hư Không Chi Lực mà ra.

Sao Ngưng cảnh tu vi, cộng thêm cường hãn Tinh mạch, phối hợp hoàn chỉnh Thiên cấp vũ kỹ trời cao Lôi Động quyền, một quyền đánh ra, Lôi Âm hoảng sợ, tia chớp phá không.

Trong lúc nhất thời, Truyền Đạo Phong đỉnh cuồng phong tàn sát bừa bãi, lôi quang đầy trời. Cát bay đá chạy... .., đông đảo đệ tử vô tội gặp nạn, rú thâm liên tục.

Trong hỗn loạn, Sở Thần mục quang ngưng trọng, hắn ý đồ tìm kiếm một cái cơ hội chạy trốn, chỉ là, kia một cỗ khí tức cường đại như có như không đưa hắn áp chế, để cho hắn không thể động đậy chút nào.

Một mặt khác, đối mặt Lôi Ngạo cương mãnh không đúc một quyền, Quân Lăng lại không có bất kỳ phản ứng. Phảng phất vô cùng coi thường, lại phảng phất căn bản sợ choáng váng.

Ngay tại vô số người tâm như hồ nước nói cổ họng một khác, một đạo từ quang phá vỡ thiên địa.

Lặng yên không một tiếng động, không có tắt lộ phong mang, không có xông lên trời khí thế. Màu tím kia như vậy bình thản, như vậy tự nhiên, tựa như mưa xuân non nắng mới sinh, giống như thu lá rụng trong gió phiêu đảng.

Nhưng mà tại trong mắt mọi người, đạo kia từ quang lại như thế chói mắt, tựa như bài trừ mực nát, đem bọn họ dẫn vào một cái hoàn toàn mới thế giới.

"Thật mạnh một kiếm, tự nhiên mà vậy, lại không thể địch nổi." Sở Thần âm thầm kinh hãi, ở nơi này ngưng mắt nhìn, Kỳ Lân Tử Mâu đem một kiếm kia in dấu thật sâu ấn đáy mắt.

Quá mức một kiếm, vượt quá tưởng tượng một kiếm.

Kia Liễm Diễm từ quang, hoàn toàn che dấu kia nghịch thiên trực tía Tinh mạch quang huy, che dấu nữ tử khuynh quốc khuynh thành dung nhan. Dùng tới bình thản chân thật, nó hướng mọi người lộ ra kiếm đạo cao chót vót.

Mọi người ngơ ngơ ngác ngác, một đám cao thủ cũng chỉ trầm mặc.

Kia từ quang mặc dù sớm đã tiêu thất, cũng tại mọi người trong nội tâm để lại Vĩnh hằng lạc ấn. Liền phảng phất không ngừng có cái thanh âm tại đề điểm, "Xem đi, đây là kiếm thuật vốn nên có uy lực. Không quan hệ tại Tinh mạch, không quan hệ tại vũ kỹ."

Mạnh mẽ, thật sự rất mạnh!

Một kiếm như thế, Lôi Ngạo kia trời cao Lôi Động một quyền, tại đây một kiếm trước mặt không chịu nổi một kích, bị dễ như trở bàn tay cuộn đảo mà quay về.

Mọi người đã vô pháp chú ý Lôi Ngạo rơi xuống huyết tinh, chỉ là nhìn chăm chăm kia cái khuynh thành tuyệt điểm nữ tử, trong nội tâm không hiểu kính nể.

Ngũ đại cảnh giới, Nhập môn, tinh thông, tỉ mỉ, quy chân, siêu thoát.

Toàn bộ Lôi Ưng Quốc, có thể đem một môn vũ kỹ tu luyện đến Nhập vi chi cảnh, đã là nổi tiếng. Quy chân cơ hồ là truyền thuyết, mà siêu thoát, thay vì nói tồn tại, không bằng nói là một cái phán đoán cảnh giới, căn bản không tồn tại ở sự thật.

Nhưng mà một kiếm này, đến cùng nên thuộc sở hữu đến đâu một tầng thứ?

Tỉ mỉ? Không có khả năng, Sở Thần đầu tiên không tin.

Quy chân? Chu Đình lắc đầu, hần tự hỏi mình đã tu luyện tới quy chân vũ kỹ vô pháp đạt đến loại này tầng thứ.

Không phải tỉ mỉ, không phải quy chân, như vậy, chẳng lẽ là siêu thoát?

Trong lúc nhất thời, ở đây cao thủ hai mặt nhìn nhau, trong thần sắc chấn kinh hoàn toàn vô pháp che dấu.

Hồi lâu, Chu Đình thở dài: "Khổ tu nhiều năm như vậy, không nghĩ tới không bằng một cái hai mươi ra mắt nữ tử. Tiềm Long Tiềm Long, xem ra cho dù là tiềm được tất cả mọi người đã quên, long, như trước vẫn là long."

Nói xong, Chu Đình trực tiếp quay người, không nói một lời rời đi. Tuy là nắng gắt vừa vắn, trên đường núi, thân ảnh của hần lại có vẻ như vậy tịch liêu.

Trong lúc nhất thời, lưu lại tất cả Đại Cao Thủ tất cả đều trầm mặc.

Đích xác, cái gọi là Tiềm Long, mặc dù chính là tất cả mọi người đã quên, long, như cũ là long!

Chu Đình, lại có mấy người lần lượt lập trường. Cùng lúc đến bất đồng, những người này giống như Chu Đình, đều là bộ hành xuống núi.

Đang ở thế tục, các loại ràng buộc, bọn họ cuối cùng vô pháp tùy tâm sở dục. Nếu như vô pháp cải biến kết cục, kia liền cho này đủ để cho người cả đời ghi khắc nữ tử cuối cùng một chút tôn trọng a!

Huyết tinh, từng giọt một chuyển, cả mảnh cánh tay giống như mất đi xương cốt xà, vô lực buông xuống.

Lôi Ngạo hai mắt vô thần, trên thân thể đau nhức, hần may may không cảm giác được, nhưng hần tâm hồn đau nhức, so với thân thể chỉ có hơn chứ không kém.

"Thật ác độc, thật sự thật ác độc! Nhận thức nhiều năm như vậy, không nghĩ tới người che dấu được như thế sâu." Hồi lâu, Lôi Ngạo ngẩng đầu, bình tĩnh trên mặt, một đôi đồng tử sát ý lại phảng phất có thể xé rách hư không.

"Chỉ có nội tâm âm u người mới sẽ cảm thấy người khác đều tại che dấu." Quân Lăng thần nhiên nói, Lôi Trúc trên nhô máu không dính, tổ bầy như trước bạch như lúc ban đầu tuyết. Phảng phất năng liên đứng ở nơi đó, căn bản chưa từng động đậy, mà đối diện kia cái máu chảy không chỉ người, cũng không phải năng gây thương tích.

Lôi Ngao còn đợi cật vắn, Khai Cuong Vương rồi đột nhiên tiến lên một bước, đầy trời khí thế như cầu vồng, trực tiếp nghiền ép hạ xuống.

Sở Thần thân thể nhất trọng, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

"Đề ta quỳ, ngươi xứng sao?" Lửa giận trong lòng tràn ngập, từ nhãn hiện, lân cánh tay xuất. Một đầu tóc đen đứng đấy, từ ngút trời lợi kiếm. Tội cường trạng thái bày ra, hấn rốt cục nâng lấy cổ này áp lực.

Mà lúc này đây, dưới chân đã là một cái mồ hôi và máu đan chéo dấu chân. Dưới chân, cứng rắn bệ đá đồ sinh liệt vắn, như rậm rạp mạng nhện.

"Hừ, quỳ xuống cho ta!" Khai Cuong Vương một tiếng hừ lạnh, trong ánh mắt sát ý tăng vọt. Tùy theo mà đến là kia bức nhân khí thế càng thêm trầm trọng.

Sở Thần cắn chặt hàm răng, từ nhãn hai sừng đã chảy ra vết máu, kia hùng lực Tử Viêm đốt, phảng phất đã ở biên giới sụp đổ.

Đột nhiên, hấn cảm giác trên người áp lực chợt nhẹ, ngừng đầu, chỉ thấy kia trong trẻo nhưng lạnh lùng vô song tuyệt sắc bóng lưng ngăn tại trước người.

Kia mảnh mai thân ảnh, phảng phất tùy thời hội ở trong Kinh Đào Hải Lăng hôi phi yên diệt, lại vẫn không chút sút mẻ, phảng phất biển rộng chỗ sâu đá ngầm, Nhậm Hải Đào Thiên Phong tàn sát bừa bãi, ngàn năm không ngừng.

"Ta, đến cùng cho ngươi cái gì?" Vấn đề trở lại lúc trước, Sở Thần trong nội tâm không khỏi dâng lên một loại không hiểu cảm động.

"Nếu như hôm nay còn có thể sống được rồi đi, như vậy ta có lẽ sẽ nói cho ngươi biết." Quân Lăng hiếm thấy nói chuyện, thanh âm ôn hoà, như người bình thường.

Sở Thần cười khổ, nếu như hôm nay chết ở chỗ này, vậy hấn há không phải thành quỷ cũng sẽ không an tâm? Vừa nghĩ tới đã chết còn muốn làm quỷ hồ đồ, hấn nhất thời không lời.

Khai Cuong Vương khí thế càng ngày càng thịnh, Tinh Diệu Cảnh cường giả uy nghiêm, mặc dù lấy Quân Lăng thiên tư, như trước vô pháp chống lại. Giống như Cuồng Phong Hải Lăng bên trong thuyền nhỏ, nàng phảng phất tùy thời sẽ bị bao phủ, hải cốt không còn.

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng sắp hết thấy đều kết thúc thời điểm, sóng biển, Quân Lăng khí thế rồi đột nhiên kéo lên.

Chỉ thấy đầu nàng đỉnh trúc tia hư ảnh gốc màu xám trúc đoạn âm âm bạo liệt,, tiết thứ hai bạch sắc trúc đoạn nổ bung, tiếp theo tiết thứ ba, tiết thứ tư, tiết thứ năm.

Năm đoạn nổ bung, nhưng lại không đỉnh chỉ, lúc này, Quân Lăng giống như Uy Lâm thiên hạ nữ thần, kia khí thế bàng bạc, nghiêm nhiên đã có thể cùng thân là cực hạn cường giả Khai Cuong Vương địa vị ngang nhau.

"Thật mạnh!" Đám người thần phục, các cao thủ im lặng. Duy chỉ có Sở Thần khóe mắt nhai muốn nứt.

Một tiết đoạn trúc đoạn nổ bung, không khác tự hủy căn cơ. Không nói đến hôm nay có thể thoát khỏi, mặc dù thoát ly ra ngoài, Tiềm Long cũng không còn là Tiềm Long. Quân Lăng sẽ biến thành một phạm nhân, thậm chí còn, so với tầm thường phạm nhân còn không bằng.

"Như vậy giá lớn, thật sự đáng giá không?" Sở Thần trong lòng tự hỏi, lại hoàn toàn tìm không được dù cho một cái gượng ép giải thích.

Đúng lúc này, Quân Lăng đậm mạc trong ánh mắt, đệ Lục Trúc đoạn âm âm nổ bung. Giống như trận thiên sụp đổ, Sở Thần trong đầu trắng xóa một mảnh.

Sáu đoạn toàn bộ bạo, căn cơ hủy hết, những năm nay tất cả nỗ lực, tất cả kiên trì, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Sở Thần hoàn toàn vô pháp tự kiểm chế, đột nhiên, một cổ mệnh mông khí tức hàng lâm, hấn ngừng đầu, chỉ thấy Quân Lăng đỉnh đầu bao la mờ mịt, đột nhiên xuất hiện một vòng màu chàm sắc., Quân Lăng tuyệt mỹ cười cười đẩy ra.

"Xem trọng, chân chính Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm, là như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tịnh Thế ngục viêm

Một câu, Sở Thần trả lại không kịp có bất kỳ cảm tưởng. Liền thấy hai cái hàng dài phóng lên trời, một thanh một kim, trao cái cổ mà lên. Long thân dài mấy trăm trượng, một mảnh lôi điện vây quanh, một mảnh thanh khí ngăn cản, Song Long hành không, cái thể uy áp giống như thần tích.

Trong nháy mắt, kia phóng lên trời thanh kim Song Long liền đã ở mấy ngàn trượng trên cao, giống như long du biển rộng, thiên hạ tung hoành.

Ngâm!

Trên bầu trời, Song Long bỗng nhiên tách ra, hai tiếng Long Ngâm ở trên hư không thay nhau nổi lên, Thương Khung chấn động, lòng người bàng hoàng.

Long Uy chấn động, thiên địa hôn ám. Trong sát na đầu chuyển tinh di, ban ngày biến Hắc Dạ, sao màn rủ xuống thiên. Vô cùng Tinh quang bắn xuống, Song Long chỗ, dị tượng liên tục, khí lạnh vạn mảnh.

Thanh Long lượn vòng, long đầu ngút trời, mờ mịt ánh sáng màu xanh, vô số sơn mạch kéo dài, Thanh Mộc dày đặc, phảng phất tiền sử Nguyên thủy rừng rậm, một cây tham gia Thiên Thần mộc thông suốt thiên địa.

Kim Long cuộn cuộn, miệng rồng phun ra nuốt vào, Vô Biên lôi điện chấn vỡ màn trời, tựa như vui chơi thoả thích vào hư không Lôi Trì, huy hoàng chi uy, không ai bì nổi.

Vô Biên trong rung động, một tiếng thanh xích, vang vọng Thiên Vũ.

"Lôi kích mộc!"

Hiệu lệnh, mấy ngàn trượng có hơn, thanh kim Song Long đột nhiên thay đổi long đầu, rít gào mấy ngày liền.

Song Long hóa thành thanh kim hai đạo lưu quang, hướng chính giữa đánh tới.

Mặt đất mọi người tâm như hồ nước đều đột đến cổ họng, từng cái một nuốt khô lấy nước miếng, trong tầm mắt, kia Song Long lưu quang mãnh liệt đụng vào một chỗ.

Nháy mắt huy hoàng, giống như sáng sớm tăng sáng đạo thứ nhất quang. Mệnh môn thụ hải cùng hư không Lôi Trì chạm vào nhau, thanh kim lưỡng sắc quang mang Tấn tốc dung hòa, lẫn nhau thôn phệ.

"Ngục viêm hiện!"

Lại một tiếng thanh xích, trong lúc đó, thanh kim hai màu dây dưa trung tâm xuất hiện một vòng sáng sắc.

Đó là nhất điểm hồng, như Xích Huyết, như Hồng Liên, giống như xuyên việt vô tận thời không mà đến, chợt vừa hiện thế, thiên địa chấn kinh.

Hồng sắc Tấn tốc lan tràn, trong hư không sinh ra một đóa ngọn lửa.

Ngọn lửa tuy nhỏ, lại vô cùng đẹp đẽ, xuất hiện nháy mắt, hư không rung động. Kia vô cùng tung tăng như chim sẻ, vô tận thụ hải thậm chí kia hư không Lôi Trì, phảng phất đều hóa thành tấm bổ ngọn lửa chất dinh dưỡng.

Bất quá trong nháy mắt, Thiên Khung phía trên đã tam phương thế giới cùng tồn tại. Kia trung tâm hỏa điểm thế giới Tấn tốc cắn nuốt hai đại thế giới, đẹp đẽ chi hỏa bùng nổ.

Rốt cục, ánh mắt mọi người bị một mảnh lửa đốt sáng mắt hồng sắc chiếm giữ.

Trong tầm mắt, ngoại trừ hỏa, hay là hỏa! Vô cùng thuần túy, không chứa một tia tạp chất. Mà kia Vô Biên biến lửa bản thân, liền tan ra một loại gột rửa chư thiên tội ác khí tức.

Ngục viêm, Chu Thiên Ngục viêm! Tới từ địa ngục tối chỗ sâu hỏa điểm, vô cùng thánh khiết, trời sinh có được đốt diệt hết thảy tội ác lực lượng. .

Lúc này Quân Lăng, tựa như đám mây Tiên Từ, lo liệu lấy Tịnh Thế Thánh Viêm, cả người không chứa một tia khói lửa chi khí.

Trong tay Lôi Trúc như trước, thế nhưng vây quanh lưỡng sắc quang mang dĩ nhiên không ở, thay vào đó là vô cùng đẹp đẽ đỏ như máu. Mà đầu nàng đỉnh, kia thiêu tần Tinh mạch thúc đẩy sinh trưởng xuất Đế thất đoạn điện Thanh Trúc đoạn, cũng đã biến mất vô tung.

Đôi mắt Quân Lăng kiên quyết cùng cường thế, Khai Cường Vương nóng tính đại động.

Mặt lạnh như sắt, mục quang âm hàn, không thấy như thế nào động tác, chỉ là "Hừ" một tiếng hừ lạnh, Lôi Ưng hư ảnh tắm rửa tại huyết sắc lôi quang, xông lên trời lên.

, một cái che bầu trời Huyết thủ cứ thế xuất hiện, tựa như sôi trào Huyết Hải, tùy thời hội trút xuống hạ xuống, chôn vùi chúng sinh.

Trên bầu trời, biển lửa cùng Huyết thủ giăng co, phảng phất thiên địch đồng dạng, dây dưa không ngớt, hư Không Sinh sét.

Trên mặt đất, Quân Lăng chậm rãi giơ lên cánh tay, Lôi Trúc dấy lên vô tận kiếp hỏa, trực chỉ Khai Cường Vương. Khai Cường Vương thần sắc lạnh lùng, trong tay cũng lúc đó xuất hiện huyết sắc trường đao, Di Thiên Huyết Sát Chi Khí bao phủ, phảng phất đặt mình trong Thi Sơn Huyết Hải, sát lục vô tận.

Đao kiếm đối với hướng, người không động, vô tận phong mang phá thể mà ra.

Vô tận sát cơ tại không gian đan xen, lá cây trôi nổi, không tiếng động phá toái, hóa thành cháo phấn hồng; chim chóc kinh hoàng, huyết nhục chia lìa, xương trắng tuôn rơi.

Đám người quần áo tả tơi, cuống quít hướng đường núi lui lại, bắt quá mấy hơi thở, đầu người tuôn động truyền đạo đài đã thanh tĩnh hạ xuống. Phóng tầm mắt nhìn lại, còn sót lại hơn mười người vẫn còn ở đỉnh núi.

Động, Quân Lăng rút cục động!

Qua lại hai mươi năm tích lũy, tương lai trên trăm năm tiềm lực, tại thời khắc này, hóa thành kia kinh thiên động địa một kiếm.

Một kiếm xuất, thiên địa động. Lôi Trúc mang theo Tịnh Thế ngục viêm chi lực quét ngang, những nơi đi qua, kim liên nở rộ, thơ ca tụng từng trận, tất cả huyết tinh cùng tội ác bị đốt diệt không còn.

Thiên không trong chớp mắt vô cùng trong suốt, bị kia thánh khiết ánh lửa nhất chiếu, vô số người trong lòng ác niệm biến mất, có thật nhiều người như thể hồ quán đỉnh, hiểu ra.

Một kiếm chi lực, thần kỳ như thế.

Không chỉ tại một hồi trời cao ban tặng đại cơ duyên, vô số người đương trường đột phá, tu vi tiến nhanh. Cho dù là những cái kia không có đột phá, cũng cảm giác bình cảnh buông lỏng, đang sắp đột phá.

Vô số người vui mừng khôn xiết thời điểm, Khai Cường Vương lại sắc mặt đại biến.

Vốn tưởng rằng Quân Lăng mặc dù cực hạn bạo phát, nó chiến lực cũng có hạn, tuyệt đối không phải là hấn Tinh Diệu Cảnh này cường giả hợp lại chi địch. Nhưng mà sự thật là, đối mặt Tịnh Thế này một kiếm, cái kia tràn ngập huyết khí căn bản thùng rỗng kêu to, không hề có giúp ích.

Không những như thế, huyết khí gặp ngục viêm Như Băng tuyết tan rã thời điểm, còn hóa thành sinh sôi ngục viêm chất dinh dưỡng, khiến cho kia ngục viêm càng thêm thánh khiết, càng thêm vô pháp nhìn thẳng.

Này tiêu so sánh, Khai Cường Vương khí thế liên tiếp bại lui, trái lại bên kia, Quân Lăng bất động thanh sắc, khí thế lại liên tiếp kéo lên.

Bất quá chuyển trong nháy mắt, Thiên Khung phía trên, đã là đỏ thẫm một mảnh, kia liền Thiên Hỏa vân cuộn cuộn, phảng phất chân thật ngục viêm thế giới hiện ra tại thế nhân trước mắt.

Tiềm Long, quả thật là Tiềm Long! Một Đán Đẳng nhảy, chắc chắn độc diệu với thiên. Tinh Diệu Cảnh như thế nào? Dưới một người trên vạn người thì như thế nào? Ta tự một kiếm chém chỉ.

Vô cùng nhiệt huyết, vô cùng cao chót vót!

Mặc dù một kiếm kia từ một nữ nhân chi thủ, như trước để cho vô số người nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lúc này đứng ở đó trên đài huy kiếm chính là mình.

Sở Thần trong đôi mắt thần quang trầm trầm, trong lòng lại phức tạp khó hiểu.

Một kiếm này, để cho hấn nhìn thấy chân chính Chu Thiên Ngục Viêm Kiếm cao chót vót, đồng thời, cũng làm cho hấn cảm giác vô cùng đau thương, vô cùng phần nộ.

Lưu Tinh phá không một khắc tuy óng ánh huyền lệ, rồi lại có ai nguyện ý liên kinh diễm như vậy trong nháy mắt?

Võ giả sinh mệnh là dài đằng đặc, lấy Quân Lăng thiên tư, năng vốn nên có được càng thêm rộng lớn thiên địa, năng vốn nên kinh diễm một thế hệ. Ngày nay, năng cũng tại này đại lục một góc nơi chật hẹp nhỏ bé, đã tiêu hao hết suốt đời tiềm lực.

Tinh mạch hủy hết, căn cơ tan vỡ. Đối với một cái Tiềm Long chi tư thiên tài võ giả, không khác nào tại chết?

Một kiếm phương hoa tuyệt đại, giống như thời gian qua nhanh, nháy mắt chi quang, lại thành Vĩnh hằng. Một kiếm qua đi, phong khinh vân đạm, nắng gắt lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Trên đường núi, đám người mục quang ngốc trệ, trong lúc nhất thời vậy mà đánh mất đặt chân đỉnh núi dừng khí. Đỉnh núi, một đám cao thủ trên mặt biểu tình cũng không có tốt hơn ít nhiều.

Một kiếm kia mặc dù vô cùng kinh diễm, chỉ là kiếm rơi lúc trước, tuyệt đối không ai nghĩ đến sẽ là hiện tại kết quả như vậy.

Tung hoành vô địch Khai Cuồng Vương, thất bại!

Bị bại như thế triệt để, một kiếm kia, hắn không có chút nào phản kháng chỗ trống, phảng phất sống sờ sờ bị kia ngực viêm chỗ khác, hắn tất cả giấy dựa đều tổn công vô ích.

Một kiếm kia rơi xuống trong chớp mắt, nếu không phải hắn trốn tránh kịp thời, e rằng hiện tại tổn thất liền không chỉ là một mảnh cánh tay, mà là cả mảnh tánh mạng.

Mặc dù thoát được một mạng, lúc này Khai Cuồng Vương như trước mặt như giấy vàng, khoe miệng tràn huyết liên tục, đứng cũng không vững.

Mà đối diện, Quân Lăng như trước bảo trì nguyên trạng, phảng phất động cũng không có nhúc nhích qua. Chỉ nhìn đi lên, kia Lôi Trúc âm đạm rồi rất nhiều, nàng cả người cũng không hề mờ mịt đọng ở đám mây, nhiều một tia tức giận.

Trước mắt bạch sắc bóng lưng, cùng lần đầu gặp gỡ giống nhau như đúc, không hiểu, Sở Thần cảm giác ngực bị cái gì cho ngăn chặn, vô cùng đáng ghét.

Đột nhiên, "Phốc" một tiếng, Quân Lăng thân thể một hồi lão đảo, sau này. Đồ thẩm huyết vụ phun tại dưới ánh mặt trời, chói mắt chói mắt. Từ Sắc Lôi Trúc rút xuống, cũng lúc đó hóa thành một đồng tử sắc bột phấn, gió núi thổi, không đầu vết.

"Quân Lăng!" Sở Thần trong nội tâm bị, vội vàng tiến lên đỡ lấy. Giống như đã từng quen biết thân thể mềm mại, lúc này hắn lại không có bất kỳ tâm tư lại hiểu rõ.

Trong lòng bộ dáng thật sự thật yếu ớt, hơi thở mong manh, phảng phất tùy thời hội bị mất mạng. Hết lần này tới lần khác giờ khắc này, trên mặt của nàng lại tràn đầy giải thoát nụ cười.

"Đứng. . . Thật xin lỗi, cuối cùng ta vẫn không thể nào trả hết nợ ta thiếu nợ người. . ." Thấp giọng đây này lẩm bẩm trong gió phiêu đảng, Sở Thần lòng như đao cắt, rõ ràng đây ngập lửa giận, lại bị này nghiêng thế nữ từ áp chế e rằng vị trí bạo phát.

Ngực đột khởi đột nhiên phục, huyết tinh cuộn cuộn chảy ra, đốt hủy tất cả căn cơ, lúc này Quân Lăng, thật sự mù, cái gì đều nhìn không thấy, cái gì đều cảm giác không được.

Sở Thần chỉ có thể gắt gao tay nắm nàng, để cho nàng biết hắn đang nghe, hắn còn bên người nàng.

Hắn rất muốn cao giọng hỏi nàng, nàng đến cùng thiếu hắn cái gì? Chỉ là lời đến bên miệng, lại như thế nào đều nói không ra.

Quân Lăng thanh âm càng ngày càng thấp, bờ môi dần dần không động đậy được nữa. Kia song đã từng thâm thúy, ngày nay lại con ngươi trống rỗng nhìn qua trời cao, phảng phất tại hồi ức lấy một ít gì.

Lặng im, một tiếng rống giận vang lên vang lên, như sấm mùa xuân chấn động trong tai người vù vù.

"Đều chết cho ta!" Lôi Ngạo khuôn mặt vặn vẹo, một quyền đánh ra, trời cao Lôi Động. Một quyền mang theo vô tận sát ý trực tiếp hướng Sở Thần đánh tới.

Sở Thần trong nội tâm vốn là lửa giận ứ đọng, nghe được này thanh âm, lúc này ngẩng đầu, một đôi tử nhãn thần quang nổ bắn ra, Vô Biên sát cơ nhập vào cơ thể mà ra.

Chỉ là dưới sự gấp gáp, Kỳ Lân Ti thần lực cũng không có thể chống lại kia trời cao Lôi Động quyền Lôi Đình Chi Lực, bị đánh đương trường hiện ra nguyên hình, một mảnh cánh tay huyết tinh lâm li.

Một kích xây dựng công lao, Lôi Ngạo tinh thần đại chấn. Rít gào liên tục, tiếp tục từng quyền nhanh hơn tia chớp đập nện ở trên người Sở Thần.

Bất quá thời gian mấy cái hô hấp, Sở Thần đã toàn thân đầm máu. Kia lưng lay sắp đổ bộ đáng, phảng phất tùy thời hội ngã xuống.

Mặc dù như thế, hắn như trước gắt gao ngăn cản trước mặt Quân Lăng, trong nội tâm chưa từng có chút lùi bước.

Ánh mắt của hắn như trước kiên định, hắn dùng hắn thần thiết đồng dạng ý chí báo cho tất cả mọi người, hắn tuyệt đối không lùi. Chỉ cần nàng còn quyền luyện này phiên thiên địa, hắn sẽ thấy chết không sờn thù vạ ở trước người nàng.

"Đồ ngốc, hỗn đản, vì cái gì. . ." Bích Ngưng khàn giọng. Tình cảnh này, nàng rốt cục cũng nhìn không được nữa phi thân tiến lên. Nước mắt rơi như mưa.

"Sở Thần, hôm nay ngươi nhất định phải chết, ai cũng không thể ngăn trở ta!" Lôi Ngạo nổi giận, lần nữa ra quyền, căn bản không để ý tới Bích Ngưng, quyền lực chấn thấu hư không, trực tiếp đem Sở Thần Quân Lăng hai người bao phủ.

"Ngươi dám!" Bích Ngưng giận dữ, trường kiếm trên tay, muốn đón đánh, đột nhiên cái cổ tao ngộ trọng kích, mềm ngã xuống. Hôn mê lúc trước, nàng chỉ thấy vẻ mặt đáng ghét Minh Hoa.

"Lần này, ta xem ai còn có thể cứu các người!" Lôi Ngạo tùy tiện cười to.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Huynh đệ! Huynh đệ!

Bành!

Bành!

Thế giới đột nhiên trở nên vô cùng an tĩnh, ngoại trừ tim đập của mình, cái gì đều nghe không được.

Tí tách!

Phảng phất có đồ vật gì nhỏ vào con mắt, hồng sắc, loại kia mặn chát làm con mắt tưởng đau nhức, muốn nhắm lại. Hồng sắc Tấn tốc bao trùm tầm mắt, kẻ thính giác đánh mất, tầm mắt của hắn cũng bắt đầu trở nên mờ hồ.

Trước mắt thế giới một mảnh đỏ sậm, phảng phất mặt che một tầng huyết sa. Trong tầm mắt, xuất hiện hai cái Lôi Ngạo bóng dáng, đồng dạng vẽ mặt nhẹ răng cười, đồng dạng miệng mở rộng, tựa hồ đang nói cái gì.

Chỉ là mặc hắn như thế nào tập trung tinh thần, lại thủy chung nghe không rõ Lôi Ngạo đang nói cái gì.

Đầu càng ngày càng nặng, tất cả đồ vật đều tại huyết sắc bên trong xuất hiện bóng chồng, hắn cảm giác chính mình tựa hồ tại hướng vô tận Thâm Uyên rơi xuống, rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.

"Ha ha, Tiềm Long Bảng như thế nào? Thiên tư tung hoành như thế nào? Hôm nay, các người đều phải chết!" Lôi Ngạo cuồng tiếu liên tục, không có lần nữa xuất thủ, mà là từng bước một đi lên phía trước.

Kia trầm trọng bước chân, mỗi một bước đều đạp tại đám người ngực, làm cho người mười phần khó chịu, liền hô hấp cũng không vững.

Sở Thần như trước hỗn loạn, dùng sức lắc đầu, muốn tìm về mất đi thính giác cùng thị giác, chỉ là đại lượng không chút máu lại làm cho hắn tại trầm luân trên đường càng chạy càng xa.

Tới gần, càng ngày càng gần.

Vốn cũng không dài cự ly, ngày nay chỉ còn lại năm bước, bốn bước, ba bước. . .

Lôi Ngạo nắm tay đã giơ lên, trên nắm tay lóe quang lấp lánh. Phảng phất tìm về mất đi kiêu ngạo, trên mặt của hắn đã hiện ra nụ cười chiến thắng.

Lại một lần nhấc chân, tiến thêm một bước. Thắng lợi có thể chạm vào, nhưng đối với Sở Thần mà nói, cũng đã tại tử vong trên vách đá.

Trong giây lát, một tiếng tức giận gào thét truyền ra, một thân ảnh đột nhiên nhảy ra, đem Lôi Ngạo chân gắt gao ôm lấy.

"Sở Thần, đi, đi a. . ."

Lại nhân một thân áo lam lam lù, trên thân thể rậm rạp vết máu, khuôn mặt huyết nhục xoay tròn, sớm đã nhìn không ra dung mạo, duy chỉ có kia song chuột tai, nhân nhợt màu xám mười phần dễ làm người khác chú ý.

Triệu Hạo, một cái tầm thường Ngoại Môn đệ tử. Hắn vốn nên theo đám người lui hướng đường núi, nhưng mà lại phạm vào ngu ngốc lưu ở đỉnh núi. Quân Lăng cùng Khai Cường Vương giằng co kiếm khí đao mang, toàn thân hắn tao ngộ tây lễ, quần áo phá toái, khắp nơi đầy thương tích.

Nhưng cùng cái nào đó đầu đất đồng dạng, hắn cắn răng thẳng xuống tới, không lùi một bước. Hắn không biết loại này kiên trì có hay không có dùng, nhưng hắn tuyệt không lùi bước.

"Hừ, lại đây một cái chịu chết được!" Lôi Ngạo một tiếng hừ lạnh, khinh thường một cước đá ra.

Dưới cái nhìn của hắn, một cước này đủ để đem này kiến hôi không biết cái gọi là Ngoại Môn đệ tử cho đá chết. Dầu gì cũng sẽ đem hắn đá bay.

Chỉ là hấn nghĩ lầm rồi, một cước kia hạ xuống, giống như bùn ngập biển rộng, nửa điểm bọt nước không có tóe lên. Kia không biết sống chết gia hòa như cũ gắt gao ôm chân của hấn, không cho hấn tiến lên.

Dù cho đã thất khiếu chảy máu, dù cho tùy thời có thể hội tắt thở, Triệu Hạo như trước trừng lớn lấy hai mắt, cái trán gân xanh bạo liệt, một tiếng lại một tiếng gào thét: "Đi, đi a. . ."

Thảm thiết thanh âm vang vọng Truyền Đạo Phong, giống như chuông lớn đại lữ từng lần một chấn động lấy đám người màng tai, rung chuyển lấy tâm linh của bọn hấn. Trong lúc nhất thời, trong đám người lặng im không tiếng động.

Kia bi tráng la lên như trước đang tiếp tục, thanh thế lại càng ngày càng yếu. Một hơi thế nào chống đỡ, thủy chung sẽ có chống đỡ không được một khắc.

Triệu Hạo không biết mình còn có thể chèo chống bao lâu, hấn chỉ là liều mạng ôm lấy Lôi Ngạo chân, kiên trì không phun ra cuối cùng một hơi.

Mất của hấn châu đã lòi ra, phảng phất tùy thời hội nổ bung. Chỉ là Sở Thần đúng là vẫn còn làm cho người thất vọng rồi, hấn chậm chạp không có từ loại kia dần dần trong trạng thái tránh thoát xuất ra.

"Người đã nghĩ như vậy phải cứu hấn, kia các người liền cùng chết a!" Bị một cái Ngoại Môn đệ tử như thế kéo dài, Lôi Ngạo phẫn nộ rồi.

Một cước giẫm đoạn Triệu Hạo hai tay, đón lấy đột nhiên đưa hấn nhấc tới hướng phía Sở Thần phương hướng ném đi, Triệu Hạo thân thể phi hành trong quá trình, hấn lại bổ sung một chương, ở giữa hậu tâm.

"Phốc!"

Triệu Hạo thân thể triệt để mềm nhũn ra, đau khổ nhẫn nại một hơi rốt cục không nín được, theo kia xen lẫn nội tạng mảnh vỡ huyết tinh phun tới.

Một ngum trong lòng huyết, giống như lửa nóng nham tương, trực tiếp phun ra Sở Thần đầy mặt và đầu cổ. Đây là này một ngum nóng rực tâm huyết, để cho Sở Thần có một tia động dung.

"Huyết. . . Huyết. . ."

Gay mũi mũi máu tươi, Sở Thần trong tâm mắt bóng chông tiêu thất. Thị giác trở về nhìn một lần, hấn nhìn thấy một bóng người hướng hấn bay tới.

Đây là một cái thương thế thảm thiết đến gần như không cách nào phân biệt người, nhưng mà Sở Thần lại liếc một cái đưa hấn nhận ra.

"Triệu Hạo. . . Hạo ca!" Ngơ ngác đem Triệu Hạo tiếp được, bởi vì không còn chút sức lực nào, hai người cùng nhau ngã trở thành lăn đất hồ lô. Tiếp theo, Vô Biên phẫn nộ xông lên trong đầu, gần như đem đầu óc đốt thành trống rỗng.

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Hạo ca, tại sao có người?" Sở Thần giống như Phong Ma, bệnh tâm thần.

"Ta. . . Ta nghĩ nhìn xem có thể hay không đến giúp người cái gì. . . Kết quả. . . Kết quả Hạo ca hay là cái gì đều không thể giúp. Có lẽ. . . Có lẽ chỉ có tại người rồi. . . Chán nản thời điểm, Hạo ca tài năng giúp đỡ. . . Giúp người một tay."

Triệu Hạo nỗ lực mở hai mắt ra, hơi thở mong manh, lời nói đang lúc một hồi ho khan, lại là huyết tinh mạng theo nội tạng mảnh vỡ.

"Không phải, không phải như thế! Ta chỉ là muốn, ta chỉ là muốn loại ta cường đại hơn một chút, loại ta có thể đủ bảo hộ người, sau đó. . ." Sở Thần khàn giọng.

Triệu Hạo muốn gơ tay, cuối cùng không thể nâng lên, yếu ớt nói: "Không nên như vậy, người. . . Người là tương lai quất tháo thiên hạ đại nhân vật, sao có thể vì ta. . . Vì ta như vậy một cái đề tiện chuột người thương tâm, rồi lẽ? Ta đời này, có thể. . . Có thể cho người chân tâm xưng hô một tiếng Hạo ca, đã. . . Đã vô hạn thỏa mãn!"

"Hạo ca, ta nói rồi, một tiếng Hạo ca, cả đời đều là Hạo ca! Hạo ca người chịu đựng, người sẽ không chết, ta nhất định sẽ không để cho người chết, người chịu đựng, chịu đựng. . ." Sở Thần phát điên đồng dạng, tại chính mình nhẫn trữ vật bên trong lực loại lên.

Hấn hi vọng còn có thể còn lại một ít Huyết Linh Chi, như vậy có lẽ có thể vấn hồi Triệu Hạo tánh mạng, chi là. . . Chi là hấn đã quên, Huyết Linh Chi sớm đã toàn bộ tiến nhập Mặc Vũ Hàm trong miệng. Hiện ở trên người hấn, căn bản không có cái gì.

"Huynh. . . Huynh đệ, không nên như vậy!" Thấy Sở Thần điên cuồng, Triệu Hạo mỉm cười nói, trước khi chết hồi quang phản chiếu, để cho thần sắc của hấn hiển lộ vô cùng bình tĩnh, suy nghĩ cũng vô cùng rõ ràng, liền ngay cả nói chuyện cũng trở nên lưu loát lên.

"Trên đời này chưa từng có vô duyên vô cớ yêu. Biết ta vì cái gì đối với người vài phần kính trọng sao? Bởi vì đã từng ta có cái đệ đệ, trán của người, còn có con mắt, đều cùng hấn rất giống. Về sau chạy nạn thời điểm, hấn bệnh chết.

Nhớ rõ khi đó một cái Nguyệt Quang rất tốt ban đêm, hấn nằm ở ta trong lòng, hấn nói, hấn nói hấn về sau nhất định phải trở thành vĩ đại nhất Tinh mạch vô già, hấn muốn cho trên đời này cũng không có đói bụng, không có rét lạnh, không có ôn dịch. . ."

"Sau đó thì sao?" Nhìn nhìn Triệu Hạo nụ cười trên mặt, Sở Thần cười lớn nói, trong nội tâm đắng chát vô cùng.

"Sau đó, ha ha, sau đó hẳn liền ngủ mất, không còn có tỉnh lại." Triệu Hạo nở nụ cười, ánh mắt kia, phảng phất trở lại tháng kia hoa như nước ban đêm.

"Về sau, về sau mẹ cũng đã chết. Mẹ không phải chết đói, cũng không phải chết còng, là bị người tưới sống chết cháy. Nguyên nhân rất đơn giản, cũng rất buồn cười, bởi vì nàng là nhân loại, mà ta, nhưng lại có yêu chuột huyết thống.

Mẹ bị bắt đi, lên hình phạt thiếu sống, mà ta, bị nàng giấu ở trong hầm ngầm. Trước khi rời đi nàng vì ta làm một hồi cơm no, sau đó cười nói cho ta biết, sống sót, nhất định hào hào sống sót. . ."

Nói qua nói qua, nước mắt từ Triệu Hạo khóe mắt trượt xuống, mặn chát nước mắt chảy qua trên mặt xoay tròn huyết nhục, để cho mặt hắn không tự chủ được co rút lấy.

"Ta nghĩ mẹ người nhất định rất yêu người." Sở Thần chất âm thanh cười nói.

"Đúng vậy a, nàng rất yêu ta. Vì ta, nàng nhà mình sinh mạng của mình." Triệu Hạo cười, trong tươi cười mang theo một loại không hiểu phiền muộn cùng tưởng niệm.

Sở Thần im lặng, Triệu Hạo lại nói: "Mẹ trước khi chết nói cho ta biết, phạm là có người hi sinh, tất nhiên là muốn để cho nàng hơi bị hi sinh người biến thành nàng muốn bộ dáng. Mẹ muốn cho ta sống hạ xuống, tránh kia kiếp nạn, nàng chết rồi, mà ta còn sống.

Ta thật sự không muốn chết a, ta không muốn làm cho mẹ ta hi sinh uống phí, cho nên ta một mực cẩn thận từng li từng tí, a dua xu nịnh.

Thẳng đến lần đầu tiên thấy được người. . ."

Triệu Hạo mực quang rơi ở trên người Sở Thần, trong con mắt lại quý dị là một người khác bóng dáng. Dần dần, con người của hắn bắt đầu tan rã, mất đi thần thái.

Cuối cùng một hơi, Triệu Hạo cười nói: "Thật xin lỗi, có một số việc ta một mực không có nói cho người. Hôm nay nói ra, thoải mái hơn. Nếu như ta chết đi, người không muốn áy náy, bởi vì ta không phải vì người hi sinh. Còn có, hảo hảo. . . Hảo hảo sống. . ."

Hai chữ cuối cùng còn chưa nói hết, Triệu Hạo ngực kịch liệt phập phồng, hai mắt rồi đột nhiên mất đi cuối cùng một tia thần thái, hai tay vô lực rũ xuống, cái cổ cũng không cách nào chống đỡ thêm đầu lâu trọng lượng.

Nhìn nhìn kia trương trần đầy máu đen khuôn mặt tươi cười, Sở Thần nở nụ cười, khóe mắt nước mắt lặng yên trượt xuống, mang theo huyết sắc.

"A. . ."

Một tiếng bi thương, tiếng hô mang theo vô tận bi thương quanh quẩn tại dãy núi trong đó, phảng phất, dãy núi đều tịch mịch hạ xuống, không đành lòng đáp lại.

Triệu Hạo chết rồi, liền chết như vậy.

Cả đời cẩn thận chặt chẽ, sợ sống không nổi, phụ mẫu thân hi sinh. Hôm nay, hắn lại đứng cảm đứng dậy, lấy một loại vô cùng rung động phương thức kết thúc chính mình Niên Khinh sinh mệnh.

Mà cuối cùng, hắn trong con mắt lưu lại không phải kia nho nhỏ thân ảnh, mà là Sở Thần bóng dáng. Cuối cùng, hắn còn là nói dối, hắn hơi bị dừng cảm, hơi bị phó mệnh, cũng không phải sớm đã chết đi dẽ dẽ, mà là Sở Thần.

Dương quang rừng rực, ngay tiếp theo gió núi đều là nóng.

Hết lần này tới lần khác tại Liệt Nhật này, Sở Thần lại cảm giác được một loại sâu tận xương tủy rét lạnh.

Đầu tiên là Quân Lăng, nàng dùng hắn hoàn toàn vô pháp lý giải phương thức, đem tất cả hết thảy hủy đi. Nói là vì hoàn lại thiếu nợ hắn, nhưng mà cho đến tận này, hắn cũng không biết hắn đến cùng cho qua nàng cái gì.

Nếu như không có cho, làm sao tới mắc nợ?

Bây giờ là Triệu Hạo, có hèn mọn đi qua, nhưng vẫn đợi hắn như huynh đệ, biết rõ vô dụng, lại như cũ nguyện ý vì hắn hùng hồn chịu chết chuộc người. Vén vén bởi vì lớn lên giống, Triệu Hạo liền nên vì hắn chịu chết sao?

Từ trước đến nay chính là hắn bỏ lại tánh mạng đi cứu người, lúc nào hắn cũng có loại này đãi ngộ, có thể khiến người đánh bạc tánh mạng đi cứu sao?

"Có tài đức gì, có tài đức gì? Vì cái các người gì từng cái một liên mệnh cũng không muốn cũng phải cứu ta?"

"Lão tặc thiên, người đến cùng có hay không mở mắt? Người ngược lại là trốn mắt nhìn xem, nhìn xem này đơ bản thể giới, vì cái gì không người đáng chết một người tiếp một người chết đi? Vì cái gì những cái kia đây tay huyết tinh người không chiếm được báo ứng. . ."

Ngửa mặt rít gào, điên cuồng gào thét. Giống như cái được mất tâm như hồ nước bị điên người đồng dạng, Sở Thần mở ra hai tay, chỉ thiên mắng địa phương.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Nhập ma

Trước đó chưa từng có bị thương tràn ngập tâm linh, trước đó chưa từng có hận ý tại trong lòng tràn ngập.

Quân Lăng sinh tử chưa biết, Triệu Hạo đã chết hồn tiêu, cừu nhân như trước, hấn lại không thể chính tay đâm cừu địch, một cái mạng ngược lại còn bóp tại cừu nhân trong tay.

Hận!

Hận ai?

Hận chính mình, không có lực lượng đủ mức, không thể bảo toàn bên người người.

Phảng phất, hấn lại nhớ tới Thanh Mộc Thành mùa đông sông đào bảo vệ thành biên, hấn tựa hồ lại thấy được Linh Nhi bị xuyên vào băng lãnh trong nước sông, mặt mũi tràn đầy Ô Thanh, lạnh run.

"Lực lượng, ta cũng cần lực lượng!"

Nội tâm điên cuồng gầm thét, như biển sóng cuộn. Cực kỳ bị ai oanh kích Tâm Môn, để cho lòng kiên định sinh ra một tia Liệt Ngân. Theo vết nứt này, cừu hận cùng lửa giận tận dụng mọi thứ, càng ngày càng nghiêm trọng.

Bất quá chốc lát, kia ngút trời mặt trái tâm tình triệt để chiếm giữ trong đầu, lúc này Sở Thần, tùy thời có thể bị loại này thuần túy sát ý chi phối, trở thành một chiếc chỉ sợ sát lục cái xác không hồn.

Hết lần này tới lần khác lúc này, một mực xem náo nhiệt Lôi Ngao nở nụ cười, cười đến vô cùng chói tai.

"Ha ha, sống lâu như vậy, từ trước đến nay chưa thấy qua đẹp mắt như vậy tiết mục. Nhi nữ tình trường, huynh đệ tình thâm, chắc chắn, chỉ tiếc, bọn họ cũng không có có thể cứu được ngươi. Mà ngươi, cuối cùng cũng chỉ là cái kêu trời kêu đất phế vật. Chẳng lẽ cha ngươi mẹ không có nói cho ngươi biết, mắng thiên là vô dụng sao?"

Lôi Ngao cuồng tiếu. Hấn giờ phút này đắc ý vô cùng, thấy được Sở Thần này chán nản bộ dáng, hấn mười phần khoái ý. Đột nhiên, hấn phát hiện bệnh cũ lại tái phát, hấn cư nhiên không muốn làm cho Sở Thần liền dễ dàng như vậy chết đi.

"Một cái mù lòa, một cái ti tiện chuột người, ha ha, cùng đến cuối cùng, cứ như vậy hai người vì người đứng ra? Kia Mặc Vũ Hàm đâu này? Ngươi không phải phục vụ quên mình đi cứu nàng, nàng tại sao không có xuất ra? Còn có Ngọc Hân Yên đó, có vẻ như cũng không có hiện thân a?" Lâm Từ Thiên cũng đứng dậy, bỏ đá xuống giếng.

Bị hai người này một hồi mỉa mai cười nhạo, Sở Thần trong lòng cuối cùng thanh minh bị bao phủ, ý thức tại vô tận bị thương cùng trong cừu hận trầm luân.

Lôi Ngao Lâm Từ Thiên hai người như trước tại cuồng tiếu trào phúng, Sở Thần lại quý dị an tĩnh lại.

Hấn cúi đầu, cho dù ai cũng nhìn không thấy cái kia tử sắc con ngươi dần dần bị hắc sắc chiếm giữ. Giống như đầu đến từ Thâm Uyên địa ngục hung thú, hấn lúc dùng hấn trầm mặc, nổi lên một lần long trời lở đất bạo phát.

Trong nội tâm sát ý càng lúc càng sâu, Tinh Phủ sao xoáy quý dị phản hướng xoay tròn. Không lẽ kia lực hấp dẫn, bị lôi kéo không còn là óng ánh hoa mỹ Tinh quang, mà là tràn ngập từ khí cùng sát lục hắc sắc tinh lực.

Sao xoáy xoay tròn tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt, Tinh Phủ bên trong một mảnh Hắc Ám, kia Kỳ Lân hư ảnh khóe mắt đã bắt đầu nhỏ máu, tựa hồ không nguyện ý chủ nhân cứ như vậy sa đoạ.

Sở Thần trên cổ tay, Mặc Long hóa thân Mặc Ngọc vòng tay không ngừng phát ra ô quang, đồng thời không ngừng tại phát ra thanh âm la lên Sở Thần,

hì vọng đưa hấn tỉnh lại.

Một mặt khác, Huyền Mộng Giới, Phao Phao mặt mũi tràn đầy lo lắng, đồng dạng tại tâm linh thâm xử không ngừng kêu gọi Sở Thần.

Kéo dài sinh mệnh, cổ xưa ký ức, để cho bọn họ so cái gì người đều rõ ràng Sở Thần loại biến hóa này nguy hại. Sao xoáy phản hướng, chính là nhập ma dấu hiệu.

Tĩnh Vũ Đại Lục, không phải là không có loại này Ma Đạo võ giả. Ma Đạo võ giả cũng có nó ưu điểm, đó chính là tốc độ tu luyện nhanh, sức chiến đấu cường đại.

Nhưng Ma Đạo khuyết điểm đồng dạng rõ ràng, đó chính là sát lực quá nhiều, rất dễ dàng bị trên người tích lũy sát khí nói phản phê, trở thành một tôn lãnh huyết cổ máy giết người.

Lúc này Sở Thần, kia cực hạn cừu hận cùng đau thương, vì hấn cung cấp rơi vào Ma Đạo cơ hội.

Mà ở loại trạng thái này hấn rơi vào Ma Đạo, căn bản đều không cần đi tận lực sát lực. Ngày đó sinh bị thương cùng cừu hận liền đủ để cho hấn đánh mất tự mình, triệt để biến thành chỉ sợ sát lực cái xác không hồn.

"Lão đại, người mau tỉnh lại!" Mặc Long

"Ca ca, người mau tỉnh lại a, không muốn tiếp tục nữa. . ." Phao Phao.

Hai cái tiểu gia hỏa như trước làm lấy cuối cùng nỗ lực, nhưng mà bất luận bọn họ như thế nào kêu gọi, Sở Thần ý thức đã trong bóng đêm thất thủ, vĩnh viễn không thấy Quang Minh.

Hấn hiện trong đầu chỉ có một chữ, Sát!

Tĩnh Phủ, hắc sắc tinh lực tràn ngập, kia tinh mạch lực lượng lặng yên đang lúc từ Kỳ Lân tứ chi trở lên lan tràn, trong khoảnh khắc, màu tím kia Kỳ Lân dĩ nhiên biến thành hắc sắc Kỳ Lân. Duy nhất còn thừa lại, là kia song kháp huyết từ nhân.

"Sát. . . Sát. . ." Trầm thấp mà khàn khàn thanh âm từ Sở Thần trong miệng truyền ra, băng lãnh, không mang theo chút nào tâm tình.

Sát!

Hấn muốn giết Lôi Ngao, muốn giết Lâm Từ Thiên, còn muốn. . . Còn muốn giết hết ở đây tất cả mọi người.

"Hắc hắc!" Băng lãnh mà tàn khốc trong tiếng cười, Sở Thần ngẩng đầu lên. Kia trong mắt là vô tận hắc sắc luồng khí xoáy, liền dương quang cũng bị thôn phệ.

Ngay tại hấn ngẩng đầu trong tích tắc, Thiên Khung phía trên rồi đột nhiên mây đen rậm rạp, tia chớp phá không. Rền vang tiếng sấm, trong giây lát Thiên hà chảy nước, Vô Biên màn mưa từ trên trời giáng xuống.

"Như thế nào êm đẹp đột nhiên đã đi xuống mưa sao?"

"Trận mưa này là hồng sắc a, nhìn qua dường như là huyết. Nói, chẳng lẽ thật sự có Thương Thiên huyết lệ?"

"Mau nhìn mau nhìn, Sở Thần thật kỳ quái, cả người cũng bị hắc sắc tinh lực bao trùm lấy, kia con mắt nhìn qua thật là dọa người, so với ta đời này gặp gỡ tới cường yêu thú đều muốn khủng bố."

Trên đường núi, đám người đều nghị luận, có người kinh ngạc tại đột nhiên thì khí trời biến hóa, có người kinh ngạc tại này huyết vũ quỷ dị. Nhưng cuối cùng, ánh mắt mọi người hay là tập trung ở kia hắc khí vây quanh trên người Sở Thần.

"Không xong, là ma hóa! Tiểu tử này vậy mà nhập ma."

"Thật quỷ dị thiên địa dị tượng, hấn này vừa vào ma, Thương Thiên đều muốn đổ máu sao? Lão phu cảm giác, lần này chúng ta là không phải đã làm sai điều gì?"

"Không có thời gian nhiều lời, nhập ma quá trình căn bản không thể nghịch. Vì kế hoạch hôm nay, mọi người nhanh chóng xuất thủ, cũng đừng bắn khoăn nhiều như vậy, một khi tiểu tử này triệt để rơi vào Ma Đạo, chúng ta chưa hấn có thể ngăn được hấn."

Huyết vũ, rất nhanh đỉnh núi cao thủ đạt thành chung nhận thức. Tam tông ba viện người đem liên thủ xuất kích, lần này, liền ngay cả Minh Hoa cũng không có lại do dự.

Ma Đạo tồn tại, chính là tầm thường võ giả căn bản vô pháp tiếp xúc đến bí mật. Không đạt tới nhất định tầng thứ, căn bản không có khả năng nghe nói cái từ này.

Nhưng mà ở đây gần như đều là Lôi Ưng Quốc hết sức quan trọng nhân vật, mặc dù chưa từng tận mắt nhìn thấy, sách cổ mấy cái phía trước máu chảy đầm đìa sự thật lại báo cho bọn họ, này khối trên đất, tuyệt đối không cho phép Ma Đạo võ giả tồn tại.

Bằng không, nhất định thầy ngang khắp đồng, máu chảy thành sông. Tinh Vũ Đại Lục có hay không kiểm chế Ma Đạo võ giả biện pháp bọn họ không rõ ràng lắm, nhưng rất rõ ràng, Lôi Ứng Quốc không chuẩn bị Ma Đạo võ giả phát triển thổ nường.

Một cái lấy sát lục làm mục đích Ma Đạo võ giả, mặc dù đứng thẳng cường thịnh trở lại, mất đi khổng chế, đối với Lôi Ứng Quốc mà nói không chỉ tại một hồi thiên đại tai nạn.

"Sát . . Sát . ." Cảm ứng được xung quanh sát cơ, Sở Thần quanh người hắc khí càng thêm nồng đậm, phảng phất đặt mình trong Hắc Ám địa ngục, đã hết oan hồn ác quỷ tại trong hắc khí vây quanh.

"Thật quý dị!" Mọi người kinh hãi, Lôi Ngao cùng Lâm Từ Thiên sớm đã không dám tạc đám, lui về đám người.

Một đám cao thủ đứng rồi cái ánh mắt, nhao nhao ngẫm hiểu. Sau một khắc, từng đạo cường hãn vũ kỹ rời khỏi tay.

Trong lúc nhất thời, đạo quang kiếm ảnh, quyền chưởng thương kích, mệnh mông Tinh quang tràn ngập, tề tụ, Sở Thần gần như tránh cũng không thể tránh, chạy trốn không có thể trốn.

"Trở thành." Thấy Sở Thần không hề động làm, trong lòng mọi người vui vẻ. Lại không nghĩ cuối cùng bước ngoặt Sở Thần ánh mắt lạnh như băng xem ra, đón lấy, bọn họ chân kinh phát hiện Sở Thần vậy mà hư không tiêu thất.

Mặc dù xuất thủ người thực lực cũng không yếu, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả công kích đều đánh vào không trung. Chuẩn xác mà nói, là đánh vào kia hắc khí.

Hắc khí bị thiết cát thành ngàn vạn tia, hướng các nơi dạt tán. Mọi người hai mắt dục vọng mặc, lại chậm chạp không nhìn thấy kia nhập ma Sở Thần.

"Người đâu? Chẳng lẽ lại cứ thế đã bay?"

Quý dị cảnh tượng làm cho người sơn tóc gáy. Từng cái một trong nội tâm thất kinh, chẳng trách hồ Ma Đạo võ giả cường đại, chỉ cần là này vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ) thủ đoạn, liền đủ quý dị.

Đột nhiên, có người dám cảm giác một đạo hắc ảnh từ bên người bay qua, quay đầu nhìn lại, lại là một đạo chỉ đỏ... .. Mà đến. Kia chỉ đỏ bắn tới trên mặt hắc, hắc mới phát hiện căn bản chính là huyết, hay là nóng.

Người này đang muốn nhắc nhở mọi người cẩn thận, đột nhiên một tiếng bi thương, "Từ thiên, ta tử thiên!"

Lâm Gia lão già nước mắt tuôn đầy mặt, mọi người thấy đi qua, trong nội tâm rất là chấn kinh. Cũng còn không có phát hiện Sở Thần bóng dáng, kết quả bất tri bất giác, Lâm Từ Thiên đã bị cắt đứt cổ họng.

Nhìn kia chết không nhắm mắt hai mắt, hiển nhiên trước khi chết nhận lấy thật lớn kinh hãi.

Bầy mạnh mẽ hoàn tứ, chẳng những thông dong thoát thân, còn quay người cường sát một người, chẳng lẽ này Ma Đạo võ giả thật sự cường đại như vậy? Trong lòng mọi người hàm hồ, lông mày việt nhăn càng chặt.

"Mọi người đừng kinh hoảng, Ma Đạo võ giả không nghĩ giống như bên trong đáng sợ như vậy. Trên người tiểu tử kia hội tụ hắc sắc tinh lực rất nhanh hội tiêu tán, đến lúc sau, hắn sẽ không so với bình thường mạnh hơn ít nhiều. Huống hồ, chúng ta bắt không được hắn cũng không sao, chỉ cần biết rằng hắn kế tiếp công kích đối tượng, chúng ta có thể đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công." Thời khắc mấu chốt, Khai Cuồng Vương đứng dậy kết quả quyền chi huy, ổn định cục diện.

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đã nắm chắc. Mục quang tự nhiên mà vậy rơi ở trên người Lôi Ngao.

Sở Thần bởi vì mãnh liệt cực kỳ bị ai cùng cừu hận mà rơi vào Ma Đạo, hẳn lúc này căn bản không có ý thức của mình. Sở dĩ giết người, chính là tuân theo nhập ma lúc trước chấp niệm.

Hắn người thứ nhất giết chính là Lâm Từ Thiên, kế tiếp tất nhiên là Lôi Ngao không thể nghi ngờ.

Quả nhiên, mọi người vừa mới đem ánh mắt tụ tập, một đạo hắc ảnh tốc độ ánh sáng hướng Lôi Ngao đánh tới. Tất cả mọi người trước đó chưa từng có nhất trí, đồng thời xuất thủ.

Lôi Ngao cũng không cam yếu thế, một quyền tiếng sấm hiển hách hướng bóng đen kia đánh tới. Một quyền này, không cầu đã thương địch thủ, chỉ cầu tự bảo vệ mình. Chỉ cần một kích này hắn không chết, như vậy đối mặt đằng sau theo tới đông đảo công kích, Sở Thần tuyệt đối vô pháp may mắn thoát khỏi.

Không thể không nói, đây là mất đi lý trí bi ai. Mặc dù nhập ma về sau chiến lực tăng nhiều, Sở Thần lại vền vẹn chỉ là tại Lôi Ngao trên cánh tay kéo ra một đường vết rách, mà bản thân hắn, lại bị mấy đạo công kích đánh trúng phía sau lưng, nhất thời thân thể từ kia trong hắc khí hiển lộ ra.

Bị thương, đối với một cái chỉ có sát ý người đến nói, căn bản sẽ không để cho hắn sợ hãi bỏ trốn, ngược lại sẽ tiến thêm một bước kích thích hắn hung tính.

Lúc này Sở Thần chính là, Tinh Phủ, duy nhất từ sắc đôi mắt cũng bắt đầu bị hắc sắc ăn mòn, ý thức cuối cùng một chút linh quang sắp bị lau đi.

Một khi hoàn toàn biến thành đen, hắc đốm không có khả năng lại tỉnh lại, mà là biến thành rõ đầu rõ đuôi Vực Ngoại Thiên Ma. Cả đời chỉ vì sát lục, lại sát lục.

Cảm ứng được loại biến hóa này, Mặc Long tâm tro mà chết. Phao Phao khóc trở thành tiểu nước mắt người.

Ngay tại Sở Thần sắp hoàn toàn mất đi ý thức một khắc, trong hư không một chuỗi cổ xưa âm phù truyền đến, tục đón lấy sóng biển va chạm đá ngầm thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Phi Nguyệt trở về

"A!"

Huyền Mộng Giới, Phao Phao một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên ôm lấy đầu hôn mê đi. Đồng thời, Huyền Mộng Giới ánh sáng màu lam bùng lên, một cái người của Tiểu Tiểu cá thân thể nhẹ nhàng xuất ra.

Nhân ngư Tấn tốc biến lớn, ngay tiếp theo xung quanh cảnh tượng cũng phát sinh biến hóa.

Mọi người kinh hãi mà chết, bọn họ liền mắt cũng không có nhắm, lại phát hiện mình đột nhiên từ Truyện Đạo Phong đình đi đến một cái biển rộng chỗ sâu các đảo.

Bốn phía một mảnh bao la mờ mịt, ngoại trừ nước, hay là nước. Chân trời một vòng Tàn Dương, như máu ánh chiều tà tại biển trời trong đó mở ra xuất một mảnh huyết sắc thông đạo.

"Đến cùng tình huống như thế nào?"

"Làm sao có thể đột nhiên đi tới đây?"

"Người kia cá thật đẹp, ta là không phải đang nằm mơ?"

Ngẩn ngừ kinh ngạc, đám người bắt đầu nghị luận lên. Dù là một đám tự cho là kiến thức rộng rãi vương quốc cao thủ như trước chóng mặt chóng mặt, không biết vì sao.

Trong nháy mắt liền từ Truyện Đạo Phong đình đi đến Vô Tận Hải này vực thâm xứ, đến cùng là như thế nào thủ đoạn? Hẳn là người này cá là thần linh trong truyền thuyết?

Đúng lúc này, kia toàn thân bao phủ tại ảo mộng bên trong nhân ngư rốt cục nói chuyện.

"Phi Nguyệt rốt cục lại gặp được người rồi, người yêu của ta."

"Là người, đem Phi Nguyệt chưa từng quá trong Luân Hồi lôi kéo trở về sao? Phi Nguyệt thật sự thật là cao hứng."

"Chỉ là, chuyện gì để cho người như thế bị thương, chuyện gì để cho người tức giận như thế?"

Đơn giản lời nói từ nơi này như mộng ảo nữ tử trong miệng phun ra, châu tròn ngọc sáng, mang theo làm cho người say mê lực lượng. Trong lúc lơ đãng, tất cả mọi người trong nội tâm sát niệm đều không có, tình cảnh một mảnh tường hòa.

Liền ngay cả kia trong nội tâm chỉ vụn vụn có sát ý bảo tồn Sở Thần, đồng dạng dừng lại, trong đầu trống rỗng.

Da thịt khi sương tái tuyết, vô cùng mịn màng. Mỹ lệ đuôi cá vỗ, hư Không Sinh xuất Đóa Đóa bọt nước. Kia tuyết trắng vô sò vảy giáp thánh khiết vô cùng, tựa như run sợ bắt đầu vào mùa đông tuyết. Động lòng người eo thon bụng nhỏ tề tề trỗi lên, núi non phần nộ trương, lại bị một mảnh mỹ lệ vô sò bao vây lấy, không nói ra được động lòng người.

Lại hướng lên, tí mỉ xương quai xanh, mềm nhẵn vai, tuyết trắng cao to cái cổ, tinh xảo đến không thể khơi mào dung nhan, nhất là kia xanh thẳm hai cái

đồng tử, đến eo tóc dài, thậm chí cái trán một chút xanh thẫm giọt nước ấn ký.

Tất cả hết thảy đều cho thấy, từng là hải Thiên Thánh nữ, ảo mộng Thiên Cung công chúa —— Phi Nguyệt, nàng trở về.

Nàng làm sao có thể trở về đâu này? Nàng không phải đã vãn lạc sao?

Trên thực tế, liền chính nàng cũng không minh bạch, vì cái gì còn có thể lần nữa trở về. Nàng biết trong chuyện này nhất định có nguyên nhân do, còn cùng tự mình này Thủ vọng ngàn năm nam tử có quan hệ, nhưng cụ thể chuyện gì xảy ra, liền ngay cả nàng từng là siêu cấp cường giả cũng không nghĩ ra.

Có thể đem xúc tu xâm nhập luân hồi, thông qua tâm tinh ba động đem vãng sinh linh hồn triệu hồi hiện thế, này đã không phải tầm thường thần linh thủ đoạn.

Đối mặt Phi Nguyệt hỏi, Sở Thần căn bản không có bất kỳ đáp lại. Hấn sát niệm đích xác bị lực lượng Phi Nguyệt cho áp chế, nhưng tuyệt đối không có từ nhập ma trong trạng thái tỉnh táo lại.

Một khi lực lượng Phi Nguyệt huỷ bỏ, trong lòng của hấn sát niệm hội lần nữa giềng phun, thậm chí so với trước càng thêm mãnh liệt, đến lúc sau, e rằng không ai có thể cứu được hấn.

"Mà thôi, như là đã trở về, như vậy sớm muộn có một ngày Phi Nguyệt hội chân chính trở về. Trước đó, ngươi có thể nhất định phải hảo hảo." Phi Nguyệt thân nhiên cười cười, lặng yên thay đổi Sở Thần cái cổ, môi thom khi đi lên.

Thật lâu rồi mới, ba phần không muốn bỏ, ba phần quyến luyến, ba phần kiên quyết. Phi Nguyệt cái trán giọt nước ấn ký bay ra, hóa thành Vô Biên huyền sương mù đem Sở Thần bao phủ.

Đồng thời, nàng xanh thẫm trong đôi mắt phát ra nhu hòa ánh sáng màu lam, ánh sáng màu lam đều chui vào Sở Thần trong mắt. Nhất thời, một cổ thâm trầm buồn ngủ đánh úp lại, Sở Thần nặng nề ngủ đi.

Một mặt khác, mọi người mặc dù không có tiếp nhận kia ánh sáng màu lam tẩy lễ, nhưng mà chỉ là thấy được kia một tia dư quang, bọn họ như trước tinh thần hoảng hốt, mê man đi qua.

Đồng dạng là mê man, bất đồng chính là, trong lúc ngủ mơ, Sở Thần nhớ tới rất nhiều, đã trải qua rất nhiều, rõ ràng lại là một cái dài đến mấy trăm năm cảnh trong mơ.

Mà cái khác mê man người, lại trong giấc mộng lặng yên đem một ít đồ vật quên đi.

"Quả nhiên vẫn có chút miễn cưỡng, xem ra một đoạn thời gian rất dài cũng không thể nhìn thấy người rồi." Vừa về đến liền thi triển một giác chiêm bao ngàn năm bí pháp, Phi Nguyệt cũng không khỏi có chút mỏi mệt.

Giống như cái nghịch ngợm tiểu hải tử, nàng lại vụng trộm tại Sở Thần ngoài miệng mở một ngum, như tên trộm cười nói: "Là không phải sớm biết ta sẽ trở về, cho nên mới để cho tiểu gia hỏa gọi ca ca người, mà không gọi ba ba đâu này?"

...

Mặt trời lên mặt trăng lặn, đầu chuyển tinh di. Trong chớp mắt, lại hai tháng đi qua.

Điểm Tương Thai sự kiện sống dư đã qua, thay vào đó, là Bích Tiêu Tông Truyền Đạo Phong sự kiện điên truyền. Cùng Điểm Tương Thai sự kiện kia không sai biệt lắm, Truyền Đạo Phong trên sự tình cũng bị truyền đi hoàn toàn thay đổi.

Chỉ là bất kể thế nào cải biến, cái cuối cùng vô dụng câu đó là, trảng kia thịnh hội vai chính đến cùng đi nơi nào? Sống hay chết? Đây hết thảy, căn bản không ai biết.

Mà buồn cười chính là, gần như tất cả mọi người biết, một đám vương quốc cao thủ tại truyền đạo trên đài lộ thiên ngủ trọn bảy ngày. Mà đối với đến cùng xảy ra chuyện gì, bọn họ hoàn toàn nói không ra.

Tựa hồ có chút ký ức bị biến mất, trí nhớ của bọn hấn vền vền dừng lại tại kia cổ xưa âm phù xuất hiện lúc trước.

Kể từ đó, những người này liền phỏng đoán Sở Thần hẳn là không chết, bởi vì bọn họ căn bản chưa từng đưa hấn đánh chết.

Lại bởi vì Sở Thần Ma Đạo võ giả thân phận, cho nên nhắm vào hấn truy nã báo cáo càng thêm phô thiên cái địa, thậm chí còn liền một ít vắng vẻ thôn xóm đều có được truy nã hấn bằng cáo thị.

May mà bằng cáo thị trên như cũ là trước kia tội danh, ngày nay chỉ là cộng thêm một mảnh chạy án. Bằng không nếu thật là công bố hấn Ma Đạo võ giả thân phận, kia nhiễu loạn có thể to lắm.

Chỉ là hai tháng trôi qua, Sở Thần này phảng phất nhân gian bốc hơi. Cũng không nói có hay không tung tích của hấn, vương quốc các nơi cư nhiên cũng không có truyền ra có sát nhân cuồng ma xuất hiện tin tức.

Này tựa hồ có chút không đúng, nếu như Sở Thần còn sống, tất nhiên là đi một đường sát một đường, rất nhanh sẽ bại lộ hành tung. Nhưng hết lần này

tới lần khác lâu như vậy không có tin tức, chẳng lẽ hẳn thật đã chết rồi?

Theo thời gian trôi qua, mọi người dần dần không hề chú ý, thế giới quá lớn, mỗi Thiên Đô ít ỏi không rõ sự tình phát sinh, cho dù là Lôi Ứng Quốc bên trong, truyền ra oanh động cũng làm cho người ta đáp ứng không xuê.

Lớn nhất oanh động không gì qua được các nơi nhiều lần xuất hiện quái vật đã thương người sự kiện, theo có hạn người sống sót nói, quái vật kia cực kỳ tàn nhẫn khủng bố, cũng không phải là chân chính yêu thú, trên người chúng cùng tồn tại yêu thú cùng nhân loại một ít đặc thù.

Đập vào vì dân trừ hại cờ xí, Khai Cuồng Vương Phủ vào lúc này trên tựa hồ vô cùng sinh động, chẳng quản, bọn họ cũng không giao ra như dạng giải bài thi. Chẳng quản, không ai bị nổi Khai Cuồng Vương tại lần kia sự kiện bên trong đánh mất một mảnh cánh tay.

Ngày xưa sinh cơ bưng bưng Bích Tiêu Tông, ngày nay nhìn qua lạc phách rất nhiều. Không biết là tâm lý nhân tố, hay là thiệt là suy tàn, nói ngắn lại, rất nhiều tông môn đệ tử thậm chí cao tăng cũng phảng phất ném đi Hồn Nhất dạng, tính khí thần nghiêm trọng chưa đủ.

Ngày nay, trong vương quốc bộ quyền lực đấu tranh ngày càng nổi bật.

Đi qua Diễm Tương Thai cùng Truyền Đạo Phong hai lần sự kiện, Lôi Tiêu rốt cục quyết định chấm dứt hẳn sống mơ mơ màng màng sinh hoạt, một đầu đâm vào hung hiểm quyền lực đấu tranh lốc xoáy.

Theo hẳn quyết định tham gia, nguyên bản lệ thuộc ngọc tiêu cung đồng đảo hảo thủ nhao nhao rời đi tông môn, tiến nhập vương quốc tranh bá. Với tư cách là Tam hoàng tử đáng tin, lại là Chu gia con trai trưởng, Chu Hạo nhưng đồng dạng trở lại ngoại giới.

Như thế, Bích Tiêu Tông tân một đời bị ký thác kỳ vọng bạch kim tử bốn người, một người không còn.

Một mặt khác, cùng với Sở Thần cùng Quân Lăng mai danh ẩn tích, Lôi Ngạo tầm mắt cũng dần dần từ Bích Tiêu Tông na di ra đi, trở về vương quốc quyền lợi tranh đấu.

Cùng ngọc tiêu cung đồng dạng, Lôi Tiêu Điện tương ứng dốc toàn bộ lực lượng, phong vân một cõi.

Cùng với Lôi Tiêu cùng Lôi Ngạo tầm mắt Chuyển Di, Bích Tiêu Tông bên trong, đồ trạng nguyên Bích Ngưng Lôi Lệ Phong Hành, Tấn tốc nắm trong tay cục diện. Động tác cực nhanh, thủ đoạn mới hận, vậy mà để cho Lôi Ngạo trở tay không kịp, vứt bỏ trong tông môn đại bộ phận quyền nói chuyện. Nguyên bản Lôi Ngạo còn muốn quay về viện binh, chỉ là Lôi Tiêu bên kia kéo lấy, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Thanh Tiêu Uyển, hồ sen bên trong cá chép bầy sào xuất động, tựa như trong nước một đoá rời rạc Hồng Vân, linh động dị thường.

Lại là một cái Yên Vũ mãn thiên, cầu nhỏ, Bích Ngưng bung dù đứng ở nơi đó, một mình nhìn nhìn đường bên trong hoa sen. Ngày nay Thanh Tiêu Uyển, chỉ có nàng một người, tất cả mọi người bị đuổi ra ngoài, bao gồm muội muội Bích Hoa.

Mà từng cái ngày mưa, nàng đều mang theo Thanh Hà đi đến trên cầu. Ngày bình thường đêm khuya vắng người thời điểm, nàng cũng sẽ thói quen ở chỗ này ngắm ngó một hồi.

Dần dần, ở chỗ này ngắm người đã trở thành một chủng tập quán. Tựa như lên nghiện, biết rất rõ rằng không tốt, lại không chịu được say mê tiến vào.

Mỗi lần lúc này, một bình rượu đục tự nhiên không thể thiếu. Chỉ là, nàng cũng không uống nữ nhi hồng.

"Bọn họ cũng nói người chết, ha ha!" Uống tiếp theo miệng tửu, Bích Ngưng khuôn mặt ứng đỏ, có dừng khí hun người men say, "Đã chết được, đã chết tốt, xong hết mọi chuyện. Không giống ta, như cù tại muốn như vậy đau khổ giày dụa, khổ tâm tính kế."

"Chỉ là như vậy tính kế thì có ích lợi gì đâu này? Luôn miệng nói thích người, nội tâm mỗi ngày ghi nhớ lấy người, có thể kết quả là đâu này? Kết quả là, ta so ra kém lạnh lùng ít nói Quân Lăng sư tỷ không nói, thậm chí so ra kém kia cái tạp dịch trong hàng đệ tử đi ra Triệu Hạo."

"Người nói, là không phải rất buồn cười? Các người nói, là không phải rất buồn cười? Trách không được hẳn lần một lần hai đem ta đẩy ra, cái gì để ta làm quay về chính mình, đều là gạt người. . . Sở Thần, người hỗn đản, người gạt ta. Cảm tình người đã sớm biết, ta căn bản chính là cái không đáng yêu nữ nhân. . ."

"Thế nhưng là, nếu như vậy, tại sao phải nhường ta gặp gỡ người? Người thì tại sao muốn một lần lại một lần trêu chọc ta? Tại sao vậy?"

Có lẽ là áp lực quá lâu, lúc này duy nhất một lần bạo phát đi ra, Bích Ngưng có chút nói năng lộn xộn. Vén vén chỉ là một cái tiểu bình rượu, nàng sẽ say.

Một bả buông ra dù che mưa, cả người xối tạt trong mưa, khuôn mặt không ngừng đối với Thương Thiên chất vấn.

"A..., tình cảm của nhân loại thật sự thật phức tạp a, Thanh Hà tuyệt không minh bạch. Bất quá, hay là hi vọng lão đại hảo hảo a!" Trong mưa, Thanh Hà yên lặng xoay tròn lấy cùng sau lưng Bích Ngưng, trong nội tâm rất phiền não.

"Sư tỷ, đón đến mật báo, trong các có sư đệ tại Tuyệt Nhạn Quan ngoại một chỗ nghe nói hơn một tháng trước kia có một nam một nữ đi qua, nữ là mùi lừa, nhìn qua rất suy yếu. Bởi vì lo lắng đề lộ tiếng gió, vị nào sư đệ không có tìm người phân biệt. Hẳn đặc biệt truyền tin trở về xin chỉ thị, nhìn xem có muốn hay không tra được." Trong mưa, âm thanh trong trẻo theo tiếng bước chân một đạo truyền đến.

"Nguyên lai là Nhực Phong sư đệ." Bích Ngưng tựa hồ thanh tỉnh chút, nghĩ nghĩ, chán nản nói: "Không muốn tra xét, đã nói xác nhận qua, Sở Thần cùng Quân Lăng sư tỷ song song thân vong, không cần lại phế khí lực."

"Này. . ." Nam Nhực Phong thoáng chần chờ, điểm cuối cùng đầu nói: "Có lẽ như vậy cũng tốt, nếu như bọn họ còn sống, như vậy hội an toàn hơn. Chỉ là. . ."

"Chỉ là cái gì?" Bích Ngưng cười nói, Nam Nhực Phong có thể nhìn ra dụng ý của nàng cũng không kỳ quái.

"Chỉ là khổ người." Nam Nhực Phong chất nhưng cười cười.

"Ha ha, còn tưởng rằng người hội bức thiết muốn để cho hấn chết đó!" Bích Ngưng cười khẽ, ý vị thâm trường.

Nam Nhực Phong lắc đầu, hồi lâu cười nói: "Có lẽ vậy, đã từng thật sự hận hấn. Bất quá kia đều là chuyện đã qua. Đổi lại góc độ nghĩ, nếu như ta là nữ nhân, có lẽ cũng sẽ thích hấn."

Nhìn nhìn Nam Nhực Phong thân ảnh tiêu thất, Bích Ngưng không khỏi lắc đầu cười khổ.

Hỗn đản, người thật đúng là cái tai họa a, lúc nào mị lực lớn như vậy, liền ngay cả tình địch cũng bị người khuất phục đâu này?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Ngưu gia thôn

Tuyệt Nhạn Quan, quay về phong Tuyệt Vũ, một mảnh trắng thuần. Thời gian mới vừa mới tới tháng mười, này mảnh thổ địa đã chịu đủ phong Tuyệt Hàn sương làm phức tạp.

Ngưu gia thôn, tọa lạc ở Phiêu Linh sơn mạch dưới chân lệ thuộc từng quốc gia cổ Cổ Phong Thành. Toàn bộ thôn tám mươi gia đình, đều là nhiều thế hệ cư trú ở này thuần phác thôn dân. Thôn dân lấy hái thuốc săn bắn mà sống, thời gian tuy kham khổ, lại cũng còn không có trở ngại.

Thôn dựa lưng vào bốn mùa xanh ngắt bãi phi lao, xa hơn, chính là mệnh môn, kéo dài không dứt Phiêu Linh sơn mạch.

Sơn mạch chính là từng tòa trắng thuần Tuyệt Phong cấu thành, trong vòng một năm, cũng cũng chỉ có tới nóng bức hai ba tháng, sơn phong mới có thể bày biện ra loại kia nham thạch màu xanh đen.

Hơn một tháng trước kia, trong thôn tới một hộ tân người ta.

Dựa theo mọi người suy đoán, vậy hấn là là một đôi vợ chồng. Nam tuấn nữ xinh đẹp, duy nhất không xinh đẹp là, nàng kia là một mù lòa, cái gì đều nhìn không thấy. Mà nàng cũng rất ít xuất ra, tựa hồ là chịu không được này giá lạnh khí hậu.

Bất quá kia nam tử trẻ tuổi ngược lại là được ở chung, không có hai ngày tất cả mọi người thực lạc. Càng trọng yếu hơn là, nam tử này thân thủ bất phạm, mỗi lần ra ngoài nhất định thu hoạch xa xỉ, hấn bình thường hội đem nhiều ra con mồi không ràng buộc đưa tặng thôn dân, nhất là những cái kia không có sinh tồn năng lực mẹ goá con cô lão ấu.

Ngoài ra, các thôn dân kỳ quái phát hiện, nam tử này tựa hồ còn có thể phối dược, mỗi lần đi Viện Tử của hấn trong, cũng có thể thấy được bảo chế hong gió dược liệu, còn có thể nghe đến nồng đậm vị thuốc.

Hôm nay là tốt thời tiết, tuyết mặc dù tại, so với trong ngày thường nhỏ hơn không ít. Các thôn dân sớm rời giường, rất nhanh, yên tĩnh thôn xóm bên trong dâng lên khối xanh lơ.

Thôn đầu đông một tòa độc lập trong sân, Sở Thần sớm rời giường, làm tốt đồ ăn, chịu đựng được chén thuốc, lúc này mới đi đến Quân Lăng trước phòng.

"Quân Lăng, tỉnh chưa? Tới giờ uống thuốc rồi." Sở Thần gõ cửa.

Bên trong không âm thanh âm, phảng phất mộng đẹp người còn chưa tỉnh lại.

Sở Thần Tiểu Tiểu, tiếp tục gõ hai cái, tuy ở chung thời gian không dài, nhưng hấn biết rõ, bên trong nữ nhân kia tuyệt đối không có thói quen ngủ nướng.

Mặc dù nàng hiện tại thân thể nhỏ yếu vẫn còn so sánh không hơn khỏe mạnh thôn phụ, nàng như trước bảo trì sáng sớm đích thói quen.

Rốt cục, tại Sở Thần kiên nhẫn tiếng đánh, bên trong truyền đến bực bội thanh âm, "Muốn vào cũng sắp tiến, gõ được phiền chết rồi."

Sở Thần cười hắc hắc, hơi có chút cảm giác thành tựu.

Đẩy cửa vào, trong phòng rất đơn giản, lại tràn ngập một cỗ vị thuốc. Mà kia sáng sớm bộ dáng sớm đã đứng ở cửa sổ, một bộ tuyết sắc áo lông cáo khoác lên người, nhìn ngoài cửa sổ Phiêu Linh bông tuyết rất là nhập thần, không biết suy nghĩ cái gì.

"Qua a, tới giờ uống thuốc rồi!" Sở Thần đem khay buông xuống, lại chỉ cần đem một chén nóng hơi hồi chén thuốc bùng xuất ra. Kia đen sì bộ dáng nhìn qua nhất định không tốt uống.

Quân Lăng cũng bất động, phảng phất cái gì cũng không có nghe được.

Sở Thần nhin không được cười lên, đứng dậy đến bên cửa sổ, trực tiếp đem kia hơi lạnh bàn tay nhỏ bé kéo, "Nghe lời, nhiều hơn uống thuốc, thân thể mới có thể rất nhanh."

Quân Lăng như trước không nói lời nào, cái mũi nhỏ nhắn nhắn, vừa nhìn chính là rất chán ghét uống thuốc. Chỉ là hiện giờ nàng sao có thể vịn qua được Sở Thần?

Này không, Sở Thần trực tiếp duỗi tay ra hoàn ở eo của nàng, vừa đi vừa cười: "Cẩn thận một chút, đừng ngã."

Quân Lăng không có được khí đích hừ một tiếng, "Cũng liền loại này thời điểm khi dễ ta, thả trước kia ngươi dám không?"

Sở Thần hắc hắc cười không ngừng, căn bản không đáp lời. Bên cạnh bàn an vị, hắn đem thuốc đoạn, dùng thìa cẩn thận thổi lát phất, cuối cùng mím môi thử một chút, cảm giác nhiệt độ vừa vặn, liền đưa đến Quân Lăng bên miệng nói: "Tới, a. . ."

Hỏi kia gay mũi vị thuốc, Quân Lăng lông mày đều nhăn trở thành "Sông" chữ, gắt gao không chịu há mồm, lắc đầu vò gổm âm thanh nói: "Cũng không có thể không muốn uống, được. . . Thật khó."

"Không đau khổ như thế nào trị được bệnh đầu này?, ngoan ngoãn quất nó, uống xong bên ngoài còn có." Sở Thần Tiểu Tiểu, đồ tiểu hài tử đồng dạng.

"Còn có. . ." Quân Lăng không lời, nàng cũng biết vịn bất quá Sở Thần, chỉ phải rầu rĩ há mồm, thuốc vừa vào miệng, kia miệng đầy đắng chất để cho nàng mấy nhũ lại được sâu hơn.

Một muỗng tiếp một muỗng, thuốc rất nhanh uy đã xong. Hai người ăn cơm xong, Sở Thần nhưng vẫn không có rời đi, ngồi ở đó nhìn nhìn Quân Lăng ngần người.

"Ngươi tại sao còn chưa đi, ở lại nơi này làm gì vậy đầu này?" Không nghe được Sở Thần rời đi thanh âm, Quân Lăng rất là phiền não. Gia hỏa này, kẹo da trâu đồng dạng, đừng đề cập nhiều dính, nhiều khi nàng đều muốn, lần kia tùy tiện đi cứu hắn có thể hay không căn bản chính là cái sai lầm.

"Hôm nay không có việc gì, nhìn nhiều nhìn ngươi." Sở Thần nháy mắt mấy cái, mặt mũi tràn đầy đắc ý. Cô gái trước mắt thật tốt, chẳng những ngày thường đẹp, liền ngay cả kia tính tình, cũng ở ngày đó về sau dần dần hòa hoãn lại, càng lúc càng giống là một bình thường nhà bên thiếu nữ.

Rất nhiều thời điểm hắn cũng sẽ nghĩ, nếu như không cần đi tìm muội muội cùng cha mẹ, như vậy cả đời yên lặng tự canh giữ ở thế giới góc hẻo lánh có phải hay không là kiện rất chuyện hạnh phúc.

Chỉ là rất tiếc, trên cái thế giới này chưa từng có nếu như. Huống hồ hắn cũng biết, nếu muốn chân chính ở cái thế giới này đặt chân, bảo hộ người bên cạnh, lực lượng cường đại là không thể thiếu.

Chẳng quản trong đầu hắn không có nhập ma đoạn trí nhớ kia, cũng không có Phi Nguyệt trở về ký ức, nhưng ngày đó Quân Lăng cùng Triệu Hạo gặp nạn thì hắn vô lực lại bị thật sâu khắc sâu tại trong nội tâm.

Ngày nay, Phao Phao chẳng biết tại sao hăm vào ngủ say, chậm chạp không có dấu hiệu thức tỉnh. Mà Triệu Hạo, tro cốt của hắn vẫn tồn tại tại Huyền Mộng Giới.

Về phần Quân Lăng, hiện giờ thân thể nhỏ yếu, muốn nâng lấy này giá lạnh, đều phải nhờ vào này một thân áo lông cáo.

Là lấy, trận này mặc danh kỳ diệu còn sống, hắn chưa bao giờ buông tha cho qua tu luyện, chẳng quản đoạn đường này bốn ba, tu luyện hiệu quả cũng không rõ ràng.

Mặc dù như thế, hắn hiện giờ tu vi đã là Tinh Toàn Cảnh Cửu Trọng, kiểm đạo trên lại càng là từ tỉ mỉ duy nhất một lần tăng lên tới quy chân chi cảnh.

Này tựa hồ rất khó tưởng tượng, nhưng thật sự là. Mà đạt được này hết thảy, hắn trả giá cao chỉ là ngủ một giấc, làm một cái vô cùng dài dòng mộng.

Trong mộng ngoại trừ tu luyện vũ kỹ, trong đầu Luyện Đan luyện khí cùng với trận pháp ký ức cũng đã tiêu hóa được không sai biệt lắm.

Rất thần kỳ một giấc mộng, trong mộng không biết đi qua mấy trăm năm. Này giống như đã từng quen biết tao ngộ để cho hắn nhớ tới mất đi Phi Nguyệt,

hắn mơ hồ cảm thấy Phao Phao hôn mê cùng mộng có quan hệ.

Bất kể thế nào nói, trận này kiếp nạn bên trong hắn là lấy được đầy đủ chỗ tốt. Chẳng những tu vi tiến nhanh, còn thoảng cái toàn chức, gần như cái gì đều tinh thông.

Chỉ bất quá, nếu muốn đem những nghề nghiệp này đều phát huy ra hiệu quả, cũng không phải chuyện dễ dàng. Ít nhất, hắn hiện tại trong tay liền Luyện Đan Đan Đình cũng không có, cũng không có phù hợp dược liệu.

Liền ngay cả vì Quân Lăng điều dưỡng thân thể được vật, đều là thôn đảng sau tìm thấy tâm thường thảo được, chế biến phương pháp cũng rất què mùa.

Chẳng quản không phải lần đầu tiên nghe được Sở Thần vô lại đáp án, lúc này Quân Lăng như trước cảm giác có chút nóng mặt, cau giận nói: "Có cái gì tốt nhìn, chính là một mù lòa. Ngươi ra ngoài, nhanh đi ra ngoài, nên làm gì làm gì!"

Sở Thần ha ha cười cười, không có kiên trì nữa, trước khi đi cười nói: "Nghe nói Phiêu Linh sơn mạch thâm xứ có đã ngoài ngàn năm Tuyết Liên Quả, nếu là có thể luyện chế thành đan, là được Khô Mộc gặp sinh."

"Tuyết Liên Quả? Khô Mộc gặp sinh?" Sở Thần đã rời đi, Quân Lăng lại chậm chạp không có đứng dậy. Hồi lâu, nàng lắc đầu cười khê: "Nói dễ vậy sao? Kỳ thật như vậy an bình rất tốt, ta rất thích."

Sở Thần đi đến trong sân, theo thường lệ bắt đầu luyện kiếm. Rất nhanh, trong sân tuyết động bay lên, kiếm khí tràn ngập.

Đột nhiên, cổng môn truyền đến một hồi trầm trầm khen ngợi thanh âm, lại là trong thôn mấy cái hán tử đứng ở cổng môn.

"Thôn trưởng, ngu ngu Nhị thúc, các người làm sao tới sao?" Sở Thần thu kiếm, nhất nhất hô.

"Hôm nay tuyết nhỏ, Ca mấy cái một cân nhắc, nghĩ đến là không phải đi xa hơn trong núi rừng đi dạo, nếu có thể săn trên một đầu đại gia hỏa, cái này cái mùa đông cũng không cần lại chịu đói." Một thân da thú cởi bỏ cánh tay ngu ngu Nhị thúc nói.

"Cực kỳ cực kỳ, nếu thu hoạch cho dù tốt, có thể đổi chút ngân lượng vì bọn nhỏ làm trên quần áo mùa đông thì tốt hơn." Râu bạc thôn vuốt râu mà cười.

Cái khác mấy cái thuần phác Tráng hán đồng dạng biểu đạt cái nhìn của mình, nói đến nói đi, trên cơ bản đều không sai biệt lắm, chính là nghĩ thừa dịp tuyết tiểu nhiều săn vài thứ trở về.

Sở Thần vốn không có ý định ra ngoài, lúc này lại có chút ý động. Hắn cũng muốn nhiều thu hoạch một chút, vì chính mình mua thêm dù cho một cái thấp kém Đan Đình, hoặc là vì Quân Lăng đổi lấy một ít không thường thấy được vật, đều là rất không tệ.

Nghĩ nghĩ, Sở Thần gật đầu nói: "Các vị đại ca chờ một chút, tiểu đệ trước cùng vợ thông báo một tiếng, một lát sẽ tới."

"Ha ha, Lâm Lão Đệ phu thê tình thâm, toàn bộ thôn đều hiểu được. Như thế, chúng ta liền không quấy rầy, đi phiêu tuyết lâm nhập khẩu chờ ngươi." Lão Thôn Trưởng cười nói, một đám người rất nhanh rời đi.

Sở Thần trong nội tâm độc niệm, Lâm Lão Đệ, này bồi phận, cũng là say!

Bất quá nói lại, hắn hiện tại cũng không gọi Sở Thần, mà là đem "Sở" lấy thượng cấp, họ Lâm, hắn hiện tại gọi Lâm Thần. Về phần nguyên nhân, đương nhiên vẫn là che dấu bộ dạng, che dấu tài năng người khác.

Ai biết nơi này có thể hay không trùng hợp có người đi qua, đem hành tung của hắn tiết lộ ra ngoài đầu này? Hành tẩu giang hồ, cẩn thận một chút luôn là không sai.

Trong phòng, Quân Lăng đang ở đâu phát ngây người.

Sở Thần tiến lên cười nói: "Quân Lăng, ta muốn ra ngoài một ít thời gian, nhanh thì hai ba ngày, tối đa không ra bảy ngày sẽ trở lại. Mấy ngày nay ngươi liền không sắp đi ra ngoài, chiếu cố tốt chính mình."

"Như thế nào đột nhiên vừa muốn đi ra sao?" Quân Lăng hơi hơi kinh ngạc, xoay người lại.

"Tuyết hội càng lúc càng lớn, ta nghĩ kiếm một ít đồ vật trở về, mua cái Đan Đình, cho ngươi thêm mua điểm nơi này hái không được dược liệu." Sở Thần Tiểu Tiểu, nói xong liền muốn đi.

Quân Lăng khê cần môi, đứng là vẫn còn đưa hắn gọi lại, ánh mắt phức tạp nói: "Không muốn miễn cưỡng chính mình, có thể hay không khôi phục Tinh mạch, với ta mà nói căn bản cũng không trọng yếu."

Sở Thần dừng bước quay người, giống như cười mà không phải cười nói: "Đây coi như là tại quan tâm ta sao?"

"Ngươi yêu nghĩ như thế nào nghĩ như thế nào, dù sao. . . Dù sao ngươi muốn hảo hảo trở về, ta hiện tại cái gì đều nhìn không thấy. . ." Quân Lăng cố hết sức phủ nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng ngày càng đỏ.

Sở Thần không để cho nàng nói tiếp, đột nhiên tiến lên mang nàng ôm, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo, ngươi cũng sẽ hảo hảo. Nói thật, ta hiện tại có chút cảm kích Lôi Ngạo, muốn không phải hắn lúc trước bán đứng ngươi, ta làm sao có thể đến gần bên cạnh ngươi?"

"Hỗn đản, đã nói không cho phép nói người kia, còn có, không cho chạm vào ta, ta chỉ là tạm thời đi theo ngươi, loại ta được rồi, ta sẽ lập tức rời đi." Nguyên bản một tia cảm động, đang nghe tên thời điểm triệt để không còn sót lại chút gì, Quân Lăng có chút tức giận.

Sở Thần Tiểu Tiểu, không nói gì, lấy thiết kiếm liền rời đi.

Có một số việc, không cần phải nghiên cứu sâu, hắn rõ ràng, Quân Lăng đối với hắn cũng không yêu say đắm, lúc nàng nói ra cùng Lôi Ngạo trong đó có sự thời điểm, khiến hắn biết, nàng như trước vô pháp tiêu tan.

Chỉ là, này thì thế nào đây? Cái này cũng không ảnh hưởng hắn thương thức nữ nhân này, yêu nữ nhân này. ;

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạch Chiến Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.